

Giới thiệu Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em

Thể loại: Thanh xuân vườn trường, sủng, HE

Số chương: 120

Nhân vật: Hạ Chi Tuyền, Cố Tư Úc

Edit & Beta: Ngân Nhi

Giới thiệu

Hạ Chi Tuyền nổi tiếng là học thần của trường, trong mắt thầy cô là một học sinh "ba tốt" tiêu biểu, thành tích tốt, tố chất tốt, tính cách tốt, ít nói và không gây chuyện. Cậu ta khi không cười, khí chất toàn thân đều trở nên lạnh lùng xa cách, nữ sinh cũng không dám lại gần.

Thế mà không hiểu tại sao cả trường đều sôi trào, truyền tai nhau rằng học thần thể mà cũng biết đánh nhau, biết tán gái, ai mà trêu chọc cô gái của cậu ta, cậu ta thể nào cũng sẽ dạy lại bạn cách làm người chỉ trong một phút.

Buổi tối trước hôm thi học kỳ, trong phòng tự học, Hạ Chi Tuyền ngồi kèm Cố Tư Úc học bài.

"Bài này làm sai rồi, phạt em hôn anh một cái."

"Vậy nếu em làm đúng thì sao?"

"thì anh thưởng cho em một cái hôn."

"...anh còn có thể lưu manh hơn nữa được không?"

"Có thể." Cậu tiến lại gần, đè cô xuống bàn học, lấp kín môi cô.

một lúc lâu sau, cậu thỏa lòng mong ước, nhìn dáng vẻ mê người của cô, cười nói: "Chờ em lâu quá rồi, bây giờ là lúc anh đòi nợ cả vốn lẫn lãi."

Vào tối hôm diễn ra buổi tiệc tốt nghiệp, có người trông thấy cậu ép Cố Tư Úc vào một góc mà hôn, hôn đến mức làm người ta phát khóc rồi mà vẫn không chịu tha cho, còn cắn lên môi cô, khàn giọng nói: "anh nhịn sắp điên luôn rồi..."

Kết thúc kì thi, Cố Tư Úc nghĩ đến số điểm thảm hại của mình rồi òa khóc nói: "Điểm kém thế này thi không vào được trường tốt, không vào được trường tốt thì sẽ không tìm được công việc tốt, không tìm được công việc tốt thì sẽ không kiếm được tiền nuôi bản thân, em không muốn bị chết đói đâu..."

Hạ Chi Tuyền vuốt ve vành tai đỏ hồng của cô, bình thản nói: "Có anh nuôi em mà."

Sau khi tốt nghiệp, Hạ Chi Tuyền mở công ty nghiên cứu khoa học, Cố Tư Úc trở thành vợ của tổng giám đốc.

Sau này mọi người đều biết, nhân tài mới trong ngành khoa học kỹ thuật Hạ Chi Tuyền rất cưng chiều vợ mình, cô ấy tên là Cố Tư Úc.

Nửa trước truyện là quá trình nỗ lực học tập, miêu tả sự khó khăn chăm chỉ hướng tới tương lai của học sinh trung học, cùng những tình cảm ngây thơ thuần khiết. Nửa sau là giai đoạn gây dựng sự nghiệp, nhiệt huyết thanh xuân, hai người đồng tâm hiệp lực, trao cho nhau sự ấm áp, cùng nhau hoàn thiện bản thân.

- - -

Ngân Nhi: Chào các cô yêu dấu của tuiiii, hơn nửa năm rồi sau khi hoàn *Đều tại vầng trăng* gây họa, giờ tôi lại tiếp tục sứ mệnh cao cả là đem thanh xuân tới cho các cô đây, vẫn như mọi khi, tôi sẽ không drop truyện, không để mọi người phải chờ lâu, sẽ ghi lịch đăng truyện rõ ràng, hy vọng chúng ta lại tiếp tục đi cùng nhau một chặng đường thanh xuân vui vẻ nữa nhé

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit: Ngân Nhi

Tháng tám giữa hè, trời nắng gắt như đổ lửa.

Đập vào mắt là những tòa nhà chọc trời san sát nối tiếp nhau, tường kính thủy tinh phản chiếu lại những tia sáng chói lóa.

Đây là lần đầu tiên Cố Tư Úc tới thành phố C, nơi đây cách nhà của cô không xa không gần, trước đây có mấy lần bố mẹ đã nói sẽ đưa cô tới đây chơi, nhưng kế hoạch lần nào cũng bị những việc ngoài ý muốn gây cản trở.

Đèn đỏ, Cố Trí Viễn dừng xe lại, chờ người đi bộ qua đường.

Hứa Giai Tuệ ngồi ở ghế lái phụ nói chuyện với con gái: “Bố con với chú Hạ là bạn học cũ, hồi đó chơi rất thân nhau, mấy năm nay ít qua lại nên quan hệ có phần phai nhạt đi... Con với bạn Hạ nhà cô chú ấy sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, bằng tuổi nhau cũng dễ chơi cùng.”

Cố Trí Viễn chân thành nói: “Tur Úc à, con phải theo anh trai mà học tập, người ta bằng tuổi con mà thành tích thi đứng nhất thành phố đấy, còn đạt được mấy giải thưởng lớn trong các cuộc thi quốc gia, cũng tham gia cả những cuộc thi quốc tế nữa.”

“Cả ngày ngồi nghe bố mẹ nói về cậu ấy, lỗi tai con mọc kén luôn rồi đây này.” Cố Tư Úc quay mặt nhìn ra ngoài cửa kính xe, nghĩ điều có phần bất mãn.

Hứa Giai Tuệ nói: “Người ta giỏi giang như thế, sao con lại không muốn học hỏi thế hả?”

Cố Trí Viễn cũng nói: “một mình con tới thành phố C học, chưa quen với cuộc sống nơi đây, có nhà họ Hạ quan tâm để ý bố mẹ mới yên tâm được.”

Nhà họ Cố và nhà họ Hạ hẹn nhau dùng bữa tại một nhà hàng Trung Quốc trên tầng sáu của trung tâm thương mại.

Lúc hai vợ chồng họ Cố dẫn con gái đi vào, người nhà họ Hạ đã ngồi đây đợi từ trước.

Cố Tư Úc nhìn thấy hai vợ chồng tuổi trung niên hiền tươi cười, giọng nói ngọt ngào: “Con chào cô chú ạ.”

Từ nhỏ cô đã được bố mẹ đưa đi tham gia nhiều hoạt động nên tính cách cũng rất cởi mở, không hề luống cuống hay rụt rè.

Hạ Quảng Vũ nhìn thấy hộp quà trên tay cô bé, nói: “Cùng nhau ăn một bữa cơm thôi, còn mang theo quà cáp làm gì.”

Cố Trí Viễn cười nói: “Lâu rồi không gặp nhau, chỉ là chút lòng thành thôi mà.”

Hạ Quảng Vũ vui vẻ tiếp đón: “Nào nào, tới đây ngồi cả đi.”

“Chóp mắt Tư Úc đã lớn như vậy rồi.” Bành Linh vuốt tóc Cố Tư Úc nói: “Lần trước gặp con vẫn còn chưa biết đi cơ, cứ nằm trong lòng mẹ rồi cười với cô...”

Cố Tư Úc bật cười, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nhỏ, “thì ra từ nhỏ con đã thích cười với người đẹp rồi.”

Nụ cười trên gương mặt Bành Linh càng đậm thêm: “Con bé này cười xinh quá, miệng cũng ngọt nữa.”

Bành Linh quay người nhìn cậu con trai đang ngồi trên salon, nói: “A Tuyền, lại đây con!”

Cậu thiếu niên đang ngồi xem điện thoại, nghe vậy liền ngẩng đầu đứng dậy, cắt di động vào túi rồi đi về phía họ.

Cố Tư Úc nhìn mà ngơ ngẩn.

Cậu ấy có vóc dáng cao gầy, mặc sơ mi trắng với quần dài đen, áo mở hai cúc trên cùng, lộ ra phần cổ trắng trẻo và xương quai xanh, nhìn lên tiếp nữa là một gương mặt cực kì đẹp trai, môi hồng răng trắng, cặp mắt đen như được vẽ bằng ngòi bút tranh thủy mặc.

Cố Tư Úc lớn thế này rồi, ấy vậy mà đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một người con trai đẹp trai như thế, lại còn là người thật việc thật.

một người có thành tích học đứng thứ nhất, sao lại có một gương mặt đẹp như vậy chứ? không khoa học tí nào!

Theo suy nghĩ của Cố Tư Úc, vị thiên tài này chắc hẳn sẽ đeo một cặp kính cận dày khự, phía sau cặp kính là đôi mắt híp tịt do học quá nhiều, mũi cũng sẽ bị tẹt vì bị kính đè lên, nhìn một phát sẽ thấy ngay là dáng vẻ của một mọt sách, giống như mấy đứa học sinh giỏi ở trường cô năm cấp hai ý.

“Đây là cô Hứa, còn em gái này là Cố Tư Úc.” Bành Linh giới thiệu với con trai Hạ Chi Tuyền.

Hạ Chi Tuyền chào hỏi Hứa Giai Tuệ, thái độ nho nhã lễ phép, cử chỉ đúng mực, thể hiện ra là một cậu con trai được dạy dỗ rất tốt.

“Con với Cố Tư Úc sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, con sinh vào sáng sớm, em gái thì sinh buổi trưa, có ông thầy nói bát tự của hai đứa cực kì hợp, ở cạnh nhau sẽ rất tốt, còn bảo mẹ nhận con dâu nuôi rồi đây.” Bành Linh trên.

Cố Tư Úc: “...”

Hạ Chi Tuyền nhìn Cố Tư Úc, thấy cặp lông mi dài cùng đôi má lúm đồng tiền nhỏ của cô, sắc hồng không ngừng lan tỏa, làm cho gương mặt nhỏ trắng nõn bị bao phủ bởi một màu hồng.

Hạ Chi Tuyền cảm thấy buồn cười, nói: “Con không tin chuyện ấy đâu.”

Hàn huyên xong, hai nhà cùng nhau ngồi xuống dùng bữa.

Cố Tư Úc từ tốn ăn cơm, dù cho món mình thích ăn có được xoay tới trước mặt đi nữa thì cô cũng chỉ gấp nhiều nhất là hai lần mà thôi.

Lúc mắt cô lơ đãng liếc qua Hạ Chi Tuyền, trong lòng thầm cảm thán: Sao lại có người đẹp trai thế nhỉ, ngay cả điệu bộ lúc ăn cơm cũng đẹp như tranh vậy.

một bữa cơm trôi qua trong bầu không khí hài hòa và những câu chuyện phiếm.

Ăn xong, Cố Trí Viễn và Hạ Quảng Vũ bưng bưng khí thế ngồi đánh cờ, Bành Linh nói với Hạ Chi Tuyền: “Con đưa em gái Tư Úc ra ngoài dạo một vòng đi.”

Lúc hai đứa rời khỏi, Bành Linh cười nói: “Có chị em mình ở đây chúng nó sẽ không được tự nhiên, cho chúng nó tự chơi riêng với nhau mới nhanh chóng thân thiết được.”

Trong trung tâm thương mại, Hạ Chi Tuyền hai tay dứt túi quần, đi thẳng về phía trước.

Cố Tư Úc đuổi theo bước chân cậu, chủ động bắt chuyện: “thì ra anh cũng mười sáu tuổi giống em, nhưng anh cao thật đấy, được mét tám chưa?”

Hạ Chi Tuyền chỉ thờ ơ vuốt cằm.

Cố Tư Úc đảo mắt một lượt, nhìn thấy có hàng trà sữa, lại hỏi: “Đằng kia có quán trà sữa kia, anh muốn uống không? Muốn uống thì để em đi mua cho.”

Hạ Chi Tuyền đáp: “không uống.”

Cố Tư Úc lại phát hiện một điều, rằng anh trai nhỏ này không hề biểu lộ ra một cảm xúc dư thừa nào, rất điềm đạm lại lạnh lùng, làm cho đối phương cảm thấy không thoải mái chút nào.

Đẹp trai đúng là thích thật, có thể dùng gương mặt để bù đắp cho sự thân thiện, nghĩ thế nào cũng thấy có lợi.

Di động trong túi quần Hạ Chi Tuyền kêu lên, cậu nghe đầu bên kia nói mấy câu, mắt liếc nhìn Cố Tư Úc, nói: “không rảnh.”

Chờ cậu cúp máy, Cố Tư Úc rất hiểu chuyện nói: “anh có hẹn thì cứ đi đi, em một mình đi dạo trong đây cũng được.”

Hạ Chi Tuyền nói: “Muốn đi quán net không?”

Cố Tư Úc hai mắt sáng rực, gật đầu đáp: “Có ạ.”

cô không thích đi quanh quẩn ở cái nơi chán ngắt này cho lắm, ngồi quán net vẫn thích hơn.

Hai người đi đến một quán net ở gần đó, ngồi ở vị trí cạnh nhau.

Cố Tư Úc liếc nhìn màn hình máy tính của Hạ Chi Tuyền, nói: “anh mà cũng chơi LOL(*) à?”

(*) LOL: Liên minh huyền thoại

Hạ Chi Tuyền nhìn nét mặt ngạc nhiên của cô, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ anh không được chơi à?”

Cố Tư Úc cười trừ đáp: “Em tưởng là những người học giỏi thì sẽ không chơi game, vậy cùng nhau chơi nha.”

Mấy người bạn thân của Hạ Chi Tuyền đã đăng nhập chờ từ trước, cậu kết bạn với nick của Cố Tư Úc rồi bắt đầu chơi.

Cố Tư Úc chiếm trước vị trí ADC (xạ thủ), mấy cậu bạn kia thấy vậy thì gào lên: “Kia là ai đấy? Chiếm ngay vị trí đó, liệu có đánh được không hả?!”

Hạ Chi Tuyền: Có ở vị trí nào thì cũng chẳng làm ăn gì được đâu.

Sau khi vào trận, thao tác của Cố Tư Úc mạnh mẽ như hổ, áp chế đối thủ, khống chế quân địch, dẫn đầu toàn đội.

“...” Hạ Chi Tuyền quay đầu nhìn cô bé đang ngồi bên cạnh mình.

Các ngón tay của cô bé rất linh hoạt, tốc độ tay cực nhanh, hai mắt sáng ngời, nét mặt hưng phấn, chớp mũi xinh xắn rịn ra chút mồ hôi, đánh hăng tới nỗi miệng cũng nói không dứt lời: “A đau đau đau đau, trượt rồi trượt rồi, đánh không lại thì rút lui đi nhé... Còn lâu tao mới chết nhé... Có nhiều đó thôi mà

cũng dám tới đây trình diện à, tao đánh cho chết nè!...”

Cố Tư Úc rất ít khi chơi ở quán net, bình thường toàn chơi ở nhà, lại quen nói chuyện với bạn bè trên game rồi nên lâu dần bị thành cái tật thích lải nhải.

Lúc này cô hoàn toàn vui đầu nhập tâm vào game, hồn nhiên không nhận ra là những người xung quanh đều đang nhìn mình, em gái đáng yêu xinh đẹp, giọng lại ngọt, chân cũng dài, thật sự làm cho người ta phải chú ý.

Xong trận, Cố Tư Úc thành công nhận được danh hiệu MVP (*) toàn đội.

(*) MVP (Most Valuable Player): Chỉ người chơi có thành tích tốt nhất trận và để lại những ảnh hưởng lớn đến kết quả trận đấu.

Hạ Chi Tuyền gõ lên mặt bàn chỗ cô ngồi, Cố Tư Úc quay sang nhìn, mỉm cười lộ ra hai má lúm đồng tiền, gương mặt mang theo một chút thỏa mãn.

Nhất định là cô đã thể hiện một cách xuất sắc làm học bá kinh ngạc rồi, mặc dù cô học không giỏi, nhưng các kỹ năng khác đều phát triển một cách toàn diện đó biết không!

“Phiền em đừng làm ồn nữa.” Hạ Chi Tuyền lạnh nhạt nói.

- - -

***Lời editor:** Vì hai gia đình Cố Hạ thân thiết, hai bố mẹ hai bên cũng tự xưng Hạ Chi Tuyền là anh trai, Cố Tư Úc là em gái, mà hai đứa không phủ nhận việc này, nên mình sẽ để xưng hô là anh – em nha, mặc dù hai bạn ý bằng tuổi nhau.*

Bạn đang đọc truyện Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Edit: Ngân Nhi

Bố của Cố Tư Úc là Cố Trí Viễn, là bạn đại học với Hạ Quảng Vũ và vợ ông ấy là Bành Linh, năm ấy vì cùng chung sở thích nên ba người rất thân nhau. Mỗi tình của Hạ Quảng Vũ và Bành Linh cũng là do Cố Trí Viễn tác hợp, mấy lần bọn họ cãi vã giận hờn ông cũng đứng ra khuyên giải. Lúc hai người làm đám cưới, phũ phàng Cố Trí Viễn còn bị trêu là vui hơn cả bản thân cưới vợ.

Nhưng sau này, bọn họ lại đi những hướng khác nhau.

Hạ Quảng Vũ là quan chức nhà nước, Cố Trí Viễn thì làm ăn buôn bán, hai người một Bắc một Nam, gặp khoảng cách về địa lý, chức vị lại khác biệt, cho nên mối quan hệ không còn thân thiết như trước. Chính thức vạch rõ ranh giới là sau khi họ có con, phạm vi kinh doanh của Cố Trí Viễn không ngừng mở rộng, phát triển khắp cả nước, mà kinh doanh thì không tránh được việc phải qua lại với các cơ quan thanh tra giám sát, trong một lần khai thác hạng mục, Cố Trí Viễn muốn Hạ Quảng Vũ giúp thông qua một văn bản có lợi cho bên mình, lại bị Hạ Quảng Vũ từ chối. Từ sau lần đó, mối quan hệ của bọn họ đã hoàn toàn trở nên lạnh nhạt.

Trước đây không lâu, Cố Trí Viễn và Hạ Quảng Vũ có duyên gặp lại, hai người hỏi han nhau về chuyện con cái, Hạ Quảng Vũ chủ động nói muốn giúp Cố Tư Úc chuyển tới trường trung học Long Hưng. Trường trung học Long Hưng là trường đứng đầu thành phố C, cũng khá có tiếng trong nước. Nhà họ Cố vốn rất phiền muộn vì cô con gái của họ học không giỏi lắm, nghe thấy có cơ hội tốt như thế thì tất nhiên là vui mừng không dứt, vì muốn cho Cố Tư Úc thích ứng với môi trường sống mới, nên trước ngày khai giảng họ đã đưa con bé đến thành phố C để làm quen với Hạ Chi Tuyền.

Chẳng bao lâu đã đến cuối tháng tám.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi thủ tục nhập học vào trung học Long Hưng, hai vợ chồng họ Cố cùng nhau đưa con gái tới trường học báo danh.

Ngôi trường tọa lạc tại khu vực mới giải tỏa ở thành phố C, có cả cấp hai và cấp ba luôn nên chiếm diện tích rất lớn, cơ sở vật chất khá hoành tráng, các giáo viên cũng toàn là những nhân vật nòng cốt có tiếng tăm. Vì là một ngôi trường danh giá nên số lượng học sinh tiếp nhận mỗi năm là có hạn, vô số những gia đình quyền thế cố gắng nhét con cái của mình vào, ti lệ cạnh tranh cực kỳ khốc liệt. May là có nhà họ Hạ đứng ra giới thiệu, chứ không thì dù họ có tiền đi chăng nữa thì cũng không có chỗ để dùng.

Hai vợ chồng cùng con gái đi dạo trong sân trường, cảm thấy rất vui mừng.

Hứa Giai Tuệ nói: “Để con được đi học, bố con đã phải làm việc vất vả suốt nhiều năm đó.”

Cố Trí Viễn nói: “Để con được đi học, mẹ con đã phải tiết kiệm việc mua sắm quần áo túi xách và đồ trang điểm đấy.”

Cố Tư Úc phiên dịch lại: “...Cố gắng học hành, hướng tới tương lai!”

“Để con được đi học, bố con đã đổi uống từ rượu Lafite 82 sang rượu Erguotou (*) đấy.”

(*) Lafite 82 là một trong năm loại rượu đứng đầu trong các loại vang Pháp, giá thành cực kì đắt đỏ. Còn rượu Erguotou là loại rượu của vùng Niulanshan, Bắc Kinh Trung Quốc.

“Để con được đi học, túi xách của mẹ con cũng từ Hermes chuyển thành Coach đấy.”

Cố Tư Úc lại tiếp tục phiên dịch: “Phấn đấu tự cường, tiến tới đỉnh cao.”

Có hai cậu con trai đi qua nghe thấy thế thì phì cười, vừa cười vừa quay đầu lại nhìn bọn họ.

Cố Tư Úc: “...”

Ba người cùng nhau đi tới kí túc xá, khu kí túc có hai tòa, một tòa của học sinh nam và một tòa của học sinh nữ, được xây song song với nhau, ngăn cách ở giữa là một con đường. Tòa nhà nhìn từ bên ngoài trông rất đẹp, trang thiết bị bên trong cũng không tồi, bốn người ở một phòng, có tủ treo quần áo và bàn học, nhà vệ sinh riêng cho mỗi phòng, còn có một ban công nhỏ nữa. Hứa Giai Tuệ rất hài lòng, con gái mình dù sao cũng được nuông chiều từ nhỏ, bà không muốn con gái ở bên ngoài phải chịu khổ.

Hai vợ chồng lại đưa Cố Tư Úc ra bên ngoài trường học để ăn trưa, sau đó ra về luôn.

Cố Tư Úc nhìn bố mẹ rời đi, trong lòng bỗng cảm thấy hơi buồn.

Đây là lần đầu tiên cô xa nhà, đến một thành phố xa lạ, học ở một ngôi trường xa lạ, chỉ có một mình cô. Mũi cô cay xè, cô gắng kìm nén lại suy nghĩ muốn đuổi theo mẹ.

Cố Tư Úc quay trở lại trường, đi lại xung quanh cho quen với nơi đây.

Ngày mai mới phải đến lớp tập trung, cho nên nửa ngày còn lại hôm nay sẽ hoàn toàn tự do.

cô đi đến trước bảng vàng danh dự của nhà trường, trên đó là danh sách 100 học sinh có điểm số cao nhất.

Vị trí đầu bảng là Hạ Chi Tuyền.

Cố Tư Úc lại nhìn sang số điểm các môn thi của cậu ấy.

Toán max điểm? Tiếng anh max điểm? Vật lý max điểm? Hóa học max điểm?

...Cậu ấy ăn cái gì mà lớn lên vậy? Não làm bằng bạch kim à?!

Cố Tư Úc cố gắng tiêu hóa dãy điểm số đáng sợ kia, dưới hào quang của cậu ấy, cô đã không còn được coi là học tra (*) mà trực tiếp trở thành học phé (*) luôn rồi.

(*) Học tra: lười học, điểm kém

(*) Học phé: không thêm học, không biết gì cả

Cố Tư Úc lại nhìn thông báo chia lớp, trong mấy cái tên đứng từ dưới lên ở lớp 10/6, cô nhìn thấy tên mình là Cố Tư Úc, lướt dần lên vị trí đầu tiên trên danh sách là cái tên Hạ Chi Tuyền.

“Oa, tao nhìn thấy Hạ Chi Tuyền kia! May quá đi, tao cùng lớp với cậu ấy rồi!”

“Tao cũng thế, may là trường mình không xếp lớp dựa theo điểm số đấy!”

“Tao ở tận lớp 13 cơ... Xa bọn mày quá, đều là học sinh chuyển lên từ cấp hai mà, sao không xếp cùng lớp vậy...”

“không sao không sao, đều cùng một khu nhà mà, bọn tao sẽ tới lớp gọi mày đi chơi nhá.”

“Ôi trời ơi, trời ơi trời ơi trời ơi, Hạ Chi Tuyền tới kia, Hạ Chi Tuyền!”

Mấy nữ sinh đứng bên cạnh cứ hưng phấn nói chuyện với nhau, Cố Tư Úc đều nghe thấy.

Theo tiếng hò reo của mấy cô gái, Cố Tư Úc quay đầu nhìn lại.

Hạ Chi Tuyền mặc bộ quần áo chơi bóng với hai màu xanh trắng, đi cùng một đám nam sinh, mái tóc đen mềm mại ánh lên những vụn sáng nhỏ dưới ánh mặt trời, mấy nam sinh đi bên cạnh cậu cũng khá cao, nhưng cậu vẫn là người gây được sự chú ý nhất.

Cố Tư Úc nhớ lại lần đầu gặp Hạ Chi Tuyền, cô đã bị vẻ đẹp của cậu ấy làm cho kinh ngạc, lần thứ hai gặp lại... cũng vẫn kinh ngạc như thế. Nhất là khi

cậu đứng cùng mộtđám nam sinh, trông càng tỏa sáng xuất chúng hơn người.

Lúc này cô đang khá bối rối, nếu ở trước mặt mọi người mà đi tới chào hỏi thì hơi bị gây sự chú ý quá, còn không chào thì lại không được lịch sự cho lắm.Trông thấy bọn họ đi tới, cô liền yên lặng trốn vào trong đám đông.

Hạ Chi Tuyền cứ thế bước đi, ánh mắt lạnh lùng, đôi môi mỏng hơi mím lại, tạo cho người ta một cảm giác cao lãnh không thể khinh nhờn, các cô gái đứng xung quanh cô nào cũng sáng rực hai mắt, tâm trạng kích động, tuy nhiên cũng tỏ ra e dè vì sự cao ngạo của cậu, không một ai dám tùy tiện lại gần.

Cả nhóm nam sinh đi tới chỗ bảng thông báo, chẳng ai thèm nhìn mà cứ thế đi qua luôn.

Cố Tư Úc thờ phào nhẹ nhõm, tranh thủ nhìn một lượt những học sinh khối mười sắp nhập học, không thấy có ai quen, vậy là một mình cô nơi đất khách quê người, khôngcó ai để trông cậy vào rồi.

Sau khi đi bộ một vòng quanh sân trường rộng lớn, cô bị ánh nắng thiêu đốt khôngkhác gì một con cá mất nước, khát không chịu nổi.Quầy trà sữa ở nhà ăn tầng mộtđúng lúc đập vào mắt, Cố Tư Úc lập tức hưng phấn, cô bước nhanh tới rồi mở cửa bước vào, cảm nhận hơi lạnh của điều hòa phả vào mặt, thoải mái vô cùng.

Mua một cốc trà hoa quả tứ quý xuân đặc biệt, Cố Tư Úc lại đi vào trong, định tìm mộtchỗ để ngồi nghỉ một lúc.

Bàn phía cạnh tường có bốn năm nam sinh đang ngồi, trông cậu nào cũng rất cao lớn.

Tất nhiên bắt mắt nhất vẫn là Hạ Chi Tuyền với tư thế lười nhác tựa lưng vào ghế, tay cầm di động quay ngang, mắt chăm chú nhìn vào màn hình.

Ồ, bọn họ đang lập đội chơi game.

Hạ Chi Tuyền đưa một tay ra với lấy cái cốc trên bàn, nhận ra cái cốc đã cạn nước thìlại để xuống.

Cố Tư Úc đang định xoay người rồi đi thì cũng đúng lúc Hạ Chi Tuyền ngước mắt lên, vừa vận dụng trùng ánh mắt cô.

“...” Cố Tư Úc chắc chắn là cậu ấy đã nhận ra mình rồi.

Mặc dù ánh mắt của cậu ấy chỉ dừng lại đúng một giây rồi lại cúi đầu tiếp tục chơi game.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Edit: Ngân Nhi

Cố Tư Úc tươi cười chào hỏi: “anh Hạ.”

cô đi tới bên cạnh bàn Hạ Chi Tuyền đang ngồi, đưa cốc trà trái cây cho cậu: “anhuống không? Em mới mua đấy.”

Hạ Chi Tuyền giơ tay nhận lấy cốc trà, rút ống hút ra rồi chậm rãi uống một ngụm.

Mấy cậu con trai ngồi đó ngẩng lên nhìn Cố Tư Úc, hai mắt tỏa sáng, lại nhìn sang Hạ Chi Tuyền một cái, cảm thấy có phần hứng thú.

“anh Hạ à, thì ra cậu còn có một cô em gái xinh như vậy cơ đấy.” Lục Gia Diệp cố tình trêu chọc.

Tô Hàn lấy một cái ghế ở bàn bên cạnh tới, lên tiếng chào hỏi: “Em gái ngồi đi.”

Vốn chỉ định chào hỏi rồi đưa đồ uống thôi, thế mà lại... Cố Tư Úc nhìn mấy cốc nướctrên mặt bàn đều đã hết nước, cười nói: “Mọi người cứ chơi tiếp đi, mình đi mua nước cho, mấy cậu muốn uống gì?”

“Gì cũng được.” Chu Kiều đang gặp đối thủ nên chỉ nói chứ không ngẩng mặt lên.

“Em gái tốt quá, anh cũng thế sao cũng được.” Lục Gia Diệp vút cho cô một ánh mắt rất quyền rũ.

“Em gái vất vả rồi.” Tô Hàn cười hì hì nói.

“Vắt và rồi vắt và rồi...” Mấy người kia cũng nói theo.

Cố Tư Úc lại một lần nữa đi tới quầy thu ngân, mua đồ uống cho mình và các bạn của Hạ Chi Tuyền.

Lục Gia Diệp nhìn bóng lưng cao gầy của Cố Tư Úc, huých tay Hạ Chi Tuyền hỏi: “A Tuyền, kia là em gái cậu à? Em ruột? Em họ? Hay là em kết nghĩa?”

“Em gái này được đấy, ngoan ngoãn lại xinh đẹp ngọt ngào, chân cũng dài.” Tô Hàn trêu ghẹo.

“Là con gái của bạn thân bố mẹ tôi.” Hạ Chi Tuyền thờ ơ nói.

Trước khi vào học Hạ Chi Tuyền cũng biết là Cố Tư Úc chuyển tới học trường này, lại còn cùng lớp với cậu nữa. Mẹ của cậu còn ghé vào tai cậu dặn dò: “Con phải chăm sóc tốt cho em gái Tư Úc đấy nhé, một mình con bé xa nhà tới đây học, lại còn là một cô bé xinh đẹp như thế, đừng để cho đám con trai hư trong trường trêu chọc con bé, cũng đừng để con bé bị người ta bắt nạt.”

Tóm lại, noi dai nói dài chung quy cũng chỉ là: Con phải quan tâm để ý đến Cố Tư Úc.

một lát sau, Cố Tư Úc lại cầm theo mấy cốc nước lạnh tới, vì không biết khẩu vị của mọi người nên cô thống nhất mua trà hoa quả.

cô đưa từng cốc một cho từng người, mấy cậu con trai ai nấy đều cười nói cảm ơn.

“Cùng chơi nhé?” Tô Hàn chủ động mời.

“Minh không chơi game.” Cố Tư Úc lắc đầu đáp.

Trước khi bắt đầu học kỳ, Cố Tư Úc đã xóa game trong di động theo yêu cầu của mẹ, hơn nữa còn lập ra thiết quân luật, đã đi học là tuyệt đối không được chơi game. Mặc dù Cố Tư Úc học không giỏi, nhưng rất biết nghĩ cho tâm tình của bố mẹ.

Hừm, phải nỗ lực phấn đấu, bắt đầu từ việc xóa game.

Hạ Chi Tuyền liếc cô một cái, khẽ cười một tiếng như đang giễu cợt.

Xong trận, mấy nam sinh cũng không chơi tiếp nữa, đã uống đồ người ta mua cho rồi, lại mặc kệ người ta nữa thì cũng không hay.

“Em gái à, em học lớp nào?” Lục Gia Diệp hỏi.

“Minh tên là Cố Tư Úc, học lớp 10/6.”

“Ô kìa, cùng lớp chúng ta rồi. anh tên Lục Gia Diệp, Lục trong từ lục địa, Gia trong từ giải thưởng, chữ Diệp ghép từ chữ hoa lửa (*).” Lục Gia Diệp giới thiệu bản thân xong thì không quên nói hộ người anh em Chu Kiều vốn kiêu lòi, “Còn cậu này á à, trong giang hồ nổi tiếng là người bình tĩnh, một khi cậu ta mà không giữ được bình tĩnh thì nhất định là có người sắp gặp xui xẻo rồi.”

(*) Chữ Diệp là 叶, ghép từ hai chữ hoa lửa là 火 华

Chu Kiều liếc cậu ta một cái rồi nói với Cố Tư Úc: “Tôi tên là Chu Kiều, bạn thân của A Tuyền, đừng nghe Lục Gia Diệp nói linh tinh.”

“Tôi là Tô Hàn, mẹ tôi họ Tô, bố tôi họ Hàn, vì họ lười quá nên tùy tiện đặt tên tôi là Tô Hàn.”

Cố Tư Úc gật đầu mỉm cười với bọn họ.

Hạ Chi Tuyền lười biếng dựa vào ghế uống trà, không tỏ vẻ nhiệt tình khi gặp người quen, ngược lại còn tỏ ra không liên quan đến mình.

Cố Tư Úc lại nói: “Minh là người ở thành phố B, cũng học cấp hai ở đó.”

Lục Gia Diệp gật đầu lia lịa: “Ồ, thảo nào, có một em gái xinh đẹp như vậy ở trường này, anh không thể không có ấn tượng gì được. Vậy sau này em gái học ở đây, các anh trai sẽ bảo vệ em.”

Cố Tư Úc không nhịn được cười: “Minh tên là Cố Tư Úc, cậu đừng gọi mình là em gái nữa.”

“Ừm, em gái Tư Úc ~” Lục Gia Diệp kéo dài giọng ra, giống mấy tên công tử quần là áo lượt hay trêu ghẹo mấy cô em gái trên TV vậy.

Chu Kiều tỏ ra ghê tởm nói: “Lục Gia Diệp, sự tồn tại của cậu làm giảm giá trị của bọn tôi quá đấy.”

“Ba ngày không đánh cậu cậu lại định ngồi lên đầu tôi rồi đấy à...” Lục Gia Diệp làm ra vẻ muốn xử lý Chu Kiều một trận.

Chu Kiều rất bình tĩnh tránh sang một bên, hai người bắt đầu đuổi bắt âm ỉ, Hạ Chi Tuyền ở bên này thì đứng lên nói: “đi thôi.”

Cậu giống như người ra mệnh lệnh vậy, vừa nói một từ đã khiến cả đám yên tĩnh lại, rồi rút chuẩn bị rời đi.

Cố Tư Úc ngồi trên ghế, rất ngoan ngoãn nhìn mấy người họ.

Lục Gia Diệp đánh đám một trận xong liền quay lại chỗ Cố Tư Úc ngồi, nói: “Có đi đánh bi-a không?”

Cố Tư Úc tỏ vẻ khó xử, đang định đáp thì Lục Gia Diệp đã nhiệt tình nói trước: “không vấn đề gì, anh Lục đưa em bay.” Cậu ta dứt khoát cầm luôn cốc trà của cô đi, “đi thôi đi thôi, cùng nhau chơi, cứ ngồi đây mãi chán lắm.”

Cố Tư Úc: ...Minh còn chưa nói gì mà.

Nhưng đúng là cô không thể chống đỡ lại được sự nhiệt tình của Lục Gia Diệp, chỉ còn biết theo chân bọn họ thôi.

Vì là trường nội trú nên các hoạt động ngoại khóa cũng rất phong phú, còn có riêng một khu nhà để chơi thể thao nữa, bên trong có đầy đủ các thiết bị dùng cho các hoạt động khác nhau, bao gồm cả phòng chơi bi-a.

Phòng chơi bi-a rất lớn, có những học sinh khác cũng đang chơi, hầu như toàn là con trai.

Lúc mấy người bọn họ bước vào, mấy nam sinh ở đó không ngừng theo chân để chào hỏi, Cố Tư Úc chỉ yên lặng đi đằng sau Hạ Chi Tuyền, thoạt nhìn có phần ngượng ngập.

Bốn người chia làm hai đội, Hạ Chi Tuyền và Chu Kiều một đội, Lục Gia Diệp và Tô Hàn một đội, còn Cố Tư Úc thì sẽ được quyền chọn một trong hai đội.

Lục Gia Diệp nhiệt tình mời mọc: “Chọn anh đi chọn anh đi! anh Lục là tài xế kì cựu đấy, sẽ đưa em đi ngao du tận chân trời.”

Thế là Cố Tư Úc chọn vào đội Lục Gia Diệp và Tô Hàn.

Lục Gia Diệp xếp bóng rồi cho Cố Tư Úc đánh phát đầu tiên, sợ cô căng thẳng, cậu bèn trấn an: “Cứ thoải mái mà chơi, không việc gì phải sợ, anh trai sẽ giúp em giành được giang sơn.”

Cố Tư Úc mỉm môi cười, cầm gậy rồi đi tới vị trí trung tâm, cúi người, tay nâng lên rất cao.

Lục Gia Diệp vốn định chỉ cho cô đứng đúng tư thế chuẩn, lại nghĩ chỉ chơi vui thôi mà, không cần nghiêm túc quá làm gì.

một gậy đánh đi, tiếng bóng va rất nhẹ, nghe cũng biết là lực đánh rất ổn, trong số bóng văng đi có một quả rơi xuống lỗ.

Tô Hàn vỗ tay: “Được lắm!”

Cố Tư Úc khiêm tốn cười nói: “Ăn may thôi.”

cô tiếp tục đánh một gậy nữa, lại thêm một quả vào lỗ.

Lục Gia Diệp: ...Lại ăn may à?

Hạ Chi Tuyền đứng một bên nhìn cô chơi, trong ánh mắt lộ ra chút kinh ngạc.

không ngờ cô nhóc này ngoài chơi điện tử giỏi ra thì còn biết đánh bi-a nữa.

Sau khi một nửa số bóng trên bàn đã bị Cố Tư Úc đánh vào lỗ, người đến vây xem ngày càng nhiều.

không một chút cản trở hay dao động nào, cô càng đánh càng ổn định, mắt nhìn chuẩn hướng bóng, ánh mắt vô cùng trong trẻo và vững vàng.

“Bé này lông mi dài thật, trông như búp bê ý, xinh quá.”

“Trước có thấy bao giờ đầu nhĩ, có phải học sinh mới khối mười không?”

“Cười ngọt quá, còn có hai má lúm đồng tiền nữa.”

“Có ai biết tên gì không?”

Các nam sinh vây xem xôn xao thảo luận.

Quả cuối cùng vào lỗ, kéo theo tiếng vỗ tay vang dội của cả bọn.

Cố Tư Úc nhìn về phía Lục Gia Diệp, nháy mắt cười nói: “Chị Úc đưa em bay.”

Lục Gia Diệp, người đã có phát ngôn sẽ giúp người ta giành được giang sơn: “...”

Chưa kịp đề phòng thì đã bị Cố Tư Úc đập ngược lại rồi.

Hồi lâu sau, cậu ta giờ ngón cái ra, hoàn toàn bá phục nói: “Chị Úc, làm tốt lắm.”

Ván thứ hai đến lượt đội của Hạ Chi Tuyền đánh trước, cậu cầm lấy gậy, đi tới vị trí trung tâm, cúi người, vươn cánh tay kê lên bàn bi-a, cậu tuy trắng nhưng nhìn không hề yếu ớt, vóc dáng lại cân đối, tạo cho người ta cảm giác rất mạnh mẽ.

Cố Tư Úc đứng một bên nhìn, có bàn bi-a làm vật tham chiếu nên cô nhận ra là chân tay cậu ấy rất dài.

Năm cấp hai, Cố Tư Úc là đứa cao nhất trong đám con gái, thậm chí hai năm trước còn cao hơn rất nhiều nam sinh trong lớp, cảm giác như đang từ trên cao nhìn xuống đám đồng vạ. Bây giờ ở cùng mấy người bạn mới này, cô mới nhận ra là mình vẫn chưa cao đến thế.

Hạ Chi Tuyền đánh một gậy, mấy trái bóng văng loạn xạ, trong đó có hai quả một trước một sau lọt lỗ.

“Hay quá!” Cố Tư Úc vỗ tay hô lên.

Hạ Chi Tuyền đổi vị trí, tiếp tục đánh bóng.

Cố Tư Úc cảm thấy Hạ Chi Tuyền có tư thế đánh bi-a rất đẹp, thoát nhìn thì có vẻ rất ung dung, từng cái nhấc tay đều rất thoải mái, nhưng độ cong ở cánh tay cùng thắt lưng thì đều rất chuẩn chỉ, khí thế tỏa ra rất mãnh liệt, giống như một con báo sẵn sàng chuẩn bị nổi loạn vậy.

Sau khi mấy trái bóng liên tiếp lọt lỗ, Lục Gia Diệp liền đi tới bên cạnh Hạ Chi Tuyền, nhân lúc cậu ta đang chuẩn bị đánh tiếp thì bất thành linh thò tay cù nách cậu ta một trận.

Hạ Chi Tuyền run cả người, lực đánh cũng không chuẩn.

“Yeah!” Lục Gia Diệp giờ tay chữ V, vui mừng hô lên.

“...” Cố Tư Úc cười phá lên, chiêu thức gì đây không biết?

Lục Gia Diệp tranh thủ lúc Hạ Chi Tuyền còn chưa nổi cáu, lập tức dùng vận tốc ánh sáng mà trốn sang một bên, cầm gậy bi-a nói: “Cuối cùng cũng được ra sân, đứng nhìn hết người nọ người kia thể hiện, nô tỳ thật sự không làm được đâu ạ!”

Cố Tư Úc cố gắng nín cười, trong lòng cảm thấy hơi tiếc nuối vì không được nhìn Hạ Chi Tuyền chơi nữa.

Hạ Chi Tuyền chẳng thèm chấp Lục Gia Diệp, thoải mái đứng sang một bên nhìn, một cậu bạn bị cậu sai đi mua đồ trở về, đưa cho cậu một gói kẹo mềm. Hạ Chi Tuyền xé vỏ bao rồi đồ một viên ra, đưa vào miệng nhai chậm rãi.

Cố Tư Úc lơ đãng nhìn Hạ Chi Tuyền.

Cậu đang lười nhác dựa vào bàn, ánh mặt trời chiếu vào từ khung cửa sổ phía sau, phủ lên toàn thân cậu, dưới ánh nắng, cậu rất tự nhiên đứng nhai kẹo, nét mặt hồ hững, trông có vẻ rất thoải mái.

Cố Tư Úc cảm thấy trái tim mình đang không chịu đựng nổi mà tăng tốc đập loạn nhịp.

Mấy nhân vật trong manga ấy à, còn không đẹp bằng Hạ Chi Tuyền lúc này đâu.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Ngân Nhi

Chơi xong vài ván, Cố Tư Úc liền chào tạm biệt bọn họ rồi đi về phòng.

Buổi sáng cô đến sớm nên lúc trải giường thu dọn đồ đạc không có ai trong phòng cả, lúc này trở lại phòng thì đã có thêm hai cô gái.

Cố Tư Úc chủ động chào hỏi mấy cô bạn, tự giới thiệu bản thân: “Minh tên là Cố Tư Úc, lớp 10/6.”

“Minh tên là Từ Lâm, từ cấp hai trường này chuyển lên, trước học lớp 8.” cô bạn tóc ngang vai cười tươi nói, “Trong phòng này toàn là lớp 6 thôi.”

cô bạn tóc ngắn đang thu dọn lại đồng sách, nói: “Minh tên Lam Hiểu Thu, trước học lớp 1.” Giọng nói cũng nhẹ nhàng giống về bề ngoài.

Nghe mọi người giới thiệu xong, Cố Tư Úc lại cười nói: “Minh từ thành phố B tới đây, còn chưa quen với trường này, về sau mong được các cậu quan tâm chiều cô nhiều hơn.”

Thấy Từ Lâm đang chuẩn bị trải giường chiếu, cô bèn đi tới giúp đỡ.

Hai người vừa làm vừa trò chuyện, rất nhanh đã làm xong.

Cố Tư Úc lại đi tới giúp Lam Hiểu Thu, cô bạn không từ chối, nhẹ nhàng nói lời cảm ơn, vừa ôn hòa cũng vừa xa cách.

Mãi cho đến giờ cơm tối mà một bạn học còn lại vẫn chưa đến.

Từ Lâm nói: “Bọn mình đi ăn cơm trước đi, có khi ngày mai cậu ấy mới đến ý.”

Thế là ba người cùng nhau đi tới nhà ăn.

Dọc đường, Từ Lâm cực kì háng hái nói cho Cố Tư Úc nghe về những người nổi tiếng trong trường.

cô bạn ra về thần bí nói: “Cậu có biết bảo vật của trường chúng ta là gì không?”

Cố Tư Úc suy nghĩ một lát rồi nói: “Be yourself?”

Đây là khẩu hiệu của trường trung học Long Hưng, được khắc trên tấm bia đá cạnh cổng trường.

“...” Từ Lâm đầu đầy vạch đen.

cô bạn không dài dòng nữa mà đi thẳng vào vấn đề: “Là Hạ Chi Tuyền đó! Cậu đã nhìn bảng vàng danh dự chưa? Cậu ấy đứng ở vị trí đầu bảng, năm nào cũng đứng nhất, mà không phải chỉ ở trong trường thôi đâu, mà là đứng đầu toàn thành phố ý! Cậu ấy không chỉ học giỏi mà lại còn cao lớn đẹp trai nữa, lần nào bầu chọn hotboy của trường cậu ấy cũng nhận được số phiếu cao nhất.”

“Ồ...” Cố Tư Úc chậm rãi gật đầu.

“nói cho cậu nghe một tin vui nhé!” Từ Lâm mừng rỡ nói, “Hạ Chi Tuyền cùng lớp với bọn mình đấy, lớp 10/6! Cậu không biết là bọn bạn cũ ghen tị với mình thế nào đâu, từ nay về sau mỗi ngày mình chỉ cần quay đầu là có thể nhìn ngắm được vẻ đẹp trai của Hạ Chi Tuyền rồi.”

Cố Tư Úc nở nụ cười chân thành, thi ra học sinh của trường trung học trọng điểm cả nước cũng thích buôn chuyện và mê trai đẹp, không giống với tưởng tượng của cô là ai cũng giành giật từng giây từng phút để học tập, không quan tâm đến những chuyện khác, tốt thật đấy.

Hai người cứ nói chuyện say sưa với nhau, chỉ có Lam Hiểu Thu đi bên cạnh là không nói gì.

Vào nhà ăn, Lam Hiểu Thu đi rửa tay, Từ Lâm thì thầm với Cố Tư Úc: “Cấp hai ở trường này xếp lớp dựa vào kết quả học tập, trước cậu ấy học ở lớp 1 cùng với Hạ Chi Tuyền đấy, là học sinh đứng trong top 10, kiêu ngạo lắm, không thích giao thiệp với ai đâu.”

Cố Tư Úc cười nói: “Chắc là tính cậu ấy hướng nội, không thích nói chuyện thôi.”

Đội Lam Hiểu Thu rửa tay xong đi ra, ba người mới cùng nhau cầm khay đi lấy cơm.

Nhà ăn của trường rất rộng, có tổng cộng ba tầng, mỗi tầng đều có những đặc điểm khác nhau. Cố Tư Úc đứng ở tầng một nhìn một lượt, tuy rằng thức ăn cũng khá đa dạng, nhưng hình như không có món nào cay thì phải, nhìn mấy món thanh đạm nhạt nhẽo kia, cô chẳng có hứng thú ăn gì cả.

cô muốn lên tầng hai xem thế nào, nhưng Lam Hiểu Thu và Từ Lâm đã chọn xong đồ ăn rồi, đang đi lấy cơm và canh, dựa trên tôn chỉ hòa đồng với các bạn, Cố Tư Úc lại chọn bữa mấy món rồi đi theo sau.

Lúc cô đang lấy cơm thì tự dưng có một cô bạn ở đâu đột ngột lao vào đụng trúng cô, làm thức ăn trong khay cô đổ hết ra ngoài.

Mặc dù Cố Tư Úc đã nhanh nhẹn tránh đi, nhưng vẫn bị bát canh đổ vào người, cô mặc quần bò và áo cộc tay màu trắng, giờ cái áo đã bị bẩn một mảng lớn vì bát canh trúng cả chua kia.

Hai cô bạn kia cứ đùa giỡn âm ỉ với nhau, đụng vào Cố Tư Úc thì chỉ liếc mắt nhìn một cái, vẻ mặt nhon nhon khinh bỉ, không có ý định xin lỗi.

“Đụng vào người ta mà không xin lỗi à?” Cố Tư Úc lên tiếng.

Hai cô gái đang định rồi đi lập tức dừng bước, lúc này mới quay lại nhìn kỹ Cố Tư Úc, một trong hai cô gái đi giày cao gót, tóc dài xõa vai, mặc váy liền màu trắng, dáng vẻ giống như nữ thần dịu dàng động lòng người trong lòng các nam sinh, nhưng giọng điệu của cô ta thì rất phách lối, vênh mặt nói: “Ai bảo mày không có mắt, lại đứng đúng chỗ này chặn đường bọn tao? Lại còn dám bảo bọn tao phải xin lỗi á? Ai cho mày cái lá gan lớn thế hả?”

Từ Lâm đứng bên cạnh kéo vạt áo Cố Tư Úc, ý bảo cô thôi đi, còn lên tiếng xin lỗi giúp: “Xin lỗi chị, tại bọn em không chú ý ạ.”

“???” Cô Tư Úc ngạc nhiên nhìn Từ Lâm.

“đi thôi đi thôi.” Từ Lâm kéo cô đi, dùng ánh mắt ý bảo cô nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Đến lúc ngồi vào bàn, cách hai người kia đủ xa, Từ Lâm mới nói nhỏ với Cô Tư Úc: “Đây là Từ Na khối 11, nổi tiếng là chị Na của trường, rất kiêu căng ngang ngược, gia thế lớn, mấy thành phần máu mặt trong trường đều là bạn của chị ta đấy, cậu đừng dại mà động vào.”

“Chị ta có ăn thịt mình được không?” Cô Tư Úc cầm đũa chọc chọc bát com, trong lòng cực kì bức bối, chẳng còn tâm trạng mà ăn uống.

Từ Lâm khuyên nhủ: “Thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, bọn mình vừa mới lên cấp ba, cứ biết thân biết phận mà sống, đừng gây chuyện làm gì.”

“Chuyện gì cũng muốn so đo thì lấy đâu ra sức lực mà học tập chứ?” Lam Hiểu Thu đột ngột lên tiếng.

Cô Tư Úc cố gắng tiếp thu ý kiến của hai bạn, dù sao cũng mới từ nơi đất khách đến đây học, lại đi gây sự với đàn chị khóa trên thì cũng không hay cho lắm.

Com nước xong, ba người lại đi mua trà sữa rồi về phòng, Từ Lâm vì muốn cho Cô Tư Úc giải sầu nên đề nghị: “Nghe nói ở sân thượng kí túc xá có thể nhìn thấy cảnh đêm rất đẹp, còn quan sát được toàn cảnh trường học nữa, bọn mình lên xem nhé?”

“Được đấy.” Cô Tư Úc đồng ý ngay.

Đứng trên cao, nhìn ra xa, tâm trạng cũng sẽ vui vẻ hơn.

Lam Hiểu Thu nói: “Mình không rảnh, mình muốn học.”

Thế là Cô Tư Úc vào phòng thay quần áo rồi cùng Từ Lâm đi lên sân thượng.

trên sân thượng của tòa kí túc xá nữ lúc này đang rất náo nhiệt.

Từ Na cầm trên tay một tờ giấy viết thư rất đẹp, diễn cảm đọc lên: “Hạ Chi Tuyền, chào anh. Chắc anh không nhận ra em đâu nhỉ, em là Khương Hiểu học lớp 9/5, có lần ở sân thể dục chúng ta đã nhìn thoáng qua nhau, kể từ khi ấy em đã không thể quên được anh...”

Có cô bé vóc dáng nhỏ gầy muốn cầm lại tờ giấy, mặt đỏ bừng như sắp khóc: “Của em mà... Trả lại cho em!”

cô bé chính là Khương Hiểu học lớp 9/5, người viết ra bức thư kia.

Bạn của Từ Na giữ chặt cô bé, Từ Na tiếp tục đọc: “anh là hotboy của trường, em không dám tỏ tình với anh, chỉ dám thích thầm anh thôi. Mỗi lần anh đi qua cửa lớp em, tim của em đều đập nhanh như muốn nổ tung vậy...”

“Mẹ kiếp! Tao không đọc nổi nữa!” Từ Na ném tờ giấy đi, bước lên trước đá thẳng vào bụng cô bé kia một cái, “Bọn xấu xí này giờ tác oai tác quái quá nhỉ, dám viết thư tình cho Hạ Chi Tuyền cơ đấy! Mày chưa bao giờ soi gương nhìn lại mình à?”

cô bé kia bị đập ngã nhào ra đất, khóc lóc giải thích: “Em không... không có ý định đưa cho anh ấy... Em chỉ tự viết cho mình đọc thôi...”

cô bé đã kẹp tờ giấy đó vào trong sách, bỗng một ngày đột nhiên không thấy nữa, không biết là ai đã lấy đi rồi, cho đến khi bị mấy đàn chị khóa trên lôi lên đây.

“Mày còn cãi à? Đứng lên cho tao!” Từ Na quát lớn.

cô bé run rẩy đứng lên, Từ Na tiếp tục cho cô bé một cái tát: “Mày có tự thấy mày buồn nôn không thế? Hạ Chi Tuyền là người để mày tùy tiện thích đấy à?”

“Có nhiều người thích anh ấy như vậy... Sao em lại không được thích chứ...” cô bé tuy đã sợ phát run nhưng vẫn kiên cường phản bác.

“Mày còn già mồm à!”

Cô Tư Úc và Từ Lâm còn chưa lên hẳn, mới đi vài bước cầu thang thì đã nghe thấy tiếng ồn ào bên trên.

Từ Lâm chạy nhanh lên trước, rón rén thò đầu ra nhìn tình hình bên ngoài, sau đó lôi Cô Tư Úc đang định lại gần đi, nhỏ giọng nói: “Bọn mình mau đi thôi, Từ Na đang trừng phạt người ta đấy.”

“Gi cơ?” Cô Tư Úc lại nhìn ra bên ngoài.

Mấy cô gái đang xúm vào tát và giật tóc một cô bé quỳ dưới đất.

Cô Tư Úc khí huyết dâng trào, đẩy Từ Lâm ra rồi nói: “Cậu đi xuống trước đi.”

Trong tay Cố Tư Úc vẫn cầm cốc trà sữa, cô đi lên sân thượng, ném thẳng cốc trà sữa vào mặt Từ Na.

Từ Na không biết mà tránh, lập tức gào lên, mấy người xung quanh cũng bị bắn nước vào.

“Đứa nào đấy?... Mẹ, lại là mày! Mày muốn chết đúng không?” Từ Na thay đổi sắc mặt, quát lên.

một cô gái đi tới gần Cố Tư Úc, giờ tay muốn giữ cô lại, lại bị Cố Tư Úc kìm tay, đập thẳng vào đầu gối cô ta, đá cô ta ngã xuống đất, động tác rất nhanh nhẹn thuần thục.

Đối phương có tổng cộng năm đứa con gái, Cố Tư Úc cầm lấy một viên gạch ở góc tường, về mặt thờ ơ nói: “Thử xem đứa nào chết trước.”

Vừa rồi một mình cô đã dễ dàng quật ngã một người, giờ còn cầm cả gạch, trong phút chốc mấy người kia đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cố Tư Úc đi lên trước, đỡ cô bé bị bắt nạt kia đứng dậy.

cô bé vừa cảm kích vừa xấu hổ nhìn cô, run rẩy nói không nên lời.

Cố Tư Úc lại quét mắt nhìn một lượt mấy đứa con gái trước mặt, không chút sợ hãi nói: “trên người thì toàn hàng hiệu, lại còn học trường danh giá, ai ngờ đều là loại bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong cạn bã thôi rồi! Bố mẹ bỏ nhiều tiền cho các chị đi học, thế mà đầu óc còn chẳng bằng con lợn!”

“Con mẹ nhà mày...” Sắc mặt Từ Na ngày càng khó coi, quay sang quát đứa đứng bên cạnh: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, đánh chết nó cho tao! một viên gạch đập chết được chúng mày à mà sợ?!”

một người trong nhóm kéo áo Từ Na, nhỏ giọng nói: “Hạ Chi Tuyền đang nhìn chúng ta kìa...”

Từ Na ngước mắt lên, tuy ở khoảng cách hơi xa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy thân hình cao lớn của người con trai.

Mặt trời đã ngã về tây, những đám mây đỏ rực phía chân trời, cậu đứng trên sân thượng ở kí túc xá nam đối diện, nhìn không rõ được biểu cảm trên khuôn mặt.

Từ Na cảm thấy như tim ngừng đập, sự ngang ngược can rờ đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại nỗi bất an.

cô ta trợn mắt nhìn Cố Tư Úc rồi nói: “Tao nhớ mặt mày rồi, mày cứ chờ đấy!”

nói xong liền cùng đám bạn nhanh chóng rời đi.

Đám hung thần ác sát đã đi khỏi, sự căng thẳng sợ hãi của Khương Hiểu cuối cùng cũng được buông lỏng, cô bé nức nở nói với Cố Tư Úc: “Cảm ơn... Cảm ơn chị...”

“không có gì, chị tình cờ bắt gặp thôi.” Cố Tư Úc nhẹ nhàng đáp lại, “Mặt em bị thương rồi, để chị dẫn em đến phòng y tế. À mà tại sao bọn họ lại đánh em vậy?”

“...” Mặt cô bé bỗng đỏ lên, ấp úng không biết nên nói gì, hình như nghĩ tới điều gì đó, cô bé liền đưa mắt nhìn xung quanh, thấy có một tờ giấy viết thư thì vội vàng đi tới nhặt lên, cẩn thận gấp lại, nước mắt tí tách rơi xuống tờ giấy, hai tay run rẩy cất vào trong túi áo.

cô bé biết mình không xứng với người ta, nên đây chỉ là một bí mật nhỏ của cô bé mà thôi, ai mà ngờ lại chọc phải Từ Na, bị bọn họ đánh chửi nhục nhã thế này...

--

Ở trên tầng thượng của kí túc xá nam cách đó không xa.

Hạ Chi Tuyền cùng mấy người bạn đi lên hóng mát, không ngờ lại chứng kiến một màn bạo lực như thế.

Lục Gia Diệp vốn lúc nào cũng cọt nhả, thế mà sắc mặt bây giờ cũng trầm xuống, “Cả đám xúm lại bắt nạt một con bé, có phải hơi quá đáng rồi không?”

Tô Hàn nói: “Bọn mình cũng chẳng nhảy qua đó được, kí túc xá nữ cũng cấm con trai vào, làm sao bây giờ? Hay là gọi cho quản lý an ninh của trường đi.”

Chu Kiều lên tiếng: “Có ai biết số không?”

Lục Gia Diệp đáp: “Tôi lưu số của kẻ thù để làm cái gì chứ!”

Lúc mấy người họ đang nói chuyện thì trông thấy Cố Tư Úc xuất hiện.

cô em gái nhà bên hiên lạnh lùng đậm đậm như thế, vậy mà lại có thể biến hình thành chị đại trong gang hồ, cũng biết mắng chửi người ta.

Trong tay cầm viên gạch, một chọi năm, hoàn toàn không tỏ ra sợ hãi, khí thế oai phong凛冽.

Tô Hàn giờ ngón cái ra: “Đúng là chị Úc của tôi, người đầu vừa đẹp lại vừa ngang tàng thế chứ.”

Hạ Chi Tuyền cũng mỉm cười, xem ra cô nhóc này không chỉ giỏi đánh nhau trong game, một khi ra trận thật thì cũng không hề yếu thế.

Lục Gia Diệp đưa tay ôm ngực nói: “Tôi bị em gái Tư Úc hút hồn mất rồi, vừa ngọt ngào vừa tàn ác, đúng là báu vật!”

Chu Kiều trêu chọc: “Vậy cậu phải hỏi A Tuyền trước đi, xem em gái có đang độc thân hay không đã.”

“Mẹ tôi liên tục dặn dò, rằng không được để đám trai hư trong trường tới gần Tư Úc.” Hạ Chi Tuyền hờ hững nói, thu lại nụ cười, giọng nói ngổ ngáo cường thế, “Mấy cậu tốt nhất là đừng có ý đồ gì với em ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Edit: Ngân Nhi

Sau khi Cố Tư Úc dẫn Khương Hiểu tới phòng y tế rồi quay về phòng thì sắc trời đã tối hẳn, cô bé kia từ đầu tới cuối đều không nói lý do tại sao mình bị đánh, mà Cố Tư Úc cũng không muốn hỏi nhiều.

Lúc chia tay Khương Hiểu lại một lần nữa cảm ơn cô, còn lo lắng hỏi: “Chị đắc tội với Từ Na rồi, làm sao bây giờ?”

Cố Tư Úc cười đáp: “Kệ đi.”

Trong phòng, Lam Hiểu Thu đang ngồi ở bàn học bài, chiếc bút bi ghi chép bao nhiêu là công thức toán lên trang giấy trắng.

Từ Lâm thì đeo tai nghe ngồi trước máy tính, tay gõ phím lạch cạch chat QQ.

Cố Tư Úc cầm theo hai cốc trà sữa đặt lên bàn hai cô bạn.

“Mới vào học mà đã chăm thế rồi, không hổ danh là học bá!” Cố Tư Úc đứng bên cạnh Lam Hiểu Thu, nhìn đồng giấy viết chi chít công thức toán và hình học mà thấy tê cả đầu.

Lam Hiểu Thu không nói gì, Cố Tư Úc cũng không muốn quấy rầy việc học của bạn nên đi sang chỗ Từ Lâm, Từ Lâm đang buồn đưa lê nhiệt tình, có vẻ như cũng khônggrảnh để nói chuyện với cô.

Từ Lâm lúc này không đi cùng cô lên tầng thượng, điều này khiến Cố Tư Úc cảm thấykhông được thoải mái lắm, nhưng cũng không muốn giận dỗi, dù sao cũng là bạn cùng phòng với mình, không phải ai cũng muốn xen vào việc của người khác, chỉ cần làm tốt chuyện của mình là đủ, cô thật sự không muốn đem việc này ra đề tỏ về thánh mẫu dạy đời người ta.

Vẫn chưa tới giờ ngủ, bạn cùng phòng lại đang bận rộn, cho nên Cố Tư Úc cũng tự nghĩ ra việc để làm.

cô lấy một quyển sách tham khảo ra, cầm bút lên, cố gắng tiến vào trạng thái học tập.

Mình phải học thật giỏi... Phải cố gắng học... Học... Học...

“A!” Bị đầu bút bi chọc vào mặt, Cố Tư Úc đang mơ mơ màng màng giật mình tỉnh lại.

cô xoa chỗ má bị đau, nhìn xuống quyển sách đã thấy toàn những nét bút nguệch ngoạc như gà bới...

Nhìn đồng hồ thì vẫn chưa đến chín giờ.

Cố Tư Úc lại động viên bản thân, cô học đến đúng chín giờ rồi rửa mặt đi ngủ.

Cuối cùng cũng tới chín giờ, mặc dù chẳng học được gì nhưng dù sao cũng gọi là có ý chí học hành, coi như vượt lên chính mình.

Lúc cô chuẩn bị đi ngủ, phát hiện hai cô bạn kia vẫn đang bận rộn.

“Mình ngủ đây, các cậu bật đèn bàn lên nhé.” nói xong cô tắt đèn trong phòng đi.

Hai người kia lúc này mới quay lại nhìn Cố Tư Úc, cô cười nói: “Hai cậu ngủ ngon.”

...

Hôm sau, khi Cố Tư Úc tỉnh lại, thấy trong phòng không một bóng người, bò xuống giường nhìn đồng hồ mới biết là đã bảy giờ rồi!

rõ ràng cô đã đặt báo thức lúc sáu rưỡi mà, di động vẫn để trên bàn học, chẳng lẽ lại ngủ không biết gì sao?

Cố Tư Úc vội vàng đi rửa mặt, buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, đi giày trắng rồi dùng tốc độ chạy một trăm mét để đến lớp.

Lúc đi tới cửa lớp 10/6 thì cô thấy cô chủ nhiệm đang điểm danh rồi.

cô hô lên: “Báo cáo!” Giọng nói trong trẻo mang theo hơi thở gấp gáp.

cô chủ nhiệm tên Lý Thiếu Hồng, khoảng hơn bốn mươi tuổi, mái tóc búi lên rất gọn gàng, đeo mắt kính, mặc đồ công sở nhìn rất đứng đắn lịch sự.

cô giáo quay ra nhìn phía cửa, nói: “Em tên là gì?”

Cố Tư Úc nhỏ giọng đáp: “Cố Tư Úc ạ.”

cô chủ nhiệm lại nhìn danh sách lớp, thấy được tên của cô, còn nhìn cả điểm thi và tên trường cũ luôn, khẽ cau mày. Đối với một học sinh có thành tích không tốt, thái độ còn không nghiêm túc thế này, ắt phải có cách giáo dục cần thiết.

cô lên tiếng: “Đứng xuống cuối lớp cho tôi.”

Cố Tư Úc cúi đầu đi vào, hướng thẳng xuống cuối lớp rồi đứng dựa vào tường.

cô chủ nhiệm lại đứng trên bục giảng nói tiếp: “Tôi không cần biết các anh các chị cấp hai học trường nào, đã quen với tác phong ra sao, nhưng một khi đã vào trung học Long Hưng thì phải tuân thủ quy định kỉ luật của nhà trường, ai đến muộn về sớm đều sẽ bị phạt.”

Học sinh trong lớp bắt đầu xôn xao, thỉnh thoảng lại quay xuống nhìn cô bạn học xui xẻo đến muộn này.

Trường trung học Long Hưng áp dụng phương pháp giáo dục rất tân tiến, mỗi lớp có 36 học sinh, phòng học rất rộng rãi, cơ sở vật chất hiện đại, hai cái bàn ghép lại thành từng cặp, chia làm ba tổ, lớp có tất cả sáu hàng ghế.

Hạ Chi Tuyền và mấy cậu bạn thân an vị ngồi ở hàng cuối cùng.

Cậu nhìn Cố Tư Úc cúi đầu đi tới, hai tay nắm chặt quai balo, vành tai đỏ hồng, mặt cúi gằm như đã đuối, khí thế hoàn toàn khác biệt so với lúc chiều hôm qua ở trên tầng thượng, không hiểu vì sao mà cậu lại thấy hơi buồn cười.

Lục Gia Diệp khẽ thở dài nói: “Quá đáng thật đấy, mới buổi đầu đã gây khó dễ cho em gái thế rồi, chỉ muộn có vài phút thôi mà, em gái từ thành phố khác tới đây học, lần đầu tiên ngủ ở kí túc xá nên chắc là không được ngon giấc, sáng ra mới dậy muộn. Nhìn em gái tội nghiệp quá đi, tôi đau lòng muốn chết đây này.”

Tô Hàn ngồi bên cạnh phụ họa: “Em gái đáng thương, bị đem ra làm gương xấu rồi.”

cô chủ nhiệm vẫn đang nói trên bục giảng, Hạ Chi Tuyền lấy từ trong balo ra một con robot nhỏ rồi đặt nó xuống đất.

Con robot yên lặng đi tới bên cạnh Cố Tư Úc, leo lên chân cô, Cố Tư Úc liếc mắt nhìn xuống, hết hồn vì không biết đó là thứ gì, suýt nữa thì hét ầm lên rồi. cô run chân đứng không vững, ngay lúc đó Hạ Chi Tuyền đã kịp thời đi ra đỡ lấy cô.

Cậu giơ chân ra với lấy một cái ghế rồi ấn Cố Tư Úc ngồi xuống.

Cố Tư Úc không biết phải làm sao, cứ cuống quýt nhìn cậu, cô giáo đang phạt cô đứng mà, cậu lại làm cái gì đó?

Hạ Chi Tuyền giữ chặt vai Cố Tư Úc, quay lên nói với cô chủ nhiệm: “Thưa cô, bạn Cố Tư Úc bị tụt huyết áp, suýt nữa thì ngất xỉu, không nên để bạn ấy đứng lâu ạ.”

cô chủ nhiệm sững sốt một lúc rồi nói: “Vậy em tìm chỗ ngồi đi.”

Các giáo viên trong trường ai cũng biết Hạ Chi Tuyền, ba năm cấp hai cậu học trò này luôn vững vàng ở vị trí đứng đầu thành phố, đặc biệt là học đều các môn, giỏi nhất là khoa học tự nhiên nhưng xã hội cũng không hề yếu kém, gia đình cũng thuộc tầng lớp quan nhị đại hồng tam đại (*).

(*) *Quan nhị đại: chỉ tầng lớp con cháu (thế hệ thứ 2) trong các gia đình quan chức cấp cao. Hồng tam đại: chỉ tầng lớp con cháu (thế hệ thứ 3) của các lãnh đạo Đảng Cộng Sản thời kì cách mạng*

Đối với cậu học trò vừa giới lại vừa có gia thế này, các thầy cô đương nhiên là rất thiên vị.

Cố Tư Úc nhận được lệnh đặc xá của cô giáo, lúc này mới ngẩng đầu nhìn lớp học.

Dãy cuối cùng còn chỗ trống, cô bèn đi tới ngồi xuống.

Chủ đề của cô chủ nhiệm không ngừng được mở rộng, nhưng cũng chỉ loanh quanh chuyện nên học hành thế nào trong ba năm cấp ba sắp tới.

Cố Tư Úc nghiêng đầu nhìn Hạ Chi Tuyền, hai người chỉ ngồi cách nhau một lối đi mà thôi.

Hạ Chi Tuyền đang giờ sách đọc bỗng cảm giác được gì đó nên quay sang nhìn, ánh mắt của hai người lập tức giao nhau.

Cố Tư Úc chớp mắt, dùng khẩu hình miệng để truyền đạt: Cảm ơn nhé.

Mắt cô bé sáng long lanh, hàng lông mi rất dài, ánh mắt tràn đầy cảm kích, vì mỉm cười nên còn lộ ra hai cái lúm đồng tiền.

cô chủ nhiệm nói xong thì bắt đầu cho từng người đứng lên giới thiệu bản thân.

Cố Tư Úc thấy Từ Lâm và Lam Hiểu Thu đều đang ngồi cạnh một bạn học khác, lớp này đa số đều là các học sinh chuyển từ cấp hai lên, số ít còn lại là từ các trường cấp hai khác, hơn hai mươi bạn nam và mười mấy bạn nữ.

Sau khi xong màn giới thiệu bản thân, cô chủ nhiệm lại gọi mấy bạn ngồi bàn đầu cùng cô đi lấy đồ tập quân sự và sách giáo khoa.

Bầu không khí trong lớp trở nên thoải mái hơn, các học sinh bắt đầu quay sang trò chuyện với nhau.

Lục Gia Diệp vội vàng nói với Cố Tư Úc: “Em gái đừng buồn nhé, lát nữa anh Lục mua kẹo cho em ăn.”

“Minh có buồn đâu...” Cố Tư Úc thờ dãi nói, “Chỉ thấy xấu hổ quá thôi, ước gì có cái lỗ để chui vào...”

“Còn biết nói đùa thì chắc là không sao rồi, giỏi lắm giỏi lắm.”

“Đừng có gọi mình là em gái nữa, bây giờ đang ở trong lớp, phải gọi tên của mình.” Cố Tư Úc lại nói.

“anh thấy gọi là em gái nghe thân thiết hơn mà, ai quy định trong lớp thì không được gọi là em gái chứ?” Lục Gia Diệp cố tình cợt nhả, “Hay em gái muốn được gọi là chị hả? Chị Úc ới ~”

“Đừng mà!” Cố Tư Úc vội ngăn lại, gọi thế còn ghê hơn ý.

“Em gái à, cho anh xin số đi.” Lục Gia Diệp cầm điện thoại nói.

Trong lớp đang ồn ào, Cố Tư Úc không muốn nói to, bèn lấy giấy ra ghi số di động của mình vào rồi đưa cho Lục Gia Diệp.

Tờ giấy được đặt trên bàn, Lục Gia Diệp nhanh chóng lưu số vào máy.

Hạ Chi Tuyền chỉ nhìn lướt qua một cái rồi thôi.

Cố Tư Úc nhớ đến lọ tương ớt mà mẹ làm đưa cho mình, liền nói với Hạ Chi Tuyền: “Em có một thứ muốn đưa cho anh, đợi lát nữa về phòng em lấy cho.”

Hạ Chi Tuyền hỏi: “Cái gì thế?”

“Đến lúc ấy anh sẽ biết.” Cố Tư Úc cười đáp.

Lúc này cô cảm thấy mẹ mình thật sáng suốt vì đã đưa cô quà để tặng Hạ Chi Tuyền, vừa lúc cô đang định cảm ơn cậu ấy.

Từ nay về sau, vị học thần này chính là bạn của cô rồi.

Sau khi phát xong đồ tập quân sự và sách giáo khoa là thời gian 40 phút ăn sáng, sau 40 phút tất cả phải mặc quân phục rồi tập trung ở sân thể dục.

Cố Tư Úc quay về phòng ngủ, thấy Từ Lâm và Lam Hiểu Thu đều đang ở đó.

cô không kìm được lòng mà hỏi: “Sáng nay các cậu đi sao không gọi mình dậy với?”

Lam Hiểu Thu không nói gì, chỉ mau chóng thay quần áo, thay xong thì đi khỏi phòng luôn. Từ Lâm cũng im lặng nãy giờ, đợi cô bạn kia đi rồi thì mới nhìn Cố Tư Úc nói: “Tư Úc, xin lỗi cậu nhé.”

Nét mặt của cô ấy rất khó xử, chậm rãi giải thích: “Tối qua đám bạn của Từ Na tìm được phòng của bọn mình rồi... Bảo bọn mình không được chơi với cậu nữa, nếu không nghe lời thì coi như là chống đối lại bọn họ, sau này sẽ thường xuyên gây phiền phức cho bọn mình.”

“Cậu là học sinh trường khác chuyển đến nên không biết Từ Na ghê ghét thế nào đâu... Minh không có gia thế bối cảnh gì, nên không muốn đắc tội họ.” Từ Lâm khuyên nhủ: “Hay là cậu đi tìm Từ Na xin lỗi đi, nếu không sau này chị ta sẽ cứ nhắm vào cậu đấy.”

Cố Tư Úc cười nói: “Cảm ơn sự quan tâm của cậu, nhưng mẹ mình không dạy mình là phải đi xin lỗi mấy loại cặn bã đó.”

Giương mặt của cô bé rất ngây thơ, nhưng lúc nói lại mang theo một sự bướng bỉnh và kiêu hãnh rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edit: Ngân Nhi

Trong nhà ăn, Hạ Chi Tuyền và mấy cậu bạn đang ngồi chờ Cố Tư Úc.

Ai bảo chỉ con gái mới thích buồn chuyện, đám con trai mà ngồi với nhau thì cũng buồn không kém đâu.

Lục Gia Diệp: “Em gái muốn tặng quà gì cho cậu đấy?”

Tô Hàn: “Có khi nào là một bình thủy tinh đựng một ngàn con hạc giấy, sao giấy hay mấy trái tim không nhỉ?”

Chu Kiều: “Cũng có thể là gói ôm tự khâu, hoặc mấy cái cốc tự làm.”

Lục Gia Diệp nhìn Hạ Chi Tuyền nãy giờ vẫn không lên tiếng, hỏi: “A Tuyền, cậu nghĩ xem là quà gì? Cậu không tò mò à?”

Hạ Chi Tuyền không nhanh không chậm đáp: “Tặng cái gì không quan trọng, có lòng là được.”

“Cái vẻ điềm đạm này đúng là không hổ danh con cháu cán bộ, tôi thua!” Lục Gia Diệp thờ dài nói, Tô Hàn và Chu Kiều thì bật cười.

Cố Tư Úc đi vào nhà ăn, đến thẳng chỗ Hạ Chi Tuyền rồi đặt cái túi xuống dưới chân cậu, “Nghe nói anh rất thích cái này nên mẹ em đã đặc biệt làm cho anh đấy.”

“Ủầy, cái gì thế? Tôi còn không biết là A Tuyền thích cái gì đâu.” Tô Hàn ngồi bên cạnh lập tức mở cái túi ra.

Lúc mấy lọ tương ớt xuất hiện trước mặt mọi người, ai nấy đều quay sang nhìn nhau, Lục Gia Diệp là người bật cười đầu tiên.

Cậu ta vừa cười vừa nói: “Được đấy, chị Úc quả nhiên là không đi theo lẽ thường!”

“Có lòng là được...” Tô Hàn vỗ vai Hạ Chi Tuyền, cười nói.

Chu Kiều rất chân thành hỏi: “A Tuyền thích ăn tương ớt à?”

Hạ Chi Tuyền lúc ở nhà đúng là thích ăn mấy thứ này, nhưng ở bên ngoài thì sẽ không ăn, vì nếu ăn thì hơi thở sẽ có mùi.

Cậu thật sự không ngờ là Cố Tư Úc lại mang tận mấy lọ tương ớt tới trường cho cậu thế này.

Cố Tư Úc nói với Hạ Chi Tuyền: “Nhà em tự làm đấy, nguyên liệu đều được lấy ở vườn nhà, không có thuốc trừ sâu và chất bảo quản, lại đảm bảo vệ sinh.”

Hạ Chi Tuyền gật đầu nói: “Cảm ơn nhé.”

Giọng điệu bình thản, nghe không ra tâm trạng trong đó.

Cố Tư Úc quan sát nét mặt cậu, hỏi: “anh không thích à?”

Lục Gia Diệp cướp lời: “không thích thì đưa đây tôi! Tôi thích! Vì em gái, tôi bằng lòng trở thành một cậu bé yêu tương ớt! Ngày ngày trộn tương ớt ăn, cuộc sống vui vẻ biết bao!”

Cố Tư Úc không thèm để ý cậu ta, chỉ quan tâm Hạ Chi Tuyền: “Nếu không thích thì để em mang về cũng được, em thích ăn lắm.”

Hạ Chi Tuyền như cười như không nhìn cô, đáp: “Em muốn nghe anh nói thích đúng không?”

“không phải, em chỉ nghĩ là... không nên gượng ép bản thân thôi.” Nếu để nó ở chỗ một người không thích ăn, vậy thì bằng cô đem về hưởng thụ còn hơn, vừa hay đồ ăn trong trường cũng không hợp khẩu vị.

“không gượng ép chút nào, anh rất thích.”

“Vâng.”

Hạ Chi Tuyền thấy cô bé này thay đổi sắc mặt nhanh chóng thì cười hỏi: “đã vui lên chưa?”

“Em vẫn vui từ nãy mà.” Cố Tư Úc phản bác, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

Hạ Chi Tuyền phát hiện vành tai bị bấm ấn dưới mái tóc cô đã hơi hồng lên, rất đáng yêu.

Bây giờ đang là giờ ăn sáng nên nhà ăn vẫn lục đục người ra vào, rất nhiều người liếc nhìn về phía Hạ Chi Tuyền.

Mấy cô gái ngồi đằng xa nhỏ giọng thầm thì: “không thể tin nổi là Hạ Chi Tuyền lại ăn cơm với con gái.”

“không phải cậu ấy ghét nhất chuyện con gái lại gần sao?”

“Đúng rồi, lúc chơi bóng mấy đứa con gái đưa nước cho thôi mà cậu ấy cũng không uống cơ mà, sao con bé đó lại là ngoại lệ nhỉ?”

“Hay là bạn gái mới quen của cậu ấy?”

“không thể nào! Hồi đầu Hạ Chi Tuyền còn từ chối cả hoa khôi của trường cơ mà, nói là muốn tập trung học hành, không thích yêu sớm.”

“Vậy con bé kia rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là bạn gái của đám Lục Gia Diệp Tô Hàn?”

“Quên đi! Gia Diệp đẹp trai như thế, Tô Hàn lại dịu dàng, sao có thể yêu con đó chứ?”

...

Vì số học sinh mỗi lớp không nhiều, nên tất cả tập trung tập quân sự cùng nhau, nam nữ được chia ra tập ở hai nơi khác nhau.

Cố Tư Úc đáng người cao ráo nên đứng ở cuối hàng.

Đứng ở tư thế quân đội dưới ánh mặt trời chói chang, lại trong thời gian dài nên có nhiều nữ sinh không chịu nổi.

Chỉ có Cố Tư Úc là vẫn đứng nghiêm không nhúc nhích, không chỉ bởi thể lực tốt mà còn vì trong đầu vẫn đang vướng bận chuyện của Từ Na, thân thể cũng theo đó mà đơ ra.

Mãi đến khi huấn luyện viên đi tới bên cạnh cô, đem cô ra làm tấm gương tốt để ngợi khen, bấy giờ cô mới tỉnh khỏi cơn mơ.

Lúc huấn luyện viên kia đi ra nói chuyện với một huấn luyện viên khác, cô liền nghe được mấy câu mĩa mai phát ra từ trong hàng ngũ.

“Từ trường khác chuyển đến nên muốn thể hiện đây mà.”

“Con này ghê phết đấy, dám đánh nhau với đàn chị nữa cơ, vậy mà trước mặt Hạ Chi Tuyền lại giả bộ ngây thơ.”

“Chứ còn gì nữa, đi theo sau mấy đứa con trai là tỏ ra đáng yêu ngay...”

“Cậy mình xinh ý mà...”

Tiếng nói chuyện xôn xao nên cô không rõ là ai đang phát ngôn, đột nhiên cô cười rộ lên, nói băng quơ: “Thừa nhận tôi xinh là được rồi, việc gì phải quan tâm đến mấy việc khác chứ.”

không lâu sau, huấn luyện viên quay lại, cả đám lại tiếp tục tập luyện.

Người ở tổ hậu cần chuẩn bị cho mỗi đội ngũ hai thùng nước khoáng, lúc huấn luyện viên tuyên bố nghỉ giải lao, cả đám đều như cá mất nước, chạy thẳng tới chỗ để nước.

Cố Tư Úc xếp hàng cuối cùng, chờ mọi người lấy xong thì cô mới lấy.

Nào biết đến lượt cô thì hai cái thùng đã trống trơn, chẳng còn chai nước nào.

Lướt nhìn mọi người một lượt, thấy ai cũng đang uống nước, không thể biết được là ai đã lấy thừa một chai.

Cố Tư Úc thở hắt ra một cái, trong lòng có phần bực bội.

Căn tin thì lại cách sân tập quân sự xa lắm...

Mãi mới được nghỉ giải lao một tí, còn phải chạy tới chạy lui mua nước nữa thì mệt chết mất.

cô đành nhìn khát, tìm chỗ bóng râm ngồi xuống, chỗ này vốn có mấy cô gái đang ngồi, trông thấy cô đến thì lại đứng dậy đi chỗ khác.

Cố Tư Úc ngồi khoanh chân, hai tay chống cằm, yên lặng tự thôi miên bản thân.

không khát, mình không khát, mình thật sự không khát, không khát tí nào...

một chút xíu cũng không khát!!!

“Em gái, em ngồi đây niệm kinh à? Miệng lẩm bẩm cái gì đấy?”

Cố Tư Úc mở mắt ra, thấy Lục Gia Diệp đang ngồi bên cạnh, ánh mắt tò mò nhìn mình.

Tầm mắt lại hướng lên trên, nhìn thấy một chai nước khoáng.

Chai nước đang ở trong tay Hạ Chi Tuyền.

“...Cho em xin miếng nước được không?” Cố Tư Úc liếm môi, hỏi.

“Cái này á?” Hạ Chi Tuyền lắc chai nước trong tay.

“Vâng.” Cố Tư Úc gật đầu đáp, hai mắt sáng rực.

Hạ Chi Tuyền có phần do dự, đang định lên tiếng thì Cố Tư Úc lại giành nói trước: “Xinanh đây, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, em sắp chết khát rồi đây!”

Hạ Chi Tuyền: “...”

cô nhận được nguồn nước cứu mạng, vội vàng mở nắp chai ra, ngửa mặt lên đổ vào miệng.

Bình nước còn dư lại một nửa đã bị cô uống sạch.

Hạ Chi Tuyền nhìn đôi môi anh đào của cô bé trước mặt, đắm chìm trong thứ cảm xúc không thể nói thành lời, Lục Gia Diệp nhận ra vấn đề, hỏi: “Em không đi lấy nước uống à?”

“Lúc đến lượt em thì hết sạch nước rồi.” Cố Tư Úc khó xử nói, có nước bổ sung năng lượng, giọng nói của cô cũng trở nên trong trẻo hơn, không còn thều thào như hồi nãy nữa.

“Ồ đây chờ nhé, anh Lục đi lấy cho em một chai.” nói xong cậu ấy lập tức đứng dậy chạy đi.

“Ồ, không cần...” Cố Tư Úc còn chưa nói xong thì Lục Gia Diệp đã chạy xa rồi.

Hạ Chi Tuyền nhìn Cố Tư Úc rồi nói: “Về sau mà còn gặp chuyện như vậy thì cứ đến chỗ bọn anh mà lấy nước.”

“Ừm.” Cố Tư Úc gạt đi chuyện làm cô bức bối lúc nãy, cười nói: “Cảm ơn anh đã cho em nửa bình nước cứu mạng, anh đã cứu em hai lần rồi, đại ân này một lời cảm ơn không thể diễn tả hết được.”

Hạ Chi Tuyền nhẹ nhàng đáp: “không có gì.”

Chờ Lục Gia Diệp đem nước tới thì thời gian nghỉ giải lao cũng đã hết, mọi người lại trở về khu vực của mình tập luyện.

Bổ sung năng lượng xong, Cố Tư Úc lại bùng bùng khí thế, có thể nói là cây bạch dương mạnh mẽ nhất trong đội.

Bất luận là đứng ở tư thế chào hay đi đều thì động tác của cô cũng rất chuẩn mực, tác phong nghiêm trang và hoạt bát, tràn đầy năng lượng.

Huấn luyện viên rất hài lòng với biểu hiện của cô, nhiều lần lên tiếng khen ngợi, còn bảo cô đứng ra trước hàng làm mẫu nữa.

Lúc các thầy phải đi họp, huấn luyện viên liền gọi Cố Tư Úc ra khỏi hàng, hướng dẫn mọi người luyện tập.

Cố Tư Úc đứng đối diện với các bạn nữ, nói: “Mọi người đều học cùng khóa nên chắc cũng biết nhau cả rồi, bây giờ chúng ta lần lượt báo danh theo thứ tự nhé.”

Các bạn học nữ tuy không phục lắm việc Cố Tư Úc đứng ra làm huấn luyện viên tạm thời, nhưng cũng không thể không nghe lời chỉ huy, cho nên mọi người lần lượt báo danh theo thứ tự.

Cố Tư Úc nhìn lướt qua từng người một, chăm chú nghe họ nói.

cô đã biết người đứng ở hàng thứ ba và thứ sáu chính là người mà trước đã bàn luận chê bai mình, tên của hai người là Hứa Kiệt và Thư Ngọc.

Báo danh xong, Cố Tư Úc lại chỉ huy cả bọn lần lượt tập đi đều theo hàng.

Động tác của hai cô bạn kia rất khó coi, Cố Tư Úc tự thấy mình trả thù vào lúc này cũng coi như hợp tình hợp lý rồi.

cô hô lên: “Hứa Kiệt, Thư Ngọc bước ra khỏi hàng!”

Hai người kia không phục, đứng im không chịu di chuyển.

“Nếu các cậu không nghe lời chỉ huy thì lát nữa tôi sẽ báo cáo lại với huấn luyện viên.”

Huấn luyện viên của nhóm họ cực kì nghiêm khắc, hai cô gái nghe xong thì sợ lắm, hậm hực bước ra khỏi hàng.

đã đầu tháng chín nhưng trời vẫn rất nóng, thỉnh thoảng có con gió thổi qua nhưng còn thấy nóng hơn.

Mặt trời đã lên cao, thiêu rât những thiếu nữ mềm mại đang đứng ở đây.

Cố Tư Úc gọi hai cô bạn kia lên rồi bảo họ đứng nghiêm một chỗ.

một trong hai người quay sang nhìn chằm chằm Cố Tư Úc, nhỏ giọng nói: “Cậu cố tình chơi bọn tôi đúng không!”

Cố Tư Úc không phủ nhận, chỉ đáp: “không phục thì đi mà nói với huấn luyện viên ý.”

cô không để ý tới bọn họ nữa mà đi tới nói với hàng ngũ: “Trời nắng quá, chúng ta di chuyển đến khu vực mát mẻ hơn đi.”

Cả đám con gái cầu còn chẳng được, ai cũng hân hoan, trước có huấn luyện viên ở đây nên không ai dám nói gì, vì thầy ấy thật sự rất đáng sợ. Chuyện tập quân sự ở trường Long Hưng cũng nổi tiếng là nghiêm túc, mục đích là để rèn luyện ý chí chịu đựng gian khổ của học sinh, cả đám ai nấy đều đã chuẩn bị tâm lý từ trước, chỉ còn biết cố gắng chịu đựng, không ngờ giờ lại được hưởng phúc nhờ Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc dẫn mọi người đến chỗ râm mát, nói: “Các cậu đứng tại chỗ nghỉ ngơi, đừng làm loạn đội hình là được.”

Sau đó cô đi tới chỗ Hứa Kiệt và Thư Ngọc: “Bây giờ tôi sẽ dạy hai cậu cách đi đều sao cho đúng.”

Hai người kia tức sắp chết rồi, cả đám đều đã được đứng ở chỗ thoáng mát nghỉ ngơi, còn mình thì lại phải đứng dưới nắng tập đi đều.

Thấy bọn họ gần như muốn phát điên, Cố Tư Úc liền lạnh mặt nói: “Tôi không cần biết là các cậu có quan hệ với ai, đến cả Từ Na tôi cũng dám đánh thì sợ gì các cậu? Bây giờ tôi đang làm thay vị trí của huấn luyện viên, nên tôi có quyền chỉ huy các cậu, mà nếu không nghe lời thì tôi cũng được quyền phạt các cậu đấy.”

Hai cô gái hậm hực, cứ định nói lại thôi.

Thế là Cố Tư Úc bới móc lỗi thì chuyên nghiệp, cách chỉ đạo thì nghiệp dư, chậm rãi cùng hai người họ tập đi đều.

Cách đó không xa, các bạn học nữ đều đang nhìn bọn họ.

Có người nhỏ giọng nói: “Cố Tư Úc không phải là người dễ động vào đâu, nên suy nghĩ kĩ trước khi muốn gây sự với cậu ta.”

“Tôi cảm thấy Cố Tư Úc đã đạt đến một trình độ nhất định rồi.”

“Tôi sắp ngất xỉu vì nắng nóng đây, may mà có Cố Tư Úc dẫn cả bọn qua đây đứng.”

“Cố Tư Úc gan lớn thật, lại cho bọn mình nghỉ ngơi, không sợ bị huấn luyện viên trách phạt à?”

“Hình như cậu ta có quan hệ rất thân thiết với Hạ Chi Tuyền thì phải, vừa nãy tôi còn trông thấy cậu ta uống nước của Hạ Chi Tuyền đấy.”

“Vậy nếu có người bắt nạt cậu ấy thì Hạ Chi Tuyền sẽ đứng ra bảo kê à?”

“Chắc chắn rồi, hôm nay cô chủ nhiệm lớp tôi phạt Cố Tư Úc đứng góc lớp, Hạ Chi Tuyền đã giúp cậu ấy đấy.”

Cố Tư Úc hành hạ hai cô bạn kia một lúc, nhưng quả thật đã đem đến kết quả rất tốt.

Lúc huấn luyện viên quay lại, thấy ba cô gái đang tập luyện dưới nắng, Cố Tư Úc liền giải thích rằng vì hai cô bạn kia tập chưa tốt lắm, làm ảnh hưởng đến cả đội, nên mới kèm riêng cho hai bạn.

Ba người ai cũng mò hôi nhề nhại, huấn luyện viên hỏi han mấy câu rồi cho cả ba quay về hàng đứng.

Kết thúc một ngày tập quân sự, huấn luyện viên ra lệnh giải tán.

Ai nấy đều kéo lê cơ thể mỗi một của mình, chậm rãi tản ra các hướng.

Cố Tư Úc uống nước, thông thả đi tới nhà ăn.

Vì Từ Lâm đã nói rõ ràng rồi, cho nên cô sẽ không tới tìm hai cô bạn cùng phòng để nói chuyện nữa, đôi khi cũng có chạm mặt nhau, nhưng cả hai đều chỉ lơ đãng, coi nhau như không khí.

Cố Tư Úc thì hoàn toàn không để bụng, nhưng Từ Lâm thì lại cảm thấy rất bức bối.

“Cố Tư Úc, cậu đi ăn cơm đây à?”

Cố Tư Úc dừng bước nhìn hai bạn nữ đang tiến lại gần, là bạn học cùng lớp cô, tên là Hường Lê và Trương Hàn Dịch, hai cô bạn này ở phòng kí túc khác, cũng là học sinh từ trường khác chuyển tới giống cô.

“Ừ.” Cố Tư Úc gật đầu đáp.

“Vậy đi cùng nhau nhé, bọn mình cũng đến nhà ăn đây.”

“Được thôi.” Cố Tư Úc vui vẻ đồng ý.

Đám con gái mới lớn có đi vệ sinh thì cũng phải đi cùng nhau, cho nên có người ăn cơm cùng tất nhiên là rất vui rồi.

Nhưng Cố Tư Úc vẫn bận tâm vì mấy lời của Từ Na, nên cô liền đưa số di động của mình cho hai bạn, nói: “Các cậu có biết Từ Na không? Chị ta học khóa trên, không ưa mình lắm, nên có thể sẽ gây sự với các bạn của mình. Nếu các cậu gặp chuyện gì ngoài ý muốn thì phải gọi ngay cho mình đây.”

Hai cô gái vừa ngỡ ngàng vừa vui, gật đầu lia lịa, cảm thấy cô bạn này thật tốt.

Hường Lê nói năng rất có khí phách: “Cố Tư Úc, mình sẽ ở cạnh cậu.”

Trương Hàn Dịch tuy cảm động nhưng cũng rất tức giận, nói: “Bọn mình đều từ nơi khác chuyển đến, nhất định phải đoàn kết với nhau, như vậy thì mới không bị bọn xấu trong trường bắt nạt.”

Cố Tư Úc chỉ khẽ cười: “không cần khoa trương như thế đâu, chơi với nhau là vui rồi.” Giống như Hạ Chi Tuyền và mấy cậu bạn thân kia vậy.

Tối hôm ấy trước khi đi ngủ, Cố Tư Úc để hân đồng hồ báo thức ở cạnh gối, còn cài hân ba lần báo thức luôn.

Hôm sau, lúc chuông báo thức kêu, Cố Tư Úc bị buộc phải tỉnh dậy trong cơn mơ, mắt nhắm mắt mở nhìn đồng hồ, còn chưa đến sáu giờ, sáu rưỡi mới phải tập trung chạy bộ buổi sáng cơ mà, còn sớm còn sớm...

cô tắt báo thức đi, vẹo đầu ngủ tiếp.

Chẳng bao lâu sau lại có tiếng chuông điện thoại kêu, hơn nữa đầu bên kia còn rất kiên nhẫn giữ máy.

Cố Tư Úc bấm nút nghe, nhắm mắt để di động bên tai, ngái ngủ lầm bầm “Ai đấy ạ...”

Giọng cô nghe rất non nớt, nũng nịu yếu ớt, như thể đang rất tủi thân vì bị đánh thức.

Mấy phút trước, cả đám con trai đã ra ngoài hết, Lục Gia Diệp ngẫm nghĩ nói: “không biết em gái đã dậy chưa nhỉ? Tập quân sự mà đến muộn thì sẽ bị phạt chạy mấy vòng đó ~”

Cậu ta bèn lấy điện thoại ra gọi vào số của Cố Tư Úc, nhưng cuộc gọi còn chưa được kết nối thì di động đã bị Hạ Chi Tuyền cướp mất rồi.

Sau đó, Hạ Chi Tuyền nghe thấy giọng nói phát ra từ đầu bên kia, cảm giác giống như được một con mèo nhỏ đã thu lại móng vuốt sắc nhọn, dùng lớp đệm mềm mại ở chân rồi cào nhẹ lên người mình vậy.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit: Ngân Nhi

Hạ Chi Tuyền ung dung nói: “Bạn Cố Tư Úc à, còn không chịu đây là sẽ tới muộn đấy.”

“...Hả?”

“Aaaaa!!!”

Cố Tư Úc giật mình ngồi bật dậy.

Nhìn đồng hồ mới sáu giờ năm phút, vẫn ổn vẫn ổn.

cô lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện người gọi điện cho mình chính là...Hạ Chi Tuyền?

Lúc nhìn lại điện thoại thì đối phương đã cúp máy rồi.

Cố Tư Úc hết hân buồn ngủ, đi xuống giường rửa mặt.

Bạn cùng phòng vẫn đang ngủ, cô đi tới đập nhẹ giường từng người, nói: “Còn 20 phút nữa thôi đấy.”

Lúc cô rửa xong mặt mũi thì Hường Lê và Trương Hân Dịch từ phòng khác tới gõ cửa: “Tư Úc ơi, cùng đi nhé.”

“Minh ra ngay đây!” Cố Tư Úc sửa soạn xong liền đi theo hai cô bạn ra khỏi phòng.

Buổi sáng phải tập thể dục và chạy bên xung quanh sân tập, từng đội lần lượt xếp thành hàng rồi chạy vòng quanh.

Trời đã sáng hẳn, mặt trời vẫn chưa lên cao, tiết trời buổi sáng khá mát mẻ.

Các học sinh nam và học sinh nữ chạy từng vòng quanh sân dưới sự chỉ đạo của giáo viên hướng dẫn, còn phải đồng thanh hô khẩu hiệu nữa, từng tiếng hô vang kéo theo cả sự nhiệt huyết của những thiếu niên trẻ, vang vọng khắp cả sân trường.

Học sinh nam tốc độ nhanh hơn học sinh nữ, thỉnh thoảng lại thấy đám con trai chạy vượt qua mấy cô gái.

Lục Gia Diệp chạy ngang qua đội hình nữ, trông thấy Cố Tư Úc thì vẫy tay chào: “Hi ~”

Đám con gái bắt đầu xôn xao.

“Ôi, Lục Gia Diệp kia!”

“Cậu ấy đang chào bọn mình à!”

“Cả Tô Hàn nữa...”

Cả đám đồng loạt nhìn sang, không khí vốn đang trầm lắng bỗng trở nên sôi nổi hẳn.

Cố Tư Úc cũng quay đầu nhìn, đập vào mắt chính là Hạ Chi Tuyền.

một nhóm con trai mặc quân phục, dường như chỉ có cậu ấy là tỏa sáng nhất, liếc mắt một cái là trông thấy ngay, cậu chạy đằng sau Lục Gia Diệp, mắt nhìn thẳng phía trước, mái tóc đen mềm mại rủ rơi dưới ánh mặt trời.

Cố Tư Úc lại phát hiện ra là góc nghiêng của cậu ấy rất đẹp, từ sống mũi cho đến đôi môi, lướt xuống cái cằm, hiện ra một đường cong rất hoàn hảo.

Lần đầu tiên cảm thụ góc nghiêng thần thánh của con trai, Cố Tư Úc có phần bị mê hoặc, cho đến khi Hạ Chi Tuyền bất ngờ quay đầu nhìn, ánh mắt của hai người trùng hợp chạm nhau.

Cố Tư Úc mau chóng nở nụ cười, cảm xúc vui vẻ không nói nên lời, sau đó nhìn đi chỗ khác, nhớ đến cuộc điện thoại hồi sáng, cô lại bật cười.

Tập thể dục xong là thời gian ăn sáng 40 phút, ăn xong thì đến 40 phút tự học buổi sáng.

Cả bọn trở về lớp, cầm sách giáo khoa ngồi học.

Thầy cô vẫn chưa chỉ định chỗ ngồi, nên ai nấy đều ngồi lại đúng vị trí mà hôm đầu tiên đến báo danh mình đã chọn.

Cố Tư Úc lại đi tới hàng ghế cuối cùng của dãy ba, mọi người ai cũng đã có bạn cùng bàn, chỉ còn chỗ ngồi bên cạnh cô là vẫn trống, có lẽ chính là người bạn cùng phòng vẫn còn vắng mặt của cô.

Cố Tư Úc mở sách tiếng anh ra học từ vựng, tập trung tinh thần vào vòng xoáy học tập.

Hạ Chi Tuyền ở dãy bên cạnh nghiêng đầu nhìn cô.

Ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ rọi vào, chiếu lên quyển sách cô đang đọc.

Đôi mắt trong veo cùng hàng mi dài của cô lúc này đang sụp xuống, chất giọng dễ nghe lảm bảm đọc từ rồi lại dừng một lúc, có lẽ là đang cố gắng ghi nhớ.

một lát sau cô ngẩng đầu lên, cặp lông mi cũng theo đó mà vươn cao, mắt nhìn thẳng về phía trước, đọc lại mấy từ đơn vừa học.

Cứ thế lặp đi lặp lại...

Hạ Chi Tuyền bị đánh về nghiêm túc học thuộc lòng của cô chọc cười.

Lục Gia Diệp ngồi bên cạnh tiến lại, cười hề tiện: “Tôi thấy rồi nhá, cậu đang nhìn lên em gái.”

Hạ Chi Tuyền quay mặt đi, nét mặt không chút thay đổi.

Lục Gia Diệp lại nói nhỏ: “Cậu có ý với em gái đúng không?”

Hạ Chi Tuyền đá thẳng cái ghế cậu ta đang ngồi, nói: “Cút!”

Lục Gia Diệp nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh như băng của Hạ Chi Tuyền, cười làm hòa: “Đùa tí thôi mà.”

“Về sau đừng có đem Tư Úc ra đùa cợt nữa.”

“Dạ vâng ạ, em biết đây là em gái của anh rồi ạ.”

Sau này Lục Gia Diệp mới tự thấy mình ngu, lại cho rằng Hạ Chi Tuyền đối tốt với Cố Tư Úc là vì mối quan hệ thân thiết giữa bố mẹ hai bên. Đối với sự mờ ám bùng lên như trận đại hồng thủy, giữa anh trai và em gái không có quan hệ huyết thống ấy mà, người ta gọi đó là “Gián tình”.

Cố Tư Úc học thuộc mấy từ vựng xong, cảm thấy như đã hoàn thành nhiệm vụ, mắt bắt đầu lơ đãng nhìn sang Hạ Chi Tuyền ngồi dãy bên cạnh, một lần nữa cô phải công nhận góc nghiêng của người này đúng là không có đối thủ.

Nhưng mà không thấy cậu đọc sách giáo khoa, chỉ yên lặng ngồi đọc một quyển sách gì trông như sách ngoại văn vậy.

Cố Tư Úc rất tò mò, không hiểu một thiên tài trẻ tuổi như cậu thì hay đọc thể loại sách gì, có khi là mấy sách chỉ phương pháp học cấp tốc để trở nên tài giỏi cũng nên. Cố Tư Úc rướn người sang thăm dò, cố gắng nhìn xem cậu đang đọc cái gì.

Hạ Chi Tuyền: “...”

Sao mà phải khổ thế hả, cậu đẩy hẳn quyển sách ra ngoài cho cô nhìn luôn.

Lúc này Cố Tư Úc đã nhìn thấy rõ rồi, là sách toàn chữ tiếng anh thôi.

“Sách gì đây?” Cố Tư Úc tò mò hỏi.

Hạ Chi Tuyền nhấc nửa bên sách lên cho Cố Tư Úc nhìn cái bìa.

Astrophysics, từ này cô biết, là vật lý thiên văn (*).

(*) Vật lý thiên văn: là một phần của ngành thiên văn học có quan hệ với vật lý ở trong vũ trụ, bao gồm các tính chất vật lý của các thiên thể chẳng hạn như ngôi sao, thiên hà, và không gian liên sao, cũng như các ảnh hưởng qua lại của chúng.

Cái này có liên quan gì đến bài thi đại học đâu? Sao cậu ấy lại đọc cái này nhỉ? không lẽ nó có thể giúp ích cho môn Vật Lý?

không ngờ là cậu ấy đã đọc được cả một quyển sách chuyên ngành bằng tiếng anh rồi.

Cố Tư Úc như một đứa trẻ ngây ngô vậy, trong đầu đầy nghi vấn, ánh mắt tỏ rõ sững sờ, nhưng điều này cũng không khiến cô quên đi việc cảm thán trình độ tiếng anh của Hạ Chi Tuyền.

“Đại thần, anh giỏi quá đi.” Cùng là con người với nhau mà cô lại thua kém nhiều quá, như cách xa cả một bầu trời vậy.

Cố Tư Úc lại quay đầu về, tiếp tục nghiêm túc học từ vựng.

- -

Giữa trưa là thời điểm nhiệt độ lên cao nhất.

Thế mà các cô cậu học sinh khối mười mới vào học lại phải rời xa căn phòng có điều hòa và wifi, tập trung dưới sân tập, bắt đầu học quân sự buổi chiều.

Cả bọn hầu như đều đi tới sân tập trong tình trạng phờ phạc ủ rũ hoặc vẫn còn ngái ngủ, có người thì mệt mỏi vì chưa được nghỉ ngơi.

Huấn luyện viên còn chưa tới nên cả đám đều đang đứng lộn xộn không ngay ngắn.

“Ôi ôi, Hạ Chi Tuyền tới kìa...”

“Lại đến tìm Cố Tư Úc à?”

“Hai người đó thân nhau phết nhỉ...”

Mọi người bắt đầu xôn xao bàn tán.

Cố Tư Úc cũng trông thấy cậu ấy, còn cả mấy cậu bạn thân nữa, trong tay họ xách theo mấy túi nilon.

Hạ Chi Tuyền đi thẳng tới trước mặt Cố Tư Úc, lấy một hộp kem Haagen-Dazs vị Tiramisu ra, đưa cho cô lúc này vẫn đang trong tình trạng uể oải buồn ngủ.

“Ơ?” Cố Tư Úc ngơ ngác.

“Còn bắt anh phải mở hộp ra cho em nữa à?”

“...” Cố Tư Úc vẫn đang chẳng hiểu chuyện gì thì Hạ Chi Tuyền đã bóc lớp vỏ giấy bên trên hộp kem ra, còn cầm cái thìa nhựa xúc một miếng rồi đưa lên miệng Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc theo phản xạ mở miệng ra ăn.

Buổi trưa nóng bức, hương vị ngọt ngào của kem Haagen-Dazs ngập tràn trong miệng, truyền thẳng xuống tận xương tủy, thoải mái như muốn nổ tung.

Cố Tư Úc hai mắt sáng rực nhìn Hạ Chi Tuyền, toàn thân sáng khoái, tinh thần đã hoàn toàn tỉnh táo.

Cùng lúc đó, Lục Gia Diệp, Tô Hàn và Chu Kiều cũng tự mình đưa từng hộp kem cho các bạn nữ khác.

Lục Gia Diệp nở nụ cười đẹp trai thương hiệu, nói: “Mấy bạn đều là đồng đội của em gái Tư Úc, có phúc cùng hưởng, mời mọi người ăn kem nhé.”

Ăn Haagen-Dazs thì cũng không có gì đặc biệt, bình thường mấy cô gái đều hay ăn kem thay cơm, nhưng kem do nam thần đưa tới thì khác, mấy cô gái trước đây nào có bao giờ nhận được sự đãi ngộ này, chỉ cần được nhìn mấy cậu bạn đẹp trai kia từ xa là đã thỏa mãn lắm rồi.

Mọi người vui vẻ ăn kem, trong lòng ngọt ngào không tả nổi, mặc dù chỉ là hưởng ké của Cố Tư Úc thôi, nhưng cũng đủ khiến cả bọn sung sướng rồi.

Ở bên kia, Hạ Chi Tuyền bị Cố Tư Úc nhìn chăm chăm, trong lòng có phần bối rối.

Cậu cảm thấy hình như mình mới là người vẫn chưa tỉnh ngủ mới đúng.

Chứ không thì tại sao lại đích thân đưa cho cô ăn chứ?

Thậm chí còn thấy thỏa mãn như đang đưa cho mèo con ăn vậy, suýt nữa thì không kiềm nổi mà nuốt tiếp miếng thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Edit: Ngân Nhi

Hạ Chi Tuyền đưa hộp kem cho Cố Tư Úc: “Tỉnh chưa? Ăn nhanh lên, sắp đến giờ tập rồi.”

Lục Gia Diệp đang bận rộn đằng kia nhìn mà tức: “Sao cậu ấy lại giành việc đưa kem cho em gái chứ? Cứ thích làm người tốt thôi.”

Tô Hàn cười hi hi nói: “Đây là em gái người ta mà, nghĩ thoáng chút đi.”

“Chuyện mua kem là do tôi đề xuất đấy nhé!” Lục Gia Diệp hậm hực.

Chu Kiều xen vào: “Nhưng A Tuyền là người bỏ tiền.”

Mấy cậu lúc nghỉ trưa tập trung ngồi ở quán trà sữa trong nhà ăn lập đội chơi game, mua đồ uống xong thì Lục Gia Diệp nói: “Mua kem cho em gái ăn đi.”

Hạ Chi Tuyền nói: “Cây cao chịu nhiều gió lớn, chi bằng mua cho cả hội con gái đi.”

“Cũng đúng, hôm qua em gái đến nước cũng không có mà uống, nói không chừng là do mấy đứa con gái ghen ăn tức ở gây ra, ai bảo em gái tôi xinh đẹp như thế làm gì.”

Thế là Lục Gia Diệp vợ luôn mấy chục hộp Haagen-Dazs, lúc trà tiền cậu ta chỉ cười trừ, đáng thương nói: “Tôi mới bị bố cắt một phần tiền tiêu vặt rồi, A Tuyền, cậu có thu nhập ngoài, cậu trả đi.”

Hạ Chi Tuyền chẳng thèm nhìn cậu ta, cậu đưa thẻ ra thanh toán, mấy giây sau đã quẹt mất hơn hai ngàn tệ.

Đưa kem xong, Hạ Chi Tuyền cùng mấy cậu bạn rời đi, các cô gái vừa nhìn theo vừa vui vẻ ăn kem.

Hương Lê và Trương Hân Dịch tiến lại gần Cố Tư Úc, cười tủm tỉm nói: “Hưởng ké chút hào quang của cậu, bọn mình cũng có ngày được ăn đồ tráng miệng do các nam thần đưa tới rồi.”

Cố Tư Úc lúc này mới phát hiện ra là không chỉ mình cô có kem, mà ai cũng có phần cả.

Buổi tập chiều bắt đầu, Cố Tư Úc cảm nhận được một cách rõ ràng rằng bầu không khí trong đội ngũ đã hòa hợp hơn rất nhiều.

Đến giờ nghỉ, tất cả mọi người đều vây xung quanh cô, vừa tò mò vừa hưng phấn hỏi: “Cậu và đám Hạ Chi Tuyền có quan hệ như thế nào vậy?”

“Mấy cậu ấy đều gọi cậu là em gái, rốt cuộc thì ai là anh họ của cậu thế?”

Cố Tư Úc trả lời dưới ánh nhìn chăm chú đầy khát vọng của mọi người: “Bố mình là bạn thân của bố mẹ Hạ Chi Tuyền, mà bố mẹ Hạ Chi Tuyền thì muốn Hạ Chi Tuyền coi mình như em gái mà chăm sóc, cho nên mấy cậu ấy mới gọi mình là em gái.”

“thì ra là thế!”

“Chả trách mà bọn họ lại cưng chiều cậu như vậy!”

“Trước tôi học cùng lớp với Hạ Chi Tuyền đấy, mà cậu ấy cực kì lạnh lùng luôn, chẳng bao giờ thấy nói chuyện với con gái.”

“Đừng có nói là tôi không nhắc nhở mấy cậu nhé, ai thích Hạ Chi Tuyền thì cứ xếp hàng lấy lòng cô em chồng tương lai này trước đi.”

Nghe xong câu này các cô gái đều đồng loạt cười vang, trong nụ cười còn mang theo sự ngượng ngùng nữa.

Trong thời kì này, các cô gái không cần nhún nhường, cũng không cần thỏa hiệp, cứ đem lòng yêu thích là đủ rồi, cho dù không có cơ hội, không có khả năng lại gần người ta, nhưng yêu đơn phương cũng là một thứ tình cảm rất đẹp.

một ngày tập luyện đã xong, ai cũng mệt chết người, Cố Tư Úc còn chả muốn ăn cơm tối, chỉ mua tạm cái sandwich rồi đi về phòng.

cô khoanh hai chân ngồi trên ghế, vừa cầm điện thoại xem phim hài vừa ăn sandwich, miệng cười ha ha.

trên bàn đột nhiên có thêm một cốc trà hoa quả.

Cố Tư Úc quay đầu nhìn, thấy Lam Hiểu Thu đứng bên cạnh nói: “Mua cho cậu đấy.”

Đúng lúc cô đang khát nước, định đi uống ngụm nước lọc, nhưng mà...

Cố Tư Úc ngơ ngác nhìn Lam Hiểu Thu.

Lam Hiểu Thu nói: “Lần trước cậu đã mua cho mình một cốc rồi.”

“À.” Cố Tư Úc gật đầu, cầm cốc trà uống một ngụm, lại hỏi: “Chẳng phải cậu không chơi với mình nữa sao?”

“Mình đến đây để học, không phải để kết bạn, càng không muốn dính dáng tới tranh chấp, mấy việc đó quá lãng phí thời gian, ảnh hưởng đến việc học.” Lam Hiểu Thu bình tĩnh nói.

Cố Tư Úc cảm thấy đúng là cô bạn này có vẻ chỉ muốn chăm chỉ học hành thôi, không muốn quan tâm đến những chuyện khác.

Thế nhưng liệu như vậy có tốt không?

Cố Tư Úc cười nói: “Bố mẹ mình cũng rất kì vọng vào mình, hi vọng mình cố gắng học để thi đỗ một trường tốt, nhưng bố mẹ cũng muốn mình có một thời thanh xuân nhiều màu sắc, sau này khi nhớ về thời đi học sẽ có nhiều kỷ niệm đẹp.”

Lại thêm một ngày tập quân sự nữa trôi qua, Cổ Tur Úc cùng các bạn tới nhà ăn ăn tối.

Lúc đi ngang qua vườn hoa thì thấy Từ Na và mấy người bạn của cô ta xuất hiện ngay trước mắt.

Cổ Tur Úc làm như không thấy, tiếp tục đi sang một hướng khác.

“Cổ Tur Úc!” Từ Na đuổi theo cô.

Cổ Tur Úc vẫn giữ nét mặt lạnh nhạt.

“Chị em mình nói chuyện một lát được không?”

“không phải là chị lại muốn đưa Tur Úc đi rồi giờ trò với cậu ấy đấy chứ?” Hương Lê hỏi.

Sắc mặt Từ Na trầm xuống, nhưng vài giây sau lại chuyển biến rất nhanh, còn tươi cười nói: “Làm gì có, việc lần trước chỉ là hiểu lầm thôi. Cổ Tur Úc, chị em mình kết bạn với nhau nhé, được không?”

Mấy hôm trước vẫn còn ghê gớm lắm, giờ lại chạy tới nói muốn kết bạn với cô? Cổ Tur Úc thể hiện rõ sự chán ghét trên gương mặt, nói thẳng: “không, tôi không muốn làm bạn với chị.”

“...!!” Từ Na bị từ chối, mặt tái xanh.

“Đừng tưởng có Hạ Chi Tuyền chống lưng mà mày...”

“Im ngay!” Từ Na ngăn con bé đứng bên cạnh đang có dấu hiệu nổi đóa lại, một lần nữa nở nụ cười, nói với Cổ Tur Úc: “Em gái à, chắc em hiểu lầm chị rồi, không sao, chơi với nhau lâu là sẽ hiểu nhau thôi mà.”

“Tôi không phải em gái của chị, đừng có nhận họ hàng bừa bãi.” Cổ Tur Úc nói xong liền xoay người rồi đi, không quan tâm đến chị ta.

Lúc đi xa rồi, Hương Lê mới hưng phấn nói: “Tur Úc à, cậu soái quá đi mất!”

“Đừng đùa nữa.” Cổ Tur Úc bật cười.

“Nhưng mà không biết tại sao chị ta lại tới tìm mình nhỉ? Chẳng phải rất ghét mình sao?”

“Chắc chắn là vì Hạ Chi Tuyền rồi!”

“Hả? Việc này thì có liên quan gì đến Hạ Chi Tuyền chứ?”

“Cậu không biết sao? Chị ta thích Hạ Chi Tuyền từ hồi còn học cấp hai cơ.”

“Mình nghe nói có lần chị ta trông thấy Hạ Chi Tuyền giảng bài cho một bạn học nữ, thế là chị ta gọi người dạy dỗ cô bạn đó một trận luôn, cũng may là Hạ Chi Tuyền không qua lại nhiều với đám con gái, chứ không thì chị ta có mà bận rộn đi dẫn mặt người ta suốt ngày ý.”

“Chắc là chị ta đã biết chuyện Hạ Chi Tuyền coi cậu như em gái nên mới tới lấy lòng đấy.”

Hai cô bạn phân tích từng câu cho Cổ Tur Úc, câu chuyện nhanh chóng được làm rõ, Cổ Tur Úc càng thêm căm ghét chị ta, nhưng lại quan tâm đến một việc khác: “Vậy Hạ Chi Tuyền có thích chị ta không?”

“Làm gì có chuyện đấy, thích thì phải thường xuyên đi cùng nhau chứ.”

“Nam thần người ta thể hiện rõ ràng lắm, hoàn toàn không thèm để ý đến chị ta đâu.”

Cổ Tur Úc không khỏi thở phào nhẹ nhõm, không thích thì tốt.

Buổi tối cô nằm trên giường suy nghĩ lại mấy chuyện xảy ra, nhận ra có một việc quan trọng đã làm thay đổi thái độ của mọi người đối với cô, đó chính là nhờ Hạ Chi Tuyền và các bạn của cậu đã mua kem cho tất cả đám con gái, bọn họ làm vậy là vì muốn giúp cô sao?

Cổ Tur Úc lấy điện thoại nhắn tin cho Lục Gia Diệp: “Cho mình số của Hạ Chi Tuyền đi.”

Lục Gia Diệp mới tắm xong, đang lau khô tóc thì nhận được tin nhắn từ “em gái Tur Úc”, vui như muốn bay lên, vút luôn cái khăn xuống giường rồi sung sướng mở tin nhắn ra... Trời đất! hiện thực quá phũ phàng!

Cổ Tur Úc nhận được số của Hạ Chi Tuyền thì lập tức gửi tin nhắn cho cậu: “Cảm ơn hộp kem của anh hôm trước nhé, cũng cảm ơn anh vì đã mua kem cho cả hội con gái.”

Gửi xong, cô lại yên lặng nằm trong bóng tối, chờ cậu nhắn lại.

Đợi mãi mà vẫn không thấy hồi đáp, Cố Tư Úc lại cầm di động lên xem.

Chẳng lẽ cô cảm ơn khô khan quá nên người ta không biết nhắn lại thế nào?

Thế là cô lại gửi thêm một tin nữa: “anh ngủ chưa?”

Lần này thì cô nhận được hồi âm rất nhanh, Hạ Chi Tuyền nhắn lại: “anh cứ tưởng là tin nhắn rác nên bỏ qua, add wechat đi, nhập số di động của anh là ra.”

Cố Tư Úc ngược dòng sao chép số của Hạ Chi Tuyền rồi lên wechat tìm.

Avatar của cậu để hình giải ngân hà, nhìn vừa đẹp vừa lãng mạn.

Cố Tư Úc xin kết bạn với nick wechat tên X này, bên kia đồng ý rất nhanh.

Ý cũng như tên: [mặt cười] [mặt cười]

Ý cũng như tên: Nhờ có anh mà bây giờ mọi người thân thiết với em lắm đấy.

X: Cảm ơn kiểu này qua loa quá.

Ý cũng như tên: Xin được thúc ngựa trình lên cho ngài mười lọ tương ớt!

X: Mười lọ hôm trước em đưa vẫn chưa ăn hết, tạm thời không cần.

Ý cũng như tên: Vậy...anh muốn em cảm ơn thế nào?

X: Khi nào nghĩ ra anh sẽ nói cho em biết.

Ý cũng như tên: Sẵn sàng nhận lệnh bất cứ lúc nào!

X: Nên đi ngủ rồi.

Cố Tư Úc gửi đi một icon gật đầu.

Cứ tưởng cuộc trò chuyện đến đây là kết thúc rồi, Cố Tư Úc cũng chuẩn bị tắt máy thì đối phương lại gửi tin nhắn tiếp.

X: Ngủ đi.

cô nhắn tin lại: Vâng, anh ngủ ngon nhé ~

X: Ngủ ngon.

Ý cũng như tên: [Đáng yêu] [Đáng yêu]

X: Đừng gửi icon nữa, ngủ đi.

Ý cũng như tên: Vâng, em ngủ đây ~ anh ngủ ngon ~

X: Ngủ ngon.

Ý cũng như tên: Ngủ ngon.

X:.

(Editor: Một hai anh chị quá ạ))

“Ha ha ha...” Cố Tư Úc buồn cười không chịu được.

Từ Lâm giường bên cạnh hỏi: “Cậu cười gì thế?”

“không có gì...” Cố Tư Úc mãi mới dừng được, lại cầm di động lên xem tiếp.

Cái dấu chấm kia chọc cười thật đấy, với lại hình như cậu ấy có thói quen bắt buộc là bản thân phải là người kết thúc cuộc nói chuyện thì phải, đáng yêu ra phết!

- -

Chớp mắt tuần đầu tiên của học kỳ mới đã trôi qua.

Trường học cho phép học sinh được tự do ra ngoài vào chủ nhật hàng tuần, nhưng vì đang là thời gian tập quân sự nên thứ bảy cũng được nghỉ, các học sinh trở về phòng, vui sướng thu dọn đồ đạc để ra khỏi trường, giống như những chú chim nhỏ được thoát khỏi lồng vậy.

Cố Tư Úc gọi điện cho mẹ: “Hôm nay con được nghỉ, chiều là về đến nhà rồi.”

Nhà cô cách thành phố C khoảng ba tiếng đi xe, cũng không xa lắm.

Cố Tư Úc hào hứng nói: “Mẹ nhớ chuẩn bị cho con mấy món con thích nhé, thịt kho tàu này, bò cay này, thịt lợn sốt cay nữa...” Mấy món thanh đạm ở trường đúng là làm khó cho cái miệng quen ăn mặn của cô quá.

Thế nhưng sự hào hứng của cô còn chưa vượt quá được ba phút thì đã bị Hứa Giai Tuệ tạt cho một gáo nước lạnh.

“Mẹ với bố lại đang đi công tác ở nước ngoài mất rồi, không có ở nhà, làm sao bây giờ?”

“Ồ? Ồ... Ồ...” Cố Tư Úc cực kì bi thương.

“Cuộc sống khó khăn, kiếm được tiền cho con đi học đâu có dễ, ngày nghỉ con cứ ở trường đi, cho quen với hoàn cảnh sống.”

“Con ở đây hơn một tuần rồi mà, đã quen lắm rồi.”

“Vậy đi tìm anh Hạ chơi đi.”

“...”

“Đúng rồi, cứ ở cùng nó đến hết chủ nhật đi, có cần mẹ gọi điện chào hỏi nhà đó trước không?”

“Thôi đừng a!” Cố Tư Úc vội can ngăn, “Nhờ người ta có kế hoạch gì trước rồi thì sao ạ? Bình thường ở trường anh ý đã rất quan tâm đến con rồi, giờ đến cả ngày nghỉ cũng làm phiền nhà người ta nữa thì còn đâu là không gian riêng tư nữa, mẹ đừng lo, con sẽ tự thu xếp.”

nói chuyện với mẹ xong, Cố Tư Úc tắm rửa sạch sẽ thay quần áo, tuy rất muốn về nhà, rất nhớ bố mẹ, nhưng bố mẹ bận đi công tác rồi thì đành thôi vậy.

cô quyết định sẽ tới thư viện đọc sách.

Hầu như các khu vực hoạt động trong trường vẫn mở cửa kể cả ngày nghỉ, dành cho những học sinh lưu trú tại trường dịp cuối tuần.

Cố Tư Úc mua một cốc trà sữa, chọn một cuốn tiểu thuyết có vẻ lãng mạn ngọt ngào để đọc, tên là “Lần thứ 3650 thích em”, sau đó chọn một chỗ rộng rãi mát mẻ mà ngồi.

Nhưng mà mọi khi Cố Tư Úc đều đọc tiểu thuyết rất nhập tâm, chỉ có lúc này là không thể tập trung nổi.

Được một lúc, cô lại lúi điện thoại ra nghịch.

Mất nhìn vào nick wechat của Hạ Chi Tuyền, không biết cậu ấy có kế hoạch gì chưa nhỉ?

Có phải là sẽ về nhà ăn một bữa thật ngon, sau đó đi chơi với hội bạn thân? Ghen tị quá đi.

cô cố gắng đè nén ý định gửi tin nhắn cho người ta, quyết tâm tắt hẳn máy rồi vứt vào trong balo luôn.

Bên kia, Hạ Chi Tuyền bận việc xong quay về kí túc, mấy anh em bắt đầu bàn bạc kế hoạch ngày chủ nhật.

Cậu bỗng nghĩ tới Cố Tư Úc từ nơi khác đến đây, liền gọi điện cho cô, nếu cô nhóc mà có về nhà thì cậu sẽ tiễn ra bến xe.

...Nhưng di động của Cố Tư Úc sao lại tắt nguồn rồi?

Hạ Chi Tuyền để điện thoại xuống, nói với mấy anh em: “không gọi được cho Cố Tư Úc, mấy cậu thử liên lạc với mấy cô bạn của em ấy hỏi xem em ấy đang ở đâu đi.”

Lục Gia Diệp nói: “Sao cơ? Mất liên lạc với em gái Tư Úc đáng yêu xinh đẹp của tôi à? Nguy hiểm nguy hiểm! Phải mau chóng tìm người!”

Cả bọn hành động rất nhanh và dứt khoát.

- -

Hạ Chi Tuyền phải hỏi thăm mấy người thì mới biết là Cố Tư Úc ở thư viện, còn có người gửi cả ảnh cô đang đọc truyện uống trà sữa cho cậu nữa. Hạ Chi Tuyền vừa tức vừa buồn cười, mình thì ngồi đây sốt hết cả ruột, còn cô thì lại thành thói quen thư giãn như thế.

Mấy ngày nay tập quân sự với cường độ cao, đến tầm trưa là mệt rã rời, Cố Tư Úc ngồi đọc truyện một tí là ngủ mất.

Lúc Hạ Chi Tuyền tìm được cô, thấy cô đã gục xuống bàn ngủ say sưa.

Giương mặt cô ửng hồng, cặp lông mi dài khẽ run, gò má bị đè chặt nên môi cũng chu ra.

Hạ Chi Tuyền nhìn cô mấy giây rồi ngồi xuống bên cạnh, cậu không đánh thức cô, nhưng mà xui quýt khiến thế nào lại đưa tay ra, làm chuyện mà đến chính bản thân cũng không thể hiểu nổi.

Ngón tay của chàng trai nhẹ nhàng chạm lên hàng mi của cô gái, mang theo sự say mê và vui thích.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Edit: Ngân Nhi

Lúc này trong thư viện vẫn có người, tuy là không nhiều lắm.

Bỗng dung hotboy học thần Hạ Chi Tuyền lại tới đây, tất nhiên là sẽ bị người ta chú ý.

Có bạn học lén chụp lại hình lúc Hạ Chi Tuyền đang vuốt lông mi của Cố Tư Úc rồi gửi tin nhắn cho đám bạn.

“Tao gặp Hạ Chi Tuyền trong thư viện này, cậu ấy còn đang nghịch lông mi của một đứa con gái nữa cơ.”

“Con đó là ai?”

“Hình như là cô em gái hay sao ý.”

“Trời ạ, có lẽ nào Hạ Chi Tuyền thích con gái có lông mi dài không...”

“Các chị em, chủ nhật tập trung đi nổi mi nhé!”

“Được luôn được luôn!”

“Góc nghiêng của Hạ Chi Tuyền đẹp quá, đáng vẽ cậu ấy lúc nghịch lông mi người ta trông cũng hấp dẫn nữa.”

“Chụp thêm mấy kiểu cho bọn tao xem đi, lúc nào về trường tao mua đuôi gà cho ~”

Hạ Chi Tuyền chẳng hề nhận ra là mình đang bị người ta đem ra bàn tán, thế giới của cậu lúc này chỉ có cô bé đang ngủ trước mặt mình thôi.

Khóe môi ẩn chứa một nụ cười như có như không, cậu cẩn thận quan sát nét mặt cô, như thể đó là thứ đáng để nghiên cứu nhất trên đời vậy.

Cuối cùng Cố Tư Úc bị cậu quấy rầy nên không ngủ nổi nữa, cô bực bội cọ mắt lên cánh tay, ngẩng đầu lên, giận dữ tìm kiếm kẻ gây chuyện.

Trước mắt là Hạ Chi Tuyền đẹp rung động lòng người, sau lưng cậu là lớp cửa sổ thủy tinh trong suốt.

Giữa trưa hè trời xanh mây trắng, bên dưới là những tán cây xanh, cùng với cậu thiếu niên mặc áo phông trắng này, tạo thành một bức tranh vô cùng hoàn mỹ.

Cố Tư Úc kinh ngạc gio tay ra sờ lên mặt Hạ Chi Tuyền, cảm nhận được nhiệt độ thì giật mình rút tay về, lầm bầm: “thì ra không phải mình nằm mơ...”

“Ngủ trong thư viện không phải là thói quen tốt đâu.” Hạ Chi Tuyền nói, đáng vẻ cao lãnh mang theo một chút nghiêm túc.

“Em đang đọc sách... Ừm... không biết sao lại ngủ mất...” Giọng vẫn còn đang ngái ngủ.

Hạ Chi Tuyền hỏi: “Sao lại tắt máy?”

Cậu giơ tay xoa lên chỗ mà cô vừa chạm vào, cảm thấy hơi tê dại, cứ bám vào đó không tan đi được.

“Ờ?” Cô Tư Úc vội vàng lấy điện thoại trong túi ra, “Em muốn tập trung đọc sách nên mới tắt máy.”

Hạ Chi Tuyền cau mày: “Đừng tùy tiện tắt máy như vậy, lại còn trong ngày nghỉ nữa, sẽ làm mọi người lo lắng đấy.”

“Vâng.” Cô Tư Úc ngoan ngoãn gật đầu.

“Chủ nhật không về nhà sao?”

“Vâng, bố mẹ em đi công tác rồi, bảo em cứ ở trường đi.” Ánh mắt cô tỏ rõ sự buồn bã.

“Vậy thì tốt quá, mẹ anh bảo chủ nhật dẫn em về nhà anh ăn cơm.” nói xong Hạ Chi Tuyền đứng lên, nói: “đi thôi.”

Cố Tư Úc cũng hành động rất nhanh, đứng dậy đi theo sau Hạ Chi Tuyền.

Nhìn bóng lưng Hạ Chi Tuyền, cô lén mỉm cười.

Cậu hỏi Cố Tư Úc: “Tối nay bọn mình về ăn cơm, từ giờ đến lúc đó còn mấy tiếng nữa, em có muốn tới chỗ nào đó chơi không?”

Cố Tư Úc đáp: “Em không biết rõ lắm về thành phố C, nghe theo anh đây.”

cô rất có tinh thần giác ngộ bám đuôi, giao hết cho người ta làm chủ.

Ra khỏi tòa nhà, mặt trời lên cao, khí nóng cuộn cuộn kéo đến, Cố Tư Úc lấy ô ra rồi đi tới bên cạnh Hạ Chi Tuyền, che cho cả hai luôn.

Hạ Chi Tuyền vốn định nói không cần, nhưng chần chờ một lát lại thôi.

Chiếc ô không lớn lắm, nên để che được cho cả hai thì cần phải đi sát nhau một chút.

Cố Tư Úc rất sợ cháy nắng nên chỉ lo điều chỉnh góc độ che ô mà không ý thức được là hai người đang vai chạm vai, người ngoài nhìn vào cảm thấy rất thân mật.

Chuông điện thoại của Hạ Chi Tuyền vang lên, cậu móc trong túi quần ra rồi bấm nút nghe.

“A Tuyền, đã tìm được em gái chưa? Có ở trong thư viện không?” Lục Gia Diệp kêu âm lên.

“Tìm thấy rồi.” Hạ Chi Tuyền hồ hững đáp.

“Thế thì tốt.” Lục Gia Diệp thờ phào nhẹ nhõm, lại hỏi: “Có phải chủ nhật em gái không về nhà đúng không? Thế dẫn em gái cùng đi chơi đi!”

Được đó, cả hội đi chơi với nhau đi, Cố Tư Úc thầm nói trong lòng.

Hai người đứng sát nhau, giọng của Lục Gia Diệp lại to tướng, nên Cố Tư Úc có thể nghe được tám chín phần.

“Các cậu tự chơi với nhau đi, mẹ tôi bảo tôi dẫn em ấy về nhà.” Hạ Chi Tuyền thản nhiên đáp lại.

Cố Tư Úc: “...”

không phải anh mới nói là còn mấy tiếng để đi chơi sao?

“Đừng mà! Về sớm làm gì chán lắm! Đưa em gái đi chơi bi-a đi, tôi phải khoe cho cả bọn biết là em gái chơi giỏi thế nào! Hoặc đi xem phim hay gì cũng được, tội nghiệp tôi sống mười mấy năm trời, chưa một lần được dẫn em gái đi xem phim...”

Mặc kệ Lục Gia Diệp có ba hoa chích chòe nghĩ ra đủ thứ trò thì Hạ Chi Tuyền vẫn thẳng thừng đáp: “không rảnh.”

Cậu ta nghe vậy mà vẫn muốn vùng vẫy giãy chết, thế là Hạ Chi Tuyền tắt máy luôn.

Cố Tư Úc lại nói: “Em thấy đi cùng hội anh Lục cũng vui mà, đông người cũng thích hơn.”

“Cậu ta ồn ào lắm, chủ nhật anh muốn được yên tĩnh.”

Cố Tư Úc lại nhìn góc mặt nghiêng của Hạ Chi Tuyền, thấy cậu chẳng bộc lộ chút cảm xúc nào.

Trong lòng không khỏi đồng cảm với Lục Gia Diệp, cậu ấy chắc không biết là mình bị người anh em thân thiết này ghét bỏ thế nào đâu nhỉ?

Nhưng bắp đùi của cô là Hạ Chi Tuyền cơ mà, đã nguyện ôm đùi người ta rồi thì phải ôm cho chắc, kiên quyết ủng hộ các quyết định của bắp đùi.

Trong phòng, Lục Gia Diệp bị ngắt máy, điện tiết vò đầu bứt tai.

“Khó khăn lắm mới tìm được em gái, thế mà A Tuyền lại muốn đưa người về nhà, mẹ!”

Tô Hàn nói: “Thế A Tuyền không đi cùng bọn mình nữa à?”

“Ừ, cậu ấy đưa em gái về nhà gặp mẹ.”

Chu Kiều nắm thành giường luyện cơ tay, bình thản nói: “Người có em gái không giống với chúng ta đâu.”

Tô Hàn cười: “Sao tôi lại hiểu thành người có vợ không giống với đám anh em độc thân thế nhỉ.”

“Mẹ chứ bớt nói linh tinh đi!” Lục Gia Diệp không chút khách khí mà đập Tô Hàn mộtphát, “không cho phép cậu vấy bẩn tình anh em thuần khiết của A Tuyền và em gái, hai người họ còn trong sáng hơn cả anh em ruột ý!”

“Ngu vãi.” Chu Kiều phun ra hai chữ rồi tập tiếp.

Tô Hàn dùng sức chín trâu hai hổ thì mới thoát được khỏi nanh vuốt của Lục Gia Diệp, không khỏi nể phục A Tuyền, ít ra thì cậu ấy còn có thể dễ dàng chế trụ được tên hỗn thế ma vương này. Thấy Lục Gia Diệp lại xông tới, Tô Hàn vội nói: “Được rồi được rồi, ba người đàn ông độc thân chúng ta không có quan hệ anh trai em gái trong sáng thuần khiết mau nghĩ trò gì chơi đi.”

Lục Gia Diệp yên lặng một lúc, cảm thấy mấy câu này nghe không được ôn cho lắm.

“Cậu của cậu có phải có vấn đề gì không?”

Chu Kiều hỏi: “Chẳng lẽ cậu không phải là người đàn ông độc thân à?”

“...” Lục Gia Diệp như bị mười vạn mũi tên đồng loạt đâm trúng.

--

Cố Tư Úc và Hạ Chi Tuyền cùng nhau đi trên sân trường, thu hút không ít ánh nhìn của mọi người.

Cố Tư Úc đùa: “đi cùng anh làm em cũng được hưởng ké chút đãi ngộ của ngôi sao rồi.”

Hạ Chi Tuyền chỉ khẽ nhếch môi, không nói gì.

“Vừa là học thần vừa là hotboy trường, cả người tràn ngập ánh hào quang, được vô số nữ sinh yêu mến, không biết cảm giác thế nào nhỉ?” Cố Tư Úc cảm khái.

“Nhàm chán.” Hạ Chi Tuyền nói.

Cố Tư Úc nhún vai, tưởng là Hạ Chi Tuyền đang nói câu hỏi của cô chán, nhưng thậtra là cậu vừa mới trả lời câu hỏi của cô.

Ra khỏi cổng trường, Hạ Chi Tuyền gọi taxi.

Cậu mở cửa xe phía sau ra rồi đứng bên cạnh.

Cố Tư Úc vừa vào vừa nói cảm ơn.

Hạ Chi Tuyền sau đó cũng ngồi vào luôn.

Hai mươi phút sau, xe đưa bọn họ đến khu tổ hợp trung tâm thương mại.

đi vào bên trong, ngăn cách với nắng nóng bên ngoài, Cố Tư Úc vui vẻ nói: “Chỗ này được đó.”

Trong đây cũng có chỗ chơi, lại không phải phơi nắng, rất hợp để giết thời gian.

Cố Tư Úc nhìn một lượt các hàng quán rồi nói: “Ồ kia có quán trà sữa Heytea mà em thích, bọn mình vào mua hai cốc uống đi.”

Trung tâm thương mại ngày thứ bảy rất đông đúc, không ngớt người qua lại.

Quán này rất đông người đang xếp hàng, phần lớn là các cô gái trẻ và những cặp đôi.

Hạ Chi Tuyền với ngoại hình đẹp trai đi vào, khiến cho rất nhiều cặp mắt phải chú ý.

Cố Tư Úc tuy có đáng vẻ ngọt ngào, cũng thường được khen xinh, nhưng dẫu sao vẫn chỉ là một cô bé chưa lớn, không có sức hấp dẫn như mấy cô nàng trưởng thành, lúc đi bên cạnh Hạ Chi Tuyền, dù là ở trong trường hay ngoài trường thì cô cũng cảm nhận được một cách sâu sắc lực sát

thương đến từ khuôn mặt của Hạ Chi Tuyền.

Hai người đứng xếp ở cuối hàng, mới được một lát đã có một cô bé đi đến chỗ Hạ Chi Tuyền, cười nói: “Cho em xin nick wechat của anh được không ạ?”

Hạ Chi Tuyền không nói gì, mặc kệ cô bé đó.

Cố Tư Úc coi như cũng đã hiểu là tại sao các bạn học lại nói cậu ấy rất khó gần rồi.

Giống như lúc này đây, dáng vẻ cao lãnh của cậu thật sự nhắc nhở người ta không nên tiến lại gần.

Cố Tư Úc có phần lúng túng, gặp phải tình huống này, cô còn thấy bối rối hơn cả nhân vật chính ý.

cô trả lời thay Hạ Chi Tuyền: “thật ngại quá, anh mình không dùng wechat.”

“Ồ...” cô bé được Cố Tư Úc giải vây thì rất cảm kích, liền mỉm cười với cô.

Mấy cô gái khác trông thấy cảnh đó thì cũng mau chóng thu hồi lại ý định ra xin số người ta.

Hàng người chậm rì rì tiến lên, thật ra Hạ Chi Tuyền không thích việc xếp hàng cho lắm, cậu thà không mua chứ không muốn lãng phí thời gian vào việc này.

Cố Tư Úc thấy Hạ Chi Tuyền mất kiên nhẫn thì ngượng ngùng nói nhỏ: “anh ra kia ngồi chờ em đi, em tự xếp hàng mua cũng được.”

Hạ Chi Tuyền nói: “anh sợ ý quá, em tìm chỗ ngồi đi, để anh xếp hàng.”

“...” cô không hề có ý này mà!

Cố Tư Úc vội nói rõ: “Em xếp hàng được mà không sao đâu, em rất thích xếp hàng, cảm giác xếp hàng rất thoải mái...”

Chết, rốt cuộc là mình đang luyện thuyên cái gì vậy nhỉ?

“Nghe lời anh, ra kia ngồi đi.” Hạ Chi Tuyền trực tiếp cắt ngang mấy lời linh tinh của cô.

Lúc cậu tỏ ra bình tĩnh thế này, lại nhẹ nhàng ra lệnh, thật sự làm cho người ta không dám chống đối.

Cố Tư Úc ngoan ngoãn nghe lời, ra khu nghỉ ngồi chờ.

Có cô bé ngồi cạnh tiến lại hỏi cô: “Bạn trai chị đẹp trai quá, còn rất quan tâm đến bạn gái nữa!”

Cố Tư Úc đỏ mặt, vội vàng giải thích: “Đó không phải bạn trai chị, bọn chị là bạn học thôi.”

“Vậy chị còn không mau ra tay đi, đợi đến lúc bước ra ngoài xã hội thì xung quanh chị chỉ còn lại mấy ông chú béo ị thôi đó.”

“...” Cố Tư Úc không biết nên nói gì, mãi sau mới rặn ra được một câu: “không được yêu sớm.”

“Hai anh chị là học sinh cấp ba à? Nhìn hai người cao quá, em lại tưởng là sinh viên đại học.” cô bé dừng một chút rồi nói tiếp: “thật ra lên cấp ba yêu đương cũng không sao mà, không ít học sinh giỏi yêu đương rồi cùng nhau thi đỗ vào trường tốt đấy.”

“Có à?” Cố Tư Úc ngơ ngác hỏi.

Đối phương cười nói: “Tất nhiên rồi, chị mà yêu học sinh giỏi á, là người ta sẽ quản chị nghiêm hơn cả bố mẹ chị luôn ý, ngày nào cũng sẽ kèm cặp chị, chị có không muốn học giỏi cũng khó lắm.”

“...” Trong đầu Cố Tư Úc bất chợt hiện lên cảnh tượng Hạ Chi Tuyền nét mặt hầm hầm cầm thước kẻ kèm cô học bài, lập tức một luồng khí lạnh ủa tới truyền từ bàn chân lên tận đỉnh đầu cô.

Đáng sợ, đáng sợ quá đi mất! cô tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Edit: Ngân Nhi

Cố Tư Úc lại đưa mắt nhìn Hạ Chi Tuyền, bất kể lúc nào thì cậu cũng vẫn là người nổi bật nhất, đẹp trai nhất trong đám đông, đột nhiên cô cảm thấy có lẽ mình nghĩ nhiều quá rồi.

một người tài giỏi xuất chúng lại thanh cao như vậy, sao có thể cùng cô yêu đương cơ chứ?

Hai người họ bây giờ thân nhau thế này, cũng là nhờ mối quan hệ của bố mẹ hai bên thôi.

Hạ Chi Tuyền cuối cùng cũng lên đến đầu hàng, đây là lần đầu tiên cậu đi làm cái chuyện khô sở thế này, lại còn chỉ vì một cốc nước.

...Con gái đúng là phiền phức thật.

Cậu cầm cốc trà sữa đưa tới, Cố Tư Úc vui vẻ nhận lấy, ngọt ngào nói “Cảm ơn anh”, đáng vẻ vô cùng hạnh phúc.

Hạ Chi Tuyền nhìn cô uống trà sữa ngon lành, cảm giác không vui khi phải xếp hàng lập tức tan biến.

“Đề em chụp ảnh.” Cố Tư Úc lấy điện thoại ra, để cốc trà sữa của mình kề sát cạnh cốc mà Hạ Chi Tuyền cầm rồi chụp lại hình hai cốc trà sữa.

cô đăng bức ảnh lên trang cá nhân, ghi là: Kết thúc tuần đầu tiên của năm cấp ba, vui quá ~

Hạ Chi Tuyền liếc qua, nhận ra cô đang đăng cái gì, liền thờ ơ hút một ngụm trà sữa, khoe môi nhếch lên.

Lúc đi ngang qua khu Games City, Cố Tư Úc hăng hái nói: “Bọn mình vào đây chơi nhé?”

Hạ Chi Tuyền đã không vào mấy khu game này từ mấy năm nay rồi, nhưng thấy hai mắt Cố Tư Úc đang trông đợi nhìn mình, cậu đành gạt đầu đồng ý, coi như là đưa công học này trải qua một ngày nghỉ trọn vẹn đi.

Cố Tư Úc muốn cùng Hạ Chi Tuyền chơi trò nhảy, nhưng Hạ Chi Tuyền phải xin cô thứ lỗi cho kẻ bất tài, nói: “anh không biết chơi, em tự chơi đi.”

Học thức làm cho người ta thông tuệ, nhưng cũng khiến cho người ta trưởng thành sớm.

Hạ Chi Tuyền thật sự không có hứng thú với mấy trò này.

Cố Tư Úc đứng trên máy nhảy nhót, Hạ Chi Tuyền thì buồn chán đứng một góc chơi trò bóng rổ.

“anh Siêu, nhìn cô bé kia đi, cánh tay mảnh khảnh, cặp chân vừa trắng vừa thẳng lại mịn nữa, ngon phết!

“Chậc...”

“Ra dụ tí đi anh! anh Siêu đã ra tay thì dễ như trở bàn tay.”

Tiếng nói chuyện của hai thanh niên truyền vào tai, Hạ Chi Tuyền dừng động tác ném bóng lại, quay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói.

Người được gọi là anh Siêu đang đi về phía máy nhảy, Hạ Chi Tuyền vung tay ném bóng đi, quả bóng thẳng hướng đập trúng gáy của anh ta.

Người kia bị choáng đứng không vững, xoay người tròn mắt quát: “Mẹ nó...Thằng chó nào...”

Hạ Chi Tuyền lạnh lùng đứng trước mặt anh ta, thân hình cao lớn nhưng không gầy yếu, khí thế mạnh mẽ, ánh mắt sắc lạnh.

“Mày có ý gì?” Người đàn ông đó trông khá trẻ, chỉ vào mặt cậu nói.

Nhưng dù là ngoại hình hay khí chất thì cũng thua xa một trời một vực với Hạ Chi Tuyền.

Tên bạn đi cùng anh ta quan sát Hạ Chi Tuyền, ánh mắt có phần sợ sệt, nói: “Bạn gái cậu đây à? thật ngai quá, bọn anh không biết.” nói xong liền dùng hết sức lực lùi anh Siêu đang tức giận đi.

Lúc đi xa rồi anh ta mới nói: “Tên đó lai lịch không đơn giản đâu, trước em thấy cục trưởng La đi bên cạnh nó còn phải khúm núm đấy.”

“Mày dọa tao đấy à?”

“Cái thằng đẹp trai đấy em không nhận làm được đâu.”

Hạ Chi Tuyền không chơi bóng rổ nữa mà đi đến chỗ máy nhảy nhìn Cố Tư Úc chơi.

cô bé buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo trắng cộc tay và váy dài màu lam, trên áo còn in hình gấu trúc.

Hai bàn chân đi đôi giày trắng nhỏ đang giẫm lên những phím mũi tên một cách rất nhịp nhàng, cô bé trắng trẻo cao gầy vui vẻ nở nụ cười, nhìn ngọt ngào

hơn cả trà sữa.

Thế này không được rồi, Hạ Chi Tuyền vẫy tay với cô.

Còn chưa hết một ván mà, Cố Tư Úc do dự một chút rồi đi xuống chạy tới chỗ Hạ Chi Tuyền: “Sao vậy?”

Hạ Chi Tuyền nói: “anh muốn đi mua mấy cuốn sách, theo anh đến nhà sách đi.”

Tuy rằng Cố Tư Úc còn chưa chơi đã, nhưng dù gì Hạ Chi Tuyền cũng chiều cô mà vào đây rồi, giờ cậu ấy muốn đi hiệu sách, theo phép lịch sự thì cô nên vui vẻ đồng ý mới đúng.

Thế là hai người lại đi vào nhà sách trong khu thương mại.

Cố Tư Úc tưởng là Hạ Chi Tuyền muốn mua sách tham khảo, không ngờ là cậu ấy lại đi đến quầy sách khoa học.

cô chỉ biết đi theo sau, buồn chán lấy đi động ra xem, thấy các bạn bè đã bình luận rất nhiều vào bức ảnh cô mới đăng.

Bạn cấp hai A: “Có vẻ chuyển sang trường mới vui lắm đây ~”

Bạn cấp hai B: “Heytea chỗ nào vậy? Ngày nghỉ mày có về nhà chơi không?”

Bạn cấp hai C: “Cái tao đang quan tâm là người đi cùng mày là ai đấy?”

Bạn cấp hai D: “Với kinh nghiệm của một đứa cuồng ngắm tay như tao thì chắc chắn cái tay kia là của trai đẹp rồi, chuẩn chưa?”

Hướng Lê: “Aaaa, ngày nghỉ cậu đi với Hạ Chi Tuyền đấy à?”

Trương Hân Dịch: “Gato quá đi, mình cũng muốn uống ~”

Mẹ: “anh trai dẫn con đi uống trà sữa đấy à? Đừng có chỉ biết chơi không thôi đấy, phải hỏi han anh trai chuyện bài vở nhiều vào.”

Bố: “Mẹ con nói phải đó.”

Bây giờ mới chỉ tập quân sự thôi, đã bắt đầu đi học đầu mà vội học làm gì, Cố Tư Úc nghĩ thầm

Nhưng mà... Quay đầu nhìn Hạ Chi Tuyền, cô không khỏi cảm thấy xấu hổ, người ta không những giỏi các môn trên lớp mà còn hiểu biết rất nhiều kiến thức bên ngoài nữa, đem ra so sánh thì cô chẳng khác nào dân mù chữ.

“Em ra quầy sách tham khảo xem tí nhé.” Cố Tư Úc nói với Hạ Chi Tuyền một câu rồi đi.

Mù chữ không khóc, phải cố lên!

Cố Tư Úc cầm giỏ lên, tự chọn cho mình sáu bảy quyển sách tham khảo rồi mà vẫn chưa thấy đủ, cô vừa chọn sách vừa bưng bưng khí thế lên kế hoạch học hành nghiêm túc.

Cố Tư Úc với tay cố lấy được cuốn sách toán để ở hàng trên cùng, hơi cao một chút, cô kiễng chân lên, đang định cố lấy thì đáng người cao lớn của Hạ Chi Tuyền đã ở ngay sau lưng, cậu chỉ cần giơ tay là có thể dễ dàng cầm được cuốn sách mà cô muốn, lại hỏi: “Quyển này à?”

“Đúng rồi ạ!” Cố Tư Úc gật đầu lia lịa đáp.

Hạ Chi Tuyền cầm lấy cuốn sách, cúi đầu, cùng Cố Tư Úc bốn mắt nhìn nhau.

cô nhóc đang nhìn cậu bằng đôi mắt to tròn ngập nước, cặp lông mi dài chớp chớp như cánh bướm, gương mặt hơi ửng hồng.

Cậu đưa tay ấn nhẹ lên đầu cô, che đi đáng vẻ khiến cho người ta mất hồn này rồi mới đưa sách cho cô, nói: “Của em đây.”

“Cảm ơn anh!” Cố Tư Úc để vào trong giỏ, hỏi: “anh chọn xong chưa?”

“Xong rồi.” Ánh mắt cậu lại nhìn xuống cái giỏ cô cầm, “Em định mua hết đồng này đấy à?”

“Vâng!” Cố Tư Úc gật đầu đáp.

Hạ Chi Tuyền cầm lấy cái giỏ rồi để lên cái bàn cạnh đó, lấy từng cuốn ra xem, mấy phút sau kết luận một câu: “Mấy cuốn này chẳng có ích gì cả.”

“Sao lại thế? Tất cả đều là những quyển sách tham khảo mà em đã lựa chọn rất kĩ đấy.”

“Đừng có mua cho có, chọn hai ba quyển là được rồi, mua nhiều chỉ chật chỗ thôi.”

Giọng điệu của Hạ Chi Tuyền rất bình thản, nét mặt cũng hờ hững, ra vẻ mình chỉ đang nói đúng sự thật thôi.

Nào biết chính điều này lại khiến Cố Tư Úc tức giận, cô nói: “Học thần các anh toàn coi thường dân chúng như vậy à? Cái gì mà mua cho có chứ, em sẽ dựa vào tất cả chỗ sách này để làm việc lớn, em muốn từ một học sinh kém vùng lên trở thành học sinh giỏi!”

Hạ Chi Tuyền nhướn mày nói: “Em là học sinh kém à?” Cậu không biết điều này đâu đấy.

Nhưng mà qua cách chọn sách học của cô thì cậu cũng có thể đoán ra được rồi.

“Em...” Đúng thật, hai người họ chưa từng học cùng nhau bao giờ, cậu ấy làm sao mà biết được là cô học hành thế nào chứ, tự dưng lại nói ra mất rồi.

Mất mặt chết đi được, Cố Tư Úc vô cùng hối hận, nhưng không thể không đối mặt với thực tại, tự bao biện cho mình: “Trước đây có thể coi là thế, nhưng dù sao bố mẹ cũng có yêu cầu cao với em lắm, sau này em sẽ không còn là học sinh kém nữa!”

Hạ Chi Tuyền thì chẳng quan tâm là cô học có kém hay không, cậu chỉ thấy bộ dạng vừa xấu hổ vừa rụt rè này của cô... thật sự rất đáng yêu.

“Được, cố gắng lên.” Cậu khẽ cười, giờ tay xoa đầu cô.

“...” Cố Tư Úc tự dưng không thích ứng kịp với sự dịu dàng này của Hạ Chi Tuyền, cảm giác thế nào nhỉ, giống như chủ nhân đang dỗ dành con mèo nhỏ của mình ý.

cô nhanh chóng vứt bỏ cái suy nghĩ kì quái đó đi, cầm cái giỏ sách lên để khẳng định chủ quyền, nói: “Tóm lại là chỗ sách này em sẽ mua hết.”

“Tùy em thôi.” Hạ Chi Tuyền không muốn nói thêm những lời vô ích.

Hai người đi tới quầy thu ngân, Cố Tư Úc nói: “Vừa nãy anh mua trà sữa cho em, bây giờ em trả tiền sách cho anh.” nói xong liền lấy tiền ra trả.

Hạ Chi Tuyền không ngăn cản, chỉ yên lặng đứng bên cạnh cô.

Cố Tư Úc xách hai túi sách to đi ra, Hạ Chi Tuyền nói: “Đưa anh xách.”

Cố Tư Úc đưa cho Hạ Chi Tuyền chỗ sách của cậu, cũng hơi nặng thật, vì cô mua hơi nhiều.

“Đưa cả túi của em cho anh.” Hạ Chi Tuyền lại nói.

“Thôi được rồi, em tự xách được mà.” Ở nhà Cố Tư Úc chính là nữ hán tử, thường ngày đi dạo phố với mẹ toàn là cô xách đồ thôi, lâu dần cũng thành thói quen luôn, đivới bạn bè cô cũng nhận việc xách đồ, đồ càng nặng thì cô lại càng hăng hái xung phong.

Hạ Chi Tuyền cau mày, giật luôn cái túi trong tay cô, nói: “Đừng tự coi mình là đàn ông.”

Ồ...

Cố Tư Úc đi tay không bên cạnh Hạ Chi Tuyền, nhìn đồng hồ trên tay cậu mà ngượng ngùng, mấy lần lên tiếng hỏi: “Để em xách giúp anh một túi nhé? Cái túi đựng sách của em ý?”

Hạ Chi Tuyền nghe xong chỉ toàn lơ đi chẳng buồn để ý đến cô, mãi sau cô mới đành thôi.

Cậu nói: “Choi cũng đủ rồi, bọn mình chuẩn bị về thôi.”

“Vâng.” Cố Tư Úc gật đầu.

Lúc hai người đi ra chỗ thang cuốn thì Cố Tư Úc bất ngờ trông thấy Lục Gia Diệp, Tô Hàn và Chu Kiều, ba người đó đã bước lên thang để xuống tầng.

Ồi mẹ ơi... Cố Tư Úc kéo Hạ Chi Tuyền lại: “Qua đây qua đây!”

cô ôm cánh tay cậu, kéo cậu trốn ra đằng sau bức tượng.

“Mấy người Lục Gia Diệp đang ở đằng kia đó, tuyệt đối không thể để họ phát hiện ra, không thì lung tung lắm.” Cố Tư Úc rón rén như ăn trộm, cẩn thận thò đầu ra quan sát tình hình.

Hạ Chi Tuyền thì thế nào cũng được, mà Cố Tư Úc tuy đứng ngoài cuộc nhưng lại sợ lời nói dối bị vạch trần còn hơn cả cậu nữa.

“Ngồi xuống ngồi xuống mau! Cẩn thận họ nhìn thấy đấy!” Cố Tư Úc lại kéo tay lôi Hạ Chi Tuyền ngồi xuống.

Hạ Chi Tuyền bỗng cảm thấy cánh tay mình hình như vừa mới chạm phải thứ gì đó rất mềm...

Ánh mắt cậu nhìn xuống người Cố Tư Úc, phát hiện ra thứ mình đụng vào chính là ngực của người con gái...

Gương mặt trắng trẻo của Hạ Chi Tuyền lập tức bị bao phủ bởi sắc hồng.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Edit: Ngân Nhi

Cố Tư Úc chỉ chăm chăm nhìn tình hình bên ngoài, không để ý đến sự tiếp xúc động chạm của hai người, cũng không phát hiện ra sự bất thường của Hạ Chi Tuyền.

Hạ Chi Tuyền ho nhẹ một tiếng, rút tay ra rồi đứng lên nói: “Thấy cũng có sao đâu.”

Cố Tư Úc cũng đứng lên theo: “Được rồi.”

Dù sao người bịa chuyện cũng không phải là cô, cùng lắm thì giả chết thôi.

Nhưng thật ra ba người kia đã đi xuống tầng rồi nên chắc chắn sẽ không nhìn thấy hai người họ.

Lúc ngồi taxi về nhà, Hạ Chi Tuyền rất trầm, Cố Tư Úc cảm thấy cậu có tâm sự gì nên cũng không muốn quấy rầy.

không bao lâu cả hai đã về đến nhà họ Hạ.

Hạ Quảng Vũ đi công tác không ở nhà, Bành Linh đã bảo người giúp việc chuẩn bị xong thức ăn, bản thân cũng tự nấu mấy món đặc biệt chờ hai đứa về ăn.

“Con chào cô ạ, con đến ăn chực đây.” Cố Tư Úc ngọt ngào cười nói.

Bành Linh cười tươi: “cô chỉ ước gì tuần nào con cũng cùng A Tuyền về nhà cô ăn chực thôi.”

Bà xách đỡ mấy túi đựng sách rồi để lên bàn, nhìn cả đồng sách tham khảo này, chắc chắn không phải Hạ Chi Tuyền mua rồi, bà liền quay sang khen ngợi Cố Tư Úc: “Vừa mới vào học con đã mua nhiều sách thế à? Tư Úc chăm học quá.”

Cố Tư Úc cực kì xấu hổ, mặt đỏ bừng cả lên, vội nói: “không phải đâu ạ, con chỉ chuẩn bị trước thôi...”

Hạ Chi Tuyền nhìn ra sự quẫn bách của cô, miệng khẽ nhếch lên.

Đồ ăn ở nhà họ Hạ hơi cay, rất hợp với khẩu vị của Cố Tư Úc, bữa cơm này khiến cô vô cùng thỏa mãn, luôn miệng khen ngon.

Bành Linh càng nhìn càng thích cô bé này, ngoan ngoãn lễ phép, lại được bố mẹ dạy dỗ tốt, ngồi ăn uống rất đàng hoàng lịch sự, nhìn đúng kiểu tiểu thư khuê các.

Ăn xong, Bành Linh nói: “Tư Úc, cô đã dọn riêng cho con một phòng rồi đó, tối nay con đừng về nữa, cứ ở nhà cô mà ngủ, ngày mai lại cùng A Tuyền về trường.”

Cố Tư Úc cũng ngại từ chối, vui vẻ cười nói: “Con cảm ơn ạ.”

Bành Linh rất chu đáo, còn chuẩn bị trước cả đồ ngủ và đồ để thay cho Cố Tư Úc.

Bà dẫn cô vào phòng, lấy quần áo ra cho cô xem: “Đều là cô chọn cho con đấy, có thích không?”

Hạ Chi Tuyền đứng ở cạnh cửa nói: “Ai không biết lại tưởng hai người mới là mẹ con ruột đấy.”

Bành Linh cười nói: “Mẹ lúc nào chả mong có con gái, Tư Úc à, hay là con làm con gái nuôi của cô nhé?”

“Được ạ.” Cố Tư Úc không hề do dự mà đáp lại luôn, làm con gái nuôi của cô ấy thì cũng chính là em gái của Hạ Chi Tuyền rồi.

Hạ Chi Tuyền đáng vẻ vốn đang lười nhác lập tức thay đổi thái độ, trầm giọng nói: “Con phản đối.”

một lớn một nhỏ đứng trong phòng đồng loạt quay ra nhìn cậu, chẳng hiểu tại sao.

Bành Linh cười tươi nói: “Con sợ mẹ có con gái rồi thì sẽ thiên vị à?”

Cố Tư Úc đứng bên cạnh làm mặt quỷ, còn chưa đầu vào đầu đã lo rồi.

Hạ Chi Tuyền không muốn đùa cợt, lạnh nhạt nói: “Tóm lại, con phản đối.”

Cậu quay người rời đi, gơ tay bóp nhẹ sống mũi, trong lòng có một nỗi bức bối không nói nên lời.

Người lớn sao toàn nói chuyện như đùa thế nhỉ? Hồi trước thì bảo để Tư Úc làm cô dâu nhỏ của cậu, giờ lại muốn nhận người ta làm con gái nuôi, cứ nghĩ gì nói vậy, đúng là tật xấu.

Vì Hạ Chi Tuyền phản đối nên chuyện này không đi đến đâu cả.

Buổi tối Cố Tư Úc nằm trên giường nói chuyện với mẹ.

cô thuận miệng kể cho mẹ chuyện cô Hạ muốn nhận mình làm con gái nuôi, sau đó khó chịu nói: “Mẹ không nhìn thấy dáng vẻ của anh ấy lúc đó nên không biết được đâu, trông ghê lắm ý, cứ làm như con muốn cướp mẹ của anh ấy vậy đó... Làm cho con lúng túng chết được, xấu hổ quá đi.”

Hứa Giai Tuệ nói: “Dù sao thì chú Hạ cũng làm quan chức lớn, ai cũng ao ước có chút quan hệ với nhà họ, nên có thể anh Hạ hơi nhạy cảm thôi. Nhưng mà con cũng phải chú ý nhé, tính con trước nay vẫn vô tư, ở cùng anh Hạ cũng nên có chừng mực, đừng có làm người ta khó chịu.”

Cố Tư Úc trở mình ngồi dậy, ngạc nhiên hỏi: “Tính con thì sao chứ, sao lại làm người ta khó chịu ạ?”

“nói chung là con cứ làm cho người ta vui vẻ thì người ta sẽ không bao giờ bài xích con.”

Cố Tư Úc tràn đầy bi thương.

Hứa Giai Tuệ còn nói chuyện thêm mấy câu, nhưng cô chẳng còn tâm trạng nghe nữa rồi, bèn đáp cho có lệ: “Thôi con không nói nữa đâu, con muốn yên tĩnh một mình gặm nhấm vết thương... Con cúp máy đây, chúc mẹ ngủ ngon.”

Cố Tư Úc vứt điện thoại sang một bên rồi nằm xuống, thờ dãi mấy lần.

cô cứ tưởng là mình và Hạ Chi Tuyền đã thân thiết cùng hội cùng thuyền rồi chứ...

Chẳng lẽ con thuyền nói lật là lật sao?

Bầu không khí vốn đang yên tĩnh, bỗng Cố Tư Úc nghe thấy tiếng đàn dương cầm truyền đến.

Giai điệu du dương phảng phất nỗi buồn, nghe được một chút thì cô nhận ra đây là bài “Lâu đài trên mây”.

Lòng hiếu kỳ thúc giục Cố Tư Úc xuống giường, ra khỏi phòng, đi về phía phát ra âm thanh.

Phòng của cô và Hạ Chi Tuyền đều ở tầng ba, mà tiếng đàn cũng được phát ra từ phòng khách tầng này.

Trong phòng khách không bật đèn, chỉ có ánh trăng rọi vào, chàng trai ở trước đàn dương cầm, đắm chìm trong ánh trăng mờ ảo, ngồi đánh đàn một mình.

Cố Tư Úc đứng ở chỗ rẽ, không xa không gần nhìn góc mặt nghiêng của cậu dưới ánh trăng.

Giờ khắc này cô mới thật sự cảm nhận được sự cao ngạo lạnh lùng và phong thái độc lập của Hạ Chi Tuyền.

Đánh xong một bản, Hạ Chi Tuyền nhìn bóng người phản chiếu lại trên chiếc đàn, nói: “Trốn ở đây làm gì?”

“Dạ? Em có trốn đâu.” Cố Tư Úc tựa vào góc tường nói, “Em nghe người ta nói, có lúc giữa người với người cần có một khoảng cách an toàn, vượt qua nó sẽ làm người ta không thoải mái. Tính cách của anh thì lạnh lùng, có thể phải cần khoảng cách xa hơn, cho nên em mới đứng ở đây.”

Hạ Chi Tuyền đóng nắp đàn lại, đứng dậy đi về phía Cố Tư Úc.

cô đứng ở trong góc, nhìn thân hình cao lớn của người con trai đang ngày một lại gần, trong lòng bỗng cảm thấy hơi áp lực, tim đập loạn xạ.

Hạ Chi Tuyền đi tới bên cạnh cô thì dừng lại, cánh tay chống lên tường, từ trên cao nhìn xuống cô, chậm rãi hỏi: “Em đang buồn bực vì anh phản đối việc mẹ anh nhận em làm con gái nuôi đúng không?”

“không phải, hoàn toàn không phải vậy.” Cố Tư Úc phủ nhận, “Sao em lại phải buồn vì chuyện nhỏ nhặt đó chứ? không có chuyện đấy đâu!”

Vì muốn biểu hiện ra sự chân thật nên cô còn nở một nụ cười thật tươi nữa.

Hạ Chi Tuyền yên lặng nhìn cô.

Cố Tư Úc cảm thấy mình sắp không duy trì nổi nụ cười nữa rồi.

Cuối cùng đúng là cô không gượng ép thêm được nữa, nụ cười đập tắt, môi mím lại.

Hạ Chi Tuyền búng nhẹ lên trán cô, nói: “Cố Tư Úc, em không giỏi nói dối đâu, vì cảm xúc của em đều biểu hiện hết lên trên mặt rồi.”

“Hả? Có sao? thật không?” Cố Tư Úc giả ngu, hai tai bắt đầu đỏ rực lên.

Qua ánh trăng sáng tỏ, Hạ Chi Tuyền có thể nhìn thấy rõ ràng mỗi một sự thay đổi dù là nhỏ nhất của cô.

Cậu giơ tay nắm vành tai mềm mại của cô, Cố Tư Úc đang chột dạ đảo mắt nhìn xung quanh bỗng giật mình sợ hết hồn, như một con mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi vậy, cônggước mắt lên nhìn Hạ Chi Tuyền, lông mi khẽ run.

Khóe môi Hạ Chi Tuyền thấp thoáng nét cười, ngón cái và ngón trỏ véo nhẹ cái tai nóng rực của Cố Tư Úc, không có ý muốn buông ra.

Dáng vẻ cậu có phần lười nhác, nói: “anh cũng nghe nói là người nào bị véo tai thì sẽ không nói dối nữa, anh muốn nghe lời nói thật.”

Cố Tư Úc nóng bừng hai tai, dưới áp lực tâm lý này, cô thật sự không thể nói dối được nữa, đành nhìn mũi chân Hạ Chi Tuyền rồi nói: “Em đúng là... Đúng là có chút không vui...”

“Tại sao?” Cậu tiếp tục hỏi, bàn tay vẫn chưa nhàn rỗi, khóe môi nhếch lên vừa có vẻ xấu xa, nhưng cũng có phần thỏa mãn.

“Em có cảm giác như bị người ta chối bỏ, vì trong lòng anh bài xích em nên mới phản đối việc để em làm em gái anh... thật ra thì em không sao đâu, em cũng không nhất quyết là phải có cái danh phận đó, em chỉ nghĩ là nếu làm em gái thì sau này bọn mình sẽ thân nhau hơn thôi... anh không thích thì thôi, em thật sự không có ý gì đâu, anh đừng nghĩ em phiền phức là tốt rồi.” Cố Tư Úc nói hết nỗi lòng ra.

Hạ Chi Tuyền khẽ cười: “thì ra em lại là người có trái tim thủy tinh.”

Cố Tư Úc xấu hổ lùi ra sau, thoát khỏi bàn tay anh, tinh thần được hồi phục trong thoáng chốc: “Em đã bảo là em không sao rồi mà! Em không có trái tim thủy tinh!”

Hạ Chi Tuyền dựa vào tường, cười mà như không, như thể đang vui vẻ nhìn một con vật nhỏ đang tức giận vì bị trêu chọc vậy.

“không thèm nói chuyện với anh nữa, em về phòng ngủ đây.” Cố Tư Úc lăm bắm một câu rồi xoay người đi.

“Thứ nhất, anh không hề ghét em”

Giọng nói có phần mệt mỏi nhưng cũng rất dễ nghe của chàng trai truyền đến từ phía sau.

Cố Tư Úc chột dưng bước.

“Thứ hai, nếu em muốn gần gũi với anh hơn thì có rất nhiều cách.”

“Ví dụ như?” cô tò mò quay đầu lại hỏi.

“một đề bài đơn giản như vậy mà còn muốn anh phải viết đáp án nữa à?”

“Lại còn tò về bí mật nữa.” Cố Tư Úc hậm hừ.

Nhưng mà nghe Hạ Chi Tuyền nói không ghét cô là cô đã rất vui rồi.

Lúc cô đi tới trước cửa phòng ngủ, quay đầu lại vẫn thấy Hạ Chi Tuyền đứng đó, dựa vào vách tường, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô.

Cố Tư Úc lại nói: “anh cũng mau đi ngủ đi, còn nữa, anh đánh piano nghe hay lắm.”

--

Hôm sau, lúc Cố Tư Úc đang ngồi ăn sáng với hai mẹ con nhà họ Hạ thì Bành Linh ra nghe điện thoại.

Lúc để điện thoại xuống, bà áy náy nhìn Cố Tư Úc, nói: “Ồ cơ quan có chút việc nên cô phải đi ngay bây giờ, hôm nay không ở cùng hai đứa được rồi.”

Kế hoạch vốn là buổi sáng Bành Linh sẽ đưa hai đứa trẻ đến thăm bảo tàng khoa học, buổi chiều thì đi xem triển lãm nghệ thuật rồi đưa hai đứa về trường.

Cố Tư Úc vội nói: “không sao đâu ạ, công việc của cô quan trọng hơn, lần khác cô đưa bọn con đi xem cũng được ạ.”

Bành Linh khẽ cười, nói với Hạ Chi Tuyền: “Con ở cùng em gái nhé, chiều thì cùng nhau về trường.”

Hạ Chi Tuyền không đáp lại, gương mặt tỏ ra lạnh nhạt.

Sau khi Bành Linh rời đi, hai người cũng ăn xong bữa sáng rồi, Cố Tư Úc hỏi Hạ Chi Tuyền: “Thế hôm nay bọn mình làm gì đây?”

“Làm gì cũng được.” Hạ Chi Tuyền đáp rồi đứng dậy đi lên gác.

Cố Tư Úc đi theo sau, hỏi: “anh không vui à?”

“không phải.” Cậu trả lời mà không quay đầu lại.

“Đúng là anh không vui mà, sao vậy? Vì cô phải đi làm à?” Cố Tư Úc càng nói càng kinh ngạc, “không phải chứ? anh lớn thế rồi mà vẫn không thể xa bố mẹ sao?”

Hạ Chi Tuyền dừng bước, quay đầu lại nhìn, đáng vẻ tỏ ra không mấy kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Nếu từ nhỏ đến lớn em đã bị cho leo cây vô số lần thì em có thấy tức giận không?”

Cố Tư Úc sững sờ, ngẩn người nhìn cậu, vài giây sau mới nói: “Ồ, hóa ra anh mới là người có trái tim thủy tinh.”

Hạ Chi Tuyền: “...”

Cậu tiện tay vơ lấy một con búp bê trang trí rồi ném thẳng vào người Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc tóm gọn rồi ôm vào trong ngực, lạch bạch từng bước theo cậu lên gác, cười hi hi khuyên nhủ: “Hồi nhỏ bố mẹ em cũng thường xuyên không có nhà, cũng có nhiều chuyện đã hứa mà không thực hiện, bức nhất là có lần mẹ em đã hứa nếu kết quả thi của em đứng trong top 10 của lớp thì sẽ mua cho em một con búp bê Barbie bán giới hạn...”

Hạ Chi Tuyền đi vào phòng, Cố Tư Úc cũng vào theo luôn, nói tiếp: “Em đã liều mạng học hành rất khổ cực, kèm theo một chút may mắn nên kết quả được đứng thứ chín của lớp, mẹ em không ngờ là em lại làm được thật, nói là không mua chuẩn bị trước nên hết hàng mất rồi. Lúc đó em vừa giận vừa buồn, khóc ầm ĩ lên, em thật sự đã rất cố gắng rất nỗ lực thì mới xếp được thứ chín đấy, lúc đang thi còn phải mạo hiểm vượt phong ba bão táp để nhìn lên bài của đứa học giỏi nhất lớp...”

“Xi...” Hạ Chi Tuyền không nhìn được mà bật cười, quay lại gõ nhẹ lên đầu cô, “Chẳng có chút tiền đồ nào cả.”

Cố Tư Úc ôm đầu nói: “anh nói xem thế có tức không chứ? Em thì ngâm đắng nuốt cay không phút nào là không chờ mong, thế mà mẹ em lại buông một câu nhẹ bẫng cho qua chuyện như thế. Nên là ý, người làm bố mẹ đôi khi cũng mắc lỗi, bọn mình đừng so đo làm gì, không thì sẽ phải tức giận cả đời đấy.”

“không cần em dạy.” Hạ Chi Tuyền ngồi xuống mở máy tính lên, trầm lặng nhìn vào màn hình.

Cậu thì không sao cả, mặc dù bố mẹ đã từng bận rộn đến mức khiến cậu gặp mấy chuyện không hay, nhưng dẫu sao cũng đã là quá khứ cả rồi.

Còn hôm nay lại là lần đầu tiên Cố Tư Úc tới nhà cậu làm khách.

Cho nên cậu mới hi vọng mẹ mình sẽ thực hiện được lời hứa, cùng cô nhóc kia trải qua một ngày chủ nhật vui vẻ, chứ không phải chỉ biết nói mà không làm, nói đi là đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edit: Ngân Nhi

Phòng của Hạ Chi Tuyền rất rộng, chia làm hai khu riêng, vừa có chỗ nghỉ ngơi mà vừa có chỗ giải trí.

trên giá sách cạnh bàn máy tính chất đầy sách, còn có đủ loại robot và mô hình lắp ghép nữa.

Cố Tư Úc nhìn qua một lượt, các cuốn sách thuộc rất nhiều chủ đề, có thể coi là trên thông thiên văn dưới tường địa lý.

Lại một lần nữa cô cảm nhận được khoảng cách giữa mình và học thần.

Cố Tư Úc quay đầu lại, thấy Hạ Chi Tuyền đang gõ gõ trên máy tính, màn hình hiện đầy các kí tự.

cô hỏi: “anh đang làm gì đó?”

Hạ Chi Tuyền đáp: “Lập trình.”

cô lại hỏi: “Lập trình để làm gì?”

Hạ Chi Tuyền đáp: “Để kiếm tiền.”

Cố Tư Úc: “...Siêu thế.”

Hạ Chi Tuyền vứt ipad cho cô: “anh có việc bận một lát, em ngồi chơi game hay xem phim đi.”

“Được ạ.” Cố Tư Úc khoai trá nhận lấy, “Có tai nghe không ạ, không lại làm ồn đến anh.”

Hạ Chi Tuyền lại vứt cho cô một cái tai nghe.

Cố Tư Úc ngồi xuống thảm, dựa lưng vào ghế sofa, đeo tai nghe rồi cầm ipad xem anime.

Hạ Chi Tuyền tập trung vùi đầu vào đồng kí tự, các ngón tay lướt như bay trên bàn phím. Cậu hoàn thành nốt phần còn dang dở, sau khi thử nghiệm thành công thì gửi cho bên công ty mà mình hợp tác.

Cậu thở phào, tắt chương trình đi, quay người lại nhìn Cố Tư Úc.

cô nhóc lười biếng dựa vào ghế sofa, không biết đang xem cái gì mà thỉnh thoảng lại cười rung cả người, còn cô lấy tay che miệng không để phát ra tiếng.

Hạ Chi Tuyền đứng dậy, đi tới ngồi xuống bên cạnh cô.

Cố Tư Úc bỏ tai nghe ra hỏi: “anh xong việc rồi à?”

“Ừ.” Cậu gạt đầu, mắt liếc nhìn màn hình ipad, thì ra cô đang xem Slamdunk, “Chưa xem bao giờ à?”

“Em vẫn xem mà, cũng vì bộ này mà em mê bóng rổ lắm đấy, phim này quá hay luôn.”

“Ừ, cùng xem đi.”

“Được thôi.” Cố Tư Úc giờ cái ipad cho cả Hạ Chi Tuyền xem.

cô gập chân để ipad lên đầu gối, hai người xem chung nên ngồi rất sát nhau.

Hạ Chi Tuyền đặt một tay lên đùi, một tay để gác lên ghế sofa sau lưng cô.

Cậu cao hơn cô nên lúc ngồi cũng cao hơn, tầm mắt không những nhìn được màn hình mà còn có thể nhìn xuống gương mặt cô nữa.

Ngắm hàng mi cong duyên dáng, ngắm cái mũi xinh đẹp, ngắm đôi môi đỏ mọng như quả anh đào...

Cố Tư Úc chăm chú xem phim, còn Hạ Chi Tuyền thì ngồi ngắm cô.

Trong phim đang diễn ra những trận đấu thể thao đặc sắc cùng tiếng cười đùa của các nhân vật, nhưng cũng chẳng hấp dẫn bằng cô.

Chỗ nào cũng đẹp.

Càng nhìn càng thấy đẹp.

Bàn tay đang vắt ngang sau lưng cô tiện thể giờ lên véo tai cô một cái.

“A! anh làm sao thế?” Cố Tư Úc quay đầu đi.

Hạ Chi Tuyền nhìn cô, như cười như không: “Cố Tư Úc, anh cảm thấy em rất xinh.”

“...” Bị ánh mắt sâu hút đen láy của Hạ Chi Tuyền nhìn chằm chằm, Cố Tư Úc không dám chế được mà đỏ mặt.

Chính mình cũng cảm nhận được điều này nên cô càng xấu hổ hơn, quay người dựa lưng về phía Hạ Chi Tuyền, hậm hừ nói: “Em vẫn xinh mà, cần anh phải nói sao.”

Đúng vậy đó, từ nhỏ đến lớn các cô chú và các bạn ai cũng khen cô xinh mà.

Nhưng nghe người ta nói thì cô chỉ mỉm cười cho qua thôi, thế mà sao Hạ Chi Tuyền nói thì cô lại mất tự nhiên như thế nhỉ?

Hạ Chi Tuyền nhìn lưng cô, nét cười trong mắt càng thêm rõ ràng.

Cảm xúc khó chịu bị đè nén bởi những chuyện cũ ủa về giờ đã hoàn toàn tan biến như làn khói.

Người giúp việc tới gõ cửa gọi hai người đi ăn cơm trưa, Cố Tư Úc như nhận được lệnh đặc xá, vội vàng vàng đứng dậy chạy ra khỏi phòng, thoát khỏi bầu không khí bí bách này.

Hạ Chi Tuyền lười biếng đứng lên, không nhanh không chậm đi theo sau cô, sắc mặt rất bình thường.

Ăn trưa xong, Hạ Chi Tuyền hỏi: “Chiều nay em muốn làm gì?”

Cố Tư Úc suy nghĩ một lát rồi nói: “Cũng chẳng còn nhiều thời gian nữa là phải quay về trường rồi, bọn mình đến trung tâm thương mại nhé, em muốn mua ít đồ mang về trường.”

“Vẫn muốn mua sách nữa à?” Hạ Chi Tuyền trêu.

Cố Tư Úc: “...”

không muốn đề ý đến cái người này nữa!

Nghỉ trưa một lát, Hạ Chi Tuyền gọi xe rồi cùng Cố Tư Úc tới trung tâm thương mại.

Cố Tư Úc đi hết mấy cửa hàng chọn này chọn nọ, mua một đồng hồ mang về, nào là một cái cốc xinh xinh, một cái gối ôm đáng yêu, còn giờ thì vẫn đang quanh quẩn ở cửa hàng giày dép, cô hỏi Hạ Chi Tuyền: “anh thấy đôi nào đẹp?”

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cậu chủ Hạ cùng đi dạo phố mua sắm với con gái, rốt cuộc cậu cũng hiểu được là vì sao trên mạng lại có nhiều người thích chế giễu việc đàn ông đi mua sắm với phụ nữ rồi. cô nhóc bên cạnh cậu đây, nhìn thì gầy yếu thế mà sao lại nhiều năng lượng vậy không biết, cứ hớn hở đi đi lại lại suốt, dù chỉ là một món đồ nhỏ thôi cô cũng phải đi tận mấy cửa hàng khác nhau để so sánh mới chịu, hoàn toàn không biết mệt là gì.

Nghe Cố Tư Úc hỏi, cậu chỉ đáp cho có: “Đôi nào cũng đẹp.”

Cố Tư Úc chợt nhận ra là anh có phần mệt mỏi, rất ngượng ngùng mà nói: “anh tìm chỗ nào đó ngồi đi.”

“không sao.” Hạ Chi Tuyền nhìn mấy đôi giày mà Cố Tư Úc đang đắn đo lựa chọn, thật ra thì cậu thấy nó chẳng khác nhau mấy, nhưng vì không muốn tỏ ra hời hợt nên cậu bèn chỉ đại một đôi: “Cái này được đấy.”

“Á, em cũng thấy thế, vậy chọn cái này đi!” Cố Tư Úc vui vẻ lấy đôi dép xuống.

Tiếp theo cô lại tiếp tục chinh chiến ở những khu vực khác, Hạ Chi Tuyền thì đi bên cạnh giúp cô đẩy xe đồ, bên trong đựng toàn chiến lợi phẩm của cô.

Hạ Chi Tuyền quan sát đồng hồ, nói: “Em thích mua sắm thật đấy, xem ra chồng em sau này mà không có tiền thì không được rồi.”

Cố Tư Úc quỳnh lên: “Đây là em mua cả cho mấy bạn mà.”

Vì muốn gia tăng sự tin tưởng, cô còn giải thích rõ ràng: “Cái gối này là mua cho Hướng Lê, cái cốc là mua cho Hán Dịch, hôm nọ bạn ý khen cốc em đẹp nên giờ em mua cho bạn ý một cái giống hệt luôn, còn đôi dép là mua cho Duy Duy...”

Hạ Chi Tuyền nhướn mày nói: “Em mua hộ à?”

“không phải, là quà em tặng các bạn.” Cố Tư Úc rất cảm kích những người bạn ấy, trong lúc cô không được mọi người chào đón thì họ đã chủ động đi tới kết bạn với cô, người nào đối tốt với cô, cô sẽ đối tốt lại với họ gấp nhiều lần.

“À.” Hạ Chi Tuyền hờ hững đáp.

Cố Tư Úc sau khi đã mua được khá khá thì nói với Hạ Chi Tuyền: “Em ra chỗ đồ ăn vặt mua mấy thứ, đẩy xe đến đấy bất tiện lắm, anh ở khu nghỉ chờ em nhé, em sẽ quay lại ngay.”

“Được.” Hạ Chi Tuyền ngồi xuống, buồn chán nghịch điện thoại.

Hôm nay cậu mặc đồ rất thoải mái, áo sáng màu và quần dài màu tối, đáng vẽ lười nhác nhưng không làm át đi khí chất cao ngạo lạnh lùng và gương mặt đẹp trai, mấy cô gái đi ngang qua đều phải quay đầu nhìn, có người còn đứng ở một góc lén chụp hình lại, những ai bạo dạn đến gần thì đều phải chịu âm ỉm mà bỏ đi.

không lâu sau Cố Tư Úc đã cầm đồ trở lại, Hạ Chi Tuyền cất điện thoại đi rồi đứng dậy.

Cố Tư Úc đưa cho anh một cái túi: “Cho anh này.”

“Gi vậy?” Hạ Chi Tuyền nhận lấy rồi mở ra xem.

“Có socola dâu tây, kẹo cầu vồng, kẹo dẻo... Em toàn chọn những loại được mọi người yêu thích nhất trên mạng đấy, dù sao cũng đều là kẹo ngọt mà anh thích.” Cố Tư Úc phát hiện ra là Hạ Chi Tuyền rất thích ăn kẹo, có hôm ngồi trong giờ tự học buổi sáng cũng phải ăn một viên kẹo, người ta ngồi học thì khí thế ngất trời, còn Hạ Chi Tuyền thì vừa ăn kẹo vừa đọc sách, nhìn nhân hạ như đi chơi vậy, hơn nữa lại còn rất đẹp trai đáng yêu.

“Sao lại mua mấy cái này cho anh?” Hạ Chi Tuyền hỏi.

“Là quà tặng anh đó, cảm ơn anh đã cùng em trải qua một ngày chủ nhật rất vui vẻ.” Cố Tư Úc cười nói.

“À...” cô nhóc này thật sự rất biết lấy lòng người khác đấy.

--

trên đường trở lại trường, Hạ Chi Tuyền vẫn là người xách tất cả đồ.

Cố Tư Úc thích ứng rất nhanh, lần trước còn thấy ngại, nhưng lần này đã yên lặng hưởng thụ cảm giác được con trai chăm sóc rồi, cũng thích lắm, cô lặng lẽ liếc nhìn Hạ Chi Tuyền cao lớn đẹp trai đi bên cạnh, híp mắt cười.

“Em cười gì?”

“Hả? Em có cười sao?”

“Ngốc.” Cậu phì cười.

Dọc đường đi không ngừng có người chào hỏi Cố Tư Úc.

“Cố Tư Úc ơi ~”

“A, Tư Úc ơi ~ Cậu về trường rồi à ~”

“Tư Úc ơi ~ Tư Úc ơi ~”

“Tư Úc cuối tuần ở với anh trai đó à ~”

“Cố Tư Úc ~”

“Tư Úc ~ Cùng đi ăn tối không?”

Cố Tư Úc liên tục đáp lại mọi người.

Đợi đến khi cô rảnh rang được một chút, Hạ Chi Tuyền mới nói: “Quan hệ tốt thật đấy.”

Cố Tư Úc cười khúc khích: “Bình thường không vậy đâu, hôm nay là trường hợp đặc biệt đấy, anh có biết tại sao không?”

Hạ Chi Tuyền lạnh nhạt nói: “không muốn biết.”

“...” Cố Tư Úc định thừa nước đục thả câu, nào ngờ lại bị người ta vùi xuống hố rồi.

cô thờ dài, chân thành nói: “anh mà cứ như vậy thì sẽ không có bạn đâu, biết không hả?”

“không sao cả.”

“Được rồi, tiếp tục chủ đề lúc nãy nhé, thật ra không phải là em quan hệ tốt đâu, mà là vì hôm nay anh đi cùng em đấy, bọn mình cùng nhau về trường, bọn họ nhiệt tình chào hỏi em là để gây sự chú ý với anh.”

Cố Tư Úc không hề nói suông, mà là mấy lần tán gẫu với mấy cô bạn, ai cũng muốn cô nói mấy lời hay ho với Hạ Chi Tuyền, tranh thủ lưu lại chút ấn tượng với nam thần của họ.

“anh không biết là anh được các bạn nữ yêu thích thế nào đâu, bọn họ còn muốn xếp hàng lấy lòng cô em chồng tương lai là em đó...” Cố Tư Úc nói xong liền bật cười, nhờ có anh mà cô được trải nghiệm cảm giác được làm vầng trăng sáng giữa các vì sao rồi.

“cô em chồng?” Hạ Chi Tuyền dò xét nhìn cô.

Sao cậu lại cảm thấy khó chịu với dáng vẻ vui sướng này của cô nhỉ?

Cố Tư Úc cười đáp: “Đúng vậy, cô em gái là em đây được dịp cáo mượn oai hùm, hưởng ké chút hào quang từ anh đấy.”

Còn chưa đi đến kí túc xá thì Hạ Chi Tuyền đã đưa đồng đồ cho Cố Tư Úc, nói: “anh có chút việc bận, em đi một mình về phòng đi.”

Cố Tư Úc nhận lấy rồi đáp: “Vâng, cảm ơn anh trai nhé, anh cứ đi làm việc của anh đi.”

Hạ Chi Tuyền nhìn cô, gần từng chữ: “Sau này đừng có gọi anh là anh trai nữa.”

Ờ...

“anh không có em gái nào hết.” Hạ Chi Tuyền lạnh lùng nói rồi nghênh ngang rời đi.

“...???”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Edit: Ngân Nhi

Thời gian tập quân sự là hai tuần, vì có tuần đầu tiên làm nền móng rồi nên tuần thứ hai có phần dễ dàng hơn.

Cố Tư Úc rõ ràng cảm nhận được là bầu không khí học tập trở nên khí thế hơn hẳn, giờ tự học buổi sáng mọi người cũng rất hăng say (trừ cái vị thiên tài nào đó kia, vẫn chỉ ngồi đọc sách ngoại văn và ăn kẹo thôi). Buổi tối ai nấy cũng đều không hên nhau đi uống trà sữa dạo sân trường, mà ở trong phòng kí túc hoặc phòng tự học để học.

Cố Tư Úc bắt đầu trải nghiệm sự căng thẳng học hành của trường trung học trọng điểm cả nước, nhất thời thấy hơi hoảng hốt.

Bây giờ vẫn chưa bắt đầu vào học chính thức hay làm bài thi thử gì cả, mọi người vẫn chưa biết thực lực của nhau, cô thầm nghĩ mình phải tranh thủ tận dụng giải đoạn chuẩn bị trước này mới được, không thể tụt hậu được.

Ngày nào cô cũng dậy rất sớm, đầu tiên là ngồi trong phòng đọc bài 20 phút, sau đó mới đến lớp tự học buổi sáng cùng các bạn, buổi trưa cơm nước xong là cũng về phòng đọc sách làm bài tập ngay.

Mối quan hệ giữa cô với Từ Lâm và Lam Hiểu Thu cũng dần trở nên ôn hòa hơn.

thật ra Từ Lâm cũng có biểu hiện muốn lấy lòng cô, nhưng Cố Tư Úc cảm thấy ‘đạo bất đồng, bất tương vi mưu’(*), cô không thể đối xử với người bạn này một cách vô tư giống như ban đầu được nữa, nhưng cô cũng không muốn gây mâu thuẫn hay nặc kệ người ta, chỉ coi như một người bạn cùng phòng của mình mà tôn trọng lẫn nhau thôi.

(*) *Đạo bất đồng, bất tương vi mưu: Ý nói người không cùng quan điểm, chí hướng thì không thể nói chuyện, thương lượng hay đàm đạo được.*

Bóng tối nổi lên từ phía, trời đầy sao.

Ở một cái bàn bi-a trong góc phòng thể chất, Tô Hàn và Lục Gia Diệp đang so chiêu, Chu Kiều thì tập xà đơn.

Hạ Chi Tuyền ngồi trên cái xà đôi ăn kẹo, lười nhác nhìn bọn bạn chơi.

Lục Gia Diệp đấu thua, đổi cho Chu Kiều lên.

Cậu ta đi tới chỗ Hạ Chi Tuyền, giơ tay định giật lấy túi kẹo của cậu, nào biết Hạ Chi Tuyền lại tránh được.

“không phải chứ, giờ đến cả viên kẹo cậu cũng không cho anh em ăn với à?”

“Muốn ăn thì tự đi mà mua.” Hạ Chi Tuyền thản nhiên nói, kiên quyết không cho Lục Gia Diệp túi kẹo.

“Mẹ kiếp, anh em cây khế thế đấy! một viên kẹo cũng đủ nhìn thấu lòng người!” Cậu ta tức giận hành động tiếp, tay đưa ra muốn cướp đồ.

Hạ Chi Tuyền vẫn nhanh hơn cậu ta một bước, cậu nhảy xuống xà, thuận tiện đập cho cậu ta một phát: “Cút!”

Thân thủ của Lục Gia Diệp thật sự đúng là kém hơn Hạ Chi Tuyền, cho nên cũng ngầm nhận thua rồi, nhưng ngoài miệng thì vẫn không chịu tỏ ra yếu thế:

“Tôi muốn đoạn tuyệt quan hệ với cậu!”

Hạ Chi Tuyền đã nghe cậu ta tuyên bố như vậy không một ngàn thì cũng tám trăm lần rồi, chỉ cười khinh bỉ chứ không đáp lại.

Tô Hàn lại nói: “Hình như dạo này em gái có vẻ bận nhì, cả ngày cứ vội vàng đi tới đi lui.”

Lục Gia Diệp đồng cảm: “Đúng thế, lúc bước đi cũng nhanh như gió vậy.”

Hạ Chi Tuyền không nói gì, nét mặt lãnh đạm như đang có điều phải suy nghĩ.

Cả bọn thì nói chuyện hăng say, cậu thì một mình đi ra một góc gọi điện cho Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc đang làm bài tập trong phòng, thấy Hạ Chi Tuyền gọi tới thì vội vàng bấm nghe.

“Alo?”

“Em đang làm gì thế?”

“Ồ...” cô sững sờ ba giây rồi hỏi: “Sao vậy?”

“đi chơi bóng rổ không?”

“không chơi không chơi, em muốn học bài.” Cố Tư Úc thành thật khai báo, “anh có nhớ đợt trước em mua rất nhiều sách không? Em không thể có lỗi với chúng nó được.”

Hạ Chi Tuyền phì cười, nói: “Có muốn anh đến kèm em học không?”

“không cần không cần, em đang trong phòng ngủ mà.”

“Vậy tới phòng tự học đi.”

Cố Tư Úc có chút rầu rĩ, bây giờ cô đang trong giai đoạn tự mày mò học tập, không muốn có người phụ đạo mà, đã thế người ta lại còn là học thần nữa, đẳng cấp chênh lệch quá lớn, nhờ mà người ta hỏi gì cô cũng không biết mà lắc đầu thì xấu hổ lắm.

Thế nên cô đành dè dặt từ chối thành ý của Hạ Chi Tuyền: “Cảm ơn anh nhé, nhưng đi từ phòng ngủ đến phòng tự học xa lắm, hơi mất thời gian, mà em học xong cái là muốn đi ngủ ngay, nên là thôi nhé, em không đi đâu.”

“...”

“Vậy... Gặp lại sau nha?”

Hạ Chi Tuyền tắt máy, sắc mặt rất khó coi, tâm trạng cũng cực kì phức tạp.

Cậu, thế mà lại bị một cô gái từ chối?

Hạ Chi Tuyền không phải thuộc dạng tự luyện, nhưng mà từ nhỏ số thư tình mà cậu nhận được quả thực không hề ít chút nào, mấy cô gái công khai ra ám hiệu nhiều đến nỗi làm cậu phát bực, bước ra khỏi cửa cái là trăm phần trăm sẽ có người đến gần làm quen.

Mặc dù cậu không tự mãn về ngoại hình của mình, nhưng cũng biết là kiểu như mình rất thu hút người khác phái.

Tất nhiên quan trọng nhất vẫn là thành tích học tập của cậu, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn cầm cờ đi đầu.

Cho nên khi cậu chủ động nói muốn phụ đạo bài vở cho Cố Tư Úc, trong lòng còn đang thầm nhắc nhở đối phương phải cảm ơn cậu một tiếng vì cậu đối với người ta tốt như vậy, thế mà cô nhóc ấy lại...

Mấy anh em đi tới chỗ Hạ Chi Tuyền, nhìn cậu đang đứng ngây người tại chỗ thì hỏi: “A Tuyền, cậu đang nghĩ gì mà thất thần thế?”

Hạ Chi Tuyền im lặng một lát rồi nói: “Có phải lâu rồi bọn mình không tiếp xúc với đám con gái không?”

“What??? Cậu nói gì cơ?”

“Ha ha ha A Tuyền cậu có khỏe không đấy?” Tô Hàn giơ tay sờ trán cậu nhưng bị cậu hất ra ngay.

Chu Kiều nói: “không phải cậu ghét đám con gái lắm à? Còn bảo nhiều con gái quá làm cậu khó thở nữa, cũng vì cậu mà bọn tôi trở thành vật cách điện với nữ sinh luôn rồi đấy.”

Lục Gia Diệp bực tức: “Cho nên tôi phải vạch rõ giới hạn với A Tuyền mới được! Cậu nam thần gì chứ, rõ ràng là thành hội cậu độc thân rồi còn gì!”

Chu Kiều vẫn rất bình tĩnh: “Độc thân không tốt à? Cậu hết trò để chơi hay chê bài vở không đủ nhiều thế hả?”

Tô Hàn thì ngẫm nghĩ nói: “không phải chứ, sao đột nhiên A Tuyền lại hỏi câu đó vậy nhỉ? không lẽ tự dưng cảm thấy mình cao siêu quá ít người hiểu được, cảm nhận được nguy cơ không ai thèm thích rồi?”

Sắc mặt của Hạ Chi Tuyền ngày càng khó coi, cậu chỉ định thảo luận xem suy nghĩ hiện giờ của con gái là như thế nào thôi, nhưng đám bạn tốt của cậu lại nghĩ linh tinh đi đâu cả rồi, cậu chẳng thèm nói nữa.

- -

Ngày hôm sau, Cố Tư Úc lại như thường lệ ngồi đúng vị trí, lớn tiếng đọc từ vựng.

Cảm thấy có ai đó đến gần, cô quay đầu nhìn thì thấy Hạ Chi Tuyền đã ngồi vào cái ghế trống bên cạnh cô.

Cố Tư Úc hỏi: “Sao anh lại ngồi đây?”

Hạ Chi Tuyền lười nhác giở sách của mình ra đọc, đáp: “Lục Gia Diệp nói anh làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của cậu ta nên đuổi anh đi.”

Cố Tư Úc nhìn sang phía bên kia, thấy Lục Gia Diệp đang gục xuống bàn ngáy khò khò.

Giữa một bầu không khí chăm chỉ học tập thế này mà cậu ấy vẫn có thể ung dung mà ngủ như vậy, đúng là đáng nể thật.

Cố Tư Úc lại tiếp tục ngồi đọc sách, nhưng có người ngồi bên cạnh nên cảm giác rất khác, đã thế từng cù chi của người này đều rất đẹp mắt nữa chứ. Sau mấy lần trông thấy cậu cho kẹo vào miệng, cô không nhịn được mà hỏi: “Ngày nào anh cũng ăn kẹo mà không bị ngọt khé cô à?”

cô cũng rất thích ăn đồ ngọt, nhưng vẫn thua xa Hạ Chi Tuyền.

Hạ Chi Tuyền nói: “Đường có tác dụng ổn định tâm trạng.”

Cố Tư Úc lại liếc nhìn anh, đại ca à, tâm trạng của anh vốn đã ổn định lắm rồi, đáng vẻ lúc nào cũng lạnh lùng như thế anh đây không cần ai đến bắt chuyện vậy đó.

Thôi đi, ngồi học tiếp nào!

Cố Tư Úc rất hăng hái chiến đấu, giờ đã học thuộc được ba từ vựng tiếng anh rồi, lúc này bắt đầu học từ thứ tư.

“Transport, danh từ là sự chuyên chở, sự vận chuyển, động từ là chuyên chở, vận chuyển...”

“Transport...T,r,a,n,s,p,o,r,t...Transport...”

“Chuyên chở vận chuyển, transport...”

Hạ Chi Tuyền nghe cô nhảm đi nhảm lại một từ đơn, không nhịn nổi mà bật cười khẽ.

Cố Tư Úc rất nhạy cảm bắt được tiếng cười này, lập tức quay sang nói: “anh đang cười em đúng không?”

Hạ Chi Tuyền chep miệng, ngậm nốt viên kẹo rồi nói: “Em có thuộc hết từ vựng cũng chẳng ích gì đâu.”

“Ai bảo thế chứ? Từ vựng là nền móng cơ bản mà!” Cố Tư Úc cãi.

“Chỉ học từ đơn mà không biết bối cảnh sử dụng thì không được đâu, anh đề nghị em nên học thuộc hẳn một bài văn thì hơn.”

Cố Tư Úc do dự, lại nghĩ đến số điểm tiếng anh của Hạ Chi Tuyền nên ngoan ngoãn nghe theo một lần.

“Được rồi, anh là học thần, anh nói gì cũng đúng hết.” Thế là cô giở sách ra học luôn bài khóa.

Sau khi đọc lướt một lần, cô bắt đầu học thuộc từng câu một, lại nghe thấy Hạ Chi Tuyền cười, cảm giác như đang chế giễu cô vậy.

Cố Tư Úc lại hỏi: “anh lại sao thế?”

“Em đi học... Đúng là rất... Ừm...” Dường như cậu đang nghĩ ra từ nào dễ nghe một chút, sau đó mới nói tiếp: “Rất gắng sức.”

“...” đang cười cô vì quá gắng sức đấy à?

Giương mặt nhỏ nhắn của Cố Tư Úc hơi đỏ lên, “Vậy mời anh không gắng sức đọc một lần cho em nghe xem nào.”

cô để quyển sách giáo khoa ra trước tầm mắt của Hạ Chi Tuyền.

“Do you want a friend whom you could tell everything to, like your deepest feelings and thoughts. Or are you afraid that...”

Bên kia Lục Gia Diệp ngủ mơ màng, quay đầu sang hướng khác, hé nửa mắt ra nhìn thì thấy ghế bên cạnh không có ai.

Cậu ta lười biếng ngồi dậy, nhìn sang bàn bên kia, cậu được đẩy, đã sang ngồi cạnh em gái rồi, còn đọc chung một quyển sách nữa chứ.

Lục Gia Diệp cầm di động, gửi tin nhắn cho nhóm chat mới đổi tên thành “Tập đoàn cầu độc thân”: “A Tuyền lợi dụng lúc tôi ngủ sang tán tỉnh em gái kia, quá âm hiểm!”

Cố Tư Úc nghe Hạ Chi Tuyền đọc bài khóa, rốt cuộc cũng hiểu là vì sao cậu ấy lại nói cô quá gắng sức rồi.

Nếu muốn hình dung cách đọc bài khóa của cả hai thì đó chính là, cô thì nói khản cả cổ như ăn mỳ, còn cậu ấy thì ung dung nhàn nhã như một vị hoàng tử đang đi dạo trong vườn vậy đó.

Phát âm và ngắt nghỉ câu của cậu ấy rất chuẩn xác, như nước chảy mây trôi, rất dễ dàng không tốn sức, không khác là bao so với mấy diễn viên người Mỹ mà cô hay xem, quan trọng là ngữ điệu của cậu ấy rất dễ nghe, những từ tiếng anh từ miệng cậu bay ra tựa như những nốt nhạc du dương vậy, vừa thanh khiết lại ngọt ngào như kẹo.

Chờ cậu đọc xong bài khóa, Cố Tư Úc liền đập đầu xuống bàn, bi thương nói: “Em muốn mang theo vốn tiếng anh của mình cùng đi tự thiêu luôn quá!”

“không có gì khó hết, em cứ tập trung đọc mấy lần là được thôi.” Hạ Chi Tuyền nhẹ nhàng nói.

không có gì khó á?

Cố Tư Úc nội tâm đang điên cuồng gào thét, hai tay đập đầu, mắt nhìn chăm chăm quyển sách, chỉ hận không thể xuyên thủng một lỗ.

“Có muốn anh giúp em học không? Có gì khó anh sẽ giảng cho.”

Cố Tư Úc ngạc nhiên, chậm rãi buông hai tay ra, khó tin nhìn Hạ Chi Tuyền: “anh không đọc sách của anh nữa à?”

“anh không thể lơ đãng nhìn em đi tự thiêu được!” Cậu hơi hốt cười nói, gấp sách ngoại văn của mình vào rồi để sang một bên, kéo quyển sách tiếng anh của cô đặt ra giữa bàn, nói: “Ngồi dịch vào đây.”

Cố Tư Úc ngoan ngoãn kéo ghế ngồi gần lại, hai người tay kề tay, đầu ghé vào nhau, Hạ Chi Tuyền tay cầm bút vừa viết vừa giảng bài khóa cho cô, còn cẩn thận đánh dấu những câu quan trọng.

“Ôi con mẹ nó con mẹ nó con mẹ nó!”

“Mau nhìn A Tuyền và em gái đi! Cậu ta đang định ăn cỏ gần hang đấy à?”

“Ông đây lần đầu tiên được nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng như tắm gió xuân của cậu ta thế kia, tự nhiên thấy lạnh sống lưng quá.”

Lục Gia Diệp không ngừng nhắn tin trong nhóm.

Chu Kiều và Tô Hàn mãi mới có phản ứng.

Chu Kiều: “Dù sao người ta cũng là anh em trong sáng mà, dạy nhau học cũng là chuyện bình thường thôi.”

Lục Gia Diệp: “Có cái cú chốt ỷ! Kể cả có là em gái ruột đi nữa thì chưa chắc cậu ta đã cam tâm tình nguyện thế đâu! Các cậu có nhớ cô em họ hỏi trước không? Nghỉ hè tìm cậu ta hỏi bài thôi mà bị cậu ta nói cho phát khóc luôn rồi!”

Tô Hàn: “Có thể cậu ấy đã thay đổi suy nghĩ, muốn đoàn kết bác ái với các bạn học, nên bắt đầu thực hiện từ em gái thôi.”

không chỉ có mấy người họ, mà ngay cả mấy học sinh khác trong lớp cũng đang thầm nhìn lên.

Dưới ánh mặt trời, cậu thiếu niên một tay chống đầu, một tay cầm bút viết lên giấy, thỉnh thoảng lại nói gì đó, nhìn vừa đẹp trai vừa dịu dàng.

đã thế có lúc cậu ấy còn dùng bút gõ nhẹ lên đầu cô gái đang ngồi bên cạnh nữa, khiến ai nhìn vào tim cũng đập loạn xạ, nằm mơ thôi cũng muốn mình trở thành người thân thiết với cậu ấy như thế.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Edit: Ngân Nhi

Hai tuần tập quân sự đã sắp trôi qua, vốn lúc tập thì cảm thấy rất cực khổ, nhưng đến khi kết thúc thì chung quy ai cũng có cảm giác không nề.

Sau buổi tập nghỉ thức duyệt binh, các đội tổ chức hoạt động để tăng tình đoàn kết, một đội nam và một đội nữ sẽ lập thành một nhóm chơi trò chơi.

Sau khi nghe huấn luyện viên thông báo, các cô gái đều lôi kéo Cố Tư Úc nói: “Cậu đi nói với các anh trai của cậu đi, để nhóm mình gia tăng sự thân thiết với nhóm họ.”, “Tur Úc à, xin cậu đó, phải tóm được cả bốn người đẹp trai nhất đấy!”, “Tur Úc tiến lên nào!”, “Tur Úc go go go!”

Cố Tư Úc được cả đội đặt niềm tin, lúc nghỉ trưa liền gửi tin nhắn wechat cho Hạ Chi Tuyền: “Nghe nói buổi tối sẽ có hoạt động tập thể.”

không lâu sau bên kia đã nhắn lại: “Ừ.”

“Các anh có thể tới chơi cùng bọn em không?”

“không biết được.”

“Cố gắng tranh thủ đi mà.”

Hạ Chi Tuyền nhìn màn hình điện thoại rồi cười khề, không nhắn lại.

Trước khi kết thúc buổi tập chiều, huấn luyện viên nói: “Các cô gái của tôi, tối nay đội nam sinh được săn đón nhiều nhất sẽ lập đội chung với nhóm chúng ta đây.”

Các nữ sinh nghe xong thì hô hào vỗ tay, Cố Tư Úc nhìn về hướng đội của Hạ Chi Tuyền, mặc dù biết là xa quá chẳng nhìn thấy gì hết.

Tối đó hai đội nam nữ tập hợp một chỗ, các nữ sinh khó nén nổi sự hưng phấn, các nam sinh cũng nói chuyện lịch sự hơn thường ngày.

Trò chơi thứ nhất, nam sinh và nữ sinh sẽ đứng thành hai vòng tròn trong và ngoài, theo thứ tự truyền cho nhau chai nước trong tay, huấn luyện viên sẽ bật nhạc, khi nhạc dừng, chai nước ở trên tay người nào thì người đó sẽ phải bước ra chịu phạt.

Mỗi lần sẽ có một nam một nữ phải chịu phạt, con trai thì để con gái ngồi lên lưng rồi chống đẩy, con gái thì sẽ biểu diễn tài nghệ.

Nhạc vừa bắt đầu thì tất cả đã cuống lên, vội vàng truyền chai nước cho nhau.

Vòng một người chịu phạt là một cậu con trai nhỏ gầy và một bạn nữ to con.

cô bạn kia vừa ngồi lên lưng cái là bạn nam đã nằm úp ra đất luôn rồi, nét mặt đau khổ cầu xin tha thứ, khiến mọi người cười ầm cả lên.

Cố Tư Úc đứng xem nghĩ thầm may không phải là mình, không thì sẽ ngượng chết mất.

Có câu sợ cái gì thì sẽ gặp cái đó, vòng chơi thứ hai bắt đầu, khi chai nước ở trên tay Cố Tư Úc thì nhạc dừng, làm tim cô cũng cứng đờ lại luôn.

Nữ sinh thì xếp vòng tròn ở trong, nam sinh thì vòng tròn bao bên ngoài, nên các nam sinh có thể nhìn thấy chai nước đang được bạn nữ nào cầm.

Lúc cái chai nằm trong tay Lục Gia Diệp, cậu ta cũng thấy rõ là Cố Tư Úc phải chịu phạt.

Muah ha ha ha ha, bản sao thu nhỏ trong lòng cậu ta lúc này đang đưa tay chống nạnh ngửa mặt lên trời cười vang, công em gái chống đẩy năm cái, đúng là quá thân mật rồi.

Lục Gia Diệp cười toét mồm, đang định bước ra khỏi hàng thì chai nước trong tay tự dưng bị giật mất.

Hạ Chi Tuyền đứng bên cạnh cầm lấy cái chai, ung dung bước ra khỏi hàng.

“...???” Cái quái gì vậy?

“không phải chứ, chai nước rõ ràng ở trong tay tôi mà, cậu cũng thấy đúng không?” Lục Gia Diệp quay sang nhờ Tô Hàn phân xử.

Tô Hàn vỗ vai cậu, thâm thúy nói: “Thò ăn cỏ gần hang, sao có thể để người khác ăn mất được.”

“Ôi trời ơi, cậu ta quá âm hiểm rồi!” Lục Gia Diệp hối hận không chịu được.

Cũng tại cậu lúc này đã quá chủ quan, đáng lẽ phải cầm cái chai rồi chạy ra luôn chứ, điên quá, lại bị người ta cướp mất chiến lợi phẩm rồi!

Hạ Chi Tuyền và Cố Tư Úc bước ra giữa vòng tròn, Cố Tư Úc thấy người bị phạt là cậu thì cũng thoáng thả lỏng, nhưng ngay sau đó lại phiền não

ngay.Lúc hai người đến gần nhau, Cổ Tư Úc cực kỳ xấu hổ, nói nhỏ: “Em tận 50kg cơ...Xin lỗi anh nhé.”

Sớm biết vậy thì cô đã nhịn ăn tối rồi!

Thường thì nữ sinh trung học ít ai nặng hơn 50kg lắm, Cổ Tư Úc cảm thấy mình đang gây khó khăn cho Hạ Chi Tuyền rồi...TAT, nếu đổi lại là một bạn nữ nhỏ nhắn khác thì có phải là dễ cho người ta rồi không.

Hạ Chi Tuyền nhìn một lượt đánh giá cô, thấy Cổ Tư Úc căng thẳng thì khẽ cười, thân nhiên nói: “Như em là vừa đẹp.”

Hạ Chi Tuyền hạ thấp người, Cổ Tư Úc nhìn tấm lưng dài của cậu, cặp mông thì hơi nâng lên, gương mặt của cô lập tức đỏ bừng.

Trước cô chỉ biết là cậu ấy khá cao thôi, bây giờ nhìn kĩ lại mới thấy là tỉ lệ cơ thể của cậu ấy cũng rất tuyệt...

cô rón rén cẩn thận ngồi lên lưng Hạ Chi Tuyền.

Mông cô và lưng cậu chỉ cách nhau một lớp quần áo, Cổ Tư Úc như đang ngồi trên đống lửa, cảm giác chưa bao giờ đau khổ đến vậy, hai tay cô chống lên vai Hạ Chi Tuyền, hai chân giơ cao khỏi mặt đất, nói: “Em chuẩn bị xong rồi, anh...cố lên nhé.”

Xin anh đừng có sụp đổ đó, không là hai đứa sẽ bị cười chết đấy.

Hạ Chi Tuyền bắt đầu chống đẩy, mọi người cũng bắt đầu đếm.

yêu cầu là phải chống đẩy năm cái, Hạ Chi Tuyền vượt qua rất nhẹ nhàng, thế là có người lại hô hào đề nghị năm cái nữa.

Cổ Tư Úc thật sự muốn mắng cho người kia một trận, nhưng Hạ Chi Tuyền hình như chưa có ý định dừng lại, tiếp tục chống đẩy thêm năm cái nữa.

cô ngồi trên người Hạ Chi Tuyền, mơ hồ cảm nhận được cơ bắp nảy nở và sức mạnh của cậu.

cô thật sự thấy rất ngạc nhiên, vì cậu vừa cao vừa đẹp trai, dáng vẻ lại lạnh lùng, nhìn bên ngoài không thể nghĩ cậu là người đồ con được, nhưng lúc này đây, cô đã được cảm nhận một cách chân thực sự mạnh mẽ đến từ phái nam rồi.

Chu Kiều tặc lưỡi một cái, nói: “Thất lưng của A Tuyền được phết đấy.”

Tô Hàn nhận xét: “Thất lưng của công cậu (*).”

(*) Công cậu: có thể hiểu là chó đực nha)

Lục Gia Diệp tròn trĩnh mắt gào lên: “Thả thính! Cậu ta nhất định là đang thả thính!”

Lúc Hạ Chi Tuyền chịu phạt xong, các nữ sinh đều đã phát cuồng vì mê trai rồi.

Cổ Tư Úc đứng dậy khỏi người Hạ Chi Tuyền, cả gương mặt đã ửng hồng.

cô nói: “anh giỏi thật, tổ chất cơ thể rất tốt.”

Hạ Chi Tuyền nhìn cô chăm chú, cười mà như không: “Nên anh mới nói, như em là vừa đẹp.”

“...” Cổ Tư Úc không biết tại sao mà khi bị cậu nhìn như vậy, mặt cô lại càng đỏ hơn.

Kết thúc màn tra tấn thể lực của con trai, đến lượt nữ sinh biểu diễn tài năng, Cổ Tư Úc nghĩ một chút rồi nói: “Minh sẽ nhảy một đoạn cho mọi người xem nhé.”

cô lấy điện thoại của huấn luyện viên ra chọn một bài nhạc tiếng anh sôi động, sau đó ngẫu hứng nhảy hip hop trên nền nhạc.

Điều này khiến cho các nam sinh điên cuồng huyết sáo, hô hào ầm ĩ.

Hạ Chi Tuyền đứng một bên nhìn cơ thể linh hoạt và vòng eo nhỏ đang uốn éo của Cổ Tư Úc.

Bình thường nhìn cô rất ngọt ngào dễ thương, nhưng bây giờ lại có sự mạnh mẽ và quyến rũ, còn nghiêng đầu nháy mắt một cái, trong ánh mắt tựa như có một cái móc vậy, có thể kéo linh hồn của người ta đi mất.

Hạ Chi Tuyền nhìn xung quanh, thấy đám con trai thẳng nào cũng sáng rực hai mắt, điên cuồng khen ngợi Cổ Tư Úc.

Cậu khoanh tay đứng nhìn, hai mắt neho lại, lộ ra sự không vui.

Sau khi hai người họ thể hiện xong, những lần trừng phạt tiếp theo mọi người đều cảm thấy không được hay nữa.

Nhưng bầu không khí tập thể chung quy vẫn rất vui, hoạt động này khiến cho các nam sinh và nữ sinh được thư giãn tinh thần sau những ngày tập

quân sự mệt mỏi.

Tối đó, Cố Tư Úc tắm rửa xong lên giường nằm, trong đầu không khỏi lại nghĩ tới hình ảnh cô ngồi trên lưng Hạ Chi Tuyền...

Cảm giác đặc biệt này thật sự rất khó để nói rõ, trong lòng bỗng có một chút xú rung động.

--

Sáng hôm sau tập nghi thức duyệt binh, chiều được nghỉ.

Bố mẹ Cố Tư Úc vì tuần trước không có nhà, nên tuần này hai người đã đích thân tới thành phố C để thăm con gái.

Lần đầu tiên xa nhà đi học, không biết con gái đã thích nghi được chưa, người làm cha mẹ thật sự rất nhớ.

Hứa Giai Tuệ lúc nào cũng lẩm bẩm: “Tư Úc không có nhà, cảm thấy cứ thiếu thiếu, nhà vắng vẻ hắt hiu.”

Cố Trí Viễn an ủi: “Đằng nào sau này cũng phải xa nhà đi học đại học, để nó làm quen sớm cũng tốt, con cái lớn lên đều sẽ bay đi mà.”

Cố Tư Úc tập quân sự xong, thấy bố mẹ đang ngồi chờ ở sân trường thì vui lắm, ba người cùng nhau về phòng ngủ, Hứa Giai Tuệ lấy ra một đồng hồ chất đầy bàn học và tủ quần áo của con gái.

Cố Trí Viễn nhìn sách vở trên bàn học, hài lòng gật đầu nói: “Tốt lắm tốt lắm, còn chưa chính thức vào học mà con đã tự giác học hành rồi.”

Hứa Giai Tuệ nói: “Sợ con tập quân sự phải phơi nắng đen da nên mẹ đã chuẩn bị riêng cho con mấy loại mặt nạ phục hồi da cháy nắng và cả kem chống nắng đây.”

“Dùng mấy thứ này phiền lắm.” Cố Tư Úc chưa lo lắng cho làn da đến mức ấy, nhìn đồng hồ phẩm mà chỉ thấy đau cả đầu, lại vừa nhìn gương vừa nói: “Con thấy vẫn hoàn hảo lắm, không bị đen.”

“đi tắm rửa đi rồi cả nhà ra ngoài ăn cơm, chiều nay bố mẹ sẽ đưa con đi dạo chơi một vòng thành phố C.”

“Thích quá!”

“À đúng rồi, con và Hạ Chi Tuyền có liên lạc với nhau không?”

“Có ạ, bọn con là bạn cùng lớp mà.”

“Vậy con gọi điện cho nó đi, rủ nó cùng đi ăn cơm luôn.”

“Để con hỏi xem.” Cố Tư Úc lấy máy gọi cho Hạ Chi Tuyền.

Tuần trước cô đã đến nhà cậu ấy ăn cơm rồi, giờ mời lại cậu ấy, coi như là đáp lễ.

Điện thoại trên bàn đồ chuông, Hạ Chi Tuyền lúc này đang tắm.

Lục Gia Diệp thấy tên người gọi là “Má lúm đồng tiền nhỏ”, chắc, không biết là ai nhỉ?

Lòng hiếu kỳ thôi thúc cậu bắt máy, hỏi: “Alo? Ai đấy?”

Cố Tư Úc nghe thấy giọng của Lục Gia Diệp thì nói luôn: “Hạ Chi Tuyền có ở đó không?”

Ồ, thì ra em gái chính là má lúm đồng tiền nhỏ.

Chắc... Chắc chắc chắc...

“Cậu ấy đang tắm, nên điện thoại giao cho thư kí Lục nghe hộ nhé.” Lục Gia Diệp rất thích nói chuyện với Cố Tư Úc, “Em gái à, cuối tuần này có về nhà không? Bọn anh với đám bạn hẹn nhau đi ăn một bữa, em tham gia cùng nhé? Chiều nay anh đến đón em đi.”

“Bố mẹ em đến đây thăm em rồi, nên em không rảnh đâu.”

“Thế à.”

nói chuyện điện thoại xong, Cố Tư Úc quay sang nói với bố mẹ: “Chiều anh ấy có hẹn rồi ạ, không đi ăn được với nhà mình đâu.” đi cùng đám bạn tất nhiên sẽ thoải mái hơn là đi với hai vị phụ huynh rồi.

“Thế để tuần sau vậy.” Hứa Giai Tuệ tiếc nuối nói.

Hai vợ chồng rất thương con gái, nửa tháng không gặp mà trông nó gầy hắt hiu rồi, thế là ông bà liền đưa thẳng con gái đến một nhà hàng sang trọng,

gọi một bàn sơn hào hải vị, hơn nữa còn toàn là món con gái thích ăn.

Cố Tư Úc nhìn một bàn đầy đồ ăn ngon thì ngờ luôn: “Con không ăn hết nhiều món như vậy đâu.”

“Có phải đồ ăn của trường khó ăn không? Hay là tập quân sự vất vả quá? Cục cưng à, mặt con gầy sọp hẳn đi rồi kìa.”

“một mình xa nhà đi học thì phải biết chăm sóc tốt bản thân chứ, còn gầy nữa thì chimột con gió thổi qua thổi cũng đủ bay luôn người đấy.”

Cố Tư Úc nói năng rất khí phách: “Tại phải học đấy ạ, học hành làm con căng thẳng âu lo, cũng dần dần mà gầy đi luôn đấy!”

Về mặt đau lòng của Hứa Giai Tuệ lập tức không còn, thay vào đó là gật đầu khen ngợi con gái: “Gầy một chút cũng tốt, gầy nhìn xinh hơn!”

Cố Trí Viễn cũng đồng ý: “Học hành vẫn là tốt nhất, không phải lo nghĩ đến chuyện giảm cân, mẹ con vì muốn giảm cân mà phải tự tập luyện hành xác mình cả ngày đấy.”

Cố Tư Úc: “...”

Com nước xong, Cố Tư Úc có hơi căng bụng, đứng lên nói: “Con đi rửa tay.”

Lúc quay lại, đi qua hành lang, cô nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc.

Người đó mặc một bộ đồ đơn giản thoải mái, vóc dáng cao lớn, đặc biệt là khí chất của người đó rất khác biệt so với mọi người, chỉ cần nhìn lưng thôi cũng có thể nhận ra, chính là cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Edit: Ngân Nhi

Cố Tư Úc còn đang chần chừ thì Lục Gia Diệp bất ngờ đi ra từ một phòng ăn rồi trông thấy cô, giơ tay vẫy: “Hi em gái, em cũng ở đây à?”

Giọng của cậu làm cho Hạ Chi Tuyền và cô gái đứng bên cạnh đồng thời quay lại nhìn cô.

Cố Tư Úc cười đáp: “Khéo quá, em với bố mẹ cũng đến đây ăn cơm”

cô và cô gái kia nhìn nhau, cả hai đều mau chóng đánh giá đối phương.

cô gái đó có mái tóc ngắn, phong cách dịu dàng rất tây, dáng người không cao cũng không thấp, mặc quần bò và áo ngắn tay bó sát, cơ thể lồi lõm trước sau rất chuẩn, nhìn qua thì chắc là cũng tầm tuổi bọn họ.

Lục Gia Diệp chủ động giới thiệu: “Đây là em gái má lúm đồng tiền nhỏ thân yêu của A Tuyền.” nói đến chữ má lúm đồng tiền, cậu ta còn cố tình nhấn mạnh, ranh mãnh nhìn Hạ Chi Tuyền.

Cố Tư Úc không hiểu ý tứ sâu xa trong đó, chỉ cảm thấy Lục Gia Diệp giới thiệu mình như thế thì hơi kỳ, bèn bổ sung thêm: “Xin chào, mình là bạn học cùng lớp với mấy người họ, mình tên là Cố Tư Úc.”

cô gái kia bị câu xin chào của cô chọc cười, giọng điệu có phần muốn trêu cô: “Xin chào cậu, bạn học, bọn mình bắt tay nhau một cái nhé?”

“...” Cố Tư Úc cảm thấy cô gái này chắc là có quan hệ khá thân với Hạ Chi Tuyền, nên mặc dù nghe ra sự trêu chọc, nhưng cô vẫn đưa tay ra, khiến cô bạn ấy càng buồn cười hơn.

Bàn tay Cố Tư Úc giơ ra giữa không trung, cảm thấy hơi ngượng ngùng, đang định yên lặng thu tay về thì Hạ Chi Tuyền đứng bên cạnh đột nhiên giơ tay ra nắm lấy cổ tay cô, kéo cô lại gần mình, nói: “Đừng để ý đến nó.”

Lục Gia Diệp nói: “Đây là cô em gái hoang thanh mai trúc mã của A Tuyền, Trịnh Bồi Bồi.”

“Hoang cái đầu nhà cậu ý!” Trịnh Bồi Bồi tức giận nói.

Hạ Chi Tuyền không quan tâm đến hai kẻ ồn ào kia, cậu kéo tay Cố Tư Úc, dắt cô sang một bên nói: “Bố mẹ em cũng đang ở đây à?”

“Vâng.” Cố Tư Úc gật đầu, nhìn xuống thì thấy tay Hạ Chi Tuyền đang nắm cổ tay mình, các ngón tay thon dài trắng trẻo, lòng bàn tay mềm mại khô

ráo.

Hạ Chi Tuyền buông tay ra, nói: “Em dẫn anh qua đó đi, anh chào cô chủ một tiếng.”

Lục Gia Diệp và Trịnh Bồi Bồi đưa mắt nhìn hai người rồi đi, Trịnh Bồi Bồi nói: “Này, em gái má lúm đồng tiền là thế nào đấy? Họ hàng của A Tuyền à?”

Thấy Hạ Chi Tuyền nắm cổ tay cô ấy, cô nhướn mày, cảm thấy khá hứng thú.

cô và Hạ Chi Tuyền cùng lớn lên trong một khu nhà, mặc dù hai năm qua nhà cô chuyển đi nơi khác nên số lần gặp mặt cũng ít hơn, nhưng rõ ràng là cô nhớ Hạ Chi Tuyền vạn người mê cực kỳ ghét con gái đến gần mình cơ mà.

Lục Gia Diệp tặc lưỡi nói: “Là anh em trong sáng không có bất kì quan hệ huyết thống nào, chỉ là quan hệ hai bên gia đình rất thân thiết thôi.”

- -

Cố Trí Viễn và Hứa Giai Tuệ không thể ngờ được là con gái đi đến nhà vệ sinh xong lại dắt theo cả cậu chủ Hạ về thế này.

Hạ Chi Tuyền lễ phép chào hỏi: “Con chào cô chủ ạ.”

Hai vợ chồng đứng dậy tiếp đón, nhìn một bàn ăn hỗn độn thì vội vàng gọi phục vụ tới, định bảo họ dọn đi rồi gọi thêm vài món mới.

Hạ Chi Tuyền nói: “Con ăn rồi ạ, con với hội bạn cũng đến đây ăn cơm, vừa này gặp Cố Tư Úc nên con mới biết là cô chủ cũng ở đây.”

Cậu vừa nói chuyện vừa rất tự nhiên ngồi xuống ghế.

Cố Tư Úc ngồi bên cạnh nhìn Hạ Chi Tuyền trò chuyện với bố mẹ mình, nội tâm cảm thấy bội phục hàng vạn lần.

cô sợ nhất là gặp mặt người lớn, cho nên khi biết cậu và hội bạn có hẹn rồi thì cũng không nói thêm gì, căn bản là sợ cậu sẽ mất tự nhiên.

Nhưng cục diện bây giờ hoàn toàn khác với tưởng tượng, học thần nổi tiếng lạnh lùng ít nói nhất trường lúc này lại đang vui vẻ nói chuyện với bố mẹ cô đấy.

nói về việc học, về trường lớp, về phương pháp giáo dục, không hề tỏ ra khó xử hay ngại ngùng, thậm chí khiến cho người ta cảm thấy ấm áp như tắm gió xuân vậy.

Hạ Chi Tuyền ngồi hơn nửa tiếng, trong quá trình cậu còn tắt máy khi thấy có cuộc gọi đến.

Cố Tư Úc phai lên tiếng: “Các bạn đều đang chờ anh ý, bố mẹ đừng giữ người ta lại để buôn chuyện nữa.”

Hai bên chào tạm biệt nhau, Cố Trí Viễn hỏi Hạ Chi Tuyền ở phòng nào, muốn thanh toán hóa đơn cho cậu, Hạ Chi Tuyền không từ chối, cậu mỉm cười đồng ý, Cố Trí Viễn càng thêm thoải mái, chỉ sợ cậu chủ nhỏ này không chấp nhận ý tốt của mình thôi.

Lúc Cố Tư Úc ngồi taxi với bố mẹ, Cố Trí Viễn thờ dài nói: “Đúng là hồ phụ sinh hồ tử, thằng bé này tương lai sẽ sáng lạn lắm.”

Hứa Giai Tuệ nói: “Vừa thông minh lại cư xử tốt, gia cảnh giàu có, đi cả ngàn dặm mới tìm được một hạt mầm tốt như thế.”

Cố Trí Viễn lại nói với Cố Tư Úc: “Con với Hạ Chi Tuyền là bạn cùng lớp, cố gắng thân thiết với người ta vào, tương lai thằng bé này sẽ rất có giá đấy.”

Trước đây mỗi lần Cố Tư Úc nghe bố mẹ khen ngợi con nhà người ta, cô còn không nhin nổi mà phản bác mấy câu, nhưng lần này cô không nói gì cả, dù sao thì thành tích của học thần vẫn sờ sờ ra đó, cô thật lòng khâm phục.

- -

Thời gian tập quân sự kết thúc, kiếp học hành thời trung học chính thức được bắt đầu.

Tiết đầu tiên của tuần học thứ nhất, cô chủ nhiệm dẫn theo một học sinh nữ vào lớp, nói: “Đây là học sinh mới của lớp chúng ta, Trịnh Bồi Bồi.”

Cố Tư Úc: “...”

Kia không phải là cô bạn tóc ngắn mà cô đã gặp ở nhà hàng sao?

Hóa ra bạn ấy chính là người vẫn luôn vắng mặt chưa lộ diện.

Trong lớp chỉ còn một chỗ trống, chính là chỗ bên cạnh Cố Tư Úc, cho nên Trịnh Bồi Bồi sẽ ngồi ở chỗ đó.

“Hi bảo bối nhỏ, bọn mình lại gặp nhau rồi.” Trịnh Bồi Bồi chủ động chào hỏi.

Cố Tư Úc: “...” Minh không nhớ tí nào đâu nhé! Minh còn cao hơn cậu đấy!

cô mỉm cười thân thiện đáp lại: “thì ra cậu chính là bạn cùng bàn vắng mặt của mình.”

Trịnh Bồi Bồi dương dương tự đắc nói: “Tập quân sự mệt lắm, mình không muốn tham gia, bây giờ mới đến là hợp lý rồi.”

“...” Đình thật, không thèm quan tâm đến kỷ luật của trường, muốn đến lúc nào thì đến, không hổ là thanh mai trúc mã của Hạ Chi Tuyền.

cô giáo Lý Thiếu Hồng đứng trên bục giảng nói: “Tôi sẽ không xếp chỗ, các anh chị muốn ngồi đâu cũng được, miễn là có sự nhất trí đồng lòng giữa đôi bên. Tôi không muốn cả lớp mất thời gian vào việc làm quen với bạn cùng bàn, cho nên quyền lựa chọn chỗ ngồi là ở các anh chị, thân nhau rồi thì sẽ có ích cho việc giúp đỡ nhau học tập hơn.”

“Tiếp theo đây tôi sẽ bổ nhiệm ban cán sự của lớp.” Lý Thiếu Hồng nhìn quyển giáo án rồi quay người viết lên bảng.

Lớp trưởng: Lam Hiểu Thu

Lớp phó: Trương Khải Luân

Ủy viên học tập: Hạ Chi Tuyền

Ủy viên văn nghệ: Tô Hàn

Ủy viên thể dục: Chu Kiều

Ủy viên vệ sinh: Lục Gia Diệp

Bí thư chi Đoàn: Trịnh Bồi Bồi

...

một loạt tên ban cán sự được viết ra, trong đó có bốn cái tên đứng giữa là bắt mắt nhất.

cô giáo vẫn còn đang viết nốt cả tên các tổ trưởng, mà lúc này bầu không khí bên dưới đã sục sôi.

Có người nhỏ giọng cười nói: “Tứ đại ủy viên, W4 của lớp 6...”

Những người khác cũng cười theo: “W4 được đấy, nhóm đại biểu của lớp 6 chính thức được ra mắt rồi.”

Lục Gia Diệp nghe thấy liền ném một cục giấy về hướng đó: “4 cái em gái nhà các cậu ý! Bọn tôi đẹp trai thế này, ít cũng phải là A4 chứ! Chữ W nó ở tí dưới cùng đấy!”

Chu Kiều lấy tay đỡ trán: “Lục Gia Diệp, cậu không nói thì không ai biết cậu ngu đâu, thật đấy.”

Tô Hàn nghiêm túc tỏ thái độ: “Chỉ cần xóa tên Lục Gia Diệp đi thôi, W3 tôi cũng chấp nhận.”

Lục Gia Diệp đá vào cái bàn bên cạnh: “Hai người các cậu phân bội nhá!”

Hạ Chi Tuyền chỉ ngồi yên đọc sách của mình, mặc kệ mấy cậu bạn âm ỉ.

Chờ cô giáo viết xong tên ban cán sự lớp, Cố Tư Úc lại phát hiện ra là trước sau trái phải chỗ cô ngồi, tất cả đều là cán bộ, chỉ có mình cô là dân thường nhỏ bé thôi.

Thôi thôi thôi, học tập là trên hết, không có chức gì càng nhẹ thân, có thời gian tập trung mà học hành.

Sau khi viết xong, cô chủ nhiệm lại thông báo hai tháng sau sẽ làm bài thi thử giữa kỳ.

Còn hai tháng nữa, Cố Tư Úc âm thầm động viên bản thân, hai tháng này cô sẽ dùng hết sức để học, nhất định không thể để mình tụt lại phía sau.

Mấy tiết học buổi sáng trôi qua trong trạng thái quyết tâm hăng hái của Cố Tư Úc.

cô ngồi học thẳng lưng và nghiêm túc, chăm chú nghe giảng, hận không thể ghi hết từng lời cô giáo nói vào trong vở. Giờ nghỉ giải lao cô cũng ngồi tại chỗ xem lại bài, cố gắng ghi nhớ nội dung bài học.

Trong giờ học, Trịnh Bồi Bồi ngồi bên cạnh vỗ tay một cái với cô.

Cố Tư Úc quay sang nhìn, nghe cô bạn khuyên nhủ: “Cậu cứ thoải mái tinh thần đi, đừng căng thẳng quá như thế.”

Cố Tư Úc cười nói: “Cậu à, cậu không hiểu được đâu, mình thích học, việc học làm cho mình vui, khiến cho mình hiểu biết hơn, mình còn muốn xin ông

trời thêm một trăm năm nữa để được học đó!”

Trịnh Bồi Bồi ghen lời, nhưng ngay sau đó lại cười đến nghiêng ngả.

Lục Gia Diệp ngồi bên kia thấy thế liền ngó sang hỏi: “nói chuyện gì mà cười vui thế?”

Cố Tư Úc đáp: “nói chuyện học.”

Trịnh Bồi Bồi cười nói: “Ha ha... nói chuyện học đó...”

Hương Lê và Trương Hân Dịch ra rù Cố Tư Úc đi vệ sinh cùng, Cố Tư Úc đi theo các bạn, Trịnh Bồi Bồi gõ vào bàn Hạ Chi Tuyền nói: “cô em gái của cậu thú vị thật đấy, xem ra cũng là học sinh giỏi.”

Hạ Chi Tuyền quay người, lười biếng dựa vào bàn học bóp vai thư giãn, vì ngồi quá lâu nên cũng hơi mệt.

Hạ Chi Tuyền không nói gì, Lục Gia Diệp thì hăng hái nói: “Tôi cũng phát hiện ra là em gái rất chăm học đó, A Tuyền à, không chừng cậu có đối thủ cạnh tranh rồi đấy.”

cô ấy ư? Hạ Chi Tuyền nhớ lại lúc Cố Tư Úc đập đầu xuống bàn nói muốn tự thiêu cùng với vốn tiếng anh của mình, không kìm được mà bật cười.

Trịnh Bồi Bồi nói: “Cái này thì tôi không tin đâu, nếu cậu ấy có thể vượt qua học thàn thì tôi sẽ nhận cậu ấy làm đại ca luôn.”

Cố Tư Úc đi vệ sinh về, ngang qua cửa sổ phòng học, thấy Trịnh Bồi Bồi đang ngồi lên ghế của cô, vui vẻ buôn chuyện với đám Hạ Chi Tuyền.

Đúng lúc cô cũng trông thấy Hạ Chi Tuyền bật cười, lưng và cánh tay chống lên bàn, dáng vẻ đẹp quá đáng.

không biết bọn họ nói chuyện gì mà khiến cậu ấy vui thế nhỉ.

Hừ!

Cố Tư Úc đi ra chỗ lan can, nói: “Mình muốn ở ngoài hóng mát một chút, hết giờ giải lao rồi vào.”

Thế là Hương Lê với Trương Hân Dịch cũng ở ngoài với cô, cùng cô tán gẫu.

Đến khi nghe thấy tiếng chuông vào học vang lên, Cố Tư Úc mới lại quay về lớp ngồi.

Kết thúc giờ học buổi sáng là đến thời gian ăn trưa, mọi người tùm năm tùm ba đi tới nhà ăn, Cố Tư Úc cũng đi với mấy cô bạn thân.

“Này này, học sinh mới hình như rất thân với tư đại úy viên lớp mình đấy, còn đi theo bọn họ đến nhà ăn kia.”

Tiếng nghị luận của mọi người truyền vào tai Cố Tư Úc, cô ngẩng lên xem, thấy đúng là Trịnh Bồi Bồi đang đi với đám Hạ Chi Tuyền.

Lúc trước tập quân sự, Lục Gia Diệp đã mấy lần rù cô cùng bọn họ đi ăn cơm, nhưng Cố Tư Úc lại không muốn ngày ngày đi theo bọn họ gây bất hòa với đám con gái, nên hầu như đều từ chối, lâu dần bọn họ cũng quen nên không còn rù cô cùng đi nữa.

Cố Tư Úc đột nhiên lại không muốn đi ăn nữa, nói: “Mình thấy không được khỏe lắm, muốn về phòng nghỉ ngơi.”

Hương Lê ân cần hỏi: “Cậu khó chịu chỗ nào? Có cần đến phòng y tế không?”

Cố Tư Úc vội đáp: “không cần đâu không cần đâu, mình chỉ hơi mệt thôi, không muốn ăn.”

Trương Hân Dịch lại hỏi: “Thế cậu có muốn ăn gì không? Cần bọn mình mua cơm chokhông?”

“không cần đâu, trong phòng ngủ của mình có nhiều đồ ăn lắm, mẹ mình mới đưa tới hôm chủ nhật, có cả đặc sản của địa phương nữa, lúc nào các cậu cũng qua lấy một ít về mà ăn.”

Sau khi chào các bạn, Cố Tư Úc một mình quay về phòng ngủ.

trên bàn đã để sẵn đồ ăn vặt và sách vở, vừa ăn vừa học, quá hoàn hảo.

Trong lúc cô đang chìm trong đại dương học hành thì chuông điện thoại vang lên, là Hạ Chi Tuyền gọi tới.

cô nhìn màn hình điện thoại, vài giây sau mới bấm nghe, chậm chạp lên tiếng: “Alo?”

“Em mệt à?” Giọng của Hạ Chi Tuyền truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Edit: Ngân Nhi

“Em mệt à?” Giọng của Hạ Chi Tuyền truyền tới.

Cố Tư Úc ngạc nhiên nói: “Sao anh biết?”

“Bạn em nói với anh.” Hạ Chi Tuyền đứng ở chỗ rẽ hành lang tầng hai nhà ăn, nhỏ giọng nói chuyện điện thoại.

Cậu biết Cố Tư Úc hay cùng hai cô bạn đó đi ăn cơm, hôm nay gặp hai cô bạn ấy thì lại không trông thấy Cố Tư Úc đi cùng, cậu liền đi tới hỏi: “Cố Tư Úc đâu?”

Trương Hán Dịch lần đầu tiên nói chuyện với Hạ Chi Tuyền, đã thế còn là cậu ấy chủ động lên tiếng nữa, gương mặt đỏ bừng cả lên, cứ nhìn vẻ đẹp trai của cậu ấy mà tim đập loạn xạ, mãi mà chẳng nói được gì.

Hương Lê đứng bên cạnh thì khá bình tĩnh, vội nói: “Tư Úc trong người khó chịu nên quay về phòng nghỉ ngơi rồi.” Nghĩ một chút lại nói thêm: “Bọn mình bảo mang cơm cho thì cậu ấy nói không cần, chắc đang đói bụng đó.”

Hạ Chi Tuyền gật đầu ra vẻ đã biết rồi xoay người rời đi.

Đến khi cậu ấy đi xa rồi, Hương Lê mới thở phào vỗ ngực: “Đẹp trai đến mức làm mình khó thở quá! Tư Úc thì ngày nào cũng đi cùng cậu ấy, không biết cảm giác thế nào nhỉ.”

Người bên cạnh vẫn chưa có phản ứng, Hương Lê liền huých tay Trương Hán Dịch: “Này, ngờ luôn rồi à?”

Trương Hán Dịch mặt vẫn đỏ, ấp úng nói: “Chẳng trách mà lại là hot boy...”

Hạ Chi Tuyền vẫn chưa ăn cơm, mấy người bạn đang ngồi trên chờ, nhưng chỗ cậu đứng thì ít người lui tới, không quá ồn ào, nên có thể gọi điện cho Cố Tư Úc hỏi han xem tình hình cô ra sao.

“Em khó chịu chỗ nào?”

Cố Tư Úc có phần lúng túng, cô có khó chịu ở đâu đâu, chỉ là thấy buồn bực nên không muốn ăn thôi.

Nhưng cô không thể trả lời như vậy được, cho nên đành chậm rãi nói: “Em đau dạ dày, muốn ở trong phòng nghỉ một lát...”

“Đau dạ dày thì đừng có ăn đồ ăn vặt với uống trà sữa đấy.”

“Vâng...”

“Thế em nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.”

Cúp máy, Cố Tư Úc lại thở phào nhẹ nhõm, cầm bút tiếp tục làm bài.

Lúc đang buồn chán thì chỉ còn cách là học thôi! Trong khi mọi người đang ăn cơm thì cô ở trong phòng vùi đầu vào học, đây là sự phấn đấu nỗ lực cảm động trời đất nhường nào chứ, Cố Tư Úc càng học càng hăng, cảm giác mình sẽ trở thành người đứng ở đỉnh cao nhất!

Hạ Chi Tuyền đi lên tầng ba nhà ăn, các bạn cậu ngồi chờ lâu quá kêu ầm cả lên rồi.

Cậu thân nhiên nói: “Các cậu ăn đi, mình có chút chuyện.”

Trịnh Bồi Bồi nhìn bóng lưng cao ngất của cậu, cảm thấy như bị vứt bỏ, nói: “không phải vì có mình ở đây nên cậu ấy mới không muốn ăn đấy chứ?”

Lục Gia Diệp nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “không chừng đúng là như vậy thật, A Tuyền vốn không thích ngồi ăn cơm cùng con gái.”

Về mặt bị thương của Trịnh Bồi Bồi trong nháy mắt hóa thành phần nộ, đá một phát lên cái ghế cậu ta đang ngồi: “Cậu không nói thì không ai bảo cậu cầm đâu!”

“Mẹ, rõ ràng là cậu hỏi trước mà...” Lục Gia Diệp cảm thấy mình vô tội, không nhận được mà mĩa một tí: “Chỉ có em gái má lúm đồng tiền là tốt thôi,

ngọt ngào đáng yêu, ai như cậu chỉ biết quát tháo chứ, chẳng nữ tính chút nào!”

“Cậu nói thêm một câu nữa thử xem!” Trịnh Bồi Bồi hung dữ nói.

“Thôi em xin em xin, đàn ông tốt không đánh nhau với con gái đâu.” Lục Gia Diệp ghê sợ nói.

Tô Hàn cười: “Bồi Bồi nào có hung dữ chứ, đây người ta gọi là sống thật, con gái mạnh mẽ chân thật là đáng yêu nhất.”

Trịnh Bồi Bồi lập tức đổi thái độ, mỉm cười nói với Tô Hàn: “Tôi thích những người con trai có mắt như cậu.”

Cố Tư Úc vẫn đang ra sức ngao du trong đại dương tri thức, nhưng bị mắc ở một bài tập toán, mãi vẫn không giải được, tính thế nào cũng không ra.

Trong lúc cô đang liều mạng suy nghĩ thì chuông điện thoại lại vang lên.

Vốn còn đang rất phiền não, nhưng khi thấy tên hiển thị trên màn hình thì cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

cô bấm nút nghe: “Alo?”

Hạ Chi Tuyền còn chưa nói gì thì cô đã nói trước: “Em có một bài toán muốn hỏi anh, có được không?”

“Đơn giản, anh đang đứng dưới kí túc xá nữ, em mang theo sách vở xuống đây.” Hạ Chi Tuyền nói.

“...” Cố Tư Úc vô cùng bất ngờ, sao Hạ Chi Tuyền lại đứng bên dưới rồi?

Nhưng mà cô đang máu học nên cũng không quan tâm lắm, nhanh chóng cầm sách, giấy nháp và bút rồi đi xuống nhà.

Hạ Chi Tuyền đứng ở đâu là nơi đó như được bật đèn sáng vậy, khiến người ta không thể không ngoái lại nhìn.

Mọi người cực kì ngạc nhiên, vị học thần nổi tiếng cao lãnh này lại đang đứng dưới tòa kí túc xá nữ.

Cố Tư Úc chạy đến chỗ Hạ Chi Tuyền, Hạ Chi Tuyền bước nhanh tới đón, đỡ lấy vaicô: “đi chậm thôi, không phải em bị đau dạ dày sao?”

Hự...cô quên mất chuyện đó rồi.

Cố Tư Úc dừng bước, cau mày, nét mặt tỏ ra khó chịu, đưa tay ôm bụng: “Vâng, em không thoải mái lắm...”

Hạ Chi Tuyền nói: “Em thế này là bị đau bụng chứ không phải đau dạ dày.”

“...” Nét mặt Cố Tư Úc cứng ngắc trong một giây, sau đó gượng cười: “thì ra là đau bụng...Đau quá nên em ngốc luôn rồi, không phân biệt được bụng với dạ dày...”

Hạ Chi Tuyền hết nói nổi, đưa cái túi đang cầm trên tay cho cô: “Cầm lấy.”

Cố Tư Úc cầm cái túi mở ra xem, bên trong đựng mấy hộp đồ ăn, hơi nóng và mùi thơm tỏa ra từ bên trong hộp.

“Tìm chỗ nào đó ngồi ăn đi, rồi anh giảng bài cho, để anh công em”

“...” Cố Tư Úc còn chưa kịp tiêu hóa hết lời cậu nói thì đã thấy cậu ngồi xuống trước mặt mình rồi.

Cố Tư Úc sợ hết hồn, vội nói: “không cần đâu...”

“Em đang bị đau bụng mà phải không?”

“không sao đâu...Em chịu được mà.”

“Có anh ở đây, em chịu đựng cái quái gì hả?” Hạ Chi Tuyền không được vui, ra lệnh luôn: “Ngồi lên mau!”

Cố Tư Úc lại cảm nhận được sự áp bức ngổ ngược từ Hạ Chi Tuyền, trong lòng ngượng ngùng vô cùng, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi lên lưng cậu, đến khi Hạ Chi Tuyền công cô đi, cô mới từ từ hoàn hồn, có chút mất tự nhiên.

Lần cuối cùng Cố Tư Úc được công là vào mấy năm trước, cô được bố công đi bệnh viện, và Hạ Chi Tuyền là người khác giới thứ hai công cô.

một tay cô cầm quyển sách đã được cuộn tròn lại, một tay cầm túi thức ăn.

Mùi bạc hà dễ chịu thanh mát từ người cậu tỏa ra, khiến Cố Tư Úc không kìm chế nổi mà đỏ bừng hai má, cô lặng lẽ nín thở, như thể nếu tiếp tục hít hà mùi hương cơ thể cậu là có thể chết ngay được vậy.

Cố Tư Úc nằm trên lưng Hạ Chi Tuyền, cảm nhận những ánh mắt truyền tới từ bốn phương tám hướng, trong đó có cả sự kinh ngạc lẫn ngưỡng mộ.

thật ra thì sức khỏe của cô vẫn bình thường, nên tự dưng có cảm giác như mình đang lơ lửng. Hạ Chi Tuyền để đi rêu rao khắp nơi vậy.

May là quãng đường không dài, Hạ Chi Tuyền đi vào một lớp học truyền thống lúc này không có ai, sau khi đặt Cổ Tư Úc xuống, cậu cảm lấy cái túi trong tay cô, lấy hộp thức ăn ra mở nắp rồi đặt lên bàn, Cổ Tư Úc nhìn thấy có hai phần cháo và ba món ăn thanh đạm.

“Trường em bị đau dạ dày nên anh mới mua cháo và thuốc, ai ngờ là em chỉ bị đau bụng bình thường thôi.” nói xong Hạ Chi Tuyền lại nhìn cô cười, trêu chọc: “Ngốc.”

Cổ Tư Úc xấu hổ cười hờ hờ, tuy bị nói là ngốc nhưng cô lại không hề tức giận, ngược lại còn thấy rất ngọt ngào.

Cái dáng vẻ cười ngờ ngạc này trông càng ngốc hơn rồi.

“Nhưng mà anh mua nhiều đồ cho em thế này, em không ăn hết được đâu.”

“anh cũng đã ăn gì đâu, cùng ăn đi.” Sợ cô đói nên cậu mua đồ rồi đem qua cho cô luôn.

“Vâng.”

Hai người ngồi cùng một hàng ghế ăn cháo, Cổ Tư Úc đã quên sạch chuyện mình đang giả vờ đau bụng rồi, không nhớ để mà làm trò ăn ít một chút, cứ thế ăn sạch sẽ bát cháo, ăn xong còn chủ động thu dọn rồi vứt rác.

Hạ Chi Tuyền ngồi bên cạnh quan sát động tác nhanh nhẹn và sắc mặt hồng hào của cô, ngầm nghĩ nói: “Nhìn em có vẻ khỏe lên rồi đấy.”

“...” Cổ Tư Úc khựng lại, lúc này mới nhớ ra là mình đang đóng vai “bệnh nhân”.

Nếu để cậu biết được là cô giả vờ bị bệnh, còn bắt cậu mang cơm rồi cũng đi nữa thì không biết có bị đánh chết không nhỉ?

Cổ Tư Úc bùng nổ khả năng diễn xuất, nét mặt như bùng tình ngộ, nói: “Ừ thì, bụng hết đau rồi này... Hay là tại cháo ngon quá nên chữa khỏi rồi...”

“Chắc thế, đau bụng nó cũng phát từng cơn từng cơn một.” Hạ Chi Tuyền nhẹ nhàng nói, ánh mắt rơi vào vành tai đỏ ửng của cô nhóc kia.

“Đúng thế, cứ đau từng cơn ý, vừa nãy thì đau, bây giờ lại ổn rồi.” Cổ Tư Úc thầm thở phào, cảm ơn ông trời đã giúp cô vượt qua bài kiểm tra nói dối này, “Em đi vứt rác nhé.”

Hạ Chi Tuyền nhìn cô nhóc cầm túi rác đi ra ngoài phòng học, trên người cô là bộ đồng phục áo khoác bên ngoài, sơ mi trắng và váy đen, mái tóc được buộc đuôi ngựa giờ đang khẽ tung bay như làn váy, bên dưới là đôi chân thon dài trắng nõn.

Cậu lười nhác đưa tay chống đầu, cái bút quay tròn trong tay, mắt nhìn Cổ Tư Úc chăm chú từ lúc cô đi cho đến khi cô quay lại.

Cổ Tư Úc vừa ngồi xuống bên cạnh Hạ Chi Tuyền thì cậu đã giơ tay ra véo nhẹ tai cô.

“Đừng động đây.” Thấy cô đang muốn né, cậu liền nhỏ giọng nói, chất giọng hơi khàn khiến cô không quen lắm.

“anh làm gì vậy?” Cổ Tư Úc không biết phải làm sao, liền tức giận nói.

“Em xem phim Inuyasha bao giờ chưa?”

“Xem rồi.” Cổ Tư Úc không hiểu sao tự dưng cậu lại nhắc tới bộ phim anime cũ đó.

“Tai của em giống Inuyasha lắm, khiến cho anh muốn nghịch.” Hạ Chi Tuyền nghiêm túc nói.

Trong đầu Cổ Tư Úc hiện ra hình ảnh Inuyasha với cái lỗ tai chó dựng thẳng lên, lập tức muốn bùng nổ, nghiêng người thoát khỏi móng vuốt của Hạ Chi Tuyền, che cái tai đang nóng rần, nổi câu quát: “Ý anh là nhìn tai em giống tai chó đúng không?!”

không đợi cậu trả lời cô đã nói tiếp: “Tai em làm gì nhọn như thế chứ, anh so sánh quá đáng lắm nhé! Em không cho anh véo tai em nữa đâu!”

Hạ Chi Tuyền không nhịn được cười, cười đến nỗi không dừng lại được.

Cổ Tư Úc vừa tức vừa xấu hổ ngồi một bên, cứ thế giận dữ nhìn Hạ Chi Tuyền, nhưng càng nhìn thì lại càng không giận nổi nữa rồi...

Bởi vì lúc cậu ấy cười nhìn đẹp trai lắm ý...

“Được rồi, anh cười đủ chưa hả? Mau giảng bài cho em đi.” Cổ Tư Úc phiền não mở sách ra, giờ bài khó ra trước mặt Hạ Chi Tuyền, kèm theo một tờ giấy nháp.

Hạ Chi Tuyền ngừng cười, liếc mắt nhìn đề, sau đó cầm bút viết các bước giải.

Cố Tư Úc kinh sợ với tốc độ của cậu, hỏi: “anh không cần suy nghĩ à?”

“Xem cái hiểu ngay.” Cậu đặt bút xuống, bài toán đã giải xong.

“...” Vốn cô còn đang trầm nghĩ là đây đâu sao cũng là dạng đề mà trong giờ cô giáo chưa nhắc đến, mình cũng không đến nỗi ngốc lắm đúng không, thế mà lúc này nhìn cái bài toán mà cô đã suy nghĩ nát óc nhưng vẫn không tìm ra cách giải lại được Hạ Chi Tuyền cầm bút viết có mười mấy giây là xong, trong lòng cô thật sự muốn sụp đổ...

“Em nhìn có hiểu các bước làm không?” Hạ Chi Tuyền hỏi.

Cố Tư Úc lại yên lặng nhìn, lời giải rất rõ ràng, cô nhìn cái là hiểu ngay, thế mà sao trước đó cô nghĩ mãi không ra nhỉ?

Hạ Chi Tuyền nhìn đồng hồ, nói: “anh ở cùng em thêm nửa tiếng, có bài nào không hiểu nữa thì bảo anh.”

“Ồ, vâng ạ.” Cố Tư Úc gật đầu, “Cảm ơn anh nhé.”

Hạ Chi Tuyền cầm di động chơi game, Cố Tư Úc ngồi một bên làm đề, cậu cũng rất chú ý mà đeo tai nghe, không để âm thanh trong game làm cô phân tâm

Lúc Cố Tư Úc lại tiếp tục gặp bài khó, cô cực kỳ rối rắm...

không biết Hạ Chi Tuyền có lại giải được trong mấy phút đồng hồ như vừa này không nhỉ?

Hỏi cậu ấy bài này thì không biết là mình có ngu quá không?

không biết là nên hỏi cậu ấy hay tự mình nỗ lực thì hơn nhỉ?

Rốt cuộc thì đây có phải là một bài khó không vậy?

Cuối cùng cô quyết định sẽ... tạm thời chuyển sang bài khác.

một lúc sau khi đã làm xong mấy bài liền, cô quay đầu nhìn lại thì Hạ Chi Tuyền đang ngủ gục xuống bàn rồi.

Tư thế của cậu rất tùy tiện, một bên tai nghe bị rút ra, một bên thì vẫn gắn trên tai.

Cố Tư Úc cởi áo khoác trên người ra, đi đến bên cạnh cậu, nhẹ nhàng choàng áo lên vai cậu.

cô cầm lấy một bên tai nghe bị rút xuống, cẩn thận đeo vào, tò mò không biết Hạ Chi Tuyền đang nghe nhạc gì.

Trong máy đang bật nhạc của nhóm Mayday.

“Bước đi trong gió, ánh mặt trời hôm nay sao bỗng thật dịu dàng,

sự dịu dàng của trời, sự dịu dàng của đất, giống như khi em ôm anh...”

Bài hát này cũng lâu rồi, giờ nghe lại tự nhiên thấy hay hơn hẳn.

Cố Tư Úc không gỡ tai nghe xuống mà yên lặng nghe đến hết bài, mắt nhìn Hạ Chi Tuyền đang ngủ say bên cạnh, có một cảm giác thỏa mãn không nói nên lời.

Khóe môi cô hơi nhếch lên, trong mắt là sự vui vẻ xen lẫn thích thú.

Nghe hết bài, cô gỡ tai nghe ra, cũng cất gọn lại cho cậu luôn, sau đó lại tiếp tục ngồi một bên làm đề.

Cố Tư Úc suy nghĩ, Hạ Chi Tuyền cũng ngủ mất rồi, nếu bảo cậu về phòng ngủ trưa rồi lại quay về lớp thì cũng hơi vất vả, chi bằng cứ ngủ luôn ở lớp đi, mà chính cô cũng cảm thấy tinh thần phấn khởi hơn, hết cả buổi trưa đều chỉ ngồi làm đề.

Hạ Chi Tuyền mơ màng ngủ, bỗng ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, cậu vốn cực kì ghét các thứ mùi lạ, bao gồm cả nước hoa, nhưng mùi này mang lại cảm giác rất gần gũi và tự nhiên, khiến cho cậu rất thích, thậm chí còn chìm đắm vào nó mà ngủ say hơn.

Đến khi tỉnh lại, cậu mới phát hiện ra mùi đó là từ đâu tới, chính là ở cái áo khoác đang đắp trên người mình...

Cố Tư Úc gấp sách lại, nói: “anh dậy rồi à? Thời gian cũng không còn nhiều, bọn mình đến lớp thôi.”

Hạ Chi Tuyền vẫn ngồi yên không nhúc nhích, hình như còn chưa tỉnh ngủ hẳn, tay vẫn cầm áo của cô.

“đi thôi.” Cố Tư Úc lấy lại áo, nhưng Hạ Chi Tuyền lại bất ngờ dùng sức rất mạnh, mặt nghiêm nghị nhìn cô, ánh mắt vừa âm trầm vừa sắc bén.

Cố Tư Úc bị dọa phải buông nhẹ tay ra, ngạc nhiên nhìn cậu.

Hạ Chi Tuyền cúi đầu nhìn chiếc áo trong tay, lại nhìn về kính ngạc của Cố Tư Úc, ánh mắt dần trở nên dịu dàng, nét mặt thả lỏng, cậu giờ tay bóp nhẹ sống mũi, ném cái áo lại cho cô, nói: “Vừa nãy anh chưa tỉnh ngủ.”

“Ồ...” Cố Tư Úc thờ phào nhẹ nhõm, “thì ra là anh có tật cáu gắt lúc mới ngủ dậy.”

“Đúng thế.” Hạ Chi Tuyền lười biếng ngáp một cái rồi đứng dậy.

Hai người đi cùng nhau xuyên qua sân trường, bước vào lớp ngay trước khi tiếng chuông vào học vang lên.

Hạ Chi Tuyền đã ngủ trưa nên tinh thần rất tốt, Cố Tư Úc thì hoàn toàn ngược lại, lúc này thì hăng hái bừng bừng, giờ thì buồn ngủ muốn chết. cô liều mạng ép mình phải tỉnh táo, cuối cùng cũng trụ được cho đến lúc tan học, đang gục xuống bàn ngủ một tí thì Trịnh Bồi Bồi ghé vào tai nói: “Nghe nói buổi trưa Hạ Chi Tuyền đứng dưới kí túc xá đợi cậu, sau đó còn công cậu đến tòa nhà tổng hợp nữa đúng không?”

“...” Tốc độ truyền miệng công nhận nhanh thật đấy.

“Này, cậu có thể nói cho mình nghe xem cảm giác lúc được Hạ Chi Tuyền công là thế nào được không? Mình chưa bao giờ thấy cậu ấy công con gái đâu nhà.”

“Giờ nghỉ trưa các cậu đi đâu thế? Ngồi học mình thấy cậu có vẻ mệt đấy...”

Cố Tư Úc mang theo sự nổi mọt cực độ nói một cách đơn giản: “đi học... Cho mình ngủ một lát đi...”

“đi học thì sao cậu ấy phải công cậu hả?”

“...”

“Chắc... Trước đây nhìn không ra cậu ấy lại là loại thích bám người đến vậy đấy.”

“...”

“Có phải hai cậu đang yêu nhau không?”

“!!!” Cố Tư Úc bị câu hỏi này dọa sợ phải ngồi bật dậy, hoàn toàn không còn thấy buồn ngủ nữa, cô điều chỉnh nét mặt, nghiêm túc nói: “Cậu đừng có mà nói lung tung.”

“Ồ...” Trịnh Bồi Bồi làm như đã hiểu ra điều gì, ngược lại còn gian xảo cười nói: “Vậy cậu thấy cậu ấy thế nào? Có thích cậu ấy không?”

“Mình không thích cậu ấy! Cậu đừng có nói mấy chuyện này nữa!” Cố Tư Úc nhỏ giọng mắng.

cô rất sợ bị cái người đang ngồi ở dãy bên cạnh kia nghe thấy.

Nhưng thực tế là cứ sợ cái gì là cái đấy nó đến, Trịnh Bồi Bồi nghe Cố Tư Úc nói, ngược lại cảm thấy mưu kế của mình đã đi đúng hướng, liền quay đầu nói với Hạ Chi Tuyền: “A Tuyền, cậu nghe thấy gì chưa, em gái má lúm đồng tiền nói là không thích cậu đó.”

Hạ Chi Tuyền đang đọc sách, chỉ hơi hột liếc mắt qua nhìn một cái, nét mặt không nhìn ra được vui buồn.

Lục Gia Diệp nghe thấy thì cười ha ha nói: “Em gái quả nhiên không tầm thường, không bị sắc đẹp làm cho mù quáng.”

Cố Tư Úc bị hai người họ trêu chọc thì phát điên, đứng dậy nói: “Mình đi vệ sinh.”

Trịnh Bồi Bồi sau đó lại ngồi vào chỗ của Cố Tư Úc, làm mặt quỷ với Hạ Chi Tuyền, cười sượng: “Có phải không ngờ tới rồi không? Buồn chưa buồn chưa? Khó chịu lắm đúng không hả?”

Hạ Chi Tuyền vẫn không thay đổi sắc mặt, cầm lấy một quyển vở trên bàn Lục Gia Diệp, xé một tờ ra vo thành một cục, ném thẳng vào mặt Trịnh Bồi Bồi.

Vừa nhanh vừa chuẩn xác, đúng ngay giữa mặt luôn, Trịnh Bồi Bồi giờ tay che mặt kêu: “Đánh người không được động vào mặt nhá, sao cậu ác thế hả?”

Mặc dù không đến mức đau muốn chết, nhưng thật sự là cũng đau vãi ra.

Trịnh Bồi Bồi tức giận đi đến chỗ bọn họ, cướp lấy quyển vở kia rồi quay về chỗ của mình, xé một tờ.

Lục Gia Diệp tru tréo lên: “Giời ơi là trời sao hai người lại xé vở của tôi thế hả!!!”

Trịnh Bồi Bồi vo tờ giấy lại rồi ném vào Hạ Chi Tuyền.

Hạ Chi Tuyền khẽ ngửa ra sau, cục giấy vì thế mà đập vào mặt Lục Gia Diệp.

Lục Gia Diệp phát cáu: “Hai cậu đã xé vở của tôi rồi lại còn coi tôi là mục tiêu nữa à!”

Trịnh Bồi Bồi cãi nhau với cậu ta: “Ông đây bị đánh trúng mặt rồi mà cậu chỉ biết lo cho quyển vở của cậu thôi à?”

Kệ cho hai người ầm ĩ, Hạ Chi Tuyền đứng dậy ra ngoài phòng học.

Tò Hàn làm khán giả đứng ra hòa giải: “Xé thì cũng xé rồi, mua lại quyển khác là xong, vo giấy lại rồi ném đầu lăm đó...”

Trịnh Bồi Bồi nói theo: “Đúng rồi đấy, tôi còn bị nện thẳng vào mặt luôn, tên Hạ Chi Tuyền kia hung bạo quá.”

Lục Gia Diệp nói: “Cậu ấy vẫn thế mà, giờ cậu mới biết à?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Edit: Ngân Nhi

Cố Tư Úc vào nhà vệ sinh rửa mặt, cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều.

Lúc cô đi về lớp thì bắt gặp Hạ Chi Tuyền đang đứng ngoài hành lang, ánh mắt hai người cũng trùng hợp mà giao nhau.”

“...” Hồngбет rồi! Ánh mắt của cậu ấy trông lạnh lẽo quá!

Cố Tư Úc hiểu cảm xúc trong đôi mắt đối phương, bắt đầu tự suy nghĩ.

không lẽ là tại cô nói không thích cậu ấy sao? Câu đó thực ra có nghĩa khác, cô chỉ đang biểu đạt rằng chuyện Trịnh Bồi Bồi nói là không đúng thôi, chứ không phải nói không thích thì có nghĩa là ghét.

Cố Tư Úc cảm thấy mình nên giải thích, dù sao thì... người ta cũng là cột trụ cho cô dựa vào mà, hơn nữa trưa nay còn ăn cơm của người ta rồi, lại nghe người ta giảng bài nữa, quay đi quay lại đã nói ra những lời như thế, nghĩ thế nào cũng thấy vô tâm.

Cố Tư Úc đi tới bên cạnh Hạ Chi Tuyền, cậu đang dựa lưng vào lan can, còn cô thì chống tay lên đó nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, trước phải nghĩ xem nên giải thích làm sao đã.

trên hành lang có không ít học sinh đang qua lại đùa nghịch.

Cố Tư Úc chậm rãi dịch lại gần Hạ Chi Tuyền, nhẹ nhàng kéo vạt áo cậu, không để cho mọi người nhận ra bí mật nhỏ này, sau đó nhỏ giọng chân thành nói: “Em không có ý đó đâu...”

Hạ Chi Tuyền không có phản ứng.

Cố Tư Úc còn đang định nói tiếp thì chuông vào học đã kêu rồi.

Các học sinh nói đầu ti nhau tiến vào lớp học, Cố Tư Úc thì đang muốn đi vào từ cửa sau, nhưng bất ngờ bị Hạ Chi Tuyền giữ lại.

Cậu kéo tay cô rồi đẩy cô dựa vào tường, Cố Tư Úc mở to mắt kinh ngạc nhìn cậu, nói: “Vào học rồi đấy!”

Hạ Chi Tuyền đưa tay lên véo nhẹ tai cô, nét mặt như cười như không.

Ngoài hành lang bốn bề vắng lặng, Cố Tư Úc tim đập loạn xạ, chỉ sợ thầy giáo sẽ đi vào đúng lúc này.

Hạ Chi Tuyền không nhanh không chậm nói: “Em có ý gì thì tối nay đến tìm anh rồi nói cho rõ ràng.”

Dứt lời, cậu buông cô ra rồi đi vào lớp từ cửa sau.

Cố Tư Úc cúi thấp đầu đi theo sau, mặt đỏ như tôm luộc.

Bây giờ là tiết Lịch Sử, thầy giáo tuổi trung niên đeo kính đứng trên giảng bài hăng say nước miếng tung bay, nhưng mà học sinh bên dưới thì rất thực tế, trừ khi có hứng thú thật sự với môn học này thì mới học, không thì hầu như ai cũng làm việc riêng.

Cố Tư Úc vẫn đang nghĩ đến câu nói kia của Hạ Chi Tuyền, phải nói rõ ràng thế nào nữa đây, rõ ràng là cô bị hãm hại bởi hoàn cảnh mà... Trong đầu cô đang hiện ra rất nhiều phương án để tỏ lòng thành ý, ví dụ như ôm đầu người ta gọi baba sau đó viết bản tường trình 800 chữ, hoặc là dắt cậu ấy đến siêu thị rồi vung tiền như rác, hào phóng mua cho cậu ấy một đồng kẹo luôn, rồi thì...

Cố Tư Úc ngồi trong lớp tưởng tượng toàn mấy chuyện không đâu, sau đó ngủ thiếp đi mất.

“Cố Tư Úc.”

“Cố Tư Úc.”

Trịnh Bồi Bồi vỗ hai cái mới đánh thức được Cố Tư Úc, cô ngồi thẳng dậy, thấy thầy giáo đang cầm sách, vừa giảng bài vừa đi về phía này.

A di đà phật! Cố Tư Úc quên hết mấy chuyện kia đi, ngồi nghiêm chỉnh đọc sách.

“Cố Tư Úc.”

Cố Tư Úc bị thầy gọi tên liền đứng dậy, ngơ ngơ ngác ngác, cùng thầy giáo mắt to trừng mắt ti hí.

Trịnh Bồi Bồi đá nhẹ chân cô, nói thầm: “Đọc đi, đoạn này này.”

Cố Tư Úc liếc xuống nhìn chỗ cô bạn lấy bút chỉ cho, lập tức háng giọng đọc.

Đọc xong, thầy giáo bảo cô ngồi xuống, sau đó tiếp tục giảng bài.

Cố Tư Úc thầm thở phào, may mà không sao.

Hết giờ, Cố Tư Úc huych tay Trịnh Bồi Bồi nói: “Cảm ơn cậu nhé, tan học mình mời cậu đi uống trà sữa.”

“Đồng ý, có trà sữa uống rồi!” Trịnh Bồi Bồi vỗ tay cười nói.

“Sau này trong giờ cậu cứ yên tâm mà ngủ, mình nhất định sẽ đảm nhiệm tốt công tác bảo vệ.”

“...” Cố Tư Úc ho nhẹ một tiếng, giải thích: “Hôm nay là chuyện ngoài ý muốn thôi, bình thường đi học mình sẽ không ngủ đâu.”

cô là cô gái đang muốn nỗ lực học tập để bước đến đỉnh cao mà, sao có thể ngủ trong lớp được chứ?

Tiếp theo là tiếng anh, Cố Tư Úc lại cố gắng lên tinh thần.

Thầy giáo tiếng anh còn khá trẻ, thoát nhìn rất thư sinh, thầy đang đứng trước bảng đen viết tên của mình: Quý Mục.

Các cô gái bên dưới cứ ghé vào nhau thì thầm to nhỏ, Trịnh Bồi Bồi thì nói với Cố Tư Úc: “Thầy tiếng anh đẹp trai nhờ?”

Cố Tư Úc đáp: “Cũng được.” Về thanh tú này sao có thể bằng được Hạ Chi Tuyền chứ.

Thầy Quý Mục sau khi giới thiệu bản thân xong thì bắt đầu chỉ ngẫu nhiên một học sinh đứng lên đọc bài.

Và Cố Tư Úc là người bị gọi lên.

Dưới sự hướng dẫn của Hạ Chi Tuyền, Cố Tư Úc đã học rất kỹ bài khóa rồi, còn thuộc lòng một đoạn nữa, cho nên khi được gọi tên cô cảm thấy khá thoải mái, giọng nói trong trẻo, tốc độ đọc không nhanh không chậm, tiết tấu cũng rất đúng.

Sau khi nghe cô đọc xong, thầy Quý Mục hỏi: “Em tên là gì?”

Cố Tư Úc đáp: “Cố Tư Úc ạ.”

Thầy Quý Mục gật đầu: “Tốt lắm, từ nay bạn Cố Tư Úc sẽ làm cán sự tiếng anh của lớp mình nhé.”

Cố Tư Úc: “...”

Trịnh Bồi Bồi giờ ngón cái lên với Cố Tư Úc: “Giỏi lắm!”

Cố Tư Úc không thể nào ngờ được là cô lại được chọn làm cán sự tiếng anh của lớp, cô còn định sẽ tự thiêu cùng với vốn tiếng anh của mình đó!

Tiết học kết thúc, thầy giáo giao bài tập về nhà rồi cho lớp nghỉ.

Các học sinh bắt đầu chạy ra khỏi chỗ ngồi, Hướng Lê và Trương Hân Dịch thì chạy xuống dãy cuối chơi.

“Wow, không ngờ là cậu lại học giỏi tiếng anh đây!”

“Cậu phát âm chuẩn lắm, rất dễ nghe.”

“Cán sự tiếng anh à, về sau cậu dạy bọn mình học nha ~”

Cố Tư Úc có chút mất tự nhiên: “Mình cũng bình thường thôi...”

“Mình phát hiện ra là Cố Tư Úc rất khiêm tốn nhé, suốt ngày nói mình học kém, thế mà đến thời khắc quan trọng là bộc lộ tài năng liền.”

Trịnh Bồi Bồi chen vào: “Người ta học giỏi mới khiêm tốn chứ, nếu học dốt thật thì dẫu từ bỏ ngay từ đầu rồi.”

Cố Tư Úc: “...”

cô loáng thoáng nghe thấy một tiếng cười từ hướng bên cạnh, quay đầu nhìn sang thì thấy Hạ Chi Tuyền vẫn đang ngồi đọc sách bình thường.

Là cậu ấy, nhất định là cậu ấy, chỉ có cậu ấy là biết rõ tình trạng của cô thôi...

Trước khi kết thúc tiết học cuối cùng của buổi chiều, Trịnh Bồi Bồi nói với Cố Tư Úc: “Bọn mình đi ăn với nhau nhé?”

Cố Tư Úc lại hỏi: “không phải cậu hay đi cùng bốn người kia sao?”

“Hạ Chi Tuyền không dễ chọc, Lục Gia Diệp nhìn không vừa mắt, Tô Hàn thì tạm được, Chu Kiều thì chả nói năng gì mấy, ngồi ăn cùng bọn họ chán chết lên được, con gái bọn mình đi cùng nhau vẫn là tốt nhất.” nói xong Trịnh Bồi Bồi lại khoác vai Cố Tư Úc, “Bảo bối à, mình chỉ quen có một người bạn cùng bàn là cậu thôi, cậu phải đi cùng mình nha.”

Cố Tư Úc không quen bị con gái làm nũng, cảm giác thương hoa tiếc ngọc lập tức bùng phát, khiến cô gật đầu ngay: “Được, mình còn muốn mời cậu uống trà sữa mà.”

Thế là buổi tối bốn cô gái cùng nhau đi ăn com, vì Cố Tư Úc nên Trịnh Bồi Bồi cũng làm quen luôn với Hường Lê và Trương Hàn Dịch.

đang ngồi ăn com thì nhóm Hạ Chi Tuyền đi từ trên tầng xuống, đi qua đâu là tiếng bàn tán nổi lên ở đấy.

Trịnh Bồi Bồi quay đầu nhìn, chẹp miệng nói: “Trông ghê chưa kia.”

Hường Lê cảm thán: “Lần trước mình có nói chuyện với Hạ Chi Tuyền rồi, đứng gần nên cảm nhận được lực sát thương của cậu ấy, cực kỳ xứng đáng làm hot boy của trường.”

Trương Hàn Dịch gật đầu: “Đúng là rất đẹp trai.”

Hường Lê hỏi Cố Tư Úc: “Tư Úc, lúc nói chuyện với Hạ Chi Tuyền cậu có bị đỏ mặt với tim đập nhanh không?”

Cố Tư Úc sững người, không biết trả lời thế nào.

Trịnh Bồi Bồi ôm vai cô, tận tình khuyên bảo: “Tư Úc à, cậu tuyệt đối đừng có thích cậu ta, mình nói cho cậu nghe, tính tình của cậu ta cực kỳ cực kỳ thôi, trước kia khi còn ở chung khu nhà thì cậu ta là bá chủ của khu đó đấy, không ai dám trêu chọc cả. Đáng hận nhất là một tên kiêu ngạo như thế lại có thể thu hút được bao nhiêu cô gái thích cậu ta, cậu không được chìm đắm đâu đấy, đừng có mà tâm thường như mấy đứa con gái mê trai kia.”

Cố Tư Úc đẩy cô bạn ra, nghiêm túc nói: “Bài tập không đủ nhiều hay là cậu đã nắm chắc suất vào Thanh Bắc(*) đấy hả? Suốt ngày chỉ nghĩ đến mấy chuyện thích với không thích thôi, mục tiêu của mình là Thanh Bắc chứ không phải đại học Long Hưng đâu nhé.”

(*) Thanh Bắc: Cách gọi tắt của hai trường đại học hàng đầu Trung Quốc là đại học Thanh Hoa và đại học Bắc Kinh

“Được được được.” Trịnh Bồi Bồi vui vẻ vỗ tay, “Bọn mình hẹn nhau cùng thi đỗ Thanh Bắc nhé.”

Ăn com xong, Cố Tư Úc lại rủ mấy cô bạn cùng đi uống trà sữa.

Hường Lê nói: “Tối bọn mình đến thư viện tự học nhé?”

Trương Hàn Dịch gật đầu đáp: “Được đấy.”

Thời gian buổi tối các học sinh có thể tự thu xếp, phòng tự học và thư viện đều được mở 24/24, cả các khu vực ăn chơi giải trí cũng hoạt động sau khi hết giờ học.

Trịnh Bồi Bồi vội xua tay: “Thôi thôi, mấy chuyện hẹn nhau học thì đừng rủ mình, khi nào đi chơi thì hẵng rủ nhé.”

Cố Tư Úc giọng gào nói: “Đề lần sau nhé, mình bận rồi.”

cô đã nhận được tin nhắn wechat của Hạ Chi Tuyền, bảo cô tám giờ đến sân bóng rổ gặp cậu.

Cố Tư Úc chuẩn bị trước một hộp kem Haagen-Dazs và một thanh socola Dove, trước giờ hẹn đã đi đến sân bóng rổ rồi.

Từ xa cô nhìn thấy bóng lưng cao lớn của Hạ Chi Tuyền, đang một mình chơi bóng rổ.

Cố Tư Úc vừa đi vào sân thì quả bóng rổ đã bay về phía cô, cô nhanh chóng đặt cái túi trong tay xuống rồi nhảy lên bắt lấy quả bóng, sau đó dẫn bóng đi vào giữa sân, giờ cao tay ném bóng vào rổ bằng một đường cong hoàn mỹ.

Quay đầu lại, cô thấy Hạ Chi Tuyền đã đi tới bên cạnh chiếc xà đơn, lười biếng dựa vào nó.

Cố Tư Úc nịnh nọt lại gần, đứng nghiêm trang trước mặt cậu, nói: “Hôm nay em có nói là không thích anh, nhưng tuyệt đối không có nghĩa là em ghét anh đâu, anh đừng hiểu lầm em nhé.”

Hạ Chi Tuyền quay đầu nhìn cô, dưới ánh trăng, ánh mắt của cậu mang một thứ cảm xúc rất khó hiểu.

Cậu vừa mới giờ tay lên thì Cố Tư Úc đã lùi về sau một bước, hai tay tự véo tai mình, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, vô cùng thành khẩn nói: “Em xin tự véo tai mình để thề là em không nói dối đâu.”

“...” Cánh tay Hạ Chi Tuyền giờ ra giữa không trung, nét mặt sùng sốt.

Suýt nữa là cậu đã bị cô chọc cười rồi, giờ thật, đã biết dùng mưu đầu trí với cậu rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Edit: Ngân Nhi

Cố Tư Úc lặng lẽ ngược nhìn thì thấy thái độ khó hiểu của Hạ Chi Tuyền, vừa như đang tức giận, cũng vừa như đang buồn cười không biết phải làm sao.

Tóm lại, cô đã thông qua nét mặt ấy mà kết luận được rằng, cô tạm thời được an toàn.

Cố Tư Úc lại vội nói: “Em còn mua mấy thứ cho anh đó, để em qua lấy nhé.”

nói xong cô lại chạy về chỗ sân bóng, lúc quay đi còn thầm cười trộm, vì đã có kinh nghiệm bị véo tai nhiều lần rồi nên cô đã phản ứng lại rất nhanh, ra tay nhanh hơn người ta một bước, thuận lợi tránh thoát được một lần, rất đáng khen.

Cố Tư Úc lấy đồ xong liền chạy về, lấy hộp kem đưa cho Hạ Chi Tuyền: “Em mua vị dâu cho anh này.”

Nét mặt Hạ Chi Tuyền vẫn lạnh nhạt, không có phản ứng gì.

Ánh mắt kia khi không cười sẽ tạo cho người ta một cảm giác rất đáng sợ, không dám lại gần.

Nhưng Cố Tư Úc thì không sợ chút nào, cô cười tủm tỉm: “Trước em thấy kem ngọt quá ăn rất ngán, nhưng kể từ lần trước anh mua cho em ăn thì em lại thấy nó cực kì ngon.” nói xong cô mở nắp hộp ra, xúc một miếng rồi đưa tới trước miệng cậu: “anh thử đi.”

Dưới ánh trăng, cô gái có má lúm đồng tiền với nét mặt nhộn nhạo, ánh mắt sáng rực, đang mỉm cười thật tươi, hàng mi dài khẽ rung động, không một chút kiêng dè mà khuấy động mặt hồ đang yên ả trong tim cậu.

“anh mở miệng ra nào, nếm thử một chút thôi, ngon lắm đấy.” cô nói như đang dỗ trẻ con vậy.

Hạ Chi Tuyền nhìn đôi môi xinh đỏ mọng của cô, há miệng ăn kem, liếm nhẹ môi mình.

Khi hương vị ngọt ngào ấy tan chảy trong miệng cậu, khát vọng trong lòng cũng nhận được một chút thỏa mãn.

Cố Tư Úc dứt được một miếng xong thì lại dứt tiếp miếng thứ hai, Hạ Chi Tuyền không nói gì, rất phối hợp mà há miệng ăn.

“Thế nào? Có ngon không?” Cố Tư Úc lại xúc một miếng dứt cho cậu.

Hạ Chi Tuyền có phần lười nhác, dựa lưng về sau, khoanh tay lại, không ăn nữa.

“...” Cố Tư Úc không biết làm sao, đồ mình mua cho người ta, có ngưng ngưng thì cũng phải ăn cho hết.

Chỉ là một hộp kem nhỏ thôi, ăn vài miếng là hết, thế là Cố Tư Úc lại tiếp tục kiên trì đút cho Hạ Chi Tuyền.

Hạ Chi Tuyền đột ngột quay đầu, ánh mắt sắc lạnh, quát lên: “Ai đấy?!”

Cố Tư Úc giật mình: “Có người sao?”

Phía đằng xa có tiếng động rất khẽ, lúc Hạ Chi Tuyền đi tới thì nơi đó lại trở nên yên tĩnh rồi.

Hạ Chi Tuyền nói: “Vừa nãy có người chụp ảnh.”

Cố Tư Úc gật đầu, nói: “Chắc anh quen rồi nhì.”

“Phiền lắm.” Hạ Chi Tuyền cau mày, sắc mặt khó chịu.

Cố Tư Úc khẽ cười, Hạ Chi Tuyền khó hiểu nhìn cô, thấy vậy cô lại nghiêm túc ngay, giải thích: “Chỉ là em cảm thấy anh như vậy rất đáng yêu thôi...” Nam thần nổi tiếng là thanh cao lạnh lùng, thế mà lúc nãy lại bạo phát giống một con sư tử, thật sự rất thú vị.

“Nào, anh há miệng ra, nốt miếng này là hết rồi.” Cố Tư Úc lại đưa thìa kem tới trước miệng cậu.

Hạ Chi Tuyền mở miệng ăn.

Cố Tư Úc thành công hoàn thành nhiệm vụ, cười lấy lòng nói: “Hiểu lầm đã được giải thích rõ ràng, kem cũng đã ăn, giờ bọn mình tìm một chỗ nào đó ngồi, sau đó anh dạy em học có được không?” cô lấy sách tiếng anh trong túi ra, “anh nhìn này, ngay cả sách em cũng mang theo rồi.”

Hạ Chi Tuyền cười như không cười nhìn cô: “Tự nhiên lại tỏ ra ân cần như vậy, thì ra là vì có việc muốn nhờ anh.”

Cố Tư Úc có hơi xấu hổ, nhưng nhớ đến chức vụ của mình ở lớp tiếng anh, thầy giáo và bạn bè đều tin nhiệm cô như vậy...

Dù có ở đây bị Hạ Chi Tuyền giễu cợt hai ba câu thì cũng có sao đâu chứ, đằng nào trước đó cô cũng bị mất mặt một lần rồi.

Cố Tư Úc ôm quyển sách trước ngực, ra vẻ đáng thương khản thiết nhìn cậu nói: “Trọng trách của cán sự môn học nặng nề quá, anh mà không giúp em thì em xong đời rồi... Quan hệ của bọn mình thân thiết như vậy, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, em mà bị mất thể diện thì anh cũng mất thể diện theo đúng không...”

Hạ Chi Tuyền khoanh tay, nhìn Cố Tư Úc nói: “Hai chúng ta rất thân thiết à?”

“Đúng mà, anh chính là người bạn tốt nhất của em ở cái trường này.” Cố Tư Úc không chút do dự mà đáp.

“Ồ.” Hạ Chi Tuyền cong môi cười, ngoắc tay với Cố Tư Úc, “Qua đây.”

Hai người vốn đang đứng cách nhau hai bước chân, nên Cố Tư Úc lại gần thêm một bước, Hạ Chi Tuyền cúi đầu nhìn cô, đưa tay nhẹ nhàng nắm tai cô, cười nói: “Vậy thì người bạn tốt nhất này có thể được nghịch tai em một chút không?”

“...”

Là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh được.

Cố Tư Úc bị người ta véo tai, nét mặt cực kì cam chịu.

Cảm giác nóng rực ở tai ủa tới, cô cố giữ bình tĩnh, bắt khuất gật đầu.

Thuận lợi sờ được cái tai nhỏ mềm nóng, đầu ngón tay Hạ Chi Tuyền như bị điện giật, thích thú không muốn buông tay, cười tươi: “Thế này mới ngoan.”

“Vậy... Bọn mình đi ra đâu ngồi học đây?” Cố Tư Úc bị nhột ở tai, toàn thân cũng râm ran theo, nên lúc nói chuyện giọng cũng mềm nhũn ra, còn hơi run rẩy ở cuối câu, dáng vẻ xấu hổ này khiến cho người ta không chịu nổi.

“...” Hạ Chi Tuyền buông tay ra, quay lưng đi vài bước.

Mẹ, sắp không chịu nổi rồi.

Hạ Chi Tuyền chống hai tay lên hông, hít sâu mấy lần, cố gắng đè nén cảm giác xao động trong lòng, giọng hơi khàn nói: “anh đưa em tới tòa nhà tổng hợp.”

“Được ạ.”

Thế là Cố Tư Úc vui vẻ đi theo Hạ Chi Tuyền.

cô lấy một thanh socola ra, bóc vỏ bẻ một miếng rồi đưa cho cậu: “Cho anh này.”

Hạ Chi Tuyền nhận lấy ăn, Cố Tư Úc nghiêng đầu nhìn, khẽ mỉm cười.

Hạ Chi Tuyền liếc cô một cái, hỏi: “Em nhìn gì?”

cô bật thốt lên: “Nhìn cái mặt đẹp trai của anh đó.”

nói xong cô lại thấy ngượng, lập tức bao biện: “không phải chỉ mình em thôi đâu, mà tất cả mọi người đều thấy anh đẹp trai.”

Hạ Chi Tuyền nhếch môi cười.

Hai người sánh vai đi trong sân trường, ánh trăng rọi xuống cái bóng cao ngất của người con trai cùng nét mặt dịu dàng của cậu.

Hạ Chi Tuyền dẫn Cố Tư Úc lên tầng thượng của tòa nhà tổng hợp, nói: “Ồ đây đi, đến phòng tự học bất tiện lắm, sẽ làm ảnh hưởng đến người khác.”

“Vâng.” Cố Tư Úc gật đầu liên tục, cô cũng muốn đến một chỗ nào đó yên tĩnh ít người lui tới để báai sư học nghệ.

Hai người đứng bên cạnh lan can, Cố Tư Úc mở sách ra rồi đặt luôn lên đó.

trên tầng thượng chỉ có một cái đèn với ánh sáng rất yếu, cùng với đó là ánh trăng mờ ảo và ánh sao lấp lánh.

Nếu chỉ lên đây nói chuyện phiếm thì rất hợp, nhưng hai người lại đến để học... Hạ Chi Tuyền sợ thị lực của cô bị giảm sút nên lấy di động mở đèn pin ra chiếu lên sách cô.

Hạ Chi Tuyền nói: “Em đọc một lần cho anh nghe xem nào.”

Cố Tư Úc có phần bối rối: “Em học kém...anh đừng cười em nhé.”

Hạ Chi Tuyền trêu: “anh còn không hiểu trình độ của em nữa à?”

“...” Được rồi, cô là người đang báai sư học nghệ, phải chịu để người ta trêu thôi chứ sao!

“Although it was autumn, the snow was already beginning to fall in Tibet. Our legs were so heavy and cold that they felt like blocks of ice...” Cố Tư Úc cố gắng dùng chất giọng chuẩn nhất để đọc bài khóa.

Hạ Chi Tuyền nghe xong thì gật đầu nói: “không tệ, có tiến bộ.”

“Cảm ơn anh đã khen, em sẽ tiếp tục cố gắng!” Cố Tư Úc không hề nén được sự vui sướng.

Nhưng đến lượt Hạ Chi Tuyền đọc mẫu cho cô nghe thì nụ cười của cô lại dần tắt...

Thế nào gọi là sự khác biệt giữa học sinh giỏi và học sinh yếu, chính là đây!

Hạ Chi Tuyền đọc xong, thấy mặt Cố Tư Úc như đưa đám thì giờ tay đặt lên đầu cô,nói: “Buồn cái gì chứ, anh có nên tặng hơn em, bác anh là dân ngoại giao, hồi nhỏ anh còn thường xuyên cùng bác ra nước ngoài cơ.”

“À...” Cố Tư Úc chậm rãi gật đầu, tổng kết: “Thế là em thì đang liều mạng chạy tới La Mã, còn anh thì khi mới sinh ra đã ở La Mã rồi.”

Hạ Chi Tuyền mỉm cười xoa nhẹ đầu cô: “Vậy thì từ giờ em không cần chạy đến La Mã nữa, mà anh sẽ từ La Mã chạy đến tìm em, có được không?”

“...” Cố Tư Úc không ngờ là cậu ấy sẽ nói vậy nên đơ người luôn, nhưng ngay sau đó lại cười rộ lên, giọng nói trong trẻo pha lẫn sự ngọt ngào: “Được, em chờ anh tới đón em, rồi đưa em ngồi lên tên lửa phóng đi.”

Hạ Chi Tuyền nhìn cô cười rồi cũng cười theo.

Cố Tư Úc chỉ nói đùa thôi chứ không nghĩ ngợi nhiều, tất nhiên cũng không chú ý tới sự chân thành trong mắt người kia.

Hạ Chi Tuyền cầm lấy cái bút trong tay cô, giảng cho cô từng câu từng chữ, giải thích ngữ cảnh trong câu, lưu ý những cấu trúc quan trọng và cách sử dụng từ vựng.

Cố Tư Úc tập trung tinh thần nghe cậu nói, cố gắng tiếp thu hết.

Đứng được một lúc thì thấy tê chân, cô liền đập mạnh hai cái vào chân rồi cúi xuống xoa bóp.

Hạ Chi Tuyền nói: “Nếu mệt thì bọn mình ngồi xuống đất đi.”

Cố Tư Úc có phần do dự: “không cần đâu. . . Em thì không sao, nhưng sợ anh ngại bản. . .”

Hạ Chi Tuyền thoải mái nói: “Đừng có nghĩ một đằng nói một nẻo như thế.”

Cố Tư Úc lập tức cởi áo khoác đồng phục của mình ra, trải xuống dưới đất rồi giờ tay làm động tác mời, nghiêm túc nói: “Mời thầy ngồi ạ.”

Hạ Chi Tuyền phì cười, đằng nào cũng trải ra rồi, cậu cũng không khách khí mà ngồi lên luôn, Cố Tư Úc cũng ngồi bên cạnh cậu.

Hai người ngồi dựa vào tường, đặt sách lên đầu gối học tiếp, giống như hôm nọ cùng nhau xem ipad vậy.

Tối muộn, ngồi được một lúc thì có con gió thổi qua, làm Cố Tư Úc thấy hơi lạnh.

Tập trung học nào. . . Học tập khiến cho ta có thêm kiến thức, học tập khiến cho ta cảm thấy ấm áp hơn. . .

Cố Tư Úc yên lặng tự thôi miên bản thân, nhưng cơ thể co lại theo bản năng đã bản đúng cô.

“Cầm hộ anh.” Hạ Chi Tuyền đưa điện thoại đang bật đèn pin cho cô.

Cố Tư Úc cầm lấy, Hạ Chi Tuyền cởi áo khoác của mình ra ném cho cô: “Mặc vào đi.”

“...không sao đâu, em. . .” Cố Tư Úc đang nói thì khựng lại, vì đột nhiên lại bị cậu nắm tay.

Tay cô lạnh như băng, còn tay cậu thì vừa to vừa ấm, bọc lấy tay cô, nhẹ nhàng xoa, vừa xoa vừa nói: “Có phải nhiệt độ cơ thể anh cao hơn em đúng không?”

“Hình như... Đúng thế...” Cố Tư Úc đỏ mặt, lắp bắp nói.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô được con trai nắm tay, lại còn vừa nắm vừa xoa. . . Cả người cô cứng đờ, mặt đỏ lên tận mang tai, không biết phải làm sao.

Hạ Chi Tuyền thấy tay cô ấm lên rồi thì mới buông ra, nói: “Mau mặc áo vào đi.”

Cố Tư Úc như vừa trốn ra khỏi lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân vậy, mặt đỏ bừng, cuống quýt mặc áo khoác vào.

Hạ Chi Tuyền nhìn đáng vẻ xấu hổ luống cuống của cô thì cười thầm.

Sau đó cậu lại giảng tiếp cho Cố Tư Úc một vài vấn đề nữa, chẳng mấy chốc đã mười giờ tối.

Hai người đứng lên, Cố Tư Úc cất sách đi, cầm áo khoác của mình lên phui sạch bụi, vắt trên cánh tay.

Lúc cô thu dọn xong xuôi, lại phát hiện Hạ Chi Tuyền đang dựa vào lan can, ngắm nhìn bầu trời đêm.

Cố Tư Úc hỏi: “anh đang ngắm sao à?”

Hạ Chi Tuyền đáp: “Vào những ngày trời quang, con người có thể quan sát được hơn 3000 ngôi sao chỉ bằng mắt thường, trong bầu trời đầy sao ấy, chúng ta cũng có thể khám phá ra những điều kỳ diệu của vũ trụ.”

Cố Tư Úc nhìn theo hướng cậu đang nhìn, nói thật: “Em không hiểu mấy cái này lắm, với em đơn giản chỉ là bầu trời sao hôm nay trông thật đẹp, phù khắp cả bầu trời.”

Hạ Chi Tuyền khẽ cười, giờ tay chỉ về phía Bắc: “Em nhìn đi, bảy ngôi sao sáng nhất tạo thành sao Bắc Đẩu đấy.”

“Ngôi sao nhìn giống cái muỗng kia á?”

“Đúng rồi.”

“Thú vị thật, còn gì nữa không?” Cố Tư Úc háng há hỏi.

“Hôm nay muộn rồi, về nghỉ thôi, hôm nào anh dẫn em đến đài thiên văn xem.”

“Vâng ạ.”

Hạ Chi Tuyền đưa Cố Tư Úc về kí túc xá, đứng dưới nhà, Cố Tư Úc vẫy tay với cậu: “Gặp lại sau nhé.”

Hạ Chi Tuyền vuốt cằm, xoay người rời đi.

Cố Tư Úc nhớ tới socola trong túi nên lại đuổi theo: “Đợi chút.”

cô đưa socola cho cậu, nói: “Em mua cho anh đấy.”

Hạ Chi Tuyền liếc nhìn rồi nói: “Em cầm giúp anh, khi nào muốn ăn anh sẽ nói với em.”

“...” Cố Tư Úc ngơ ngác nhìn Hạ Chi Tuyền rồi đi, đại ca à, sao anh lười quá vậy?

--

Cố Tư Úc đi về phòng ngủ, Trịnh Bồi Bồi đang nằm trên giường nấu cháo điện thoại. Lam Hiểu Thu thì ngồi học, có lẽ là không chịu nổi tập âm bên ngoài nên đeo tai nghe. Từ Lâm thì đến phòng tự học vẫn chưa về.

Trịnh Bồi Bồi thấy Cố Tư Úc về thì mau chóng tắt điện thoại đi, tung người nhảy dựng lên hỏi: “một mình cậu đi đâu thế? Tối muộn thế này mới thêm về.”

“Mình đến phòng tự học.” Cố Tư Úc trả lời qua loa.

“Lần sau đưa mình đi với, chơi một mình chán lắm.”

Cố Tư Úc gật đầu, có lẽ là hơi chột dạ nên không nói gì thêm.

Trịnh Bồi Bồi buồn chán nói: “Phòng này mình chỉ chơi được với cậu thôi, hai người kia tính cách khác biệt, không hòa đồng nổi.”

“...” Cố Tư Úc nhìn Lam Hiểu Thu đang vui đầu vào học, thân làm lớp trưởng, sự cao siêu không mấy ai hiểu được, cô cũng đã được trải nghiệm rồi.

“không đúng, đồ cậu mặc trên người không phải là đồng phục học sinh nam đấy chứ? Rộng thế này cơ mà.” Trịnh Bồi Bồi nhìn Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc lúc này mới giật mình nhận ra là mình đã quên trả áo khoác cho Hạ Chi Tuyền.

Nhưng mà cô vẫn tỏ ra thân nhiên nói: “Áo mình bị bẩn nên có một bạn học cho mình mượn áo, mình quên không trả lại, để mai trả vậy.”

--

Hôm sau, Cố Tư Úc đến lớp từ rất sớm, cầm cái áo khoác đồng phục nhét vào ngăn bàn Hạ Chi Tuyền.

Vì tới sớm nên cô cũng tranh thủ ôn lại những gì hôm qua Hạ Chi Tuyền đã dạy cho, đọc đi đọc lại nhiều lần cho nhớ kiến thức.

Trịnh Bồi Bồi thì thông dong đến muộn, còn chưa ngủ đủ nên lại gục xuống bàn ngủ ngon lành.

Giờ ôn bài buổi sáng kết thúc, Trịnh Bồi Bồi vươn vai, nói với Cố Tư Úc: “Tiếng đọc sách của cậu dễ nghe thật, làm mình ngủ say như chết.”

Cố Tư Úc: “...Cảm ơn cậu nhé.”

“Cậu đúng là học sinh giỏi, học hành rất nghiêm túc.”

“không phải đâu, mình vốn học kém lắm.” Nhớ lại quá khứ, Cố Tư Úc có phần buồn bã, “Nhưng mà bố mẹ mình vất vả lắm mới cho mình vào được trường này, tốn không ít tiền của, nên mình không muốn phụ lòng bố mẹ.”

“Đưa bé ngoan.” Trịnh Bồi Bồi vui vẻ xoa đầu cô.

Cố Tư Úc đang muốn đẩy tay cô bạn ra thì có một cục giấy bay tới từ phía bên cạnh, đập thẳng vào cổ tay Trịnh Bồi Bồi, khiến cô áy rụt tay lại rồi nhìn về hướng kia, tức giận quát: “Lục Gia Diệp, cậu liệu hồn đấy!”

Lục Gia Diệp tỏ ra vô tội: “không phải tôi! Là...Cậu ấy.” Cậu ta chỉ dám nói bằng khẩu hình miệng, chỉ tay về phía Hạ Chi Tuyền đang đứng ở cửa.

“...Đúng là tai hại.” Trịnh Bồi Bồi giận dữ nói, “Sớm biết vậy thì mình đã không học ở lớp 6 rồi, mình đã nói là Hạ Chi Tuyền không ưa mình rồi, thế mà mẹ mình vẫn nói là mình với cậu ta là thanh mai trúc mã, nên nhất định cậu ta sẽ quan tâm đến ý đến mình.”

Cố Tư Úc: “...”

thì ra có nhiều người mong được Hạ Chi Tuyền quan tâm như vậy.

Ở trong cùng một thế giới, những người mẹ cũng có suy nghĩ giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Edit: Ngân Nhi

đi ăn sáng xong, Cổ Tư Úc lại giật mình phát hiện kì kinh nguyệt của mình tới rồi, vội vàng quay về phòng lót băng vệ sinh.

cô ghét nhất là người họ hàng này của mình chưa bao giờ đến đúng hẹn cả, cứ ngay lúc người ta không ngờ tới thì nói đến là đến, một tiếng chào hỏi cũng không có...

Trở lại lớp học, nhìn thời khóa biểu ngày hôm nay, cô lại buồn bực muốn chết.

Tiết thể dục mà cô mong đợi nhất lại đến đúng vào hôm nay, là tiết cuối cùng của buổi sáng.

Học xong hai tiết đầu, đến giờ nghỉ giải lao tập thể dục buổi sáng, mọi người bắt đầu nới đuôi nhau ra ngoài.

Trịnh Bồi Bồi biết chuyện người bạn tốt của Cổ Tư Úc tới nên hỏi: “Cậu có đi không?”

Cổ Tư Úc lắc đầu: “Mình không muốn đi.”

Trịnh Bồi Bồi lại nói: “Vậy cậu nghỉ ngơi đi, mình đi nhé.”

Cổ Tư Úc quay sang nhìn Hạ Chi Tuyền phía bên cạnh, cậu ấy vẫn chưa đứng lên mà đang làm đề, cô rướn người ra gõ vào bàn cậu.

Hạ Chi Tuyền nhìn cô, cô nói: “Em bị đau bụng, anh xin với Chu Kiều cho em nghỉ giúp em nhé, em không đi được.”

Sắc mặt cô trắng bệch, hơi thở yếu ớt, trông có vẻ đang rất khó chịu trong người.

Hạ Chi Tuyền gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài, Cổ Tư Úc nhìn ra cửa sổ thấy cậu đuổi theo Chu Kiều rồi nói mấy câu với cậu ấy.

Cổ Tư Úc lấy mấy cuốn sách đặt ở giữa bàn, kê vừa đủ cao rồi gối đầu lên, thở phào nhẹ nhõm, mệt mỏi nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Cổ Tư Úc mở mắt ra, thấy Hạ Chi Tuyền ngồi vào chỗ của Trịnh Bồi Bồi thì ngạc nhiên nói: “Sao anh lại quay về?”

“Để anh đưa em lên phòng y tế.” Hạ Chi Tuyền nói.

“không sao đâu... không cần đi đến đó...” Cổ Tư Úc vội nói.

Nét mặt cậu rất nghiêm túc, giọng nói có phần ép buộc: “Mệt thì phải đi khám bác sĩ.”

Cổ Tư Úc: “...”

cô quay mặt đi, hướng cái gáy về phía Hạ Chi Tuyền, nói: “Bạn tốt của em tới...”

“Bạn tốt nào?” Hạ Chi Tuyền không hiểu.

Cổ Tư Úc đành phải nói thẳng ra: “Cái mà con gái tháng nào cũng phải gặp ý...”

Hạ Chi Tuyền: “...”

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng.

Tiếng tập thể dục dưới sân trường vang lên: “Quay người chạy nào, một hai ba bốn, hai hai ba bốn...”

Cổ Tư Úc đỏ mặt, hai tay ôm bụng, không muốn nói gì nữa, cảm thấy rất lúng túng.

Mãi sau giọng nói khô khốc của Hạ Chi Tuyền mới truyền đến: “Có muốn uống chút nước ấm không?”

“...” Cổ Tư Úc không đáp lại, chỉ thấy tay của Hạ Chi Tuyền giờ ra cầm lấy cái cốc đặt trên bàn cô, đi đến chỗ máy nước lấy một cốc nước nóng, sau đó đặt xuống trước mặt cô.

Cổ Tư Úc chậm rãi ngồi dậy, cầm cốc lên uống mấy ngụm, nước ấm từ cổ họng chảy xuống lưng phủ ngũ tạng, đúng là thoải mái hơn rất nhiều, cô liếm môi, nói nhỏ: “Cảm ơn anh nhé.”

nói xong cô lại uống thêm mấy ngụm nữa.

Hạ Chi Tuyền hỏi: “Socola em giữ giúp anh đâu?”

“Ở đây.” Cổ Tư Úc lấy socola từ trong ngăn kéo ra, đưa mấy viên cho Hạ Chi Tuyền.

Hạ Chi Tuyền cầm lấy, bóc giấy gói ra đưa tới bên miệng Cổ Tư Úc: “Nghe nói đồ ngọt có thể làm giảm cảm giác khó chịu đây.”

“...” thì ra là đưa cho mình ăn à.

Cổ Tư Úc há miệng ăn, nhai chậm rãi.

Hạ Chi Tuyền vứt giấy gói vào thùng rác, hỏi cô: “Thế nào?”

Cổ Tư Úc gật đầu cười nói: “Ngon lắm.” Uống chút nước ấm, ăn socola, cảm thấy đỡ hơn thật.

Hạ Chi Tuyền nhếch môi cười, sự căng thẳng thoáng chốc được thả lỏng không ít.

Cậu lại bóc một viên socola nữa rồi đưa cho cô.

Trịnh Bồi Bồi rất lo cho Cổ Tư Úc, cô không thêm đi tập thể dục giữa giờ mà đi mua một cốc trà sữa cho Cổ Tư Úc.

Lúc trở về lớp học, cô liền trông thấy ở dãy cuối cùng, Hạ Chi Tuyền đang ngồi ở chỗ của mình, đưa socola cho Cổ Tư Úc ăn, động tác rất tự nhiên, ánh mắt dịu dàng, rất kiên nhẫn, dường như còn có phần vui thích.

Trịnh Bồi Bồi sững sờ đứng ở cửa lớp.

Hoàn toàn không giống với Hạ Chi Tuyền mà cô quen chút nào.

Đối với cô thì Hạ Chi Tuyền là một cậu học sinh kiêu ngạo lạnh lùng, cậu ấy không thích nói chuyện với con gái, không thích chơi với con gái, cực kì ghét việc có con gái đi bên cạnh mình.

Đúng là rắm thổi, lúc nào cũng tỏ ra là mình nhìn ai cũng không vừa mắt.

Nhưng mà bây giờ...

Trịnh Bồi Bồi quay người đi dọc hành lang, mắt nhìn các học sinh đang tập thể dục bên dưới.

Đến khi mọi người lục tục đi về lớp thì cô mới đi vào theo.

Hạ Chi Tuyền đã ngồi về chỗ của mình, Trịnh Bồi Bồi đưa cốc trà sữa cho Cổ Tư Úc: “Minh mua cho cậu đây.”

“Cảm ơn cậu nhé.” Cổ Tư Úc vui vẻ nhận lấy.

Lúc Cổ Tư Úc đang cúi đầu hút trà sữa, Trịnh Bồi Bồi cũng tận dụng ánh sáng rực rỡ từ bên ngoài chiếu vào để quan sát cô thật kĩ.

Làn da trắng nhẵn nhụi, không có một nốt mụn hay tàn nhang nào, trên mặt chỉ có những sợi lông tơ rất mỏng, lông mi rất dài, cái mũi xinh xắn, lúc cười lên sẽ để lộ cặp má lúm đồng tiền.

Công nhận là rất đáng yêu, nhưng cũng không thể tính vào diện quá xinh đẹp, sao có thể khiến cho Hạ Chi Tuyền mê mẩn nhỉ?

Đến tiết thể dục cuối cùng thì Cổ Tư Úc đã thoải mái hơn nhiều, nên cô cũng theo các bạn đi đến sân tập.

Thầy thể dục sau khi tự giới thiệu bản thân xong thì bảo cả lớp chạy chậm hai vòng cho nóng người, Cổ Tư Úc xin phép thầy cho ngồi nghỉ một chỗ.

Lúc chạy, Lục Gia Diệp cứ quay đầu lại liên tục, nhìn Cổ Tư Úc đang ngồi một góc, hỏi Hạ Chi Tuyền: “Em gái bị mệt à? Hôm nay nhìn như Lâm Đại Ngọc ý, chẳng giống với phong cách của em gái tôi gì cả.”

Chu Kiêu cũng nói: “Chắc là mệt nên giờ nghỉ cũng không xuống tập thể dục, A Tuyền, cậu đưa Tư Úc đến phòng y tế chưa?”

Hạ Chi Tuyền ho một cái rồi nói: “không phải chuyện gì quan trọng nên không cần đi.”

“Tôi thì thấy em gái yếu lắm, nếu cậu thấy phiền thì để tôi đưa Tư Úc đi.” Lục Gia Diệp nói.

Ánh mắt sắc lạnh của Hạ Chi Tuyền quét tới, giọng nói lạnh đi mấy độ: “Đừng có mà xen vào việc của người khác.”

Cậu không muốn Cổ Tư Úc lại phải giải thích chuyện ấy với một người con trai khác...

Chuyện bí mật khó nói này chỉ mình cậu biết là đủ rồi.

Tô Hàn nghe mấy cậu bạn nói chuyện thì cười nói: “Em gái người ta thì người ta thương chứ, bọn mình đừng có nhiều chuyện nữa.”

Sau khi làm nóng người, thầy thể dục của lớp bên cạnh đi tới nói chuyện với thầy thể dục của lớp này, hai người quyết định sẽ tổ chức thi đấu cầu lông giao lưu giữa các học sinh nữ của hai lớp.

Cổ Tư Úc cùng mọi người đi tới sân vận động, các cô gái đều đã ở dưới sân cầu lông, Cổ Tư Úc thì ngồi trên hàng ghế khán giả quan sát.

Hạ Chi Tuyền vốn định đi đánh bóng rổ, nhưng không chống lại được sự nhiệt tình muốn xem thi đấu cầu lông của đám Lục Gia Diệp Tô Hàn, nên đành ở lại xem.

Cuộc thi đánh cầu lông sẽ thi theo hình thức đánh đôi, mỗi lớp chọn ra hai bạn nữ ra sân, nếu thua năm quả thì đổi người.

Lúc bắt đầu thì rất ổn, nhưng càng đánh thì cục diện lại dần nghiêng về một bên rồi.

Ở lớp 8 có mấy người rất giỏi thể thao, đánh cầu lông rất tốt, con gái lớp 6 bắt đầu không có nổi.

Lục Gia Diệp càng xem càng nản: “không phân rõ trình độ mà thi đấu thế này thì còn gì hay nữa, con gái lớp mình bị bên lớp đó đánh cho toi tã rồi.”

Lời này bị một nam sinh lớp 8 nghe thấy, cười mỉa nói: “anh Lục à, tại con gái lớp cậu yếu quá thôi, không thể trách lớp tôi mạnh được.”

không bao lâu, mười mấy bạn nữ của lớp 6 đều đã bị đánh bại.

Trong sân truyền đến tiếng hô hào vang dội của các nữ sinh lớp 8.

Trịnh Bồi Bồi đầu xong, thở hổn hển ngồi xuống bên cạnh Cổ Tư Úc, bực mình nói: “Bọn này kiêu ngạo chết đi được, thắng rồi mà còn nói này nói nọ, coi thường con gái lớp 6 bọn mình.”

một cô gái đang đứng trong sân, tay cầm vợt cầu lông, sau khi đánh bại một đám con gái thì cười nói: “Thắng thế này thì dễ quá.”

nói xong còn bảo với thầy thể dục: “Thầy Trường à, về sau thầy hãy sắp xếp cho lớp bọn em đấu với một lớp nào đó mạnh hơn nhé, chứ thắng dễ thế này thì chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Cổ Tư Úc đặt cốc trà sữa xuống, đứng dậy từ hàng ghế khán giả, nói to: “Đừng vội mừng, lớp chúng tôi vẫn còn một người nữa chưa ra sân đâu.”

cô cởi áo khoác ra đi vào trong sân, ánh mắt của mọi người cũng tập trung hết lên người cô.

Lục Gia Diệp kích động cực kì: “Em gái má lúm đồng tiền đấy à, liệu có chơi được không?”

Tô Hàn cũng rất lo lắng: “không phải Tư Úc đang mệt sao? Sao còn chơi làm gì?”

Hạ Chi Tuyền nhướn mày, nói với ủy viên thể dục Chu Kiều: “Cậu lên gọi em ý xuống đi.”

Chu Kiều vội vàng chạy tới chỗ Cổ Tư Úc, nói: “Cổ Tư Úc, cậu đang mệt thì đừng có chơi.”

Cổ Tư Úc cười rất tươi: “không sao đâu, mình đỡ nhiều rồi.”

cô cầm vợt cầu lông, giơ lên nói với đối phương: “Giờ chỉ có mình tôi thôi, chúng ta đánh đơn đi, để rơi ba quả thì coi như thua.”

Bên kia khinh thường nói: “Muốn tốc chiến tốc thắng à? Cũng được.”

Cổ Tư Úc khom lưng duỗi căng chân, nói với Chu Kiều đang đứng bên cạnh: “Này ủy viên thể dục, cậu sang bên kia đứng đi, nhớ phải hô cổ lên đấy nhé!”

Trước sự thúc giục của Cổ Tư Úc, Chu Kiều không còn cách nào, đành phải lui ra.

Cậu trở về chỗ Hạ Chi Tuyền, nói: “Tư Úc nói là cậu ấy đỡ nhiều rồi, nhìn thì cũng có vẻ ổn.”

Sau khi khởi động xong, Cổ Tư Úc cầm vợt cầu lông nói với đối phương: “Đánh đi.”

Trịnh Bồi Bồi ngồi hàng ghế khán giả: “...”

Chẳng lẽ cậu ấy không nhìn thấy sao, lớp 6 thua thê thảm rồi, còn xưng phong chịu khổ tiếp làm gì chứ.

Thầy thể dục thối còi, lớp 8 phát cầu.

Quả cầu lao vút qua tấm lưới, xông thẳng đến, Cổ Tư Úc nhảy lên vung vợt, mạnh mẽ đánh trả.

Qua vài hiệp, các nữ sinh lớp 6 phát hiện Cổ Tư Úc rất có năng lực, bắt đầu trở nên kích động.

Hương Lê dẫn đầu la lên: “Cố Tư Úc, cố lên!”

Những người khác cũng hô theo: “Cố Tư Úc, cố lên!”

Quả cầu lông bay lượn giữa không trung, những tiếng vung gậy vun vút vang lên, trận đấu vô cùng gay cấn.

Các cô gái làm cổ động viên của lớp 6 và lớp 8 cũng không bên nào chịu yếu thế.

“Cố Tư Úc, cố lên!”

“Vũ Tịnh, cố lên!”

“Cố Tư Úc, cố lên!”

“Vũ Tịnh, cố lên!”

Sau khi đánh ổn định vài hiệp, Cố Tư Úc đột ngột thay đổi cách chơi, đứng sát lưới bôn hỏ cầu, đối phương vội vàng không kịp chuẩn bị, để cầu rơi xuống đất.

Tiếng còi của thầy vang lên, lớp 6 dẫn trước một quả.

Các cô gái lớp 6 vừa nãy bị đánh cho toi tã không muốn sống nữa, lúc này lại điên cuồng vỗ tay la hét trong vui sướng.

Trịnh Bồi Bồi cũng nhảy lên hò reo: “Tư Úc cố lên!! Cho chúng nó thua thê thảm đi!!”

Các cô gái đồng lòng cổ vũ khích lệ tinh thần, đám con trai thì chỉ bình tĩnh quan sát cuộc thi, tranh thủ ngắm tia mắt cô bạn.

“Cố Tư Úc của lớp 6 xinh phết.”

“Chân dài thật, nhìn thì có vẻ gầy gò nhưng rất khỏe.”

“Em gái chân dài này được đấy.”

“Bàn về nhan sắc thì Cố Tư Úc đập chết Vũ Tịnh.”

“Bàn về vóc dáng thì Cố Tư Úc cũng đập chết Vũ Tịnh luôn.”

Các nữ sinh lớp 8 nghe được thì bực mình nói: “Nếu thích Cố Tư Úc thế thì chuyển sang lớp đó mà học.”

“Đề cao người khác rồi tự chìm lớp mình xuống, các cậu thấy vẻ vang lắm à?”

...Mấy cậu con trai bị giáo huấn liền biết điều mà ngậm miệng ngay.

Trong số này có một cậu học sinh khá đẹp trai, đứng khoanh tay, nét mặt bất cần đời, cười nói: “Thi đấu là thi đấu, tán thưởng là tán thưởng, yêu thích vẻ đẹp của con gái lớp khác không có nghĩa là khinh thường lớp mình, nghĩ thoáng đi.” Cậu ta nhìn cô gái đang thi đấu trên sân, nói tiếp: “cô bạn bên lớp 6 đó tên Cố Tư Úc đúng không? Khá hợp gu của tôi đấy.”

“Cậu muốn cưa người ta đấy à?” Mấy cậu con trai bên cạnh ồn ào nói.

Cậu ta không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Cố Tư Úc.

Các nữ sinh khi tập thể dục đều mặc đồng phục thể dục của trường, áo phông trắng và váy đen ngắn, Cố Tư Úc da trắng, chân thon dài, theo mỗi động tác mà nhìn càng năng động hơn.

cô đứng ở sân chạy tới chạy lui, mái tóc buộc đuôi ngựa tung bay, mồ hôi chảy dọc khuôn mặt, sức bật cơ thể và sự dẻo dai được phối hợp rất tốt.

Cố Tư Úc càng đánh càng hăng, đối phương không ngờ sẽ xuất hiện một đối thủ mạnh thế này, sau khi thua hai quả thì bắt đầu cuống chân, nhanh chóng thua nốt quả thứ ba.

Các nữ sinh lớp 6 vui vẻ hoan hô.

Cố Tư Úc hít thở đều, đứng yên tại chỗ, lưới biếng nghịch vọt cầu lông trong tay, hất cằm nói với đối phương: “Ai muốn đấu tay đôi nữa thì lên tiếp đi.”

Chu Kiều cười nói: “Tư Úc đúng là niềm kiêu hãnh của con gái lớp 6 chúng ta rồi.”

Tô Hàn: “Siêu thật, em gái má lúm đồng tiền đúng là quá giỏi.”

Lục Gia Diệp ôm ngực nói: “Trời ạ, em gái soái quá đi mất, tôi sắp mê chết rồi.”

Hạ Chi Tuyền: “...”

Sao lúc nào cô ấy cũng gây được sự chú ý thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Edit: Ngân Nhi

Lúc Cố Tư Úc đấu với người đầu tiên thì mọi thứ đều ổn, niềm hưng phấn đã tạm thời lấn át được sự mệt mỏi và khó chịu.

Đến khi cô đấu với người thứ hai thì cảm giác không khỏe trong người bắt đầu xuất hiện, cũng vì thế mà để mất một điểm.

Đối phương nhận thấy Cố Tư Úc đang yếu đi nên cũng tăng thêm sức lực mà đánh.

Trịnh Bồi Bồi đi lên đầu hàng nhìn Cố Tư Úc đứng trên sân, toát mồ hôi hột thay choco.

Cố Tư Úc liều mạng một phen, vung vợt đánh thật mạnh, đối phương không đỡ được.

Nhân lúc bên kia đang nhặt cầu, Trịnh Bồi Bồi liền chạy đến bên cạnh Cố Tư Úc, nói thầm “Cậu đau bụng đúng không? Thua thì thôi, dù gì cũng thắng được một hiệp rồi, không chơi nữa cũng có sao.”

Cố Tư Úc thở gấp nói: “không hề gì, còn một điểm nữa là phân thắng bại rồi, đã thi đấu thì phải hết mình chứ.”

“Cầu tới rồi, cậu tránh ra đi.” Cố Tư Úc đẩy Trịnh Bồi Bồi ra rồi chạy lên trên.

Quả cầu lông bay tới sắp rơi xuống đất, Cố Tư Úc bỏ nhào ngã xuống để đỡ, đối phương không đánh lại được.

Sắc mặt Hạ Chi Tuyền trầm hẳn xuống, đang định bước vào sân thì Cố Tư Úc đã nhanh chóng đứng dậy, mỉm cười tự tin nói với người đối diện: “Tôi thắng rồi.”

Hạ Chi Tuyền: “...”

Các cô gái lớp 6 vui sướng hoan hô, tiếng chuông tan học cũng vang lên ngay lúc này.

Kết quả cuối cùng là Cố Tư Úc của lớp 6 đã mạnh mẽ phản công, thắng được lớp 8, niềm vui bất ngờ này khiến cho các cô gái lớp 6 cực kì hưng phấn.

Cố Tư Úc bình tĩnh quay trở lại khán đài, Trịnh Bồi Bồi đi tới, thấy sắc mặt cô tái nhợt thì lo lắng hỏi: “Cậu khỏe không?”

“Mình không sao.”

“Cố Tư Úc.” Đằng sau truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Cố Tư Úc quay đầu lại, thấy Hạ Chi Tuyền ném áo khoác đồng phục cho cô, nói: “Mặc vào.”

“Ồ...Em không lạnh...”

“Mặc vào.” Cậu cao giọng lên, thái độ không cho cô cãi lại.

Cố Tư Úc không hiểu nổi, nhưng vẫn ngoan ngoãn mặc vào.

Trịnh Bồi Bồi đứng bên cạnh mở to mắt: “Lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy bắt ép người khác mặc áo của mình đấy.”

Lục Gia Diệp chạy đến, hai mắt sáng như sao nhìn Cố Tư Úc: “Em gái à, vừa rồi trông em ngầu lắm đấy.”

Tô Hàn cũng giơ ngón cái lên: “Được đấy chị Úc, chơi môn nào cũng giỏi.”

“Cũng bình thường thôi...” Cố Tư Úc khiêm tốn cười nói.

Tan học, mọi người lại tùm năm tùm ba đi ăn cơm, Cố Tư Úc nói với Trịnh Bồi Bồi: “Mình muốn về phòng ngủ, cậu mua cơm cho mình được không?”

“không thành vấn đề.” Trịnh Bồi Bồi sáng khoái đồng ý, vỗ vai cô nói: “Hôm nay cậu là người lập công của lớp, mình sẽ mua cho cậu thêm một cái đùi gà.”

Cố Tư Úc một mình trở về phòng ngủ, cơ thể có dấu hiệu hạ đường huyết, cô ngồi xuống ghế rồi nằm gục xuống bàn nghỉ ngơi.

Lúc thi đầu thi chỉ thấy hùng hực khí thế, đến khi ra về thì mới thấy mình đã quá tốn sức, mệt rũ rời.

Nghỉ một lát, Cố Tư Úc lại vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Khi cởi quần áo ra cô mới phát hiện là đằng sau quần lót có dính vết máu, vội vàng nhìn lại cái váy ngoài, quả nhiên cũng có máu...

May là váy sẫm màu nên không nhìn rõ, kể cả vết to cũng khó nhìn ra.

Cố Tư Úc bỗng giật mình, nghĩ đến việc Hạ Chi Tuyền vứt áo khoác cho mình mặc.

không lẽ là vì...Cậu ấy đã nhìn thấy...Nên mới...

Áo khoác của cậu ấy rất to, có thể che hết phần mông cô.

Cố Tư Úc nhớ lại, mặt đỏ bừng cả lên.

Mình sợ quá, không để ý gì cả, lại để một người con trai trông thấy, đã thế người ta còn giấu điểm hộ mình nữa.

Lam Hiểu Thu ăn cơm xong, lúc về phòng còn mang cho Cố Tư Úc một cốc trà sữa nóng.

Cố Tư Úc ngồi trước bàn học, lấy gối chèn lên bụng, ngồi làm đề cho quên đi, đột nhiên có một cốc trà sữa đặt xuống bàn làm cô giật mình, Lam Hiểu Thu nói: “Cậu đã làm rạng danh cho con gái lớp mình, người làm lớp trưởng tôi đây mời cậu đấy.”

“Vây đến lúc tổ chức đại hội thể thao thì không biết lớp trưởng phải mời mình bao nhiêu cốc trà sữa cho đủ đây.” Cố Tư Úc trêu ghẹo, cầm cốc trà sữa hút một ngụm.

Lam Hiểu Thu ngồi về chỗ của mình, một lúc sau lại đi tới chỗ Cố Tư Úc, đưa cho cô một tờ giấy, nói: “Cậu có thể hỏi Hạ Chi Tuyền giúp mình xem bài này làm thế nào được không? Chỉ cần bảo cậu ấy viết gợi ý cách giải là được.”

“Cậu tự đi hỏi cũng được mà.”

“Cậu ngồi gần cậu ấy nên dễ hơn.”

“Ừ.” Cố Tư Úc nhận lấy tờ giấy, là một bài số học, nhìn riêng từng chữ thì cô hiểu, nhưng khi ghép thành tổ hợp thì cô không hiểu lắm, nhìn không được phải hỏi: “Lớp trưởng đại nhân, cái đề này nằm ngoài chương trình học phải không? Sao mình đọc mà không hiểu gì hết?”

“Đây là đề thi Olympic.”

“...Báỉ phục.” Bạn Cố học kém lập tức quỳ lạy đại thần.

cô thì chỉ dám nghĩ đến kì thi giữa kì thôi, còn người ta thì đã chiến đấu cho cuộc thi Olympic rồi.

...

Tiết học buổi chiều, Cố Tư Úc vì không thoải mái nên tư thế ngồi có phần lười nhác, không hiên ngang như một cây bạch dương giống ngày thường.

Trong giờ học, Trịnh Bồi Bồi ngồi bên cạnh cười nói: “Cậu không học hành liều mạng như mọi khi nữa, mình cũng thấy thoải mái hơn nhiều.”

“Trông cậu hả hê quá đấy.” Cố Tư Úc gục xuống bàn lằm bằm.

“Tiết thể dục sáng nay cậu làm thế nào mà mạnh mẽ như chiến sĩ thế? Chẳng nhìn ra một chút khác thường nào cả.”

“Cứ giả vờ là mình rất thoải mái thôi, còn sau đó...Cậu hiểu mà.”

“Ha ha...” Trịnh Bồi Bồi bật cười.

“đi vệ sinh không?”

“không đi không đi.”

Cố Tư Úc thấy khát nước, cầm cốc lên thì thấy chẳng còn giọt nước nào.

Bình nước thì ở cuối lối đi bên cạnh chỗ Lục Gia Diệp, Cố Tư Úc liền quay sang nhìn Hạ Chi Tuyền.

Cậu đang yên lặng ngồi đọc sách, Lục Gia Diệp ngồi cùng bàn thì đang cười đùa với Tô Hàn.

Cố Tư Úc lấy điện thoại trong ngăn bàn ra, mở wechat nhắn tin cho Hạ Chi Tuyền: “Lấy cho em cốc nước được không?”

Nhấn xong lại liếc trộm Hạ Chi Tuyền, thấy cậu vẫn còn đang đọc sách.

“Có được không hả?”

“Nàyyyyy!!!”

Phát liền ba tin nhắn xong thì người bên kia mới có phản ứng, lấy đi động ra xem.

X: “không phải vẫn khỏe lắm à?”

X: “Đến lấy cốc nước cũng không làm nổi?”

Cố Tư Úc bĩu môi, nhắn lại: “Em không muốn làm gì cả, giúp em đi mà... anh nhìn tâm nhìn em chết khát hay sao?”

X: “Chết khát thì thôi.”

Ý cũng như tên: “[Roi lệ] [Roi lệ]”

Đành chịu vậy, lão Hạ không phải là người mà cô có thể tự do sai khiến.

Cố Tư Úc đặt di động xuống, ngồi thẳng người dậy, cầm cốc nước lên, đang định đứng dậy tự đi lấy nước thì cái cốc đã bị người ta giật mất.

Hạ Chi Tuyền tay cầm cốc để lại cho cô một bóng lưng kiêu ngạo, cậu đi ra chỗ bình nước lấy nước rồi quay lại đặt cái cốc lên bàn cô.

“Cảm ơn anh nhé.” Cố Tư Úc mỉm cười với cậu.

Sắc mặt cậu không chút thay đổi, lạnh lùng ngồi lại chỗ của mình.

“...” Cậu ấy không được vui à? Sao vậy nhỉ?

Cố Tư Úc lấy tờ giấy kia ra, nói với Hạ Chi Tuyền: “Học thần, em có một bài toán muốn nhờ anh giúp.”

Hạ Chi Tuyền không có phản ứng gì.

“Giúp em thêm tí nữa đi mà, sang đây xem chút thôi ~” Cố Tư Úc nịnh.

Hạ Chi Tuyền đứng dậy, lười biếng đi tới ngồi vào chỗ của Trịnh Bồi Bồi, dịu dàng hỏi: “Bài gì?”

Cố Tư Úc cười hi hi, ghé sát vào nhìn cậu, hỏi: “Có phải tâm trạng anh đang không được tốt không?”

Gương mặt tươi cười cùng hàng lông mi chớp nhẹ phóng đại ngay trước mắt khiến cho Hạ Chi Tuyền không kịp chuẩn bị tâm lý, tim đập loạn nhịp, cậu lui về sau một chút, mặt lạnh nói: “Có muốn hỏi bài nữa không đây?”

Cố Tư Úc nắm hai tay lại thành nắm đấm, đặt lên bàn rồi chống cằm lên, nghiêng đầu nói: “Nhưng mà em thấy anh không được vui, nên em quan tâm đến chuyện gì đã khiến anh bức bối hơn.”

“anh vui hay buồn quan trọng đến vậy cơ à?” Hạ Chi Tuyền nhìn cô hỏi.

“Tất nhiên là quan trọng rồi, cực kì quan trọng luôn.” Cố Tư Úc nói chắc chắn, ánh mắt không chút tránh né nhìn thẳng vào mắt cậu, như đang muốn chứng minh sự chân thành của mình.

“...” Hạ Chi Tuyền chịu thua, quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Ánh mắt cậu nhìn vào không trung, hồ hững hỏi: “Em muốn hỏi bài gì?”

Cố Tư Úc đưa tờ giấy qua: “Bài này, anh chỉ cần viết các bước giải lên đó là được.”

Hạ Chi Tuyền liếc cô, hỏi: “Em muốn thi Olympic Toán à?”

“không phải em, là lớp trưởng Lam Hiểu Thu đó, bạn ý nhờ em hỏi giúp anh bài này.”

“anh không biết làm” Hạ Chi Tuyền nói.

Cố Tư Úc kinh ngạc: “anh là học thần mà cũng có bài không biết làm sao?”

“Ừ.” Hạ Chi Tuyền thân nhiên đáp, “Trừ em ra thì những bài của người khác hỏi anh đều không biết làm.”

nói xong cậu rời khỏi chỗ của Trịnh Bồi Bồi, quay về vị trí của mình.

Cố Tư Úc phải mất khoảng năm giây mới hiểu được ý của Hạ Chi Tuyền.

...nói cách khác thì...Chỉ có cô mới được hỏi bài cậu ấy thôi, còn người khác hỏi thì cậu ấy sẽ coi như không biết?

Cố Tư Úc quay sang nhìn Hạ Chi Tuyền, nét mặt nghiêng của cậu có phần lạnh nhạt xen lẫn kiêu ngạo, chính là kiểu không muốn quan tâm đến bất kì ai.

Cố Tư Úc gờ tay lên sờ mặt mình, cảm thấy vừa buồn bực lại vừa vui mừng.

cô đây là gặp vận cứt chó gì mà lại được người ta đối xử khác biệt như vậy chứ?

Trịnh Bồi Bồi đi vệ sinh quay về, thấy Cố Tư Úc đang ngẩn ngơ cười khúc khích thì chọc vào đầu cô một cái: “Cậu đang mơ mộng cái gì đấy?!”

“Cậu tránh ra.” Cố Tư Úc đập một phát vào tay cô bạn, miệng vẫn không ngừng cười được.

“Chắc, cười đến nhộn nhạo cả người thế này, tám phần là đang nghĩ đến con trai rồi.”

Cố Tư Úc trong lòng lúng túng, ngoài mặt thì vẫn tỏ ra bình tĩnh: “nói linh tinh.”

“Hai cô em, tôi ra ngoài ăn cơm nhé?” Lục Gia Diệp ở bên kia mời mọc, “Nhà anh Lục đây mới mở nhà hàng, không xa trường lắm đâu, có muốn đi đánh giá tài nghệ của đầu bếp không?”

“Được đấy.” Trịnh Bồi Bồi sáng khoái đồng ý, “Mặc dù có cậu ở đó thì hơi sát phong cảnh, nhưng nề tình cậu chủ mời thì tôi nhịn một tí cũng được.”

“Trời đất, cậu ăn của tôi rồi còn muốn hưởng lợi thế đấy à?”

“Lêu lêu ~” Trịnh Bồi Bồi làm mặt quỷ với cậu ta.

“Em gái à, em cũng đi cùng nhé?” Lục Gia Diệp hỏi Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc lắc đầu: “Mình không đi đâu, hôm nay mình hơi mệt, tan học mình muốn về phòng nghỉ ngơi luôn.”

“Thôi được, vậy bọn này đi ăn trước xem thế nào, nếu được thì lần sau lại rủ em đi nhé.”

“Được.” Cố Tư Úc cười đáp.

- -

Cố Tư Úc cùng Hường Lê và Trương Hán Dịch ăn xong bữa tối ở nhà ăn rồi quay về phòng ngủ luôn.

cô ngồi trên giường, dựa lưng vào tường, quần chân xung quanh cho thoải mái, sau đó bắt đầu đọc sách làm đề.

Trước đây Cố Tư Úc không chăm học đến vậy, đến lớp ngồi nghe giảng thì còn có thể miễn cưỡng làm được, chứ tan học mà còn bắt cô đặt việc học lên hàng đầu là hoàn toàn không thể. cô có tố chất thể thao rất tốt, môn gì cũng chơi được và chơi rất hăng say, nào có tâm trí mà học với hành chứ.

Nhưng mà, sau khi lên cấp ba, cô mới quyết tâm thay đổi thái độ học tập của mình.

Môi trường mới, bạn bè mới, thầy cô mới, tất cả đều khác biệt, khiến cho người ta cũng cảm thấy nhiệt huyết hơn.

Trịnh Bồi Bồi lúc này đang đi ăn với bọn Lục Gia Diệp, Từ Lâm và Lam Hiểu Thu đến thư viện học, trong phòng lúc này chỉ có mình Cố Tư Úc.

Khi cô đang tập trung tinh thần để học thì có người gõ cửa phòng.

“Ai đấy? Cửa không khóa đâu.”

Cửa được đẩy nhẹ ra, có hai cô bạn đi vào rồi nhìn xung quanh.

“Các cậu tìm ai?” Cố Tư Úc ngồi giường trên hỏi, hai người kia lập tức ngẩng đầu nhìn.

“Cố Tư Úc, bọn mình học lớp 8, là lớp hôm nay thi đánh cầu lông với lớp cậu ý.”

“Minh biết rồi, có chuyện gì không?”

“Tối nay lớp bọn mình rủ nhau đi hát, muốn mời cậu đi cùng.”

“Cảm ơn các cậu nhé, mình hơi mệt nên không đi được.”

“Là Lục Minh lớp bọn mình muốn mời cậu, cậu không đi thật à?”

“không đi, mình mệt lắm.” Cố Tư Úc không biết Lục Minh là ai, cũng không có hứng thú hỏi thêm, dứt khoát từ chối.

Hai cô gái thấy Cố Tư Úc kiên quyết như vậy, lại thấy cô đúng là không có vẻ gì là hào hứng nên đành thôi.

Sau khi bọn họ rời đi, Cố Tư Úc lại tiếp tục ngồi làm đề.

Lúc gặp bài khó, theo bản năng cô lại cầm đi động bấm số của Hạ Chi Tuyền.

Tút tut hai tiếng thì điện thoại được kết nối, Cố Tư Úc nghe thấy đầu bên kia nói “Alo” thì mới chợt nhớ ra, có thể bây giờ cậu ấy vẫn đang ăn com với đám Lục Gia Diệp, quấy rầy cậu ấy lúc này có ổn không nhỉ?

“không có gì, chỉ là em có một vấn đề muốn hỏi anh thôi, mà nếu anh đang ở bên ngoài thì không tiện lắm, để mai lên lớp rồi em hỏi sau.”

“Em hỏi đi, anh đang ở phòng ngủ.”

đi ăn com mà về sớm vậy sao...

Cố Tư Úc nhận được sự đồng ý thì cũng không khách khí nữa, mau chóng đọc đề cho Hạ Chi Tuyền.

Hạ Chi Tuyền ngồi trước bàn học, cầm bút viết xuống những bước quan trọng.

Chờ Cố Tư Úc đọc xong đề thì cậu cũng nghĩ xong rồi.

“anh làm xong thì chụp ảnh lại gửi em nhé?”

“không cần, bây giờ anh sẽ nói các bước giải cho em.”

“...”

Còn gì tàn nhẫn hơn nữa không!

cô thì nghĩ mãi chẳng ra, còn cậu ấy thì không cần thời gian để suy nghĩ luôn.

Hạ Chi Tuyền nói một lần cách giải cho Cố Tư Úc, cô bật loa để điện thoại sang một bên, vừa nghe vừa viết ra giấy.

Giải quyết xong bài tập, cô vui vẻ gật đầu: “Đúng đúng đúng, chính là như thế, sao em không nghĩ ra nhỉ!”

“Còn gì nữa không?”

“Tạm thời không có.”

Cố Tư Úc đang định cúp máy thì Hạ Chi Tuyền lại nói: “anh cũng đang làm bài, bọn mình cùng nhau học, cứ mở điện thoại thế đi.”

“...” Còn có kiểu này nữa à? Mở điện thoại cùng nhau học?

“Lúc nào em không hiểu thì có thể hỏi anh ngay.”

“Được học thần tình nguyện dạy học, đám học sinh kém chúng em xin được cảm tạ.”

Trong loa truyền đến tiếng cười của Hạ Chi Tuyền: “Nhớ đeo tai nghe vào đây, đừng để ảnh hưởng đến người khác.”

Lúc này bạn cùng phòng đang ở bên ngoài hết, chỉ có một mình cô nên tương đối tự do, nên Cố Tư Úc vẫn để loa ngoài điện thoại như cũ.

Lúc Từ Lâm và Lam Hiểu Thu đi vào phòng thì cũng đúng lúc Cố Tư Úc đang hỏi bài Hạ Chi Tuyền, loa điện thoại truyền ra một giọng nam hơi khàn rất dễ nghe, so với giọng nói thường ngày nghe thấy trên lớp thì quyến rũ hơn nhiều.

Hai cô gái ngẩn người, nhưng sau đó lại yên lặng trở về chỗ của mình.

Cố Tư Úc thấy bạn cùng phòng về thì vội tắt loa ngoài điện thoại đi, kẹp vào một bên vai rồi tiếp tục thảo luận với đầu bên kia.

Cuối cùng cô nói: “Bạn cùng phòng về rồi, tối nay em cũng học được khá khá, cảm ơn anh nhé.”

Cố Tư Úc cúp máy, Lam Hiểu Thu đi tới hỏi: “Vừa rồi cậu nói chuyện với Hạ Chi Tuyền đấy à?”

“Ừ đúng rồi.”

Lam Hiểu Thu lại hỏi: “Vậy cậu đã hỏi họ mình cái bài kia chưa?”

“...”

Cố Tư Úc có phần lúng túng, ngại không dám kể lại chuyện Hạ Chi Tuyền đã lạnh lùng từ chối không làm cho cô ấy nghe.

Nhất là mới vừa rồi cậu ấy còn giảng liền mấy bài cho cô nữa chứ, lớp trưởng đại nhân cũng nghe thấy rồi.

Cố Tư Úc bối rối vài giây rồi mới nói: “Mình hỏi rồi, cậu ấy bảo ngày mai sẽ đưa đáp án.”

Lam Hiểu Thu mỉm cười với cô: “Cảm ơn nhé.”

“...” Trời ạ, đây là lần đầu tiên cô thấy Lam Hiểu Thu cười đấy.

cô còn tưởng là mọi vui buồn của lớp trưởng đều chỉ dành cho mỗi việc học thôi chứ.

thì ra cô ấy cũng biết cười.

--

Hôm sau, Cố Tư Úc đành phải mặt dày đưa tờ giấy đó cho Hạ Chi Tuyền một lần nữa, thế mà thái độ cậu ấy vẫn rất hờ hững.

Tranh thủ lúc Lục Gia Diệp chưa đến lớp, cô liền ngồi vào ghế của Lục Gia Diệp luôn, bám dính lấy Hạ Chi Tuyền không tha, nhẹ nhàng kéo tay áo cậu, giọng mềm nhũn nói: “Giúp em đi mà, em cũng rất tò mò không biết bài này làm như thế nào, anh xem hộ em nha, có được không?”

Hạ Chi Tuyền lạnh nhạt liếc cô: “Em đang làm nũng anh đấy à?”

“...” Cố Tư Úc ghen hòng, máu trong người xông thẳng lên đỉnh đầu, từ phần cổ trở lên đỏ bừng hết cả, lan sang cả hai tai.

không đợi cô thoát ra khỏi trạng thái quẫn bách này, Hạ Chi Tuyền đã hỏi tiếp: “Em nghĩ em làm vậy sẽ có tác dụng sao?”

“không, không phải mà, em không có...” Cố Tư Úc đỏ mặt giải thích, nhưng lại không thể nói ra hai từ làm nũng ấy.

Ở nhà cô còn chưa bao giờ làm nũng với bố mẹ, vậy mà sao... lại cùng với một người con trai...

Hạ Chi Tuyền nhìn cô, khẽ cười thành tiếng, cúi đầu viết các bước giải.

Cố Tư Úc ngồi bên cạnh ngo ngác nhìn.

Cậu gần như không cần nghĩ mà viết, làm xong thì đưa luôn cho cô, cúi đầu cười nói: “Em cũng thông minh đấy, biết là làm nũng rất có tác dụng với anh.”

Editor: Eo ơi hờn cả thế giới, mệt với anh Hạ cực kì luôn) Tung thính một cách rõ ràng cmml ạ)

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Edit: Ngân Nhi

Buổi chiều sau khi tan học, Cố Tư Úc đưa lại tờ giấy cho Lam Hiểu Thu, Lam Hiểu Thu đặt bút xuống rồi nhận lấy, nhìn mấy dòng lời giải trên giấy thì ánh mắt ngập tràn vui sướng, cô ấy ngẩng đầu lên cười nhìn Cố Tư Úc, nói: “Cảm ơn cậu.”

“Chuyện nhỏ chuyện nhỏ.” Cố Tư Úc xua tay nói.

“Hạ Chi Tuyền có nói gì không?” Lam Hiểu Thu hỏi, trong giọng nói ảm chứa một chút chờ mong.

“...” Cố Tư Úc sợ run, vội đáp: “không nói gì cả, cậu ấy cứ thể viết lời giải ra thôi.”

nói gì chứ... nói là cô làm nũng... Còn nói cô làm nũng có tác dụng nữa...

Trong đầu bỗng hiện lên dáng vẻ của Hạ Chi Tuyền khi ấy, Cố Tư Úc thật sự chỉ muốn chui ngay vào một cái hang nào đó để trốn thôi.

“Thế à.” Lam Hiểu Thu lên tiếng, nét mặt có phần trùng xuống.

Tuy nhiên Cố Tư Úc lại đang đắm chìm trong sự bối rối của riêng mình nên hoàn toàn không phát hiện ra.

Ăn cơm tối xong, Trịnh Bồi Bồi dắt Trương Hân Dịch đi làm tóc, Cố Tư Úc và Hường Lê thì tới thư viện.

Cố Tư Úc đang vui đùa vào làm đề thì có một tờ giấy không hiểu từ đâu bay vào giữa quyền sách của cô.

Suy nghĩ bị gián đoạn, cô cầm tờ giấy lên rồi mở ra xem, trên đó viết: cô bé, nhìn sang phía đối diện đi.

Cố Tư Úc ngẩng lên nhìn, lúc cô đến thì ghế đối diện vẫn trống, không biết từ bao giờ đã có một cậu con trai ngồi ở đó rồi.

Hai người nhìn nhau, cậu ta nháy mắt với cô một cái rồi nhếch môi cười.

Cậu thiếu niên có làn da màu lúa mạch, để đầu cua, ngũ quan rõ nét, trong sự đẹp trai kèm theo một chút xấu xa vô lại.

Người này cô không quen, Cố Tư Úc sau khi đưa ra nhận định thì lại cúi đầu làm đề tiếp, nội tâm không hề xao động chút nào.

Lục Minh: “...”

thì ra cô nhóc này rất lạnh lùng, hay lắm.

Lục Minh lại viết vào một tờ giấy khác, rướn người ra đưa thẳng vào tay Cố Tư Úc.

“Này bạn học, cậu có thể giảng cho mình bài này được không?”

“Tốc độ ban đầu của tàu hỏa là 42km/h, lúc xuống dốc thì tăng lên 0.3m/s...”

Cố Tư Úc đang ngồi làm đề Vật Lý, vốn hơi bực bội vì bị quấy rầy, nhưng đọc xong đề bài thì biết là đối phương cũng học lớp mười giống mình, quan trọng là đề này cô biết làm!

cô cầm bút viết lời giải ra giấy, sau đó trả lại cho đối phương.

Trong nháy mắt đối phương lại đưa một tờ giấy cho Cố Tư Úc ghi: “Cảm ơn cậu nhé, chị gái nhỏ, kiến thức cơ bản của mình khá kém nên còn một bài nữa muốn hỏi. một vật chuyển động nhanh dần đều với gia tốc 2m/s, 5 giây sau gia tốc đổi thành 1m/s, phương hướng không thay đổi...”

Cố Tư Úc đọc đề xong là viết lời giải luôn, nhanh chóng trả lại giấy cho cậu ta.

Trong lòng cô có hơi lo lắng, lo không biết cậu ta có hỏi nữa không, lo không biết cậu ta có hỏi đúng bài mà cô không biết làm không...

Chi bằng rút lui trước cho xong.

cô đập nhẹ vào tay Hường Lê, nói nhỏ: “Bọn mình về thôi.”

Hường Lê cũng nhìn thấy có một nam sinh truyền giấy qua lại cho Cố Tư Úc, giờ thấy Cố Tư Úc nói muốn về thì rất phối hợp mà đứng lên đi với cô.

Hai người ra khỏi thư viện, đằng sau truyền đến tiếng gọi: “Này, Cố Tư Úc!”

Cố Tư Úc dừng bước, thấy cậu con trai ngồi đối diện đuổi theo mình nói: “Cảm ơn cậu đã giải đề giúp mình, mình mời cậu uống trà sữa được không?”

“Sao cậu biết tên tôi?” Cố Tư Úc buồn bực hỏi.

Cậu ta cười đáp: “Minh là Lục Minh học lớp 8, hôm qua mình có ngồi xem cậu thi đấu cầu lông với con gái lớp mình, lúc ấy có nhiều người kêu tên cậu lắm, sao mà mình không biết được.”

“Ồ.” Cố Tư Úc hiểu ra.

“thì ra cậu không chỉ biết chơi cầu lông mà còn học rất giỏi nữa.”

“...” Tại cậu học quá kém thôi người anh em ạ! Bài mà tôi có thể làm được thì gọi gì là khó chứ.

Tất nhiên Cố Tư Úc sẽ không nói ra, chỉ cười lấy lệ.

“Mình mời cậu trà sữa nhé.”

“Được thôi.” Cố Tư Úc còn chưa kịp nói thì Hường Lê đã lên tiếng trước.

Thế là ba người cùng nhau rời thư viện rồi đến quán trà sữa.

Dọc đường, Lục Minh tìm đủ chủ đề để bắt chuyện với Cố Tư Úc, Cố Tư Úc thì không quen với việc nhiệt tình với một người mới quen nên chỉ giữ im lặng, chỉ có Hường Lê là nói chuyện với cậu ta thôi. Lục Minh kể chuyện cười, Hường Lê cười nghiêng ngả, Cố Tư Úc thì không có phản ứng gì.

“Chị gái nhỏ đang nghĩ gì vậy?” Lục Minh cúi người nhìn Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc giật mình, đáp: “Nghĩ đến mấy công thức hóa học ý mà.”

Được rồi, thật ra thì cô lại đang nghĩ đến lúc Hạ Chi Tuyền nói là cô làm nũng...

Hai chữ đó giống như thần chú vậy, cứ nhớ tới là cô lại thấy ngượng.

Mua trà sữa xong, Lục Minh và hai người đi hai hướng khác nhau, Cố Tư Úc cảm thấy cuối cùng lỗ tai mình cũng được bình yên rồi.

Hường Lê nói: “Cậu không thấy Lục Minh rất đẹp trai sao? Cậu ấy cũng thú vị lắm đấy.”

“Ồn ào quá.” Cố Tư Úc nói, “Con trai thông minh ít nói như Hạ Chi Tuyền vẫn tốt hơn.”

Hường Lê vui vẻ nói: “Nam thần nhà cậu thì tất nhiên là cậu thấy tốt nhất rồi.”

“Cái gì mà nhà mình chứ... Cậu đừng có mà nói lung tung.” Cố Tư Úc vội cãi, nét mặt không mấy tự nhiên.

“Ha ha, cậu và học thần thân thiết như vậy, không phải của nhà cậu thì nhà ai?” Hường Lê trêu, “Học thần công nhận là rất đẹp trai, nhưng lạnh lùng quá, ít nói khủng khiếp, tạo cho người ta cảm giác rất xa cách, mình thấy Lục Minh được hơn.”

Cố Tư Úc phản bác: “Thiên tài ai mà chả trầm tính, nói lảm nhảm là người ngốc, giống Lục Minh ý, có cái đề Vật Lý dễ như thế mà cũng không làm được, phải đi hỏi mình, quá ngốc luôn!”

Lục Minh: “...”

Cậu ta đuổi theo Cố Tư Úc để xin số, nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe thấy Cố Tư Úc nói vậy.

Cho nên đây chính là lý do tại sao cô ấy lại hồ hững với cậu sao? cô ấy thích con trai thông minh ít nói?

Lục Minh thật sự sầu sã, cậu học Lý khá ổn, nhưng lại thấy Cố Tư Úc đang làm đề Lý ở tầm trung nên mới cố tình chọn câu dễ để hỏi, đủ thấy là cậu quan tâm người ta thế nào rồi, thế mà sao lại bị cô chụp luôn cái mũ ngu ngốc lên đầu thế này?

Lục Minh nhận ra sự chán ghét của cô, cảm thấy mình nên lùi một bước thì hơn.

Hường Lê cười nói: “Được rồi được rồi, không động đến học thần nhà cậu nữa được chưa? không ngờ là cậu lại bảo vệ cậu ấy đến vậy cơ đấy.”

“Làm gì có, mình chỉ đang tranh luận thôi mà...”

--

Ngày hôm sau, Cố Tư Úc vẫn đến lớp sớm, đón ánh mặt trời ngồi tự học.

Trịnh Bồi Bồi khoan thai tới muộn, đưa cho Cố Tư Úc quyển manga: “Đưa cho Lục Gia Diệp giúp mình với.”

Cố Tư Úc cầm lấy, quay sang thấy Hạ Chi Tuyền ngồi đây bên cạnh đang đọc sách, miệng nhai kẹo, nhàn nhã như đi chơi vậy.

cô chần chừ không đưa quyển truyện cho cậu ấy, tự dung cô cảm giác là mình và Hạ Chi Tuyền chuẩn bị có một chương ngại nào đó, nhất là chỉ sợ có nói gì là lại bị cậu ấy nói là làm nũng, làm sao bây giờ.

cô đành xé một mẩu giấy rồi viết lên đó: Đưa cho Lục Gia Diệp giúp em.

Sau đó kẹp tờ giấy vào trong quyển truyện rồi đưa cho Hạ Chi Tuyền, đưa xong là rút tay về luôn, cúi đầu đọc sách tiếp, không nhìn cậu thêm một giây nào.

Hạ Chi Tuyền xem giấy xong thì quay sang nhìn Cố Tư Úc lúc này đang cúi gằm xuống học bài như con chim cút vậy.

Từ hôm qua sau khi trêu cô mấy câu, cô liền xấu hổ đến tận bây giờ.

Hạ Chi Tuyền vo tờ giấy lại thành một cục rồi ném vào đầu Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc lập tức quay sang trừng mắt nhìn cậu.

Xong giờ truy bài buổi sáng, Cố Tư Úc cùng các bạn đến nhà ăn sáng.

Trịnh Bồi Bồi khoe mái tóc mới làm của mình: “Nhìn tây không? Kiểu này đang hot lắm đấy, thấy mình giống ngôi sao Hồng Kông không hả?”

Cố Tư Úc gật đầu: “Nhìn tây lắm, rất đẹp.”

Trịnh Bồi Bồi khuyên: “Cậu cũng đi cắt tóc đi, cứ buộc đuôi ngựa mãi trông lỗi thời lắm.”

“Để mình nghĩ đã...” Cố Tư Úc cũng hơi dao động.

Ăn sáng xong quay về lớp, vẫn còn thời gian, bốn cô gái lại xúm vào một chỗ cười đùa với nhau.

Hạ Chi Tuyền đi tới chỗ Cố Tư Úc, gõ lên bàn cô nói: “Cho anh một miếng socola.”

“Vâng.” Cố Tư Úc mò ngăn bàn tìm socola, nhưng ngoài ý muốn lại mò thấy một món đồ lạ, lấy ra xem thì thấy đó là một hộp quà được gói rất đẹp.

“O? Ai tặng quà cho cậu đấy?” Trịnh Bồi Bồi ghé vào hỏi, “Mau mở ra xem đi.”

Cố Tư Úc mở hộp quà ra, bên trong là một món ngọt được làm thành hình hoa hồng rất cầu kỳ.

“Oa ~~~” Ba cô bạn đồng thanh hô to.

Hạ Chi Tuyền đứng bên cạnh nhìn, sắc mặt lập tức trở nên lạnh như băng.

Cố Tư Úc ngạc nhiên nhìn trái nhìn phải, đúng lúc chạm mắt Hạ Chi Tuyền, liền hỏi: “anh mua đấy à?”

Nghe cô hỏi xong, sắc mặt Hạ Chi Tuyền càng thối hơn, lạnh nhạt nói: “không phải anh.”

“Vậy thì ai nhỉ? không lẽ có ai đó đang thầm theo đuôi cậu?” Trịnh Bồi Bồi đoán.

Cố Tư Úc cực kỳ bối rối: “Chỉ là một món đồ ngọt mà thôi, đừng nghĩ nhiều.”

“Nhìn ngon nhỉ.” Trương Hân Dịch nhìn mà thèm.

“Ngon thì cậu lấy ăn đi, không sợ trúng độc chết thì được.” Cố Tư Úc đưa luôn cho Trương Hân Dịch.

“Cho mình thật à?”

“Lấy nhanh đi.”

Trương Hân Dịch cầm luôn, Cố Tư Úc thở phào nhẹ nhõm.

Trong giờ học, Trịnh Bồi Bồi ghé sát vào Cố Tư Úc hỏi: “Gần đây có ai tỏ tình với cậu không?”

“không, cậu đừng có đoán mò nữa.” Cố Tư Úc nói.

“Vậy rốt cuộc là ai tặng nhỉ?”

“Có khi là tặng nhầm đấy.”

Nhưng sự thật chứng minh là người đó hoàn toàn không tặng nhầm người.

Buổi chiều Cố Tư Úc cùng các bạn đến lớp, lại thấy trên bàn để một cốc trà lớn hiệu Heytea và một miếng bánh ngọt rất xinh.

Cố Tư Úc lại hỏi một bạn ngồi trong lớp từ trước: “Cậu có thấy ai để mấy thứ này lên đây không?”

Đối phương ngo ngoe lắc đầu.

Trịnh Bồi Bồi cầm cốc nước lên, cười nói với Cố Tư Úc: “Cậu có uống không? không uống thì cho mình nhé, mình đang thích uống cái này.”

“không uống.” Cố Tư Úc không chút do dự mà nói, “Đồ không rõ nguồn gốc mình không dám uống đâu.”

“Quan tâm làm quái gì chứ, đôi phương người ta cũng có lòng mà, gần trường mình không có quán Heytea nên người ta đã đến tận trung tâm thương mại để mua cho cậu đó.”

Lúc Hạ Chi Tuyền và đám Lục Gia Diệp thông thả đi vào lớp, Trịnh Bồi Bồi liền giơ cao cốc nước trong tay lên hỏi: “Có phải một trong số các cậu đi mua cái này cho em gái á? Ai vậy? Nam hay nữ? Có phải là đang để ý đến em gái không đấy?”

“Heytea à? Trong trường không bán cái này mà nhì, bọn tôi có ra ngoài trường đâu mà mua được.” Lục Gia Diệp nói xong, cảm thấy có gì đó không đúng nên lại hỏi: “Gi thế? Có người mua cho em gái à? Ai vậy? Nam hay nữ? Có phải là đang để ý đến em gái không đấy?”

“Chắc là thế rồi.” Trịnh Bồi Bồi cười, mắt liếc nhìn Hạ Chi Tuyền.

Lục Gia Diệp vọt ngay tới bên cạnh Cố Tư Úc: “Em gái, ai mua cho em đấy?”

“không biết nữa, người này bí mật mua đồ cho mình, nhất định là muốn mình tò mò, đã thế thì mình càng không thèm quan tâm xem người ấy là ai, mình không thèm biết!”

Lục Gia Diệp nhiệt liệt vỗ tay: “Ngầu lắm ngầu lắm, anh thích em gái anh mạnh mẽ như vậy đấy, một chút quà mọn này sao có thể làm dao động em gái nhà chúng ta chứ, kệ nó đi.”

Hạ Chi Tuyền đứng bên cạnh không nói một lời, mặt lạnh tanh.

Giờ ra chơi, Trịnh Bồi Bồi cùng Cố Tư Úc đi vệ sinh, lúc đi qua lớp 8 thì thấy đám con trai đứng ngoài hành lang hô hào ầm ĩ.

“Cố Tư Úc lớp 6 kìa ~” “Chào Tư Úc ~” “Gọi chị dâu đi chúng mày!” Mấy nam sinh hùa nhau nói.

Sau đó mọi người lại đồng loạt gọi theo “Chị dâu ~” “Chào chị dâu ~” “Chân chị dâu dài quá ~” “anh Lục ơi chị dâu tới này!!”

- - -

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Edit: Ngân Nhi

Cố Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi bị vây quanh bởi tiếng ồn ào trêu chọc của đám con trai...

Trịnh Bồi Bồi thì vẫn bình tĩnh, nhưng Cố Tư Úc là người trong cuộc, bị cả đám người không quen biết xúm lại trêu thì vừa ngượng vừa bực.

cô kéo tay Trịnh Bồi Bồi, làm như không nghe không thấy, vội vàng bỏ đi.

Tiếng hô hào đằng sau càng to hơn “Chị dâu xấu hổ kìa ~” “Chị dâu đi thông thả nhé ~” “Cung tiễn chị dâu ~” “Chị dâu nhớ thường xuyên qua chơi nhé ~”

“anh Lục mà bọn họ nói là ai vậy?” Trịnh Bồi Bồi tò mò hỏi.

“không biết.” Cố Tư Úc gượng tái mặt.

“không phải là người mua đồ cho cậu đấy chứ?” Thẩm tử Holmes Bồi vẫn nói tiếp, “Đầu tiên là tặng quà để tạo nên bầu không khí lãng mạn thần bí, sau đó lợi dụng dư luận để lăng xê tên tuổi, mạnh mẽ bao vây như những ngôi sao bao quanh trăng sáng vậy, cuối cùng bắt gọn trái tim thiếu nữ, cao thủ, đúng là cao thủ.” Trịnh Bồi Bồi càng nói càng hăng, “Để mình hỏi thăm giúp cậu xem tên họ Lục đó là ai nhé.”

“Mình không muốn biết.” Cố Tư Úc nghĩ lại lúc này mà vẫn thấy tức, mặc kệ người đó là ai thì cô cũng đã phán quyết tử hình rồi.

Tối hôm đó rảnh rỗi, Trịnh Bồi Bồi cùng Cố Tư Úc và hai cô bạn đến thư viện học.

Trong này ai cũng đang đọc sách, người thì đọc sách tham khảo, người đọc sách chuyên ngành, người thì đọc tiểu thuyết. Trịnh Bồi Bồi nhìn đám học bá, tâm thế vẫn rất thoải mái, nói: “không mong được đứng đầu, chỉ cần đừng xếp cuối là được.”

trên đường từ thư viện trở về phòng, bỗng có một chiếc xe đạp địa hình lao đến dừng trước mặt mấy cô gái.

Người ngồi xe đội mũ lưỡi trai, gương mặt đẹp trai tươi cười, nhìn cái là Hường Lê nhận ra ngay: “Lục Minh à?”

Lục Minh cầm một hộp quà đưa cho Cố Tư Úc, “Chào cậu, tôi là nhân viên giao hàng tình yêu, đây là một phần tình cảm nhỏ bé, mong cậu hãy nhận lấy.”

“Minh không cần! Cậu...” Cố Tư Úc còn chưa nói xong thì Lục Minh đã phóng xe đi mất.

“Chắc, cũng đẹp trai đấy.” Trịnh Bồi Bồi nhận xét, “Cảm thấy cậu này có hơi hướng bad boy, con gái không dễ mà bắt được đâu.”

“Qua đây xem xem cậu ấy tặng cái gì đi.” Hường Lê rất tò mò.

Mấy cô gái kéo Cố Tư Úc đứng dưới cột đèn.

Mở hộp ra, bên trong là mười bông hoa hồng Roseonly(*) xếp thành hình trái tim và một con gấu bông ôm trái tim ở bụng nữa.

(*) Roseonly là một thương hiệu hoa hồng cao cấp của Trung Quốc, người đặt mua hoa tại Roseonly để tặng người yêu sẽ chỉ được tặng cho một người duy nhất, nếu khách hàng đó chia tay thì sẽ bị gạch tên trong danh sách người mua hàng Roseonly mãi mãi.

Trong hộp còn có một tấm ảnh, là hình Cố Tư Úc đang đánh cầu lông, bên cạnh là hàng chữ: Cậu thắng cuộc thi, cũng thắng luôn trái tim của tôi rồi.

Trịnh Bồi Bồi hưng phấn nói: “Vậy là mấy món đồ lần trước cũng là cậu ấy mua hả? Tên là Lục Minh à?”

Hường Lê nói: “Chả trách mà mấy hôm trước cậu ấy lại hỏi bài cậu, hóa ra là cố tình tiếp cận...”

Trương Hân Dịch kể: “Bạn học cũ của mình ở lớp 8, nghe nói Lục Minh là người nổi bật nhất lớp đấy, Tư Úc à, cậu đào hoa thật đó, được lòng cả học thần Hạ lẫn nam thần lớp 8 nữa.”

Cố Tư Úc quỳnh lên: “Cậu lại nghĩ đi đâu đấy? Đừng có kéo Hạ Chi Tuyền vào!”

Trịnh Bồi Bồi nói: “Minh quyết định từ ngày mai sẽ tập chơi cầu lông thật chăm chỉ, không chừng lại được trai đẹp theo đuổi.”

Hường Lê trêu: “Tư Úc à, cậu chia một ít vận đào hoa cho bọn mình đi ~.”

Cố Tư Úc: “Cái quái gì chứ...”

cô ném cái hộp vào lòng Trịnh Bồi Bồi, lấy bức ảnh ra xé nát rồi vứt vào thùng rác, làm xong còn bảo: “Cái hoa này cũng xé luôn đi.”

“Đừng đừng đừng...” Trịnh Bồi Bồi né ra, “Đẹp mà, đem về trang trí phòng cũng hay đó.”

Trương Hân Dịch cũng hòa vào: “Đúng đấy, vứt đi tiếc lắm, ngày mai có người trông thấy nó ở thùng rác thì lại bàn tán bịa đặt chuyện yêu hận tình thù cho xem...”

Hường Lê cũng tỏ vẻ tiếc nuối: “Dù sao cũng là của trai đẹp tặng, giữ chút mặt mũi cho người ta đi.”

Trịnh Bồi Bồi mang món quà về phòng ngủ, Cố Tư Úc nói: “Coi như mình tặng cậu, mình sẽ trả tiền cho cậu ta sau.”

“Bà chủ hào phóng quá ~” Trịnh Bồi Bồi cười đùa, “Xem ra cậu thật sự không ưa tên Lục Minh đó chút nào.”

Buổi tối nằm trên giường, Cố Tư Úc lên mạng tìm giá của hoa hồng và con gấu bông.

Lúc trông thấy cái giá cô suýt thì học máu, tổng cộng hết 4000 đồng! 4000 đó! (Khoảng 13 triệu vnd)

Hai tháng tiền sinh hoạt của cô!!

--

Hôm sau, trong thời gian ăn sáng, phòng học lớp 6 chỉ có lác đác mấy người...

Có một học sinh lớp khác đi vào từ cửa sau, tay cầm một cái túi giấy, nhanh chóng đi tới đặt lên bàn Cố Tư Úc.

Vừa quay người lại thì bỗng thấy một cái bóng cao lớn che phủ, cậu học sinh không kịp đề phòng, lui về sau một bước, hoảng hốt nhìn người kia... Là học thần nổi tiếng của trường, Hạ Chi Tuyền, một nhân vật không thể động vào.

“Cậu là người tặng quà cho Tư Úc?” Hạ Chi Tuyền hỏi.

Ánh mắt của cậu lạnh như băng, rét thấu xương, toàn thân tỏa ra một cảm giác nguy hiểm, cậu học sinh bị dọa sợ, vội nói: “Không phải... không phải tôi...”

“Vậy thì là ai?”

“Tôi chỉ là người đưa đồ thuê thôi... Tôi đưa đồ cho người ta để kiếm chút tiền trà nước...”

“Cậu đưa giúp ai?” Hạ Chi Tuyền hai tay rút túi quần, từng bước ép sát.

Cậu học sinh bị dồn vào góc tường, bất đắc dĩ phải khai ra: “Lục Minh, Lục Minh của lớp 8...”

nói xong liền chạy biến đi như làn khói.

Hạ Chi Tuyền đi tới trước bàn Cố Tư Úc, thấy trong túi giấy là hộp sữa đậu nành của Nhật có bao bì rất đẹp, cậu cầm lấy rồi vứt vào thùng rác.

Cố Tư Úc và các bạn đi vào lớp, Hướng Lê vẫn còn đang trêu chọc: “Hôm nay không biết người ta có tặng quà nữa không nhỉ?”

Trương Hàn Dịch nói: “Chắc có đấy, đoán thử xem là cái gì đi?”

Trịnh Bồi Bồi đoán: “Căn cứ vào phong cách trước đó của cậu ấy, thì lúc này chắc hẳn sẽ mua đồ ăn cho bọn mình ăn trong giờ.”

Cố Tư Úc hét nói nổi: “Chán các cậu quá đấy.”

Hướng Lê và Trương Hàn Dịch đã thương lượng đổi chỗ ngồi, cho nên bây giờ bốn người họ đã ngồi bàn trước bàn sau với nhau rồi.

Vừa ngồi vào chỗ Trịnh Bồi Bồi đã bảo Cố Tư Úc lục ngăn bàn: “Cậu mau nhìn xem có quà không đi.”

“không có.” Cố Tư Úc thờ phào nhẹ nhõm.

“không phải chứ?”

“không có thật mà.”

“Chẳng có tâm tí nào, mới mấy ngày mà đã mất kiên nhẫn thế rồi, không có nghị lực mà còn đòi tán gái.” Trịnh Bồi Bồi chê bai.

Hướng Lê đoán: “Tôi qua mới vừa tặng mà, chắc hôm nay cũng tặng buổi tối cũng nên...”

Cố Tư Úc nói: “Ôi các chị gái của em ơi, ngồi học đi ạ, đừng có cả ngày để ý tới một tên thần kinh không rõ lai lịch nữa.”

Lúc ăn sáng Cố Tư Úc có nhắn wechat với mẹ, nói hết nước hết cái thì mẹ mới đồng ý đưa trước hai ngàn tiền sinh hoạt tháng sau cho cô, cộng với tiền tiết kiệm của cô là một ngàn, tổng cộng là ba ngàn, vẫn còn thiếu một ngàn nữa.

... Phải làm sao đây?

Mang theo tâm trạng buồn bã vì thiếu tiền, chuông vào học vang lên.

Tiết đầu tiên là tiết Toán, chính là môn mà Cố Tư Úc học kém nhất.

Trước kia cô chỉ yêu cầu môn Toán của mình đủ điểm trung bình là được rồi, nhưng giờ có Hạ Chi Tuyền phụ đạo nên mục tiêu của cô cũng cao lên, hi vọng có thể đạt được 100 điểm.

Giáo viên Toán viết đề bài lên bảng, vừa viết vừa nói: “Tôi viết đề lên đây, lát nữa mời hai bạn lên bảng làm, các bạn bên dưới thì làm ra vở nhé.”

Cố Tư Úc ngồi chép xong một đề, khó hơn bài tập trong sách giáo khoa rất nhiều, cô thật sự không biết làm.

Đành phải thàn cầu nguyện thôi, xin đừng gọi em, tuyệt đối đừng gọi em lên bảng...

Viết xong hai đề, thầy giáo bắt đầu liếc nhìn cả lớp.

Cố Tư Úc cúi gằm mặt xuống, Trịnh Bồi Bồi cũng mở sách rồi cúi đầu tròn, yên lặng cầu nguyện, thầy đừng nhìn em thầy đừng nhìn em...

Thầy giáo nhìn hai cô nhóc đang làm ã ã điều, nói: “Mời bạn Cố Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi lên bảng làm bài.”

Cố Tư Úc: “...”

Trịnh Bồi Bồi: “...”

không còn cách nào, đành phải lên bảng thôi.

Trịnh Bồi Bồi đứng dậy, khom người nói nhỏ: “Học bá, giúp mình nhé... Nhờ vào cậu cả đấy...”

Cố Tư Úc nói còn nhỏ hơn: “Mình cũng không biết làm mà...Mình dốt Toán lắm...”

Trịnh Bồi Bồi đau khổ: “Sao đen đui vậy...”

Hai cô nương ưỡn ẹo mãi mới lên được tới bảng, một trái một phải, mỗi bên đều có ba bài điền vào chỗ trống và một bài cần viết lời giải.

Bài thứ nhất điền vào chỗ trống thì khá đơn giản, Cố Tư Úc vận dụng công thức để tính rồi viết đáp án ra.

Bài thứ hai...Cố gắng tính thì cũng ra được đáp án, bài thứ ba...độ khó tăng lên rồi, cô đoán mò rồi viết đáp số, sau đó nhìn bài cuối cùng.

Bài này nhìn qua thì đơn giản nhưng thực chất lại khá khó, Cố Tư Úc viết mấy bước xong lại bị tắc không làm nổi nữa, phải xóa đi giải lại.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Cố Tư Úc càng làm càng cuống, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

“Thưa thầy.” Hạ Chi Tuyền giờ tay lên.

Thầy giáo nhìn về phía cậu, ý bảo cậu cứ nói.

Hạ Chi Tuyền nói: “Em xin phép đi vệ sinh ạ.”

Thầy giáo vẫy tay: “Em đi đi.”

“Thưa thầy.” Lục Gia Diệp cũng giờ tay.

Thầy giáo nhìn cậu, nét mặt không tốt như lúc nãy, hỏi: “Em cũng muốn đi vệ sinh à?”

“không ạ, thưa thầy, em có một vấn đề muốn hỏi, thầy lại đây được không ạ?”

Các bạn học trong lớp đều khẽ cười, thầy giáo nghiêm khắc nói: “không làm ồn.”

nói xong liền đi tới chỗ Lục Gia Diệp, hỏi: “Em muốn hỏi gì?”

“Chỗ này ạ, thầy xem giúp em...”

Lúc thầy giáo đi xuống thì Hạ Chi Tuyền cũng đứng dậy đi về hướng bục giảng.

Thầy giáo cúi xuống nhìn chỗ Lục Gia Diệp không hiểu, Hạ Chi Tuyền đi qua chỗ Cố Tư Úc, đặt vào tay cô, không dừng bước mà cứ thế ra khỏi lớp.

Cố Tư Úc thấy bàn tay bị nhét vào một cái gì đó, căng thẳng đến nỗi tim muốn nổ tung rồi.

...Cái gì vậy? cô còn đang đứng đây giải bài tập mà, sao lại đưa giấy gì cho cô thế hả!

Phía cuối lớp thầy giáo vẫn đang giảng bài cho Lục Gia Diệp, Cố Tư Úc yên lặng mở tờ giấy ra xem, ngạc nhiên mở to mắt, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Trong giấy viết đầy đủ đáp án của ba bài điền vào chỗ trống và các bước giải đầy đủ của bài cuối cùng.

Bài một làm đúng rồi, bài hai cô làm sai, bài ba đoán mò mà đúng, cô vội vàng sửa lại đáp án câu hai rồi chép lời giải của bài cuối lên.

Viết xong, Cố Tư Úc thở phào nhẹ nhõm, nhét tờ giấy vào túi áo ngoài.

Tạ ơn trời đất, a di đà phật, không phải chôn chân trên bục giảng rồi.

Bên kia Trịnh Bồi Bồi thấy bạn viết xong thì nói nhỏ: “Xem hộ bài của mình với...”

Cố Tư Úc liếc nhìn, chịu thua luôn: “Bài của cậu còn khó hơn của mình đó...”

Hai học sinh yếu chỉ hận không thể ôm đầu khóc rống thôi.

“Vậy phải làm sao đây...”

“Cậu viết đại mấy câu đối phó đi...”

“Mình còn chẳng biết viết đại thế nào cơ...”

“Hai bạn trên kia ai làm bài người đấy đi, không được hỏi nhau.” Thầy giáo đứng cuối lớp nói vọng lên.

Cả hai lập tức im lặng.

Cố Tư Úc để lại cho Trịnh Bồi Bồi một ánh mắt hàm ý “tự cậu cầu phúc đi nhé”, sau đó yên lặng quay về chỗ ngồi.

Hạ Chi Tuyền cũng quay về lớp đúng lúc này, Cố Tư Úc ngẩng đầu lên, hai ánh mắt giao nhau, nét mặt của cô tràn ngập sự biết ơn như đang nhìn Bồ Tát vậy.

Thầy giáo đi lên bục giảng, nhìn Trịnh Bồi Bồi rồi lắc đầu nói: “Em đi xuống cuối lớp đứng nghe giảng đi.”

Lúc nhìn sang bài làm của Cố Tư Úc thì sắc mặt của thầy thay đổi hẳn, gật đầu nói: “không tệ, bạn Cố Tư Úc làm rất tốt.” Sau đó lại nhìn Trịnh Bồi Bồi bị phạt đứng: “Em phải học tập bạn cùng bàn của mình nhiều vào.”

Trịnh Bồi Bồi cúi đầu, điên cuồng oán thán trong lòng.

Cố Tư Úc được khen mà ngại, tâm trạng rất phức tạp.

Nhưng dù thế nào thì cô cũng không bị phạt đứng, việc này vẫn phải cảm ơn Hạ Chi Tuyền.

Hết tiết, Trịnh Bồi Bồi đặt mông ngồi lại chỗ của mình, ôm một bụng tức nói: “Sao lại giao cho mình cái đề khó như vậy chứ! Làm không được thì phạt mình! Cả lớp đông như thế mà cứ phải gọi trúng mình là sao! Hôm nay ra cửa không xem lịch rồi!”

Cố Tư Úc thì cúi đầu, trán chống lên sách, hai tay để lên đùi cầm điện thoại nhắn tin cho Hạ Chi Tuyền.

Ý cũng như tên: “Người cứu mạng vạn năng, xin hãy nhận của ta một lạy!”

X: “Miễn lễ.”

Ý cũng như tên: “Sau này chỉ cần ngài mở miệng, dù có phải xông pha nơi khói lửa, ta cũng sẽ không tiếc mạng sống mà giúp ngài, không bao giờ thay lòng.”

X: “Nghe nói người tặng quà cho em là Lục Minh.”

Ý cũng như tên: “...”

X: “Là nam thần của lớp 8, đẹp trai lắm đúng không?”

Ý cũng như tên: “...”

Nội tâm Cố Tư Úc sụp đổ rồi...

Học thần à, anh hóng chuyện như thế từ bao giờ vậy? Đến cả mấy chuyện còn con con đó cũng biết?

cô không nhịn được mà lén liếc nhìn cậu, muốn xem khi nam thần hóng chuyện thì sẽ có biểu cảm như thế nào.

Nhưng ngoài ý muốn, cô chẳng nhìn thấy dáng vẻ hóng hót buồn chuyện của người ta gì cả, ngược lại thấy mặt học thần như sắp đông cứng thành băng rồi, lạnh lùng cực kỳ.

cô quyết định sẽ nói sang chuyện khác, không cùng cậu ấy nói tiếp chủ đề đáng ghét này nữa...

Bên tai vẫn là tiếng Trịnh Bồi Bồi đang than thở với Hường Lê, Cố Tư Úc càng cảm thấy áy náy hơn.

Ý cũng như tên: “Sao anh không nhân tiện giúp Bồi Bồi luôn?”

X: “không quan tâm.”

Ý cũng như tên: “...”

X: “Lục Minh đẹp trai không?”

Ý cũng như tên: “anh đừng nhắc tới cậu ta nữa được không? Phiền lắm.”

X: “Sao thế?”

Ý cũng như tên: “Cậu ta biến em thành người nghèo rồi!”

X: “Là sao?”

“Tư Úc, cậu làm gì đấy?! Cứ cầm đầu nghịch điện thoại thôi...” Trịnh Bồi Bồi đập vào vai Cố Tư Úc.

cô bèn nhanh chóng tắt màn hình chat đi, ngẩng đầu nói: “Minh lên Taobao xem mấy thứ thôi mà.”

Trương Hàn Dịch hỏi: “Đừng nói là cậu đang xem hoa hồng và gấu bông tối qua Lục Minh tặng đấy nhé?”

Ở bên kia, ánh mắt sắc lạnh của Hạ Chi Tuyền lập tức nhìn về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Edit: Ngân Nhi

Cố Tư Úc ngơ ngác, vốn không muốn nhắc tới người đó, nhưng bị hỏi vậy thì tự nhiên lại nhớ ra một chuyện, liền gật đầu nói: “Ừ.”

Trịnh Bồi Bồi hào hứng nhìn cô: “Vậy cậu đã có quyết định gì chưa?”

“Lại gần đây.” Cố Tư Úc ngoác tay bảo ba cô bạn ghé đầu vào.

Bốn cái đầu nhỏ chụm thành một nhóm, Cố Tư Úc thì thầm: “Minh có một chuyện rất quan trọng muốn bàn bạc với các cậu.”

Hương Lê cũng nói nhỏ theo: “Chuyện gì vậy?”

Trịnh Bồi Bồi khí thế bùng bùng: “Muốn làm chuyện lớn gì hả?”

Trương Hàn Dịch thúc giục: “Chuyện gì quan trọng thế? nói mau nói mau!”

Bên kia Lục Gia Diệp thấy bốn cô gái đang thì thầm thì hỏi: “Bốn cô nhóc kia đang tonhò gì với nhau không biết?”

“Tò mò thì qua nghe thử đi.” Hạ Chi Tuyền xoay bút trong tay, thờ ơ nói.

“Thôi, không nên tham gia vào, Trịnh Bồi Bồi dữ như hổ cái ý, lại cắn tôi một cái thì...”

“Hèn thế!” Hạ Chi Tuyền khinh bỉ, “Cậu mà lại sợ bị con gái ăn thịt à?”

Lục Gia Diệp bực mình nói: “You can, you up!” (*Cậu giỏi thì đi mà làm!*)

Cố Tư Úc nói: “Giữa biển người mênh mông, chúng ta đã đến với nhau, trở thành học sinh của lớp 10-6 trường trung học Long Hưng này. Trong lớp có nhiều con gái, vậy mà chỉ có bốn chúng ta là ngày ngày đoàn kết cùng nhau đến lớp cùng nhau đi vệ sinh. Người ta nói tu trăm năm mới tìm được người cùng chung chí hướng, tu mười năm mới nên tình nghĩa bạn bè...”

Trịnh Bồi Bồi không nhịn nổi mà xen ngang: “Quần cũng cởi ra rồi mà cậu lại bắt mình nghe mấy cái này à?”

Hương Lê đồng ý: “Đừng có rào trước đón sau nữa, nói mau đi.”

Trương Hàn Dịch cũng hòa theo: “Có phải đang viết văn đâu mà bay bổng thế.”

không muốn cả bọn mất kiên nhẫn, Cố Tư Úc nhanh chóng đi vào ý chính: “Muôn sông nghìn núi vẫn là tình, cho mình mượn một ngàn được không?”

Hương Lê: “...”

Trương Hàn Dịch: “...”

Trịnh Bồi Bồi cười âm lên: “Hahahaha không phải chứ, cậu mở bài dài dòng như vậy chỉ vì muốn vay tiền thôi sao?”

“nói nhỏ thôi! Đừng để người khác nghe thấy!” Cố Tư Úc vội nói.

Trịnh Bồi Bồi nín cười: “Được, mình cho cậu vay một ngàn.”

Cố Tư Úc đang định cảm ơn thì Hương Lê cũng nói: “Minh cũng có nè, mình cho cậu vay!”

Trương Hàn Dịch cũng không cam lòng bị thụt lùi phía sau: “Minh cũng có, mình còn mấy ngàn ở đây, chả có việc gì để tiêu, mình cho cậu vay!”

“...” Cố Tư Úc bỗng chốc được bao vây trong cảm giác hạnh phúc ngập tràn.

thì ra mấy cô bạn thân của cô đều giàu hết, vì tình bạn mà sẵn sàng vùng tiền như nước.

cô chấp tay trước ngực lần lượt cúi đầu với từng người: “Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn các vị đại gia rất nhiều ạ, xin hãy nhận của Tiểu Cố này một lạy.”

Trịnh Bồi Bồi xua tay nói: “Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, nhưng mà cậu vay tiền làm gì thế? Gặp chuyện gì khó khăn à? một ngàn có đủ không? không đủ thì lấy thêm ít nữa đi.”

Cố Tư Úc nói: “Đủ rồi đủ rồi.”

Hướng Lê còn định nói thêm nhưng chuông vào học đã vang lên rồi.

Bốn người liền ngồi ngay ngắn về vị trí.

Tiết này là tiết Địa, các học sinh gần như đều rất thoải mái.

Cố Tư Úc thấy điện thoại để trong ngăn bàn rung lên, hình như là tiếng tin nhắn Wechat.

cô không kìm được mà yên lặng lấy ra xem

X: nói tiếp chuyện lúc nãy đi.

X: Sao Lục Minh lại biến em thành người nghèo?

X: Có chuyện gì?

X: Cậu ta tặng hoa hồng với gấu bông cho em là như thế nào?

Cố Tư Úc nhìn thấy một loạt câu hỏi thì đau cả đầu, nhưng học thần đã hỏi thì không thể không trả lời.

Thế là cô cúi đầu lặng lẽ nhắn tin lại.

Ý cũng như tên: Cậu ta tặng em con gấu bông với hoa rất đắt tiền, em phải trả tiền cho cậu ta.

Ý cũng như tên: Em lên mạng xem giá thì mới biết là tận bốn ngàn, đau lòng chết đi được...

Hạ Chi Tuyền để điện thoại lên quyển sách Địa đang mở, một tay chống đầu, một tay nhắn tin.

Lục Gia Diệp tò mò muốn chết, từ khi sinh ra đến bây giờ mới thấy học thần ngồi nhắn tin trong giờ học, bình thường cậu ấy không ngủ thì cũng ngồi đọc sách, dù cho cả đám cho buồn chuyện rôm rả trên wechat thế nào thì cậu ấy cũng không tham gia.

Lục Gia Diệp ghé đầu vào xem xem rốt cuộc thì học thần đang chat với ai, nhưng mắt còn chưa kịp đọc nội dung thì Hạ Chi Tuyền đã cầm sách đập vào đầu cậu rồi, dứt khoát đẩy cậu tránh ra.

X: Có thích món quà mà cậu ta tặng không?

Ý cũng như tên: không thích tí nào!

X: Thế sao em lại nhận?

Ý cũng như tên: Em không nhận mà, tại cậu ta chạy mất, không cho người ta từ chối.

Lục Gia Diệp vẫn bất khuất muốn nhích lại gần xem, thế là Hạ Chi Tuyền một phát đá thẳng vào cái ghế cậu ta đang ngồi, khiến cậu ta trượt mông ngã xuống, kèm theo một tiếng “Rít –” do chân ghế ma sát với mặt sàn vang lên giữa lớp học.

“Lục Gia Diệp, chú ý kỷ luật lớp học nhé!” Giáo viên Địa nhìn cậu học sinh lão đảo trượt ra khỏi ghế, không vui nói.

Lục Gia Diệp: “...!!!”

X: Nếu không thích thì để anh giúp em trả lại cho cậu ta.

Ý cũng như tên: không cần đâu, để tự em giải quyết.

Cố Tư Úc chờ một lúc không thấy Hạ Chi Tuyền trả lời thì quay đầu sang nhìn, thấy cậu đã cắt di động đi, nét mặt không chút thay đổi ngồi đọc sách.

Cái đáng về thờ ơ này...

cô quyết định sẽ giải thích thêm mấy câu, lại cúi đầu nhấn tin tiếp.

Giáo viên Địa vừa nói vừa đi về phía này, Trịnh Bồi Bồi đang bận đọc manga, Cố Tư Úc thì vui đầu vào điện thoại, cả hai đều không biết là nguy hiểm đang đến gần.

Hạ Chi Tuyền đột ngột ngột giờ chân đẩy lùi ghế của Lục Gia Diệp về đằng sau.

Lục Gia Diệp đang nhào ra trước nói chuyện với Tô Hàn, lúc ngồi lại xuống ghế thì không có một chút đề phòng, cả người rơi tự do...

Bịch một cái, cậu ta ngã chổng vó, đập cả người vào ghế.

“Lục Gia Diệp! anh lại làm cái gì đấy!” Giáo viên Địa quát lên.

Cố Tư Úc giật bản mình, vội vàng cắt điện thoại đi, ngồi nghiêm chỉnh.

Trịnh Bồi Bồi cũng cắt quyển truyện tranh vào ngăn bàn.

Hạ Chi Tuyền nhìn Lục Gia Diệp ngã xuống đất, giờ ba ngón tay ra với cậu ta.

Lục Gia Diệp ngẫm hiểu, đây là thỏa thuận ngầm, ngã một cái thì được ba ngàn, đáng giá đáng giá.

Cậu ta kêu rên: “...Cái ghế nó không chắc ạ! Em cũng tuyệt vọng lắm rồi!”

Thầy giáo nói: “Đừng có giả vờ! Các bạn khác vẫn ngồi bình thường có sao đâu?”

Lục Gia Diệp khổ sở đứng lên, đáng thương nói: “Thầy ơi, em ngã đau quá, sắp khóc luôn rồi đây này, thầy đừng mắng em nữa được không? Thầy mà còn mắng thì em sẽ khóc thật đấy!”

Thầy giáo: “...”

Lục Gia Diệp: “...” Cậu tỏ ra rất quật cường cam chịu, đứng kiêu đang muốn nói “em khóc cho thầy xem”.

Các bạn học đang cố gắng nhịn cười.

Yên tĩnh được một lúc, thầy giáo đành thỏa hiệp: “Ngồi xuống đi, đàn ông đàn ông mà một khóc hai nháo ba thất cổ thì còn ra thể thống gì nữa.”

nói xong thầy lại tiếp tục giảng bài.

Lúc này Cố Tư Úc không dám nhấn tin nữa, sợ bị thầy bắt được.

Buổi chiều tan học, hôm nay đến phiên bốn người nhóm Cố Tư Úc ở lại trực nhật.

Những bạn học khác lục đục ra về, chỉ còn nhóm của Hạ Chi Tuyền là ở trong lớp chờ bốn cô gái.

Trịnh Bồi Bồi nói: “Sao các cậu còn không về đi? Bọn tôi phải trực nhật nữa.”

Tô Hàn ngồi trên bàn cười nói: “Các em gái trực nhật, bọn anh tất nhiên là muốn ở lại giúp đỡ rồi.”

“Giúp thế nào hả?” Trịnh Bồi Bồi cười híp mắt hỏi, có người làm hộ thì tốt quá rồi.

“A Tuyền giúp em gái má lúm đồng tiền, tôi giúp em gái mèo hoang nhỏ, còn em gái quả lê nhỏ và em gái ngôi sao nhỏ thì cho Lục Gia Diệp và Chu Kiều chọn.”

Trịnh Bồi Bồi chỉ vào mình nói: “Tôi là em gái mèo hoang hả?”

“cô em gái mèo hoang vừa quyến rũ vừa nguy hiểm, vừa mạnh mẽ vừa gọi cảm này, tôi có thể có vinh hạnh được giúp em dọn vệ sinh không?” Tô Hàn nhấn mạnh âm cuối, nháy mắt một cái, ánh mắt đào hoa ẩn chứa nét cười.

“...” Trịnh Bồi Bồi hậm hừ, khó có lúc tỏ ra hơi ngượng ngùng.

Hương Lê chỉ vào mình, không biết nên khóc hay cười: “Tôi là em gái quả lê nhỏ sao?”

Trương Hàn Dịch gật đầu: “Ồ, vậy thì mình là em gái ngôi sao nhỏ rồi.”

Lục Gia Diệp đắn đo nhìn hai cô gái, nói: “Tôi thích ăn lê, để tôi giúp em gái quả lê nhỏ đi.”

nói xong liền vỗ vai Chu Kiều: “Ngôi sao nhỏ giao cho cậu đấy.”

Thế là ngày trực nhật của bốn người đã biến thành tám người rồi.

Tô Hàn giúp Trịnh Bồi Bồi kéo ghế ra một bên, Lục Gia Diệp và Chu Kiều cầm chổi quét lớp.

Cố Tư Úc cầm cây lau nhà đi giặt, Hạ Chi Tuyền đi theo cô.

Lúc đi qua lớp 8, mấy cậu học sinh đang trực nhật lại bắt đầu ồn ào: “Chị dâu à ~” “Chị dâu hôm nay cũng trực nhật à?” “Có cần bọn em đến giúp không?” “Gọi điện cho anh Lục đi.”

Hạ Chi Tuyền đang ở bên cạnh, Cố Tư Úc càng lúng túng hơn, quay đầu xấu hổ quát lên với mấy người kia: “Đừng có gọi linh tinh nữa!”

Nhưng trong mắt mấy cậu con trai thì cô càng xấu hổ càng đáng yêu, khiến cả đám lại muốn trêu tiếp: “Chị dâu ngượng à?” “Chị dâu đợi chút nhé, anh Lục đến ngay đây.” “Chị dâu cùng trực nhật với bọn em luôn nhé?”

“...” Cố Tư Úc mặt đỏ ửng tai ngỏ, chỉ muốn đi thật nhanh ra khỏi đây.

Hạ Chi Tuyền đi bên cạnh cô bỗng dừng bước, quay người xông vào phòng học lớp 8.

Cố Tư Úc gọi: “Ơ này, anh...”

Hạ Chi Tuyền đi vào lớp 8, cậu học sinh đứng ở cửa trêu Cố Tư Úc thấy cậu ấy đi đến thì ngẩn người.

Hạ Chi Tuyền cầm lấy một quyển sách ở bàn đầu rồi cuộn lại, đập thẳng vào mặt cậu nam sinh kia, cậu ta bị đánh còn chưa kịp định thần thì đã bị Hạ Chi Tuyền đập thêm một phát nữa vào mũi.

“Mẹ mày...” Cậu ta nổi giận muốn đánh trả, nhưng chưa kịp làm gì thì đầu gối lại bị đập mạnh, cánh tay bị kim chặt, mặt bị ăn thêm một cái đập nữa của Hạ Chi Tuyền.

Mấy cậu nam sinh còn lại nhìn thấy cảnh này cũng sợ hãi.

Cố Tư Úc cũng ngây ra luôn.

Hạ Chi Tuyền đá cậu nam sinh kia một cái, lạnh lùng nhìn mấy người còn lại, nói: “Chúng mày thử nói thêm một câu nữa cho tao nghe xem nào?”

không một ai dám lên tiếng.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh đáng sợ.

Mấy người này ai cũng biết Hạ Chi Tuyền, cậu là học thần nổi tiếng toàn trường, thành tích đứng đầu thành phố.

Nhưng bọn họ không biết là cậu học thần luôn được đem ra làm tấm gương để noi theo kia lại tàn bạo như thế, ra tay ác đến vậy.

Trong phút chốc, cả đám đều bị kinh hãi.

Cố Tư Úc phản ứng nhanh hơn, chạy lên kéo Hạ Chi Tuyền đi: “Thôi thôi, bọn mình đi nào.”

cô nắm chặt cánh tay cậu, kéo cậu ra khỏi lớp học.

Cố Tư Úc sợ Hạ Chi Tuyền lại đánh nhau tiếp nên dọc đường cứ bám chặt tay cậu không buông, cho tới khi đến chỗ vòi nước thì mới buông ra, cô giặt giẻ lau nhà, thở phào nhẹ nhõm, nói Hạ Chi Tuyền: “Sao anh lại nổi cáu lên thế, làm em sợ muốn chết.”

Hạ Chi Tuyền nói: “Về sau nếu còn đứa nào gọi em như thế thì anh sẽ vẫn đánh.”

“anh dùng bạo lực như thế, không phục cũng không được.” Cố Tư Úc để cây lau nhà vào chậu nước, dùng sức để giặt sạch, Hạ Chi Tuyền đẩy đầu cô ra, cầm lấy giẻ giúp cô.

Cố Tư Úc đứng bên cạnh nhìn cậu, lúc bình thường thế này trông cậu rất đẹp trai, còn lúc nổi cáu thì làm người ta sợ hãi cực kỳ, tựa như một lưỡi dao sắc ai dám đụng vào thì sẽ chết vậy.

Hai người một lần nữa đi ngang qua lớp 8, lúc này trong lớp họ đã không còn ai, cửa lớp cũng đã khóa.

Cố Tư Úc liếc nhìn, hỏi Hạ Chi Tuyền: “anh không sợ các cậu ấy trả thù à?”

Hạ Chi Tuyền cười khinh bỉ: “Chúng nó thích thì cứ việc.”

Cố Tư Úc: “...thật đáng sợ.”

cô suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng không cần lo lắng quá, vì bên cạnh Hạ Chi Tuyền còn có ba cậu bạn thân mà, cậu nào cũng cao mét

tám, không phải người dễ dàng đụng vào.

Khúc nhạc đệm nhỏ này chỉ có hai người họ biết, lúc quay về lớp, Lục Gia Diệp kêu gào: “Có giặt cái giẻ thôi mà lâu thế, A Tuyền, không phải cậu mang em gái đi trốn đấy chứ?”

Cố Tư Úc lên giọng cãi: “không phải, bọn mình giặt giẻ lau hơi kỹ quá thôi! Giặt mấy lần liền cơ!”

Lục Gia Diệp lập tức cười tươi rói: “Em có má lúm đồng tiền, em nói gì cũng đúng.”

Cố Tư Úc: “...”

Trực nhật xong, Tô Hàn nói: “Giờ này đến nhà ăn cũng chẳng còn gì ngon nữa rồi, hay là bọn mình ra ngoài ăn đi.”

Lục Gia Diệp nhiệt tình hưởng ứng: “Tôi và Chu Kiều giờ hai tay tán thành.”

Ánh mắt của mọi người tập trung vào Hạ Chi Tuyền, cậu nói: “Được thôi, tôi mời.”

Hường Lê và Trương Hàn Dịch hơi gượng gạo, dù sao thì hai người họ không thân với nhóm nam thần lắm, không dám chắc là trong số người được mời có bao gồm mình hay không...

Trịnh Bồi Bồi thu dọn đồ đạc rồi nói với hai cô bạn: “Mau lên, bọn mình cùng nhau đi.”

Hường Lê ngại ngùng nói nhỏ: “Thôi, mình với Hàn Dịch đến nhà ăn ăn cũng được.”

Trương Hàn Dịch cũng ngại nên vội nói: “Ừ, hai đứa mình đến nhà ăn, các cậu cứ đi đi.”

Hạ Chi Tuyền đi ra tới cửa, thấy mấy cô gái vẫn còn đứng yên thì lại quay lại.

Cố Tư Úc đang cắt sách vào cặp, vừa cắt xong thì Hạ Chi Tuyền đã xách cặp giúp cô, tay còn lại thì ôm vai cô bước đi, không quay đầu lại mà nói: “Các cậu cũng nhanh lên đi, đừng nói chuyện nữa.”

Hường Lê và Trương Hàn Dịch lúc này mới vui, như vậy là các cô cũng được mời rồi, thế là lại vội vàng thu dọn đồ đạc.

Lục Gia Diệp đứng ở cửa oán thán: “Này, em gái má lúm không tự đi được à mà cậu phải ôm?”

Cố Tư Úc đỏ bừng mặt, vội vàng tránh khỏi vòng tay của Hạ Chi Tuyền, trừng mắt nhìn Lục Gia Diệp, bực mình quát: “Ôm cái em gái nhà cậu ý!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Edit: Ngân Nhi

Ánh mắt của Hạ Chi Tuyền liếc tới, Lục Gia Diệp vội vàng chuồn mất.

Cố Tư Úc bị Lục Gia Diệp trêu nên cũng ngượng không dám đứng gần Hạ Chi Tuyền, chờ mấy cô bạn của mình rồi cùng đi, bốn cô gái tay nắm tay nói nói cười cười.

Mấy cậu con trai đi đằng trước, Lục Gia Diệp thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn, thì thầm: “Các cậu nói xem sao con gái lại thích dính lấy nhau thế nhỉ? đi đường cũng phải nắm tay, có phải người yêu đâu chứ.”

Tô Hàn nói: “Thế cậu nghĩ tay của các em gái là để cho cậu nắm đấy à?”

Lục Gia Diệp tỏ vẻ cậu hiểu ý tôi đấy, nói: “Chẳng thế thì sao... Con gái nắm tay con gái, đúng là phí của.”

Chu Kiều xen vào: “Lục Gia Diệp, cậu mau đi tìm bạn gái đi, cả ngày cứ tăng động thôi, phải có con gái đến trị thì cậu mới yên tĩnh được.”

“Tôi cũng muốn lắm chứ, nhưng đi đâu tìm bạn gái bây giờ? Trong trường có không?”

Tô Hàn cười: “Trong lớp nhiều con gái thế mà cậu không vừa mắt ai à?”

“Cũng có, nhưng mà...” Lục Gia Diệp lơ đãng nhìn Hạ Chi Tuyền, nét mặt muốn nói lại thôi.

Tô Hàn và Chu Kiều đồng thanh nói: “không có cửa đâu.”

“...Me!” Lục Gia Diệp bực bội vô cùng.

Hạ Chi Tuyền nãy giờ vẫn không mở miệng, hai tay đút túi quần bước đi, lạnh lùng nói: “không ai được phép tơ tưởng đến Cố Tư Úc.”

Lục Gia Diệp: “...!!!”

Nội tâm điên cuồng gào thét: Cậu muốn độc chiếm người ta đấy à?!!

Tô Hàn cười ha hả: “Lòng dạ Tư Mã Chiêu...” (*)

(*) Ý nói âm mưu và dã tâm hoàn toàn lộ rõ, ai nhìn cũng biết.

Chu Kiều cười: “Biết nhưng không phá thì vẫn là bạn tốt.”

Hạ Chi Tuyền liếc nhìn, Tô Hàn vội nói: “Tôi nói Lục Gia Diệp muốn tìm bạn gái là lòng dạ Tư Mã Chiêu, người nào nhìn vào cũng biết.”

Chu Kiều cũng hùa theo: “Chúng ta không nên phá đám, dù gì cũng là bạn tốt.”

Lục Gia Diệp: “Chớ! Các cậu nói thế rồi thì tôi còn biết nói gì đây?”

Phía trước các nam sinh đang tranh luận âm ỉ, phía sau các cô gái nhìn theo, bắt đầu buồn chuyện.

Hương Lê nói nhỏ: “Mấy người họ ai cũng cao thật đấy, chắc là cao nhất lớp mình rồi nhỉ?”

Trương Hân Dịch cười nói: “Các nam thần ít nhất đều mét tám trở lên, các cậu nói xem ai đẹp trai nhất?”

Cố Tư Úc: “Hạ Chi Tuyền.”

Trịnh Bồi Bồi: “Hạ Chi Tuyền.”

Hương Lê: “Hạ Chi Tuyền.”

Trương Hân Dịch: “Được rồi, mình cũng thấy là Hạ Chi Tuyền.”

Trịnh Bồi Bồi cười: “Câu hỏi này thì không có gì phải tranh cãi cả, toàn bộ các nữ sinh trong trường đều công nhận thế rồi, chi bằng gạt Hạ Chi Tuyền ra, xem ba người còn lại ai đẹp trai nhất đi.”

Hương Lê: “Mình thấy Lục Gia Diệp hay làm trò cười, đáng yêu nhưng cũng rất xuất sắc.”

Trịnh Bồi Bồi khinh bỉ: “Cái đồ nói nhiều đó vừa nhìn đã thấy là kiểu play boy rồi, còn có bố giàu nữa, sau này không biết sẽ đi treu ghẹo bao nhiêu cô gái.”

Trương Hân Dịch nói: “Mình thấy Chu Kiều rất tuấn tú và đàn ông, lạnh lùng ít nói, tác phong làm việc dứt khoát rõ ràng, nghe nói cậu ấy còn từng vô địch giải đấu Sanda (*), quá giỏi luôn.”

(*) Sanda, hay còn có tên là Sanshou, tiếng Trung là Tán Thủ, là môn võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc, chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa (còn gọi là kungfu).

Trịnh Bồi Bồi nói: “Cái đồ dùng gậy đánh cũng không ra tiếng rầm như cậu ta ấy à, chơi cùng mệt chết đi được, giống hệt cái thói của Hạ Chi Tuyền, chẳng ai mà thân nổi. Mình thấy Tô Hàn rất được, trông như mấy trai đẹp trong phim Hàn ý, tính cách thi phong độ ga lăng, ở cùng cậu ấy cảm thấy ảm áp như được tắm gió xuân vậy, mình rất thích kiểu ngọt ngào như cún con của cậu ấy.”

Ba người đã nêu ý kiến, giờ đến lượt Cố Tư Úc lên tiếng.

“Tư Úc, trong ba người ai đẹp trai nhất? Cậu đang giữ lá phiếu quyết định đấy.”

Cố Tư Úc trả lời trong sự chờ mong của các chị em: “...Mình bỏ cuộc chơi được không?”

“Stop!” “Chẳng vui tí nào!” “Hèn thế!” Ba người đồng thời tỏ vẻ khinh bỉ cô.

Cố Tư Úc: “...” QAA

Cố Tư Úc chỉ biết mỗi Hạ Chi Tuyền đẹp trai thôi, vì cô hay được nhìn Hạ Chi Tuyền ở khoảng cách gần, còn mấy người kia thì cô chưa từng quan sát kỹ nên không dám đánh giá.

Cố Tư Úc: “Bọn mình đừng nói về vấn đề này nữa, bọn họ mà nghe được...khôngchừng lại không dẫn bọn mình đi ăn cơm nữa đâu.”

Lần này thì ba cô gái có vẻ đồng tình, nhanh chóng đổi đề tài.

Ra đến cổng trường, Hạ Chi Tuyền gọi hai chiếc taxi.

Cậu nhìn mấy cô gái lên xe, báo địa chỉ với lái xe rồi mới đi lên chiếc taxi còn lại.

trên xe là không gian riêng tư của bốn cô gái, cả đám lại bắt đầu buồn chuyện.

Hương Lê rất hưng phấn: “không biết học thần mời bọn mình ăn gì nhỉ, hóng quá đi!”

Trương Hân Dịch cười nói: “Tôi nay được Hạ Chi Tuyền mời cơm, thế là mình có cái để khoe trong ba năm cấp ba rồi!”

Trịnh Bồi Bồi khinh bỉ: “Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, nhìn tiền đồ của hai cậu kìa, học cách bình tĩnh ung dung của Tư Úc đi.”

Cố Tư Úc như tỉnh mộng, nói: “hiện giờ trong đầu mình chỉ toàn là tôm hùm tôm đất cua hấp cá hồi bánh bao kim sa chân gà muối sủi cảo tôm sườn xào chua ngọt thịt kho tàu chân giò hầm gà quay chim bồ câu quay thịt nướng cay Brazil cơm rang dừa... Ăn xong uống thêm một cốc trà sữa trân châu đường đen là tuyệt nhất.”

Trịnh Bồi Bồi: “...”

nói xong Cố Tư Úc lại liếm môi: “Háo hức quá!”

Xe dừng lại trước một trung tâm thương mại.

Các cô gái đi theo nhóm Hạ Chi Tuyền vào thang máy.

“Ăn ở hàng nào vậy?” Trịnh Bồi Bồi hỏi.

Hạ Chi Tuyền nói: “không biết các cậu thích ăn gì nên tôi đã đặt buffet rồi.”

Cố Tư Úc hai mắt sáng rực: “Thích quá, thế là mình có thể ăn tất cả các món mình muốn rồi.” cô quay sang nhìn Hạ Chi Tuyền, giờ tay bắt tìm với cậu, nháy mắt cườinói: “Tặng anh này.”

Hạ Chi Tuyền nhếch môi cười một cái rồi thu về ngay, nhưng trong ánh mắt vẫn đọng lại nét cười.

Mấy người đi theo Hạ Chi Tuyền lên nhà hàng của tầng cao nhất, Hạ Chi Tuyền đến chỗ thu ngân đăng kí và thanh toán, còn lại thì ngồi ở ghế chờ, Cố Tư Úc nhìn xung quanh, nhà hàng đẹp thế này không biết có đắt không nhỉ?

cô đi tới đứng bên cạnh Hạ Chi Tuyền, nhìn vào giấy thì mới biết là 488 đồng (~ 1 triệu 7 vnd) một người, đi ăn một hai người thì không sao, nhưng tám người thì tốn kém quá.

Hạ Chi Tuyền cầm vé ăn, quay người lại, thấy Cố Tư Úc đang mở to mắt nhìn mình.

“đi vào thôi.”

“anh ra đây em bảo chút.” Cố Tư Úc kéo ống tay áo Hạ Chi Tuyền, lôi cậu ra chỗ hành lang không người, nghiêm túc nói nhỏ: “Sao anh nhiều tiền vậy? Cho dù cô chủ có choanh tiền sinh hoạt hàng tháng nhiều đi nữa thì cũng không nên lãng phí thế.”

“Làm gì có.” Hạ Chi Tuyền bình tĩnh nói, “một tháng tiền sinh hoạt của anh chỉ có mộtngàn thôi.”

Ờ...Ít hơn cô tận một ngàn cơ á? Chú Hạ keo kiệt như vậy sao?

Cố Tư Úc lại hỏi: “Vậy anh lấy tiền ở đâu ra? anh vẫn đang đi học mà, lại không có công việc.”

“Ai nói là anh không có công việc?” Hạ Chi Tuyền hỏi ngược lại cô.

Cố Tư Úc nghe cậu hỏi thế thì cũng nhớ tới lần trước khi cô đến nhà cậu, thấy cậu ngồi trước máy tính gõ một đồng kí tự, hỏi cậu làm gì thì cậu bảo đang kiếm tiền.

“Vậy... Kể cả anh có công việc, có thể kiếm tiền, thì cũng không thể tiêu xài phung phí như vậy được!” Cố Tư Úc tỏ vẻ buồn bã đau đốn, “anh vất vả khô sở tranh thủ chút thời gian sau giờ học để kiếm ít tiền mò hôi nước mắt, vậy mà chỉ một bữa cơm đầitiêu tốn hết rồi! Có mời thì cũng không cần tốn kém thế đâu! Bọn mình đi ăn lẩu, đất lắm thì cũng chỉ 100 đồng một người, bỏ 800 đồng ra mời khách là ổn lắm rồi!”

Hạ Chi Tuyền cười nhìn cô, chậm rãi nói: “không ngờ là em còn biết quản lý việc gia đình đấy.”

“...?” Cái quái gì cơ? cô quản lý cái gì chứ?

“Nhưng mà anh kiếm tiền không hề vất vả, tiền công cũng cao hơn em nghĩ. Yên tâm đi, một bữa cơm anh vẫn lo được.” Hạ Chi Tuyền nắm tay cô đặt vào trong.

Cố Tư Úc có hơi kháng cự, Hạ Chi Tuyền đang nắm chặt tay cô, bàn tay to lớn vững vàng bao kín bàn tay nhỏ mềm.

Cố Tư Úc liếc nhìn hai bàn tay đang đan vào nhau, không tìm được mà đồ mặt, ngay cả nói cũng không biết nên nói gì.

Mấy người còn lại đã được phục vụ dẫn vào chỗ ngồi.

Lúc hai người họ đi đến, Hương Lê trông thấy liền vẫy gọi, Cố Tư Úc lúc này mới vội vàng giật cái tay đang được Hạ Chi Tuyền nắm ra.

Phục vụ xếp cho bọn họ một bàn ăn dài cho tám người, lúc Hạ Chi Tuyền và Cố Tư Úc ngồi xuống, Lục Gia Diệp liền trêu: “Hai anh em có chuyện gì mà không thể nói trước mặt bọn tôi thế, còn kéo nhau ra một góc riêng để nói nữa?”

Hạ Chi Tuyền mặt lạnh tanh, Cố Tư Úc hậm hực: “không nói cho cậu.”

Lục Gia Diệp thương tâm: “Em gái má lúm đồng tiền thay đổi rồi, tôi đau lòng quá...”

Trịnh Bồi Bồi lườm Lục Gia Diệp, kéo tay Cố Tư Úc nói: “Đừng để ý đến cậu ta, bọn mình đi lấy đồ ăn đi.”

Cố Tư Úc tuy rất đau lòng vì bữa ăn này tiêu tốn rất nhiều tiền của Hạ Chi Tuyền, nhưng cô cũng không còn cách nào, tiền người ta kiếm được mà, muốn tiêu thế nào là việc của người ta, điều duy nhất cô có thể làm chính là ăn thật no mà thôi, ăn cho bổ tiền!

Nơi này đất đỏ nhưng cũng rất đáng tiền, cách bài trí đẹp, khu ăn uống sang trọng, đồ ăn cũng dùng nguyên liệu tươi ngon cao cấp.

Mấy cô gái bung đồ ăn về chỗ, việc đầu tiên là phải tự sướng vài kiểu, ban đầu Hương Lê và Trương Hân Dịch còn ngượng ngùng, nhưng Trịnh Bồi Bồi thì rất thoải mái giờ tay giờ chân tạo dáng, thay đổi đủ các kiểu đáng góc độ, cho nên hai cô gái cũng thoải mái tự nhiên hơn.

Cố Tư Úc thì cực kì tập trung đối phó với đồng đồ ăn trước mặt, thỉnh thoảng Trịnh Bồi Bồi có bảo cô ngừng đầu lên thì cô cũng phối hợp mà ngừng lên, chụp ảnh xong thì lại cúi đầu ăn tiếp.

Ba cô bạn chụp ảnh rất vui vẻ, Cố Tư Úc cũng ăn rất vui vẻ.

Trịnh Bồi Bồi nghỉ một lát, thấy Cố Tư Úc đang ăn ngấu ngiến như chuột thì cảm thán: “Cậu ăn khỏe như thế mà sao không mập vậy?”

Cố Tư Úc nuốt thức ăn, thỏa mãn nói: “Mình cũng thích vận động mà.”

Hạ Chi Tuyền ngồi đối diện Cố Tư Úc, cậu cầm lấy một con tôm, đeo bao tay vào rồi bóc vỏ, ngắt đầu bỏ đuôi và lấy phần sống lưng ra.

Đến lúc con tôm trên tay cậu đã trở nên nhẵn nhụi thì Lục Gia Diệp cũng thèm đến rỏ dãi rồi.

Cậu ta đang muốn thò tay ra bóc thì Hạ Chi Tuyền đã đưa cái đĩa đựng toàn tôm đã bóc vỏ cho Cố Tư Úc, nói: “Em ăn đi.”

Cố Tư Úc nhìn thấy đĩa tôm thì tròn to mắt nhìn Hạ Chi Tuyền: “anh bóc đấy à?”

“Ăn đi.” Hạ Chi Tuyền nhẹ nhàng nói, sau đó lại chậm rãi ăn bỏ bít tết của mình.

Cố Tư Úc gấp một con tôm rồi chấm tương hải sản, cho vào miệng, thịt tôm dai chắc tươi mềm, ăn cực ngon.

“Em gái má lúm cho anh ăn với.” Lục Gia Diệp giờ đưa ra định gấp một con.

Cố Tư Úc bảo vệ đĩa tôm của mình: “không cho, mình em ăn còn chưa đủ đâu.”

Trịnh Bồi Bồi nhìn hai người kia một lúc rồi cũng cầm một con tôm đưa cho Tô Hàn, nịnh nọt: “Mình không biết bóc tôm, cậu bóc giúp mình được không?”

Tô Hàn cong môi cười, đeo bao tay nói: “Rất vinh hạnh được giúp đỡ em gái mèo hoang nhỏ.”

Trịnh Bồi Bồi cười híp mắt, ngồi nhìn cậu bóc tôm.

“Đây là phong tục gì vậy? Con trai phải bóc tôm cho con gái sao?” Lục Gia Diệp xắn tay áo lên, nhìn Hương Lê nói: “Tôi quyết định sẽ không đi theo lẽ thường, em gái quả lê nhỏ, cậu bóc cho tôi một con tôm nhé, được không?”

Hương Lê nói ngay: “Được thôi.” Rồi vui vẻ bóc tôm cho cậu ta.

Trịnh Bồi Bồi lườm Lục Gia Diệp, nghĩ: Sai con gái làm mà không thấy xấu hổ à!

Lục Gia Diệp đắc ý nhìn lại Trịnh Bồi Bồi.

Ăn xong, Lục Gia Diệp lại đề nghị: “Giờ vẫn còn sớm, đi hát không? anh Lục mời!”

Cố Tư Úc không tỏ thái độ gì, Hạ Chi Tuyền nói: “Tôi muốn đưa Cố Tư Úc đi mua sách, các cậu đi đi.”

Lục Gia Diệp bất mãn: “Mua sách gì? Để lần khác mua, nể mặt tôi chút đi.”

Trịnh Bồi Bồi nói: “Đừng làm mất hứng chứ, cùng đi đi.”

Cố Tư Úc lúc này mới lên tiếng: “Minh đang rất cần mấy cuốn sách để học, nhu cầu cấp bách đó.”

Hạ Chi Tuyền và Cố Tư Úc kẻ tung người hứng, cuối cùng bọn họ đành chia làm hai nhóm đi hai nơi khác nhau.

Cố Tư Úc đi bên cạnh Hạ Chi Tuyền, ăn uống no nê, tâm trạng cũng tốt lên, cười híp mắt hỏi: “anh muốn dẫn em đi mua sách gì thế? Có phải là loại sách tham khảo gì đó siêu hay không?”

Hạ Chi Tuyền không đáp lại, cậu dừng bước trước một cây ATM, nói: “Chờ anh một lát.”

“Vâng.” Cố Tư Úc ngoan ngoãn đứng chờ.

một lúc sau Hạ Chi Tuyền đi ra, đưa bốn ngàn tiền mặt cho Cố Tư Úc: “Đây là bốn ngàn để em trả cho Lục Minh.”

Cố Tư Úc kinh sợ, vội nói: “Em có tiền mà! Em đã chuẩn bị xong hết rồi!”

Hạ Chi Tuyền hỏi: “Em lấy tiền ở đâu? Có kể rõ ràng cho bố mẹ biết không hay là lại lấy tiền sinh hoạt của mình ra trả?”

Cố Tư Úc nói nhỏ: “Em không kể cho bố mẹ, mẹ em mà biết sẽ lo lắng, với lại bây giờ em ở luôn trong trường, mấy chuyện này không nên để cho bố mẹ biết, không bố mẹ lại suy nghĩ nhiều.”

“Thế tức là em lấy tiền tiêu vặt của mình để trả?”

“Em đã xin mẹ trước tiền tiêu của tháng sau rồi, với cả có vay thêm của đám Trịnh Bồi Bồi nữa...” Cố Tư Úc thành khẩn khai báo dưới cái nhìn áp bức của Hạ Chi Tuyền.

“Em vay của mấy cô bạn thì thà vay của anh còn hơn, dù sao anh cũng có tiền tiết kiệm đang để không.” Hạ Chi Tuyền kéo tay Cố Tư Úc lại rồi đặt xấp tiền lên tay cô.

Cố Tư Úc vẫn không chịu nhận, hai người giằng co mãi, Hạ Chi Tuyền nói: “không phải em nói anh là người bạn tốt nhất của em sao? Bây giờ em thà hỏi người khác chứ nhất quyết không chịu nhận sự giúp đỡ của anh phải không?”

“không phải mà...”

“không phải thì là cái gì?” Hạ Chi Tuyền nhìn cô hỏi, một tay ghim chặt tay cô và xấp tiền, một tay thì bắt gờ gờ lên véo tai cô, khiến Cố Tư Úc giật bắn mình.

Cậu vừa vuốt tai cô vừa nói: “anh không còn là người thân nhất của em ở trường nữa rồi hả? Hả?”

“...” Cố Tư Úc ruột gan rối bời, lòng bàn tay cũng nóng rực lên, cảm giác toàn thân đã bị Hạ Chi Tuyền khống chế, cứ đứng im tại chỗ không nhúc nhích được.

cô cúi đầu như con chim cúi, dưới ánh đèn đường, Hạ Chi Tuyền nhìn thấy vành tai đỏ rực và cái cổ trắng nõn của cô.

Cậu nuốt nước bọt, nhìn đi chỗ khác, kìm chế sự xúc động đang trào dâng của mình.

Hạ Chi Tuyền đột ngột buông tay ra, Cố Tư Úc sợ tiền rơi nên theo bản năng nắm chặt tay lại.

Cậu lùi về sau một bước, quay người bước đi, hai tay rút túi quần, nói: “Nếu vẫn coi anh là người bạn thân nhất của em thì ngoan ngoãn cầm tiền đi.”

Giọng cậu rất hồ hững, không hề tỏ ra ép buộc cô, nhưng cậu càng như thế thì Cố Tư Úc mới càng thấy khó chịu.

cô chạy đuổi theo Hạ Chi Tuyền, đi bên cạnh cậu nói: “Đừng vậy, anh chính là người bạn thân nhất của em.”

Hạ Chi Tuyền không dừng bước, tiếp tục đi thẳng, Cố Tư Úc bước nhanh theo cậu, tâm trạng hơi hỗn loạn, lại lo là mình đã khiến cậu không vui, sợ về sau cậu sẽ xa lánh, sợ cô sẽ trở thành một người qua đường rất bình thường đối với cậu... Chỉ vài giây ngắn ngủi thôi mà nội tâm đã chịu đủ đau khổ rồi, Cố Tư Úc không chịu nổi mà bật thốt lên: “Được được được, em nhận, cảm ơn anh nhé! Em sẽ cố gắng trả cho anh sớm!”

Hạ Chi Tuyền dừng bước, nhìn cô nói: “anh không thiếu tiền, em không phải vội, đến lúc tốt nghiệp trả hết nợ là được.”

“...” Cố Tư Úc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

cô cất tiền vào trong túi xách nhỏ của mình, kéo khóa lại cẩn thận, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Hạ Chi Tuyền, phát hiện rõ là ánh mắt cậu đã trở nên dịu dàng hơn rồi.

Tính cách của học thần như thế thì biết làm sao? Tất nhiên là phải nghe lời rồi! Ai bảo người ta vừa đẹp trai lại vừa học giỏi chứ!

Cố Tư Úc cười hỏi: “anh muốn đưa em đi mua sách gì vậy?”

cô thật sự rất mong chờ học thần sẽ dẫn cô đi mua mấy quyển sách tham khảo tốt, để cô cố gắng chạy nước rút cho kỳ thi thử giữa kỳ sắp tới.

“Mấy cuốn sách tham khảo chỉ toàn lừa tiền người ta thôi, thích thì để anh viết cho em một quyển.”

“...” Nhưng không phải anh mới nói là đưa em đi mua sách sao?

Hạ Chi Tuyền nhìn thấy nghi vấn của Cố Tư Úc thì thân nhiên nói: “anh chỉ muốn đưa em tới chỗ rút tiền thôi, bây giờ chúng ta về trường.”

“Ồ...” Mất cả hứng.

“Chờ đấy, anh sẽ soạn tài liệu ôn tập cho em.” Hạ Chi Tuyền đưa tay xoa gáy Cố Tư Úc, không chịu nổi khi nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ tui thân của cô lúc này.

Hả... Hạ Chi Tuyền sẽ tự soạn tài liệu học cho cô ư?

Cố Tư Úc tất nhiên là không nghi ngờ gì vào năng lực của Hạ Chi Tuyền rồi, nhưng liệu có làm phiền người ta quá không?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Edit: Ngân Nhi

Cố Tư Úc nghĩ một lát rồi nói: “không cần đâu, bây giờ đồng sách bài tập em còn chưa làm hết, tưởng là anh có đề cử sách gì hay, nếu không có thì thôi.”

“không tin anh à?” Hạ Chi Tuyền liếc nhìn cô.

“không không không không...” Cố Tư Úc sợ bị hiểu lầm nên vội vàng giải thích, “Em chỉ thấy làm vậy thì tạo gánh nặng cho anh quá, anh phải giữ vững thành tích học đứng đầu của mình, còn phải làm việc kiếm tiền, với lại công việc đó của anh cũng cần rất nhiều kỹ năng tự học nữa... anh sẵn lòng giành thời gian của mình ra để soạn tài liệu giúp em, em thật sự rất cảm kích, để soạn được một quyển sách cũng tốn công tốn sức lắm, thả anh dùng thời gian ấy để đi chơi bóng hay xem phim thư giãn còn hơn...”

Hạ Chi Tuyền nhìn cô nhóc bên cạnh mình, im lặng vài giây rồi bỗng cười nói: “Em đang quan tâm anh đấy à?”

Cố Tư Úc càng thêm ngượng ngùng, “anh là học thần, cần gì đám học tra như em phải quan tâm chứ... Chẳng qua là em không muốn anh vất vả quá thôi.”

Hạ Chi Tuyền không nói gì nữa, Cố Tư Úc bước đi theo cậu.

Cậu bắt ngờ đi chậm lại, Cố Tư Úc cũng chậm lại theo, hai người sánh vai đi bên nhau như đang dạo phố vậy.

Hạ Chi Tuyền giơ tay lên ôm gáy Cố Tư Úc, nói: “Em như thế này... Cũng tốt.”

“Gi cơ?” Cố Tư Úc chẳng hiểu gì cả.

Tất cả những gì cậu có được, mọi người đều coi đó là chuyện đương nhiên, kể cả cha mẹ cậu. Họ chỉ quan tâm xem cậu đạt được thành tích gì, bay cao bay xa ra sao, có làm thỏa mãn sự kỳ vọng của gia đình không, liệu có thể làm tốt hơn được nữa không...

Chưa có một ai hiểu được rằng, cậu làm tốt mọi thứ, trở thành hình mẫu hoàn mỹ trong suy nghĩ của mọi người, cũng là một công việc vô cùng mệt mỏi và cô độc.

Hạ Chi Tuyền cong môi cười, hỏi: “Từ chỗ này đến ga tàu điện ngầm chắc phải mất 20 phút nữa, em muốn gọi taxi hay đi bộ?”

“đi bộ đi, vừa mới ăn no xong, đi bộ nhiều chút cho tiêu com”

“Ừ.”

Lúc hai người đứng ở ga tàu điện, Cổ Tư Úc khó hiểu nghĩ, 20 phút là bằng nửa tiết học, thế mà sao nhanh thế nhỉ, đi một tí đã đến nơi rồi?

Hơn tám giờ tối là giờ cao điểm trên tàu điện, người lên xuống tàu cực kỳ đông.

Lúc hai người đi lên, bên trong đã không còn chỗ ngồi, đành phải đứng.

Hạ Chi Tuyền nắm chặt vòng treo trên cao, Cổ Tư Úc đứng bên cạnh cậu, càng ngày càng có nhiều người chen lên tàu, Cổ Tư Úc bị người ta xô đẩy sang một bên, khẽ kêu lên.

“Lại đây.” Hạ Chi Tuyền ôm vai Cổ Tư Úc, kéo cô vào trong ngực, ngăn cách khỏi dòng người đang xô đẩy.

“...” Cổ Tư Úc không kịp chuẩn bị, ngã nhào vào ngực cậu.

Mùi hương thơm mát trên người cậu tạo thành một thế giới riêng che chở cho Cổ Tư Úc, sự ồn ào huyên náo bên ngoài dường như cũng đã biến mất.

Tay của cậu ôm ngang hông cô, giữ chặt cô trong lòng mình.

Cổ Tư Úc dựa sát vào lồng ngực của người con trai, mặt đỏ tới tận mang tai, hai chân nhũn ra.

cô nhìn qua đầu vai Hạ Chi Tuyền, tầm mắt chỉ toàn thấy người với người...

Cảm giác chột dạ khiến cô rũ mắt xuống, không dám nhìn ánh mắt của những người kia.

Hạ Chi Tuyền cúi đầu ghé vào tai cô, cười nói: “Sao eo của em lại bé thế hả?”

“...!!!” Cổ Tư Úc bối rối, còn chưa kịp quen với việc dính sát vào nhau thế này, mà anh còn nói cái gì thế hả?

Cổ Tư Úc quần bách vô cùng, theo bản năng muốn tránh ra thật nhanh, kết quả bốn phương tám hướng chỉ toàn người với người...

Giống như bốn bức tường đang bao vây lấy cô vậy...

Sao lại muốn đi tàu điện ngầm về làm cái gì cơ chứ, bắt taxi về thẳng trường luôn có phải xong rồi không.

Hạ Chi Tuyền cảm nhận được sự nóng nảy của cô thì đứng thẳng người lên, cánh tay cũng thả lỏng một chút, chỉ ôm rất nhẹ nhàng.

Cuối cùng cũng đến bến, dòng người trên dưới bắt đầu khởi động, Hạ Chi Tuyền một tay nắm tay Cổ Tư Úc, một tay ôm sau lưng cô, ngăn cách dòng người chật chội, đưa cô xuống tàu.

Cổ Tư Úc thở phào, chạy ra chỗ vắng người hít thở không khí trong lành.

Hạ Chi Tuyền không nhanh không chậm đi bên cạnh cô, đáng vẻ lười nhác trầm lặng, khí chất như một vị công tử vậy.

Cổ Tư Úc: “...”

một người như thế này, nhất định câu nói vừa nãy không phải là đang đùa với cô.

Trong cuộc sống bình thường học thần cũng có lúc ngốc nghếch mà, đúng vậy, cho nên câu hỏi đó không phải đang trêu đùa.

đi lên ga tàu điện chính là trung tâm thương mại, hai người lại cùng nhau đi dạo trong đó.

Lúc ngang qua cửa hàng Pandora, Cổ Tư Úc đứng lại nhìn cái vòng tay đang trưng bày bên trong, đẹp quá.

Nhân viên bán hàng vội nhân cơ hội ra giới thiệu: “Bạn có muốn đeo thử không?”

Cổ Tư Úc lắc đầu đáp: “không ạ.”

Dù gì cũng không mua nổi, lần tới đi dạo phố với mẹ thì vào nhìn thử xem có mua được gì làm quà sinh nhật cho mẹ không thôi vậy.

Sắp tới lối ra thì lại trông thấy một quán hồng trà sữa đông nghịt khách.

Hạ Chi Tuyền biết Cổ Tư Úc thích uống nên chủ động hỏi: “Có muốn uống một cốc không?”

Cố Tư Úc lập tức vui sướng, liếm môi nói: “Có ạ.”

Thế là hai người đứng xếp hàng phía sau một dòng người.

Hạ Chi Tuyền nói: “Em ở đây mua nhé, anh đi vệ sinh.”

“Vâng.” Cố Tư Úc gật đầu.

Cố Tư Úc mua hai cốc trà sữa, ngồi trong cửa hàng chờ Hạ Chi Tuyền.

cô vừa hút trà vừa nghịch điện thoại, chat QQ với các bạn, Trịnh Bồi Bồi đăng một ảnh chụp trong bữa ăn, Cố Tư Úc xem từng cái, không khỏi cảm thán kỹ thuật chụp hình của cô bạn quá tốt, ảnh đồ ăn lẫn ảnh tự sướng đều rất đẹp.

Có mấy kiểu Tô Hân chụp cho bốn người họ, nhìn nụ cười tươi rói của bốn người cắccô, Cố Tư Úc không khỏi mỉm cười, lưu hết ảnh vào máy, sau đó gửi một tin nhắn: Hôm nay vui quá ~

Lúc cô còn đang cười ngây ngô với cái điện thoại thì Hạ Chi Tuyền về, cậu ngồi xuống bên cạnh cô, nói: “Đưa tay đây.”

“Gì thế?” Cố Tư Úc ngơ ngác làm theo.

Hạ Chi Tuyền cúi xuống chạm vào tay cô, Cố Tư Úc bỗng cảm thấy có gì đó lạnh như băng áp vào cổ tay mình.

Cố Tư Úc kinh ngạc, nhìn Hạ Chi Tuyền đeo chiếc vòng Pandora màu hồng vào tay cô.

Đeo xong, Hạ Chi Tuyền ngồi thẳng dậy, tự nhiên nói: “Mẹ anh vẫn luôn bảo anh mua quà cho em, cái này coi như thỏa lòng mong muốn của bà.”

“...Sao cô lại muốn anh tặng quà cho em?” Cố Tư Úc ngập ngừng nói.

“Mẹ em cũng bảo em đưa tương ốt cho anh còn gì.” Hạ Chi Tuyền nhìn cổ tay cô, làn da trắng nõn phối với cái vòng màu hồng, rất đáng yêu.

“Vừa rồi nhân viên bán hàng có giới thiệu với anh, nói cái vòng tay này mang ý nghĩa là *unforgettable moments (những khoảnh khắc không thể nào quên)*, sau này cứ khi nào có một khoảnh khắc khó quên anh sẽ gắn thêm vào đây một hạt charm.”

nói xong cậu lại nhìn Cố Tư Úc đang sững sờ, hỏi: “Thích không?”

Cố Tư Úc cúi đầu nhìn cái vòng, giờ tay lên lắc lắc, gảy nhẹ hạt charm trên đó.

Chiếc vòng có hình hai chú chim chụm đầu vào nhau, viên ngọc lưu ly màu hồng tựa như cánh hoa đang đắm mình trong cảnh sắc tươi đẹp, đẹp đến say lòng. Cố Tư Úc càng ngắm càng thấy thích, tâm trạng cũng vui sướng theo, cô lấy hai tay che mặt, cười trộm một lúc mới ngẩng đầu lên nói với Hạ Chi Tuyền: “Em thích lắm! Cực kỳ thích! Thích phát điên luôn!”

Hạ Chi Tuyền giờ tay chọc nhẹ vào cái má lúm nhỏ của cô, sao lại đáng yêu như vậy chứ?

Cậu nhìn cô cười, ánh mắt tràn ngập nét dịu dàng mà chính cậu cũng không phát hiện ra.

Hạ Chi Tuyền lần đầu tiên tặng quà cho con gái, cảm thấy rất ngọt ngào.

Chẳng trách mà mấy thằng con trai lại thích mua quà tặng con gái như thế, công nhận là cảm giác rất thỏa mãn, xem ra sau này tiền cậu kiếm được có chỗ để dùng rồi.

Hai người rời khỏi trung tâm thương mại, Cố Tư Úc cầm cốc trà sữa, mỗi lần hút một ngụm là lại tranh thủ nhìn cái lắc tay, không nhận được mà mỉm cười.

Cả hai đi bộ đến bến xe buýt, ngồi lên chuyến xe về thẳng trường học.

Nếu gọi taxi thì không đến nửa tiếng là về trường rồi, nhưng vì đi bộ và phương tiện công cộng nên mất đến hai tiếng.

Nhưng chặng đường này Cố Tư Úc không hề cảm thấy mệt, ngược lại còn thăm thán sao thời gian lại trôi nhanh như thế.

Trở về trường, Hạ Chi Tuyền lại đưa Cố Tư Úc về kí túc xá, Cố Tư Úc vẫy tay chào cậu rồi chạy lên phòng ngủ.

Về phòng rồi, cô lại lấy đi động ra chụp ảnh cái tay đeo vòng rồi đăng lên trang cá nhân với dòng chữ: Thích lắm luôn!

Bạn bè cô rối rít vào bình luận.

Hướng Lê: Đẹp quá! Vừa mua luôn hả?

Trịnh Bồi Bồi: Được đấy, mua đâu thế mình cũng muốn mua một cái ~

Trương Hàn Dịch: Hay bọn mình cũng mua mỗi đứa một cái đi!

Cố Tư Úc nhìn đến chóng cả mặt.

cô không muốn cái vòng của học thần tặng trở thành vòng tay chung của cả nhóm đâu.

Cố Tư Úc trả lời Trương Hàn Dịch: Mình là mình, không giống ai cả, mình từ chối việc đeo vòng giống nhau nhé, hừ ~

Nửa tiếng sau thì đám bạn thân của cô mới đi chơi về, vừa về là nhìn ngay cái vòng tay của Cố Tư Úc.

“Đẹp thế, trước mình cứ nghĩ là vòng tay của hãng này không đến mức đẹp lắm, nhưng nhìn cậu đeo vào tay mới thấy đẹp.”

“Bao nhiêu tiền vậy? Để mình đi mua một cái kiểu khác, đảm bảo không giống nhau được chưa?”

Câu hỏi này làm khó Cố Tư Úc rồi, vì cô cũng không biết rõ là bao nhiêu tiền, lúc ấy chỉ liếc mắt nhìn qua thôi, khoảng hai ngàn thì phải (*gần 7 triệu đồng*).

“Tôi nay cậu đi với Hạ Chi Tuyền còn gì, cậu ấy có thanh toán cho cậu không?” Trịnh Bồi Bồi nháy mắt hỏi.

Cố Tư Úc ngượng ngùng nói: “Đúng là cậu ấy mua cho mình đây.”

“Ủầy ~” Máy cô gái đồng thanh hô lên.

Trịnh Bồi Bồi nói: “không thể tin nổi, Hạ Chi Tuyền mà cũng biết tặng quà cho con gái cơ đấy.”

“Học thần tốt với cậu thế.”

“Quà của học thần như này thì Lục Minh là cái quái gì chứ.”

“Công nhận, mấy cái bông hoa với con gấu bông thì so làm sao được với cái vòng tay này!”

Tiếng hò hét của mấy cô gái khiến Lam Hiểu Thu và Từ Lâm cũng phải chú ý.

Từ Lâm ngó vào nhìn, cười nói: “Đẹp quá!”

Lam Hiểu Thu thì chỉ liếc nhìn từ xa rồi quay đi luôn.

“Có phải cậu ấy ghen với Lục Minh nên mới mua quà cho cậu không nhỉ?” Trịnh Bồi Bồi đoán.

“không phải đâu không phải đâu!” Cố Tư Úc vội giải thích, “Là vì bọn mình có đi qua cửa hàng này, mình thấy nó đẹp quá nên đứng lại ngắm một lúc, cho nên cậu ấy mới mua...”

Hương Lê nói: “Trời ơi, chỉ vì thấy cậu đứng lại ngắm nên mua luôn, người ta chiều cậu thế còn gì!”

“không phải mà...” Cố Tư Úc cuống đến đỏ cả mặt.

“không phải thì là cái gì?” Trịnh Bồi Bồi gõ vào đầu cô một cái, “Chắc trong lòng đang vui lắm đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: Ngân Nhi Buổi tối trước khi đi ngủ, Cố Tư Úc nhận được điện thoại của mẹ.

“Mẹ nhìn thấy ảnh đeo vòng con đăng lên, có phải con xin mẹ tiền sinh hoạt tháng sau là để mua cái vòng đó không đấy?”

“không phải đâu mẹ, tiền sinh hoạt tháng sau con còn chưa động đến mà, không tin để con chuyển lại cho mẹ nhé.”

“Con muốn mua cái gì thì cứ nói mẹ cho tiền, đừng có nhịn ăn rồi lén mua đấy...”

“không đâu ạ.”

“Thế sao con có cái vòng kia?”

Cố Tư Úc cầm di động đi ra sân thượng, nói: “Hạ Chi Tuyền mua cho con ạ, tối nay con với các bạn đi ăn ở ngoài, lúc về trường có đi vào trung tâm thương mại, anh ý mua cho con cái vòng, anh ý bảo mẹ anh ý cứ nhắc anh ý mua quà cho con, coi như đáp lễ mấy lọ tương ớt ạ.”

“À, đứa nhỏ này ngoan thật, bây giờ hai đứa thế nào rồi?”

“Cũng thân nhau ạ...” nói đến đây Cố Tư Úc không nhịn được cười, lắc nhẹ cái vòng trên cổ tay, vui vẻ nói: “Vì có anh ấy dạy con học tiếng anh nên con được thầy chọn làm cán sự môn anh của lớp luôn đấy.”

“Giỏi lắm”

“anh ý là bạn thân nhất của con ở trường, bình thường nếu có vấn đề gì không hiểu thì con đều đi hỏi anh ý.” Còn chuyện bị thầy gọi lên bảng không làm được bài, Hạ Chi Tuyền phải lên nhét giấy nhắc bài cho cô thì... Thảm cảm kích trong lòng là được rồi, không thể nói ra được.

“Thế mà hỏi hè ai cứ nói là ghét người ta thế nhờ? nói người ta làm con muốn chuyển trường, nói người ta giỏi quá làm nổi bật cái sự học dốt của con, còn bảo không muốn người ta quan tâm đến con nữa chứ...”

“...”

“Bây giờ có còn thấy người ta phiền nữa không? Còn trách bố mẹ bắt con chuyển trường không hả?”

“Ôi trời, chuyện cũ rồi mà mẹ, bây giờ bọn con đã là bạn tốt của nhau rồi.”

Mẹ Cố ngoài miệng thì trêu con gái, nhưng nghe con nói là rất thân thiết với Hạ Chi Tuyền thì vui lắm, không khỏi nhắc nhở: “Về sau mỗi dịp sinh nhật này nọ con nhớ phải mua quà tặng nó đấy nhé, cứ bảo mẹ mẹ cho tiền.”

“Vâng ạ!”

--

Hôm sau, ăn sáng xong, Cố Tư Úc lại cầm theo cốc sữa đậu nành đi vào lớp.

Ngồi vào chỗ một lát, cô lại lấy điện thoại ra chụp ảnh cốc sữa đậu nành rồi đăng lên với trạng thái: Sữa đậu nành hôm nay thơm quá [mặt trời].

Trịnh Bồi Bồi hỏi: “Minh chuyển 1000 qua wechat cho cậu nhé?”

“không cần đâu, mình kể với mẹ rồi, mẹ mình cho tiền.” Cố Tư Úc ngại không kể chuyện Hạ Chi Tuyền cho cô vay tiền, sợ mấy cô bạn lại àm ĩ lên, “Minh định tranh thủ tiết kiệm dục hôm nay trả 4000 cho Lục Minh.”

“Hả? Cậu vay tiền là để trả cho cậu ta đấy à?” Trịnh Bồi Bồi đập vào bàn, bức bối nói, “Cậu có ngốc không thế? Là tự cậu ta muốn tặng quà cho cậu mà, sao cậu lại phải trả tiền?”

“Minh nghĩ phải làm vậy thì mới cắt đứt triệt để được.” Nếu cứ nhận quà thì cậu ta sẽ còn tiếp tục tặng, vậy phải làm sao?

“Vậy đến lúc ấy để mình đi cùng cậu nhé.” Trịnh Bồi Bồi xung phong đi cùng.

“Được.” một mình cô bị vây giữa đám con trai cũng phiền lắm

Trịnh Bồi Bồi gửi tin nhắn wechat cho Lục Gia Diệp: “Tiết kiệm dục hôm nay Tư Úc muốn đi trả tiền cho Lục Minh, các cậu có muốn đi cùng không? Có tứ đại kim cương ở đó, mấy thằng con trai cũng không dám làm càn.”

Lục Gia Diệp: “Chuyện hay như thế thì nhất định phải đi xem rồi!”

Lục Gia Diệp: “Tứ đại kim cương cái con khi, bọn tôi là tứ đại nam thần nhé!”

Trịnh Bồi Bồi: “Hơ hơ [xua tay].”

Lục Gia Diệp đọc tin nhắn xong liền nói với Hạ Chi Tuyền: “Má lúm đồng tiền muốn trả tiền cho Lục Minh trong giờ thể dục đấy, bọn mình đi cùng đi.”

Hạ Chi Tuyền gật đầu.

Lục Gia Diệp lại nói: “Em gái hiểu chuyện thật, từ chối người ta bằng cách trả lại tiền, quá ngẫu!”

Hạ Chi Tuyền nhếch môi cười: “Em ấy muốn làm thế nào thì làm, đều được cả.”

Đến tiết thể dục cuối cùng của buổi sáng, mọi người lục tục kéo nhau đi tới sân tập, đứng chờ thầy giáo.

Tranh thủ còn chưa vào học, Cổ Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi đi tới khu vực lớp 8 đang tập hợp, các học sinh nam và nữ đứng thưa thớt các nơi, Lục Minh và mấy anh em thì ngồi ở một góc bồn hoa hút thuốc.

“Ha, anh Lục, bé con của anh tới kìa.” Có người huých tay Lục Minh nói.

Lục Minh ngẩng đầu lên, thấy Cổ Tư Úc đang đi về phía mình.

“Đám Hạ Chi Tuyền cũng đi ngay đằng sau, định làm gì đây?”

“Chiều hôm qua cậu ta còn đánh Tôn Uy đấy, mấy đứa trực nhật chỉ gọi một tiếng chị dâu thôi mà bị cậu ta cuộn sách đánh vào mồm.”

“Tôi không ưa thằng này lâu rồi, nó động vào người của lớp chúng ta, không thể bỏ qua cho nó được.”

Lục Minh là người nổi bật nhất lớp 8, cũng là thủ lĩnh của đám con trai trong lớp, vì gia thế của cậu ta có thể giải quyết được rất nhiều việc, cho nên đám con trai trong lớp đều rất nể, cam tâm tình nguyện tôn cậu ta làm đại ca, mà đại ca của họ để ý Cổ Tư Úc, nên tất cả đều gọi cô là chị dâu.

Lục Minh ngậm điếu thuốc, hồi lâu vẫn không lên tiếng, đến khi Cổ Tư Úc lại gần, cậu ta mới nhả ra một làn khói, nói: “Cứ bình tĩnh đã.”

Lục Minh đứng dậy, miệng vẫn ngậm điếu thuốc, như cười như không nhìn Cổ Tư Úc, dáng vẻ xấu xa vô lại không che giấu được.

Cổ Tư Úc đi tới trước mặt Lục Minh, nói: “Tôi có một thứ muốn đưa cho cậu.”

“Hả? Cái gì vậy? Cậu muốn tặng quà cho tôi sao?” Lục Minh vui vẻ mỉm cười, giọng nói: “Đưa cho tôi đi.”

Cổ Tư Úc đặt một xấp tiền vào tay cậu ta, “Đây là 4000 tệ, tiền hoa hồng, gấu bông và ít đồ ăn, tôi trả hết cho cậu.”

Nụ cười trên mặt Lục Minh trở nên cứng đờ, mắt nhìn xuống chỗ tiền trong tay, lần đầu tiên thấy màu hồng ấy chói mắt đến vậy.

Cổ Tư Úc nói tiếp: “Mấy thứ đó coi như là tôi mua, tôi cũng tặng cho các bạn rồi, hi vọng sau này cậu đừng tặng thêm gì nữa, đừng khiến cho tôi gặp áp lực về tiền bạc, tôi cảm ơn.”

“Tôi nói này, mấy món quà đó... Cậu không thích thì cứ việc vứt, sao lại đưa tiền cho tôi là thế nào? Tôi thiếu mấy đồng này sao?” Lục Minh ném xấp tiền trong tay xuống, vẻ mặt âm u, tự giễu nói: “Đây là lần đầu tiên ông đây bị con gái ném tiền vào mặt thế này.”

Đằng sau vang lên tiếng vỗ tay, Lục Gia Diệp đứng xem chuyện vui không ngừng hô hào, còn huyết sáo gào lên: “Em gái ngầu quá ~ Hoa khôi của lớp 6 bọn tao không phải là tôm tép nhãi nhép để chúng mày muốn tán là tán đâu nhé ~”

Tô Hàn cười nói: “Đúng là không biết lượng sức mình, không bị từ chối thì cũng không nhận ra là mình không ăn nổi thịt thiên nga.”

“Con mẹ mày...” Các anh em đứng bên cạnh Lục Minh nổi cáu, xắn tay áo định xông lên đánh nhau.

Trong tình thế căng thẳng, Lục Minh ngăn bọn họ lại: “Chúng mày đánh nhau trong trường để bị kiểm điểm à? Chuyện vớ vẩn không cần quan tâm, đi thôi.”

Cổ Tư Úc sợ hết hồn, tí thì tưởng đánh nhau đến nơi, thấy Lục Minh dẫn người đi thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Cổ Tư Úc nhìn đằng sau, hỏi: “Sao mấy cậu cũng tới vậy?”

Lục Gia Diệp cười đùa: “Em gái làm trò vui thì bọn anh phải đến xem chứ, quá đã!”

“không phải các cậu tới để gây sự à?” Cổ Tư Úc bật cười.

Lục Gia Diệp hậm hừ: “Thằng ranh đó mà dám cưa em thì bọn anh đánh thật đấy.”

Trịnh Bồi Bồi khinh bỉ: “Hạ Chi Tuyền còn chưa nói gì đâu, cậu gấp cái gì chứ.”

“Câm ngay, cậu thì biết cái gì!”

“Thôi về lớp tập hợp đi.” Cổ Tư Úc thúc giục.

Vào tiết, thầy thể dục bảo cả lớp khởi động làm nóng người.

Khởi động xong, đang định sắp xếp mấy hoạt động thì thầy thể dục của lớp 8 đi đến.

Hai người nói chuyện một lúc xong thì một thầy nói: “Con trai lớp 8 muốn đấu một trận bóng rổ với con trai lớp này, thế nào? Có muốn đấu không?”

“Đấu luôn! Ai sợ ai!” “Em cũng đang ngứa tay đây!” “Đấu vài trận luôn đi!” Các nam sinh nhiệt liệt hưởng ứng.

Bàn bạc xong, con trai hai lớp tập trung ở sân bóng rổ, các bạn nữ đứng xung quanh xem, lúc này mỗi lớp đang quyết định cử người ra thi đấu.

Bên lớp 8 có Lục Minh và mấy người bạn thân ra sân, một người chỉ vào đám Lục Gia Diệp đứng đối diện, ngoắc tay khiêu khích.

Lục Gia Diệp: “Thấy gì chưa? Chúng nó chỉ đích danh bọn mình đấy, lên thôi!”

Chu Kiêu lạnh lùng nhếch môi cười: “Vậy thì cho chúng nó biết tay.”

Tô Hàn: “Đúng lúc đang ngứa tay.”

Hạ Chi Tuyền không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Lục Minh, trong vẻ lạnh lùng còn ẩn chứa một chút hứng thú.

Đội hình ra sân của lớp 6 có Hạ Chi Tuyền, Lục Gia Diệp, Chu Kiêu, Tô Hàn và lớp phó Trương Khải Luân.

Bên phía lớp 8 Lục Minh và hai nam sinh khác đều là thành viên của đội bóng rổ trường, còn từng giành huy chương trong cuộc thi bóng rổ giữa các trường trung học, nếu đem so sánh thì lớp 6 không có ai có tư chất cứng như vậy, nên con gái lớp 6 không khỏi lo lắng: “không biết học thần có thua không nhỉ?”

“Nếu độ về thành tích học thì chẳng có gì phải lo cả, nhưng đây là thi bóng rổ, không biết mấy cậu ấy có thắng nổi không.”

Hương Lê cũng hơi lo: “Nếu học thần thua thì cậu ấy sẽ mất mặt lắm.”

Trương Hàn Dịch vội nói: “Phi phi phi, quạ đen quạ đen! Học thần sao mà thua được chứ, người ta đã giỏi thì làm cái gì cũng giỏi thôi! Nhìn mấy nam thần lớp mình đi, ai cũng cao mét tám, thực lực không thể thua kém được.”

Trịnh Bồi Bồi huých tay Cố Tư Úc, cười nói: “Cậu có sợ Hạ Chi Tuyền thua không?”

Cố Tư Úc không nói gì, vấn đề bây giờ không phải là thắng thua, mà là cô cảm thấy một bầu không khí giương cung bạt kiếm cực kì nguy hiểm giữa các nam sinh.

Mong là chỉ chơi bóng bình thường thôi, đừng có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...

Trong tiếng còi của trọng tài, quả bóng rổ được tung lên rất cao.

Chu Kiêu bật nhảy, giành được bóng trước.

Cuộc đấu này vừa bắt đầu, không đơn giản chỉ so tài về mặt kỹ thuật mà còn là tinh thần đồng đội.

Thực lực bên lớp 8 rất mạnh, nhưng lớp 6 cũng không hề yếu thế, nhất là vì bốn người họ thường xuyên chơi bóng rổ với nhau, nên độ ăn ý là rất cao, chỉ một ánh mắt cũng khiến đối phương hiểu là đồng đội đang nghĩ gì, kỹ thuật dẫn bóng của từng người tuy không đạt đến độ xuất sắc, nhưng khi lập thành một đội thì lại tạo nên một hàng phòng ngự vững chắc, rất khó để phá vỡ.

Chu Kiêu chơi ở vị trí tiền phong chính, Lục Gia Diệp là trung phong, Tô Hàn là hậu vệ dẫn bóng, Hạ Chi Tuyền là hậu vệ ghi điểm.

Mấy nam sinh mặc đồng phục trắng xanh chạy trên sân bóng, còn chưa đến lúc ném bóng vào rổ mà các nữ sinh đã không kìm được mà hò hét rồi.

Nhất là khi bóng vào tay Hạ Chi Tuyền, cậu khom người đập bóng, mái tóc ngắn hất nhẹ theo từng động tác, gương mặt đẹp trai nghiêm túc, khiến các bạn nữ nhìn mà không thể không hét.

“Như kiểu được trông thấy phiên bản người thật của Rukawa Kaede(*) vậy á... Hạ Chi Tuyền đẹp trai quá trời ơi!”

(*) Rukawa Kaede: một nhân vật trong bộ manga Slam Dunk, cậu là nam thần của truyện, thần đồng bóng rổ đẹp trai được nhiều con gái mê, thường tỏ ra lạnh lùng vô cảm, ít nói và ít để ý đến điều gì khác ngoài bóng rổ.

“Rukawa Kaede còn không đẹp trai bằng ý! Nhưng cái kiểu đánh đầu thắng đó, khí chất vương giả không gì cản nổi thì đúng là giống thật!”

“không không không, cậu ấy trông giống Fujima Kenji(*) hơn.” Trịnh Bồi Bồi tham gia vào cuộc thảo luận, “Bên ngoài đẹp trai lạnh lùng, nhưng nội tâm thì hùng hực như lửa, vừa tàn bạo vừa cơ trí.”

(*) Fujima Kenji: một nhân vật trong bộ manga Slam Dunk, tính cách cương nghị, quyết đoán, vừa là cầu thủ xuất sắc, vừa là huấn luyện viên trẻ tài năng.

Cố Tư Úc: “...” Lạnh lùng tàn bạo ư? Sao cô hoàn toàn không cảm thấy thế nhỉ.

Cường thế thì có, cơ trí cũng không cần nói, cả trường đều biết rồi.

Lục Minh phá bỏ vòng vây phòng ngự kiên cố, chạy đến dưới rổ đối thủ, đang chuẩn bị làm một phát Dunk (úp rổ) thì bỗng có một bóng dáng cao gầy

nhảy lên phá bóng.

“...Ôi mẹ, đẹp trai quá!!!”

“Sức đập mạnh thật!!”

Cố Tư Úc hai tay nắm thành quyền, kích động nói: “Hay quá!”

Hết một hiệp, điểm số hai bên đang bằng nhau.

Nghỉ giải lao giữa giờ, đám con gái bên lớp 8 rồi rít đưa nước cho các bạn nam chơi bóng.

Còn bên lớp 6 thì lớp trưởng Lam Hiểu Thu dẫn đầu nhóm con gái đi phát nước, mấy cậu con trai nhận lấy nước, Lam Hiểu Thu cầm một chai đưa cho Hạ Chi Tuyền, Hạ Chi Tuyền liếc nhìn phía bên kia, đám Trịnh Bồi Bồi đang vui vẻ cười đùa với Cố Tư Úc, nét mặt có phần không vui.

Lam Hiểu Thu cầm chai nước, nói: “Hạ Chi Tuyền, nước của cậu này.”

Hạ Chi Tuyền không để ý đến cô ấy mà đi thẳng ra chỗ Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc đang cùng các bạn ngồi ở khu nghỉ, cầm chai nước lên uống mấy ngụm.

Hạ Chi Tuyền đi tới trước mặt cô, mồ hôi lăn từ trên trán xuống, hơi thở nặng nề.

Hormone của phái nam tỏa ra từ hơi thở cậu, khiến cho các cô gái đang nói chuyện vui vẻ bỗng chốc im bật.

Hạ Chi Tuyền nhìn thấy chai nước trên tay Cố Tư Úc thì giờ tay đoạt lấy, hỏi: “Nước của em à?”

“Ồ...” Cố Tư Úc gạt đầu, “anh không có nước uống à? Đằng kia có nước đấy, để em đi lấy cho...Ồ!” cô vừa mới đứng lên, lời còn chưa nói hết thì đã thấy Hạ Chi Tuyền mở nắp chai nước ra rồi ngửa đầu uống, miệng chai bị cậu ngậm vào, dòng nước khoáng chảy xuống cổ họng khiến cho yết hầu di động trên dưới.

Ở bên kia sân, Lục Minh nhìn Hạ Chi Tuyền, sắc mặt cực kỳ khó coi.

một nam sinh ngồi bên cạnh Lục Minh nói: “Thằng Hạ Chi Tuyền có phải đang yêu Cố Tư Úc không đấy? Uống chung một chai nước thì không bình thường đâu.”

Hạ Chi Tuyền uống nước xong liền vỗ nhẹ đầu Cố Tư Úc, nói: “không nghe thấy em hô cổ lên, cũng không thấy em đưa nước cho anh, em đối xử với anh như thế đấy à?”

Cố Tư Úc: “...???”

Hạ Chi Tuyền thở hắt ra một hơi rồi lại cầm chai nước còn non nửa lên uống cạn.

Cố Tư Úc vội vàng lấy khăn giấy trong túi ra đưa cho Hạ Chi Tuyền, cười nịnh: “anh lau mồ hôi đi.”

“không lau, giấy nó dính vào mặt.”

“À đúng rồi, em có khăn tay này.” Cố Tư Úc chuẩn bị khăn tay dành riêng cho tiết thể dục để lau mồ hôi.

Lần này thì Hạ Chi Tuyền mới nhận, cậu cầm cái khăn thoang thoảng mùi hương quen thuộc để lau mồ hôi trên mặt, lau xong lại đưa cho Cố Tư Úc, nói: “Buộc vào cổ tay cho anh, để tiện lát nữa dùng.”

“...” Cố Tư Úc không thể làm gì khác hơn là giúp cậu thắt cái khăn vào cổ tay.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Edit: Ngân Nhi

Lúc Cố Tư Úc buộc khăn cho Hạ Chi Tuyền đã thu hút vô số những ánh mắt tò mò ngưỡng mộ xen lẫn ngạc nhiên và ghen tỵ của mọi người nhìn vào...

Nhưng Cố Tư Úc không để ý đến họ, cô chỉ tập trung vào việc thắt chiếc khăn màu lam nhạt vào cổ tay cho Hạ Chi Tuyền thôi, nếu buộc chặt quá thì cậu sẽ không thoải mái, nhưng cũng không thể buộc quá lỏng, lúc vận động sẽ làm rơi, còn phải trải khăn ra đủ độ để cậu tiện lau mồ hôi nữa.

Sau khi thắt khăn chắc chắn xong, Cố Tư Úc mới thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Chi Tuyền thoáng nở nụ cười, xoa đầu cô nói: “Lát nữa phải để anh nghe thấy tiếng em hô cổ lên đấy nhé.”

“Vâng.” Cố Tư Úc ngoan ngoãn đáp, thật ra vừa nãy cô cũng hô cổ lên mà... Nhưng là hô thầm trong lòng thôi.

Lục Gia Diệp thấy Hạ Chi Tuyền với cái khăn buộc trên tay đi tới thì ghen tỵ đến trợn cả mắt, “Sao cậu luôn được đãi ngộ đặc biệt thế hả? Tôi không phục! Ngần lẩn vẩn không phục!”

Hạ Chi Tuyền chỉ thờ ơ liếc cậu ta một cái, lười chẳng buồn nói lại.

Tô Hàn đứng bên cạnh cười nói: “không phục thì đi tìm quả lê nhỏ của cậu rồi bảo người ta buộc khăn cho.”

không bao lâu sau thì hiệp đấu tiếp tục.

Hạ Chi Tuyền chạy giữa sân, chiếc khăn trên cổ tay tung bay theo từng động tác đánh bóng của cậu, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Lúc này khi Cố Tư Úc buộc khăn cũng không cảm thấy gì, nhưng giờ mỗi lần nhìn cái khăn kia thì trong lòng lại dâng lên một cảm giác ngọt ngào nho nhỏ.

Tiếng reo hò của đám con gái lớp 6 rất náo nhiệt, còn bên lớp 8 tuy không thể hiện ra bên ngoài, nhưng mấy cô gái đều đang thầm cổ vũ cho Hạ Chi Tuyền.

Cố Tư Úc chụm tay lên miệng hô lên: “Hạ Chi Tuyền cổ lên!”

Mấy cô bạn cùng lớp cũng hô theo: “Hạ Chi Tuyền cổ lên!”

Hạ Chi Tuyền dẫn bóng, quay đầu nhìn cô một cái.

Hai người nhìn nhau, cậu khẽ nhếch môi cười.

“Trời ơi, tôi thấy Hạ Chi Tuyền cười kìa!”

“Aaaa, Hạ Chi Tuyền cười đẹp trai quá!!!”

“Muốn chụp lại cảnh vừa rồi quá đi...”

Cố Tư Úc không nhịn được cười, tiếp tục hô lớn: “Hạ Chi Tuyền cổ lên! Hạ Chi Tuyền cổ lên!”

cô càng hô thì Lục Minh càng mất tinh thần, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về phía cô.

Đồng đội của Lục Minh nữa hiệp đấu vẫn cố gắng duy trì ưu thế, nhưng vì trạng thái của cậu ta không tốt nên càng ngày đội càng có xu hướng đi xuống.

Bọn họ lại toàn người nóng tính, một cậu bạn cao lớn đồ con luôn miệng chửi bậy, lúc Hạ Chi Tuyền dẫn bóng phá vòng vây thì bị cậu ta tận dụng lợi thế thể hình lao vào ngăn cản.

Tiếng va chạm mạnh mẽ vang lên, khiến cho mọi người nghe thấy mà sửng sốt.

“Ôi má ơi, va vào tấm lá chắn thịt ấy chắc Hạ Chi Tuyền đau lắm...”

“Thằng béo chết bầm này!”

“Sao trọng tài không thổi còi vậy? rõ ràng là phạm quy còn gì!”

Các nữ sinh kích động bàn luận, Cố Tư Úc thì cực kỳ lo lắng.

Hạ Chi Tuyền bị đụng mạnh nên lui về sau hai bước, nhưng vẫn giữ được bóng, nên cậu lập tức xoay người chuyển bóng cho đồng đội.

Phong độ của lớp 6 không hề suy giảm, còn bên lớp 8 thì chơi ngày càng cực súc.

Lúc lớp phó lớp 6 bị đẩy ngã, trọng tài phải thổi còi tạm dừng trận đấu để thay người.

“Điên quá! Bên đó đang chơi bóng hay là đánh nhau đấy!”

“Nhìn học thần bị đụng vào người mà đau lòng quá...”

“Chúng nó muốn dùng cách hèn hạ này để thắng à?”

Cố Tư Úc cắn môi, kìm nén sự bức bối trong lòng, cô đi vòng tới chỗ nghỉ ngơi của những người thi đấu, nói với thầy thể dục: “Thầy ơi, em có thể vào chơi không?”

Hạ Chi Tuyền đang giơ tay lên lau mồ hôi, nghe vậy thì liền quay sang nhìn cô.

Lục Gia Diệp đang uống nước suýt thì sặc, cậu ta ngạc nhiên nhìn Cố Tư Úc, nói: “Em gái à, em đừng đùa nữa.”

Cố Tư Úc nghiêm mặt nói: “Minh không đùa, mình cũng biết chơi bóng rổ mà, còn chơi giỏi hơn cả lớp phó Trương Khải Luân đó.”

Vừa nãy đứng bên ngoài nhìn hồi lâu, cô đã có những nhận định cơ bản về kỹ thuật dẫn bóng của mấy người họ, tính về năng lực khống chế bóng và ghi điểm, cô cảm thấy mình có thể thắng được lớp phó.

Tô Hàn nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Cậu là con gái, ra đó đấu đá với đám con trai nguy hiểm lắm.”

Chu Kiều gật đầu: “Cậu không nên ra sân.”

“không cần phải đấu đá tranh giành gì hết, sở trường của mình là ném bóng ở cự ly xa 3 điểm.” Cố Tư Úc cực kỳ tự tin, nói với thầy thể dục, “Lần trước cuộc thi đánh cầu lông đã chứng minh được khả năng của em, lần này thi bóng rổ em cũng có thể phát huy tốt như vậy.”

Thầy thể dục rất khó xử, đây là trận bóng rổ của nam, để một cô bé vào sân thì hơi loạn...

Hạ Chi Tuyền đi tới bên cạnh Cố Tư Úc, đặt tay lên đầu cô, nói: “Tốt nhất là em đừng ra sân, đây là cuộc thi của con trai mà.”

“không, đây là cuộc thi giữa hai lớp, không phân biệt nam nữ!” Cố Tư Úc hai mắt sáng rực nhìn Hạ Chi Tuyền, đáng vẻ quật cường, “Cho em vào sân đi mà, được không?”

cô biết, cuộc đấu này được diễn ra có liên quan đến việc cô từ chối Lục Minh khi nãy.

Nếu nguyên nhân là do cô, vậy tại sao cô lại không thể ra trận chứ.

“anh trai, cho em chơi đi mà.” Cố Tư Úc không quan tâm đến thầy giáo nữa, quyết định tập trung tấn công Hạ Chi Tuyền.

Hạ Chi Tuyền thật sự không muốn để Cố Tư Úc ra sân, bọn bên kia ngày càng cựa mạnh, chỉ nhăm nhe lao vào xô đẩy, cô thì đáng yêu xinh xắn như thế, sao cậu yên tâm được cơ chứ.

Cố Tư Úc nhìn ra được sự do dự của cậu, bèn nói tiếp: “Thế này đi, chỉ cần em bị người ta đụng vào, bất kể nặng hay nhẹ thì em cũng sẽ ra ngoài ngay, được không?”

Hạ Chi Tuyền ần nhẹ đầu cô: “Nhất định phải chú ý an toàn biết chưa?”

Thế nghĩa là cậu đồng ý rồi sao? Cố Tư Úc gật đầu thật mạnh, cười đáp: “Vâng.”

Lục Gia Diệp nghe hai người họ nói chuyện thì ngơ lơ: “...Này tôi có nghe làm không? Cậu để em gái má lúm đồng tiền ra sân thật đấy à?”

Hạ Chi Tuyền nói: “Tôi tin em ấy.”

Cậu không thể nào từ chối ánh mắt khát vọng ấy của cô được, cậu không muốn từ chối cô, để rồi nhìn cô ủ rũ buồn bã đứng ngoài sân xem.

Nếu cô đã muốn chơi thì cậu sẽ cho cô chơi thử, còn cậu sẽ tập trung bảo vệ cô thật tốt.

Sau khi Hạ Chi Tuyền nói chuyện với thầy thể dục, thầy đành phải gật đầu đồng ý.

Cậu lại quay sang nói với các anh em: “Bắt đầu từ bây giờ phải lấy Cố Tư Úc làm trung tâm, chuyển bóng cho em ấy để em ấy ghi điểm từ xa. Chu Kiều, cậu cùng tôi che chắn cho Cố Tư Úc, không được để cho bọn kia đụng vào em ấy.”

Cố Tư Úc nghe bọn họ nói chuyện, mau chóng cởi áo khoác đồng phục ra, bắt đầu khởi động làm nóng người.

một lát sau, bốn nam sinh lớp 6 cùng Cố Tư Úc ra sân.

Phía bên lớp 8 nhìn mà sửng người, nhất là Lục Minh.

Lục Minh quát: “Bọn mày bệnh đấy à? Để con gái ra sân là thế nào? Mày chúng mày không thấy xấu hổ à?”

Cố Tư Úc đáp lại: “Các cậu chơi cho nghiêm chỉnh, đừng có giờ trò! Quang minh chính đại mà thắng tôi đi!”

cô đứng lọt thỏm giữa đám con trai mà nhìn không bị lép vế, sự tự tin toát ra khiến cho người ta không thể coi thường.

Các nữ sinh đứng ngoài sân cũng sợ ngầy người.

Cố Tư Úc ra sân sao?

Trương Hàn Dịch: "...Tư Úc lại nổi nóng rồi."

Hương Lê: "Bóng rõ không giống với cầu lông, mình lo cho cậu ấy quá."

Trịnh Bồi Bồi thở dài: "Có Hạ Chi Tuyền ở đó rồi, cả đám sẽ bảo vệ cậu ấy, không để cậu ấy bị thương đâu... Chỉ là không biết kỹ thuật chơi bóng của cậu ấy thế nào thôi."

Hương Lê lau mồ hôi nói: "Bọn mình đứng sẵn một bên để đỡ cậu ấy đi."

Lục Minh không thể nói lại Cố Tư Úc, đành phải quay sang nói với đồng đội: "Chú ý một chút, đừng có động vào con gái, không người ta lại cười cho."

Tiếng còi nổi lên, cuộc đấu lại tiếp tục.

Lần này lối chơi của lớp 6 đã thay đổi, không còn cố gắng đột phá vòng vây để đến gần rổ nữa, mà Cố Tư Úc đã trở thành trụ cột, tập trung ghi điểm ở cự ly xa.

Ném trúng một quả ghi ba điểm, Cố Tư Úc lại liên tục ném trúng mục tiêu, nên điểm số nhanh chóng được kéo xa.

Lục Gia Diệp phản kích nói: "Ngầu lắm!"

Tô Hàn chạy qua giờ ngón cái với Cố Tư Úc: "Thần xạ thủ, giỏi lắm Tư Úc!"

Các nữ sinh hân hoan vui sướng, tiếng cổ động cũng đổi thành "Cố Tư Úc, cố lên!" "Cố Tư Úc, cố lên!"

Cố Tư Úc tuy không phải một tuyển thủ cao to, nhưng cô có sự khéo léo linh hoạt và khả năng khống chế bóng rất mạnh, tỉ lệ khi ném bóng ở cự ly ba điểm rất chính xác, giữ vị trí hậu vệ dẫn bóng thật sự xuất sắc hơn Trương Khải Luân nhiều, có nhóm Hạ Chi Tuyền toàn lực phối hợp nữa nên càng đánh càng quen tay.

Cố Tư Úc một lần nữa cầm bóng đứng bên ngoài vạch 3 điểm, lúc ném bóng vào rổ thì Lục Minh xuất hiện ngay đằng trước, nhảy lên muốn chặn bóng.

Tất cả nín thở chờ đợi.

Cố Tư Úc bật nhảy ngửa người ra ném, trái bóng tránh được ngón tay của Lục Minh một cách hoàn mỹ.

"Hạ Chi Tuyền là cái quái gì chứ, tôi muốn lấy Cố Tư Úc làm chồng cơ!!"

"Aaaaa, Cố Tư Úc mới là hot boy của trường nhà!!!"

"Cố Tư Úc cố lên!!! Cố Tư Úc cố lên!!!"

Trái bóng bay đi, trong tiếng hò hét chói tai của đám đông, chỉ có Hạ Chi Tuyền là lo cho Cố Tư Úc.

Ném ngửa người về sau (*Fade away*) là động tác có độ khó cao, có thể tránh được phòng thủ của đối phương, nhưng rất dễ mất thăng bằng trên không, lúc tiếp đất không cẩn thận sẽ ngã, thậm chí còn có thể trật mắt cá chân.

Cố Tư Úc tiếp đất, cơ thể nhỏ bé hơi loạng choạng một tí rồi đứng vững lại ngay, Hạ Chi Tuyền lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm.

cô quay sang mỉm cười nhìn cậu.

Hạ Chi Tuyền có phần mất tự nhiên, tay đặt lên ngực để nhịp tim ổn định lại, không hiểu là do quá kích động hay là bị nụ cười của cô mê hoặc mà tim cậu như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi rồi.

Cuộc đấu kết thúc sau tiếng còi, lớp 6 với ưu thế áp đảo đã giành chiến thắng.

Lục Gia Diệp hò hét nhảy vọt tới ôm vai Cố Tư Úc: "Chị Úc của tôi đỉnh quá, cực kỳ đỉnh luôn!"

Hạ Chi Tuyền sa sầm mặt đi tới, dùng sức lôi Lục Gia Diệp ra rồi ôm chặt lấy Cố Tư Úc từ phía sau.

Giờ khắc này, trái tim đập loạn nhịp của cậu cuối cùng cũng được an ủi rồi.

Cố Tư Úc kinh ngạc, để mặc cho người kia ôm trọn lấy mình.

Lục Gia Diệp: “...!!!”

Tô Hàn cười nói: “Thôi, đây là em gái của người ta, chúng ta không nên vô lễ.”

Hạ Chi Tuyền ôm cô mấy giây rồi buông ra ngay, dưới khoảnh khắc phấn khích này, mọi người chỉ coi hành động của cậu là một cách ăn mừng chiến thắng thôi.

Cố Tư Úc vui sướng hò reo với mọi người, cả lớp phó Trương Khải Luân trước đó phải rời trận đấu cũng mừng rỡ chạy tới chúc mừng cô.

Lam Hiểu Thu cầm chai nước đứng cách đó không xa, vốn định đi lên đưa cho Hạ Chi Tuyền một lần nữa, nhưng Cố Tư Úc lại nhanh tay hơn, ngay khi nhận được nước là cô đã đưa luôn cho Hạ Chi Tuyền.

Hạ Chi Tuyền cúi đầu cười, nhận lấy chai nước cô đưa.

Bên phía lớp 8 thì mây đen bao phủ, sắc mặt của Lục Minh đen như đáy nồi.

Thua thì cũng thua rồi, nhưng mẹ nó chứ lại cứ phải nhìn hai người kia tình cảm với nhau.

Trong lòng Lục Minh bùng lên một ngọn lửa phẫn nộ, cậu ta cầm lấy bóng rỗi hướng thẳng gáy Hạ Chi Tuyền mà ném.

Cố Tư Úc đứng ngay bên cạnh Hạ Chi Tuyền, thấy bóng bay tới thì hoảng hốt, lập tức đẩy Hạ Chi Tuyền ra, thế là trái bóng được ném bằng một lực rất mạnh đã đập thẳng vào mũi cô.

Con đau từ mũi truyền đến ngay sau đó, Cố Tư Úc lao đảo sắp ngã, mũi hơi uơn ướn.

Hạ Chi Tuyền đỡ lấy Cố Tư Úc, thấy máu mũi cô chảy xuống thì vội vàng lấy giấy ăn trong túi áo ra bịt mũi cô lại.

“Có đau lắm không?” Cậu dịu dàng hỏi, giọng nói đã cố kìm chế cực độ, không để lộ sự đau lòng và phẫn nộ ra bên ngoài.

Cố Tư Úc lắc đầu, cầm giấy ăn lau mũi.

Sau khi việc ngoài ý muốn này phát sinh, mấy nam sinh lớp 6 đều đồng loạt tròn mắt nhìn lớp bên kia.

Lục Minh thấy Cố Tư Úc bị mình đánh trúng thì vô cùng hoảng hốt và xót xa, nhưng đối diện với những cặp mắt đang nhìn mình kia, cậu ta lại cố giữ bình tĩnh, đáng vẻ lưu manh hư hỏng, nhún vai nói: “Sorry, tôi trượt tay.”

Hạ Chi Tuyền ôm vai Cố Tư Úc, nói: “Em ra kia ngồi đi.”

nói xong, cậu lập tức đi thẳng tới chỗ Lục Minh ở phía bên kia, bọn Lục Gia Diệp cũng đi theo, ánh mắt ai cũng lạnh lùng và tàn ác, mọi người nhìn vào đều biết là sắp có chuyện lớn rồi.

Hai thầy thể dục đi tới khuyên can: “Đừng kích động, chuyện không may thôi mà.” “Thầy sẽ bảo Lục Minh tới xin lỗi các em, có gì thì từ từ nói.”

Sắc mặt Hạ Chi Tuyền cực lạnh, cậu gằn từng chữ: “Thầy Trương, thầy tránh ra đi ạ.”

“Hạ Chi Tuyền, em đừng...” Còn chưa nói hết câu thì thầy giáo đã bị Hạ Chi Tuyền đẩy ra.

Đột nhiên cậu dùng sức rất mạnh nên thầy giáo không kịp chuẩn bị, cứ thế bị đẩy sang một bên.

Hạ Chi Tuyền đi thẳng tới trước mặt Lục Minh, nắm chặt cổ áo rồi đâm thẳng vào mặt cậu ta.

“Con mẹ mày...” Lục Minh không thể ngờ là một học sinh giỏi nổi tiếng toàn trường lại ra tay đánh người ngay giữa đám đông thế này, được lắm, đánh thì đánh, cậu ta lập tức đáp trả lại Hạ Chi Tuyền.

Đám bạn của Lục Minh cũng lao vào, bọn Lục Gia Diệp ba người cũng nhào lên, Lục Gia Diệp vừa đánh vừa mắng: “...Tao muốn đánh bọn mày từ trước rồi cơ! Bỏ mày hôm nay không đánh cho bọn mày rằng roi đây đất thì bỏ mày chưa thôi đâu!”

Địa vị của Lục Minh trong lớp rất cao, có hẳn một hội chơi với cậu ta, giờ xảy ra chuyện nên bọn họ cũng lao vào hết mà trợ giúp.

Bên này Hạ Chi Tuyền chỉ có bốn người, nhưng khả năng đánh đấm thì bộc phát kinh người, không hề tỏ ra yếu thế.

Lớp phó Trương Khải Luân thấy đối phương quá đông thì liền quát lên với các nam sinh trong lớp: “Lên mẹ hết cho tao! Đứng yên nhìn người lớp mình bị đánh mà không thấy nhục à!”

Lời kêu gọi của cậu ấy thật sự đã làm đẩy lên tinh đoàn kết tập thể, cả đám lập tức xông lên đánh nhau, hội con trai lớp 8 thấy thế thì cũng lao lên hết.

Chỉ thoáng chốc mà sân bóng rổ đã thành một cuộc hỗn chiến, con trai hai lớp đánh nhau điên cuồng, các cô gái muốn lên can mà cũng không biết bắt đầu từ đâu, còn chưa lại gần hẳn mà đã suýt bị vạ lây rồi.

Trịnh Bồi Bồi chạy tới chỗ Cố Tư Úc, kéo cô đứng xa ra một chút.

Cố Tư Úc lo lắng nhìn cảnh tượng trong sân bóng, mắt cứ nhìn Hạ Chi Tuyền, muốn lao vào giúp cậu ấy.

“Cậu thế này mà đòi đi đánh nhau à? Nghiêm túc chút được không hả! Trước tiên phải ngăn máu mũi lại đã!” Mấy cô bạn giữ chặt Cố Tư Úc lại.

Hạ Chi Tuyền không để tâm đến những người khác, chỉ đánh mỗi Lục Minh, các anhem của Lục Minh đều đang lâm vào hỗn chiến, không rảnh mà giúp cậu ta. Từ nhỏ đến lớn Lục Minh thường xuyên gây sự đánh nhau, đừng nói là bạn cùng tuổi, ngay cả những người lớn hơn cũng còn phải chịu thua cậu ta. Nhưng hôm nay cậu ta lại động vào Hạ Chi Tuyền, cậu ta ra tay tàn nhẫn thế nào thì Hạ Chi Tuyền còn tàn nhẫn hơn thế, hai người con trai đánh nhau trong sự căm ghét giữa hai tình địch, nên ác liệt hơn nhiều so với những người khác.

Trịnh Bồi Bồi nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, liên tục thở dài: “Hong nhan họa thủy... Cậu đúng là hong nhan họa thủy đó Tư Úc à.”

“...” Cố Tư Úc hậm hực, “Lục Minh đó đâu có liên quan gì đến mình!”

“Công nhận Tư Úc đúng là xui xẻo, vô duyên vô cớ bị tên Lục Minh kia để ý, gây ra bao nhiêu chuyện, còn bị thương nữa...” Mấy cô bạn trước còn bênh vực, giờ cũng cực kỳ ghét Lục Minh.

Trịnh Bồi Bồi nhìn thấy Hạ Chi Tuyền trong đám người, nói: “Đây là lần đầu tiên tôi thấy Hạ Chi Tuyền ác như vậy đấy, sự tàn bạo ẩn sâu trong người bị ép phải bộc lộ ra hết rồi.”

Thầy thể dục không cách nào khống chế được cục diện, bèn nhanh chóng liên lạc với bảo vệ của trường.

Đội bảo vệ chạy vội tới, mạnh mẽ tách cả đám đang đánh nhau ra.

Người cuối cùng bị đến mấy người hợp sức lại kéo ra chính là Hạ Chi Tuyền, Lục Minh đã nằm ra đất, mặt mũi sưng vù, khóe miệng toàn máu.

Vì chuyện quá lớn nên cả thầy hiệu trưởng cũng chạy đến, kéo theo một nhóm bảo vệ nữa tới.

Hơn mười bảo vệ và thầy thể dục giữ chặt mấy cậu học sinh lại, lôi cả đám lên phòng hội đồng.

Bác sĩ của phòng y tế nhận được tin báo cũng đã chạy như bay đến.

Cố Tư Úc muốn đi theo, nhưng Trịnh Bồi Bồi giữ cô lại: “Cậu làm gì thế?”

“Mình là người trong cuộc, mình phải đi theo nói rõ sự tình, là lớp kia làm mình bị thương trước mà đúng không?”

“Cậu yên tâm đi, thầy thể dục nhìn thấy rồi mà, ai cũng biết hết, chắc chắn sẽ có người nói rõ ràng, cậu đừng chen vào đám con trai kia nữa, không lại loạn thêm ra, nhớ lại có người nói là Lục Minh theo đuổi cậu nhưng bị cậu từ chối, trong cơn tức giận đã xảy ra xung đột thì phải làm sao?”

Hướng Lê khuyên nhủ: “Mình thấy Bồi Bồi nói đúng đấy, trừ phi các thầy gọi cậu tới, không thì cậu đừng xen vào.”

Trương Hán Dịch gật đầu: “Bọn mình mau tới phòng y tế đi, phải kiểm tra cái mũi cậu đã, cậu nhìn cậu đi, máu mũi đến giờ vẫn chưa ngừng chảy, mũi thì sưng đỏ cả lên...”

Cố Tư Úc không còn cách nào, đành để mấy cô bạn kéo lên phòng y tế.

Bác sĩ khám cho cô, cũng may là không bị gãy xương mũi, chỉ là vết thương ngoài thôi, bôi thuốc rồi băng lại là được, dặn dò cô mấy ngày tới phải chú ý không để mũi bị va chạm nữa.

Tiết thứ nhất của buổi chiều chỉ có một nhóm nam sinh đi học, chỗ ngồi của mấy người nhóm Hạ Chi Tuyền vẫn trống không.

Cố Tư Úc lòng thấp thỏm lo âu, Hướng Lê hỏi một cậu bạn ngồi bàn trước: “Các cậu có bị phạt gì không? Sao nhóm Hạ Chi Tuyền vẫn chưa về lớp?”

Cậu bạn kia nói: “Nhóm Hạ Chi Tuyền và nhóm Lục Minh bị hiệu trưởng giữ lại nói chuyện, bọn mình bị kiểm điểm thôi, còn không biết các cậu ấy thế nào...”

Cậu bạn cùng bàn chen vào: “Tôi thấy chắc không vấn đề gì đâu, Hạ Chi Tuyền là bộ mặt của trường chúng ta, hiệu trưởng còn phải nói chuyện khách khí với cậu ấy, sao mà dám xử phạt được.”

Trịnh Bồi Bồi nghe vậy thì hých tay Cố Tư Úc: “Nghe chưa? Hạ Chi Tuyền sẽ không sao đâu, cậu ấy là học thần mà, là kiểu học sinh được giáo viên yêu quý nhất.”

Cố Tư Úc vẫn rất lo, không chỉ lo Hạ Chi Tuyền bị trách phạt, mà còn lo không biết cậu đánh nhau có bị thương không.

Đến tiết thứ hai là tiếng anh, thầy giáo điểm danh xong rồi bảo Cố Tư Úc đứng lên đọc cho cả lớp nghe bài khóa một lần.

Cố Tư Úc cố gắng giữ bình tĩnh, bài khóa này Hạ Chi Tuyền đã dạy cô rồi, nên cô đọc rất trôi chảy.

Đọc đến nửa bài thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Cố Tư Úc ngẩng lên, thấy Hạ Chi Tuyền dẫn đầu một nhóm con trai đứng ở cửa, lười nhác nói: “Báo cáo.”

Thầy giáo thấy có mấy chỗ trống thì cũng đã hỏi chuyện cả lớp, nhìn bốn cậu học sinh bị thương đứng ở cửa thì vẫy tay nói: “Vào đi.”

Hạ Chi Tuyền tay rút túi quần đi vào lớp, gương mặt đẹp trai lúc này đã bị bầm một chút ở khóe miệng.

Cố Tư Úc đọc bài tiếp, nhưng ánh mắt thì vẫn chăm chú dõi theo cậu.

Cả lớp cũng đồng loạt nhìn bốn người họ.

Lục Gia Diệp đi qua bụi giảng thì đột ngột chấp tay về phía cả lớp, nói: “Các bạn học, xin cảm ơn các vị, mọi người đã trưng nghĩa ra tay tương trợ, Lục mỗ xin ghi nhớ trong lòng.”

Lớp phó Trương Khải Luân đại diện lên tiếng: “Chuyện nên làm mà! Chúng ta ai cũng phải có trách nhiệm bảo vệ con gái trong lớp!”

Mấy cậu bạn khác cũng nói theo: “Đúng vậy!” “không đoàn kết để mà bị lớp khác bắt nạt à!” “Bọn nó đáng đánh!” “Lúc thi đấu tôi nhìn đã không ưa chúng nó rồi, khinh người quá đáng!”

Thầy giáo tiếng anh hoàn toàn bị lãng quên: “...???”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28

Edit: Ngân Nhi

Trong bầu không khí sục sôi tình cảm đoàn kết của cả lớp, thầy tiếng anh không ngồi yên được mà phải ho hai tiếng, gõ lên bảng nói: “Trật tự! đang trong giờ học đây!”

Hạ Chi Tuyền không nhanh không chậm đi về chỗ, Cố Tư Úc nhìn theo cậu, thấy khóe miệng cậu bị bầm máu thì lại cẩn thận quan sát những nơi khác, còn để ý cả tư thế đi lại của cậu luôn, cuối cùng xác định là trừ khóe miệng ra thì không còn vết thương nào khác.

Sau khi bốn người kia ngồi xuống, thầy giáo mới lên tiếng nhắc nhở cô cán sự tiênganh nãy giờ vẫn ngây người: “Em đọc bài tiếp đi.”

Cố Tư Úc lấy lại tinh thần, ngưng ngưng đọc tiếp.

Đọc xong, thầy giáo bắt đầu giảng bài, lúc này Cố Tư Úc thật sự không thể đè nén được sự lo lắng của mình thêm nữa.

Trái lo phải nghĩ, cô nhẹ nhàng xé một tờ giấy rồi viết lên đó: Thầy hiệu trưởng có xử phạt anh không?

Nhân lúc thầy giáo đang quay lưng viết lên bảng, cô liền vo tờ giấy thành một cục rồi ném lên bàn Hạ Chi Tuyền, sau đó lén liếc trộm cậu.

Hành động mờ ám đó bị Trịnh Bồi Bồi phát hiện, cô áy huých vào tay cô, nói nhỏ: “không nhìn ra là kĩ năng truyền giấy của cậu lại lão luyện thế đấy.”

Cố Tư Úc ho nhẹ một tiếng, nói: “Hoàn cảnh đặc biệt thôi mà.”

Hạ Chi Tuyền mở tờ giấy ra, viết vào đó mấy chữ rồi cũng vo lại thành một cục.

Cậu nhìn Cố Tư Úc, vươn tay ra, cánh tay để ngang lối đi giữa hai người, chờ Cố Tư Úc cầm lấy cục giấy trong lòng bàn tay cậu.

Sao không ném thẳng sang cho cô luôn chứ, Cố Tư Úc thầm bực bội, vội vàng rướn người ra cầm lấy giấy trong tay cậu.

Đầu ngón tay cô lướt nhẹ lòng bàn tay cậu, mang theo sự ấm áp, Hạ Chi Tuyền lặng lẽ thu tay về.

Cố Tư Úc mở giấy ra đọc, Trịnh Bồi Bồi cũng ghé vào xem.

Nét chữ thanh thoát trên giấy ghi: Lo lắng cho anh đến thế cơ à? đang trong giờ học mà cũng mất kiên nhẫn hả?

Cố Tư Úc: “...”

Trịnh Bồi Bồi che miệng cười trộm.

Cố Tư Úc làm bầm “Đáng ghét!” không trả lời câu hỏi mà còn trêu cô nữa.

Trịnh Bồi Bồi nói thầm: “Cậu ta vẫn còn tâm trạng mà ve vãn tán tỉnh thì chắc là không có chuyện gì đâu.”

“Ai ve vãn tán tỉnh với cậu ấy chứ...” Cố Tư Úc miệng thì nói thế nhưng mặt thì đã đỏ bừng.

“Tốt nhất là cậu đừng để ý đến cậu ta nữa, cho cậu ta khỏi đắc ý.” Trịnh Bồi Bồi vừa dứt lời thì thấy Cố Tư Úc đã viết gì đó lên giấy, “Cho mình xem cậu viết cái gì nào.”

Cố Tư Úc thu tay về, không cho cô ấy xem, nói: “không có gì đâu, chỉ là giết chết cái sự không đứng đắn xấu xa của cậu ấy thôi.”

Nhân lúc thầy giáo không để ý, cô lại nhanh chóng ném tờ giấy lên bàn Hạ Chi Tuyền.

“Nhanh tay lẹ mắt, đừng cảm thận trọng, Tư Úc à, mình thấy cậu đừng có làm học bá nữa, cậu có năng khiếu làm học tra hơn.” Trịnh Bồi Bồi khen ngợi.

Cố Tư Úc: “...”

cô im lặng một lát rồi nói: “Cố gắng học tập, hướng tới tương lai.”

Ở bàn bên kia lúc tờ giấy rơi xuống bàn Hạ Chi Tuyền, cậu còn chưa kịp cầm thì Lục Gia Diệp đã giật trước.

Ánh mắt lạnh thấu xương của Hạ Chi Tuyền quét tới, Lục Gia Diệp cười gian nói: “Tôi muốn xem xem trong giờ học hai người lén lút nói chuyện gì.”

“Lục Gia Diệp, cậu muốn chết đấy à?” Hạ Chi Tuyền sa sầm mặt, tức giận nói.

“Chết thì chết! Có chết thì tôi cũng muốn xem!” Lục Gia Diệp hùng hồn phát biểu, xoay người sang một bên mở giấy ra đọc.

Thầy hiệu trưởng có xử phạt anh không... Vừa mới đọc được hàng chữ đầu tiên thì tờ giấy đã bị cướp mất.

“Ồ mẹ! Cậu... Em chào thầy ạ...” Sắc mặt giận dữ của Lục Gia Diệp trong nháy mắt chuyển thành tươi cười nịnh nọt.

Thầy giáo cầm mẫu giấy nhỏ, nói: “đi học không nghe giảng mà còn truyền thư cho nhau, cậu có muốn tôi đọc cho cả lớp cùng nghe xem các cậu đang nói chuyện gì không?”

“Thầy ơi đừng làm vậy mà...” Lục Gia Diệp nói.

Nếu là thư của cậu thì chả sao, nhưng đó là thư của tên quý thần Hạ Chi Tuyền mà!

Cả lớp ai nấy đều đang đồng tai lên nghe chuyện.

Nội dung trong giấy dường có kích thích quá đấy nhá!

Cố Tư Úc gục đầu xuống bàn, muốn chết đi cho xong.

Thầy giáo không thèm để ý đến ánh mắt van xin đáng thương của Lục Gia Diệp, quay người đi lên bục giảng, vừa đi vừa đọc.

“Thầy hiệu trưởng có xử phạt anh không?”

“Lo lắng cho anh đến thế cơ à? đang trong giờ học mà cũng mất kiên nhẫn hả?”

“Đúng vậy! Em lo cho anh đấy! Có vấn đề gì sao? không được à?”

Cả lớp nghe xong thì bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Ai viết cho Lục Gia Diệp thế nhỉ?”

“Nghe giọng điệu thì giống như bạn gái của cậu ấy ý...”

“Ai là bạn gái cậu ấy?”

“không biết, ngạc nhiên thật!”

không chỉ bọn họ tò mò mà ngay cả thầy giáo cũng thế, nội dung trong giấy đọc lên cảm giác rất thân mật.

Thầy đứng trên bục giảng, ép hỏi Lục Gia Diệp: “Ai gửi tờ giấy này cho cậu?”

Lục Gia Diệp muốn khóc luôn: “Thầy à, thư đã đọc rồi thì cho qua đi ạ, giữ chút thể diện cho em được không?”

Thầy nghiêm mặt nói: “Cậu mà không nói thì tôi sẽ đưa tờ giấy này cho chủ nhiệm lớp của cậu, cô ấy sẽ đối chiếu nét chữ với cả lớp để tra ra người viết.”

Thôi xong rồi, làm như vậy không chỉ tra ra em gái má lúm đồng tiền, mà còn tra ra cả vị quý thần kia nữa.

Lục Gia Diệp gây ra chuyện lớn, thật sự không dám để mọi việc đi quá xa thêm...

Nét mặt cậu ta cực kì đau khổ nói: “Em khai ạ, người viết là Trịnh Bồi Bồi, hai bọn em thân nhau, bạn ý thấy em đánh nhau nên quan tâm hỏi han tình hình của em thôi ạ, em cũng chỉ trêu lại bạn ý một tí...”

“...???” Hai tai Cố Tư Úc đang đỏ rực như sắp chảy máu đến nơi, đối mặt với sự chuyển biến bất thành linh như vậy thì dơ ra luôn.

“...!!!” Trịnh Bồi Bồi mở to mắt, nghênh đón những cặp mắt nhìn chăm chú của cả lớp.

“Là em à Trịnh Bồi Bồi?” Thầy giáo hỏi.

Cố Tư Úc cắn môi, đang định đứng lên nhận thì Trịnh Bồi Bồi lại kéo vạt áo cô rồi đứng dậy.

Thái độ của Trịnh Bồi Bồi rất thành khẩn nhận lỗi: “Thưa thầy, em xin lỗi ạ, chỉ là em quan tâm đến bạn ý quá, cho nên mới nóng lòng viết thư trong giờ như thế, em hứa về sau sẽ không bao giờ phạm lỗi nữa ạ.”

Nghe cô nói thế, thầy giáo nhất thời không biết nên nói gì, khiển trách con gái không thể dùng cách thức nghiêm khắc như với con trai được, vì con gái dễ xấu hổ và tủi thân. Thầy im lặng vài giây rồi mới lên tiếng: “Em ngồi xuống đi, về sau ngồi học phải tập trung nghe giảng nhé, có gì thì để tan học hãy nói.”

“Em cảm ơn thầy.” Trịnh Bồi Bồi như trút được gánh nặng, ngồi xuống.

“Thưa thầy, em ngồi được chưa ạ?” Lục Gia Diệp chờ mong hỏi.

“Cậu cứ đứng yên đấy, thái độ học hành không nghiêm túc gì hết.”

“Cả hai đứa đều viết thư trong giờ mà sao thầy lại đối xử khác biệt như thế chứ...” Lục Gia Diệp lẩm bẩm.

Nửa tiết còn lại, cả lớp đều ngoan ngoãn ngồi học, cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên, thầy giáo đi ra khỏi lớp.

Cố Tư Úc vừa cảm kích vừa áy náy nói với Trịnh Bồi Bồi: “Xin lỗi cậu nhé, mình hại cậu rồi...”

“không, người hại mình không phải cậu mà là tên khốn kia kia! Còn việc mình đứng ra nhận lỗi giúp cậu là cam tâm tình nguyện.” Trịnh Bồi Bồi vừa nói vừa lườm Lục Gia Diệp, nghiêng răng ken két.

nói xong cô ấy dang dăng sát khí đứng lên đi đến chỗ Lục Gia Diệp.

Lục Gia Diệp cảm nhận được luồng sát khí ấy thì lập tức chột dạ, co rúm người lại, chắp tay trước ngực cầu xin tha thứ: “Chị Bồi ơi em sai rồi ạ... Em biết sai rồi... Xin chị bỏ qua cho em...”

Cậu ta còn đang muốn trốn sang chỗ Hạ Chi Tuyền, nhưng Hạ Chi Tuyền đã đứng dậy ngay, nhường chỗ cho Trịnh Bồi Bồi ra tay.

“Tôi điên lắm rồi nhé! Hôm nay không đánh cho mặt cậu nở hoa thì cậu sẽ không bao giờ biết là tại sao hoa đào lại có màu hồng...” Trịnh Bồi Bồi cảm lấy quyền sách đuổi đánh Lục Gia Diệp.

“Chạy à! Cậu chạy nữa đi! Cậu chạy nữa thử xem!” Trịnh Bồi Bồi vừa đuổi vừa nói với Cố Tư Úc: “Tư Úc, đóng hết cửa lớp lại đi! Bà đây muốn đóng cửa đánh chó!”

Cố Tư Úc: “...”

Lục Gia Diệp chạy trong lớp, quay đầu gào lên với Cố Tư Úc: “Em gái má lúm đồng tiền, anh đối xử với em thế nào em phải nhớ rõ nhé... không được phối hợp với Bồi Bồi mà đôi phó với anh đâu...”

“Mình nhớ mà, mình biết là cậu rất nghĩa khí, cho nên mình sẽ giúp Bồi Bồi.” Cố Tư Úc chạy đi đóng hết cửa lại.

Phòng học náo loạn cả lên, có người ngồi tại chỗ xem chuyện vui, có người thì đứng ở ngoài hành lang nhìn vào.

Các bạn học ai cũng có vẻ rất thích hóng chuyện, quay sang bàn luận rôm rả.

“không ngờ là Trịnh Bồi Bồi với Lục Gia Diệp là một cặp đấy.”

“Cũng mới một tháng chứ mấy nhĩ? Tốc độ nhanh thật!”

“Chưa được một tháng ý, Trịnh Bồi Bồi có tập quân sự đâu, mới nửa tháng thôi.”

“Lợi hại lợi hại, anh Lục ghê phết.”

“Trịnh Bồi Bồi cũng xinh, đáng đẹp, lão Lục may mắn đấy.”

“Trịnh Bồi Bồi tuy đem ra so sánh thì kém hơn Cố Tư Úc một chút, nhưng nếu xếp hạng trong số con gái lớp mình thì đủ sức ở top 3.”

“Tôi vẫn thích kiểu con gái như Cố Tư Úc hơn, lúc cười nhìn xinh chết đi được, đánh bóng trông cũng chất, chân thì thon dài mịn màng như người mẫu ý, rất có khí chất, trong cả khối mười thì tôi thấy cậu ý được nhất.”

“Cố Tư Úc là người mà cậu có thể thích đấy à? Đừng có mà mơ, người ta có Hạ Chi Tuyền rồi.”

“không phải đâu, tôi nghe nói Hạ Chi Tuyền là anh trai của cậu ấy, phụ huynh hai nhà có quan hệ thân thiết, mẹ của Hạ Chi Tuyền còn nhận Cố Tư Úc làm con gái nuôi mà.”

“Vậy thì người ta có anh trai Hạ Chi Tuyền bảo vệ, cậu thích tán mà được à? Lục Minh muốn tán cậu ấy giờ đang nằm viện kia kia.”

“...”

Mấy người họ thì đang đứng ngoài buồn chuyện, còn trong lớp thì vẫn đang tiếp tục trình diễn tiết mục “Ngược đãi chồng”.

Cố Tư Úc trở về chỗ ngồi của mình, Hạ Chi Tuyền ngồi vào chỗ Trịnh Bồi Bồi.

Vì chuyện viết thư kia mà giờ Cố Tư Úc rất bối rối, không muốn nói chuyện với Hạ Chi Tuyền.

Hạ Chi Tuyền mỉm cười, nói: “Em giỏi đấy.”

Cố Tư Úc quay sang nhìn, cậu giải thích: “anh đang nói đến việc em trả lời câu hỏi của anh.”

Vốn lúc Lục Gia Diệp cướp mất tờ giấy, tâm trạng cậu rất không thoải mái, nhưng khi thầy giáo đọc dòng chữ kia lên, cậu liền hình dung ra sự hờn dỗi của cô, không tự chủ được mà bật cười.

Cố Tư Úc trừng mắt với cậu: “anh còn không biết xấu hổ à mà nói.”

Hạ Chi Tuyền một tay chống lên đầu, một tay nghịch khóa kéo áo khoác đồng phục của cô, dáng vẻ có phần lưu manh, cười nói: “Sao phải xấu hổ, anh thích được em quan tâm mà.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Edit: Ngân Nhi

“...” Cố Tư Úc giật lại áo, giả vờ không vui quay lưng đi, không nhìn Hạ Chi Tuyền, yên lặng quan sát màn “chém giết đẫm máu” của Trịnh Bồi Bồi và Lục Gia Diệp.

“Xấu hổ đấy à?” Hạ Chi Tuyền ghé người ra trước nói nhỏ.

“Em không muốn quan tâm anh nữa đâu.” Cố Tư Úc rầu rĩ nói.

cô lo lắng cho cậu như vậy, thế mà cậu chỉ biết trêu chọc cô thôi.

Hạ Chi Tuyền thấy cô như con chim cút thì không đùa nữa, nói: “anh không bị xử phạt đặc biệt gì cả, Lục Minh nhập viện rồi, phải lo tiền thuốc thang cho cậu ta, còn lại thì học sinh của hai lớp đều bị phê bình.”

Hạ Chi Tuyền là học sinh giỏi đứng đầu thành phố, là bộ mặt của trường Long Hưng, hiệu trưởng dù không xét đến vấn đề bối cảnh của cậu thì cũng sẽ xem trọng thể diện của nhà trường, không xử phạt để khiến lý lịch của cậu có vết nhơ. Mà Lục Minh tuy là nhập viện nhưng mọi chuyện đều do cậu ta gây ra trước, hai là cậu ta vốn có tiếng xấu vì hay gây gổ đánh nhau, là nhân vật khiến nhà trường rất đau đầu, cho nên dưới tình huống đối

lập rõ ràng này thì nhà trường tất nhiên đều nghiêng về phía Hạ Chi Tuyền.

Cố Tư Úc nghe Hạ Chi Tuyền nói thế thì cũng yên tâm rồi.

cô nhớ đến tuýp thuốc mỡ trong ngăn bàn, liền lấy ra đưa cho Hạ Chi Tuyền, nói: “anh bôi cái này lên khóe miệng đi, phòng y tế cho em đấy.”

Hạ Chi Tuyền liếc mắt nhìn, đáp: “không cần đâu.”

Đúng lúc tiếng chuông vào học vang lên, cậu đứng dậy trở về chỗ của mình.

Trịnh Bồi Bồi thờ hớn hên quay về chỗ ngồi, đuổi bắt mười phút đồng hồ cũng đánh được Lục Gia Diệp mấy phát, nhưng cô ấy vẫn chưa hết giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “một ngày nào đó mình sẽ xử lý triệt để tên họ Lục kia!”

Cố Tư Úc ngượng ngập, chuyện này đúng là Lục Gia Diệp hơi quá đáng, nhưng dù sao cũng là vì muốn bao che cho cô thôi.

Tiết học cuối cùng của buổi chiều kết thúc, Lục Gia Diệp nói: “Hôm nay đánh nhau bị tổn thương gân cốt, cần phải bồi bổ, các vị huynh đệ tỷ muội muốn ăn gì để Lục gia mời khách nào.”

Tô Hàn cười nói: “Lần trước ăn buffet ở chỗ kia được đấy, cậu mời bọn tôi một bữa nữa đi.”

sự khí phách hào phóng của Lục Gia Diệp lập tức sụp đổ: “Tôi chỉ là một đứa nhóc đáng thương sống nhờ tiền tiêu vặt của bố mẹ thôi, đừng có so sánh tôi với anh Hạ được không hả?”

Chu Kiều cười ha hả: “Chẳng lẽ cậu mời bọn tôi ăn ở căng tin trường à?”

Mấy người còn đang thảo luận hăng say thì Hạ Chi Tuyền nói: “Tôi nay tôi phải về nhà một chuyến, các cậu tự bàn với nhau đi.”

Lục Gia Diệp liếc cậu nói: “không phải cậu về nhà để tiếp thu sự giáo dục của gia đình đấy chứ?”

Hạ Chi Tuyền không trả lời, chỉ đứng dậy nói: “Tôi đi đây.”

Lúc Hạ Chi Tuyền ra khỏi lớp học, Cố Tư Úc ghé vào hỏi Lục Gia Diệp: “Cậu ấy phải nhận sự giáo dục gì từ gia đình thế?”

Lục Gia Diệp nhún vai đáp: “Thằng Lục Minh kia bị đánh đến mức phải nằm viện, nhà họ Lục sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu, bố mẹ của A Tuyền nhất định sẽ biết chuyện.”

Tô Hàn nói: “A Tuyền luôn được dạy dỗ rất nghiêm khắc, xảy ra chuyện như vậy, cậu ấy...”

Chu Kiều cắt ngang lời cậu ấy: “không phải chỉ là ẩu đả chút thôi sao, có thằng nào mà chưa từng đánh nhau bao giờ không? Có gì to tát đâu.”

Lục Gia Diệp thấy nét mặt sầu lo của Cố Tư Úc thì búng nhẹ trán cô, cười nói: “Em không cần lo cho cậu ta đâu, bố mẹ cậu ấy thì có thể làm gì quá đáng với cậu ấy chứ? Đến anh đây là cái loại không có tiền đồ gì mà bố mẹ vẫn chăm lo nuôi nấng đầy đủ đấy thôi, anh cũng muốn được như A Tuyền, giới giang khiển cho người ta không làm gì được.”

Cố Tư Úc còn chưa kịp phản ứng thì Trịnh Bồi Bồi đã từ đằng sau chen tới kéo cô ra, vỗ một phát lên bàn nói: “Đừng tưởng A Tuyền không có ở đây là cậu có thể động tay động chân với Cố Tư Úc nhé! Nợ của tôi với cậu vẫn chưa thanh toán xong đâu!”

“Bà cô ơi tôi sai rồi, tôi thật sự biết sai rồi mà...” Lục Gia Diệp sợ hãi cầu xin tha thứ, “Tôi nay tôi mời com để bồi tội nhé được không?”

Trịnh Bồi Bồi hậm hực: “Tôi muốn ăn lẩu, ăn ba phần luôn.”

“không thành vấn đề không thành vấn đề.”

Thế là bữa tối mọi người kéo nhau đi ăn lẩu.

trên bàn ăn, Lục Gia Diệp gọi mấy chai bia, uống bằng chai luôn.

“Bà cô à, người ta khi bồi tội sẽ uống ba chén, để tỏ lòng thành ý của mình, tôi xin chịu phạt ba chai luôn nhé, cậu thấy có được không?”

“Cứ uống đi rồi hăng nói, đừng chi biết nói mồm.”

“Tuân lệnh.”

Hai người cười đùa trêu chọc nhau, những người khác cũng náo loạn theo, chỉ có Cố Tư Úc là ngồi im lặng, món thịt bò cay bình thường thích ăn mà giờ cũng lười trần nóng, không có hứng thú.

Bảy người ngồi ăn lẩu, không có Hạ Chi Tuyền, cô cứ cảm thấy thiếu thiếu.

Mặc dù Hạ Chi Tuyền có tham gia cùng thì cũng rất ít nói, nhưng chỉ cần có cậu ấy ngồi đây là được rồi, trước thì không có cảm giác gì lắm, nhưng giờ trong tiếng nói chuyện cười đùa và cả tiếng mắng chửi, lúc cô cảm thấy buồn cười nhìn xung quanh, không thấy Hạ Chi Tuyền thì bỗng dưng không còn cảm thấy thú vị nữa, không có cậu ấy chia sẻ cùng thì tự nhiên thành ra mất vui.

Lục Gia Diệp còn đang khoác lác về sự dũng mãnh phi thường của mình, nói xong còn kể đến Hạ Chi Tuyền: “Các cậu đừng có bị cái vẻ lạnh nhạt không màng sự đời của cậu ấy lừa, hôm nay thấy cậu ấy đánh nhau chưa? Phải nói là quá tàn bạo, Lục Minh đánh tay đôi với cậu ấy cũng là người bị thương nặng nhất. A Tuyền đã không ra tay thì thôi, một khi đánh người thì đến cả mẹ người ta cũng không nhận ra con luôn.”

Tò Hàn không chút nề tình mà cung cấp một thông tin: “Cho nên cậu ta trước khi làm bạn được với Hạ Chi Tuyền thì cũng đã bị đánh không ít đâu.”

“Cút! Đây là bọn tôi thể hiện tình đồng chí gắn bó biết chưa!”

Chu Kiều đã uống vài chén rượu nên nói nhiều hơn mọi ngày: “Gia Diệp phản nghịch ở bên ngoài, còn A Tuyền phản nghịch từ trong xương, nói cách khác thì Gia Diệp là gồi thêu hoa, A Tuyền là kiêu thâm tàng bất lộ (*).”

(*) Thâm tàng bất lộ: Người có tài nhưng che giấu không để cho người khác biết.

“Cút cút cút cút cút!” Lục Gia Diệp cầm lấy chén rượu của Chu Kiều, “Đừng có uống rượu của ông đây mua nữa.”

...

Tại nhà họ Hạ.

Hạ Quảng Vũ cầm chén trà lên chậm rãi thưởng thức.

Vợ của ông là Bành Linh ngồi bên cạnh, cầm điện thoại gửi tin nhắn cho cấp dưới.

Hạ Chi Tuyền ngồi một mình trên ghế salon.

Sau khi hết bận, Bành Linh để điện thoại xuống, nói: “Phía bên nhà họ Lục đã giải quyết ổn thỏa rồi.”

Hạ Quảng Vũ gật đầu.

Bành Linh nhìn Hạ Chi Tuyền, vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói ẩn chứa sự thất vọng: “Sao con lại có thể dẫn đầu kéo bè kéo lũ đi đánh nhau chứ? Bố mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, bố mẹ luôn muốn nuôi dạy con trở thành một đứa trẻ ngoan ngoãn, vậy mà con lại làm thế à?”

Hạ Quảng Vũ đặt chén trà xuống, chậm rãi nói: “Sao con lại đánh bạn bị thương nặng như vậy? Hai đứa có mâu thuẫn gì?”

Hạ Chi Tuyền lạnh nhạt đáp: “không có mâu thuẫn gì ạ, là nó gây sự trước nên con đánh thôi.”

“nói đánh là đánh ngay được, con là đứa bé ba tuổi đấy à?” Bành Linh khiển trách, “Hôm nay chuyện con đánh nhau bố mẹ có thể giải quyết được, nhưng sau này nếu con gây ra chuyện lớn hơn không giải quyết được thì sao? Vì con mà làm ảnh hưởng đến bố con thì sao? Mẹ đã nói với con rất nhiều lần rồi, ở trường phải biết khiêm tốn, đặc biệt là trong cách đối nhân xử thế, càng giỏi giang xuất chúng bao nhiêu thì càng phải học cách khiêm nhường nhẫn nhịn bấy nhiêu.”

Hạ Chi Tuyền cúi đầu, tay đỡ trán, mệt mỏi nói: “Con mệt rồi, muốn về phòng nghỉ ngơi.”

Bành Linh nghe vậy thì càng tỏ ra không hài lòng, trách mắng: “Bây giờ mới nói con vài câu mà con đã không muốn nghe rồi, sau này có phải con sẽ còn gây ra mấy chuyện lớn hơn nữa không?”

“Mẹ đừng đặt nhiều giả thiết như vậy nữa, không có ý nghĩa gì đâu.” Hạ Chi Tuyền đứng dậy đi lên nhà.

“Hạ Chi Tuyền, con đã 17 tuổi rồi, là tuổi phải chịu trách nhiệm hình sự, mẹ mong rằng con sẽ biết chừng mực, không giống như mấy đứa học sinh hư suốt ngày gây sự đánh nhau kia.” Bành Linh nói sau lưng cậu.

Hạ Quảng Vũ thở dài một tiếng.

Hạ Chi Tuyền đang đi lên gác bỗng dừng bước.

Hạ Quảng Vũ nói: “A Tuyền, bố mẹ gởi gắm rất nhiều kì vọng vào con, tương lai nếu con đi sai đường thì có thể sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của cả gia tộc.”

Hai tay Hạ Chi Tuyền siết chặt thành quyền, yết hầu chuyển động, dường như có rất nhiều lời muốn nói.

trên mu bàn tay đã hiện đầy gân xanh, cậu kìm chế, nhẫn nại, cuối cùng chán nản buông lỏng tay.

Cậu không đáp lại một lời, tiếp tục đi lên gác.

Có những lời dù nói ra thì bố mẹ cũng chỉ cảm thấy rất trẻ con thôi, nghĩ rằng con mình chưa hiểu chuyện, không quan tâm đến thể diện của gia đình.

Đêm khuya, Hạ Chi Tuyền giật mình tỉnh dậy bởi con ác mộng, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Vì từng trải qua một lần bị bắt cóc khi còn bé, nên đến tận bây giờ nó vẫn là một nỗi ám ảnh không thể xóa mờ trong lòng cậu.

Khi đó hai mắt của cậu bị che kín, trước mặt chỉ là một màu đen, nên từ đó đi ngủ cậu đều phải bật đèn.

Hạ Chi Tuyền yên lặng ngồi một lúc, không thấy buồn ngủ nữa.

Cậu cầm điện thoại mở danh bạ ra, ngón tay sắp chạm vào chữ “Má lúm đồng tiền nhỏ” thì dừng lại.

Nếu gọi điện bây giờ thì biết nói gì với cô đây?

Cậu muốn gọi cho cô, nhưng lại không muốn nói gì cả.

Hạ Chi Tuyền đứng dậy đi ra ngoài, ngồi trước đàn dương cầm, sau khi bấm vào dây số kia thì liền để điện thoại lên nắp đàn.

Cuộc gọi được kết nối, giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào của người con gái truyền đến, mang theo sự ngái ngủ: “Alo...”

Hạ Chi Tuyền lúc này lại bắt đầu đánh đàn.

Cố Tư Úc ngơ ngác, lại alo thêm hai tiếng nữa nhưng không thấy đáp lại, nhìn số gọi đến thì thấy là Hạ Chi Tuyền.

cô đeo tai nghe vào, nhận ra ngay giai điệu của bài “Nếu chúng ta chưa từng gặp gỡ” của nhóm Mayday.

Vì cô rất thích nhạc của nhóm này, nên nghe thấy giai điệu quen thuộc thì liền ngâm nga nhảm theo.

“Nếu chúng ta chưa từng gặp nhau, vậy anh sẽ đang ở nơi đâu?”

Nếu chúng ta chưa từng quen biết, thì bài hát này cũng sẽ không tồn tại

Mỗi giây đều đang sống, mỗi giây đều chết đi, mỗi giây đều tự hỏi mình

Ai chưa từng tìm kiếm, ai chưa từng hoài nghi, đời người mịt mờ sẽ đi về nơi đâu?

Ngày hôm đó, khoảnh khắc ấy, cảnh tượng ấy

Em xuất hiện trong cuộc đời anh

Từ đó về sau, cuộc đời anh đã mang một định nghĩa mới

anh thức tỉnh từ câu chuyện cũ của mình...”

Đây vốn là một ca khúc sôi động, nhưng đánh bằng piano thì lại trở nên bay bổng và êm ái.

Cố Tư Úc ngâm nga hát theo, chưa hết một bài thì đã sang bài khác, cô cũng hát tiếp luôn: “Bước đi trong gió, ánh mặt trời hôm nay thật dịu dàng, giống như anh ôm em...”

Sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của các bạn, cô phải kéo chăn trùm kín đầu.

Tiếng đàn vang lên gần nửa tiếng, Cố Tư Úc vui vẻ hát, con buồn ngủ tan biến dần, tinh thần ngày một tỉnh táo.

Tiếng đàn kết thúc, Cố Tư Úc lại alo một tiếng.

Hạ Chi Tuyền cầm điện thoại, nói: “anh không ngủ được, làm sao bây giờ?”

Cố Tư Úc đáp: “Vì anh mà bây giờ em cũng không thấy buồn ngủ nữa.”

“Gặp nhau nhé, được không?”

“Hả?” Cố Tư Úc ngơ luôn.

“Hẹn nhau ở tòa nhà tổng hợp, chỗ anh dạy em học ý, được không?”

“Nhưng mà, không phải anh đang ở nhà sao...”

“anh định về trường bây giờ.”

“Nhưng mà...”

“Em có thuốc mỡ đúng không? Miệng anh đau quá, em bôi thuốc cho anh đi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Edit: Ngân Nhi

không đợi Cố Tư Úc trả lời, Hạ Chi Tuyền đã cúp máy, trở về phòng thay quần áo.

Thay quần áo xong, cậu đeo balo, gọi xe rồi xuống nhà, đi ra cửa.

Đến cổng lớn, bảo vệ nhìn thấy cậu, nghĩ con trai của ông Hạ đêm hôm khuya khoắt còn đi đâu thế này?

Hạ Chi Tuyền nói: “Sáng mai cháu sợ tắc đường sẽ đến muộn nên tối nay về trường luôn.”

“VẬY Ạ, THẾ CHÁU ĐÃ CÓ XE ĐÓN CHƯA? ĐỂ CHÚ GỌI XE ĐƯA CHÁU VỀ TRƯỜNG NHÉ?” Bảo vệ cười nói.

“không cần đâu ạ, cháu gọi xe rồi.”

Xe đỗ bên ngoài khu, Hạ Chi Tuyền đi tới mở cửa bước lên.

Mở điện thoại xem giờ, đã mười một giờ rưỡi rồi, nửa tiếng nữa là sang ngày hôm sau.

Thế mà cậu lại bảo cô đi ra khỏi phòng vào lúc này...

Trong lòng Hạ Chi Tuyền thoáng hiện lên chút hối hận, nhưng nhanh chóng bị một nỗi khát vọng mãnh liệt áp chế.

Cậu mở wechat ra nhắn tin cho Cố Tư Úc: “anh ra khỏi nhà rồi.”

cô không nhắn lại, cậu lại gửi tin tiếp: “Khoảng 20 phút nữa anh tới.”

Ở bên kia Cố Tư Úc đang đau cả đầu, nếu là người khác thì cô sẽ chửi luôn là đồ thần kinh rồi tắt máy ngủ tiếp rồi.

Nhưng đó không phải người khác, đó là Hạ Chi Tuyền, là người duy nhất cho đến lúc này được cô đối xử khác biệt so với mọi người.

Cố Tư Úc mở đèn pin điện thoại ra, rón rén đi xuống giường, sợ thay quần áo gây tiếng động mạnh sẽ đánh thức bạn cùng phòng nên mặc nguyên đồ ngủ rồi khoác một cái áo rộng thùng thình bên ngoài, dạo này thời tiết có dấu hiệu hạ nhiệt, sợ nửa đêm ngồi trên tầng thượng gió thổi lạnh nên cô lại quấn thêm một cái khăn lông cừu nữa.

Cố Tư Úc nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài, xuống tầng một.

Ở đây có nhân viên trực 24/24 nên rất tiện cho các học sinh muốn ra vào.

Cố Tư Úc cầm hai cuốn sách, nói: “Cháu có bài tập chưa làm xong, muốn đến thư viện làm nốt ạ.”

“Muộn thế này rồi mà còn định thức đêm học sao? Đừng khiến cơ thể mệt mỏi quá nhé.”

Cố Tư Úc ngượng ngùng cười đáp: “Vâng ạ, sau này cháu sẽ chú ý sắp xếp thời gian học tập.”

Sau khi thuận lợi rời khỏi kí túc, Cố Tư Úc liền chạy thẳng đến tòa nhà tổng hợp.

Đứng dưới nhà mới phát hiện là mình đến hơi sớm, cách thời gian Hạ Chi Tuyền hẹn khoảng mười phút.

Cố Tư Úc đứng bên cạnh bồn hoa ngoài tòa nhà, mở điện thoại đọc tiểu thuyết giết thời gian.

Hạ Chi Tuyền đi tới cổng trường, không nhìn thấy Cố Tư Úc đâu.

Có phải lúc cậu cúp máy là cô lại ngủ tiếp không? Cho nên mới không đọc tin nhắn mà cậu gửi đến sau đó?

Cậu nở nụ cười tự giễu, đúng là mình hơi quá rồi, cứ tùy hứng nôn nóng như trẻ con vậy, không giống mình lúc bình thường chút nào.

Nhưng dù sao cũng đã tới rồi, dù không gặp Cố Tư Úc thì cậu cũng đi tới tòa nhà tổng hợp.

trên những con đường nhỏ trong trường luôn được bật đèn sáng suốt đêm.

Hạ Chi Tuyền đi đến tòa nhà tổng hợp, nhìn dãy cầu thang dài tối đen trước mắt.

Cậu lấy điện thoại nhắn tin cho Cố Tư Úc: anh đến rồi.

Nếu cô không nhắn lại thì cậu sẽ về phòng ngủ.

Cố Tư Úc đang ngồi một góc đọc tiểu thuyết, thấy tin nhắn gửi đến thì lập tức ngẩng đầu lên.

cô nhìn xung quanh, thấy ngay Hạ Chi Tuyền đang đứng dưới cầu thang, trên người mặc đồng phục học sinh đơn giản, vóc dáng cao gầy đứng dưới ánh trăng.

Hạ Chi Tuyền cất điện thoại, quay người đi, định trở về phòng ngủ.

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng gọi nhỏ như mèo kêu: “Hey ~”

Quay đầu lại nhìn, cậu thấy một cô bé đang bước nhanh về phía mình, lúc đến gần thì cười nói với cậu: “Em chờ anh mười phút rồi đó.”

Hạ Chi Tuyền nhìn cô, thoáng sửng sốt.

Đây là lần đầu tiên cậu thấy cô xoắn mái tóc dài của mình, những lọn tóc hơi rối phủ lên vai.

Giương mặt của cô chỉ lớn cỡ một bàn tay, đôi mắt to tròn trắng đen rõ ràng cùng cặp lông mi rất dài, đôi má lúm đồng tiền xinh xắn, trong sự ngây thơ lộ ra nét quyến rũ, vừa ngọt ngào vừa say lòng người, gió đêm thổi nhẹ làm những lọn tóc cô tung bay, cũng khiến cho tim cậu đập loạn nhịp.

“...” Cố Tư Úc bị Hạ Chi Tuyền nhìn chăm chú nên hơi ngượng.

một lúc lâu sau, cậu vẫn cứ nhìn cô như thế, không nói một lời.

cô cúi đầu, mắt tự nhiên hạ nhẹ một cái, tự tìm cho mình một lý do: “Vì muộn rồi, em sợ đánh thức các bạn cùng phòng, nên... nên cứ mặc nguyên đồ ngủ với dép lê mà ra ngoài...”

Hạ Chi Tuyền cười nói: “không sao cả.”

Cố Tư Úc nói tiếp: “VẬY...bạn mình đi lên nhé?”

Hạ Chi Tuyền đáp: “Ừ.”

Cố Tư Úc đi bên cạnh Hạ Chi Tuyền, hai người cùng nhau lên cầu thang.

đi vào bên trong, vì không bật đèn nên tầm mắt dần chìm vào bóng đen.

Cố Tư Úc mò tới chỗ thang máy, nói: “Ồi, thang máy dừng hoạt động rồi, bạn mình chỉ còn cách đi cầu thang bộ thôi.”

cô đi về chỗ Hạ Chi Tuyền, nói tiếp: “Cầu thang bộ ở đằng kia...” cô giơ tay lên, vừa đụng vào Hạ Chi Tuyền một chút mà cậu như bị điện giật vậy, vội hất tay cô ra, nhanh chóng lùi về sau một bước.

Cố Tư Úc kinh ngạc: “anh sao vậy?”

“...” Hạ Chi Tuyền hít sâu một hơi, nói nhỏ: “Xin lỗi, anh chưa quen với bóng tối nên không phản ứng kịp.”

“O? anh sợ tối sao?” Cố Tư Úc nói xong thì thấy hơi buồn cười, nhưng cô cố gắng nhịn xuống.

Học thần có thể đánh nhau với người ta một cách tàn bạo như thế, vậy mà lại sợ tối ư?

Tuy vậy cô vẫn rất quan tâm, nói: “Chỗ này đúng là hơi tối thật, anh chờ chút, để em mở đèn pin điện thoại cho.”

Cố Tư Úc bật đèn pin chiếu sáng lối đi trước mặt rồi nói: “đi thôi.”

Cảm giác được người bên cạnh đang căng thẳng, theo bản năng cô muốn an ủi bảo vệ cậu, liền dịu dàng hỏi: “Em dắt anh đi nhé được không?”

“Ừ.” một tiếng đáp nhẹ phát ra từ trong cổ họng cậu.

Cố Tư Úc đưa tay ra, còn chưa chạm vào tay cậu mà cô đã thấy hồi hộp rồi, trong lòng như có một con nai con đang chạy loạn vậy, nhưng cô cố gắng kìm nén lại, chủ động nắm tay Hạ Chi Tuyền.

Vì để giảm bớt sự ngượng ngùng, cô nói đùa: “Có chị Cố nắm tay dắt đi thì em trai sẽ không thấy sợ tối nữa đâu.”

Hạ Chi Tuyền chỉ khẽ cười, không nói gì.

cô vừa nắm tay cậu vừa soi đèn, đi lên cầu thang.

Trong bóng tối tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân hòa cùng tiếng hít thở của hai người.

Mới đầu là cô chủ động nắm tay cậu, nhưng trong lúc không để ý thì đã biến thành cậu nắm chặt tay cô.

Cố Tư Úc vì muốn hòa hoãn bầu không khí nên lại bắt chuyện: “Tối nay cô chú gọi anh về nhà à?”

“Ừ.”

“Vì chuyện anh đánh nhau sao?”

“Ừ.”

“VẬY...CHẮC LÀ CÔ CHÚ CÓ MẮNG ANH HẢ?”

“Ừ.”

Yên lặng vài giây, cô yếu ớt nói: “Xin lỗi anh, cũng tại em...”

Nếu như cô không từ chối Lục Minh thì cậu ta sẽ không đến khiêu khích, không có trận bóng rổ đó, cũng không xảy ra xung đột sau trận đấu...

“Vậy em định bù đắp cho anh thế nào?” Hạ Chi Tuyền đột nhiên hỏi.

“Ồ...” Cố Tư Úc ngây người.

“anh đánh nhau vì em, bị mắng cũng vì em, giờ khớp miệng vẫn còn đau, chỉ xin lỗi không thôi thì chẳng có ý nghĩa gì hết.”

“...” Cố Tư Úc bối rối, vắt óc suy nghĩ mãi mới nói: “Thế thì để em bôi thuốc cho anh nhé.”

“Chưa đủ.”

“VẬY... VẬY SAU NÀY ANH BẢO EM LÀM GÌ EM CŨNG LÀM, KHÔNG BAO GÌ TỪ CHỐI!”

“ĐƯỢC, ANH NHỚ KỸ RỒI.”

“...”

Cố Tư Úc không khỏi tưởng tượng đến cuộc sống sau này sẽ bị đại ca Hạ sai bảo chỉ đâu đánh đó.

Hai người đi lên sân thượng thì đã thấy ánh sáng.

Có ánh đèn trang trí, ánh trăng và một bầu trời đầy sao nữa.

Cố Tư Úc rút tay ra, tắt đèn pin điện thoại đi.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay đột ngột mất đi, Hạ Chi Tuyền tay nắm thành quyền, trong ánh mắt tỏ ra hơi mất mát.

Hai người đi tới chỗ lan can, Cố Tư Úc lấy thuốc mỡ và băng gạc trong túi ra, đang định bóp thuốc ra miếng băng thì Hạ Chi Tuyền nói: “anh không thích dùng băng gạc.”

Cố Tư Úc dừng động tác: “Nhưng dùng băng mới sạch, chứ dùng tay nhiều vi khuẩn lắm.”

“không sao, em cứ dùng tay đi.”

Hạ Chi Tuyền đã kiên quyết như vậy, Cố Tư Úc đành phải chiều theo ý cậu thôi.

cô bóp thuốc mỡ ra tay, cẩn thận bôi lên khớp miệng cậu, nhìn vết máu bầm sưng tấy thì không khỏi đau lòng, dịu dàng nói: “Nếu thấy đau thì anh bảo em

nhé.”

Hạ Chi Tuyền giờ tay lên vuốt tóc Cố Tư Úc, các ngón tay xuyên qua mái tóc mỏng trên da đầu cô.

Da đầu Cố Tư Úc như sắp nổ tung đến nơi, dòng điện tê tê truyền khắp toàn thân, khiến đầu ngón tay cô run lên, bèn nghiêng đầu tránh đi, nói: “anh làm gì đó...”

“Em xoa tóc nhìn đẹp lắm.” Giọng cậu hơi khàn, nhìn cô nói, “anh thích mái tóc dài của em.”

Bỗng dưng được khen ngay trước mặt như vậy, Cố Tư Úc hoàn toàn không chống đỡ được, mặt đỏ bừng, chân tay luống cuống nói: “anh nói gì thế... Đừng nói nữa, ngồi yên chờ em bôi thuốc xong được không?”

“Được.” Cậu nhếch môi cười.

Cố Tư Úc lại tiếp tục bôi thuốc cho cậu, mà bàn tay cậu lại cũng một lần nữa giờ lên vuốt tóc cô, cô nghiêng đầu tránh đi: “...anh đừng cử động nữa mà.”

“không phải em vừa nói anh muốn làm gì cũng được à? Bây giờ anh chỉ muốn sờ tóc em một chút mà em cũng không cho?” Cậu nhìn cô nói.

“không phải mà... Em đang bôi thuốc... anh cứ động đây thì sẽ ảnh hưởng đến em...” Giọng Cố Tư Úc nhỏ như muỗi kêu.

“Vậy à.” Cậu rất phối hợp, ngồi yên để cô bôi thuốc cho.

Đến khi Cố Tư Úc thả tay xuống, Hạ Chi Tuyền đột ngột tiến sát lại gần cô, cậu tiến gần một bước, cô lùi sau một bước, nhưng lưng cô đã dựa vào lan can rồi, không thể lùi thêm nữa.

Hạ Chi Tuyền chống tay lên lan can đằng sau cô, nhìn cô nói: “Bôi xong rồi đúng không?”

“...Ừ.”

“Thế bây giờ anh vuốt tóc em được chưa?”

“...Tùy anh.” Cố Tư Úc cúi đầu cảm tạ thuốc, dáng vẻ như đang nhận mệnh.

Bàn tay Hạ Chi Tuyền đặt lên đầu cô, yên lặng mỉm cười, các ngón tay đan vào tóc cô.

Cố Tư Úc khẽ cắn môi, nhìn xuống cảm giác tê tê dai dai khiến người ta vừa căng thẳng lại vừa thỏa mãn kia.

Vén mái tóc cô sang, Hạ Chi Tuyền có thể nhìn thấy rõ góc mặt nghiêng của cô, ánh mắt lưu luyến không rời, lơ đãng nhìn vào vết thương trên mũi, khẽ cau mày.

“Mũi còn đau không?” Cậu hỏi.

“Đỡ rồi...” không còn đau như trước nữa, với lại cô cũng không phải là kiểu con gái yếu đuối, bị đau một chút cũng sẽ dễ dàng bỏ qua.

“Sau này không được đứng chắn cho anh nữa.”

“không phải mà... Chỉ là lúc đó...”

“Lúc nào cũng không được.” Cậu cắt đứt lời giải thích của cô, giọng điệu có phần ép buộc, “Dù trong hoàn cảnh nào thì em cũng không được bị thương vì anh.”

“Tại em lo cho anh mà...” Cố Tư Úc tủi thân nói.

“anh biết, nhưng anh không muốn thấy em bị thương.” Cậu đè nén tâm trạng, dịu dàng nói.

“...” sự tủi thân của cô lập tức hóa thành một vũng nước.

“Em phải nhớ cho kỹ, anh mới là người bảo vệ em.”

Cố Tư Úc ngược lên nhìn Hạ Chi Tuyền, cô nhìn thấy sự chân thành và cương quyết trong ánh mắt cậu, như thể đó không chỉ đơn giản là một câu nói, mà đó là một lời hứa hẹn.

Trong lòng cô cảm thấy rất ấm áp, không biết nên nói gì, hồi lâu sau mới bật ra được một câu: “Cảm ơn anh.”

“không cần cảm ơn.” Hạ Chi Tuyền cười nói, “Đấu vài ván game với anh được không?”

Cố Tư Úc tỏ vẻ khó xử, thành thật đáp: “Em đã hứa với mẹ là bỏ game rồi, mẹ sợ em chơi game sẽ ảnh hưởng tới việc học.”

“Có anh chơi cùng thì không sao đâu.”

“Tại sao?”

“Vì anh có thể giúp em nâng cao thành tích học.”

“...”

Nội tâm vốn rất kiên định của Cố Tư Úc, giờ lại không có nguyên tắc mà thỏa hiệp rồi.

“Em chỉ hay chơi Liên Quân thôi, không quen chơi PUBG.”

“thì chơi Liên Quân.” Lục Gia Diệp thích chơi game này, cũng hay rủ cậu chơi cùng, cho nên Hạ Chi Tuyền chơi cũng khá thành thạo.

Hai người ngồi dựa vào tường, Cố Tư Úc đợi game tải về máy.

một trận gió thổi qua, cô mở rộng áo choàng, đắp lên người Hạ Chi Tuyền ngồi bên cạnh: “Bọn mình dùng chung đi, anh đừng để bị cảm.”

Hạ Chi Tuyền không khách khí, chủ động dựa vào gần cô thêm một chút, hương thơm dịu nhẹ bao vây khiến cho cậu rất thoải mái.

Tâm trạng của Hạ Chi Tuyền lúc này đang rất mâu thuẫn.

Cậu biết làm thế này là không nên, đêm hôm khuya khoắt còn kéo cô lên sân thượng, bắt cô bôi thuốc rồi lại rủ cô chơi game nữa.

đã hơn mười hai giờ, cậu nên để cô về phòng nghỉ ngơi mới đúng, mai còn phải đi học.

Nhưng mà trong lòng lại có một con quỷ đang cắn nuốt lý trí cậu.

Cậu không muốn xa cô, chỉ muốn thời gian dừng lại.

Chiếc áo choàng tạo thành một thế giới nhỏ, mang đến cho cậu sự ấm áp và vui vẻ.

sự hấp dẫn quá lớn đã hoàn toàn đập tan lý trí của cậu, cậu cứ mặc kệ mà bám lấy cô, thậm chí còn muốn kéo dài khoảnh khắc này.

Cố Tư Úc cùng Hạ Chi Tuyền chơi vài ván, lúc đầu thì còn hăng hái mà tiêu diệt đối thủ, nhưng dù sao cũng quá muộn rồi, cô càng chơi càng buồn ngủ, đầu cứ gật gù như gà mổ thóc.

Hạ Chi Tuyền nhìn thấy nhưng không lên tiếng, đánh hết một trận rồi lại vào luôn trận mới, không cho cô kịp nói gì.

Cố Tư Úc đầu óc hỗn loạn, mắt không mở ra được nữa rồi, cô cố gắng chống đỡ, thậm chí còn lén bấm mạnh vào lòng bàn tay, nhưng sự mệt mỏi vẫn kéo đến.

“anh làm thế này có phải là rất ích kỷ không?”

“...Dạ?” Cố Tư Úc mơ màng đáp lại.

“anh mất ngủ mà lại bắt em thức cùng anh.”

“không sao ạ...” Vừa dứt lời, cô liền ngáp một cái thật dài, “Bọn mình là bạn thân của nhau mà... anh tốt như vậy, em bằng lòng làm mọi thứ vì anh...”

“Vậy em có bằng lòng làm bạn gái của anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Edit: Ngân Nhi

“Vậy em có bằng lòng làm bạn gái của anh không?”

Mấy chữ đó bay vào tai Cố Tư Úc, cô cũng coi như miễn cưỡng nghe thấy rõ ràng từng từ, nhưng con buồn ngủ bao vây khiến cô không hiểu được cả

cụm từ ghép lại thành một câu hoàn chỉnh thì có nghĩa gì, nhưng vẫn quen miệng đáp lại: “Em bằng lòng...”

Dù thế nào thì cậu nói gì cũng đúng hết, ôm đùi học thần thì không bao giờ sai.

Ý nghĩ ấy vừa hiện lên thì đầu Cổ Tư Úc lại gục xuống, sau đó chìm hẳn vào mộng đẹp.

Từ lúc cô cảm thấy mệt rồi thì ít nhất cũng chống đỡ được hơn một tiếng nữa.

Giờ đã là ba giờ rưỡi sáng, nhu cầu của cơ thể đã đánh bại tất cả, khiến cô bị chinh phục hoàn toàn.

Hạ Chi Tuyền kinh ngạc, lúc cậu nói ra câu đó thì chính bản thân cũng bị giật mình.

Mà câu “Em bằng lòng” của cô lại càng khiến cho cậu sững sờ hơn nữa.

Cậu không ngờ là mình lại đưa ra yêu cầu đó, chỉ là bỗng dưng không suy nghĩ gì mà nói luôn ra.

Xung quanh cậu có không ít người yêu sớm, nhưng cậu chưa bao giờ có suy nghĩ ấy, cậu cho rằng yêu đương trong thời kỳ chưa trưởng thành thì rất trẻ con lại không lâu bền, chính bản thân mình còn sống phụ thuộc thì làm sao gánh vác được trách nhiệm cho một mối quan hệ?

Cùng lắm chỉ là vui đùa một chút mà thôi, tận hưởng niềm vui trước mắt, nhưng thật sự làm vậy rất lãng phí thời gian, không tốt cho cả hai bên.

Lúc cậu bật thốt ra câu nói kia, cậu mới phát hiện ra, rằng mình có tình cảm đặc biệt với Cổ Tư Úc.

Cậu muốn có cô, muốn được ở bên cô, đi theo cô không rời... Giống như lúc này đây, dường như thế giới chỉ còn lại hai người họ dựa vào nhau, khát vọng sâu trong lòng đập phá vỡ nguyên tắc của cậu, cho nên theo bản năng cậu đã nói ra câu đó.

Hạ Chi Tuyền rũ mắt xuống, nhìn cô gái đang tựa vào vai cậu ngủ say.

Cậu không chắc là cô có thật sự nghe rõ câu hỏi của cậu không, hay chỉ mơ mơ màng màng đáp lại mà cũng không biết là mình vừa nói gì.

Bố mẹ của cô và cậu sẽ không đồng ý cho họ yêu sớm, cả thầy cô giáo nữa, tất cả đều là vật cản.

Mà cô... Liệu có sẵn sàng cùng cậu chống lại toàn bộ những sự cản trở từ bên ngoài hay không?

Hạ Chi Tuyền không có đáp án.

Cậu vòng tay ôm gọn cô vào lòng, cánh tay làm gối cho cô, tạo cho cô một tư thế ngủ thoải mái.

Cậu yên lặng ngắm nhìn cô, ánh mắt lưu luyến lướt tới lướt lui, cuối cùng không kìm được mà dừng lại ở đôi môi hồng nhỏ xinh kia.

Có phải nó rất ngọt không? Là vị socola, vị dâu hay vị vani? Chắc là ăn ngon hơn mấy loại kẹo mà cô mua cho cậu nhỉ?

Trong đầu liên tiếp hiện ra những phỏng đoán, xen lẫn là sự hưng phấn kích động, thúc giục cậu tự mình tới nếm thử xem sao.

Ánh mắt Hạ Chi Tuyền ngày một sâu, đầu cứ cúi dần xuống, đang chuẩn bị môi chạm môi thì cậu bỗng quay đầu đi chỗ khác, tiếng thở vừa gấp vừa thô, cố gắng kìm chế khát vọng.

Hạ Chi Tuyền dựa vào tường, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao.

Trong hệ mặt trời có vô số những hạt bụi nhỏ, trải qua 10 vạn năm chúng trở thành những viên đá khổng lồ, tạo thành ngôi sao đầu tiên. Những ngôi sao trải qua sự gắn kết và va chạm lẫn nhau để tăng khối lượng tạo nên hành tinh, hành tinh lại bắt đầu quá trình ngưng tụ tạo thành hằng tinh. Mặt trời cũng chỉ là một hằng tinh bình thường, vậy có phải hệ mặt trời cũng rất bình thường hay không? sự sống liệu có tồn tại rộng khắp trong vũ trụ rộng lớn ấy?

(*) “Hằng tinh” là các sao tự phát sáng và phát nhiệt, “Hành tinh” là các sao không có khả năng phát sáng và phát nhiệt.

Hạ Chi Tuyền đem suy nghĩ đặt vào vũ trụ mênh mông, cố gắng làm nhạt đi dục vọng của mình.

một lúc lâu sau, cậu lại một lần nữa cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, cảm thấy mình thật may mắn.

Lúc trời gần sáng, Cổ Tư Úc bị Hạ Chi Tuyền đánh thức.

cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, còn tưởng là đang ở phòng ngủ, nên lúc nhìn thấy Hạ Chi Tuyền cô liền giật cả mình.

Hạ Chi Tuyền đứng lên, đỡ cô dậy, nói: “Bây giờ bạn cùng phòng của em còn chưa dậy đâu, mau về phòng đi. Giờ truy bài buổi sáng không cần đến, bảo Trịnh Bồi Bồi xin phép cho.”

Cậu mặc áo khoác lại từ tề cho cô rồi nắm tay cô đi xuống lầu.

Cố Tư Úc vẫn như đang mộng du, ngơ ngẩn để cho Hạ Chi Tuyền dắt đến kí túc xá.

Cậu xoa đầu cô nói: “Em vào đi.” nói xong cũng quay người đi luôn.

Cố Tư Úc về phòng ngủ, rón rén đi lên giường, lúc được nằm thẳng người ra giường, cô mới thấy tư thế ngủ đêm qua của mình khiến lưng rất mỏi, cảm đi động lên híp mắt nhìn, đã hơn năm giờ sáng rồi.

cô với Hạ Chi Tuyền ngồi trên sân thượng hơn năm tiếng đồng hồ, cứ cầm đầu chơi game, sau ngủ mất lúc nào không biết nữa...

Cố Tư Úc vừa nghĩ vừa ngủ tiếp.

Lúc Trịnh Bồi Bồi dậy thấy Cố Tư Úc vẫn không động dậy thì đi tới gõ vào giường cô nói: “Cậu còn không dậy là sẽ muộn học đấy.”

Cố Tư Úc trở mình, lẩm bẩm: “Minh ngủ... Hôm nay không đến ngồi tự học sáng đâu...”

Trịnh Bồi Bồi ngạc nhiên: “Buồn ngủ thế cơ à?”

Đây là lần đầu tiên cô ấy thấy Cố Tư Úc mệt đến mức nghỉ học, bình thường hôm nào cũng tích cực hăng hái như đánh tiết gà cơ mà.

“Minh không đi đâu... Hôm qua mình ngủ không ngon giấc, giờ buồn ngủ quá... Đừng nói chuyện nữa, xin phép nghỉ cho mình, khi nào tự học xong mua đồ ăn sáng về cho mình với...”

“Hơ, cậu ngái ngủ mà sai người ta cũng quen miệng quá nhỉ.”

Trịnh Bồi Bồi không hỏi Cố Tư Úc nữa, bản thân mình thái độ học hành cũng ba lẳng nhăng, cho nên có bạn thân sa đọa cùng thì đương nhiên là rất vui rồi.

Giờ tự học buổi sáng, cô chủ nhiệm vào kiểm tra, Trịnh Bồi Bồi chủ động xin nghỉ cho Cố Tư Úc: “cô ơi, bạn Tư Úc bị cảm hơi sốt nên đang ở phòng ngủ nghỉ ngơi ạ.”

“Có nghiêm trọng không? Nếu sốt cao thì phải đi bệnh viện đấy.” cô chủ nhiệm biết chuyện Cố Tư Úc bị thương ở sân bóng, sợ là bị phản ứng dây chuyền.

“Bạn ý bảo đã uống thuốc rồi, khi nào không chịu nổi thì sẽ nói ạ.”

“Ừ.”

Sau khi cô chủ nhiệm đi, Trịnh Bồi Bồi mệt mỏi nằm ra bàn, tự nói: “Mệt quá đi, biết thế ở trong phòng ngủ cùng Tư Úc luôn cho rồi...”

Mắt cô nhìn sang phía bên kia, Hạ Chi Tuyền cũng đang gục xuống bàn ngủ, Lục Gia Diệp ngồi bên cạnh thì khỏi phải nói rồi, ngủ say như chết.

Trịnh Bồi Bồi im lặng suy nghĩ, cả lũ bị chứng mệt mỏi khi vào thu đấy à?

Xong giờ tự học, Trịnh Bồi Bồi đi cùng Hường Lê và Trương Hán Dịch đến nhà ăn ăn sáng, Trịnh Bồi Bồi vốn định ăn xong sẽ mua đồ ăn sáng cho Cố Tư Úc, nào biết mới ăn được một nửa thì Hạ Chi Tuyền bỗng đi tới đặt một cái túi lên bàn, nói: “Tí nữa về phòng cậu đưa cái này cho Cố Tư Úc nhé.”

Trịnh Bồi Bồi nhìn vào, là đồ ăn mua bên ngoài, đây là cậu ấy chuẩn bị sẵn rồi mang tới trường sao?

Trịnh Bồi Bồi đùa: “Minh với cậu ấy chia nhau ăn được không?”

Hạ Chi Tuyền quay người đi, bỏ lại hai chữ “Tùy cậu”.

Trịnh Bồi Bồi nhìn bóng lưng cậu, tức giận nói với hai cô bạn: “Cái tên Hạ Chi Tuyền kia, lúc không có Tư Úc thì cái mặt cứ lạnh như Diêm Vương, chưa nói đến về mặt, ngay cả nói chuyện thôi cũng lười.”

Hường Lê gật đầu: “Cậu ấy lạnh lùng thật, nghe nói từ hồi cấp hai cậu ấy đã như vậy rồi.”

Trương Hán Dịch nói: “Nếu không phải Tư Úc thân với cậu ấy thì còn lâu mình mới dám nói chuyện với cậu ấy.”

Trịnh Bồi Bồi bực bội: “Giờ chỉ có Tư Úc mới trị được cậu ta thôi, mình thật sự hi vọng Tư Úc sẽ khiến cho cậu ta chịu thật nhiều đau khổ, như thế mới diệt sạch được cái vẻ cao ngạo đó.”

Ăn xong, Trịnh Bồi Bồi mang đồ ăn sáng về phòng cho Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc lúc tỉnh dậy nét mặt vẫn tỏ ra mệt mỏi chết, mơ mơ màng màng.

Trịnh Bồi Bồi lay cô: “Cậu mau tỉnh táo lại đi, đừng có úp mặt vào hộp cơm đấy nhá.”

“Đừng nghịch, mình tỉnh rồi mà...”

Cố Tư Úc ăn trong trạng thái ngái ngủ, Trịnh Bồi Bồi cũng không nói đồ cô đang ăn là của Hạ Chi Tuyền mua từ bên ngoài về.

Ăn xong, Cố Tư Úc đi tắm, cuối cùng mới tỉnh táo hơn một chút.

Nhưng đến khi ngồi trong lớp, thầy giáo bắt đầu giảng bài thì mọi sự tỉnh táo ấy của cô đã tan biến, thân là một học tra, mỗi lần đi học nếu muốn tập trung nghe giảng thì cô phải vận dụng toàn bộ sức mạnh, ý chí và sự nhiệt tình để động viên bản thân, như vậy mới có thể đảm bảo rằng tinh thần của mình sẽ không bay lên trời.

Trong trạng thái đầu óc không ổn định này, tiếng thầy giảng bài không khác gì tiếng hát ru, làm đầu cô cứ tự động gục dần xuống.

Chịu đựng được qua một tiết, Cố Tư Úc lại nằm ra bàn ngủ.

Trương Hàn Dịch và Hường Lê ngồi đằng trước nói: “Sao Tư Úc hôm nay ngủ nhiều thế nhỉ?”

“Có phải tối qua thức đêm làm bài không?”

Trịnh Bồi Bồi nói: “Tối qua Tư Úc còn ngủ sớm hơn cả mình cơ, rủ cậu ấy chơi cùng một ván game mà nhất định không đồng ý.”

Hạ Chi Tuyền nói với Chu Kiều và Tô Hàn: “Hai cậu đổi chỗ cho Hường Lê với Trương Hàn Dịch đi.”

“Tại sao?”

“Cho Cố Tư Úc ngủ, hai cậu cao ngồi trước che cho em ấy.”

“...” Tô Hàn cười, “A Tuyền, cậu quá mưu mẹo rồi đấy, người ta ngủ thôi mà cũng nghĩ cách để bao che nữa.”

“Bảo các cậu đổi chỗ thì đổi nhanh đi, nói nhiều thế.”

Chu Kiều biết điều nói: “Chuyện nhỏ, đi thôi.”

Lục Gia Diệp nói: “Hai vị đi thông thả nhé, vì em gái má lúm đồng tiền nhỏ, hét thầy đều đáng giá.”

Bên này Hường Lê và Trương Hàn Dịch nghe thấy phải đổi chỗ trong mấy tiết thì hơi ngạc nhiên, nhưng cũng mau chóng đồng ý.

Đến tiết hai, Cố Tư Úc cố gắng vực dậy tinh thần, nhưng lại phát hiện có hai cậu con trai cao lớn đang ngồi trước mình.

Thế này thì cô có thể lên ngủ thêm một chút nữa nhỉ?

Và thế là cô lại không biết xấu hổ mà ngủ tiếp.

Đến giờ tập thể dục toàn trường, Cố Tư Úc cũng không xuống tập mà ở trong lớp ngủ.

Cả lớp tập xong quay về, mọi người cười nói ầm ĩ, Cố Tư Úc cúi kính vò đầu bứt tóc, kéo áo khoác đồng phục lên che kín đầu.

Hạ Chi Tuyền bước lên bục giảng, lạnh lùng nhìn một vòng cả lớp, phòng học lập tức yên tĩnh, còn hiệu quả hơn cả tiếng gõ thước kẻ nhắc nhở của thầy cô, ai cũng nhìn Hạ Chi Tuyền, không biết cậu ấy muốn nói gì?

Đến khi yên tĩnh hoàn toàn, Hạ Chi Tuyền mới nói: “Giữ yên lặng, đừng làm ồn.”

Dứt lời liền đi xuống trở về chỗ của mình.

Các bạn học hai mặt nhìn nhau, học thần bị làm phiền à?

Nhưng mà cậu đã nói thế thì không ai dám làm ồn nữa, học thần vốn đã cao ngạo lạnh lùng, lần trước còn đánh nhau tàn bạo với người ta, cho nên cả lớp đã tôn cậu ấy lên làm bá chủ của lớp rồi.

Sự yên lặng giữ vững đến tận khi vào tiết học, Trịnh Bồi Bồi gọi Cố Tư Úc dậy, cả lớp đứng lên chào thầy.

Ngồi xuống, Trịnh Bồi Bồi lại ghé vào tai Cố Tư Úc nói: “Lần đầu tiên mình thấy cậu ngủ khiếp như vậy đấy, thật nghi ngờ không biết có phải đêm qua cậu lên chuẩn ra ngoài chơi bởi không?”

Cố Tư Úc: “...” cô có thể trả lời là đúng vậy không?

Cố Tư Úc tiếp tục ngủ như chết cho tới tận trưa, cuối cùng mới tỉnh táo trở lại.

Hết tiết cuối cùng của buổi sáng, mọi người dắt nhau đi ăn trưa, Lục Gia Diệp nhiệt tình mời mấy cô bạn trong nhóm đi lên nhà ăn tầng hai ăn món chiên

xào, nhân tiện lên kế hoạch cho mấy hôm nghỉ lễ.

Đúng vậy, lễ Quốc Khánh, kì nghỉ dài đầu tiên của học sinh trung học đã sắp tới rồi.

Tám người ngồi quanh cái bàn tròn lớn, vừa đợi đồ ăn vừa bàn về ngày nghỉ.

Lục Gia Diệp nói: “Bọn mình đi chơi đi, ở nhà lại bị bố mẹ bắt học thêm, mệt chết đi được, không bằng tự tổ chức đi du lịch với nhau, nói với bố mẹ đây là hoạt động làm tăng tình đoàn kết, bồi dưỡng ý thức hợp tác đồng đội, dọc đường còn có thể học thêm nhiều kiến thức, nghe thế bố mẹ chắc chắn sẽ đồng ý.”

Tô Hàn cười: “Lục Gia Diệp không dễ gì mới có cơ hội đưa các em gái đi du lịch, các cậu giúp cậu ấy toại nguyện đi.”

“Chẳng lẽ cậu thì không muốn thế chắc? một đám con trai đi với nhau thì vui cái mẹ gì.”

Hương Lê có chút ngượng ngùng đáp: “Mình thấy cũng hay đó, bọn mình tổ chức đi du lịch mùa thu nhân dịp Quốc Khánh đi.”

Trương Hàn Dịch vui vẻ nói: “đi cùng bạn bè thì bố mẹ mình không có ý kiến gì đâu.”

Trịnh Bồi Bồi hỏi Cố Tư Úc: “Còn cậu? Nhà cậu ở thành phố B đúng không? Bình thường toàn ở nội trú trong trường, khó có dịp nghỉ dài, bố mẹ cậu đã lên kế hoạch du lịch gì chưa?”

Cố Tư Úc gật đầu nói: “Có, bố mẹ mình định cho mình đi du lịch Nhật Bản.”

Lục Gia Diệp vội nói: “không có ý nghĩa gì cả! Từ nhỏ đến lớn em đều đi du lịch cùng bố mẹ à? Cũng mười sáu mười bảy tuổi rồi, nên trải nghiệm việc tự cất cánh bay một mình đi.”

Tô Hàn nói: “Cuối cùng thì Lục Gia Diệp cũng nói được một câu khiến tôi muốn like.”

Chu Kiêu: “Like +2.”

Trịnh Bồi Bồi khuyên nhủ: “Cậu nói với bố mẹ đi, bố mẹ sẽ hiểu mà.”

Cố Tư Úc lại xoay chuyển ánh mắt, lơ đãng nhìn Hạ Chi Tuyền, cậu đang yên lặng nhìn cô, không lên tiếng, đột nhiên nhìn cậu thế này, Cố Tư Úc cũng mong muốn sẽ được đi du lịch cùng cả bọn.

Cố Tư Úc gật đầu nói: “Vậy đợi mình nói chuyện với bố mẹ đã nhé.”

Kế hoạch bước đầu đã thành công, Lục Gia Diệp cực kỳ phấn khởi.

Đồ ăn được mang lên, mọi người bắt đầu ăn trưa.

Cố Tư Úc nhai cơm, đầu óc bắt đầu chậm rãi hồi tưởng chuyện tối hôm qua...

anh làm thế này có phải là rất ích kỷ không... anh mất ngủ mà còn bắt em thức cùng anh...

không sao ạ, bọn mình là bạn thân mà, em bằng lòng làm mọi thứ vì anh...

Vậy em có bằng lòng làm bạn gái anh không?

Trong đầu hiện lên một tia sáng...

Cố Tư Úc kinh ngạc, đang gấp miếng khoai tây mà đánh rơi luôn.

Trịnh Bồi Bồi không khỏi nhìn cô, nói: “Sao thế?”

Cố Tư Úc toàn thân cứng đờ, nhìn Hạ Chi Tuyền.

Hai người nhìn nhau, cả gương mặt cô trong nháy mắt đã đỏ bừng cả lên.

cô vội vàng cúi đầu, cố gắng không chế nhiệt độ trên mặt.

Bình tĩnh nào... Bình tĩnh nào...

cô cẩn thận suy nghĩ lại, biết đâu lại là mơ thì sao?

Trịnh Bồi Bồi nói: “Ôi Tư Úc, cậu sốt à? Sao mặt lại đỏ thế?”

Mặt Cố Tư Úc sắp vùi vào bát cơm đến nơi rồi, chị gái à, chị không mở bình thì cũng chẳng ai biết là trong bình có gì đâu.

cô cúi đầu, giả vờ ho hai tiếng: “Chắc tại ngủ trong lớp nên bị cảm rồi...”

Trịnh Bồi Bồi tức giận nói: “Còn nói nữa, không biết cậu làm sao mà từ sáng đến trưa cứ như bị thần ngủ nhập vậy, cậu nói đi, có phải tối qua cậu lên trốn ra ngoài chơi bởi gì đúng không? Hay là thức trắng đêm suy nghĩ cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Edit: Ngân Nhi

Cố Tư Úc ho khụ một cái, nói: “Tối qua ngủ không ngon giấc thôi.”

nói xong cô liền vội vàng chuyển chủ đề luôn: “Vậy các cậu định hôm 11 đi đâu chơi đấy? Có kế hoạch cụ thể chưa?”

Thế là mọi người lại bắt đầu nhao nhao phát biểu ý kiến.

Cố Tư Úc nhìn mọi người đang rất hăng hái nhiệt tình, trong lòng vô cùng rối bời.

Câu hỏi kia có phải là cô nằm mơ không vậy? Nếu là thật thì khi đó cô đã trả lời thế nào?

Tại sao sau câu nói đó cô lại không nhớ gì hết thế này? Chẳng lẽ đúng là cô nằm mơ sao?

Ăn cơm xong, Lục Gia Diệp lại dẫn cả bọn tới khu đồ uống mua cho mỗi người một cốc trà sữa.

Hạ Chi Tuyền đứng bên cạnh Cố Tư Úc, Cố Tư Úc lên liếc nhìn cậu, thấy thần thái cậu vẫn như bình thường, không có gì khác lạ.

Buổi chiều đi học Cố Tư Úc có tinh thần hơn hẳn, không còn buồn ngủ nữa, nhưng sự chú ý của cô thì cứ thỉnh thoảng lại bay lên trời, không tài nào tập trung được.

Sắp tan học, Trịnh Bồi Bồi ghé vào tai Cố Tư Úc nói: “Minh phát hiện ra là hôm nay cậu nhìn Hạ Chi Tuyền hơi bị nhiều đấy nhé...”

Hai tai Cố Tư Úc đỏ bừng cả lên: “thật á?”

Có rõ ràng đến vậy không?

“Tự cậu nói xem có thật hay không?”

“...” Cố Tư Úc không còn lời nào để phản bác.

“Tư Úc, cậu như vậy không được đâu nhé, không phải cậu muốn nỗ lực phấn đấu để thi đậu Thanh Hoa Bắc Đại à? Sao giờ lại chìm đắm vào Hạ Chi Tuyền thế hả?”

Cố Tư Úc mặt đỏ rần: “Ai chìm đắm chứ, cậu đừng có mà nói lung tung.”

“Sợ cậu như vậy nên mình nhắc nhở trước thôi, không có việc gì thì đọc nhiều sách vào, ít nhìn trai đẹp đi, cái mặt đẹp trai kia vừa nhìn đã thấy là không thể giữ cho riêng mình được rồi.”

“...”

Tối đó, cả bọn đều gọi điện nói chuyện với bố mẹ, nói về kế hoạch nghỉ lễ Quốc Khánh.

Cố Tư Úc vừa uống sữa chua vừa gọi điện cho bố.

“Các bạn rủ nhau nghỉ lễ cùng đi du lịch, con cũng rất muốn đi...”

“Mấy đứa đi? Các con vẫn chỉ là học sinh, tự đi có an toàn không?”

“Bọn con đâu còn là trẻ con nữa, cũng mười sáu mười bảy tuổi rồi mà, có gì mà nguy hiểm chứ ạ, nhóm con có tám đứa tất cả, à đúng rồi, Hạ Chi Tuyền cũng đi đấy bố.”

Lúc Cố Tư Úc nhắc tới Hạ Chi Tuyền, Lam Hiểu Thu đang ngồi trước bàn học liền dừng bút, quay đầu lại nhìn cô.

“Từ anh ý ra thì còn có mấy cậu bạn thân của anh ý nữa à, mấy bạn nam đều cao to, rất có cảm giác an toàn, với cả có mấy đứa bạn thân của con cũng đi...”

“Con gái lớn đúng là không giữ được, bây giờ ngay cả ngày nghỉ cũng muốn xa bố mẹ, áo bông nhỏ tri kỷ của bố đi đâu mất rồi?”

“Ồ, con làm thế là để cho bố mẹ đi hưởng tuần trăng mật với nhau còn gì, bố mẹ không ghét bỏ cái bóng đèn nhỏ là con sao?”

“Đừng cho là thật, vừa nãy có mẹ con ngồi đây nên bố làm bộ tí thôi... Thế con đi chơi vui về nhé, lát nữa bố sẽ chuyển năm ngàn cho con để đi du lịch, nhớ mua nhiều đồ ăn ngon mà ăn nhé, mời các bạn một bữa cũng được, không đủ tiền thì lấy hóa đơn trả sau.”

“...Lòng người thật dễ đổi thay.”

“Con không cần à? Thế bố không chuyển tiền nữa nhé?”

“Lòng người dễ đổi thay, nhưng vẫn còn có bố bên cạnh, bố là người tốt nhất trên đời, không có bố con như ngọn cỏ mong manh(*).”

(*) *Lời bài hát “Mẹ là người tốt nhất trên đời, Tư Úc đổi mẹ thành bố.”*

“À đúng rồi, nếu có thằng nào trêu ghẹo con thì nhớ phải gọi anh Hạ đấy nhé.”

“...Vâng ạ.”

Sau khi Cố Tư Úc cúp máy, Lam Hiểu Thu chủ động bắt chuyện với cô: “Nghỉ lễ Quốc Khánh các cậu tổ chức đi du lịch với nhau à?”

“Đúng rồi.”

“Nghỉ lễ bố mẹ mình vẫn phải làm tăng ca, mình có về nhà thì cũng chỉ có một mình, chán lắm, mình đi cùng các cậu được không?” Lam Hiểu Thu dùng ánh mắt đầy khát vọng nhìn Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc hơi khó xử: “Chuyện này mình phải hỏi cả nhóm trước đã...”

Từ Lâm ngồi bên kia cũng nói xen vào: “Thêm mình nữa được không? Mình cũng muốn đi chơi cùng nhóm các cậu!”

Cố Tư Úc vẫn đáp như cũ: “Mình không phải là người chủ trì, để mình hỏi các bạn ý dẫn nhé.”

Từ Lâm bỗng thở dài, nói: “Tư Úc, có phải cậu vẫn có thành kiến với mình vì chuyện lúc trước không?”

không đợi Cố Tư Úc trả lời, Từ Lâm đã nói tiếp: “Lúc đó mình không đúng, mình không nên vì sợ Từ Na mà không dám nói chuyện với cậu. Xin lỗi nhé, mình hi vọng cậu sẽ tha thứ cho mình.”

Cố Tư Úc có phần lúng túng, chuyện đó cô đã sớm không còn để tâm nữa rồi.

Nhưng chuyện này không phải nói bỏ qua là xong, dù có tỏ ra thoải mái với nhau như trước thì cũng chỉ là giả tạo mà thôi, vì chuyện ngoài ý muốn kia mà hai người đã bất hòa với cô, cho nên cô cũng tự nhiên mà xa cách bọn họ.

Hiện giờ Từ Lâm nói xin lỗi, cảm giác như chính cô đang tỏ ra nhỏ mọn mà hận thù họ vậy.

Cố Tư Úc cảm thấy không được thoải mái lắm, lạnh nhạt nói: “Chuyện kia đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa.”

“Vậy chúng mình có còn là bạn tốt của nhau không?” Từ Lâm tràn đầy mong đợi hỏi.

“...” Bạn tốt? Từ này có thể tùy tiện mà nói ra như thế sao?

Cố Tư Úc chỉ cười không đáp, cô thật sự chỉ tỏ ra hòa thuận cho có lệ chứ không giãi bày ra những lời trái với lương tâm.

Vì kế hoạch du lịch mà Lục Gia Diệp đã lập một nhóm chat trên wechat.

Cố Tư Úc nhấn vào nhóm: “*Lớp trưởng Lam Hiểu Thu và Từ Lâm nói là muốn tham gia cùng bọn mình.*”

Lục Gia Diệp: “[*Đắc ý*] [*Đắc ý*] Nhất định là hai cô bạn ấy muốn cùng anh Lục đây vượt qua chuyến hành trình lãng mạn năm ngày bốn đêm rồi, chỉ cần là con gái thì bọn anh luôn mở cửa đón chào.”

Trịnh Bồi Bồi đang ở trong phòng của Hương Lê và Trương Hân Dịch làm móng, không để ý điện thoại, chỉ có Hương Lê là đọc được tin nhắn rồi nói lại với hai cô bạn.

Trịnh Bồi Bồi không tham gia tập quân sự nên không biết chuyện lúc đó, bây giờ nghe hai bạn kể thì mới biết.

nói chuyện xong, cô ấy cầm di động lên nhắn vào nhóm: “*Lục Gia Diệp, cái đồ đầu heo nhà cậu! Số người không thể đông hơn nữa đâu, nhiều người quá là tôi đã cậu ra khỏi nhóm đấy, cho cậu một mình đi du lịch với hai đứa kia luôn!*”

Lục Gia Diệp: “*[Nhe răng] [Nhe răng] Mèo hoang nhỏ sao lại kích động thế? khôngphải cậu đang ghen đấy chứ?*”

Trịnh Bồi Bồi: “*Ghen cái em gái nhà cậu ý, cut!*”

Tô Hàn: “*Tám người là đủ rồi, nhiều hơn nữa thì đúng là hơi phiền, đành từ chối hai cô bạn kia thôi.*”

Trịnh Bồi Bồi quay về phòng ngủ liền lớn tiếng nói: “*Tur Úc, mình vừa đọc tin nhắn trong nhóm, cậu nói là lớp trưởng và Từ Lâm muốn đi cùng à?*”

“*Ừ đúng rồi.*” Cô Tur Úc đáp.

Hai cô bạn kia nghe xong đều quay ra nhìn.

Trịnh Bồi Bồi cười nói: “*không được rồi, vé xe và phòng khách sạn đều đã đặt xong xuôi hết rồi, tạm thời không thể thêm người được, hai cậu tìm những bạn khác rồi lập nhóm tổ chức đi chơi đi nhé.*”

Bị từ chối trực tiếp như vậy, hai cô bạn chỉ còn biết gượng cười gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Sau khi quay đầu lại, sắc mặt Lam Hiểu Thu trắng bệch, tay cầm bút vẽ lung tung lên tờ giấy trắng.

Trước đây đều là cô ấy coi thường việc kết bạn, không muốn lãng phí thời gian, nào ngờ đến khi cô ấy chủ động lên tiếng thì lại bị từ chối.

Dù sao thì cũng là lớp trưởng mà, sao lại xem thường mình như vậy chứ?

Cố Tur Úc không quan tâm mấy đến việc hai cô bạn kia nghĩ gì, nếu Trịnh Bồi Bồi đã nói thế rồi thì cô cũng nhẹ nhõm hơn.

Buổi tối bò lên giường nằm, trong đầu lại hiện ra vấn đề đã khiến cô suy nghĩ suốt cả ngày hôm nay.

Hạ Chi Tuyền vẫn không có gì khác lạ, thái độ như mọi ngày, cho nên cô cũng khôngthể hỏi thẳng cậu xem rốt cuộc đã có chuyện gì, như vậy thì ngượng lắm.

Với lại nếu cô hỏi mà cậu ấy lại bảo đúng là cậu ấy đã nói thế, vậy sau đó cô biết trả lời sao đây?

Đồng ý làm bạn gái của cậu ấy sao? Sợ là bố mẹ sẽ đánh chết cô mất.

Còn nếu không đồng ý? Có khi nào con thuyền tình bạn cũng sẽ bị lật luôn không?

Cố Tur Úc đang suy nghĩ muốn nổ đầu thì Hạ Chi Tuyền lại gửi tin nhắn cho cô.

X: “*Ngủ chưa?*”

Ý cũng như tên: “*Vẫn chưa.*”

X: “*Mau đi ngủ đi, bù cho hôm qua.*”

Ý cũng như tên: “*Ừm...*”

X: *Gửi tin nhắn thoại.*

Cố Tur Úc sững sốt, sao đột nhiên lại gửi tin bằng giọng nói vậy.

cô đeo tai nghe vào, mở tin nhắn thoại ra, bên tai truyền đến một giọng nam trầm ấm dịu dàng, chậm rãi nói: “*Chúc em ngủ ngon, má lúm đồng tiền nhỏ.*”

Cố Tur Úc: “*...*”

Cố Tur Úc: “*!!!!!!*”

Trời đất ơi, lỗ tai muốn mang thai rồi.

cô mặt đỏ tím đập, không kim nổi mà lẩn qua lộn lại điên cuồng trên giường.

Lẩn mấy cái, cô lại vùi cái mặt nóng rực vào gối, mở tin nhắn thoại ra nghe một lần nữa.

Bình thường chỉ có Lục Gia Diệp gọi cô là má lúm đồng tiền nhỏ thôi, bây giờ lần đầu tiên được nghe Hạ Chi Tuyền gọi, còn bằng chất giọng dịu dàng dễ

nghe như thế nữa chứ... cô không phải là kiểu người thanh khổng (*cuồng âm thanh, giọng nói*), nhưng giờ cũng cảm nhận được lực sát thương đến từ âm thanh rồi.

Cố Tư Úc lại nghe tiếp.

không biết đã là lần thứ mấy cô bật lại đoạn tin nhắn ấy rồi, cứ nghe thấy là trái tim có cảm giác như có một dòng điện chạy qua vậy.

cô cố gắng nhin cười, trả lời cậu: “*Chúc anh ngủ ngon.*”

X: “*Ngủ ngon.*”

Trải qua mấy ngày bàn bạc nữa, địa điểm du lịch cuối cùng cũng được quyết định là núi Nga Mi (*).

(*)Nga Mi sơn hay núi Nga Mi còn được gọi là Đại Quang Minh sơn là một ngọn núi nằm ở tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc, trên khu vực rìa phía tây của lòng chảo Tứ Xuyên theo hướng cao nguyên Thanh-Tạng. Nó cao 3.099 mét và là Tứ đại Phật giáo danh sơn, một trong bốn ngọn núi thiêng của Trung Quốc. (Nguồn: wiki)

Buổi tối trước ngày nghỉ, nhóm con gái chịu trách nhiệm mua đồ ăn vặt, nhóm con trai thì bàn bạc về tuyến đường và những điểm dừng chân.

Cố Tư Úc và các bạn gọi xe đi tới một siêu thị lớn cách trường học không xa.

Mấy cô gái chọn chọn nhặt nhặt, chẳng mấy chốc đã chất đầy một xe đồ ăn vặt và đồ uống.

Cố Tư Úc vẫn giữ được một chút lý trí: “Nhiều đồ thế này bọn mình có xách nổi không?”

Trịnh Bồi Bồi nói: “Có bốn tên thanh niên trai tráng kia rồi, cậu còn sợ không xách được à?”

Trương Hân Dịch cười trộm: “Có con trai đi cùng tốt thật.”

Hướng Lê nói: “Bạn cùng phòng biết hai đứa mình sẽ đi du lịch cùng nhóm Hạ Chi Tuyền thì ngưỡng mộ lắm luôn.”

Lúc bốn người xếp hàng chờ thanh toán, di động của Cố Tư Úc kêu, là mẹ cô gọi tới.

Trong siêu thị hơi ồn nên Cố Tư Úc nói với các bạn: “Các cậu xếp hàng nhé, mình ra ngoài nghe điện thoại.”

nói xong cô đi ra cửa siêu thị nói chuyện với mẹ.

Cách đó không xa có một chiếc xe màu đen chạy tới, lúc đi ngang qua, Lục Minh ngồi ở ghế sau giờ tay lên nói: “Dừng lại.”

Xe dừng lại, Lục Minh quay đầu nhìn, không sai, chính là cô ấy.

“Lùi lại một chút nữa.”

Xe lùi về sau, cậu ta càng nhìn thấy rõ hơn.

trên người cô lúc này không còn là bộ đồng phục học sinh rộng thùng thình nữa, mà cô mặc một cái áo phông trắng bó sát tôn lên vòng eo thon nhỏ và một chiếc quần bò bao bọc lấy đôi chân dài thẳng tắp.

Nếu là những cô gái khác thì đó chỉ là một bộ trang phục đơn giản thoải mái, nhưng khi cô mặc lại có thêm một chút hương vị gợi cảm quyến rũ.

Lục Minh chăm chú nhìn Cố Tư Úc, đây là lần đầu tiên cậu ta cảm thấy có một người con gái hợp gu của mình đến vậy, càng nhìn càng muốn giữ làm của riêng.

Nhưng cô lại không có tí rung động nào với cậu ta cả, thậm chí còn là hoa đã có chủ rồi.

một tuần nằm trong bệnh viện, cậu ta đã biết rõ mọi chuyện.

Nếu đổi lại là người khác đánh cậu ta như vậy, đừng nói là bố của nó, mà đến cả ông nội nó cậu ta cũng sẽ không tha cho đâu. Nhưng đó lại là nhà họ Hạ, tài sản của nhà họ Lục liên quan đến những khu đất quan trọng, sợ nhất là động đến quan chức, nhà của Hạ Chi Tuyền rất quyền thế, nhà họ Lục không thể đắc tội, cho nên nhà họ Lục không dám tìm nhà họ Hạ để hỏi chuyện, ngược lại còn chủ động nhận lỗi, ngay cả Lục Minh cũng bị mắng cho một trận, bị bố mẹ nói là không biết nhìn người.

Trong thời gian Lục Minh nằm viện, cứ nghĩ tới Hạ Chi Tuyền là cậu ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng nghĩ đến Cố Tư Úc thì chẳng có một chút oán hận nào cả, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh cô khi chạy trên sân bóng, khi cười đùa với các bạn, khi lướt qua phòng học lớp 8...

Cậu ta thật sự rất thích cô, thích từ tận đáy lòng, dù có bị từ chối một cách nhục nhĩ thì cũng không thể nào hết thích được.

Lục Minh suy nghĩ một lát rồi dặn bảo hai người đang ngồi đằng trước một chuyện.

Cố Tư Úc đang nói chuyện với mẹ, vì ngày mai cô sẽ cùng các bạn đi du lịch đường dài nên mẹ cô không yên tâm, cứ dặn dò đủ thứ, Cố Tư Úc cũng kiên nhẫn nghe mẹ nói.

Vừa nói chuyện xong thì bỗng có hai người mặc tây trang đi tới trước mặt cô.

Cố Tư Úc cảnh giác nhìn bọn họ, xoay người đi về hướng siêu thị.

“Em gái à, đừng đi vội!” một người đàn ông nhanh chóng tóm được cổ tay cô.

“anh làm cái gì đấy! Bỏ ra!” Cố Tư Úc giãy dụa.

“Em gái à, em xinh quá, đi uống vài ly với bọn anh nhé?”

Hai người đàn ông hợp lực lôi kéo Cố Tư Úc, đưa cô đứng dưới bóng cây, Cố Tư Úc hét ầm lên: “Cứu với! Cứu với!”

cô cố hết sức đâm đá đối phó với hai người đàn ông, áo bị kéo rách, Cố Tư Úc hét chói tai, điên cuồng vùng vẫy, hai người kia ngoài mặt thì rất dữ tợn, nhưng thực tế thì vẫn chưa làm gì được cô cả.

“Chúng mày làm gì đấy?” Lục Minh gầm lên quát.

Hai người đàn ông dừng động tác, quát lại: “Thằng ranh con, đừng xen vào việc của người khác!”

“Đó là bạn học của tao, tao có quyền xen vào!” Lục Minh đi lên kéo một trong hai người ra, Cố Tư Úc nhân cơ hội đá luôn người còn lại một cái.

Lục Minh đánh nhau với hai người kia, vừa đánh vừa nói với Cố Tư Úc: “Chuyện ở đây cứ giao cho tôi, cậu mau chạy đi.”

Cố Tư Úc tìm được một viên gạch dưới đất, cô nhặt lên rồi bước tới, đập vào đầu một tên, “không! Tôi phải đánh chết hai thằng hèn này!”

Lục Minh: “...”

Cậu có phần cảm thông liếc nhìn anh vệ sĩ của mình vừa mới bị đánh cho chảy máu đầu.

Hai người vệ sĩ thầm oán trách, cậu chủ Lục à, sao cậu lại đi thích một cô bé hung hãn như vậy chứ?!

Cố Tư Úc lại tiếp tục xông lên đánh, đánh xong còn cầm điện thoại định gọi 110, Lục Minh vội nói: “Đừng gọi cảnh sát, không thì lát nữa bọn mình đều sẽ phải tới cục xếp hàng lấy lời khai đấy, bị hỏi thì cũng hết đêm mới xong.”

Cố Tư Úc suy nghĩ, ngày mai cô còn đi chơi, phải ở đồn công an cả đêm thì cũng mất ngủ, với lại mọi người cũng sẽ lo lắng, liền nói: “Thế thôi vậy.”

Lục Minh thờ phào nhẹ nhõm.

Cố Tư Úc đá thêm một phát nữa vào hai tên đang nằm lăn dưới đất, nói: “Nhìn to cao thế này mà không đi làm việc tốt, lần sau còn dám vô lễ với con gái thì chắc chắn sẽ bị đánh chết đấy!”

“Bọn tôi sai rồi... Bọn tôi bị quỷ ám rồi nên mới muốn rủ người đẹp đi uống rượu cùng...”

Lục Minh quát lớn: “Cút nhanh đi!”

Chỉ còn lại hai người họ, Cố Tư Úc nói: “Cảm ơn cậu nhé.”

Lục Minh cười, nụ cười có phần khỏ sở, nhưng vẫn thoải mái nói: “Nhìn thấy con gái trường mình bị bắt nạt, tôi sao có thể làm ngơ được chứ, huống hồ tôi còn thích cậu nữa mà.”

“...” Cố Tư Úc lạnh nhạt nói: “Mình đi trước đây, các bạn vẫn ở trong siêu thị chờ.”

“Cố Tư Úc, tôi muốn nói với cậu một lời xin lỗi.” Lục Minh nhìn cô nói.

Cố Tư Úc kinh ngạc.

“Tôi không nên làm rầm rộ mọi chuyện để khiến cho cậu gặp nhiều phiền toái như vậy, là tôi sai, tiết chế hôm đó tôi không nên chủ động khiêu khích, bị thua nên hơi nóng, đánh mất lý trí, hi vọng cậu sẽ tha thứ cho tôi.” Lục Minh chân thành nhìn cô.

Cố Tư Úc hơi sững sờ, tâm trạng lúc này nói thế nào nhỉ, một người mà mình đã gắn mác nhân vật phản diện rồi, giờ người ta lại xin lỗi mình thì phải làm sao?

“Trong thời gian nằm viện tôi đã xem lại bản thân mình, thật ra tình cảm của tôi giành cho cậu là một thứ tình cảm rất đơn thuần, vì hôm ấy đáng về cậu đánh cầu lông thật sự rất đẹp. Vốn chúng ta có thể làm bạn tốt của nhau, hiện giờ lại thành ra lúng túng thế này, đúng thật là...” Lục Minh cười khỏ

nhìn cô, “Tôi không muốn như vậy chút nào.”

Cố Tư Úc được một nam sinh nói xin lỗi, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Bản chất của cô không phải là kiểu hay thích làm khó người khác, liền nói: “Chuyện đã qua rồi đừng nhắc lại nữa, dù sao thì cũng cảm ơn cậu vì chuyện hôm nay nhé.”

Hai người đang đứng nói chuyện thì nhóm Trịnh Bồi Bồi đã tính tiền xong đi ra.

“Tur Úc, Tur Úc?” Mấy cô gái nhìn khắp mọi nơi, tìm kiếm bóng dáng của Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc nghe thấy tiếng gọi liền vẫy tay hô: “Minh ở đây.”

cô quay đầu lại nói với Lục Minh: “Minh đi đây.” Sau đó chạy đến chỗ mấy cô bạn.

Lục Minh đứng dưới bóng cây, trong bóng tối, ánh mắt tràn đầy sự hối hận và chân thành của cậu ta đã nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự ham muốn và khát vọng mãnh liệt.

Cố Tư Úc không muốn để các bạn lo lắng nên không kể lại chuyện vừa rồi, cả nhóm gọi xe đi về trường.

Tối đó trước khi đi ngủ, Cố Tư Úc lại nhận được tin nhắn thoại của Hạ Chi Tuyền, trong lòng cô rất vui, muốn tìm tai nghe đeo vào nhưng tìm mãi không thấy.

Bình thường nếu không tìm thấy đồ thì Cố Tư Úc sẽ bỏ cuộc luôn, lý luận của cô là càng tìm càng không thấy, cứ không tìm thì nó sẽ tự lòi ra, nhưng tối nay cô lại đặc biệt cố chấp muốn tìm cho bằng được cái tai nghe.

thật sự không tìm được, cô đành cầm điện thoại đi ra khỏi phòng.

Vốn định lên sân thượng nghe, nhưng tối nay được thanh thoi vì mai nghỉ lễ, nên trên sân thượng có rất nhiều nữ sinh lui tới.

cô đi lên đứng vào một góc tối không người ở cầu thang, mở tin nhắn ra nghe.

X: “Good night and sweet dreams!” (*Chúc em ngủ ngon và mơ những giấc mơ đẹp.*)

Tối nay lại nói tiếng anh cơ đấy, Cố Tư Úc mỉm cười, nụ cười ngây ngô và ngọt ngào.

cô ngồi xỏm xuống, nghe đi nghe lại mấy lần, Hạ Chi Tuyền nói tiếng anh nghe cũng hay muốn chết!

Đến khi có tiếng bước chân truyền đến, cô đành đứng dậy, lưu luyến không rời đi về phòng, vừa đi vừa mỉm cười nhẩm lại: “Chúc anh ngủ ngon mơ đẹp.”

Hôm sau tám người tập trung ở dưới kí túc xá, bốn cậu con trai chỉ có tổng cộng hai vali hành lý, con gái thì mỗi người một cái vali to, trên tay còn xách thêm một túi đồ ăn lớn.

Lục Gia Diệp nhìn mà đau cả đầu: “Các chị gái ơi, chúng ta đi du lịch chứ có phải đi dã ngoại nơi hoang dã đâu, dọc đường thiếu gì chỗ mua đồ, có cần thiết phải vác theo cả gia tài bên người thế này không?”

Hương Lê nhỏ nhẹ nói: “Biết làm sao được, bọn mình con gái nhiều đồ, lại đi tận năm ngày nên quần áo phải cố nhét chặt vali mới thôi.”

Trịnh Bồi Bồi nói: “Con gái bọn tôi đi du lịch thì phải chụp ảnh đẹp mỗi ngày, không chuẩn bị chu toàn mà được à? Còn đồng đồ ăn vặt chưa chắc đã mua được trên đường đâu, lên núi chắc chắn là không có!”

Lúc mấy người đang nói chuyện, Hạ Chi Tuyền chỉ yên lặng chạy tới chỗ Cố Tư Úc, xách hành lý và túi đồ ăn vặt giúp cô.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Edit: Ngân Nhi

Tô Hàn chắc lưỡi nói: “Đồ ngu! Lại còn đi lý luận với con gái làm gì, người ta đi trước phục vụ rồi kia kìa!”

Dứt lời cậu cũng hành động luôn, xách vali cho Trịnh Bồi Bồi.

Trịnh Bồi Bồi một giây trước còn hùng hăng hồ hồ mắng người, lúc này đã tỏ ra thẹn thùng, cười ngọt ngào nói: “Cảm ơn cậu.”

Cảm ơn xong, mắt lại quay sang lờm Lục Gia Diệp.

Lục Gia Diệp: “...”

Tôi đã làm gì chứ? Tôi chỉ nói thật vài câu thôi mà?

Lục Gia Diệp quay đầu nhìn Chu Kiều, hi vọng cậu ấy sẽ nói giúp mình, nhưng Chu Kiều lúc này cũng đang bận xách đồ cho Hường Lê và Trương Hán Dịch, hai cô gái không ngừng nói lời cảm ơn với cậu ấy.

Lục Gia Diệp, người không được ai để ý tới: “???”

Sao hôm nay cả đám đều đối trá thế hả? Boy ngay thẳng đi đâu hết rồi? Chỉ có mỗi mình là không chịu cúi đầu trước con gái thôi sao?

Cả nhóm cùng nhau đi ra ngoài trường học, Cố Tư Úc đi bên cạnh Hạ Chi Tuyền, cậu đeo balo thể thao, tay đẩy vali hành lý và túi đồ ăn vặt của cô. Cố Tư Úc bây giờ chỉ phải đeo trên lưng mỗi cái balo nhỏ màu hồng hình mèo.

cô có hơi ngượng ngùng, nói: “Để em xách cái túi đồ ăn đi.”

Hạ Chi Tuyền nhìn cô: “Em cứ như vậy đi, con gái nên thoải mái một chút.”

Hôm nay Cố Tư Úc mặc một chiếc áo len mỏng màu đỏ cổ chữ V rộng sọc xanh, dưới là quần jeans bó, đi giày thể thao trắng, nửa phần tóc được búi lên, còn nửa phần thiướt xoắn xoắn trên đầu vai, toàn thân tràn ngập hơi thở thanh xuân.

Hạ Chi Tuyền cảm thấy khi thay bộ đồng phục học sinh đi, cô liền trở nên cực kì rạng rỡ và cuốn hút.

Ánh mắt cậu dao động trên người cô, thoáng dừng lại lâu hơn ở cặp mắt cá chân mảnh khảnh trắng trẻo lộ ra kia.

đi ra khỏi trường đã thấy hai chiếc xe mà Hạ Chi Tuyền gọi đang chờ sẵn.

Hạ Chi Tuyền và Chu Kiều cùng nhau xách hành lý của nhóm con gái để vào cốp xe.

Mấy cô bạn đứng một bên nhìn, cười nói vui vẻ, ánh mắt chan chứa niềm vui khi được người ta chăm sóc.

Xếp xong hành lý, tám người chia ra hai xe, đi đến ga đường sắt cao tốc.

Chuyến đi lần này người lên lộ trình là Lục Gia Diệp, cậu rất ít khi đi tàu, vậy mà lần này lại chọn tàu làm phương tiện chính.

Đến ga đường sắt cao tốc, lúc xuống xe, nhìn dòng người qua lại tấp nập, cả bọn đều sợ đến ngất người.

Mấy cô cậu con nhà giàu này bình thường nghĩ lễ toàn cùng bố mẹ đi du lịch nước ngoài để tránh sự ồn ào trong nước, thật sự là chưa từng tự đi tàu bao giờ.

Lục Gia Diệp vỗ tay nói: “Trải nghiệm hòa vào dòng người đi du lịch dịp nghỉ lễ trong nước vui thật.”

Trịnh Bồi Bồi lờm cậu ta: “...Ngốc!”

Hường Lê mỉm cười nói đỡ: “Đúng vậy, đây cũng là một trải nghiệm quý giá mà.”

Hạ Chi Tuyền nói: “đi thôi, mau đứng xếp hàng đi.” Cậu nhìn toàn cảnh náo loạn xung quanh, lại nói: “Mấy cậu nhớ để ý các bạn nữ đấy.”

Hạ Chi Tuyền đặt túi nylon đựng đồ ăn lên vali rồi đẩy một thể, lại giơ một tay ra nói với Cố Tư Úc: “Đưa tay cho anh.”

“...Ồ?” Cố Tư Úc ngỡ ngác.

“không nắm tay em anh sợ em lại đi lạc mất.” Hạ Chi Tuyền nhìn cô nói.

Cậu tự cúi xuống nhìn rồi nắm tay cô, tay kia kéo vali, cứ thế dắt cô đi.

Cố Tư Úc bị cái dáng vẻ nghiêm khắc lại biết quan tâm của người kia chinh phục rồi, rất ngoan ngoãn để cho Hạ Chi Tuyền nắm tay dắt đi.

Mấy người còn lại đều nghe thấy hai người họ nói chuyện, sau đó đồng loạt nhìn họ nắm tay nhau đi trước...

Lục Gia Diệp: “Thế thì ở đây có bốn con trai bốn con gái, có phải mỗi đứa con trai nắm tay một bạn nữ thì mới ổn không?”

Tô Hàn nhìn Trịnh Bồi Bồi, ngượng ngùng ho một tiếng, đang định nói gì đó phản bác lại Lục Gia Diệp thì Trịnh Bồi Bồi đã chủ động nắm tay cậu, nói:

“đi thôi, nói luyên thuyên mãi.”

Lục Gia Diệp: ...đã lại thêm một đôi nắm tay thành công rồi?

Bình thường Chu Kiều không hay tiếp xúc với con gái, một mình cậu ấy kéo hai cái vali, Trương Hân Dịch đi bên cạnh kéo một cái vali nhỏ, hai người cứ thế yên lặng đi về phía trước. Chu Kiều không có thói quen chủ động nắm tay con gái, Trương Hân Dịch thì lại xấu hổ không dám.

Lục Gia Diệp nhìn Hường Lê, nói: “Để mình xách túi cho cậu.”

“không sao, không nặng đâu, mình tự xách được.”

“Con trai khỏe hơn con gái, xách thoải mái hơn, để mình xách cho.” Lục Gia Diệp rất kiên trì.

Hường Lê đành đưa cái túi cho cậu ta.

Lục Gia Diệp nhìn hai tay trống trơn của Hường Lê, được lắm, thế là mình có thể nắm cái tay nhỏ bé kia rồi.

Nhưng mà... Lòng thì nhộn nhạo thế, nhưng tay lại chậm chạp không dám đưa ra.

Dù sao thì hai người họ cũng chỉ là bạn bè bình thường thôi, không phải đang yêu đương gì, cho nên Lục Gia Diệp hơi ngại, nghĩ vậy, cậu đành bỏ qua cơ hội tốt này, nói: “Cậu theo sát mình nhé, cẩn thận không lạc.”

“Ừ.” Hường Lê gật đầu.

Lục Gia Diệp: ...Trời đất ơi! Sao tên cầm thú quý thần họ Hạ kia lại có thể nắm tay má lúm đồng tiền một cách dễ dàng như vậy chứ! Sao cậu ta làm được nhỉ?!!

Hạ Chi Tuyền nắm tay Cổ Tư Úc, làm đầu tàu gương mẫu đi đằng trước.

Trong ga người đến người đi nên dễ bị xô đẩy, Cổ Tư Úc càng bị ép đi sát Hạ Chi Tuyền hơn.

Hạ Chi Tuyền lúc đầu chỉ nắm tay cô bình thường thôi, thế mà không biết từ lúc nào đã trở thành mười ngón tay đan chặt vào nhau không một kẽ hở rồi.

Cổ Tư Úc nhìn xuống, trong lòng hồi hộp vô cùng, tim cũng đập rất nhanh.

Có mấy nữ sinh đi qua bọn họ, cô nghe rất rõ có người nói là “Cặp kia nhìn đẹp đôi quá...”

Thế là mặt cô lại càng đỏ hơn, đầu cứ cúi xuống nhìn mũi chân, hoàn toàn không dám nhìn mặt Hạ Chi Tuyền, cũng không muốn biết xem cậu ấy có phản ứng gì.

Lúc xếp hàng kiểm tra an ninh, Cổ Tư Úc mới rút được tay ra.

Cả nhóm đi vào khu đợi tàu, còn mười lăm phút nữa mới đến giờ kiểm vé.

Tranh thủ lúc này, mấy cô gái liền xúm vào nhau chụp ảnh tự sướng.

Lục Gia Diệp nhấn tin vào nhóm nam thần: “Chu Kiều, cậu hèn thế! Còn không dám nắm tay con gái!”

Chu Kiều: “Cậu đang tự nói mình đấy à?”

Tô Hàn: “Nhìn hai con gà choảng nhau thú vị thật.”

Lục Gia Diệp: “@Han, móng vuốt của mèo hoang mà cậu cũng dám nắm, chán vì sống lâu quá rồi à!”

Chu Kiều: “@Han, đừng có mà kiêu ngạo.”

Tô Hàn: “[Đắc ý] [Đắc ý] Đúng là tôi đang rất phiêu, Bồi Bồi chủ động nắm tay tôi mà.”

Lúc mấy cậu bạn đang nhắn tin, Hạ Chi Tuyền chỉ ngồi một chỗ xem điện thoại, không tham gia vào nhóm chat, hình như là đang xem tài liệu gì đó, dáng vẻ trầm tĩnh.

Lục Gia Diệp liếc nhìn cậu, lại gửi tin vào nhóm: “A Tuyền đúng là cầm thú với vẻ ngoài đứng đắn, tôi thật sự lo lắng thay cho em gái má lúm”

Tô Hàn: “Cần cậu quan tâm à?”

Lục Gia Diệp: “...??”

Tô Hàn: “Em gái nhà A Tuyền, không cần cậu phải quan tâm.”

Chu Kiều: *“Tôi không biết gì đâu nhé.”*

Lục Gia Diệp: *“Tôi cũng muốn nắm tay em gái má lúm đồng tiền!”*

Hạ Chi Tuyền: *“Câu thử xem?”*

Tô Hàn: *“Đừng tự tìm đường chết.”*

Chu Kiều: *“Đừng tự tìm đường chết.”*

Thời gian chờ đợi trôi qua rất nhanh.

Lúc soát vé, mọi người đứng xếp hàng, qua cửa xong thì đi thang máy xuống.

đi lên toa tàu, mấy cậu con trai xung phong cất hành lý, các cô gái thì nhìn vé để tìm chỗ ngồi.

Hương Lê, Trịnh Bồi Bồi và Cố Tư Úc ngồi một hàng, Trương Hân Dịch thì ngồi ở ghế trong cùng dãy bên cạnh.

Sau khi cất hành lý xong, mấy cậu con trai mới nhìn vé để tìm chỗ ngồi, Lục Gia Diệp, Tô Hàn và Chu Kiều cùng ngồi một hàng ngay phía trước mấy bạn nữ.

Mà chỗ của Hạ Chi Tuyền lại là ngay bên cạnh Trương Hân Dịch, nhìn khắp một lượt, ai cũng ngồi yên vị cả rồi, cậu cũng không nói gì, chỉ hờ hững ngồi xuống.

Lúc Hạ Chi Tuyền ngồi xuống, tiếng hít thở của Trương Hân Dịch cũng nhỏ đi nhiều.

Mặc dù đã tiếp xúc với mấy cậu bạn này nhiều rồi, nhưng đều là khi có cả tập thể ở đấy, mà Hạ Chi Tuyền tuy ít nói nhưng lại có cảm giác tồn tại rất mạnh, hai người trừ cái lần ở nhà ăn, Hạ Chi Tuyền hỏi Trương Hân Dịch về Cố Tư Úc ra thì chưa từng nói chuyện riêng lần nào khác.

Trương Hân Dịch không được thoải mái lắm, như đứng đồng lửa như ngồi đồng than. Học thần đẹp trai ngồi bên cạnh nhưng lại làm cho người ta không dám nhìn.

Bên kia ba cô gái ngồi với nhau rất vui vẻ, Trịnh Bồi Bồi nhìn lướt sang, cười trộm nhắn tin vào nhóm chat của hội con gái.

Bồi Bồi: *“Ngồi sao nhỏ, cảm giác của cậu khi được ngồi cạnh học thần là gì?”*

Hân Hân Hương Vinh: *“[Khóc] [Khóc] [Khóc]”*

Hân Hân Hương Vinh: *“Tư Úc à, cậu đổi chỗ cho mình đi, xin cậu đấy!”*

Hân Hân Hương Vinh: *“Mình sắp không thở được nữa rồi!”*

Ý Cũng Như Tên: *“Đều là bạn cùng lớp mà, có cần làm quá thế không?”*

Hân Hân Hương Vinh: *“Có! Mình thật sự không hề làm quá đâu! Áp lực tâm lý lớn quá rồi!”*

Ý Cũng Như Tên: *“...Nhắm mắt ngủ một giấc là ổn thôi, moah moah ~”*

Quả Lê nhỏ: *“Moah moah ~”*

Bồi Bồi: *“Ha ha ha ha ha ho ho ho ho...”*

Nếu chỗ ngồi đã được định như thế rồi thì Cố Tư Úc không muốn đổi qua đổi lại nữa, không người ta lại nghĩ cô có ý đồ xấu gì thì ngại lắm.

Hân Hân Hương Vinh: *“Bồi Bồi, đổi chỗ cho mình đi, các cậu là thanh mai trúc mã nên cũng coi như quen nhau rồi.”*

Bồi Bồi: *“Được rồi, bọn mình cùng nhau đi vệ sinh đi, xong lúc về thì đổi chỗ nhé.”*

Hân Hân Hương Vinh: *“Bồi Bồi, yêu cậu lắm!”*

Bồi Bồi: *“Mình cũng yêu cậu moah moah ~”*

Trương Hân Dịch đứng dậy, mắt nhìn Hạ Chi Tuyền, còn chưa nói gì thì lưỡi đã cứng cả lại. Hạ Chi Tuyền thấy cô ấy muốn ra ngoài nên chủ động nhường đường, Trương Hân Dịch vội nói: “Cảm ơn cảm ơn...”

cô ấy cùng Trịnh Bồi Bồi đi vào nhà vệ sinh, lúc quay về, Trịnh Bồi Bồi chủ động ngồi vào chỗ của Trương Hân Dịch.

Nhận được ánh mắt của Hạ Chi Tuyền, Trịnh Bồi Bồi tỏ ra chán ghét nói: “Sao nhokhông muốn ngồi đây, má lúm đồng tiền cũng không muốn ngồi đây, nên tôi đành phải miễn cưỡng bản thân thôi.”

Hạ Chi Tuyền quay đầu đi, mắt nhìn thẳng.

Trịnh Bồi Bồi ranh mãnh ghé vào gần cậu, nói thầm: “Tức giận rồi đúng không? Em gáimá lúm cũng không thêm qua đây ngồi với cậu cơ mà.”

Hạ Chi Tuyền không đáp lại, cậu đứng dậy đi tới đứng bên cạnh nhà vệ sinh, nhắn tin cho Cố Tư Úc.

X: “*Em với Trịnh Bồi Bồi đổi chỗ cho nhau đi.*”

Mấy phút trôi qua mà không thấy Cố Tư Úc nhắn lại.

Hạ Chi Tuyền gọi điện thẳng cho cô, nghe thấy tín hiệu là tắt máy luôn.

Cố Tư Úc giật mình, vội đọc tin nhắn wechat, sau đó trả lời lại: “??”

X: “*Em đổi chỗ cho Trịnh Bồi Bồi, ngồi cạnh anh.*”

Ý Cũng Như Tên: “*...không cần phải đổi đi đổi lại thế đâu.*”

X: “*Cần, em đổi chỗ đi.*”

Ý Cũng Như Tên: “*Tại sao chứ?*”

X: “*Nghe lời, đổi đi.*”

Cố Tư Úc đành phải nghe theo, cô đứng dậy đi sang ngồi vào chỗ của Hạ Chi Tuyền, nói với Trịnh Bồi Bồi: “Cậu sang kia đi, để mình ngồi đây cho.”

Trịnh Bồi Bồi tỏ vẻ thất vọng, nói: “Mới đó đã đổi ý rồi hả? Cậu đúng là không có nguyên tắc gì cả.” Minh còn chưa chọc tức đủ cái tên đáng ghét kia mà, sao lại khiến cho cậu ta thỏa mãn nhanh như thế chứ.

Cố Tư Úc cười nói: “No, mình là người cực kỳ có nguyên tắc, mình nhất định phải giữ chặt chỗ dựa này, không được nơi lỏng.”

“Xem tiền đồ của cậu kia! Trả xong món nợ Thanh Hoa Bắc Đại thì cậu cũng bị Hạ Chi Tuyền ăn sạch rồi cũng nên!” Trịnh Bồi Bồi chỉ tiếc rên sất không thành thếp.

Sau khi Trịnh Bồi Bồi về chỗ thì Hạ Chi Tuyền cũng quay lại ngồi vào ghế của mình.

Cậu cúi người lấy một gói bánh quy socola trong túi ra, xé vỏ bao, cầm một miếng đưa tới bên miệng Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc há miệng cắn, cậu nhìn cô, nhếch môi cười nói: “không thích ngồi cùng anhà?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Edit: Ngân Nhi

Cố Tư Úc chậm rãi nhai nuốt hết miếng bánh quy, sợ khóe miệng dính socola nên cô lại đưa lưỡi liếm một cái.

Ánh mắt Hạ Chi Tuyền rơi vào đôi môi hồng kia, vừa thấy cái lưỡi xinh xắn đưa ra, cậu liền không kìm nổi mà nuốt nước bọt, mắt tối sầm lại như mực. Cậu vội vàng quay đi, nhìn tờ quảng cáo dán ở lưng ghế trước, tập trung đọc từng chữ một.

Cố Tư Úc nuốt xong miếng bánh, nói: “không phải em không thích đâu, chỉ là em thấy đổi đi đổi lại nó hơi bất tiện thôi.”

Thấy Hạ Chi Tuyền quay mặt đi không nhìn mình nữa, cô lại nói tiếp: “Nhưng mà, cho dù không tiện đi nữa thì khi anh bảo em tới ngồi, em vẫn ngay lập tức qua ngồi đấy thôi.” Ngụ ý là: anh là đại ca, anh quan trọng nhất.

Hạ Chi Tuyền quay đầu lại, đúng lúc bắt gặp ánh mắt trong trẻo đang híp lại vì cười của cô, đáng vẻ còn như đang lấy lòng, chẳng khác gì một con mèo con đang đòi được chủ nhân quan tâm.

Đúng là...Làm người ta không yêu không được.

Cậu lại xé vỏ bánh socola thêm một đoạn nữa rồi đưa đến miệng cô, nói: “Lần sau nếu lại ngồi khác chỗ thì anh không cần phải bảo em nữa đúng không?”

Cố Tư Úc lại cắn một miếng bánh, nghe xong câu ấy thì có cảm giác như mình vừa ăn một viên đạn bọc đường vậy.

đã ăn đồ của người ta rồi thì phải nghe lời thôi, cô đành gật đầu đáp: “Vâng.”

Hạ Chi Tuyền xé nốt phần còn lại của bánh, Cố Tư Úc tưởng là cậu lại định dứt cô ăn nên giờ tay ra nói: “Đề em tự...” Còn chưa nói hết câu thì đã thấy cậu đem nốt phần còn lại cho vào miệng mình rồi.

Hạ Chi Tuyền thoải mái ăn xong, liếc nhìn cô, hỏi: “Sao thế?”

“không có gì.” Khóe miệng cô khẽ co giật, gượng cười cho có lệ.

Bên kia đám Lục Gia Diệp đang lập nhóm chơi game, ánh mắt cậu ta hơi liếc qua bên cạnh, nhìn hai người ngồi ghế bên kia, lại nhìn thêm lần nữa...

Về mặt Lục Gia Diệp trở nên ngờ ngác: “Có phải tôi bị hoa mắt không? Vừa nãy người ngồi bên kia là sao nhỏ cơ mà, sao lại thành má lúm đồng tiền rồi?”

Lúc cậu ta quay sang lần nữa để nhìn cho kỹ thì trông thấy cảnh hai người kia dứt cho nhau ăn...

“Mẹ, không phải là đi du lịch chung à? Sao giờ hai người kia lại làm như đi hưởng tuần trăng mật thế hả?”

Chu Kiều giờ tay xoay vai cậu ta lại: “Đừng nhìn nữa, ai bảo cậu không có em gái.”

Tô Hàn cũng không kìm nổi mà quay sang nhìn, vài giây sau lại yên lặng quay đầu về: “Tôi không muốn ăn cầu lương đầu.”

Hạ Chi Tuyền lấy một chai sữa chua, cầm ống hút rồi đưa cho Cố Tư Úc, Cố Tư Úc nói cảm ơn với cậu, sau đó mở nhạc trong điện thoại ra, đưa một bên tai nghe cho cậu, nói: “anh nghe không?”

Hạ Chi Tuyền nhận lấy tai nghe.

Cố Tư Úc mở nhạc của nhóm Mayday, tối hôm nọ cậu đã đánh piano cho cô nghe bài “Nếu chúng ta chưa từng gặp gỡ”, thế là cô đã xếp bài này vào vị trí đầu tiên trong list nhạc của mình.

Khúc nhạc dạo vang lên, Cố Tư Úc vừa nghe nhạc vừa uống sữa chua, mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Những hàng cây xanh tốt ngạo nghễ vươn cao trong ngày thu rực rỡ, từ xa có thể trông thấy những cánh đồng bát ngát, xa hơn nữa là những dãy núi trùng điệp như ẩn như hiện, màu xanh biếc trải rộng trong tầm mắt, mỗi chặng đường đều là những bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp.

Bên tai là tiếng hát của nhóm Mayday: “*Phơi nắng đến lột da, cánh tuyết rơi bất ngờ, ở bên nhau suốt bốn mùa, mây đen rồi trời sẽ lại sáng, bên cạnh có em rồi, còn sợ gì những luân hồi vội vã ấy...Ngày hôm ấy, khoảnh khắc ấy, cảnh tượng ấy, em xuất hiện trong cuộc đời anh... Mỗi một phút, mỗi một giây, mỗi một biểu cảm, câu chuyện đều tràn ngập sự kinh ngạc...*”

Cố Tư Úc quay sang nhìn Hạ Chi Tuyền, một bên tai nghe đang gài vào tai cậu, mà cậu cũng đang nhìn ra cửa sổ, nhận ra cậu cũng đang cùng cô chia sẻ cảnh đẹp và âm nhạc, trong lòng cô cảm thấy niềm vui nhân đôi, khóe môi không kìm được mà mỉm cười.

Sắp tới trạm Thành Đô rồi, mấy cậu con trai đứng dậy lấy hành lý, các cô gái thì đứng bên cạnh.

Hương Lê cảm thán: “May là đi cùng các cậu, không thì mình không vác nổi cái vali to thế đâu.”

Lục Gia Diệp đứng thẳng người, quay đầu lại, ai oán nhìn mấy cô bạn: “không lẽ giá trị tồn tại của tứ đại nam thần bọn tôi chỉ nằm ở việc khuân đồ thôi sao?”

Trịnh Bồi Bồi mỉm cười nói: “Tất nhiên không phải rồi, Hạ Chi Tuyền có giá trị thưởng thức, Tô Hàn và Chu Kiều có giá trị làm bạn đồng hành, còn cậu ấy à, chỉ lúc khuân đồ mới có chút giá trị thôi.”

“...” Lục Gia Diệp vốn đang hớn hờ lắng nghe, thế mà lại bị một câu của Trịnh Bồi Bồi làm cho ngã không dậy nổi, mặt trợn trừng.

Trịnh Bồi Bồi đắc ý làm mặt quỷ: “Lêu lêu ~”

Lục Gia Diệp đẩy mạnh cái vali trong tay cho Trịnh Bồi Bồi: “Tôi không thêm nói lại cậu, trả cậu đồng hành lý nhá!”

“Á...” Cái vali đập vào đùi Cố Tư Úc, cô khẽ kêu lên một tiếng rồi đỡ lấy, Hương Lê vội vàng nhận, nói: “Đây là vali của mình, để mình tự mang cho.”

Lục Gia Diệp: “...??”

Hạ Chi Tuyền vừa quay đầu nhìn thì đúng lúc bắt gặp cảnh ấy, cậu ném túi khăn giấy trong tay vào người Lục Gia Diệp, giọng nói tỏ ra giận dữ: “Làm cái gì đấy!”

Lục Gia Diệp kinh sợ, ánh mắt tỏ ra vô tội: “Tôi không cẩn thận...”

Cố Tư Úc vội nói: “không sao đâu.” Vừa nói cô vừa xoa đầu gối, lúc bị đập vào có hơi đau một chút, bây giờ thì hết rồi.

Lục Gia Diệp nghiêng người, tay gác lên ghế ngồi, chấp tay trước ngực, tội nghiệp nói với Cố Tư Úc: “Em gái à, anh xin lỗi nha, anh không cố ý đâu...”

“không sao không sao.” Cố Tư Úc cười nói.

Trịnh Bồi Bồi dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn Lục Gia Diệp đang khúm núm, bĩu môi nói: “Ngu, ngốc.”

Lục Gia Diệp lườm Trịnh Bồi Bồi, dùng khẩu hình miệng nói từng chữ một: “Cậu, đợi, đó, cho, tôi!”

“Lêu lêu ~” Trịnh Bồi Bồi khinh bỉ.

trên tàu mọi người đều đang nhìn mấy cô cậu đẹp trai xinh gái này cười đùa với nhau, không khỏi nở nụ cười, thầm cảm thán tuổi trẻ thật tuyệt.

Cửa tàu mở ra, mọi người theo thứ tự đi xuống, bên trong có rất đông người, Trịnh Bồi Bồi vẫn luôn nắm tay Cố Tư Úc, cười nói: “Con gái bọn mình nắm tay nhau đi mới không lo bị lạc.” Hạ Chi Tuyền liếc nhìn, không nói gì, đi phía trước dẫn đường, những người khác ngoan ngoãn đi theo cậu, có học thần dân đường thì quá yên tâm rồi, cả đám đi xuống thang máy để chuyển tàu khác.

Ở chỗ đợi tàu không có ghế ngồi trống, mấy người đành phải đứng đợi, các cô gái rủ nhau đi vệ sinh.

Lục Gia Diệp nhìn xung quanh, nói: “Nghe nói ở Thành Đô nhiều gái xinh lắm, không biết ở ga tàu có gặp được bạn nào xinh không nhỉ?”

Tô Hàn đáp: “Trước A Tuyền đã tới Thành Đô một lần rồi đúng không? trên đường có gặp nhiều chị gái xinh đẹp không?”

Hạ Chi Tuyền đang cầm điện thoại đọc bình luận trên trang du lịch, đầu cũng không thèm ngẩng lên, nói: “không đẹp bằng ai đó.”

“...” Mấy cậu con trai đầu tiên là ngẩn người, lúc phản ứng lại thì chỉ toàn là tiếng chặc chặc.

Tô Hàn: “Bọn tôi biết là cậu có một cô em gái đẹp như tiên nữ rồi, phiền cậu hãy kiểm chế một chút.”

Chu Kiều nhại theo: “Bọn tôi biết là cậu có một cô em gái đẹp như tiên nữ rồi, phiền cậu hãy kiểm chế một chút.”

Mấy cô gái nói nói cười cười quay lại, Tô Hàn nhìn Trịnh Bồi Bồi, nói: “Tôi thấy Bồi Bồi cũng xinh lắm.”

Lục Gia Diệp xen vào luôn: “Cậu nên đi khám mắt rồi đẩy người anh em ạ.”

một lần nữa lên tàu, Cố Tư Úc nhớ lời dặn của Hạ Chi Tuyền nên rất ngoan ngoãn không ngồi xuống ngay, tuy nhiên lần này người ngồi một mình một khu là Tô Hàn, Trịnh Bồi Bồi ngồi cạnh cậu ấy luôn, cô bạn vẫy tay với nhóm con gái, vui sướng ngồi xuống.

Thế nên Cố Tư Úc ngồi cùng hàng ghế với hai cô gái, Hạ Chi Tuyền ngồi cùng hai cậu bạn.

Lần này chỉ phải ngồi tàu hơn một tiếng nữa, rất nhanh đã đến nơi rồi.

Sau khi ra khỏi ga, cả bọn gọi taxi đi thẳng tới khách sạn nghỉ dưỡng có suối nước nóng đã đặt trước.

Lúc check in, lễ tân phát cho mỗi người một vé tắm nước nóng, nhắc cả nhóm thời gian tắm nước nóng là trước mười giờ tối.

Lúc vào phòng, Lục Gia Diệp cười nói: “Buổi tối tắm nước nóng, hội con gái sẽ mặc áo tắm nhỉ?” Cậu ta nằm vật ra giường, tỏ vẻ thẹn thùng, “thật mong muốn được nhìn thấy em gái má lúm mặ áo tắm. . .Mối nghĩ thôi đã thấy ngượng rồi.”

Chu Kiều ở cùng phòng nói: “A Tuyền tới kìa.”

Lục Gia Diệp giật bắn người đứng dậy như con cá chép.

Chu Kiều cười nhạo: “Sợ thế mà còn dám tơ tưởng đến Tư Úc à?”

Lục Gia Diệp hậm hực, giương nanh múa vuốt nói: “Cậu xem tôi có dám hay không!”

Cắt hành lý xong, cả bọn lại hẹn nhau đi ra bên ngoài khách sạn tìm quán ăn.

Vừa ra đến sảnh khách sạn, mấy cậu con trai đã nhìn thấy ngay mấy cô bạn lúc này đã xinh xắn rạng rỡ hẳn lên.

Hạ Chi Tuyền nhìn Cố Tư Úc, cô thay một cái váy lanh tay dài màu đỏ, dáng váy hơi bó ở phần eo nên ôm sát vòng eo mảnh mai của cô, làn váy dài đến gót chân khiến cho người ta suy nghĩ miên man về đôi chân dài được che giấu bên trong.

Lúc Cố Tư Úc thay cái váy này, Trịnh Bồi Bồi tấm tắc khen: “Tóc dài xõa vai, làn váy thướt tha, tựa như tiên nữ vậy á.”

Trương Hàn Dịch nói: “Ngũ lăng mộ cặp chân dài của Tư Úc ghê, nắm lùn như mình không theo được nhiều kiểu phong cách.”

Cố Tư Úc nhìn cái váy ngắn màu trắng cô bạn đang mặc, ao ước nói: “Mình ngũ lăng mộ cậu thì có ý, đáng yêu ới là đáng yêu! Mình cao là lỗi của mình ư? Muốn tỏ ra đáng yêu thì bị bố mẹ nói là không biết ngượng, con gái nhà người ta thì đều học múa ba lê với học đánh piano, bố mẹ mình thì lại cho mình học bóng rổ với Taekwondo. Đi đường nói mình chưa đủ 18 tuổi còn không ai tin cơ, mình chỉ cao thôi mà, làm gì đến mức già dặn như vậy chứ?”

Mấy cô gái đều bị cô chọc cười, Trịnh Bồi Bồi không cam lòng bị bỏ qua, cũng bực bội nói: “Mình dậy thì thành công là lỗi của mình ư? Mình ghét nhất là bị con trai nhìn ngực, từ cấp hai đã hay bị chúng nó bàn tán sau lưng rồi, lão nương tức chết đi được!”

“Haha, kể tiếp đến ai nào, kể đi cho vui ~”

Trong phòng rộn rã tiếng cười đùa.

Trong bốn cô gái thì Cố Tư Úc cao nhất, 1m69, vóc dáng thon thả tỷ lệ vàng, đứng trong nhóm cực kỳ nổi bật. Trịnh Bồi Bồi 1m65, nhưng là người có bộ ngực phát triển tốt nhất trong nhóm, lúc người ta là bánh bao nhỏ thì cô ấy đã là bánh bao lớn rồi. Hường Lê 1m60, trong đám con gái lớp mười thì thuộc dạng không cao không thấp. Trương Hàn Dịch 1m55, nhỏ nhắn đáng yêu.

Bốn cô gái ăn mặc theo phong cách của riêng mình, khi đứng cùng nhau tựa như một đàn bướm rực rỡ sắc màu vậy.

Lục Gia Diệp nhìn mấy cô gái, cười tủm tỉm nói: “Ăn mặc xinh đẹp cho chúng tôi ngắm thế này, có phải xách hành lý cho các cậu suốt cả chặng đường cũng đáng lắm.”

Khi ánh mắt cậu ta đang đảo qua đảo lại Cố Tư Úc thì bị Hạ Chi Tuyền đề đầu xuống, nói: “Đi thôi!”

Hạ Chi Tuyền chọn một quán ăn ngon của địa phương, đi bộ khoảng mười phút là đến.

Trong dòng người qua lại trên đường phố, cả đám cười nói không ngớt, các cô gái bận rộn chụp hình cho nhau, Hạ Chi Tuyền thì cầm điện thoại chụp Cố Tư Úc.

Vì hôm sau phải dậy sớm lên núi nên cả đám không nán lại quán ăn lâu, lúc ăn cơm còn định đi hát nhưng sau đó lại thôi.

Rời khỏi quán ăn ngon, các cô gái trên đường về vẫn rất hăng hái chụp ảnh, Hạ Chi Tuyền nói: “Bọn mình đi mua đồ leo núi đi.”

Mấy cậu con trai nói với nhóm con gái một tiếng rồi đi đến cửa hàng gần đó mua đồ, cho các cô gái ở lại chụp hình.

Đang là mùa du lịch nên người đến người đi không ngớt, có rất đông các du khách tới đây, mà bốn cô gái bỗng dưng cũng trở thành một cảnh tượng đẹp.

Cách đó không xa, một người đàn ông đầu tóc bảnh bao cùng mấy người bạn của anh ta đứng ngắm mấy cô gái trẻ xinh xắn, cả bọn ngầm hiểu ý nháy mắt với nhau rồi đi tới chỗ các cô.

“Hi, các em cũng tới đây du lịch à?”

Mấy cô gái quay sang nhìn bọn họ, có phần bài xích đối với những người đàn ông trưởng thành này.

Một người trong số họ đưa máy ảnh cho Cố Tư Úc, nói: “Chụp cho bọn anh một kiểu được không em gái?”

Cố Tư Úc nhận lấy máy ảnh rồi chụp mấy tấm cho bọn họ.

Trả máy ảnh cho người ta, mấy cô gái định bỏ đi thì mấy tên đó lại tiến đến gần.

“Các em có leo núi Nga Mi không?”

“Anh đi núi Nga Mi mấy lần rồi, hay là bọn mình ghép thành một nhóm đi, bọn anh sẽ làm hướng dẫn viên cho các em gái.”

“Ồ gần đây có một quán ăn ngon lắm, bọn anh đang định tới đó ăn, gặp các em gái ở đây coi như cũng là cái duyên, cùng đi nhé, bọn anh mời...”

Mấy tên đó cứ lải nhải không ngớt, cả bọn đều nghĩ là chỉ có bốn cô gái này đi du lịch tự túc với nhau, cho nên mới dụ mấy cô cùng đi với mình.

Ở phía bên kia nhóm Hạ Chi Tuyền đã chọn xong mấy thứ đi leo núi như gậy, áo mưa mặc một lần, giày đi mưa và mũ. Lúc đang tính tiền thì Lục Gia Diệp đi ra cửa đứng, trông thấy có ba người đàn ông đang tiếp cận mấy cô bạn.

Lục Gia Diệp nói ngay: “Ruồi ở đâu bay ra nhanh thế, dám đậu vào mấy bông hoa của chúng ta kia!”

Tô Hàn nhìn theo, lo lắng nói: “Qua đó mau đi, đừng để cho bọn nó lợi dụng thời cơ tiếp cận mấy bạn nữ.”

“Ồ kìa, các em gái xinh đẹp sao không ai nói gì vậy? Bọn anh không phải người xấu đâu, không tin bọn anh cho các em xem thẻ căn cước nhé?”

Mới đầu các cô còn nể nang mà đáp lại họ mấy câu, nhưng thấy bọn họ càng ngày càng bám dai thì dần mất kiên nhẫn, một chữ cũng không thèm nói.

một người trong số họ đứng trước mặt Cố Tư Úc, cười nói: “anh thấy em là một cô bé hiền lành thân thiện, vừa này còn chụp ảnh cho bọn anh, chúng ta gặp nhau là cái duyên, kết bạn với nhau, nam nữ phối hợp, leo núi không mệt, tốt biết bao!”

Người đàn ông định giờ tay đặt lên vai Cố Tư Úc, cô đang muốn tránh đi thì bất ngờ có một cánh tay ngăn ở đằng trước, bắt lấy tay người đàn ông kia rồi đẩy mạnh ra.

Hạ Chi Tuyền đứng trước Cố Tư Úc, biểu cảm sắc lạnh như lưỡi dao, lạnh lùng nhìn người đàn ông kia, tuy rằng cậu nhỏ tuổi hơn bọn họ, nhưng thân hình lại cao lớn, phong thái mạnh mẽ, khiến người ta không dám động vào.

Mấy người Lục Gia Diệp cũng đứng ngay sau cậu, mỗi người đứng chắn trước mặt một cô gái, Lục Gia Diệp lạnh lùng cười nói: “Các anh em Cái Bang, Đà Cầu Bồng này vừa có thể đánh chó, vừa có thể leo núi, đặc biệt rất có lợi khi muốn đánh mấy con chó ghê thích ve vãn con gái đấy.”

Ngay sau đó, trong tay bốn nam bốn nữ bọn họ đều cầm một cây gậy trúc, Trịnh Bồi Bồi bị tạo hình lúc này chọc cười: “Đại hội Cái Bang đấy à?”

Lục Gia Diệp hất cằm, ánh mắt ngạo nghễ nhìn mấy người đàn ông kia, gõ cái gậy xuống đất nói: “Mấy con chó kia, có muốn thử Đà Cầu Bồng Pháp(*) của lão phu không?”

(*) Đà Cầu Bồng Pháp tổng cộng có 36 chiêu, là một trong những tuyệt chiêu trấn phái của Cái Bang, thường dùng chung với bảo vật trấn bang là Đà Cầu Bồng.

Mấy người đàn ông kia tuy nổi cáu nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ đành phải quát vài câu: “Mấy thằng ranh con miệng còn hôi sữa chúng mày mà dám káo với bọn tao à...”

Cố Tư Úc nhận ra mấy tên kia chỉ biết mạnh miệng nên lập tức kéo tay Hạ Chi Tuyền đi: “đi thôi, đừng để ý đến bọn họ nữa.”

đi du lịch xa nhà, chưa quen với môi trường nơi đây, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Trịnh Bồi Bồi có cùng suy nghĩ, liền kéo Lục Gia Diệp đi, cười nói: “đi thôi đi thôi.”

Bình thường tuy rất nóng tính và hung dữ, nhưng cô ấy cũng biết nhìn tình hình, không muốn để xảy ra những xung đột không đáng có.

Hạ Chi Tuyền nắm chặt tay Cố Tư Úc, lúc đi ngang qua những tên kia, cậu lạnh lùng nhìn họ một cái, ánh mắt mang ý cảnh cáo.

Mấy người đàn ông kia vốn định dụ mấy cô bé xinh đẹp cùng du sơn ngoạn thủy với mình, không ngờ là các cô bé đều đã có bạn trai, mấy cậu nam sinh này lại cao lớn mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết không phải người dễ động vào, cho nên bọn họ đành thôi.

đi xa rồi, Lục Gia Diệp nói: “Tại các cậu ăn mặc trang điểm đẹp quá nên mới làm cho người ta muốn phạm tội đấy, mới không để ý một tí thôi mà đã có chuyện rồi.”

Trịnh Bồi Bồi bĩu môi: “Thế chẳng lẽ xinh đẹp là lỗi của bọn tôi à? rõ là đàn ông đều lại đổ trách ngược con gái mặc váy ngắn, logic chó má!”

Lục Gia Diệp bị phản bác có phần ngượng ngùng: “Tôi không có ý đó mà, chỉ muốn khen các cậu xinh quá thôi.”

Hạ Chi Tuyền nói với Cố Tư Úc: “không sao đâu, em cứ thoải mái mà ăn mặc thật đẹp nhé.”

“??” Cố Tư Úc mở to mắt nhìn cậu.

Hạ Chi Tuyền mắt nhìn thẳng, ra vẻ thờ ơ nói: “Dù sao cũng có anh coi chừng rồi.”

Cố Tư Úc ngơ ngẩn, cúi đầu mím môi cười.

Mấy cậu con trai đi đằng trước vô tình nghe thấy mấy lời ấy của học thân.

Tô Hàn nói với Lục Gia Diệp: “nói thật là kĩ năng tán gái của A Tuyền hơn xa cậu cả dãi ngân hà đấy.”

Lục Gia Diệp: “...” Cảm giác như bị một vụn mũi tên đâm vào vậy.

Trở lại khách sạn, mọi người về phòng lấy đồ tắm, chuẩn bị đi ngâm nước nóng.

Đồ tắm của hội con gái chỉ là áo ba lỗ và quần ngắn mà thôi, tuy bảo thủ hơn nhiều so với bikini, nhưng mặc vào vẫn thấy hơi ngượng.

Nhưng lúc đến khu tắm nước nóng thì mấy cô gái mới phát hiện ra là nơi này vừa có khu tắm chung, vừa có khu tắm riêng cho nam và nữ, ở một ngã ba

chia ra hai hướng.

Mấy cô cậu học sinh vẫn còn rất ngại ngùng, trong thời kỳ trưởng thành nhạy cảm nhất này, ai cũng có một sự tò mò và e dè đối với người khác giới.

Cố Tư Úc vuốt mũi, nói: “Bọn mình vào khu tắm riêng đi nhé.”

Lục Gia Diệp không nói lời nào, trong lòng có vô số những tiếng la hét phản đối vang lên.

Hạ Chi Tuyền nói: “Ừ, đi thôi.”

Trong bể nước nóng, hơi nóng thấm vào toàn bộ các lỗ chân lông trên cơ thể, cực kỳ thoải mái.

Tô Hàn tiếc nuối nói: “Tôi còn đang muốn nhìn Bồi Bồi mặc đồ tắm mà.”

Lục Gia Diệp đập nước, không cam lòng mà gào lên: “Còn cả em gái má lúm của tôi nữa, ôi tim đau quá đi...”

Hạ Chi Tuyền lườm cậu ta: “Cậu nghĩ cái gì đấy?”

Lục Gia Diệp đáp: “Cậu quản tôi nghĩ cái gì làm gì? Chẳng lẽ cậu thì không nghĩ chắc?”

“không được nghĩ!” Sắc mặt Hạ Chi Tuyền hơi hồng, đi tới bóp cổ cậu ta, hai cậu con trai cao lớn làm náo loạn cả bể nước nóng.

Lục Gia Diệp la hét: “Nếu em gái má lúm là bạn gái của cậu thì đảm bảo là tôi sẽ không nghĩ linh tinh nữa, nhưng giờ cậu danh không chính, ngôn không thuận, tôi cứ thích nghĩ đây...”

Hạ Chi Tuyền: “...Cậu chán sống rồi à!”

Tô Hàn: “Tôi cảm thấy Gia Diệp nói cũng có lý.”

Cậu ấy và Chu Kiều dựa vào thành bể, yên lặng nhìn Lục Gia Diệp đang tự tìm đường chết.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Cố Tư Úc mở wechat theo thói quen, nhưng không thấy có tin nhắn nào của Hạ Chi Tuyền.

Trịnh Bồi Bồi ở cùng phòng quay cuồng trên giường, ngáp một cái rồi nói: “Còn nghịch điện thoại nữa à? Ngủ đi, mai còn phải dậy sớm leo núi đấy.”

“Ừ, mình ngủ luôn đây.” Cố Tư Úc nhét điện thoại xuống dưới gối.

đang mơ mơ màng màng thì điện thoại rung lên, cô tỉnh táo lại ngay lập tức.

Cố Tư Úc kéo chăn che kín đầu, mở điện thoại ra xem, là tin nhắn thoại của Hạ Chi Tuyền.

Trong lòng tự dưng thấy rất hồi hộp.

cô che miệng cười trộm, điều chỉnh volume nhỏ nhất có thể rồi mở tin nhắn ra, “*Có việc đột xuất cần giải quyết nên vừa nãy anh bận một tí, chúc em ngủ ngon.*”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Edit: Ngân Nhi

Sáng sớm hôm sau, mọi người bị đồng hồ báo thức đánh thức, tất cả đều dậy đánh răng rửa mặt thay quần áo.

Cố Tư Úc mặc một bộ đồ thể thao hình cô ba lá, màu sắc sặc sỡ, vừa trẻ trung vừa cá tính. cô đứng trước gương buộc tóc đuôi ngựa, Trịnh Bồi Bồi thì ở bên cạnh sấy mái tóc ngắn, tạo cảm giác bông bênh rất hiệu quả.

Vì hôm nay leo núi nên các cô gái đều đi giày thể thao, lưng đeo balo, một phần hành lý để lại trong phòng, một phần thì mang theo, vì tối nay cả bọn sẽ ở lại một khách sạn trên núi đã đặt trước.

Các cô gái lúc thu dọn đồ đạc thì hơi lè mề một chút, không nhanh như con trai, mấy cậu con trai đứng chờ cũng không nói chuyện gì, chỉ để Tô Hàn ở lại giúp đỡ, ba người còn lại thì đi ra ngoài tìm quán ăn sáng.

Lúc cả nhóm tập trung ở sảnh, Lục Gia Diệp bật định vị, đi trước dẫn đường.

Ra khỏi khách sạn, đi được nửa đoạn đường, Tô Hàn hỏi: “Gậy leo núi của các cậu đâu?”

“...” Mấy cô gái quay sang nhìn nhau, không ngờ là các cô tâm ý tương thông, chẳng ai nhớ đến cái gậy cả.

Cố Tư Úc nói: “Gậy để hết trong phòng mình rồi, mình quay về lấy đây, các cậu cứ đi trước đi, mình chạy theo nhanh một chút là đuổi kịp thôi.”

không bao lâu sau cô đã cầm gậy trúc quay về, mấy cậu con trai tới trước đã ăn xong bữa sáng.

Hôm nay Hạ Chi Tuyền cầm theo chiếc máy ảnh DSLR của mình, đang đứng một chỗ chụp ảnh.

Trịnh Bồi Bồi tiến lại gần cậu, nói: “Hạ đại thần, chụp cho tôi một kiểu đi.”

Hạ Chi Tuyền đưa ống kính về phía mái hiên, rất tập trung chụp ảnh, thờ ơ đáp: “không rảnh.”

“Chẳng có thành ý gì cả.” Trịnh Bồi Bồi bĩu môi, “Máy ảnh chụp nét quá có khi lại xấu ý, tôi chụp bằng điện thoại còn hơn.”

Sau khi tự mình an ủi, cô cùng mấy cô bạn thân ăn sáng rồi chụp ảnh cho nhau.

Hạ Chi Tuyền chụp xong vài tấm thì để máy ảnh xuống, mắt liếc nhìn, thấy Cố Tư Úc đang ngồi trong quán ăn sáng, cô vừa xúc đậu hũ vừa ăn bánh nếp, trong khung cảnh mờ sương lúc sáng sớm, nhìn rất đáng yêu lại có phần không chân thật.

Cậu cầm máy ảnh nhắm thẳng ống kính vào cô, zoom gần lại...

Trong thế giới đóng khung do ống kính tạo ra, chỉ có cô cùng với hàng mi dài, đôi mắt long lanh, cái miệng đang tập trung ăn, nét mặt vô cùng thỏa mãn.

Chìm đắm trong thế giới nhỏ bé chỉ có mình cô, cậu chụp liên tục hơn mười tấm liền.

Cố Tư Úc thì vẫn hồn nhiên không nhận ra là mình đã lọt vào ống kính của người ta, cô phát hiện tất cả mọi người đều đã ăn xong rồi, chỉ còn mình cô thôi, cho nên cô muốn ăn nhanh lên một tí để tránh làm chậm trễ thời gian của cả nhóm.

Hạ Chi Tuyền thấy cô ăn vội ăn vàng thì liền đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, nói: “không phải vội, cứ từ từ mà ăn.”

nói xong cậu lại gọi thêm một phần bánh nếp nữa rồi bảo: “anh ăn vẫn chưa no.”

Có Hạ Chi Tuyền cùng ăn với mình, Cố Tư Úc cũng rất tự nhiên mà ăn chậm lại, không vội như vừa nãy nữa.

Ăn sáng xong, cả nhóm bắt đầu hành trình leo núi.

Mới đầu ai cũng bưng bưng khí thế, vừa đi vừa chụp ảnh nói chuyện với nhau, dọc đường gặp miếu thờ nào thì cả nhóm cũng đi vào vái.

Sau khi đi khoảng hai ba tiếng, các cô gái đã tỏ ra mệt mỏi một cách rõ ràng.

Trịnh Bồi Bồi thở hổn hển nói: “Bọn mình đi tới đâu rồi?”

Tô Hàn xem bản đồ, nói: “Vừa đi qua chùa Lô âm”

“Chùa Lô âm ở chỗ nào? Giữa núi à?” Trịnh Bồi Bồi lại hỏi.

Tô Hàn đưa bản đồ cho cô ấy xem, “Ồ đây.”

“Aaaa.” Trịnh Bồi Bồi tuyệt vọng kêu lên, “Sao vẫn ở dưới chân núi vậy?”

Cố Tư Úc động viên: “Vạn sự khởi đầu nan, đừng có nghĩ là còn xa lắm không, cứ thoải mái thưởng thức cảnh đẹp dọc đường đi.”

Cố Tư Úc phục nhất là Hạ Chi Tuyền, cậu cầm theo máy ảnh, vừa chụp vừa đi, đúng kiểu du sơn ngoạn thủy.

một tiếng sau, cả nhóm trông thấy một cái đình nghỉ chân nhỏ, Trịnh Bồi Bồi đặt mông ngồi xuống, “Nghỉ thôi nghỉ thôi nghỉ thôi, mệt chết đi được...”

Trương Hàn Dịch và Hường Lê cũng ngồi xuống, hai cô gái mệt đến mức không nói được gì, chỉ thờ dốc không ngừng.

Cố Tư Úc có thể chất tốt hơn mấy cô bạn, liền chủ động đề nghị: “Các cậu chuyển mấy thứ đồ nặng sang balo của mình đi.”

“Cậu có chịu nổi không?” Trịnh Bồi Bồi vừa cảm động vừa ngượng ngùng.

Cố Tư Úc đáp: “không vấn đề gì.”

May là balo của cô khá lớn nên có thể chia sẻ một phần gánh nặng giúp mấy cô bạn.

Cố Tư Úc xếp thêm đồ vào balo, Hạ Chi Tuyền đứng lúc đi vào, thấy thế thì cau mày nói: “Em không mệt à?”

“Trước mắt thì chưa thấy mệt.” Cố Tư Úc cười đáp.

Hạ Chi Tuyền nhìn cô vẫn tràn đầy năng lượng, không biết nói gì thêm.

Cả nhóm tiếp tục lên đường, càng đi sâu vào thì đường càng hẹp, bậc đá cũng cao hơn, nhấc chân lên cực kỳ mệt.

Cảm giác như là những bậc thang vô tận vậy, không thể nhìn thấy điểm kết thúc, khi đi hết rồi rẽ sang một khúc quanh thì lại tiếp tục là những bậc thang.

Lúc tới Thanh âm Các, Trương Hán Dịch và Hường Lê thật sự không leo nổi nữa.

“Mệt quá...Mệt quá rồi...” Trương Hán Dịch mệt đến phát khóc.

“Mình cũng mệt quá...Còn chưa được một nửa quãng đường đâu...” Hường Lê lau mồ hôi, nói như sắp hết hơi.

Chu Kiều nói: “Nếu không đi được nữa thì các cậu có thể xuống núi luôn bây giờ cũng được, nếu không càng đi tiếp sẽ càng tiến thoái lưỡng nan.”

Trịnh Bồi Bồi thở hổn hển: “Mình cũng thấy mệt, nhưng mình vẫn muốn kiên trì, thử thách bản thân.”

Hạ Chi Tuyền nói: “Tô Hàn, hay là cậu đi cùng Trương Hán Dịch và Hường Lê xuống núi đi.”

Trịnh Bồi Bồi không vui, lầm bầm: “Sao lại là Tô Hàn chứ...”

Trương Hán Dịch vội nói: “không cần Tô Hàn đi cùng đâu, hai đứa mình tự xuống cũng được, nghỉ một lát rồi bọn mình sẽ theo đường cũ mà quay về.”

Tuy rằng bây giờ vẫn có thể kiên trì, nhưng cô sợ là nếu đi tiếp thì sẽ đến lúc không trụ nổi nữa, trở thành gánh nặng cho cả nhóm.

Hạ Chi Tuyền chỉ định Tô Hàn vì cậu ấy là người có sức khỏe yếu nhất trong bốn người, trước còn từng bị bệnh nặng, sợ là không cố được.

Trịnh Bồi Bồi không biết chuyện này, trong lòng cực kỳ mất hứng: “Nếu Tô Hàn xuống thì mình cũng xuống...”

Chu Kiều nói: “Thế để tôi cùng Tô Hàn đưa hai bạn nữ xuống.”

Lục Gia Diệp: “Đừng! Các cậu đều xuống hết thì có phải là tôi cũng phải xuống cùng không?”

Tô Hàn cười nói: “thật ra thì tôi cũng thấy mệt rồi, cứ để tôi với hai bạn nữ xuống, các cậu đi tiếp đi. Nhất là cậu đó Chu Kiều, cậu đã thề là dù có phải bò thì cũng phải leo lên đến đỉnh mà, còn cả cậu...” Tô Hàn giơ tay vuốt tóc Trịnh Bồi Bồi, “Tôi qua còn nói là muốn chinh phục đỉnh núi cơ mà, nhanh như thế đã nản chí rồi, tôi sẽ chờ cậu gửi ảnh phong cảnh dọc đường đấy nhé.”

Trịnh Bồi Bồi không được vui, thờ dãi một cái, sau khi điều chỉnh lại tâm trạng thì nhếch nhếch nói: “Mình sẽ không bỏ cuộc đâu, mình sẽ leo lên đỉnh cho cậu xem!”

“Được.” Tô Hàn cười híp mắt với cô.

Thế là mọi người lại chia làm hai nhóm, một đội tiếp tục leo núi, một đội quay về.

Cố Tư Úc vì muốn động viên khích lệ Trịnh Bồi Bồi nên cô kéo cái gậy trong tay cô ấy, nói: “Để mình kéo cậu đi.”

Trịnh Bồi Bồi được cô kéo đi, cảm thấy đỡ tốn sức hơn nhiều, gào khóc nói: “anh Úc à, em muốn gả cho anh! anh Úc ơi, em sẽ chuẩn bị thật nhiều của hồi môn để đưa cho anh có được không?”

Cố Tư Úc nghe mà buồn cười, đáp: “Được thôi, nếu mình không lấy được chồng thì mình sẽ cưới cậu.”

Lục Gia Diệp xen vào: “Đừng mà, hai cậu mà lấy nhau thì đúng là phí của trời, có thể suy nghĩ cho con trai chúng tôi một chút được không?”

Càng leo lên cao thì ngoài thể lực ra, điều quan trọng hơn chính là sức chịu đựng.

Mấy cậu con trai cũng có vẻ thấm mệt, nhất là Lục Gia Diệp, lúc mới đi thì khỏe như vâm, giờ thì lết như chó chết rồi.

Cậu ta rất không biết xấu hổ mà giơ cái gậy trúc của mình ra trước mặt Cố Tư Úc, “anh Úc ơi, kéo em một đoạn đi...anh Úc à, xin anh đấy...”

Hạ Chi Tuyền giơ gậy của mình lên đánh cậu ta, “Yếu ớt.”

Chu Kiều cũng lườm nói: “Nhục mặt cánh đàn ông.”

Trịnh Bồi Bồi đang mệt muốn chết, thấy Lục Gia Diệp như vậy thì lập tức vực dậy tinh thần, làm mặt quỷ với cậu ta, đắc ý nói: “anh Úc là người của tôi, không có phần cho cậu đâu.”

Cố Tư Úc: “...” Sao ai cũng mệt thế nhỉ, cô thấy vẫn ổn mà.

cô chủ động quay sang hỏi Hạ Chi Tuyền: “Có cần em cầm máy ảnh giúp anh không?”

“không cần.” Hạ Chi Tuyền không chút do dự mà từ chối.

Buổi tối, cả nhóm ở trong một ngôi chùa ăn cơm chay, sau đó tiếp tục lên đường, sắc trời đã tối đen.

Thời tiết không được tốt lắm, bắt đầu có mưa phùn, cả bọn liền mặc áo mưa vào.

Cố Tư Úc luôn giữ trạng thái tốt suốt đường đi, nhưng phải lòi theo Trịnh Bồi Bồi nữa, cuối cùng thì cô cũng thấy mệt rồi.

Trời ngày càng tối, Hạ Chi Tuyền phải mở đèn pin chiếu sáng.

Cố Tư Úc thì đang đau nhức cả hai chân, chân như đeo chì vậy. Trịnh Bồi Bồi thì đã phải dựa vào Chu Kiêu để cậu ấy dìu đi, Lục Gia Diệp thì cả hai tay cũng sắp chống xuống đất luôn rồi.

Mấy người họ đi ngang qua một cái đình nghỉ chân, nghe thấy tiếng con gái khóc, nhìn sang thì thấy một cô gái đang vừa khóc vừa mắng bạn trai, trách anh ấy không nên lập kế hoạch leo núi, người bạn trai ngồi bên cạnh dỗ dành, “Cố thêm chút nữa thôi...Chỗ này không có phòng trọ cũng không có nhà ở, sao mà nghỉ lại được...Sắp đến khách sạn rồi...”

Cả nhóm chỉ nhìn qua rồi lại tiếp tục đi tiếp, Trịnh Bồi Bồi ai oán nói: “Hâm mộ quá, có bạn trai thì có thể tức giận làm nũng rồi...”

Cố Tư Úc cũng nói theo: “Hâm mộ quá, có bạn trai thì có thể tức giận làm nũng rồi...”

Lục Gia Diệp: “Hâm mộ quá, có bạn gái thì có thể dỗ dành rồi...”

Chu Kiêu: “May là tôi không có bạn gái để phải dỗ dành...”

Cố Tư Úc thở gấp: “Còn bao lâu nữa thì tới khách sạn vậy...”

Hạ Chi Tuyền nhìn điện thoại, nói: “Dựa theo tốc độ hiện tại thì còn khoảng ba đến bốn tiếng nữa.”

“Tròiiii ~” Một người còn lại trầm miệng một lời, cùng kêu lên thảm thiết.

Cố Tư Úc mệt mỏi nói: “Chân của em đang bị đeo thêm một cái dây xích tàng hình...Bước một bước là cảm thấy như lòi cả đống xiềng xích theo cùng vậy...anh lại còn nói là cần phải đi thêm ba bốn tiếng nữa...Em...Em...”

“Em sao thế?” Hạ Chi Tuyền nhìn đáng vẻ cô lúc này thì không nhịn được cười, lúc trước không phải rất khỏe sao, giờ lại biết mệt như một cô gái yếu đuối rồi hả?

“Tàn phế...Tàn phế mất...”

Hạ Chi Tuyền đi tới bên cạnh cô, vòng tay ôm hông cô, chia sẻ một phần sức lực, đỡ cô đi tiếp.

Cố Tư Úc đã hoàn toàn bại trận rồi, không còn một chút khí phách dựa vào lòng cậu, tay chống gậy, để mặc cho cậu đỡ đi, mặc dù hai chân như đang đeo chì, nhưng dựa vào người Hạ Chi Tuyền thì cô vẫn còn có thể giữ chút hơi tàn mà đi tiếp.

cô thở gấp nói: “...anh không mệt à?”

Hạ Chi Tuyền đáp: “Có thể tức giận làm nũng thì có gì phải hâm mộ chứ?”

“Đạ...?” Cố Tư Úc ngơ ngác.

Hạ Chi Tuyền lại nói: “Có người đỡ em đi tiếp, không phải càng tốt hơn sao?”

“...” Cố Tư Úc vẫn chưa hiểu ra sao, cô cảm giác là mình mệt đến mức choáng váng rồi.

Cả nhóm kiên trì đi tiếp một tiếng nữa thì trông thấy một ngôi chùa.

Lục Gia Diệp nói: “Ông trời ơi, cuối cùng cũng đến được một chỗ có thể nghỉ lại rồi...Đừng đến khách sạn nữa, tối nay ngủ lại đây đi...”

Trịnh Bồi Bồi khó có lúc không chống đối cậu ta như bây giờ, gật đầu lia lịa: “Ngủ ở đây đi...Đêm hôm khuya khoắt thế này, nhờ trượt ngã thì sao...”

Chu Kiều nói: “Tôi nghe theo các cậu, sao cũng được.”

Cố Tư Úc nắm vạt áo Hạ Chi Tuyền, tội nghiệp nói: “Tôi nay ngủ trong chùa nhé...”

Hạ Chi Tuyền gật đầu: “Được.”

Vào trong chùa, Hạ Chi Tuyền làm thủ tục đăng ký, thuê hai phòng đắt tiền nhất.

Hai phòng cách nhau không xa, mấy cậu con trai sau khi dẫn hai cô gái đến phòng thicũng lập tức quay trở về phòng của mình.

Tắm rửa xong, Lục Gia Diệp ngã vật ra giường, nói: “Toàn thân mỏi rã rời, có nên bôi ít rượu thuốc không nhi...”

Chu Kiều khinh bỉ: “Cố Tư Úc còn khỏe hơn cả cậu.”

Lục Gia Diệp cãi: “Thì...Người ta là anh Úc mà...”

đang nói chuyện thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Lục Gia Diệp hỏi: “Ai đấy?”

“Minh đây.” Ngoài cửa là giọng của Cố Tư Úc.

Lục Gia Diệp lập tức bật dậy mặc áo choàng vào rồi đi ra mở cửa.

Cố Tư Úc cầm theo một cái bình giữ nhiệt đi vào, nói: “Đây là nước gừng đường đỏ, các cậu mau uống đi, đề phòng cảm cúm.”

“Cảm ơn nhé cảm ơn nhé, cảm ơn em gái.” Lục Gia Diệp không ngừng nói cảm ơn.

Cửa phòng tắm bật mở, Hạ Chi Tuyền bước ra ngoài, trên người chỉ mặc mỗi quần lót, tay cầm khăn lau tóc.

Cậu hoàn toàn không biết là Cố Tư Úc vào đây.

Đứng trong một căn phòng, tất nhiên là nhìn thấy hết không sót thứ gì.

Cố Tư Úc vừa ngước mắt lên nhìn thì trông thấy một Hạ Chi Tuyền như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Edit: Ngân Nhi

Mái tóc cậu vẫn còn chưa khô, từng giọt nước chảy dọc xuống cổ, lăn xuống lồng ngực.

Khi cậu giơ tay lau tóc, Cố Tư Úc có thể thấy rõ bờ vai rộng, vòng eo cân đối rắn chắc và đôi chân dài tiêu chuẩn...Da cậu rất trắng, cảm giác như đang phát sáng, nhưng vẫn rất mạnh mẽ.

Toàn thân cậu bị bao phủ bởi làn hơi nước, vừa gọi cảm lại vừa có cảm giác khôngchân thật.

Đúng vậy, rất gọi cảm, Cố Tư Úc từ khi sinh ra đến nay, bây giờ mới biết được ý nghĩa chính xác của từ này.

Lúc ánh mắt của cô dao động, không cẩn thận nhìn vào cái quần lót trắng, thứ duy nhất ở trên người cậu lúc này...cô ngượng ngùng nhìn lên trên, lại đúng lúc chạm mắt với Hạ Chi Tuyền.

Hai người anh nhìn em, em nhìn anh, sau đó đều cùng nhau đỏ mặt.

“...”

“...”

Cố Tư Úc phản ứng đầu tiên, nhét vội cái bình giữ nhiệt vào tay Lục Gia Diệp, nói: “Minh đi đây, mai gặp nhé...”

nói xong liền nhanh chóng xoay người ra khỏi phòng.

Lục Gia Diệp nhìn bóng lưng biến mất sau cánh cửa, lại quay đầu nhìn Hạ Chi Tuyền đang đỏ mặt, chặc lưỡi nói: “Được đấy A Tuyền, tranh thủ lúc em gái tới đưa nước gừng, quần áo còn chưa mặc đã chạy ra rồi...”

Hạ Chi Tuyền mặt tự nhiên giải thích: “Tôi có biết là em ấy vào đây đâu.”

Cậu không biết thật, chứ còn lâu mới đi ra ngoài trong bộ dạng như thế, cả người chỉ mặc mỗi cái quần lót...

“Cậu kinh thật, dám coi cả quần áo để tán gái, tôi cũng phục cậu rồi.”

“Cút!” Hạ Chi Tuyền quát lên, quay người vò đầu, vút khăn lông đi rồi mặc đồ ngủ vào.

Lục Gia Diệp vẫn luyện thuyên: “Chu Kiều, cậu có trông thấy biểu cảm vừa nãy của em gái má lúm không? Mắt mở to, hai má ửng hồng... Mẹ kiếp! Chắc chắn là em gái má lúm đã bị body của cái tên xấu xa kia hấp hồn rồi!”

Động tác cài cúc áo của Hạ Chi Tuyền chợt dừng lại, trong đầu hiện ra dáng vẻ khi nãy của Cố Tư Úc...

Ngơ ngác, sững sờ, còn dám công khai nhìn cậu từ đầu đến chân.

...Cũng bạo lắm đấy!

Nhìn Lục Gia Diệp kêu gào, Chu Kiều chẳng mấy may dao động, nói: “Sao cậu cứ thích để ý soi mói em gái nhà người ta thế hả!”

“...” Lục Gia Diệp gục xuống giường, thầm nghĩ em gái má lúm xinh đẹp đáng yêu, lúc nào cũng tràn đầy năng lượng, chân lại dài, quá hoàn hảo.

một cô gái tốt như thế, vậy mà lại bị cái đồ cầm thú Hạ Chi Tuyền trong ngoài khác biệt kia cướp mất rồi...

Lục Gia Diệp cảm thấy, cậu cần phải đi trị liệu vết thương lòng.

Hạ Chi Tuyền lúc này đã mặc quần áo tử tế, cậu mở bình giữ nhiệt Cố Tư Úc đưa, hơi nóng bên trong bình lập tức lan tỏa ra bên ngoài.

Cậu khẽ cười, chia đều nước gừng ra ba cái cốc giấy.

Cầm cốc của mình lên uống một ngụm, hương vị vừa cay vừa ngọt, rất ấm áp, từ cổ họng chảy xuống tim gan.

Cố Tư Úc trở về phòng, tâm trạng không được ổn lắm, cứ lẩn qua lẩn lại trên giường, sắc đỏ trên mặt mãi vẫn không tan.

Trịnh Bồi Bồi tựa vào đầu giường nói chuyện với Tô Hàn, đang nói thì phát hiện Cố Tư Úc không được bình thường, liền để điện thoại xuống rồi bảo: “Gi vậy trời, chỉ là đưa nước gừng thôi mà, sao giống như vừa bị mấy tên lưu manh trêu chọc thế?”

Cố Tư Úc không đáp.

Trịnh Bồi Bồi a lên một tiếng rồi nói tiếp: “thật sự gặp phải lưu manh à?”

“không phải không phải...” Cố Tư Úc vội nói

“Thế sao nhìn cậu cứ không được bình thường...”

“Mình, mình chỉ... Một quá thôi, một chết đi được, một đến chết đi sống lại...”

“anh Úc à, anh đừng như vậy, anh là anh hùng của lòng em đấy, là anh Úc đầu đội trời chân đạp đất đó! Bỗng dưng lại trở nên yếu đuối thế này, em không chịu nổi đâu!”

“đi ngủ đi ngủ, anh Úc cần được nghỉ ngơi, có thể thì ngày mai mới kéo em lên núi được.”

“Vâng ạ!” Trịnh Bồi Bồi nói ngọt xớt.

Trong bóng tối, Cố Tư Úc giấu mình trong chăn, cố gắng không lẩn qua lộn lại gây tiếng động nữa, toàn thân cứ như một cục sắt cứng đờ vậy, không tài nào mà tĩnh tâm ngủ được.

Xấu hổ quá đi xấu hổ quá đi mất... Hình ảnh kia cứ xuất hiện trong đầu cô, có đuổi cũng không chịu đi, càng tự dặn mình không được nghĩ thì lại càng nghĩ đến nhiều hơn.

Trong lúc Cố Tư Úc đang bồn chồn không yên thì điện thoại kêu.

Nghe tiếng thì là tin nhắn wechat.

Có phải cậu ấy gửi không nhỉ?

Nghĩ đến khả năng này, cô thậm chí còn xấu hổ không dám sờ vào cái điện thoại luôn.

một lúc lâu sau, nỗi nhớ đã đánh thắng sự ngại ngùng, cô lật người trong chăn, mở điện thoại ra xem.

Quả nhiên là tin nhắn từ Hạ Chi Tuyền, vẫn là tin nhắn thoại.

Cố Tư Úc để tay lên ngực, ngón tay nhẹ nhàng bấm vào đoạn tin nhắn.

Giọng nói trầm thấp dễ nghe mang theo sự quyến rũ nam tính truyền tới: “*Đừng có suy nghĩ bậy bạ, nghỉ ngơi sớm một chút đi, chúc em ngủ ngon.*”

Giọng hay quá đi...Hay lắm ý...

Cố Tư Úc nghe mà mê mẩn, cũng nhắn lại: “*Chúc anh ngủ ngon.*”

Sau khoảng ba phút ngắt ngảy bởi giọng nói ấy...

“...???”

Sao lại bảo mình không được suy nghĩ bậy bạ chứ?

Lại qua ba phút nữa, hai tay cô cứ điên cuồng mà cào giường “...!!!”

Em suy nghĩ lung tung cái gì hả? Nghĩ đến body của anh sao?

...Sao anh lại biết là em đang nghĩ chứ?!!!

không được! Mình phải rửa oan cho bản thân! Dù có dối trá thì mình cũng phải cố gắng mà rửa oan! không thể lưu lại một ấn tượng xấu trong lòng học thần được!

Cố Tư Úc cầm điện thoại, nhìn vào màn hình, ngón tay còn chưa ấn xuống thì dừng khựng tiêu tán hơn nửa rồi.

Rối rắm một lúc lâu, cuối cùng cô quyết định giả chết đi ngủ luôn, không nhắn thêm gì nữa, không thì càng tỏ càng đen mặt.

Hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, Cố Tư Úc đã bị đồng hồ báo thức đánh thức, vội vàng dậy đánh răng rửa mặt thay quần áo.

Trịnh Bồi Bồi bị cô kéo dậy, không ngừng kêu thảm thiết.

Hai người sửa soạn xong liền đi ra khỏi phòng.

Hạ Chi Tuyền và hai cậu bạn đã đứng ngoài chờ, sau khi tụ tập đông đủ thì cùng nhau đến nhà ăn trong chùa để ăn sáng.

Mở cổng lớn ra, rồi xa hơi ấm điều hòa trong phòng, đối mặt với một cơn gió lạnh thổi tới, Cố Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi cùng nhau run bần lên.

“Lạnh quá...Sao lại lạnh thế này...” Trịnh Bồi Bồi ôm hai tay, run rẩy nói.

“Vi càng lên cao càng lạnh mà...” Cố Tư Úc lấy điện thoại ra xem nhiệt độ, “đang là 0 độ.”

Trịnh Bồi Bồi nói: “Đồ mình đang mặc trên người là bộ dày nhất rồi...”

Cố Tư Úc: “Mình cũng thế...”

Hai người nắm tay nhìn nhau, không nói nên lời.

Trịnh Bồi Bồi mặc một cái áo khoác denim lót lông, bên trong là áo phông, Cố Tư Úc thì mặc áo len mỏng dài, bên trong là áo giữ nhiệt, quàng thêm một cái khăn nhung đỏ nữa cho đẹp.

Tối hôm qua, cả hai đều cho rằng mình đã chuẩn bị đủ quần áo để chống lạnh, thế mà sáng ra đã phải đón bình mình trong cơn gió rét thấu xương rồi.

“Chắc tại bây giờ vẫn còn sớm, nhiệt độ trên núi chênh lệch nhiều trong một ngày lắm, đợi mặt trời lên, leo núi một tí là lại nóng ngay...” Cố Tư Úc giậm chân tại chỗ cho nóng người, nói: “đi thôi.”

“đi nào! Chỉ là hơi rét thôi mà, sao làm khó được mình chứ!” Trịnh Bồi Bồi giơ cao tay hô.

Cố Tư Úc cũng hô khẩu hiệu: “Cố lên cố lên! Chúng ta không hề lạnh!”

“Ê, ở đây ở đây!” Cách đó không xa, Lục Gia Diệp vẫy tay gọi hai cô.

Cố Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi đến chỗ họ, lại trông thấy Lục Gia Diệp mặc áo khoác phao! Là áo dùng cho mùa đông ấy! Mà Chu Kiều đứng bên cạnh cũng mặc một cái áo khoác màu xanh quân đội, nhưng dày hơn áo khoác quân đội rất nhiều, nhìn rất ấm!

Trịnh Bồi Bồi lòng đau như cắt nước mắt đầm đìa nói: “Sao các cậu lại biết trước để mang áo khoác dày thế?!”

“Ồ, Chu Kiều không nói với các cậu à? trên núi Nga Mi rất lạnh, như mùa đông ý, gặp mưa thì càng lạnh hơn.” Lục Gia Diệp ngạc nhiên nhìn hai tiểu tiên nữ xinh đẹp, nói tiếp: “Con gái mấy cậu mang cả vali đồ to tướng thế, chẳng lẽ không có áo khoác dày à?”

Cố Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi đều lắc đầu trông rất đáng thương.

Cố Tư Úc lại nói: “Chu Kiều có dặn bọn mình mang quần áo ấm rồi. . . Nhưng lại không nói là sẽ lạnh tới mức nào. . .”

Chu Kiều áy náy: “Lỗi tại tôi không nói rõ.”

Lục Gia Diệp cười ồm ồm lên: “Mấy đứa con gái các cậu đấy, chỉ muốn xinh đẹp thôi, giờ nhìn các cậu tôi cũng thấy lạnh thay rồi.”

“Cút! Bọn tôi không lạnh!” Trịnh Bồi Bồi quát.

“Đúng vậy.” Cố Tư Úc phụ họa theo, “Lát nữa leo núi thì sẽ không còn lạnh nữa.”

Trịnh Bồi Bồi hỏi: “Hạ Chi Tuyền đâu?”

“Nhiếp ảnh gia đang ở đằng kia chụp ảnh, ồ, tới rồi kia.”

Cố Tư Úc nhìn theo hướng Lục Gia Diệp chỉ, thấy Hạ Chi Tuyền đang đến gần, cậu mặc một cái áo khoác dạ màu xanh dương, tay cầm máy ảnh, thông thả bước đi.

Cố Tư Úc quen Hạ Chi Tuyền vào mùa hè, rồi sang mùa thu. . . Cùng lắm chỉ mới được nhìn thấy cậu mặc áo vest thôi, giờ bỗng được thấy cậu mặc áo khoác dạ, tôn lên vóc dáng cao lớn và vẻ ngoài nam tính, cùng với gương mặt đẹp trai kia. . .

Cố Tư Úc cảm giác máu trong cơ thể mình đang bị đun sôi lên vậy, không ngừng nổi bọt nước.

Trịnh Bồi Bồi đứng bên cạnh cũng nhìn Hạ Chi Tuyền, chặc lưỡi nói: “Thế mới nói, Hạ Chi Tuyền kia cho dù có một ngàn một vạn điểm không tốt đi nữa thì chỉ cần xét giá trị nhan sắc là cũng có thể tha thứ rồi.”

cô ôm vai Cố Tư Úc, thở dài nói: “Minh toàn phải nhìn mặt thì mới có thể tha thứ cho cậu ta ngày mấy lần được đấy, bảo vệ thành công cho tình bạn thanh mai trúc mã già đời bấy lâu nay.”

“Đâu chỉ mỗi cái mặt thôi đâu. . .” Cố Tư Úc sau khi ý thức được mình đang nói gì thì lập tức im miệng, mấy âm tiết sau cũng không nói rõ ràng.

“Gi cơ?” Trịnh Bồi Bồi không nghe rõ.

Cố Tư Úc chột dạ, khởi động trí thông minh, bình tĩnh đáp: “Minh nói là không chỉ mỗi gương mặt đẹp, mà Hạ Chi Tuyền còn học rất giỏi nữa.”

Thực tế là một giây trước trong đầu cô lại hiện lên cơ thể của cậu, cho nên mới nói cậu ấy không chỉ được mỗi cái mặt, mà còn. . .

Dừng lại ngay dừng lại ngay, không được nghĩ lung tung nữa.

Hạ Chi Tuyền đi tới, nhìn quần áo của Cố Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi, hỏi: “Cả hai không lạnh à?”

“không lạnh! không lạnh tí nào!” Trịnh Bồi Bồi hùng hồn đáp.

“Ừm, không lạnh. . .” Cố Tư Úc gượng cười nói, không dám nhìn Hạ Chi Tuyền.

cô đã không thể nhớ đến hình ảnh đẹp của cậu trong lần đầu gặp gỡ nữa rồi, kể từ khi hình ảnh ấy đập vào mắt là cô cảm thấy như mình có thêm một khả năng nhìn xuyên thấu vậy, có thể nhìn thấy cơ thể của cậu qua một lớp áo dày. . .

“đi thôi đi thôi, ăn sáng nhanh còn lên đường.” Lục Gia Diệp nói.

“đi thôi đi thôi. . .” Cố Tư Úc tích cực hưởng ứng, bước đi rất nhanh.

Bữa sáng trong chùa rất đơn giản, chỉ có cháo trắng, bánh bao và trứng.

yêu cầu của cả nhóm cũng không cao, chỉ cần có đồ nóng hổi ăn là tốt rồi.

Ăn sáng xong, bắt đầu lên đường. Hạ Chi Tuyền nói: “đi thêm 3,5km nữa là tới Lôi Động Bình, nếu đi nhanh thì có thể ngắm mặt trời mọc, nhưng đoạn này là một trong những đoạn đường núi dốc và khó đi nhất.”

“không vấn đề gì...” Trịnh Bồi Bồi xua tay, “Tôi qua gần như chết đi sống lại rồi mà vẫn chịu đựng được nữa là buổi sáng mới ngủ dậy.”

“Chuẩn luôn!” Cổ Tư Úc khen ngợi.

Trịnh Bồi Bồi ôm lấy cánh tay cô, cười nói: “Còn có anh Úc ở bên cạnh giúp đỡ tôi mà.”

“đi thôi!” Hạ Chi Tuyền giờ tay ra kéo Cổ Tư Úc từ tay Trịnh Bồi Bồi lại, ôm chặt trong vòng tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Edit: Ngân Nhi

Trịnh Bồi Bồi nhìn Hạ Chi Tuyền ôm eo Cổ Tư Úc rồi đi, cảm thấy như bị người ta cướp mất chồng vậy...

Nhưng cô đánh không lại Hạ Chi Tuyền, chỉ có thể oán hận nhìn theo mà thôi.

Lục Gia Diệp nhìn Trịnh Bồi Bồi, cười hà hà: “anh Úc của cậu á? Người ta là bảo bối nhà của học thần nhé.”

Trịnh Bồi Bồi lườm cậu ta: “Tôi không thèm nói chuyện với cậu!”

một ngày leo núi lại bắt đầu.

Vốn tưởng là trải qua một đêm nghỉ ngơi thì hôm sau sẽ tràn đầy năng lượng suốt một ngày, có thể đi được ba mươi vạn dặm, nào ngờ việc leo núi là một hoạt động tích lũy thương đau, mới đi chưa được bao lâu thì sự mệt mỏi của ngày hôm qua đã lại quay trở lại.

Trịnh Bồi Bồi và Lục Gia Diệp leo được mười mấy phút thì bắt đầu kêu gào thảm thương, còn nói tiếp nhau như đang hát đôi vậy.

Trịnh Bồi Bồi: “Tôi có cảm giác là mình vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn...Người như muốn rời ra từng mảnh...”

Lục Gia Diệp: “Tôi đã nói là tối qua nên bóp chút rượu thuốc rồi mà, không thì dùng cao dán cũng được, giờ người ngợp khó chịu quá...”

Trịnh Bồi Bồi: “Tôi là ai, đây là đâu, tôi đang làm gì, sao lại khổ thế chứ...”

Lục Gia Diệp: “Sau này đi du lịch thì cứ để tôi lên kế hoạch cho, tuyệt đối đừng có nghe Chu Kiều nữa, cậu ta cuồng chịu khổ mà...A...”

Chu Kiều đi đằng trước bình tĩnh nói: “Đây gọi là thách thức bản thân.”

Lục Gia Diệp kêu rên: “Thách thức con khi ý, đây người ta gọi là tự mình hại mình!”

Cổ Tư Úc cũng mệt, toàn thân đau nhức, đã thế còn lạnh nữa, nhưng cô vẫn có thể kiên trì, an ủi mọi người: “Sắp đến rồi, một chút nữa là có thể ngồi cáp treo đi lên, bọn mình đi nhanh một chút nhé, không thì lát nữa sẽ rất đông người xếp hàng đấy.”

“Trời ạ, đường núi này cao quá...Tôi có cảm giác là mình sẽ ngã mất, quá đáng sợ!” Trịnh Bồi Bồi lo lắng nói.

Cổ Tư Úc quay đầu nhìn cô bạn, vội nói: “Cẩn thận đấy, bám chắc tay vịn bên cạnh, hay là để mình qua đỡ cậu nhé.”

Trịnh Bồi Bồi nói luôn: “Ừ ừ...”

Hạ Chi Tuyền dừng bước, bắt được tay Cổ Tư Úc, không cho cô đi xuống, sau đó nói với Chu Kiều: “Cậu đỡ Trịnh Bồi Bồi đi.”

nói xong lại quay sang bảo Cổ Tư Úc: “anh thấy em cũng mệt rồi, tự lo cho bản thân trước đi.”

Cổ Tư Úc: “...”

thật ra đúng là cô mệt thật, nhưng vẫn có thể chịu được, không giống như Trịnh Bồi Bồi.

đi thêm một đoạn nữa thì đến một cái đình nghỉ chân, Hạ Chi Tuyền thấy cả nhóm đều mệt mỏi, liền dừng lại nghỉ một lát.

Cậu vẫn ôm chặt lưng Cổ Tư Úc, cho đến khi vào đình mới buông ra, lúc buông bàn tay cậu có vô tình trượt qua tay cô, lạnh như băng.

Cậu nhanh chóng bắt được tay cô, cảm giác như đang cầm một khối băng vậy, tim như bị bóp chặt, cậu cau mày hỏi: “Sao tay lại lạnh thế này?”

Vì lạnh quá đó...

Cố Tư Úc đang định mở miệng nói thì có một trận gió lạnh thổi tới, khiến cho cô run rẩy.

Hạ Chi Tuyền bao bọc hai tay cô trong tay mình để sưởi ấm, nhưng vẫn cảm thấy không đủ, liền buông tay cô ra rồi cởi cúc áo khoác của mình.

Cố Tư Úc ngăn người, cậu đang định cởi áo cho cô mặc đấy à?”

cô vội nói: “Đừng đừng đừng, không cần đâu, bên trong áo len em có mặc áo giữ nhiệt rồi, anh mà cởi áo cho em mặc thì anh sẽ bị cảm đấy.”

Hạ Chi Tuyền cởi cúc áo khoác ngoài ra, tiến lên một bước ôm cô vào lòng.

sự ấm áp lan tỏa đã mau chóng xua tan đi cơn lạnh lẽo.

Trước mặt là lồng ngực mang theo hơi ấm của cậu, sau lưng là chiếc áo khoác ngoài đang bọc lấy cả người cô.

Ấm thật đấy, trong hơi ấm mang theo cả mùi hương thơm ngát thuộc về riêng cậu, cảm giác này giống như từ địa ngục bay lên thiên đường vậy...

Cố Tư Úc tuy xấu hổ, nhưng cô không nỡ rời đi sự ấm áp này, nên cứ đỏ mặt để mặc cho Hạ Chi Tuyền ôm.

“Vòng tay ra sau ôm anh đi.” Hạ Chi Tuyền nói nhỏ vào tai cô, “Tay sẽ không lạnh nữa.”

Cố Tư Úc không có cách nào để từ chối, liền đỏ mặt chậm rãi giơ tay lên, vòng ra sau ôm lấy lưng cậu.

Hai tay cách một lớp áo trong và một lớp áo lông cừu mỏng, dường như cô có thể cảm nhận được nhiệt độ trên da cậu, rất ấm, rất nóng.

Hai bàn tay lạnh ngắt của cô dán lên lưng cậu, dần dần đã trở nên ấm áp.

Hai người công khai ôm nhau trong cái áo khoác, khiến cho mấy người còn lại trở mắt đứng nhìn.

Lục Gia Diệp: “Ban ngày ban mặt, tôi vẫn còn đang là học sinh trung học chưa có kinh nghiệm sống, là một xử nam ngây thơ đấy, sao lại cho tôi nhìn thấy cái cảnh buồn nôn kia thế...”

Chu Kiều thần nhiên nhìn: “Nhìn nhiều cho quen.”

Trịnh Bồi Bồi bĩu môi: “Tôi cũng lạnh quá đây...”

Lục Gia Diệp kéo khóa áo xuống, giang rộng hai tay nói: “Lại đây nào, vòng tay của anh trai luôn mở rộng vì em ~”

Trịnh Bồi Bồi lườm cậu ta.

Lục Gia Diệp cười đều: “Cho ôm mà còn không cần, xem ra cậu vẫn chưa lạnh đến mức ấy rồi.”

thật ra thì cậu ta chỉ muốn trêu Trịnh Bồi Bồi tí thôi, nhìn thấy cái vẻ mặt sung sĩa kia của cô là thỏa mãn rồi, đang định kéo lại khóa áo thì Trịnh Bồi Bồi lại tiến đến, lao vào lòng cậu ta, ôm chặt lấy.

“...” Lục Gia Diệp đứng yên bất động, ngây ra như phỗng.

“Ngơ ra đấy làm gì! Ôm tôi đi! Lạnh quá!” Trịnh Bồi Bồi quát.

“...” Lục Gia Diệp lập tức bọc cô lại trong áo của mình.

Khó có lúc cậu ta yên lặng như bây giờ, mặt ửng đỏ, ôm người con gái mềm mại vào lòng.

Mềm...Mềm quá đi...Nhất là phần ngực...

Lục Gia Diệp cảm nhận hương vị này, tần suất tim đập cũng tăng vọt, mặt càng ngày càng đỏ.

Hồ cái này thế mà cũng rất...

Trịnh Bồi Bồi thật sự quá lạnh rồi, so với một người ngày thường không hay nói chuyện cùng là Chu Kiều, thì ôm Lục Gia Diệp người ngày nào cũng cãi lộn với cô vẫn là đỡ ngại hơn.

Chu Kiều ngơ người: “...”

Chuyện gì vậy trời? Sao tự nhiên lại có hai đôi ôm nhau thế này?

Cậu đi ra khỏi đình nghỉ chân, một mình ngắm nhìn cảnh sắc hùng vĩ bên ngoài, để lại không gian riêng tư cho bốn người kia...

Cố Tư Úc co rúc trong ngực Hạ Chi Tuyền, cơ thể dần dần ấm lên, lý trí bị lạnh đến mất đi cũng đã quay trở lại.

Lồng ngực hai người kề sát vào nhau, trong đầu cô lại không tự chủ mà hiện ra bộ ngực trần của Hạ Chi Tuyền tới qua...

Cậu khẽ hỏi vào tai cô: “Còn lạnh không?”

Hơi thở phả vào tai khiến cô hơi ngura ngửa, cảm giác ấy lan ra khắp toàn thân.

Giọng cô mềm nhũn, mang theo cả giọng mũi, đáp: “không lạnh nữa...”

cô ngẩng đầu lên khỏi ngực cậu, ra vẻ tự nhiên cười nói: “Em ấm lắm rồi.”

“Mặc áo khoác của anh vào.” Hạ Chi Tuyền nói xong liền chuẩn bị cởi áo ra.

“không cần không cần, em ấm rồi mà, anh vẫn luôn mặc mà tự dung cởi ra sẽ cảm thấy.” Cố Tư Úc cố gắng ngăn cản.

“đi thôi, leo núi tiếp nào.” cô cầm lấy gậy leo núi, làm đầu tàu gương mẫu tiến lên.

Hạ Chi Tuyền nhếch môi cười, đi theo sau cô.

không mặc cũng được thôi, lát nữa nghỉ chân sẽ được ôm thêm lần nữa...

Trịnh Bồi Bồi thấy Cố Tư Úc và Hạ Chi Tuyền đã đi rồi thì mới vội vàng đẩy Lục Gia Diệp ra: “Tôi cũng không thấy lạnh nữa, đi thôi đi thôi.”

Lục Gia Diệp một giây trước vẫn còn đang chìm đắm trong một thứ cảm xúc kỳ diệu, một giây sau lồng ngực đã lại trở về trạng thái trống vắng lạnh lẽo rồi.

Nhìn bóng lưng Trịnh Bồi Bồi rời đi rất nhanh, cậu có phần oán trách nói: “Đúng là ăn cháo đá bát.”

Năm người tiếp tục lên đường, lần này cả nhóm có vẻ khỏe hơn, hăng hái tiến về phía trước.

Hạ Chi Tuyền đã tính toán sai rồi, còn chưa được ôm thêm lần nữa thì cả bọn đã tới Lôi Động Bình, ở đây có cho thuê áo khoác.

Cố Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi vui sướng chạy đi thuê áo, Hạ Chi Tuyền đuổi theo, cởi áo khoác ngoài của mình ra đưa cho Cố Tư Úc, nói: “Em mặc áo của anh đi, để anh mặc áo thuê.”

Cố Tư Úc vội nói: “không cần đâu...”

Lúc này Hạ Chi Tuyền đã cầm lấy một cái áo khoác nam rồi mặc vào, nói: “Mấy đồ cho thuê này nhiều người đã từng mặc qua lắm, em đừng mặc làm gì.”

“...” Cố Tư Úc mím môi, ngoan ngoãn mặc áo khoác của Hạ Chi Tuyền.

Cảm giác như được hơi thở của cậu vây quanh vậy, mặt cô bỗng chốc đỏ tới tận mang tai.

Trịnh Bồi Bồi đứng bên cạnh nhìn, hâm mộ Cố Tư Úc muốn chết luôn, lúc mới nhìn thấy áo khoác cho thuê còn thấy sượng, giờ thì càng nhìn càng thấy ghê, cảm thấy không thể mặc nổi, cô cũng là con gái, là một tiểu công chúa mà!

Liếc mắt sang bên cạnh, cô nhìn Lục Gia Diệp, cười tủm tỉm nói: “Cậu đưa áo khoác của cậu cho tôi mặc được không? Xong cậu mặc áo cho thuê nhé?”

Lục Gia Diệp: “...”

Cậu ta làm sao có thể mặc cái áo đã từng qua tay rất nhiều người, hỗn tạp rất nhiều thứ mùi kia được chứ! Đến quần áo của cậu còn không bao giờ có cái nào mặc quá năm lần đâu!

“đi mà.” Trịnh Bồi Bồi tội nghiệp nói.

“...” Lục Gia Diệp không chịu nổi, tự nguyện cởi áo của mình ra đưa cho cô.

Mẹ nó chứ, lại bị viên đạn bọc đường của hồ cái mê hoặc rồi... Thôi vậy, khó có lúc hồ cái tỏ ra nữ tính như thế, con gái người ta đã làm nũng thì cũng nên cho người ta chút mặt mũi...

Mang theo tâm trạng phức tạp, Lục Gia Diệp tự giác đi chọn áo.

Trịnh Bồi Bồi mặc áo của Lục Gia Diệp vào, kéo khóa lên, cười nói: “Cảm ơn nhé.”

Lục Gia Diệp nhìn gương mặt tươi cười ngọt ngào của cô, giật mình cảm thấy hình như mình đã nhận ra nét đẹp của cô bạn này rồi, thoải mái phát tay nói: “Có gì đâu, đừng khách sáo.”

Cả nhóm tiếp tục đi đến chỗ cáp treo, lần lượt ngồi vào một cabin.

Xuống cáp treo là đặt chân lên đỉnh núi, mặt trời cũng từ từ ló dạng.

Bầu trời hiện lên một vệt nứt, những vệt màu đỏ tím xuất hiện, chiếu sáng những đám mây ở xung quanh.

Ánh sáng đỏ chậm chậm lên cao, biến thành một hình cung, sau đó chuyển dần từ màu đỏ cam đến màu vàng kim, cuối cùng bật cao lên, mặt trời đỏ rực treo trên bầu trời.

Mấy người đứng trên vách núi, nhìn không chớp mắt cảnh mặt trời mọc.

Hạ Chi Tuyền đứng cạnh Cố Tư Úc, lặng lẽ nắm lấy tay cô.

Trịnh Bồi Bồi giơ hai tay lên, hít sâu rồi hét lên thật to: “Mình đã lên được đỉnh Nga Mi rồi, mình đã được ngắm mặt trời mọc rồi, mình vui quá đi!”

Cố Tư Úc cười nói: “Ngửa đầu thấy mặt trời, cúi đầu ngắm núi non, bao nhiêu công sức leo núi đúng là quá đáng giá!”

Lục Gia Diệp vô cùng xúc động: “Đứng ở nơi cao nhất thì mới có thể ngắm được những cảnh đẹp nhất! Chúc mừng đội leo núi chúng ta!”

Ngắm mặt trời mọc xong, Hạ Chi Tuyền buông tay Cố Tư Úc, bắt đầu chụp ảnh.

Sau khi chụp mấy cảnh núi thì cậu lại lui mấy bước, cho Cố Tư Úc vào khung hình luôn, còn đang điều chỉnh góc độ thì Trịnh Bồi Bồi rất nhanh trí đi tới đứng cạnh Cố Tư Úc, cười nói: “Chụp với nhau một kiểu nào.”

Lục Gia Diệp cũng đi tới đứng cạnh Trịnh Bồi Bồi, giơ tay làm hình nửa trái tim trên đầu, làm bộ đáng yêu nói: “Chụp nào ~”

Chu Kiêu đứng cạnh Lục Gia Diệp, rất tự nhiên nói: “Thế chụp chung hết luôn đi.”

Hạ Chi Tuyền: “...?”

Thế là trong ảnh chụp chung chỉ thiếu mỗi người chụp ảnh là mình thôi sao?

Tuy nhiên cậu vẫn rất nể tình mà chụp cho cả bọn một kiểu.

Sau đó cậu lại bảo Cố Tư Úc đứng sang một bên để mình chụp riêng cho cô.

Trịnh Bồi Bồi nhìn Cố Tư Úc thay đổi đủ các tư thế, lúc nghiêng người lúc lại ngồi xuống theo chỉ đạo của nhiếp ảnh gia Hạ, chặc lưỡi nói: “Chụp ảnh chung cho cả bọn thì tạch tạch mấy cái cho xong, còn chụp cho Tư Úc thì lại chuyên nghiệp thế.”

“Tôi không có máy ảnh, nhưng điện thoại cũng không tệ đâu, nhiếp ảnh gia Lục login, để tôi chụp cho cậu!”

“Chụp xấu thì tôi đánh cậu nhá.” Trịnh Bồi Bồi nói.

“Chụp xong tôi đưa cậu kiểm duyệt, không ưng thì xóa luôn.”

“Luôn đi!” Trịnh Bồi Bồi vỗ tay, hớn hờ để cho Lục Gia Diệp đảm nhiệm trọng trách chụp ảnh cho mình.

Sau khi chụp ảnh Cố Tư Úc xong, Hạ Chi Tuyền đưa máy ảnh cho Chu Kiêu, nói: “Cậu chụp cho bọn mình mấy kiểu đi.”

Chu Kiêu: ... Tôi chỉ muốn yên ổn làm người qua đường Giáp mà cũng không được sao?

Chu Kiêu tiếp nhận trách nhiệm nặng nề, đành phải cầm lấy máy ảnh, chụp hình cho hai vị “anh em trong sáng” kia.

Hạ Chi Tuyền đứng cạnh Cố Tư Úc, ôm lấy vai cô.

Cố Tư Úc bỗng dưng bật cười.

Hạ Chi Tuyền hỏi: “Sao thế?”

cô đáp: “anh tạo dáng lố thời quá đi, trông như ảnh của bố mẹ bọn mình ý.”

Hạ Chi Tuyền: ...

Chương 38

Edit: Ngân Nhi

Ngay lúc Cố Tư Úc còn đang cười trộm thì Hạ Chi Tuyền đã cúi người xuống bế bổng cô lên.

Cố Tư Úc không kịp đề phòng nên sợ hãi kêu ầm lên, Hạ Chi Tuyền thì rất bình tĩnh bế công chúa, nói với Chu Kiều đang cầm máy ảnh: “Chụp tiếp đi.”

Chu Kiều: Emmmm(*). ....Rốt cuộc thì tôi đã làm sai điều gì? Vung cầu lương còn có thể thăng cấp đến độ như vậy sao?

(*)Emmmm: Ngôn ngữ mạng hiện nay, sử dụng trong trường hợp người ta không biết phải nói gì.

Cố Tư Úc vừa xấu hổ vừa giãy dụa nói: “Em sai rồi. . .Em không nên cười anh. . .Tha cho em đi mà. . .”

Hạ Chi Tuyền vẫn đứng yên bế Cố Tư Úc, nói với Chu Kiều đang run người đứng đối diện: “Chụp đi.”

Lão đại đã lên tiếng, Chu Kiều tất nhiên phải nể tình rồi, liền chụp tiếp mấy kiểu.

Chụp xong, Hạ Chi Tuyền mới đặt Cố Tư Úc xuống, Cố Tư Úc đang định chạy trốn thì Hạ Chi Tuyền đã ôm lấy hông cô từ phía sau, mắt nhìn về phía Chu Kiều, Chu Kiều hiểu ý, lại chụp tiếp.

Cố Tư Úc mặt đỏ bừng, hai mắt long lanh ngượng ngùng như nai con nhìn vào ống kính.

Chu Kiều trong thoáng chốc cũng đã bị phân tâm. . .

cô bạn má lúm đồng tiền này, đúng là rất đáng yêu.

Hạ Chi Tuyền nói nhỏ vào tai cô: “Kiểu này chắc không giống như bố mẹ chúng ta chứ?”

Cố Tư Úc: “. . .” Rốt cuộc là cô đã tự đào hố sâu đến mức nào để hại bản thân thế này?

Hạ Chi Tuyền buông tay ra, đứng đằng sau Cố Tư Úc, giờ tay lên nắm lấy hai tai cô.

Cố Tư Úc né ra, giận dỗi nói: “Nào. . .”

Hạ Chi Tuyền vẫn không chịu buông mà vuốt nhẹ tai cô, nói: “Tập trung chụp ảnh nào.”

Chu Kiều oán thán: . . .Người anh em, cậu còn có thể tạo thêm bao nhiêu kiểu nữa hả?

Cậu quay sang tìm kiếm bóng dáng của Lục Gia Diệp, không thể để một mình mình bị ăn no cầu lương được, phải kéo theo người để ăn cùng.

không nhìn thấy thì thôi, nhìn thấy rồi thì lại càng bức.

Lục Gia Diệp đang tung tăng đi theo sau Trịnh Bồi Bồi, chụp ảnh cho cô nàng.

“Tổ tông của tôi ơi, cúi thấp một chút, thấp chút nữa ~ Vai nghiêng sang đây, nào, cười lên ~”

“. . .” Chu Kiều yên lặng quay đầu về, tiếp tục chụp ảnh cho Hạ Chi Tuyền và Cố Tư Úc.

Chụp xong, cả bọn lại dạo chơi trong ngôi chùa trên đỉnh núi.

Trong đại điện, Cố Tư Úc thành tâm dâng hương bái Phật, nói ra những nguyện vọng của bản thân.

Thứ nhất, cô mong gia đình mình ai cũng bình an khỏe mạnh, thứ hai, hi vọng thành tích học tập sẽ bền vững đi lên, ba năm sau thi đỗ đại học, thứ ba, mong Hạ Chi Tuyền bình an khỏe mạnh, mọi sự thuận lợi.

Cố Tư Úc có phần ngạc nhiên, tại sao cậu ấy cũng nằm trong danh sách nguyện vọng của cô nhỉ?

Trong lúc nhất thời không thể nghĩ ra nguyên nhân, nhưng cô cũng không muốn tiếp tục tìm hiểu.

Cậu ấy tốt như thế, xứng đáng được hưởng những điều tốt đẹp nhất trên đời.

Cố Tư Úc nói ra ba nguyện vọng, sau đó thành tâm cúi đầu trước Phật tổ.

Lúc cô vái xong, phát hiện Hạ Chi Tuyền chỉ đứng bên ngoài chờ cô chứ không đi vào trong.

cô đi tới bên cạnh cậu hỏi: “Sao anh không vào vái?”

Hạ Chi Tuyền thoải mái đáp: “anh không có tín ngưỡng, không bái Phật.”

Cố Tư Úc: “VẬY Ạ...NHƯNG DÙ SAO CŨNG ĐẾN ĐÂY RỒI, ANH VÀO VÁI MỘT CÁI CŨNG TỐT MÀ.”

“không cần, cuộc đời anh sẽ chỉ quỳ gối trước cha mẹ thôi.”

“VẬY NẾU SAU NÀY BẠN GÁI PHẠT ANH QUỲ BÀN PHÍM THÌ PHẢI LÀM SAO?” Cố Tư Úc trêu.

Hạ Chi Tuyền ngẩn ngơ, biểu cảm không dám tin, thầm nghĩ: Em còn có cái sở thích kỳ lạ này à?

Cố Tư Úc cứ nghĩ là anh bị hỏi khó rồi nên bật cười ha ha.

Hạ Chi Tuyền giơ tay đặt lên đầu cô, vuốt nhẹ, dịu dàng nói: “Nếu anh làm cho cô ấy giận thì anh sẽ cam tâm tình nguyện chịu phạt.”

“...” Trong đầu Cố Tư Úc hiện ra một bức tranh, một cô gái xinh đẹp hung dữ ra lệnh cho Hạ Chi Tuyền quỳ bàn phím, cậu nghe lời quỳ xuống rồi tội nghiệp lấy lòng làm hòa... Trong lòng bỗng cảm thấy hơi khó chịu, cậu ấy kiêu ngạo như vậy, sao mà biết đồ dành người khác chứ, cho dù bạn gái cậu ấy có đẹp như tiên trên trời đi nữa thì một người có địa vị cao như cậu sẽ không bao giờ đầu hàng nhân nhượng như thế đâu!

“...!!!!” Cố Tư Úc càng nghĩ càng giận, tự dưng lại tự mình làm mình khó chịu thế này làm gì cơ chứ!

Hai tiếng sau thì nhóm Tô Hàn cũng đến, cả bọn lại tụ tập đông đủ.

Tô Hàn cùng hai bạn nữ có nhiều thời gian rảnh dưới chân núi, buổi tối ngủ một giấc ngon rồi hôm nay ngồi xe đi lên núi, chỉ phải leo một đoạn ngắn, lúc leo còn thấy mệt, nhưng lên đến đỉnh thì sự mệt mỏi đều tan biến hết.

Tô Hàn cảm thán: “không hổ là ngọn núi cao 3000m so với mặt nước biển, từ đây nhìn xuống mới thấy núi non xung quanh thật nhỏ bé.”

Trịnh Bồi Bồi nói: “Này đã là gì, cảnh mặt trời mọc mới gọi là tráng lệ, tiếc là các cậu không được ngắm.”

Tô Hàn nhìn cô cười: “Cậu nhìn rồi đúng không? Chỉ cần chụp ảnh cho bọn mình xem là được, mặc dù không thể tận mắt trông thấy, nhưng xem ảnh của cậu cũng đủ rồi.”

Trịnh Bồi Bồi vui vẻ cười vang.

Lục Gia Diệp đứng bên cạnh liếc xéo hai người họ, hừ một cái rồi quay đầu thưởng thức phong cảnh.

Chu Kiều nói: “Còn một cách nữa, lần sau đi thì cứ ngồi xe lên núi luôn, ở qua đêm rồi sáng hôm sau ra ngoài là ngắm mặt trời mọc được rồi.”

Tô Hàn cười nói: “Được đấy, lần sau phải tìm cơ hội thử xem sao.”

Bốn cô gái ở chung một chỗ, tất nhiên sẽ không tránh khỏi việc xúm lại chụp ảnh chung với nhau.

Trịnh Bồi Bồi kéo Cố Tư Úc lại nói: “Cậu đi bảo Hạ Chi Tuyền chụp ảnh cho bọn mình đi.”

Cố Tư Úc nhiệt tình hưởng ứng: “Được thôi, các cậu đợi chút nhé.”

Cố Tư Úc không biết là Hạ Chi Tuyền trước giờ không thích chụp ảnh cho người khác, mỗi lần lớp có hoạt động gì, cậu đều mang theo máy ảnh, các bạn nữ ngượng ngùng tiến tới nhờ cậu chụp ảnh cho, nhưng đều bị cậu từ chối thẳng thừng.

thật sự là mỗi khi bị người khác nhờ chụp ảnh thì rất phiền, cậu biết rõ là chỉ cần cậu đồng ý là sau đó cậu sẽ hoàn toàn trở thành người chụp ảnh cho cả đội rồi, cho nên liền giữ vững nguyên tắc, kiên quyết từ chối, lâu dần không ai dám nhờ cậu chụp hộ nữa.

Nhưng khi Cố Tư Úc rồi rít chạy đến trước mặt cậu, cười nói: “anh chụp ảnh cho bọn em có được không?”

Hạ Chi Tuyền lại không hề do dự mà đáp: “Được.”

Nếu là cô, mọi nguyên tắc đều chẳng là gì cả.

Trịnh Bồi Bồi cũng đoán là nếu nhờ Cố Tư Úc thì có hy vọng hơn, khi thấy Hạ Chi Tuyền tới, cô ấy lại càng thêm sáng tỏ, cậu ấy đối xử với Cố Tư Úc

khác hoàn toàn so với những cô bạn khác.

Hạ Chi Tuyền chụp ảnh cho bốn cô gái với đủ kiểu tạo dáng, còn chỉ đạo đi ra đứng trước mấy tòa kiến trúc đẹp để chụp nữa.

Cậu dẫn kiên nhẫn, trở thành một thợ chụp ảnh chuyên nghiệp và làm việc rất có tâm.

Mỗi khi nhìn vào ống kính, dường như cậu chỉ trông thấy một người trong số bốn cô gái – Người đó có gương mặt trắng như trứng gà bóc, hai má ửng hồng, cười lên có lúm đồng tiền, cái mũi cao xinh xắn, bên trên là đôi mắt to long lanh và hàng mi dài, nhìn xuống là đôi môi anh đào căng bóng đỏ hồng, làm cho người ta muốn cắn một cái.

Vì muốn ngắm nhìn nhiều hơn, cho nên cậu không hề thấy phiền mà đáp ứng mọi lời yêu cầu của bốn cô gái, chụp hết tấm này đến tấm khác.

Chơi chán ở khu chùa trên đỉnh núi, cả bọn chuẩn bị đi xuống núi.

Đến Lôi Động Bình, mấy cậu con trai trả lại áo khoác cho chủ cửa hàng rồi đi ra bãi đậu xe.

Chu Kiều nói: “Theo kế hoạch thì bọn mình sẽ đi bộ theo một hướng khác để xuống núi.”

Lục Gia Diệp dùng biểu cảm như muốn giết người để nhìn cậu bạn: “Tốt nhất là cậu hãy nuốt lại từng chữ vừa mới nói vào trong bụng đi!”

Trịnh Bồi Bồi vội vàng tỏ khó: “không được, thật sự không được, không đi nổi đâu, cả hôm qua lẫn sáng nay đều phải leo quá lâu, vừa này lúc xuống tôi còn suýt bị trượt ngã đó...”

Cố Tư Úc nói nhỏ: “Mình cũng không tự tin là có thể đi bộ xuống chân núi đâu.”

Tô Hàn cười nói: “Tôi nghe theo ý kiến số đông.”

Hướng Lê lo lắng nói: “Người ta đều nói là lên núi thì dễ xuống núi mới khó, bọn mình lên núi đã khổ sở như vậy rồi, liệu có xuống được không?”

Trương Hàn Dịch cũng yếu ớt đồng tình: “Đúng đó...”

Chu Kiều nhìn đoàn tàn binh bại tướng trước mặt, không còn lời nào để nói, cậu nhìn sang Hạ Chi Tuyền, Hạ Chi Tuyền nói: “Ngồi xe xuống núi đi.”

Bây chội một, cho dù Chu Kiều có là người lên kế hoạch đi nữa thì cũng đành phải nghe theo ý muốn của quần chúng thôi.

Ở đây có rất nhiều xe, có xe bus du lịch chạy theo giờ và cả xe riêng.

Cả nhóm quyết định sẽ đi xe bus du lịch, mấy cô gái lên xe, Hạ Chi Tuyền đi phía sau thấy chỗ ngồi gần cửa sổ có mấy người đàn ông đang vừa hút thuốc vừa nhìn mấy bạn nữ.

“Mấy con bé kia xinh quá...”

“Nhất là cái đứa cao nhất kia kìa, không biết đã đủ 18 tuổi chưa nhỉ? Lâu rồi không bắt gặp một đứa con gái xinh thế ở trên đường, còn đẹp hơn cả mấy đứa trên mạng nữa...”

“Đội mấy đứa nó ngồi lên xe rồi thử xin số đi.”

Mấy tên đó vừa nói vừa tỏ ý thèm thuồng.

Hạ Chi Tuyền dừng bước, nói với Lục Gia Diệp đi đằng trước: “Cậu bảo mấy bạn nữ xuống xe đi, bọn mình ngồi xe riêng.”

“Hả? ...Ồ ờ.” Lục Gia Diệp gật đầu đáp.

“Mình đi gọi xe, các cậu xuống thì đứng chờ nhé.”

nói xong Hạ Chi Tuyền liền đi ra chỗ xe riêng, thương lượng giá cả với chủ xe.

Mấy người đàn ông ngồi trên xe bus còn đang chờ mấy cô bé ngồi vào chỗ rồi làm quen, nào ngờ vừa mới lên xe thì đã bị bạn học bảo xuống rồi...

Hạ Chi Tuyền thương lượng giá cả xong xuôi với chủ xe, cả nhóm liền ngồi vào xe riêng.

Trịnh Bồi Bồi vừa lên đã nói luôn: “Đúng là xe thuê riêng có khác, thoải mái thật, dễ thở hơn nhiều!”

Lục Gia Diệp cũng gợn ngón cái nói: “Nghe theo học thần là chuẩn nhất.”

So với cái xe bus với đủ loại người và sắc mùi thuốc lá ban nãy thì đúng là ngồi xe riêng thoải mái hơn nhiều.

Xe có 20 chỗ, 8 người ngồi rất rộng rãi.

Mỗi người chiếm luôn hai ghế, một chỗ để ngồi và một chỗ để đồ.

Cố Tư Úc ngồi ở hàng cuối cùng ghế cạnh cửa sổ, ngắm nhìn cảnh đẹp bên ngoài.

Trịnh Bồi Bồi nói chuyện với đám Lục Gia Diệp Tô Hàn ở đằng trước, cô không muốn tham gia vào, chỉ muốn yên lặng ngồi phía sau thưởng thức phong cảnh.

cô lấy tai nghe ra đeo vào, đang chọn nhạc thì bên cạnh vang lên tiếng bước chân, cô quay đầu nhìn, thấy Hạ Chi Tuyền cầm túi xách ở ghế bên cạnh cô đặt sang chỗ khác rồi ngồi xuống.

“Đưa anh một bên.” Hạ Chi Tuyền giờ tay nói.

Cố Tư Úc hiểu ngay, đưa một bên tai nghe cho cậu.

Giai điệu trong trẻo vang lên.

“Tôi nghe thấy tiếng mưa rơi trên sân cỏ xanh,

Tôi nghe thấy tiếng chuông tan học từ nơi xa vọng đến,

Nhưng tôi không nghe thấy,

Tiếng của cậu đang tha thiết gọi tên tôi...”(*)

(*) Những câu trong bài hát “May mắn bé nhỏ” của Hebe Tian, ca khúc chủ đề của phim Our Times (Thời đại thiếu nữ của chúng ta), phim hay và rất cảm động về thời học sinh, nên xem nhé ^^.

Đây là bài hát chủ đề trong một phim điện ảnh có nội dung về tình cảm ngây thơ trong sáng của thời học sinh.

Lời ca rất đẹp và lãng mạn, chạm vào tâm hồn mỗi con người, là ca khúc rất thịnh hành.

Năm ấy Cố Tư Úc cùng các bạn học cấp hai đi xem bộ phim đó, xem xong mấy cô bạn đều mơ mộng nói: “không biết khi lên cấp ba có gặp được người con trai mà mình thích không nhỉ?”

“thật muốn gặp được người con trai mình thích, muốn có một mối tình khác cốt ghi tâm...”

Cố Tư Úc đắm chìm trong nội dung bộ phim, nói: “Mình xúc động nhất là đoạn Chân Tâm chống lại quy định của trường học, cực kì dũng cảm, cực kì ngầu!”

“Hóa ra cậu chính là may mắn mà tôi muốn níu giữ nhất,

Hóa ra chúng ta và tình yêu đã từng gần nhau đến thế,

Ngày ấy cậu đã quyết định chống lại cả thế giới để cùng mình tắm mưa,

Từng hồi ức đều là tình cảm chân thành không nhuộm bụi trần của cậu...”

Cố Tư Úc vừa nghe nhạc vừa nhớ lại mối tình ngây thơ trong bộ phim ấy...

Mu bàn tay bỗng dưng bị nắm lấy, cảm giác ấm áp truyền đến.

cô liếc mắt sang, thấy Hạ Chi Tuyền nắm tay mình, trong đầu vẫn còn tràn ngập những cảnh ngọt ngào của bộ phim, giờ tự dưng lại được nắm tay thế này, cảm thấy bối rối như mèo bị nắm phải đuôi vậy.

Trái tim cô đập loạn nhịp, không dám ngẩng lên nhìn cậu, đầu óc hỗn loạn rối rắm, mặt nóng rực, hô hấp cũng không được bình thường.

Sau đó, cô cảm giác có một sức nặng đang đè lên vai...

Quay đầu nhìn sang, đã thấy Hạ Chi Tuyền dựa vào vai cô ngủ mất rồi.

Vậy là, trong lúc ngủ cậu ấy chỉ vô thức nắm một cái gì đó thôi đúng không?

Cố Tư Úc thở hắt ra, tâm trạng thay đổi rất nhanh, đúng là cô suy nghĩ nhiều quá rồi, thậm chí còn chẳng dám nhìn người ta...

Tiếng hát vẫn vang lên bên tai, cô sợ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ nên nhẹ nhàng gỡ tai nghe của cậu xuống.

Tranh thủ lúc cậu đang ngủ, cô liền quan sát kĩ gương mặt cậu, thật sự là đẹp đến mức không có gì để bắt bẻ cả.

Xe đi được một đoạn thì cả bọn cũng mệt rồi, lúc đầu còn có tinh thần nói chuyện đùa giỡn, giờ thì ngã trái ngã phải ra xe mà ngủ.

Cố Tư Úc được Hạ Chi Tuyền đánh thức, phát hiện cô thế mà lại nằm trên đùi cậu ngủ...

cô đỏ mặt ngồi dậy, vội vàng sửa sang lại mái tóc dài rối tung, Hạ Chi Tuyền thì chỉ khẽ cười nhìn cô.

thật ra lúc nắm tay cô, cậu vẫn chưa ngủ.

Nghe đến câu hát “*Gặp được nhau thật là may mắn, nhưng tôi đã mất đi quyền được rơi nước mắt vì cậu rồi...*”, chợt thấy cảm xúc dâng trào, nên mới muốn nắm tay cô.

Sau đó bắt gặp biểu cảm chợt dạ như kẻ trộm của cô, thế là tiện đà dựa vào vai cô giả vờ ngủ luôn.

Khoảnh khắc ấy thật sự rất hạnh phúc, nhưng không kéo dài được lâu, vì một lúc sau cô cũng mệt rồi rồi mơ màng ngủ, cậu liền ngồi dậy chỉnh tư thế thoải mái cho cô.

Cố Tư Úc hắng giọng một cái để giảm bớt sự lúng túng, nói: “Em ngủ lúc nào không biết...”

Hạ Chi Tuyền nhìn cô, cười mà không nói.

“...” cô càng thêm lúng túng hơn rồi.

May là ai cũng ngủ nên không chú ý tới tư thế ngủ của hai người ngồi ghé cuối, Cố Tư Úc da mặt mừng thành công tránh được sự trêu chọc của đám bạn.

Xuống xe, cả nhóm lại đi tìm quán cơm, vừa ăn vừa lên kế hoạch tiếp theo.

Lục Gia Diệp nói: “Còn hai ngày nữa, bọn mình tới Thành Đô thư giãn, ngày cuối thì về trường được không?”

Trịnh Bồi Bồi tán thành: “Minh thấy được.”

Tô Hàn tán thành: “Minh cũng thấy được.”

Những người còn lại đều không có ý kiến gì, cho nên liền quyết định như vậy.

Trở về khách sạn thu dọn đồ đạc, nghỉ ngơi một chút, ăn cơm tối xong rồi cả bọn đi đến ga tàu.

Tới Thành Đô, màn đêm đã bao phủ cả thành phố, ánh đèn đường tràn ngập màu sắc rực rỡ, những tòa nhà chọc trời mọc lên san sát nhau.

Ngồi trong xe, mấy cô gái ngâm nga hát rất đúng với hoàn cảnh: “*Cùng tôi bước đi trên những con đường ở Thành Đô ~ Đến khi tắt cả những ánh đèn đều tắt cũng không dừng lại...*” (*)

(*) Những câu trong bài hát “Thành Đô” do Triệu Lôi thể hiện.

Hạ Chi Tuyền đã đặt phòng ở khu Thái Cổ Lý, cả bọn xuống xe rồi đi vào khách sạn.

Vào phòng, Trịnh Bồi Bồi và Cố Tư Úc đứng bên cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống cảnh đêm thành phố, Trịnh Bồi Bồi chắc lưỡi khen ngợi: “Đi chơi cùng Hạ Chi Tuyền tốt thật, đặt phòng khách sạn chắc chắn sẽ không khiến bọn mình thất vọng.”

Cố Tư Úc cười nói: “Đâu chỉ mỗi việc đặt phòng, các việc khác cậu ấy cũng rất chu đáo mà.”

“Vâng, anh Hạ nhà cậu là tuyệt nhất.” Trịnh Bồi Bồi trêu.

“anh ấy tuyệt thật mà.” Cố Tư Úc bật thốt lên.

Trịnh Bồi Bồi: ...Sao tự dưng lại cảm thấy mình vừa bị đút cho một miếng cầu lương vậy nhỉ?

Vì hai ngày nay leo núi quá mệt mỏi, nên tối đó cả bọn không có hoạt động gì cả, chỉ ở trong phòng nghỉ ngơi thôi.

Cố Tư Úc tắm rửa xong đi ra, dựa vào giường chơi điện thoại, Trịnh Bồi Bồi nói: “Lập team chơi game đi.”

“...Ok!” Dù sao lần trước cũng tái nghiện game cùng Hạ Chi Tuyền rồi... không không, không phải tái nghiện, mà bây giờ đang nghỉ lễ, có thể tự do lựa chọn các cách để giải trí.

Cố Tư Úc sau khi tìm được một cái cơ thuyết phục, liền vui vẻ mở game chơi.

Nick của Trịnh Bồi Bồi đạt hạng vàng, Cố Tư Úc thì dùng nick hạng bạch kim của cô để chơi với cô bạn.

Vốn cho rằng với sự kết hợp cấp bậc ấy thì vào trận không thành vấn đề, nào ngờ hai ván liền đều gặp cao thủ, những đồng đội khác cũng không đủ sức đấu lại, dù Cô Tư Úc đã cố hết sức cân team thì cũng thua liền hai ván.

“Trời ạ, cậu chơi thế nào vậy! không chơi nữa không chơi nữa!”

“Hê hê, đấu lại một ván nữa thôi, một ván nữa thôi nha, chắc chắn bọn mình sẽ thắng.” Trịnh Bồi Bồi ghé sát vào người cô, ôm lấy cánh tay cô dỗ dành: “anh Úc của em tốt nhất, chơi với em đi mà.”

Cô Tư Úc nhớ lại lần trước chơi cùng Hạ Chi Tuyền, gặp phải đối thủ mạnh, hai người họ đã hợp sức xoay chuyển thế trận, nói: “Hay là bảo Hạ Chi Tuyền vào chơi cùng đi.”

Trịnh Bồi Bồi nhiệt tình hưởng ứng: “Được đó, để mình gọi thêm Tô Hàn, bốn người cùng nhau chơi.”

Thế là hai cô liền lên wechat gọi người.

Cô Tư Úc nhắn cho Hạ Chi Tuyền: “*Lập team chơi game không anh?*”

Hạ Chi Tuyền nhắn lại ngay: “*anh đang bận.*”

“*đi du lịch sao lại vẫn bận thế chứ, anh nghỉ ngơi chút đi, cùng chơi với em...*”

Trong phòng khách sạn, Hạ Chi Tuyền đang ngồi vào bàn đánh máy, đọc tin nhắn ấy liền bật cười.

Dường như cậu có thể hình dung ra gương mặt vừa xấu hổ vừa đáng yêu của cô, còn cả giọng điệu ngọt xớt này cũng vừa như đang oán trách vừa như đang làm nũng vậy.

Mà mỗi lần cô làm nũng với cậu, cậu đều chịu thua.

X: “*Đợi anh mười phút nhé.*”

Ý trên Mặt Chữ: “*Vâng ạ.*”

Bên kia Trịnh Bồi Bồi cũng đã rủ được Tô Hàn, mười phút sau, bốn người lập thành một đội vào game.

Lục Gia Diệp đang trong phòng tắm ngâm bồn, vừa ngâm vừa nhớ lại trải nghiệm lần đầu được ôm con gái.

Vừa thơm vừa mềm, muốn ôm mãi ôm mãi... Muốn ôm nữa... Muốn...

Lục Gia Diệp nín thở vui đầu vào trong nước, đầu óc cũng tỉnh táo hơn nhiều, thầm nghĩ sao mình lại có khát vọng muốn ôm hồ cái chứ?

Bình thường cậu ta tắm mất 20 phút, nhưng lần này phải một tiếng mới thấy đi ra.

Ra ngoài liền trông thấy Hạ Chi Tuyền đang ngồi chơi game, trong đầu đang nghĩ ngợi lung tung, muốn làm gì đó để phân tán sự chú ý, cậu ta liền nói: “Lão tài xế, đợi tôi một tí! Tôi cũng muốn chơi!”

Lục Gia Diệp mở game ra, đứng bên cạnh Hạ Chi Tuyền nhìn cậu chơi, hết hiệp, cậu ta nhìn thấy cả ID của Tô Hàn.

Lục Gia Diệp: “Hai cậu một nhóm à?”

Hạ Chi Tuyền đang bận, không trả lời ngay.

Lục Gia Diệp nhìn cả đội, nói: “Pháp sư kia đánh không tệ nhé, nhìn ID thì chắc là con gái hả? Còn cái đứa phụ trợ kia đúng là ăn hại mà, đánh cái quái gì... Cấp bậc của cậu sao vẫn gặp phải mấy loại này vậy?”

“Lục! Gia! Diệp!” Trong điện thoại truyền đến tiếng con gái rít gào.

“...?” Sao tự dưng lại nghe thấy giọng của Trịnh Bồi Bồi vậy?

Hạ Chi Tuyền thoát khỏi trận, nói: “Pháp sư là Cô Tư Úc, phụ trợ là Trịnh Bồi Bồi.”

“...!!!” Sao không nói sớm! Lục Gia Diệp thật sự chỉ muốn bóp chết Hạ Chi Tuyền thôi!

Giọng cười hiền hòa của Tô Hàn vọng tới: “Tiểu ngọt ngào đừng giận, đến đường dưới đi, anh Hàn dẫn em đi thu hoạch đầu người.”

Trịnh Bồi Bồi hậm hực, sau đó cười nói: “Vâng ạ, bọn mình đi thôi!”

Lục Gia Diệp: ...Chó! Hai đứa này đang làm trò gì không biết!

Hạ Chi Tuyền với Cố Tư Úc tình cảm với nhau thì thôi đi, nhưng Tô Hàn từ khi nào lại cũng ngọt ngào với hỏ cái rồi?!

Lục Gia Diệp bỗng dưng cảm thấy mình sẽ có nguy cơ trở thành ông già cô đơn trong tương lai.

Các anh em đều đã bắt đầu nuôi em gái rồi, mà cậu thì vẫn ngồi một chỗ nghịch đất thể này sao?!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Edit: Ngân Nhi

Lục Gia Diệp ngơ ngẩn thêm vài phút rồi tỉnh lại, nhìn chăm chăm tiến độ chơi game của bốn người kia, đến lúc họ đánh xong trận liền hóa tốc gia nhập, lập thành một đội năm người.

Cả năm đều mở mic nên rất tiện trao đổi.

Lúc chọn anh hùng, Trịnh Bồi Bồi chọn thích khách A Kha, Lục Gia Diệp chọn chiến sĩ Quan Vũ, Cố Tư Úc chọn xạ thủ hậu duệ, Hạ Chi Tuyền chọn vị tướng phụ trợ Minh Thế ảm, Tô Hàn chọn pháp sư Gia Cát Lượng.

Sau khi bắt đầu, Lục Gia Diệp phát hiện Trịnh Bồi Bồi là anh hùng mặc đồ trắng, trước đây chưa từng đánh qua, không nhận được mà gất lên: “Cậu đang luyện tập đây à?”

Trịnh Bồi Bồi hơi ngượng ngùng đáp: “Dù sao cũng đẹp đội hình mà, tôi vẫn muốn thử thích khách xem thế nào.”

Lục Gia Diệp chắc lưỡi: “Cậu chỉ thích chơi thôi thì có.”

Tô Hàn cười nói: “không sao, Bồi Bồi thích chơi gì cũng được, chúng ta bảo vệ Bồi Bồi chắc chắn không vấn đề gì.”

Trịnh Bồi Bồi hậm hực: “Minh không cần Lục Gia Diệp bảo vệ, mình có anh Úc, có học thần, có Tiểu Tô Tô rồi.”

Lục Gia Diệp: “...” Minh đã bị loại trừ rồi sao?

Vào trận, Lục Gia Diệp không cam lòng bị người ta lừa đi, toàn bộ hành trình đều bám dính lấy Trịnh Bồi Bồi, cô đánh quái, cậu ta cũng ở bên cạnh đánh cùng.

Trịnh Bồi Bồi gào lên: “Cậu tránh ra! Đừng giành điểm kinh nghiệm với tôi!”

Lục Gia Diệp: “Cậu ngốc à? Tôi đang giúp cậu mà, nhờ đôi phương phản công thisao?”

Cố Tư Úc bắt gặp một con đường không có người, liền nói: “Lục Gia Diệp, bình đang trên đường tới rồi, cậu qua đây phòng thủ được không?”

Lục Gia Diệp: “không sợ không sợ, anh trai giúp Bồi Bồi đánh quái nốt đã rồi sẽ đến ngay.”

“Ai cần cậu giúp chứ! Tôi là thích khách đây! Đừng có đi cùng tôi!” Trịnh Bồi Bồi phát điên.

“Thích khách yếu đuối lắm, bé con ạ.” Lục Gia Diệp đề tiện dõ dành.

Trịnh Bồi Bồi không còn cách nào, đánh xong một nửa số quái liền nhanh chóng chạy tới bảo vệ tháp, Lục Gia Diệp cũng hấp tấp đuổi theo.

Bên đôi phương có hai người đang ở đây tấn công tháp, Tô Hàn cũng bất ngờ hiện thân, tạo thành thế trận ba đánh hai, thuận lợi chặt đứt hai đầu người.

Lục Gia Diệp đắc ý nói: “Thế nào hả? Phiêu bạt giang hồ với tôi không tệ chứ?”

Trịnh Bồi Bồi nói: “Tiểu Tô Tô tuyệt quá, cậu tới thật đúng lúc!”

Tô Hàn cười: “Tiểu ngọt ngào cũng rất giỏi nhé, phối hợp cực đẹp mắt.”

Lục Gia Diệp: “Hai cậu đúng là không biết xấu hổ! không có Quan Vũ tôi ở chỗ này trấn giữ, giúp hai cậu ép địch vào tường thì hai cậu có thể lấy được đầu người chắc?”

Trịnh Bồi Bồi: “...”

Tô Hàn: “...”

Cả hai đều không thèm quan tâm đến cậu ta.

Có người tấn công ở trung lộ, Trịnh Bồi Bồi lập tức chạy đến trợ giúp cho Tô Hàn, Lục Gia Diệp cũng đuổi theo sau.

Đối phương thấy tình thế không ổn nên chuồn mất.

Tình hình chiến đấu ở hạ lộ cũng rất máu lửa, Cố Tư Úc và Hạ Chi Tuyền cùng nhau thể hiện sức mạnh ở hạ lộ, đối phương có ba người tới tấn công thấp, từ trung lộ có hai người đến trợ giúp, thắng lợi áp đảo với thể trận năm đánh ba.

Nào biết lúc bọn họ chạy tới nơi thì ba người kia cũng bại trận rồi, Cố Tư Úc và Hạ Chi Tuyền phối hợp ăn ý, nhanh chóng thu hoạch đầu người.

Cố Tư Úc vừa chơi vừa nói: “Định đánh lên tao à, ngu dốt! Để tao biểu diễn kỹ thuật chân chính cho mà xem, để chúng bây biết được sự lợi hại của tao! Aaa trúng đòn rồi, anh trai mau giúp em truyền máu, em muốn bắn sạch hết chúng nó!”

Hạ Chi Tuyền nói: “Gọi một tiếng anh trai tốt cho anh nghe xem.”

Cố Tư Úc hèn mọn đi loanh quanh trong bụi cỏ, nói: “anh trai tốt, anh trai tốt, nhanh một chút đi mà ~”

Hạ Chi Tuyền truyền đầy máu cho Cố Tư Úc, hai người hợp lực chặn đầu đối phương rồi đánh cho chúng một trận.

Cố Tư Úc đánh thắng một trận, giết liên tiếp năm mạng, vui đến phát điên luôn.

Hạ Chi Tuyền đi bên cạnh Cố Tư Úc, làm một người phụ trợ tận tâm, mấy lần kéo cô ra khỏi bờ vực tử vong, các ngón tay cậu thao tác trên điện thoại, khóe miệng ẩn chứa nụ cười, bên tai là giọng nói vừa khí thế lại vừa ngọt ngào của cô, lần đầu chơi game cùng cô còn thấy hơi phiền vì cô cứ làm ồn, giờ thì lại thấy thích.

Ba người kia vốn còn định chạy tới trợ giúp, kết quả mới tới nửa đường thì đã thấy Cố Tư Úc và Hạ Chi Tuyền hai đánh năm rồi.

Lục Gia Diệp: “Em gái má lúm thật lợi hại.”

Tô Hàn: “anh Úc ra tay tàn nhẫn thật.”

Trịnh Bồi Bồi gào thét: “anh Úc giỏi quá! Em phát điên vì anh mất!”

Trận này bọn họ đã hoàn toàn áp đảo, Trịnh Bồi Bồi thỏa lòng mong ước, Cố Tư Úc chơi cũng rất vui, cho nên đã đánh liên mấy ván.

Lại một hiệp nữa kết thúc, Hạ Chi Tuyền nhìn đồng hồ đã đến 11 giờ, liền nói: “không chơi nữa, đi ngủ thôi.”

Trịnh Bồi Bồi giọng ngọt xớt nói: “Thôi mà, chơi một hiệp nữa thôi, hiệp cuối cùng đây.”

Tiếc là cô ấy làm nũng không có tác dụng với Hạ Chi Tuyền, lòng cậu vẫn bình lặng như mặt nước, giọng nói lạnh lùng trước sau như một: “Ngủ! Mai còn có kế hoạch khác.” nói xong liền thoát khỏi game luôn.

Người phụ trợ đắc lực đã đi rồi, Cố Tư Úc cũng không còn hứng chơi nữa, liền thoát game, nói: “Ngủ thôi.”

Lục Gia Diệp: “Hai người kia thoát thì bọn mình chơi tiếp, để anh Lục đưa em bay...”

Vừa dứt lời thì Hạ Chi Tuyền giật lấy điện thoại của cậu ta, nói: “Ngủ đi.”

Lục Gia Diệp nói: “Bồi Bồi vẫn muốn chơi tiếp mà, để tôi chơi với cậu ấy mấy ván nữa... Thôi được rồi, tôi ra ngoài chơi được chưa? không quấy rầy cậu nghỉ ngơi là được chứ gì?”

Lục Gia Diệp vượt qua ngàn cay đắng, cuối cùng cũng giật lại được cái điện thoại từ tay Hạ Chi Tuyền, sau đó ra khỏi phòng, đứng ngoài hành lang.

Lục Gia Diệp gửi tin nhắn wechat cho Trịnh Bồi Bồi: “*Có chơi nữa không, vào game đi.*”

Trịnh Bồi Bồi chưa trả lời, cậu ta liền ở trong game trang bị mấy món đồ cho mình, đến lúc cậu đã xài một xấp tiền giấy để trang bị đủ đồ thì Trịnh Bồi Bồi mới nhắn tin lại.

“*anh Úc ngủ rồi, tôi cũng ngủ đây, không chơi nữa.*”

...???!!! Mình đã phải vượt qua trăm cay nghìn đắng, còn tiêu mất một số tiền, đao cũng mài sáng bóng rồi, chỉ đợi đến lúc mang người ta bay lượn khắp nơi thôi mà.

Lục Gia Diệp không cam lòng mà nhún vai: “Vào đi vào đi mà, chơi hai ván thôi, tôi đảm bảo sẽ giúp cậu thắng.”

“Có cái rắm ý! Cậu không làm vương chân tôi thì thôi, ở đây mà đòi giúp tôi thắng, tôi ngủ đây, bai bai.”

Lục Gia Diệp tí nữa thì học máu.

Lúc cậu ta âm ỉ quay về phòng, Hạ Chi Tuyền mới nằm xuống, vẫn chưa ngủ, thấy thế liền hỏi: “Mới đó đã chơi xong rồi à?”

“...” Lục Gia Diệp bỏ nhào xuống giường, buồn bực kêu gào trong chăn: “Ông đây sẽ không bao giờ tin lời con gái nữa! Đồ lừa đảo! Tất cả đều là đồ lừa đảo!”

Hạ Chi Tuyền liếc nhìn cậu ta, chờ cậu ta phát điên xong rồi nằm cứng đờ trên giường, lúc ấy cậu mới cầm điện thoại, đề vào phím tin nhắn thoại, nói với bên kia: “Nghỉ ngơi sớm đi nhé, ngủ ngon.” Giọng nói vô cùng dịu dàng, hoàn toàn khác so với sự lạnh lùng thường ngày.

Lục Gia Diệp ngồi bật dậy như con cá chép, cùng Hạ Chi Tuyền bốn mắt nhìn nhau, thầm nghĩ mình đánh không lại cậu ấy nên lại nằm xuống, kéo chăn lên ngủ.

Hôm sau, theo kế hoạch cả nhóm sẽ đi dạo trung tâm mua sắm IFS và khu Thái Cổ Lý.

Lúc ăn sáng, Trịnh Bồi Bồi rất vui vẻ nói: “Minh leo núi bị đi chứng rồi, đi bước nào cũng thấy đau ý, sợ không đi dạo phố nổi đâu, hôm nay mình còn định sẽ nằm ườn trong khách sạn cơ.”

Lục Gia Diệp cũng đồng cảm: “Hôm nay lưng với eo còn nhức hơn cả hôm qua, hay là hôm nay cứ ở trong khách sạn chơi đi.”

Cố Tư Úc nói: “Vậy bọn mình chia ra vậy, khó có dịp được nghỉ, mình muốn ra ngoài đi dạo một chút.”

Hương Lê, Trương Hán Dịch và Tô Hàn không leo núi nên sức khỏe rất tốt, tất nhiên sẽ đi ra ngoài chơi, Chu Kiều là một cậu con trai cứng nhắc, không có hứng thú với việc dạo phố, hai ngày vừa rồi leo núi cũng hơi mệt, nên chọn ở lại khách sạn nghỉ ngơi.

Thế là có ba người ở lại khách sạn, Hạ Chi Tuyền cùng Cố Tư Úc và ba người bạn đi dạo phố.

Ngày lễ Quốc Khánh người đến người đi tập nập trên đường phố, cực kỳ náo nhiệt.

Con gái rất thích đi dạo phố, Cố Tư Úc cũng không ngoại lệ, cô với Hương Lê và Trương Hán Dịch đi xem cái này một tí cái kia một tí, trông rất vui vẻ.

Cố Tư Úc cùng Hương Lê xếp hàng mua trà sữa, Hạ Chi Tuyền thấy có người đang cầm máy ảnh hướng ống kính vào Cố Tư Úc, liền bước nhanh tới ngăn lại.

Cả nhóm lại đi vào khu Thái Cổ Lý, Hạ Chi Tuyền trông thấy một cửa hàng Pandora, liền ôm vai Cố Tư Úc nói: “Tôi đưa Cố Tư Úc đi mua ít đồ, một lúc nữa gặp nhau ở quán trà sữa vừa này nhé.”

Tô Hàn hiểu ý, cười híp mắt chào hai người rồi dẫn hai cô bạn rời đi.

Cố Tư Úc ngạc nhiên nhìn Hạ Chi Tuyền: “Anh muốn dẫn em đi mua gì thế?”

Hạ Chi Tuyền đưa cô vào cửa hàng Pandora, nói: “Vào đây xem chút.”

Cậu ngắm nghía quầy hàng một lúc, sau đó chọn được một cái charm rất đáng yêu có chủ đề du lịch, cậu lấy nó gắn vào chiếc vòng đang đeo trên tay Cố Tư Úc, nói: “Unforgettable moment, kỉ niệm lần đầu tiên chúng ta cùng nhau đi du lịch, cùng nhau leo lên đỉnh Nga Mi ngắm mặt trời mọc.”

Cố Tư Úc mở to mắt nhìn, quà tặng à...

Niềm vui tới quá bất ngờ, cô không kịp chuẩn bị, cũng không biết nên nói gì.

“Thích không?” Cậu nhìn cô, nhỏ giọng hỏi.

Cố Tư Úc gật đầu, ngẩng lên nhìn Hạ Chi Tuyền, lại gật đầu thêm hai cái nữa, cười tươi nói: “Thích ạ! Cực kì thích!”

Hạ Chi Tuyền nhìn cô cười, cảm thấy rất hài lòng.

“Em cũng mua quà tặng anh.” Cố Tư Úc vội nói.

“Humm? Em muốn tặng gì cho anh?” Hạ Chi Tuyền nhướn mày, “Trương Ớt thì không cần đâu, anh vẫn chưa ăn hết.”

“không phải...” Cố Tư Úc thấy hơi ngượng, nếu nói một cách nghiêm khắc thì Trương Ớt không thể tính là quà được, chỉ là chút thành ý của nhà cô mà thôi.

Cố Tư Úc kéo Hạ Chi Tuyền vào một cửa hàng, nghiêm túc chọn lựa, sau đó cầm một cái áo khoác bóng chày đưa cho cậu: “Anh mặc thử đi!”

Hạ Chi Tuyền cởi áo khoác đang mặc ra đưa cho Cố Tư Úc, sau đó mặc cái áo cô vừa chọn.

Nhân hiệu này chuyên về trang phục bóng chày, kiểu dáng rất đẹp, mặc lên người Hạ Chi Tuyền trông rất trẻ trung và thời thượng, không thua kém gì người mẫu trên tấm áp phích trong cửa hàng, các nhân viên cũng đứng bên cạnh khen không dứt miệng.

Cố Tư Úc lại chọn một cái mũ lưỡi trai rồi đội lên cho cậu.

Hạ Chi Tuyền thay áo xong, hai tay rút túi quần, đứng trước mặt Cố Tư Úc cho cô nhận xét.

Hầu hết thời gian cậu đều mặc đồng phục học sinh, không thì cũng là quần áo hơi hướng thể thao, không có phong cách cố định, vóc dáng cậu khá cao lớn, mặc đồ đẹp trông lại càng đẹp trai hơn.

“Thế nào?” Hạ Chi Tuyền hỏi.

Cố Tư Úc mỉm cười, ổn định lại nhịp tim đang tăng nhanh, gật đầu như bấm nút: “Đẹp lắm.”

Hạ Chi Tuyền cũng chọn một cái áo khoác nữ màu sắc tương tự đưa cho cô: “Em cũng mặc thử đi.”

không chỉ có áo khoác mà cậu còn chọn cả mũ cho cô nữa.

Cậu giơ tay gỡ tóc cô xuống, vuốt nhẹ mái tóc dài cho thẳng rồi đội cái mũ lưỡi trai cho cô.

Nhân viên cửa hàng đứng bên cạnh nhìn mà hai mắt bắn ra hình trái tim, cặp đôi đẹp trai xinh gái này không phải quá ngọt ngào rồi sao?

Hạ Chi Tuyền nói: “Mua cả bộ này luôn đi.”

Cố Tư Úc vui vẻ đồng ý: “Vâng ạ.”

Nhân viên cửa hàng chuẩn bị đóng gói hai cái áo lại, Hạ Chi Tuyền nói: “không cần gói đâu, cắt mác đi cho em là được.”

“Dạ vâng.” Nhân viên cửa hàng hiểu ngay, vừa cười vừa cắt mác áo, mua hai cái áo làm đồ đôi, chắc là rất muốn được mặc ngay để cùng bạn gái nhỏ khoe ân ái đây mà.

Hạ Chi Tuyền đưa áo cho Cố Tư Úc: “Mua áo mới thì mặc áo mới luôn đi.”

Cố Tư Úc không phản đối, thay áo luôn.

Áo khoác mặc lúc trước được gói vào túi, Hạ Chi Tuyền một tay cầm túi một tay ôm vai Cố Tư Úc, cùng nhau rời khỏi cửa hàng.

Cậu liếc nhìn cô gái đi bên cạnh mình, khóe môi hiện lên một nụ cười ẩn chứa khát vọng chiếm hữu.

Có một cặp đôi đi ngang qua họ, cô gái không ngừng quay đầu nhìn, kéo tay bạn trai nói: “Đôi kia mặc đồ đẹp quá, bọn mình cũng đi mua đi!”

Hạ Chi Tuyền đưa Cố Tư Úc đi dạo vòng quanh, Cố Tư Úc nói: “Bọn mình có nên quay về tập hợp với nhóm Tô Hàn luôn không?”

Hạ Chi Tuyền đáp: “không vội, bên đó sẽ biết tính toán thời gian.”

Khó có khi được tách đoàn đi riêng với nhau thế này, cậu hoàn toàn không có suy nghĩ về tập hợp ngay.

Cố Tư Úc lại nói: “Nhờ mấy bạn ý đang đợi bọn mình thì sao?”

Hạ Chi Tuyền: “Nếu chờ lâu thì nhất định sẽ nhấn tin vào nhóm.”

“Cũng đúng...” Cố Tư Úc gật đầu.

Hạ Chi Tuyền rất vui, Tô Hàn là người rất tinh ý, trong thời khắc quan trọng sẽ không làm cho người ta phải bực bội.

Hạ Chi Tuyền lại dẫn Cố Tư Úc vào một cửa hàng khác, cô hỏi: “anh muốn xem cái gì?”

“Bọn mình chọn ốp điện thoại đi.” Mặc dù điện thoại của cả hai không cùng một kiểu, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc chọn ốp giống nhau.

Mua ốp điện thoại xong, cậu lại dẫn cô đi mua cốc rồi mua giày dép, Cố Tư Úc sợ hãi than: “thì ra anh cũng là người cuồng mua sắm à.”

Tâm trạng Hạ Chi Tuyền đang rất tốt, cậu khẽ cười, đáp: “Đúng vậy.”

không mua thì làm sao thay đổi đồ dùng của cả hai thành đồ đôi được.

Mỗi lần Cố Tư Úc đòi trả tiền, Hạ Chi Tuyền đều không ngăn cản.

Dù sao thì cậu trả hay cô trả cũng như nhau thôi, sau này tiền cậu kiếm được sẽ đều đưa cho cô tiêu xài hết.

Ý nghĩ này hiện lên, ánh mắt cậu khi nhìn cô lại càng thêm dịu dàng, tựa như đang ngắm nhìn người vợ của mình mười năm sau vậy.

Sau khi hai người thu hoạch được rất nhiều đồ, quay về gặp nhóm Tô Hàn, ba người kia trông thấy mà sợ ngấy người.

Nhóm Tô Hàn đang ngồi trên ghế, vừa uống trà sữa vừa nhìn xung quanh, thấy hai người kia từ xa đi tới mà suýt mù mắt.

Hương Lê ngạc nhiên hô lên: “Hai cậu ấy đang mặc đồ đôi đấy à? Đẹp quá đi!”

Trương Hàn Dịch cũng thốt lên: “Quá đẹp ý! Người đẹp mặc gì cũng đẹp!”

Tô Hàn chặc chặc hai tiếng: “Không hổ là học thần đẹp trai của trường Long Hưng chúng ta.”

Hương Lê nói nhỏ: “Hai cậu ấy có phải... đang yêu nhau rồi không?”

Tô Hàn nói: “Hai cậu là bạn thân của em gái má lúm, câu hỏi này phải là tôi hỏi hai cậu mới đúng, hỏi A Tuyền thì chắc chắn không nghe được đáp án đâu.”

Trương Hàn Dịch: “... Tư Úc chỉ nói là hai người rất thân nhau, bố mẹ hai bên cũng có quan hệ tốt.”

Đôi khi hai người ngồi xuống, cả bọn lại vừa nói chuyện vừa nghịch điện thoại, Tô Hàn lúc này lại phát hiện thêm một điều là hai người này còn dùng cả ốp điện thoại đôi nữa...

A Tuyền trước giờ không phải là người sến như vậy đâu, cậu luôn tỏ ra xa cách với đám con gái, thư tình nhận được đều vứt vào thùng rác, thỉnh thoảng mấy thằng con trai có nói chuyện về các cô bạn gái, về mặt cậu đều rất thờ ơ.

Buổi tối Trịnh Bồi Bồi cùng Chu Kiều và Lục Gia Diệp đi ra ngoài tụ họp với năm người kia, đi ăn tối rồi dạo chợ đêm.

Trịnh Bồi Bồi vừa gặp đã chú ý ngay đến hai người mặc đồ đôi kia: “Chắc chắc... Chắc chắc chắc...”

Cố Tư Úc cười híp mắt hỏi: “Đẹp không?”

“Đẹp lắm đẹp lắm” Trịnh Bồi Bồi chân thành khen ngợi, đẹp đến ghen tỵ luôn ý.

“Cửa hàng này bán đồ đẹp lắm, mình dẫn cậu đi mua một cái như thế nhé?” Cố Tư Úc nhiệt tình rủ rê.

Trịnh Bồi Bồi liếc nhìn gương mặt lạnh lùng của Hạ Chi Tuyền, rất hiểu ý mà nói: “Thôi, mình không hợp với phong cách này.”

cô nào dám xen vào giữa hai người đang ăn mặc rất xứng đôi này chứ, nếu thêm một người mặc đồ giống thế thì thành ra là đồng phục nhóm rồi chứ không phải đồ đôi nữa... Chắc Hạ Chi Tuyền sẽ tức phát điên lên mất.

Trịnh Bồi Bồi mặc dù rất muốn chọc tức Hạ Chi Tuyền, nhưng cũng biết chừng mực.

Hôm nay Lục Gia Diệp ở khách sạn chơi game với Trịnh Bồi Bồi, được nghe cô gọi lảnh trai tốt vô số lần, nên lúc này tâm trạng rất bay bổng, chẳng quan tâm đến Hạ Chi Tuyền với Cố Tư Úc nữa, miệng cứ mỉm cười mãi.

Chiều hôm sau, hành trình đến Thành Đô kết thúc, kì nghỉ lễ cũng chỉ còn một ngày.

Lúc về ở ga tàu rất đông người, vì để tiết kiệm thời gian, cả bọn đã quyết định đi máy bay.

Ai nấy đều lưu luyến không rời, buồn bã ngồi trên chuyến bay trở về nhà.

Trịnh Bồi Bồi nói: “Kì nghỉ dài tiếp theo là nghỉ đông, bọn mình lại lên kế hoạch đi du lịch cùng nhau tiếp được không?”

Lục Gia Diệp hưởng ứng: “Được!”

Cố Tư Úc cũng nói: “Đồng ý!”

Hương Lê và Trương Hàn Dịch cũng tán thành, nhưng cả bọn đều nghĩ là lần sau sẽ đi chơi thoải mái một chút, không leo núi nữa.

Lục Gia Diệp nói: “Lần sau cứ để Lục gia đây lên kế hoạch, đảm bảo sẽ cho các cậu một chuyến hành trình vừa vui vẻ vừa lãng mạn.”

Trịnh Bồi Bồi lo lắng: “Đừng có làm hỏng chuyện đấy!”

Lục Gia Diệp hậm hực: “Cứ chờ đó!”

Trở về thành phố C, còn một ngày nghỉ nữa, những ai nhà ở thành phố C đều về nhà, còn Cố Tư Úc thì định sẽ về trường luôn.

Hạ Chi Tuyền nói: “Mẹ anh bảo anh đưa em về nhà ăn cơm.”

Cố Tư Úc từ chối: “Để lần sau đi, em muốn về phòng nghỉ ngơi.”

Hạ Chi Tuyền thấy có vẻ là cô chơi mệt quá rồi, cần được ở một mình nghỉ ngơi, cho nên cũng không ép.

Lúc Cố Tư Úc về phòng kí túc thì thấy Lam Hiểu Thu cũng đã ở đây rồi.

Bắt chuyện vài câu xong, cả hai lại bận rộn làm những việc riêng của mình.

Bây giờ ngày nghỉ này đâu phải là được chơi thoải mái đâu, còn cả đồng lớn bài tập đang chờ đó.

thật ra thì lúc lên đường đi du lịch, Cố Tư Úc đã nhét cả sách vở và bài tập vào trong túi rồi, nhưng mà cho đến lúc trở về, mấy cuốn sách đó vẫn không được sờ đến...

Ngày nghỉ cuối cùng, cô ở trong phòng vui đùa vào làm bài tập, có mấy bài ngày mai đi học phải nộp luôn rồi.

Sợ Trịnh Bồi Bồi quên, cô còn nhắc riêng trong wechat cho cô nàng: “*Ngày mai phải nộp hai tờ bài tập Toán, một tờ tiếng anh, một tờ Lý và một tờ Hóa đấy!*”

Trịnh Bồi Bồi: “...Ôi mẹ ơi, mình nghe mà sợ đến nhũn cả chân rồi.”

Trịnh Bồi Bồi: “*Cố lên anh Úc, tối nay mình sẽ về kí túc chép bài của cậu!*”

Cố Tư Úc: “*Lúc này mình không phải là anh Úc, mà chỉ là một em gái học dốt thôi...*”

Trịnh Bồi Bồi: “...không sợ, cậu còn có anh trai học thần mà.”

Trịnh Bồi Bồi: “*không làm xong thì cứ lấy bài của cậu ấy mà chép.*”

Chép bài của Hạ Chi Tuyền á? Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu thì đã bị Cố Tư Úc dập chết.

Sao cô có thể hèn mọn đến vậy chứ! Đến cả bài tập cũng phải chép của người ta! Mất thể diện chết đi được!

Thà nộp giấy trắng còn hơn là chép bài của cậu ấy!

Giờ truy bài sáng hôm sau, Trịnh Bồi Bồi trông thấy Hạ Chi Tuyền đi vào lớp thì huých tay Cố Tư Úc ngay, nói: “Học thần tới rồi kìa, mau đi mượn bài tập của cậu ấy đi... Tranh thủ giờ truy bài, không thì không kịp đâu.”

Cố Tư Úc: “...” Xấu hổ lắm

“Cậu muốn bị phạt đứng, muốn bị phê bình sao? Lão Vương ác lắm đó!” Trịnh Bồi Bồi dọa.

“Hạ Chi Tuyền cũng đi chơi với bọn mình mà, chắc gì đã làm bài tập...”

“Cứ hỏi thử xem, dù sao người ta cũng là học thần.”

Cố Tư Úc nhìn Hạ Chi Tuyền lúc này đã ngồi xuống, còn chưa mở miệng thì dừng khựng như bị rút cạn rồi, lúng túng đến mức đỏ bừng cả hai má.

“Sao thế?” Hạ Chi Tuyền phát hiện cô có điều muốn nói.

Cố Tư Úc hỏi nhỏ: “anh làm xong bài tập chưa?”

“Xong rồi.” Cậu thân nhiên đáp.

“Làm xong hết rồi á?” Cố Tư Úc kinh ngạc.

Hạ Chi Tuyền lại nói: “Trong ngày nghỉ đầu tiên trước khi đi chơi anh đã làm xong hết bài rồi.”

“...”

- - -

Editor: Gì chứ riêng về khoản sướng trước khổ sau thì là nỗi buồn không của riêng ai)) Nghỉ lễ rồi còn bài với chả tập, vớ vẩn)

Chương 40

Edit: Ngân Nhi

Trịnh Bồi Bồi nghe thấy thế thì vui lắm, học thần đúng là không bao giờ làm cho người ta thất vọng.

cô ngồi bên cạnh huyệt Cổ Tư Úc mãi, ý bảo cô bạn mau lấy bài để còn chép.

Cổ Tư Úc đành phải mặt dày nói: “Vây...anh có thể cho em mượn xem chút được không?”

sự chênh lệch khổng lồ giữa người với người đã khiến cho cô đẹp nổi xấu hổ sang một bên.

Đừng nói là ngày nghỉ đầu tiên, mà cả ngày hôm qua cô ở trong phòng vui đầu vào làm bài thì cũng chỉ xong được môn anh, Toán thì còn một tờ toàn bài khó, mấy môn khác thì...Thôi đừng nhắc nữa.

Hạ Chi Tuyền lấy vở trong ngăn bàn ra, Cổ Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi hai mắt sáng lấp lánh nhìn cậu, ánh mắt tràn ngập sự khao khát và nóng lòng.

Cậu lấy bài tập ra, Cổ Tư Úc đang định giờ tay cầm lấy thì cậu lại tránh đi, xấu xa cười nói: “Cho em mượn xem thì anh được lợi gì?”

Cổ Tư Úc không biết phải làm sao, đành phải chấp tay trước ngực, nét mặt tha thiết nhìn cậu nói: “Giúp em đi mà, anh muốn được lợi gì?”

“...” Trịnh Bồi Bồi sốt ruột, đang thời khắc nước sôi lửa bỏng thế này mà cậu ta còn tán tỉnh được! Mẹ nó, đúng là đám học thần không thể hiểu được nỗi khổ của mấy đứa học dốt!

Lúc Cổ Tư Úc đang bó tay, Trịnh Bồi Bồi liền đứng dậy, rướn người ra trước nói: “Tất nhiên là sẽ có phúc lợi lớn rồi! Em gái má lúm sẽ cho cậu hôn một cái rồi bẻ lên xoay vòng vòng được chưa! Đưa bài cho tôi mau!” nói xong, tranh thủ Hạ Chi Tuyền còn đang ngỡ ngàng thì cô đã cướp lấy đồng vở bài tập.

Cổ Tư Úc và Hạ Chi Tuyền nhìn nhau: “...”

Trong lòng cô thầm than, cậu vừa rồi là Trịnh Bồi Bồi nói chứ không phải em nói đâu nhé.

Lúc Trịnh Bồi Bồi cướp được chiến lợi phẩm, hai cô gái bắt đầu lao vào chép.

Lục Gia Diệp ngáp ngắn ngáp dài, lơ đãng đi vào lớp, trong lớp đang bao phủ bởi bầu không khí học tập chăm chỉ, khiến cho cậu ta loáng thoáng nhớ ra là có bài tập về nhà, cậu ta gỡ mái tóc rối, nói với Hạ Chi Tuyền: “Cho tôi mượn bài tập để chép nào.”

Hạ Chi Tuyền liếc sang dãy bên cạnh, nói: “Hai người kia đang cầm...”

Lục Gia Diệp: “...??”

Trông thấy hai cô gái đang múa bút điên loạn, cậu ta ngẩn người: “không phải chứ? Các cô em cũng sa đọa thế rồi hả?”

Vậy là đáp án tiêu chuẩn của Hạ Chi Tuyền đã có người giành trước, hơn nữa có vẻ như sẽ không trả lại ngay, cho nên Lục Gia Diệp đành phải mượn bài của Tô Hàn.

Cổ Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi ngồi chép bài dạng trắc nghiệm và viết lời giải, không quên nhắc nhau: “Đừng có chép giống hệt, hai đứa mình không bao giờ có chuyện giải đúng hết đâu, chép sai mấy câu đi...”

Đến lúc chép mấy bài điền câu trả lời, cả hai đều tròn mắt.

Sao học thần lại không ghi các bước giải vậy? Cùng lắm có bài thì viết chưa đến ba bước đã ra đáp án rồi, còn hầu hết là viết gọn lỏn mỗi cái đáp số không.

Giống như lời giải trong sách tham khảo hay viết ở cuối sách vậy.

Cổ Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi hai mắt nhìn nhau.

Chỉ có học thần, người có thành tích đứng đầu thành phố mới có thể làm như vậy thôi, chứ các cô mà viết mỗi đáp án vào bài thì chỉ có nước chết...

Cùng lúc đó Lục Gia Diệp cũng đang chép bài của Tô Hàn, vừa chép vừa cần nhai: “Cậu làm dài dòng thế! Sao không học A Tuyền ý, ngắn gọn súc tích, đỡ tốn sức chép hơn bao nhiêu.”

Trịnh Bồi Bồi nghe thấy vậy thì lập tức cầm bài của Hạ Chi Tuyền đi sang bên đó, đập xuống bàn nói: “Cậu thích ngắn gọn thì tôi cho này! Đưa bài của Tô Hàn đây!”

“Ồ này, ơ, ơ, ô kìa, cậu làm gì đấy? Ăn cướp à!” Lục Gia Diệp nói.

Trịnh Bồi Bồi trừng mắt quát: “Có đổi không?!”

“Cậu muốn đổi thì đổi thôi, cầm đi cầm đi.” Lục Gia Diệp thay đổi 180 độ, cười tủm tỉm nói.

Trịnh Bồi Bồi lờm cậu ta một cái rồi cầm lấy bài tập của Tô Hàn.

Lục Gia Diệp nhìn lưng cô bạn, nói: “Chắc, hồ cái lại nổi điên rồi, làm tôi tỉnh cả ngủ.”

So sánh với cách giải bài kiểu thiên tài của Hạ Chi Tuyền thì Tô Hàn lại ngược lại, cậu giải đề rất quy củ, đến nơi đến chốn, làm cho hai cô nàng học tra cảm động rơi nước mắt mà ngồi chép.

cô giáo chủ nhiệm đi giày cao gót chậm rãi bước vào lớp, kiểm tra tình hình truy bài buổi sáng.

Lúc nghe thấy tiếng giày cao gót thì tiếng lật giờ sách của cả lớp cũng ồn ào hơn hẳn.

Cố Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi vội vàng lấy sách che đi chỗ bài tập đang chép, trong lòng run sợ.

Cả hai đang lo lắng thì bất ngờ thấy Hạ Chi Tuyền đứng dậy đi lên chỗ bục giảng, trong tay cậu còn cầm một quyển sách, hình như là có câu hỏi muốn hỏi cô thì phải.

Sau đó hai cô lại thấy Hạ Chi Tuyền và cô chủ nhiệm đi ra khỏi lớp học...

Qua cửa sổ, hai người đứng quay lưng lại lớp, ở chỗ hành lang thảo luận với nhau.

Trịnh Bồi Bồi khẽ hô lên: “Yes! Thoát rồi! Mau chép tiếp đi!”

Hai cô gái lại tiếp tục tranh thủ thời gian để hoàn thành bài tập.

Lục Gia Diệp ngồi bên kia vừa chép vừa thở dài nói: “A Tuyền vì để cho tôi chép bài thuận lợi nên đã ra tay yểm trợ, tôi sắp bị tình anh em sâu đậm này làm cho cảm động phát khóc rồi đây.”

Bài tập đã xong, cả bọn đều yên tâm ngồi học.

không bao lâu sau thì Hạ Chi Tuyền quay về chỗ của mình.

Lục Gia Diệp giờ ngón cái nói với cậu: “Đúng là anh em chí cốt của tôi.”

Hạ Chi Tuyền liếc cậu ta: “Đừng có mà tưởng bỏ.”

Lúc ăn sáng, Cố Tư Úc không thấy ngon miệng, Trịnh Bồi Bồi cùng Hường Lê và Trương Hân Dịch thì vui vẻ cười cười nói nói, còn cô thì khá yên lặng.

Ngày nghỉ chỉ lo chơi mà không thêm làm bài tập, đến hôm đi học mới lấy bài người khác để chép, việc này khiến cô cực kỳ khó chịu với bản thân.

Nhất là cô lại còn mượn bài của Hạ Chi Tuyền nữa...

Cậu ấy cũng đi chơi cùng cô, vậy mà bài tập đã làm xong hết rồi.

Còn cô thì...Sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy chứ?

Nhóm Hạ Chi Tuyền ngồi cách đó không xa, cậu thấy Cố Tư Úc cứ ngồi ngoáy cháo trong bát, chỉ mới ăn có vài thìa, bánh bao để bên cạnh thì không đụng đến.

Đội mấy cô gái đi rồi, Hạ Chi Tuyền liền đi tới quầy bán quà vặt mua một cốc sữa tươi và một cái sandwich rồi mang vào lớp.

Trong lớp, Cố Tư Úc đang ngồi đọc sách làm bài tập.

cô đã rút ra được một kinh nghiệm xương máu sau lần này rồi, dịp nghỉ tới nhất định phải làm xong bài tập từ sớm, kiên quyết không được mượn bài người khác để chép nữa!

Hạ Chi Tuyền để đồ ăn lên bàn học của cô, Cố Tư Úc ngẩng lên nhìn, thấy thế thì nói: “Em đã ăn sáng rồi mà.”

Hạ Chi Tuyền nói: “anh lỡ mua nhiều quá, không muốn lãng phí, em ăn hộ anh đi.”

Cố Tư Úc nghe cậu nhòe thế thì cũng rất nghe lời mà ngồi ăn.

Hạ Chi Tuyền ngồi vào chỗ của Trịnh Bồi Bồi, hỏi cô: “Tâm trạng không được tốt à?”

“...không ạ.” Cố Tư Úc phủ nhận ngay.

Hạ Chi Tuyền búng nhẹ vào đầu cô: “anh bảo này, em không biết nói dối, nét mặt của em không giấu được tâm sự trong lòng đâu.”

Cố Tư Úc mím môi, nuốt miếng bánh trong miệng xuống, nói: “Cũng không có gì...Em chỉ cảm thấy là mình không có tiền đồ gì cả...Chép bài tập để đối phó...” Ngập ngừng vài câu xong, cô lại kiên định mà nói tiếp: “sẽ không có lần sau đâu! Lần sau nhất định em sẽ không chép bài tập của người khác nữa!”

Hạ Chi Tuyền khẽ cười, nói: “anh còn tưởng là chuyện gì.”

“...?”

“anh không có ý kiến gì, chỉ muốn nhắc em là phải ngoan ngoãn ăn hết chỗ đồ ăn này đây nhé.”

“...!!” Chuyện cô chép bài tập chẳng lẽ không đáng để nói đến sao?

Cũng kỳ lạ thật, lúc này cô không còn cảm thấy buồn bã nữa rồi.

Hạ Chi Tuyền không quan tâm đến chuyện đó, cho nên dường như cô cũng ném đi được gánh nặng trong lòng.

Tháng mười, trời cứ mưa tầm tã.

Hôm nay học sinh được nghỉ tập thể dục giữa giờ vì trời mưa, cho nên hầu hết mọi người chỉ loanh quanh ở trong lớp hoặc đứng ngoài hành lang.

Hạ Chi Tuyền vừa mới quay trở về chỗ, cầm cốc đồ uống mà bọn Chu Kiều mới mua, đang chuẩn bị uống thì thấy lớp trưởng Lam Hiểu Thu cầm một quyển sách đi tới bàn cậu, hỏi nhỏ: “Bạn học Hạ, cậu có biết bài này làm thế nào không?”

Hạ Chi Tuyền chậm rãi uống mấy ngụm, để cốc xuống, liếc nhìn trang sách rồi lạnh nhạt đáp: “không biết.”

“...” Lam Hiểu Thu im lặng vài giây, có hơi buồn rầu, “Thầy dạy Toán nói là mình có thể hỏi cậu...Cậu xem lại một lần được không?”

Lam Hiểu Thu để sách lên bàn cậu, cầm bút chỉ vào bài cần hỏi.

Ánh mắt Hạ Chi Tuyền lộ ra sự mất kiên nhẫn, nét mặt cũng không hề che giấu cảm xúc, nói: “Tôi nói rồi, tôi không biết làm.”

Lam Hiểu Thu lúng túng đứng yên tại chỗ, gượng cười nói: “thật ngại quá, làm phiền cậu rồi, để mình đi hỏi thầy vậy.”

Lúc Lam Hiểu Thu đi rồi, Trịnh Bồi Bồi ghé vào tai Cố Tư Úc nói: “không đi hỏi thầy mà lại hỏi Hạ Chi Tuyền, đúng là rảnh rồi kiếm việc để làm. Ai mà không biết Hạ Chi Tuyền rất ghét giảng bài cho người ta chứ, thế mà cậu ta còn cố mà tới gây sự chú ý, đảm bảo có vấn đề...không biết có phải cậu ta thích ai rồi không?”

“...?” Cố Tư Úc ngạc nhiên nhìn Trịnh Bồi Bồi, “Có phải cậu nghĩ quá lên rồi không?”

“không tin thì bọn mình cứ nhìn mà xem, chắc chắn là cậu ta thích một trong bốn người của nhóm đó, dạo này còn cứ thấy đi loanh quanh xuống đây nữa.”

“...”

Cố Tư Úc thấy hơi khô cổ, cầm cốc định đi lấy nước thì Hạ Chi Tuyền lại giành lấy, nói: “anh lấy giúp em.”

Bình nước ở cạnh hành lang, đúng lúc này có mấy học sinh đang đùa nghịch, Hạ Chi Tuyền không tránh né gì mà đi thi đụng phải bọn họ, người lui về sau một bước, cái cốc trong tay cũng rơi xuống đất.

Cốc cô dùng là cốc sứ, bị rơi nên đã vỡ tan tành.

Cố Tư Úc mở to mắt nhìn, Hạ Chi Tuyền cầm chổi quét mảnh vỡ rồi đổ vào thùng rác, quay về chỗ đưa cốc đồ uống của mình cho Cố Tư Úc: “Em uống tạm của anh đi.”

Cố Tư Úc nhìn cốc nước mà cậu đã uống một nửa, không nói gì, Hạ Chi Tuyền thấy vậy liền nói: “Trước còn cướp nước của anh để uống, giờ lại chê rồi à?”

“không phải...” cô lập tức phủ nhận, sau đó cầm lấy uống một hớp lớn.

Hạ Chi Tuyền vui vẻ gật đầu, nói: “À, ở Thành Đô bọn mình đã mua một cái cốc mới rồi đúng không? Bây giờ em có thể đem nó ra dùng rồi.”

“Vâng.” Cố Tư Úc gật đầu đáp, trong lúc nhất thời không kịp nghĩ ra là có điều gì đó sai sai.

Buổi chiều, Cố Tư Úc cầm cái cốc mới đi vào lớp.

Hạ Chi Tuyền nói: “Đẹp đấy, vậy anh cũng có thể dùng rồi.”

Thế là ngày hôm sau cậu cũng cầm cái cốc mới theo luôn.

Hai cái cốc của hai người chỉ cách nhau một lối đi, được đặt ở góc bàn, một cái màu hồng và một cái màu xanh da trời, có in hình hoạt hình, một cái hình con mèo và một cái hình con sói, rất đáng yêu, hai cái hình đối xứng với nhau, cách một lối đi trông như đang muốn hôn nhau vậy.

Lúc ngồi học, Hạ Chi Tuyền cứ nhìn hai cái cốc, khoe miệng cong lên, yên lặng mỉm cười.

Cố Tư Úc gặp bài khó giải mãi không được, bắt đầu dĩ phải nhờ tới sự giúp đỡ của Hạ Chi Tuyền.

cô đứng bên cạnh cậu, cúi người xuống nói, Hạ Chi Tuyền nghe xong liền đá một phát vào ghế Lục Gia Diệp đang ngồi, nói: “Cậu sang bên kia ngồi đi.”

“Được được, không quấy rầy hai người.” Lục Gia Diệp cực kì phối hợp mà đứng dậy.

Hạ Chi Tuyền ngồi vào ghế của Lục Gia Diệp, để Cố Tư Úc ngồi vào ghế của mình.

Trịnh Bồi Bồi ngồi cầm đầu vào đọc truyện tranh, đúng lúc đang đến một cảnh khá nóng...

Lục Gia Diệp ghé sát vào, đọc lời thoại trong truyện rồi hạ thấp giọng diễn lại: “cô gái, em có thấy thỏa mãn không?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Edit: Ngân Nhi

Trịnh Bồi Bồi đang đỏ mặt tìm đập xem cảnh hot, đột nhiên nghe thấy có người thuyết minh lại lời nhân vật thì giật bắn người, lấy tay che truyện rồi ngẩng đầu lên nhìn.

Lục Gia Diệp ngồi vào chỗ của Cố Tư Úc, hai tay ôm ngực, mờ ám nháy mắt với cô bạn một cái: “Truyện sắc gì đấy? Cho tôi đọc chung với nào.”

Trịnh Bồi Bồi đỏ bừng mặt, tức điên người, chỉ muốn mắng chết cậu ta thôi, nhưng lúc mở miệng thì lại tự động nhỏ tiếng lại, cắn răng nói: “Sắc cái đầu cậu ý! Truyện người ta có nội dung hẳn hoi nhé! Hiểu chưa?”

“Ồ...” Lục Gia Diệp gật đầu, vuốt cằm, tỏ vẻ suy nghĩ sâu xa: “Võ tay cho tình yêu(*), đúng là có nội dung thật.”

(*) *Các chế cử liên tưởng tiếng võ tay với cái tiếng ấy ấy nhé*

“...Tôi chỉ muốn đánh chết cậu thôi!” Trịnh Bồi Bồi không nhịn nổi nữa, nhét quyển truyện tranh vào trong cặp, sau đó cuộn tròn quyển sách tiếng anh trên bàn rồi giong về phía cậu ta.

“không phải chứ, tôi chỉ muốn thảo luận về nội dung truyện thôi mà, sao cậu lại đánh tôi...” Lục Gia Diệp chạy còn Trịnh Bồi Bồi đuổi, “Bà cô ơi, cái tính này của cậu có thể bớt bớt lại không hả?”

“Tính của tôi rất tốt!” Trịnh Bồi Bồi gào lên.

Cả lớp ai nấy đều nhìn bọn họ, trước thì còn thấy sợ thay Lục Gia Diệp, còn giờ thì ai cũng chuyện trò vui vẻ, ngồi xem hỏ cái đuổi bắt chó sói, việc này đã trở thành một tiết mục giải trí hấp dẫn sau giờ học của cả lớp.

“Đừng nói là đang yêu, ngay cả vợ chồng mới cưới người ta vẫn còn ngọt ngào với nhau, sao hai đứa kia lại khác biệt thế nhỉ?” Có người hoài nghi nói.

“không hiểu à? Đây người ta gọi là đánh là thương mắng là yêu, phải đánh chửi nhau mới là yêu nhau nhé.”

“Cũng đúng!”

Tô Hàn nghe hai người ngồi đằng trước bàn luận xong thì đá luôn vào cái ghế cả hai đang ngồi, hai cậu nam sinh ngạc nhiên quay đầu nhìn, cậu chỉ mỉm cười nói: “Đừng có nói linh tinh.” Tuy miệng đang mỉm cười nhưng ánh mắt thì không hề có một chút ý cười, gương mặt dịu dàng hiền lành toát ra sự lạnh lẽo.

Hai nam sinh kia không dám nói gì nữa.

Lúc Lục Gia Diệp và Trịnh Bồi Bồi đang đuổi bắt nhau thì Hạ Chi Tuyền ngồi giảng đề cho Cố Tư Úc, thấy cô cau mày, cậu cảm thấy hai người kia quá ồn ào, khiến cho cô không tập trung suy nghĩ được.

Lục Gia Diệp xoay người một cái, Trịnh Bồi Bồi đụng vào bàn Hạ Chi Tuyền, cậu kịp thời giơ tay ra đỡ lấy cái cốc. Lục Gia Diệp lại vòng ra sau, đụng vào lưng Cố Tư Úc, làm cô bị nguyệtETCH.

Hạ Chi Tuyền không nhịn nổi nữa, cậu đứng phắt dậy, nắm cổ áo Lục Gia Diệp, giữ cậu ta lại như điều hâu bắt gà con, quát khê: “Đừng có làm ồn!”

Trịnh Bồi Bồi đang ngồi ở trên ghế trống của Chu Kiều, tranh thủ lúc này giơ tay ra đánh Lục Gia Diệp, đánh liền mấy cái nên đứng không vững luôn, cứ thế ngã về phía trước, Tô Hàn thấy vậy liền vội vàng đỡ lấy cô.

Theo quán tính, Tô Hàn cũng bị ngã ra sau, cậu kịp thời chống tay lên bàn, để cho cả hai đều đứng vững.

Trịnh Bồi Bồi vịn vai Tô Hàn, sau khi ổn định lại thì mới phát hiện ra là cả hai đang dựa rất sát vào nhau, gương mặt đẹp trai của Tô Hàn cũng gần trong gang tấc, đuôi mắt khê nhướn lên, ánh mắt tỏa ra sự dịu dàng.

Mà cậu ấy dường như cũng chưa định thần lại, vẫn kinh ngạc nhìn cô, hai người không ghen mà cùng đỏ mặt.

Cố Tư Úc ngẩng đầu nhìn, thấy cảnh này thì hỏi: “Người ngọm không làm sao chứ? Có bị đau ở đâu không?”

Trịnh Bồi Bồi bối rối đứng dậy, một phút trước còn là hồ cái, giờ đã biến thành thỏ con, ngập ngừng nói: “không sao, không vấn đề gì...”

nói xong cô lại trợn mắt nhìn Lục Gia Diệp: “Lần sau tôi lại xử lý cậu!” Sau đó trở về chỗ ngồi.

Hạ Chi Tuyền thở dài: “Cuối cùng cũng yên tĩnh lại rồi.”

Cậu cầm lấy bút trong tay Cố Tư Úc, chỉ vào chỗ bài làm của cô: “Từ đoạn này em bắt đầu sai rồi...”

“Hả? Chỗ này em làm sai á?” Cố Tư Úc ngơ ngác.

“Em xem kĩ lại đi, có phải là em nhầm vận tốc với gia tốc rồi không?”

“Ồ...” Cố Tư Úc buồn bã vò đầu, “Chỗ này em không nên tính gia tốc đúng không?”

Lam Hiểu Thu ngồi ở tổ một hàng thứ hai, đang nói chuyện với một cán sự môn học, mắt thoáng nhìn qua, thấy Cố Tư Úc ngồi làm bài thì ánh mắt tỏ ra khinh thường. Một câu đơn giản như thế mà còn phải hỏi... Học kém vậy mà bình thường còn tỏ ra mình là học bá, nhưng mà kì thi giữa kì sắp đến rồi, năng lực thật sự thế nào thì sẽ nhanh chóng bị bại lộ thôi.

Đối với Cố Tư Úc, kì thi thử giữa kì giống như thanh gươm của Damocles(*) đang treo trên đầu vậy.

(*) Hình ảnh này có nguồn gốc từ một câu chuyện ngụ ngôn cổ xưa, được sử dụng như một cách nói ẩn dụ để mô tả một mối nguy hiểm đang rình rập.

Vì thế cô phải quyết tâm thay đổi thái độ học tập của năm cấp hai, nỗ lực phấn đấu học tập không quản mệt mỏi. Nhưng nếu đem so sánh với Hạ Chi Tuyền và những học sinh trong ngôi trường trọng điểm mà cô đang học này thì cô còn thua kém một khoảng rất xa.

Có lúc thầy cô nêu ví dụ thì cô vẫn nghe hiểu được, nhưng khi thầy cô ra đề cho cả lớp làm thì cô nhìn cái đã há hốc mồm, hoàn toàn không hiểu gì, khó khăn ngay một lón...

Nhìn mọi người ai cũng múa bút thành văn, cô thật sự hoài nghi không biết mình và các bạn có đúng là đang nghe cùng một bài giảng hay không nữa?

Lúc chán nản cô cũng muốn giống như Trịnh Bồi Bồi, mặc kệ tất cả, muốn đến đâu thì đến.

Nhưng mà cứ nghĩ tới sự kỳ vọng của bố mẹ... Thôi được rồi, bây giờ cô phải nhìn vào thành tích của Hạ Chi Tuyền nhiều vào, chỉ cần nghĩ tới danh hiệu đứng đầu thành phố của cậu ấy, nghĩ tới ánh hào quang của học thần, cô sẽ cảm thấy tự ti, không muốn bị thụt lại phía sau nữa.

Nếu cô kém cỏi, cậu ấy sẽ coi thường cô đúng không?

Suy nghĩ xong, cô lại cắn răng, kiên trì cố gắng, cái bài tập người khác chỉ cần mấy phút đã làm xong, còn cô thì mất tầm nửa tiếng là cùng chứ gì! Bị mất căn bản thì nỗ lực bổ sung thôi, còn tận ba năm nữa cơ mà!

Cố Tư Úc chú trọng nhất vào môn tiếng anh, vì dù sao cô cũng là cán sự môn anh của lớp, mà môn này cũng không quá khó khăn để học. Bây giờ trừ những lúc học với Hạ Chi Tuyền ra thì chính cô cũng tự nghĩ cách để nâng cao khả năng của mình, tan học về phòng là lại nghe bản tin BBC, trong trường có cả câu lạc bộ tiếng anh, hoạt động từ bảy giờ đến chín giờ mỗi tối, Cố Tư Úc giành thời gian đi mấy hôm thấy cũng khá hay, nên quyết định sẽ tới câu lạc bộ một tuần hai lần.

Hôm nay đến đó thì Cố Tư Úc gặp Lục Minh.

Vốn định giả vờ không trông thấy cậu ta, nào ngờ Lục Minh lại chủ động đi tới bắt chuyện với cô, cho nên cô đành phải xã giao mấy câu đối phó.

không ngờ là phát âm tiếng anh của Lục Minh rất được, mặc dù kém Hạ Chi Tuyền một chút, nhưng cũng có thể coi là phát âm tự nhiên lưu loát, làm cô có cảm giác như đang nói chuyện với một học sinh ngoại quốc vậy.

nói được 20 phút, Cố Tư Úc thấy hơi mệt, đa phần đều là cậu ta hỏi còn cô trả lời, mà các câu hỏi chỉ xoay quanh sở thích của cô thôi, cuối cùng cô phải tìm một cái cớ để kết thúc cuộc nói chuyện.

Lục Minh và Cố Tư Úc cùng nhau ra về, lúc ra ngoài Lục Minh cười nói: “không ngờ lại gặp được cậu ở đây, cậu có đến thư viện không?”

“Cũng thỉnh thoảng thôi...” cô không muốn thường xuyên gặp cậu ta ở đây đâu.

Cảm giác của Cố Tư Úc về Lục Minh rất phức tạp, dù sao thì ấn tượng ban đầu đã không tốt rồi, nhưng sau đó cậu ta lại cứu cô một lần...

Đương nhiên bên ngoài vẫn phải tỏ ra lịch sự, cô lên tiếng trước: “Minh về phòng đây, gặp lại sau nhé.”

Lục Minh cứ thế nhìn Cố Tư Úc đi ngày một xa.

một mình cậu ta ngồi trên bậc thang, lấy bao thuốc lá trong túi quần ra, châm một điếu rồi hút, vừa hút vừa xem điện thoại, trong wechat có một khung trò chuyện được mở ra, ở đó toàn là hình của Cố Tư Úc.

Có hình Cố Tư Úc chia sẻ trên QQ và vòng bạn bè, có hình cô tự chụp hàng ngày, Lục Minh nhìn tấm ảnh Cố Tư Úc chụp chung với Hạ Chi Tuyền, ánh mắt trở nên thâm trầm, sau khi rít mạnh một hơi thuốc, dường như nhớ tới điều gì đó, cậu ta liền khẽ nhếch môi.

không sao, đường còn dài, bây giờ vẫn chưa nói trước được điều gì.

Cố Tư Úc đi về phòng ngủ, rửa mặt mũi xong là bắt tay vào làm đề luận.

Trịnh Bồi Bồi nằm ỏ trên giường chơi game, nói với Cố Tư Úc: “anh Úc ơi lập team chơi đi.”

Cố Tư Úc từ chối luôn: “Minh chưa làm xong bài tập.”

“Haizz...” Trịnh Bồi Bồi thở dài, “Ngày nào cũng cả đồng bài tập, muốn giết người à, làm đến bao giờ cho hết...”

“Làm không hết là vì bọn mình làm quá chậm” Cố Tư Úc rất giỏi trong việc xác định vấn đề của bản thân.

Trịnh Bồi Bồi vẫn càu nhàu: “Minh không thể hiểu nổi là vì sao mẹ cứ bắt mình đến đây học nữa, chênh lệch quá lớn, ngồi nghe giảng mình chẳng hiểu gì cả, mệt chết đi được... Chẳng giống như trước đây, cứ thoải mái mà nghịch ngợm đùa giỡn trong lớp...”

Cố Tư Úc khuyên nhủ: “Đừng thế nữa mà, cố gắng phấn đấu chút được không?”

Mặc dù cô cũng cảm thấy rất áp lực, nhưng cô không hề hối hận khi đã đến trường này học.

“Cậu cố lên, mình rất tin tưởng vào cậu đó, anh Úc à!”

“...”

“Minh rủ Lục Gia Diệp chơi game cùng đây, không quấy rầy cậu nữa, ngồi học đi nhé.”

Ở Thành Đô sau khi chơi game với Lục Gia Diệp xong, Trịnh Bồi Bồi nhận ra mình bắt đầu muốn ý lại vào cậu ta rồi, kỹ thuật chơi game của cậu ta rất tốt, ý thức phối hợp cũng tốt, quan trọng nhất là ai dám lao đến giết cô là Lục Gia Diệp sẽ hồi máu cho công ngay. Hồi trước chơi nếu bị chém thì cô cũng đành phải chịu vì không thao tác kịp, nhưng kể từ khi mang theo Lục Gia Diệp đi cùng thì cô chơi thoải mái hẳn, cả hai ở trong game tung hoành ngang dọc, thắng hạng lên bậc kim cương rồi.

Trịnh Bồi Bồi gửi tin nhắn cho Lục Gia Diệp.

Bồi Bồi: “Khai hắc* đi.”

*Minh không rõ tính năng này đọc đúng là gì, đại khái giống như discord, bạn mở ra để trò chuyện bằng giọng nói, rất phổ biến trong các game chiến đấu như Dota, LOL v.v., dùng khi chơi theo nhóm để tiện trao đổi thông tin.

Lục Gia bắt mắt: “Chơi PUBG đi.”

Bồi Bồi: “không chơi PUBG đâu.”

Lục Gia bắt mắt: “Hôm qua cậu đánh tôi, bốn thiếu gia vẫn đang giận đấy!”

Bồi Bồi: “...”

Lục Gia bắt mắt: “[Kiêu ngạo] [Kiêu ngạo]”

Trịnh Bồi Bồi mặc kệ cậu ta, vào chơi một mình.

Nào biết lúc cô vừa bắt đầu chơi thì tin nhắn wechat lại ùn ùn kéo tới, đều là của Lục Gia Diệp.

Tin nhắn cứ hiện lên làm ảnh hưởng đến thao tác, Trịnh Bồi Bồi cực kỳ khó chịu, vừa chơi vừa nhắn: “Nhấn cái gì đấy, phiền chết đi được.”

một ván chơi thua xong, Trịnh Bồi Bồi lập tức hùng hổ mở wechat ra đọc tin nhắn của tên kia.

“Nếu cậu đã nài nỉ thì tôi chơi với cậu một ván vậy nhé?”

“Alo?”

“Chết ở đâu rồi đấy? Chơi một mình rồi à?”

“Trời ơi! Trịnh Bồi Bồi, cậu mà không có tôi đi cùng thì thua là cái chắc!”

“Thua chết cậu đi! Thua chết cậu đi! Thua chết cậu đi!”

“Cảm giác bị đối thủ chém giết điên cuồng thế nào hả?”

Trịnh Bồi Bồi đọc một tràng mấy câu nói nhảm kia thì tức đến tí ngất.

cô hít sâu một hơi, sau đó thẳng thừng kéo cậu ta vào danh sách đen, một mình chơi lại ván nữa.

Vừa vào game thì thấy lời mời chơi của Lục Gia Diệp, cô chần chờ một lúc rồi chấp nhận, trận vừa nảy bị đánh thảm quá, nên ván tới cô muốn xoay chuyển thế trận.

Sau khi thắng liên tiếp mấy trận, Trịnh Bồi Bồi đắm chìm trong niềm vui sướng vô bờ, ăn oản lúc trước cũng như đám mây trời đi.

Lục Gia Diệp nói: “Lát nữa đừng quên đưa anh trai ra khỏi blacklist nhé.”

Trịnh Bồi Bồi cười nói: “Đừng hoảng, lát tôi làm.”

Đêm khuya, hai cô gái một người bỏ ra khỏi phòng bài tập, một người bỏ ra khỏi game, cùng nhau ngáp một cái, kết thúc một ngày mệt mỏi.

Buổi học hôm sau, cán sự thể dục Chu Kiều hỏi nhóm Cố Tư Úc: “Trường sắp tổ chức đại hội thể thao mùa thu rồi, các cậu có muốn tham gia thi môn nào không? Bây giờ mình bắt đầu nhận đăng ký, thống kê số người tham gia đây.”

Trịnh Bồi Bồi hỏi: “Có những môn gì?”

Chu Kiều đáp: “Có chạy cự ly ngắn và dài, chạy tiếp sức, nhảy dây, nhảy cao, nhảy xa, đẩy tạ, kéo co...”

Cố Tư Úc không chút nghĩ ngợi mà nói: “Mình đăng ký chạy nhanh 100m, chạy bền 1500m với chạy tiếp sức nhé.”

“không hồ là em gái chân dài, kiện tướng chạy bộ đấy à!” Lục Gia Diệp ở bên kia nghe mà sợ hãi.

Trịnh Bồi Bồi dừng cầm giò tay lên: “Tư Úc tham gia cái gì thì mình cũng tham gia cái đấy.”

Lục Gia Diệp: “Ông đây lần đầu tiên trông thấy kiểu đăng ký theo phong trào thể này...”

“Được, để mình ghi vào đây.” Chu Kiều nói, sau đó hỏi Hương Lê và Trương Hân Dịch, “Còn các cậu?”

“Bọn mình là cổ động viên thôi.” Hương Lê cười nói, Trương Hân Dịch gật đầu hưởng ứng.

Hai cô gái này thể trạng không tốt lắm, bản thân hai cô cũng tự biết điều đó nên đành cổ vũ cho lớp thôi.

Mấy người đang thảo luận, Hạ Chi Tuyền đang ngồi lười nhác đột ngột đứng lên rồi đi lên trước lớp.

Cậu đi tới đứng bên cạnh một nam sinh tên Trần Húc ngồi ở hàng thứ ba, lạnh lùng nói: “Đưa điện thoại đây.”

“Tại... Tại sao...” Trần Húc ấp úng nói.

“Đưa đây.” Giọng Hạ Chi Tuyền lạnh như băng, sắc mặt âm trầm cực độ.

Cả lớp im phăng phắc, ai cũng nhìn về phía ấy, không hiểu có chuyện gì.

Trần Húc không chịu nổi áp lực, đành phải đưa điện thoại di động ra.

“Mở ra.” Hạ Chi Tuyền ra lệnh.

Màn hình được mở, cậu liền cầm lấy, vào bộ sưu tập xem thì thấy mấy chục hình của Cố Tư Úc, sắc mặt càng trở nên đáng sợ hơn.

Lúc cậu một lần nữa nhìn Trần Húc, cậu ta liền bị sự lạnh lùng trong ánh mắt kia dọa sợ đến mức run hết cả tay chân.

Hạ Chi Tuyền xóa hết mấy tấm hình đó rồi ném thẳng cái điện thoại đi, chiếc điện thoại đập vào bậc thang trên bục giảng rồi lăn xuống, vang lên tiếng vỡ màn hình, Hạ Chi Tuyền lại đi tới giẫm thêm một cái nữa.

Chiếc điện thoại đã trở thành một đồng rác...

Lúc Hạ Chi Tuyền một lần nữa nhìn Trần Húc, cậu ta liền liều mạng nói xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi xin lỗi... Minh sẽ không bao giờ... làm thế nữa đâu... Minh sẽ không bao giờ... làm như thế nữa...”

Cả lớp ai cũng biết là quan hệ của Hạ Chi Tuyền và Cố Tư Úc không đơn giản, cậu ta chụp một đồng ảnh Cố Tư Úc, còn bị Hạ Chi Tuyền phát hiện, tất nhiên sẽ rất lo sợ.

Hạ Chi Tuyền đi đến trước mặt cậu ta, nét mặt không rõ cảm xúc, gần từng chữ nói: “Nếu còn có lần sau thì tao không chỉ đập nát cái điện thoại của mày thôi đâu.”

Trùng mắt cảnh cáo cậu ta lần cuối xong, Hạ Chi Tuyền quay về chỗ ngồi.

“Sao vậy? Có chuyện gì thế?” Trịnh Bồi Bồi ngơ ngác hỏi.

Cố Tư Úc cũng không hiểu gì, hỏi theo: “Sao thế?”

“không có gì.” Hạ Chi Tuyền lạnh nhạt đáp.

Cậu không muốn để Cố Tư Úc biết là có người chụp trộm cô, tránh khiến cho tâm trạng cô bị ảnh hưởng, còn bản thân cậu cũng đã kiềm chế lắm rồi thì mới không ra tay đánh người.

“không có gì thật á?” Trịnh Bồi Bồi nói thầm với Cố Tư Úc, “Cậu có nhìn thấy biểu cảm lúc nãy của cậu ấy không? Dọa người ta sợ chết khiếp.”

Cố Tư Úc dĩ nhiên là trông thấy, “Nhưng anh ấy không muốn nói...”

“Thế cậu không tò mò à? Sao tự dưng cậu ấy lại đi đập điện thoại của người ta chứ?”

“thì cũng tò mò... Nhưng mà Hạ Chi Tuyền không muốn nói, bọn mình cũng đừng gặng hỏi làm gì.”

Tranh thủ còn mấy phút nữa vào tiết, Cố Tư Úc đi lấy nước, cô cầm lấy cả cốc của Hạ Chi Tuyền để tiện đi lấy cho cậu luôn.

Cầm hai cốc nước ấm quay về, cô đặt cốc lên bàn Hạ Chi Tuyền và bàn mình, ngồi xuống cầm di động nhắn tin cho cậu.

Ý trên Mặt Chữ: “anh uống chút nước ấm đi cho bớt giận.”

X: “. ”

Cố Tư Úc quay sang nhìn, thấy Hạ Chi Tuyền đã cầm cốc lên, chậm rãi uống một ngụm.

cô không nhịn được cười, cúi đầu tiếp tục gửi tin nhắn.

Ý trên Mặt Chữ: “Ngoan quá ~”

X: “. ”

Cố Tư Úc che miệng, không để mình cười ra tiếng.

cô biết là Hạ Chi Tuyền có thói quen bắt buộc phải trả lời lại, lúc không biết nói gì thì cô sẽ nhún vai, thấy cậu nhún vai như vậy, dường như đang công nhận đúng là mình rất ngoan, Cố Tư Úc càng nhìn càng thấy vui, miệng cười rất tươi.

Đến khi tiếng chuông vào học vang lên, cô mới để điện thoại vào ngăn bàn, ngồi thẳng lưng.

Quay đầu lại, trong lúc lơ đãng liền chạm mắt với Hạ Chi Tuyền, mà cô còn chưa kịp thu lại nụ cười.

“...” Hạ Chi Tuyền nhìn cặp má lúm đồng tiền và đôi mắt cong lên của cô, trong mắt còn như có tia sáng lấp lánh vậy.

Cậu nhếch môi, không tự chủ được mà cúi đầu cười, trong thoáng chốc, sự bức bối đã hoàn toàn tan biến.

Tan học, Trần Húc đến trung tâm thương mại mua điện thoại mới, Lục Minh đi cùng, hào phóng quẹt thẻ thanh toán cho cậu ta.

Trần Húc nói: “Tôi không chụp Cố Tư Úc nữa đâu, cậu cũng biết đấy, Hạ Chi Tuyền không dễ chơi chút nào.”

“Đùa chứ, tôi nói này, có chuyện nhỏ đó thôi mà cậu cũng để nó phát hiện ra sao...” Lục Minh phì cười.

Trần Húc: “Cậu có biết là Hạ Chi Tuyền để tâm đến Cố Tư Úc thế nào không? Lần nào tôi nhìn Cố Tư Úc thì cũng là lúc Hạ Chi Tuyền đang nhìn bạn ấy luôn, bảo tôi làm sao mà chụp được, sớm muộn gì cũng bị phát hiện thôi!”

“Được rồi được rồi, tôi không bắt cậu chụp nữa, xem cậu bị dọa sợ đến mức nào kìa... Tôi nay tôi mời cậu một bữa coi như an ủi nhé.” Lục Minh vỗ vai Trần Húc, dù sao đây cũng là nội gián của cậu ở lớp 10-6, không thể nổi giận với cậu ta được.

“Tôi nói thật, cậu từ bỏ Cố Tư Úc đi, Hạ Chi Tuyền canh chừng bạn ý kỹ lắm, đám con trai lớp tôi không thằng nào có cơ hội luôn, trừ ba người anh em thân thiết của Hạ Chi Tuyền ra thì những thằng khác khó đến gần Cố Tư Úc lắm.”

“Ha ha...” Lục Minh lười nhác cười, nụ cười mang theo sự rét lạnh.

“Dù thế nào đi nữa thì ông đây cũng sẽ không bỏ cuộc đâu.” Lục Minh dập tắt điếu thuốc lá, “Trừ Cố Tư Úc ra, tôi không ưng ai khác cả.”

Trần Húc không còn gì để nói, dù sao Cố Tư Úc cũng là hoa khôi của lớp, rất xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Edit: Ngân Nhi

Thứ sáu, tiết học cuối cùng kết thúc, Trịnh Bồi Bồi hô to tự do vạn tuế, Lục Gia Diệp thì nhiệt tình lên kế hoạch cho ngày chủ nhật.

Cố Tư Úc đang suy nghĩ xem nên thu xếp thời gian thế nào thì Hạ Chi Tuyền hỏi: “Cuối tuần này em có về nhà không?”

“không ạ.” Cố Tư Úc lắc đầu đáp.

Lục Gia Diệp nghe thế thì vỗ tay bôm bốp, “Quá tuyệt vời! Chủ nhật đi chơi với bọn anh đi!”

“không được, bố mẹ mình muốn đến đây, mình không có thời gian đâu.”

“Chẳng lẽ lại ở cùng với bố mẹ nguyên một ngày hả?”

“Tóm lại bây giờ không nói trước được, các cậu cứ lên kế hoạch đi chơi với nhau đi nhé.”

Lục Gia Diệp nhún vai, quay sang hỏi Trịnh Bồi Bồi: “Còn cậu? Chủ nhật có việc gì không?”

“Có.” Trịnh Bồi Bồi gật đầu, “Bố mẹ tôi cũng lên kế hoạch rồi.”

“Hai người đứng là cục cưng ngoan của bố mẹ, hai đứa trẻ chưa cai sữa...” Lục Gia Diệp hậm hực, bỗng dưng cảm thấy mắt cá húng.

Sáng thứ bảy, bố mẹ Cố Tư Úc tới trường thăm con gái, còn mang theo cả một đồng đồ ăn nữa.

Nhưng mà lần này hai ông bà đến không phải chỉ để thăm con gái, mà là Cố Trí Viễn phải đi bàn bạc với một đối tác làm ăn trong hạng mục mới đang trong quá trình cần đẩy mạnh, cho nên hôm nay đến thì tranh thủ hẹn phía đối tác đi ăn một bữa luôn.

Sau khi hai bên gia đình chốt xong địa điểm là ở một nhà hàng Trung Hoa, hai vợ chồng họ Cố liền dẫn theo con gái đi đến điểm hẹn luôn. trên đường đi, tâm trạng Cố Tư Úc rất tốt, cứ vui vẻ kể chuyện leo núi đột ngột nghỉ Quốc Khánh và cả lúc đứng trên đỉnh Nga Mi ngắm mặt trời mọc. Hứa Giai Tuệ nhìn chiếc vòng tay sáng bóng trên cổ tay con gái, cười nói: “Đây chính là cái vòng mà anh Hạ mua tặng con à?”

“Vâng ạ, đẹp không mẹ?” Cố Tư Úc vui sướng lắc lắc cái tay, “Con thấy mắt thẩm mỹ của anh ý rất được luôn!”

Kể từ sau khi đeo chiếc vòng này, cứ hôm nào tâm trạng không được vui là cô sẽ gầy gầy mấy cái, thỉnh thoảng trước khi đi ngủ còn giờ lên ngắm nghĩa một lúc, tuy đeo được một thời gian rồi nhưng vẫn có cảm giác mới mẻ, cứ nhìn là thấy thích.

“Thế con đã tặng lại người ta cái gì chưa?” Cố Trí Viễn hỏi.

“Con tặng rồi, lúc đi Thành Đô con đã mua tặng anh ý một cái áo và một cái mũ... Hi hi, hơi đắt đấy bố, bố có đồng ý chi tiền không ạ?”

“Chi chứ, nhất định phải chi.” Cố Trí Viễn nói, “Dù là đi chơi với bạn hay với người yêu, nếu cần dùng đến tiền thì cứ nói bố mẹ đưa, đừng có tiết kiệm.”

Cố Tư Úc đùa: “yêu tổng tài bá đạo Cố nhất nhất.”

“Sắp thi giữa kì rồi đúng không?” Hứa Giai Tuệ hỏi.

“...”

“Thời khắc kiểm tra thành quả học tập đã tới, bạn Cố Tư Úc, bạn có mục tiêu gì không?”

“Nào có mục tiêu gì đâu ạ, hiện giờ con vẫn chưa rõ thực lực của các bạn trong lớp và độ khó của kì thi thế nào, con chỉ biết cố gắng hết sức thôi, bố mẹ cũng đừng hy vọng là con sẽ tiến bộ nhảy vọt nhé.”

“không vội, cứ phấn đấu từ từ.” Hứa Giai Tuệ cười nói, chuyện quan trọng nhất bây giờ là con gái vui vẻ ở trường mới, thích nghi với hoàn cảnh mới, còn chuyện học hành cứ cố gắng phấn đấu là được.

Xuống xe, Cố Tư Úc hỏi: “Chú mà hôm nay nhà mình ăn cơm cùng họ gì ạ?”

Hứa Giai Tuệ nói: “Họ Lục, con cứ gọi là chú Lục.”

“Dạ...” Cố Tư Úc từ nhỏ đã hay đi xã giao cùng bố mẹ, cho nên dù không mấy thích thú thì cũng đã quen.

Vào phòng ăn, nhà họ Lục đã ngồi chờ sẵn.

Hai bên gặp mặt, Cố Tư Úc tươi cười, đi theo bố mẹ chào hỏi gia đình bên kia.

Lục Hải cười nói: “Đúng là để con gái sướng nhất, vừa đáng yêu vừa tình cảm, không giống thằng nhóc nhà tôi, ngày nào cũng gây chuyện, không để người ta bớt lo.”

Bà Lục nhìn Cố Tư Úc, cười nói: “Con gái của Cố tổng xinh quá.”

“Cháu chào chú Cố, chào cô ạ.” một giọng nam dễ nghe truyền tới.

Cố Tư Úc sững sờ, nhìn về hướng âm thanh phát ra.

Lục Minh dựa người vào cửa, mỉm cười, giờ tay lên vuốt tóc rồi chậm rãi đi tới.

Cậu ta nhìn Cố Tư Úc, cười nói: “Xin chào bạn Cố Tư Úc.”

“Hai đứa quen nhau à?” Hứa Giai Tuệ ngạc nhiên hỏi.

“Bọn cháu cùng học lớp mười chung trường ạ, bạn ý học lớp 6, cháu học lớp 8.” Lục Minh trả lời, giọng điệu rất lễ phép.

Ngoại hình của cậu ta đẹp nhưng hơi có chút ngỗ ngược, tuy nhiên lúc tỏ ra nghiêm túc thì trông rất dễ gần.

“À...” Hứa Giai Tuệ cười, “Vậy ở trường các con hãy trò chuyện với nhau nhiều hơn nhé.”

Lúc ngồi ăn, Lục Minh cố gắng kiềm chế bản thân không được nhìn Cố Tư Úc quá nhiều, dù sao bố mẹ người ta cũng ở đây, cậu không muốn để lại ấn tượng xấu. Nhưng mà, mỗi lần cậu “lơ đãng” nhìn cô, thì lại thấy cô nhìn xuống, yên lặng ngồi ăn gì đó, trong lòng vô cùng vui sướng, lúc cô nói chuyện với bố mẹ cậu, gương mặt luôn tươi cười, nhìn cái má lúm đồng tiền kia, nhịp tim của cậu lại không thể khống chế được.

Lục Minh lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho người mẹ kế: “Con muốn dẫn Cố Tư Úc đi chơi, mẹ nghĩ cách giúp con đi.”

Lưu Huyền chỉ lớn hơn Lục Minh chín tuổi, đối với cậu chủ nhà họ Lục được cưng chiều này thì người làm mẹ kế như cô cũng không chú trọng vào việc dạy dỗ, hơn nữa còn luôn luôn chiều chuộng lấy lòng cậu.

Ăn cơm xong, Lưu Huyền nói: “Em có hai cái vé xem triển lãm nghệ thuật, để em bảo lái xe đưa A Minh và Tư Úc đi xem nhé, anh chị thấy sao ạ?”

Cố Trí Viễn cười gật đầu: “Để bọn trẻ đi chơi với nhau đi, thoải mái hơn là bắt chúng nó ở đây với mình.”

Lục Hải nói: “Cố tổng, hôm nay tôi đã hẹn gặp cục trưởng Lý rồi, chúng ta cùng ông ấy bàn bạc về kế hoạch nhé.”

Cố Tư Úc không muốn đi chơi riêng với Lục Minh tí nào, cô thà ở đây với bố mẹ còn hơn, nhưng bố cô lại có việc mất rồi, mẹ cô thì cũng bị mẹ Lục Minh kéo đi spa, cô không thể làm mất mặt bố mẹ trước mặt nhà người ta được, nên đành phải nghe lời.

Hứa Giai Tuệ và Lưu Huyền cùng nhau đưa hai đứa đến triển lãm nghệ thuật, thật rathì Hứa Giai Tuệ muốn đi cùng con gái, nhưng Lưu Huyền lại nhiệt tình mời mọc rủ rê quá nên đành phải tách ra.

Sau khi hai mẹ đi rồi, Cố Tư Úc nói với Lục Minh: “Tôi không thích xem cái này, hay là chúng ta đi xem phim nhé?”

Ngồi xem phim thì không cần phải nói chuyện với nhau, chỉ cần tập trung vào phim thôi, quá hợp lý.

Lục Minh nhướn mày, cảm thấy có phần ngoài ý muốn, cười nói: “Nghe cậu hết.”

Xem cái gì cũng được, miễn là được ở cùng cô.

Thế là cả hai lại ngồi xe đi tới một rạp chiếu phim trong trung tâm thương mại.

trên xe, Cố Tư Úc gửi thông tin bộ phim và rạp chiếu cho Hạ Chi Tuyền, nhắn tin: “Mọi người đang làm gì vậy? Cùng đi xem phim được không?”

Hạ Chi Tuyền nhắn lại ngay: “Em muốn đi xem phim? đi cùng cô chú à?”

Ý trên Mặt Chữ: “không, bố mẹ em đều có việc khác rồi, để em đi cùng với một người.”

X: “Ai?”

Ý trên Mặt Chữ: “Lục Minh, trùng hợp thật, bố cậu ấy là bạn làm ăn với bố em.”

Hạ Chi Tuyền đang cùng mấy cậu bạn chơi bi-a, đọc tin nhắn của Cố Tư Úc xong thì vút luôn cái gậy bi-a xuống bàn, nói: “không chơi nữa.”

Chu Kiều đang chuẩn bị đánh liền ngạc nhiên nhìn cậu, Lục Gia Diệp với Tô Hàn đứng bên cạnh cũng không hiểu chuyện gì.

Hạ Chi Tuyền nói: “đi thôi, đi xem phim.”

nói xong liền sai bước đi luôn.

Mấy cậu bạn cứ ngơ ngác đứng nhìn bóng lưng của Hạ Chi Tuyền.

Lục Gia Diệp nói: “Ướng nhầm thuốc à?”

Tô Hàn: “Sắc mặt trông rất khó coi...”

Chu Kiều: “đi thôi, xem tình hình đã rồi nói sau.”

Mấy người nhanh chóng đuổi theo Hạ Chi Tuyền, cả nhóm gọi một chiếc xe đi tới rạp chiếu phim.

Ở trong sảnh của rạp, Cố Tư Úc ngồi trên ghế, vừa lướt điện thoại vừa ăn bỏng ngô, chờ tới giờ phim chiếu.

Lục Minh đang định thò tay ra ăn bỏng ngô của cô thì Cố Tư Úc đã kịp thời tránh đi, ôm chặt trong ngực, “Cậu muốn ăn thì đi mua đi, đừng đụng vào bỏng của tôi.”

Lục Minh dờ khóc dờ cười: “không phải chứ Cố Tư Úc, chỉ là một miếng bỏng ngô mà cậu cũng không cho tôi được à?”

Cố Tư Úc nghiêm túc nói: “Tôi không thích người khác ăn chung đồ ăn với mình, nếu cậu muốn ăn thì... để tôi đi mua cho cậu.”

“Thôi thôi.” Lục Minh xua tay, không muốn so đo mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Hạ Chi Tuyền đi vào trong sảnh, mắt nhìn một lượt, thấy Cố Tư Úc và Lục Minh đang ngồi ở một góc.

Hai tay cậu rút túi quần, bước nhanh tới chỗ họ.

Mấy cậu bạn đi theo sau Hạ Chi Tuyền lúc này mới hiểu được là có chuyện gì xảy ra.

Lục Gia Diệp lắc đầu thờ dãi: “Chắc chắn, em gái má lúm thê này là không được rồi, bỏ mặc chúng ta để đi chơi riêng với tên kia à?”

Tô Hàn: “không phải A Tuyền định tới đánh người đó chứ?”

Chu Kiêu: “Mau đuổi theo, đừng để cậu ấy đánh nhau ở nơi công cộng.”

Trải qua lần náo loạn ở sân bóng rổ lần trước, cả đám đã có một cái nhìn khác về Hạ Chi Tuyền, học thần bình thường luôn lạnh lùng cao ngạo không màng sự đời, nhưng một khi có chuyện, nhất là liên quan đến em gái má lúm của cậu ta là cậu ta sẽ dạy lại bạn cách làm người chỉ trong một phút đồng hồ thôi.

Cố Tư Úc nhìn xung quanh, trông thấy Hạ Chi Tuyền thì vui mừng cười, vẫy tay với cậu: “Ồ đây ~”

Lục Minh và Hạ Chi Tuyền nhìn nhau, sắc mặt của cả hai đều không được tốt cho lắm, dù sao cũng đã từng đánh nhau một trận, tình địch chạm mặt, đương nhiên là rất khó chịu.

Lúc Hạ Chi Tuyền tới gần, Lục Minh ôn hòa cười nói: “đi xem phim cũng gặp bạn học, thê giới nhỏ thật.”

Cố Tư Úc cười tủm tỉm: “không phải đâu, tôi gọi các cậu ấy tới đây, hai người ngồi xem phim thì chán chết, phải đồng mới vui.”

Lục Minh: “...”

Hạ Chi Tuyền giơ tay ra ôm vai Cố Tư Úc, hỏi: “đã đặt vé chưa?”

“Đặt rồi.” Cố Tư Úc gật đầu đáp.

“Thế còn vé của bọn anh?” Lục Gia Diệp đi tới hỏi.

“Đặt cho cả bốn người rồi.” cô biết là chủ nhật bọn họ sẽ đi chơi với nhau, tuy không chắc chắn là họ có tới xem phim không, nhưng cô cứ đặt vé trước.

“Ngoan quá, em gái má lúm của chúng ta thật là hiểu chuyện.” Lục Gia Diệp vui vẻ giơ tay ra, muốn xoa đầu Cố Tư Úc, nào ngờ lại bị Hạ Chi Tuyền bắt ra.

“Cũng tới giờ rồi, anh với em đi lấy vé đi.” Hạ Chi Tuyền nói.

“Vâng.” Cố Tư Úc gật đầu lia lịa rồi đứng dậy.

Hai người cùng nhau đi ra máy lấy vé.

Lục Gia Diệp ngồi vào chỗ Cố Tư Úc vừa ngồi, Chu Kiêu và Tô Hàn cũng kéo ghế ngồi chờ.

Lục Minh dựa lưng vào ghế, một chân vắt ngang lên chân còn lại, tay nghịch cái bật lửa, vẻ mặt lạnh lẽo.

Cố Tư Úc vừa rời đi, nhiệt độ nơi này dường như giảm xuống chỉ còn 0 độ.

Lục Gia Diệp nhìn Hạ Chi Tuyền và Cố Tư Úc, cười he he: “Em gái má lúm và A Tuyền đẹp đôi thật đấy, nhìn chính diện, nhìn phía sau, quay tròn 360 độ thì trông vẫn xứng.”

Tô Hàn bật cười, khó có lúc không bắt bẻ cậu ta, “Đừng đó, trước đây A Tuyền nhìn ai cũng không ưng, cho tới khi em gái má lúm xuất hiện, không giống như một số người, yêu hết cô này đến cô khác.”

Chu Kiêu cũng cười vang: “Người khác đừng nên mơ mộng hão huyền nữa, không ăn nổi thịt thiên nga đâu.”

Lục Minh nắm chặt cái bật lửa, sắc mặt âm trầm, sau đó nhanh chóng khôi phục lại như bình thường.

Cậu ta ngoáy lỗ tai, thờ ơ khinh bỉ nói: “Sao nơi công cộng lại có tiếng chó sủa thê nhi, ồn quá...”

Hạ Chi Tuyền và Cố Tư Úc đứng trước máy lấy vé, Cố Tư Úc mở điện thoại ra lấy mã, Hạ Chi Tuyền đứng đằng sau cô, một tay đặt lên vai, một tay nắm tai cô, Cố Tư Úc đang thao tác trên màn hình, bỗng ngón tay run bắn lên, muốn né tránh.

“không có lần sau đâu nhé.” Hạ Chi Tuyền vuốt ve tai cô, giọng nói thể hiện sự không vui.

“Gi cơ?” cô nghiêng đầu muốn tránh đi, nhưng không thể trốn khỏi cái tay của Hạ Chi Tuyền, cô nhìn gương mặt đẹp trai và ánh mắt lạnh lùng kia, không hiểu chuyện gì.

“không được đi xem phim với nó một lần nào nữa, dưới bất kì tình huống gì.”

“Em không còn cách nào khác mà, em còn gọi các anh đến cùng đây thôi, em cũng đâu muốn ngồi xem phim với cậu ta...” Cố Tư Úc mỉm oan cho bản thân.

“Đồng ý với anh!” Cậu nhìn cô, hạ thấp giọng.

“Hừ...Thôi được rồi.” Cố Tư Úc ngoan ngoãn đáp lời, Hạ Chi Tuyền khiến cho cô cảm thấy nể sợ, theo bản năng cứ nghe theo cậu ấy thôi.

“anh bỏ cái tay ra đi có được không?” Cố Tư Úc lắc lắc cái cổ, cứ bị nắm tai suốt, thật khó quá mà.

“không.” Cậu cười nói, còn ác ý nắm chặt hơn, bằng mắt thường có thể trông thấy tai cô đang đỏ lên, đầu ngón tay cảm giác hơi nóng, tất nhiên là bộ dạng xấu hổ từng quần muốn trốn nhưng trốn không được của cô càng khiến cho cậu thấy yêu hơn.

“Em không mau lấy vé đi là bọn mình cứ phải đứng mãi ở đây đây.” Hạ Chi Tuyền nhắc nhở con chim cút nhỏ đang xấu hổ.

Cố Tư Úc cắn môi, cố gắng quên đi cảm xúc thân mật khiến cho người ta mặt đỏ tim đập này, giữ bình tĩnh đi lấy vé.

Hai người cầm vé quay trở lại, Hạ Chi Tuyền cầm bóng ngô cho Cố Tư Úc, nắm tay cô đi vào trong phòng chiếu.

Cố Tư Úc: “...” cô cúi đầu hút coca, vừa xấu hổ lại vừa hơi căng thẳng.

Lục Gia Diệp, Tô Hàn và Chu Kiều cười đùa đi theo sau, cam tâm tình nguyện làm sứ giả hộ tống cặp đôi này.

Lục Minh đi sau cùng, mặc dù cậu ta không còn muốn xem phim một chút nào nữa, nhưng đã lâm trận còn bỏ cuộc thì chẳng phải sẽ bị chê cười sao.

Cảm xúc của cậu với Cố Tư Úc có thể nói là ngổn ngang trăm mối, vì cô không chịu xem phim riêng với cậu, còn gọi một đám con trai tới nữa... Đây là lần đầu tiên cậu bị chơi một vỏ đầu như vậy.

Cố Tư Úc mua sáu vé liền nhau, sau khi cô và Hạ Chi Tuyền ngồi xuống thì Lục Gia Diệp và Tô Hàn hai người ngồi hai bên, Chu Kiều thì ngồi cách cô một ghế, cho nên Lục Minh đành phải ngồi cách cô tận hai ghế.

Phim bắt đầu chiếu, trong rạp chìm trong bóng tối.

Hạ Chi Tuyền cầm một miếng bóng ngô đưa đến miệng Cố Tư Úc, cô há miệng ăn, nói: “Để em tự ăn.”

Lười cô cuộn lấy miếng bóng, cũng chạm luôn vào ngón tay cậu, ẩm ướt trơn bóng, cực kì mềm...

Hạ Chi Tuyền giật mình, cảm giác như bị điện giật.

Gương mặt cậu ửng đỏ trong bóng tối, trong mắt hiện lên một nỗi khát vọng, giống như một con thú bị giam cầm đang muốn được giải thoát.

Kết thúc bộ phim dài 150 phút, Hứa Giai Tuệ gọi điện thoại tới, hỏi Cố Tư Úc đang ở đâu.

Hai người mẹ đi tới một spa ở gần khu triển lãm nghệ thuật, lúc tới đón con thì phát hiện ra là hai đứa không ở đây.

Cố Tư Úc còn chưa nói được câu nào với mẹ thì Hạ Chi Tuyền đứng bên cạnh bảo cô đưa máy cho cậu.

Cố Tư Úc: “??”

Hạ Chi Tuyền: “Đưa máy cho anh, anh nói vài câu với cô.”

Cầm lấy điện thoại, Hạ Chi Tuyền nói: “Cháu chào cô, cháu là Hạ Chi Tuyền ạ.”

Hứa Giai Tuệ giật mình, cười nói: “A Tuyền, cháu đi cùng Tư Úc à?”

“Vâng, cháu tình cờ gặp em ý ở rạp chiếu phim ạ, mẹ cháu rất nhớ Tư Úc, muốn cháu đưa em ý về nhà cháu chơi, cô với em cùng tới nhà cháu được không ạ?”

Hứa Giai Tuệ cảm thấy rất ngạc nhiên khi cậu chủ nhà họ Hạ lại nhiệt tình chủ động mời bà như vậy, những gia đình như nhà họ Hạ, bình thường nếu đi lại nhiều cũng chỉ sợ làm phiền đến người ta, chỉ có dịp lễ tết quan trọng thì mới nên tới, tất nhiên bà cũng rất mừng vì con gái ruột của mình lại thân thiết với cậu Hạ như thế.

Hứa Giai Tuệ nói: “cô với chú lại có việc nên không đi được rồi, để một mình Tư Úc tới nhà cháu chơi nhé.”

Hạ Chi Tuyền nói thêm mấy câu rồi trả điện thoại cho Cố Tư Úc, Hứa Giai Tuệ nói với cô: “Con tới nhà anh Hạ đi nhé, bữa cơm tới bố mẹ không cần con đi cùng nữa.”

Cố Tư Úc: “...” Mới nói mấy câu thôi mà điểm đến tiếp theo của cô đã thay đổi rồi hả?

“Thay mặt bố mẹ hỏi thăm sức khỏe cô chú nhé, nhớ chưa?”

“Vâng...” Cố Tư Úc gật đầu.

nói chuyện điện thoại xong, Hạ Chi Tuyền thoải mái ôm vai Cố Tư Úc, nói: “Giải tán thôi, tôi đưa Cố Tư Úc về nhà.” Ngôn từ và cử chỉ đều thể hiện rõ sự thân mật.

Lục Gia Diệp kêu gào: “đã hẹn buổi tối đi với nhau rồi mà!”

Chu Kiều vỗ vai cậu ta, nói: “Em gái má lúm phôi về gặp phụ huynh bên đó, đừng có làm hỏng việc.”

Tô Hàn cười nói: “Vậy thì giải tán thôi, cuối tuần vui về nhé.”

Lục Gia Diệp liếc mắt nhìn thấy Lục Minh thì vui vẻ lại ngay: “Giải tán giải tán, khôngquấy rầy thế giới riêng của em gái má lúm và A Tuyền nữa.”

Cố Tư Úc: “...” Chỉ muốn giấu mặt đi thôi.

rõ ràng là cô tới nhà họ Hạ làm khách mà, sao lại thành thế giới hai người chứ!

cô nhìn Lục Minh, nói: “Mẹ tôi bảo tôi tới nhà họ Hạ, tôi đi trước đây.”

Lục Minh thờ ơ liếc nhìn cô, khẽ cười một tiếng, nói: “Ok, cuối tuần vui về nhé.”

Chờ cả đám đi xa rồi, Lục Minh mới dựa lưng vào hàng chắn của trung tâm thương mại, nhìn mấy người họ đi xuống thang máy. Cậu ta rút bao thuốc trong túi quần ra rồi châm lửa hút một điếu, lông mày chau lại, ánh mắt tối sầm, trong lòng cảm thấy đau nhói như bị kim châm.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Edit: Ngân Nhi

Hạ Chi Tuyền đưa Cố Tư Úc về nhà mình đúng giờ cơm tối.

Nhưng trong nhà không có ai, cô giúp việc cũng vì Hạ Chi Tuyền nói là hai ngày cuối tuần sẽ không về ăn cơm nên đã về nhà bế cháu rồi.

Cố Tư Úc đã chuẩn bị sẵn tinh thần đến đây để chào hỏi bố mẹ Hạ Chi Tuyền, thế mà vào đến nhà thì...

Hạ Chi Tuyền đón nhận sự hoài nghi của cô, nói: “Chắc bố mẹ anh vừa có việc đột xuất.”

“Ồ.” Cố Tư Úc gật đầu.

Hạ Chi Tuyền biết rõ là trong nhà mình không có ai, muốn mời Hứa Giai Tuệ tới làm khách cũng chỉ là cái cớ để đưa Cố Tư Úc về nhà cùng cậu thôi, cậu biết là mẹ cô sẽ không dễ dàng đồng ý tới chơi, nên hiển nhiên là sẽ bảo con gái đi rồi.

“Vậy tối nay bọn mình ăn gì? Ra ngoài ăn hay mua mang về?” Cố Tư Úc hỏi.

“...” Lúc này Hạ Chi Tuyền mới thấy là mình suy nghĩ không chu toàn, chỉ lo đưa được người về mà không nghĩ tới chuyện ăn tối.

“Em có kén ăn không?” Hạ Chi Tuyền hỏi.

“không ạ, em ăn gì cũng được.”

“Thế đợi anh nấu cho em bát nỳ nhé.”

“...”

Hạ Chi Tuyền cởi áo khoác, xắn tay áo lên đi vào bếp.

Cố Tư Úc ngơ ngẩn, cậu ấy biết nấu ăn sao?

cô đi theo tới cửa phòng bếp, nhìn Hạ Chi Tuyền đang tìm đồ trong tủ lạnh, hỏi: “Có cần em giúp gì không?”

“không cần, em cứ ngồi ngoài chờ anh là được.” Cậu đáp.

“Ồ, vâng ạ.” Cố Tư Úc nghe lời quay đi.

cô ở nhà mười ngón tay không phải chạm nước, không vào bếp bao giờ, cho nên cũng chẳng giúp được gì thật.

Học thần đúng là học thần, phương diện nào cũng giỏi, người phạm như bọn cô chỉ có thể đưa mắt nhìn lên mà thôi... Cố Tư Úc mang theo tâm trạng sùng bái này đi về phòng khách, ngồi trên salon mở điện thoại chơi game.

Mười mấy phút sau thì chơi hết ván, Cố Tư Úc cảm thấy cô nên vào bếp nhìn một chút, không thể cứ ngồi chờ ăn như thế này được.

Đúng lúc Hạ Chi Tuyền vừa tắt bếp, mắt nhìn ra hướng cửa, thấy Cố Tư Úc thì căng thẳng nói: “Đừng vào đây!”

“...anh nấu xong rồi à? Em giúp anh bưng bát ra nhé?” Hình như cô ngửi thấy mùi hơi khen khét.

“không cần, em ngồi ngoài chờ đi.”

“Dạ...” Cố Tư Úc lại xoay người rồi đi.

Hạ Chi Tuyền thở phào nhẹ nhõm, vội vàng rửa cái nồi đã bị đun cạn nước đến cháy khét cả đáy, rửa xong lại tiếp tục bỏ mì vào nấu.

Cố Tư Úc lại đợi thêm mười phút nữa, thầm nghĩ nấu mì đâu đến mức phức tạp như vậy, với lại cô thấy hơi đói rồi.

cô lại đi vào bếp lần nữa, thấy Hạ Chi Tuyền đang nhăn mặt nhìn vào trong nồi, cô liền khuyên nhủ: “Bọn mình ăn đại cho no thôi là được, không cần chuẩn bị cầu kì đâu, em không kén ăn mà...”

Hạ Chi Tuyền đóng vung lại, thờ dài một cái, nói với Cố Tư Úc: “Hay là mua gì về ăn đi.”

“...?” Cố Tư Úc khó hiểu nhìn cậu, mắt công nấu lâu thế rồi, ngon hay dở gì thì cũng nên ăn chứ.

“Em muốn ăn gì? anh đi mua cho em.” Hạ Chi Tuyền đi ra khỏi bếp.

Cố Tư Úc không đáp lời, cô đi thẳng vào bếp, mở vung nồi ra nhìn.

“...”

Hạ Chi Tuyền bước nhanh tới giật lấy cái vung, “không ăn cái này.”

“Sao lại không ăn? Nhìn cũng ngon mà, hơn cả đồ ăn bên ngoài ý!” Cố Tư Úc vui vẻ đilấy bát đũa, “anh thích mua đồ bên ngoài ăn thì anh ăn một mình đi, em ăn cái này.”

cô vừa gấp mì vừa nói: “Mắt công người ta đợi mãi, sao lại không cho ăn chứ...”

Tiếc là mì nấu quá lâu nên nhũn hết cả, cứ gấp lên là đứt.

Thế là Cố Tư Úc cầm luôn cái thìa để xúc, cười hi hi: “Còn có cả trứng cà chua nữa, ngon quá!”

Hạ Chi Tuyền đứng bên cạnh nhìn cô nhóc kia nói dối không chớp mắt, tâm trạng có thể nói là... Rất tốt.

Cậu còn tưởng là mình sẽ rất lúng túng khó xử, nào ngờ chỉ thấy buồn cười.

Cậu háng giọng nói: “Em muốn nuốt không trôi thì cứ ăn đi.”

“Sao lại nuốt không trôi được? Đây là bữa tối tình yêu học thần đích thân làm cho em mà, em rất thích! Người khác làm gì có cơ hội được thưởng thức chứ đúng không?”

Hạ Chi Tuyền đứng khoanh tay dựa vào tủ lạnh, cười nói: “Em đã nói thế thì anh tin.”

Cố Tư Úc chân thành nhìn cậu, nói: “Lời nói từ tận đáy lòng em đấy!”

Hạ Chi Tuyền cúi đầu cười: “Được rồi được rồi.”

Hai người ngồi vào bàn ăn mì, hoàn thành bữa tối.

Mặc dù cô ăn rất vui vẻ, nhưng Hạ Chi Tuyền cảm thấy mình vẫn nên nói cho rõ ràng: “Đây là lần đầu tiên anh vào bếp, sau này có kinh nghiệm thì chắc sẽ làm tốt hơn.”

Cố Tư Úc ngẩng lên nhìn, chân thành nói: “Thôi, anh đừng có học nấu ăn, nếu cái gianh cũng giỏi thì em biết phải làm sao.”

Hạ Chi Tuyền ngạc nhiên, khẽ nhún mày.

“Về phương diện học hành em chắc chắn không bao giờ vượt qua anh rồi, cho nên em không muốn thua kém anh ở cả những phương diện khác nữa.”

“Tại sao?”

“Tại vì...” Cố Tư Úc nghĩ một lát rồi đáp: “Nếu anh quá xuất sắc, em sẽ thấy tự ti.”

“Sao lại tự ti?”

“...”

“Trong cuộc đời em sẽ còn gặp rất nhiều người giỏi hơn mình về nhiều mặt, chẳng lẽ lúc nào em cũng tự ti hay sao?”

“Những người khác thì không sao, nhưng anh thì khác...” Cố Tư Úc bị cậu dạy dỗ nên bật thốt lên, “Em sợ mình không xứng với anh.”

“...Gi cơ?” Hạ Chi Tuyền đơ mắt mấy giây, nhìn cô chăm chăm.

Cố Tư Úc nhìn biểu cảm của anh, giật mình nhận ra là lời nói của mình còn mang nghĩa khác, vội vàng chữa cháy: “Nếu em quá kém cỏi, sau này sợ có chủ sẽ không cho anh chơi với em nữa đâu, sợ em kéo tụt thành tích của anh xuống ý.”

“...” Hạ Chi Tuyền không nhin nổi mà giơ tay cốc đầu cô một cái.

Ăn cơm xong, chơi vài ván game, Hạ Chi Tuyền dẫn Cố Tư Úc đi lên gác tắm.

Cố Tư Úc buồn rầu nói: “Sớm biết vậy thì em đã mang bài tập theo rồi, còn cả đồng bài chưa làm xong, em không ngủ...”

Hạ Chi Tuyền nói: “anh có mang bài tập về nhà, em lấy của anh mà làm, ngày mai về trường em lại đưa bài của em cho anh là được.”

“Nhưng nếu thế thì tối nay anh sẽ không làm được bài tập đúng không? Để đến mai có kịp không?”

“Em nói xem?” Hạ Chi Tuyền liếc cô.

Cố Tư Úc nhìn ánh mắt tự tin của cậu... Thôi được rồi, đúng là cô lo hơi thừa thật.

Tắm rửa xong, Cố Tư Úc mặc đồ ngủ, sấy khô tóc, đến phòng Hạ Chi Tuyền lấy bài tập.

Hạ Chi Tuyền cũng vừa tắm xong, đang ngồi làm việc trước máy tính, nghe thấy tiếng gõ cửa thì quay đầu nhìn, trông thấy người đang đứng ngoài cửa thì mãi sau vẫn chưa dời mắt đi được.

Cố Tư Úc hỏi: “Bài tập của anh đâu?”

Lúc cô đến gần, cậu ngồi thấy một mùi hương thơm ngát tỏa ra, không chỉ là mùi sữa tắm, mà còn có cả mùi thơm từ cơ thể con gái nữa.

cô mặc một cái váy ngủ màu hồng, mái tóc dài xõa trên vai, gương mặt sạch sẽ trắng trẻo, mềm mịn căng bóng, trông cô vừa đáng yêu vừa ngọt ngào, vừa xinh đẹp vừa quyến rũ, tựa như một bông hoa hồng nhỏ mới nở sau cơn mưa vậy.

Hạ Chi Tuyền không kiềm chế nổi, giơ tay bắt lấy tay cô.

Xúc cảm mềm mại được cậu nắm trong lòng bàn tay, tim của cậu hình như cũng theo đó mà run lên một cái.

Cố Tư Úc: “??”

Hạ Chi Tuyền đứng dậy, nắm tay cô đi tới tủ sách, sau đó cậu buông tay ra, bắt đầu tìm kiếm trong đồng sách...

Cố Tư Úc có lòng nhắc nhở: “anh có lấy ra rồi để ở kia không?”

Hạ Chi Tuyền dừng động tác, “Vậy qua đó tìm xem...” Rồi lại nắm tay cô một cách rất tự nhiên.

Vòng một vòng, cuối cùng thì thấy đồng bài tập ở ngay cạnh bàn đọc sách, Hạ Chi Tuyền để lên bàn, nói: “Em ngồi đây làm luôn đi.”

“Vâng.” Cố Tư Úc nghe lời ngồi vào bàn học.

Hạ Chi Tuyền quay về ngồi trước máy tính, nhưng không tài nào tập trung vào công việc được nữa, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn đóa hồng nhỏ đang cúi đầu làm bài tập kia, tâm tư không đặt vào một chỗ nên gõ code cứ bị sai suốt...

Sau khi nhận thấy mình mắc lỗi quá nhiều, cậu liền bỏ luôn cả công việc, đứng dậy kéo ghế lại ngồi bên cạnh Cố Tư Úc.

Ngón tay cậu vuốt mái tóc dài của cô, vén một lọn tóc rủ ra sau tai, nói: “Để anh chỉ em làm.”

“không cần đâu, để em tự làm trước đã.” Cố Tư Úc từ chối ngay.

Hạ Chi Tuyền: “...” Cảm thấy hơi khó chịu rồi.

“Được, em tự làm đi.” Hạ Chi Tuyền ngồi bên cạnh nhìn.

“anh đi làm việc của anh đi.” Ngồi làm bài mà cứ bị nhìn thế này thì mất tự nhiên lắm, còn thấy hơi sợ nữa.

“anh hết bận rồi, nghỉ ngơi một lát.”

“Ồ...”

Cố Tư Úc cố gắng không để mình bị ảnh hưởng bởi những thứ bên ngoài, chỉ tập trung vào bài tập Toán trước mặt, mà đúng là cô cũng làm được thật.

Nhưng tập trung chưa được bao lâu thì tai lại bị người ta nắm...

cô né ra, lăm bằm “Nào, đừng quấy rầy em học...”

“anh chỉ muốn nói cho em biết là bài này em làm sai rồi.” Hạ Chi Tuyền nói.

“Bài này á?” Cố Tư Úc chỉ vào một bài trắc nghiệm vừa mới làm xong.

“Ừ.”

cô lại tính lại ra nháp một lần nữa, mãi lâu sau mới ra được kết quả mới, lúc ấy mới gật đầu tỉnh ngộ: “Thế này mới đúng...”

Nhưng mà lúc cô đọc lại bốn đáp án để lựa chọn thì không có một đáp án nào trùng với kết quả mà cô vừa tính ra cả.

Bên tai truyền đến tiếng cười của Hạ Chi Tuyền, Cố Tư Úc lúng túng đến nổi đỏ bừng mặt.

Cậu cầm lấy cái bút trong tay cô, nói: “Để anh dạy em.”

một tay cậu cầm bút viết công thức ra giấy, tay còn lại thì vẫn không quên vòng qua vai Cố Tư Úc để sờ tai cô.

Hai người ngồi rất sát nhau, Hạ Chi Tuyền có thể ngửi thấy mùi thơm tỏa ra từ mái tóc cô, khiến cho lòng cậu rối loạn.

Nhưng học thần vẫn là học thần, dù đầu óc có đang ngổn ngang những suy nghĩ khác nhau thì vẫn có thể dễ dàng giải Toán bằng những phương pháp tốt nhất.

Cố Tư Úc nghe giảng rất dễ hiểu, gật đầu lia lịa, nói: “Sao anh lại thông minh thế chứ...”

“không có gì mà không làm được cả.” Hạ Chi Tuyền nói, ánh mắt rơi xuống đôi môi hồng mềm mại của cô, thầm than nhẹ một tiếng, thông minh thì có thể đổi lấy một cái hôn không?

Cậu trả bút cho Cố Tư Úc: “Em làm tiếp đi.”

Cố Tư Úc yếu ớt đề nghị: “anh đừng ngồi cạnh em nữa có được không? Em thấy áp lực lắm, nói không chừng còn làm tăng số lần làm sai ý...Chờ em làm xong thì anh lại đến kiểm tra nhé...”

Hạ Chi Tuyền nhìn về mặt lầy lòng của cô, cậu còn biết nói gì nữa, đành phải gật đầu đồng ý thôi.

Cậu trở về ngồi trước máy tính, gạt bỏ hết tạp niệm, đeo tai nghe vào rồi làm việc của mình.

Thời gian dần trôi, mới đó mà đã 11 giờ tối rồi.

Hạ Chi Tuyền nói: “Ngủ thôi.”

Cố Tư Úc ngáp một cái, lắc đầu: “Em vẫn chưa làm xong bài.”

Cố gắng thêm một tiếng nữa là đến đúng nửa đêm.

Hạ Chi Tuyền gỡ xong một dòng code cuối cùng, quay đầu nhìn thì thấy Cố Tư Úc đã gục xuống bàn ngủ.

Cậu đứng dậy, đi tới nhìn cô, tay cô vẫn cầm bút, ngủ say sưa trên đồng giấy nháp.

“...” Hạ Chi Tuyền nín cười, cúi xuống nhẹ nhàng bế cô lên.

Cố Tư Úc ngủ rất say, cứ thế ngã đầu vào khuỷu tay Hạ Chi Tuyền, không có phản ứng gì.

Hạ Chi Tuyền bế cô về phòng ngủ, đặt cô xuống giường, giúp cô đắp kín chăn.

Cậu ngồi xuống giường nhìn cô nhóc đang say ngủ, trong đầu hiện lên vô vàn những khát vọng, nhưng cuối cùng vẫn bị cậu gạt đi hết.

Cậu nằm xuống bên cạnh cô, nghiêng người, nhắm mắt lại, đầu dán vào tóc cô, hít hà mùi hương thơm ngát.

Vốn còn muốn nằm ngủ luôn ở đây để được chìm trong mùi hương ấy, nào ngờ càng nằm lâu thì lòng càng loạn, Hạ Chi Tuyền đành phải đứng dậy đi về phòng của mình.

Ngày hôm sau, Cố Tư Úc tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon, rửa mặt mũi xong thì đúng lúc Hạ Chi Tuyền mua đồ ăn sáng về.

Cố Tư Úc nhìn bát cháo hải sản nóng hổi, cười híp mắt nói: “Ồ với anh thích thật đấy.”

Hạ Chi Tuyền mỉm cười, vì câu nói này, cậu cảm thấy việc mình sáng sớm đã ngồi xe vòng qua vòng lại hai quãng đường để mua đồ ăn sáng về thật sự rất đáng giá.

Lúc ngồi ăn, Hạ Chi Tuyền nói: “Sáng ở nhà làm bài, trưa ra ngoài ăn cơm, đến chiều thì quay về trường nhé?”

“Vâng!” Cố Tư Úc vui vẻ đồng ý.

Cuối tuần này Cố Tư Úc đã rút kinh nghiệm được sau kì nghỉ lễ Quốc Khánh, quyết định đặt bài tập về nhà lên hàng đầu.

Buổi chiều sau khi về trường, cô vào phòng ngủ lấy bài tập của mình để đưa cho Hạ Chi Tuyền đang đứng dưới nhà chờ.

Lam Hiểu Thu đang ở trong phòng học bài, nhìn thấy Cố Tư Úc đang tìm kiếm thì chỉ yên lặng liếc cô một cái.

Lúc thấy Cố Tư Úc cầm bài tập đi ra cửa, Lam Hiểu Thu ra ban công nhìn, thấy Cố Tư Úc đi xuống dưới nhà đưa bài tập cho Hạ Chi Tuyền.

Ánh mắt cô ta có phần ngờ vực, ngồi ngay ngắn về chỗ của mình trước khi Cố Tư Úc quay lại phòng.

Cố Tư Úc trở về phòng, tiếp tục ngồi làm bài tập.

Hai tờ bài tập Toán đã làm xong nhờ có Hạ Chi Tuyền phụ đạo, cho nên bây giờ cô khá thoải mái ngồi xử lý đồng bài tập Lý Hóa.

Ngày hôm sau đi học, trong khi Trịnh Bồi Bồi đang cắm đầu vào chép bài của người khác thì Cố Tư Úc lại rất thoải mái và phấn khởi đi vào lớp.

cô liếc mắt nhìn Trịnh Bồi Bồi ngồi bên cạnh, mặc dù suy nghĩ lúc này của cô nói ra có hơi xấu hổ, nhưng thật sự đúng là có cảm giác khổ tận cam lai.

Trịnh Bồi Bồi chép được một nửa thì lớp trưởng Lam Hiểu Thu đi lên bục giảng, báo các tổ trưởng tiến hành thu bài tập về nhà.

“Trời ạ, sao gấp thế, vội chạy đi đâu thôi à!” Trịnh Bồi Bồi vừa cằn nhằn vừa tiếp tục chép điên cuồng.

Cố Tư Úc nói: “Cậu chọn bài nào đơn giản mà chép, để trống một hai bài cũng được, cố gắng phân chia bố cục hợp lý, đừng để nhìn vào là thấy ngay một khoảng trống.”

Trịnh Bồi Bồi đồng ý: “Cũng đúng, anh Úc đúng là người có kinh nghiệm.”

Cố Tư Úc đầu đầy vạch đen: “Mình đã rửa tay gác kiếm rồi, cảm ơn.”

Tiết thứ tư của buổi sáng là tiết Toán, thầy dạy Toán cầm đồng bài tập về nhà đã thu của học sinh đi vào lớp.

Sau khi trả bài đã chấm cho cả lớp, ông nhìn một lượt bên dưới, bất chợt dừng lại ở Cố Tư Úc.

“Em Cố Tư Úc.”

Cố Tư Úc đứng dậy, ngơ ngác nhìn thầy.

“Thầy biết là em bị mất căn bản, bài nào không làm được thì thôi chứ không nên đi chép bài của bạn khác.”

“??” Cố Tư Úc kinh ngạc nhìn thầy, lập tức phản bác, “Em không hề chép bài!”

Thầy giáo tỏ ra tiếc nuối nhìn cô, “Có một bạn nói là thấy em chép bài của Hạ Chi Tuyền.”

“Em không chép bài! Em tự làm mà thầy!” Cố Tư Úc kịch liệt phủ nhận.

Cả lớp đều đang tập trung nhìn Cố Tư Úc, biểu cảm rất khác nhau.

“Hai tờ bài tập này em đều đạt điểm tuyệt đối, cách giải đề rất mới lạ, có đúng là tự em làm không?”

không đợi Cố Tư Úc trả lời, Hạ Chi Tuyền đã đứng lên nói: “Thưa thầy, là em dạy bạn ấy làm chứ bạn ấy không chép của em, nếu thầy không tin thì hãy thử chọn mấy bài khó viết lên bảng để bạn ấy làm trước lớp xem sao.”

Thầy giáo trầm ngâm vài giây rồi nói: “Được, nếu đúng là thầy hiểu lầm em Cố Tư Úcthi thầy sẽ xin lỗi.”

Sau đó ông chọn hai bài điền vào chỗ trống và một bài cần viết lời giải lên bảng, bảo Cố Tư Úc lên làm.

Cố Tư Úc tràn trề niềm tin đi lên bục giảng, cầm phấn giải đề, quyết tâm chứng minh mình trong sạch.

Hai bài điền vào chỗ trống rất thuận lợi, cô còn ghi cả các bước giải bên dưới, đến lúc làm đề còn lại, ý thứ nhất thì giải được, đến các ý sau thì không sao tính ra được đáp án chính xác, bài này Hạ Chi Tuyền đã dạy cho cô rồi, chính cô còn tự làm lại một lần nữa, cho nên cô vẫn còn nhớ rõ đáp số.

Nhưng mà hiện giờ cô như bị áp lực bao vây, làm kiểu gì cũng không ra, không biết là bị mắc ở đâu...

Bên dưới, thầy giáo bảo cả lớp kiểm tra lại các lỗi sai trong bài làm của mình.

Lục Gia Diệp ghé sát vào Hạ Chi Tuyền nói thầm: “Cậu muốn giúp hay muốn hại em gái má lúm vậ hả? Nhìn em ấy loay hoay kìa...”

Hạ Chi Tuyền nhìn lên bảng, biết vấn đề của cô là ở đâu, khẽ thở dài một cái, cậu không lường đến việc chỉ dạy một lần thì cô cũng có khả năng sẽ quên.

Cố Tư Úc đứng trên bục giảng, giải mãi không được nên rất cuống, càng cuống thì áp lực tâm lý càng lớn, đầu óc cũng càng loạn, tay cô cứ không ngừng xóa đi rồi lại viết lại, mặt đã đỏ bừng cả lên.

Thầy giáo nói: “Được rồi, em đi xuống đi.”

“...” Cố Tư Úc cắn môi, nghẹn ngào nói: “Em thật sự không chép bài mà, chỉ là... chỉ là em quên mất cách giải...”

Sao mày lại ngốc như thế chứ!!! Mày là đồ đầu heo à?!!!

Cố Tư Úc tự mắng cho mình một trận, cô sống chỉ tổ lãng phí đồ ăn thức uống và không khí thôi!

Thầy giáo lại nói: “Được, thầy biết rồi, em về chỗ đi.”

Cố Tư Úc đành cúi đầu đi về chỗ.

Khác hẳn với sự hăng hái khi đi lên bục giảng, lúc này cô cực kỳ ủ rũ, trông như một con đã điều gặp thất bại vậy.

Thầy giáo đứng bên trên nói: “Đúng là thầy đã hiểu lầm em Cố Tư Úc, mặc dù em vẫn chưa làm xong hết, nhưng từ cách giải thì có thể thấy là em biết cách làm.”

“...” Tâm trạng của Cố Tư Úc vẫn không khá lên chút nào.

cô có cảm giác là hôm nay mình đã làm trò cười cho thiên hạ, đủ cho người ta cười trong một năm rồi.

“Này, cậu không sao chứ? Đừng để bụng, thầy lớn tuổi rồi nên thích kiểm chuyện ấy mà.” Trịnh Bồi Bồi chạm nhẹ vào cánh tay Cố Tư Úc, nhỏ giọng an ủi cô.

Cố Tư Úc chỉ lắc đầu, không nói chuyện.

“Cậu đừng thế mà, cậu là anh Úc của mình đó nhớ không? Lúc leo núi Nga Mi lợi hại biết bao, cậu giỏi nhất đấy!” Trịnh Bồi Bồi lại nói.

Cố Tư Úc nghe xong chỉ càng thấy xấu hổ hơn, không nhìn được mà nói: “Giỏi cái mông ấy! Mình đúng là đồ con lợn đầu óc ngu si tứ chi phát triển!”

“...” Trịnh Bồi Bồi che chặt miệng, không để cho mình cười ra tiếng.

cô ấy thật sự không muốn cười vào lúc này đâu, nhưng tại sao Cố Tư Úc lại có thể tự mắng bản thân một cách hài hước như vậy chứ.

Trịnh Bồi Bồi hắng giọng, nói: “Được rồi được rồi, sao cậu lại là lợn được chứ, có con lợn nào xinh như vậy không? Chẳng lẽ là lợn Tây Thi à?”

Cố Tư Úc: “...!!”

cô không muốn nói thêm một câu nào nữa!

Tan học, thầy giáo ra khỏi lớp, các học sinh cũng lục đục đi về, chỉ có Cố Tư Úc là vẫn gục xuống bàn không nhúc nhích.

Trịnh Bồi Bồi nhìn Hạ Chi Tuyền, nhún vai một cái, ra vẻ tôi đã làm mọi cách rồi, sau đó chủ động đứng dậy nhường chỗ cho cậu.

Hạ Chi Tuyền đi tới bên cạnh Cố Tư Úc, vỗ vai cô nói: “đi ăn cơm thôi.”

“Em không muốn đi.” Cố Tư Úc khàn giọng nói.

Thế là Hạ Chi Tuyền nắm tay cô kéo dậy.

Cố Tư Úc bị buộc phải đứng lên, cô nhìn cậu, hai mắt đỏ hồng, nét mặt buồn bã và tủi thân.

Hạ Chi Tuyền tiến lên, mạnh mẽ ôm cô vào lòng.

Có mấy bạn học vẫn ở trong lớp chưa về, nhìn thấy cảnh này thì khẽ hô lên.

Học thần ôm Cố Tư Úc ngay trong lớp...

Hạ Chi Tuyền giờ một tay lên xoa đầu cô, nói nhỏ: “Xin lỗi em, là lỗi tại anh.”

“không liên quan gì đến anh hết... Là do em quá ngốc thôi...” Cố Tư Úc nói.

“Em không ngốc, nhiều người còn làm sai rất nhiều lần, mà bài này anh chỉ mới dạy em có một lần thôi...”

“Em ngốc thật, anh đừng nói nữa!” Cố Tư Úc cắt ngang lời cậu nói.

“Được rồi, em nói ngốc thì là ngốc.” Hạ Chi Tuyền vỗ nhẹ đầu cô, giọng nói rất dịu dàng, “Nhưng dù em có ngốc hơn nữa thì anh vẫn thích em, chuyện này đối với anh thì hoàn toàn không quan trọng.”

“...” Cố Tư Úc ngậy người, tự dưng lại không còn cảm thấy buồn nữa.

Lục Gia Diệp đứng bên cạnh cũng nói: “Đúng vậy đúng vậy, dù em có ngốc thế nào thì bọn anh vẫn thích em mà.”

Trịnh Bồi Bồi dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lục Gia Diệp, cậu ta là kiểu không hiểu chuyện tình cảm hay là ngu thật đấy? Lúc này mà cũng xen vào sát phong cảnh được là sao?

Hạ Chi Tuyền chỉ coi Lục Gia Diệp là không khí.

Cậu ôm Cố Tư Úc, nhỏ giọng dỗ cô: “Đừng buồn nữa, bọn mình đi ăn cơm nhé?”

không chỉ các học sinh lớp số 6, mà các học sinh ở các lớp bên cạnh tan học đi ngang qua cũng đã bị cảnh tượng này hấp dẫn phải đứng lại để xem.

“Ôi trời, Hạ Chi Tuyền dịu dàng quá đi...”

“Kìa có đúng là học thần Hạ Chi Tuyền nổi tiếng lạnh lùng không đấy?”

“Kiếp trước Cố Tư Úc đã đi giải cứu hệ ngân hà hả chúng mày?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Edit: Ngân Nhi

Cố Tư Úc đã thoát ra khỏi nỗi buồn, phát hiện mình và Hạ Chi Tuyền đang quá thân mật, đã thế còn đang ở trong lớp, ngay trước mặt các bạn học, cô vừa liếc mắt nhìn thì đã thấy bên ngoài có rất nhiều những cặp mắt kinh ngạc, ngưỡng mộ và cả ghen tỵ đang nhìn mình...

cô mau chóng ổn định lại trạng thái, đẩy Hạ Chi Tuyền ra, mặt tự nhiên nói: “Em không sao nữa rồi...”

Sau đó lại cúi đầu, vuốt nhẹ mũi để che đi sự lúng túng, nói nhỏ: “đi ăn thôi.”

nói xong liền xoay người đi ra ngoài luôn, Trịnh Bồi Bồi đi cùng cô, giờ tay ôm vai cô, nháy mắt cười trêu: “Được học thần trao cho một cái ôm tình yêu, cảm giác thế nào hả?”

“...” Cố Tư Úc đỏ mặt, quát khê: “Cậu đáng ghét!”

“Chắc, không ngờ đấy, thì ra anh Úc lại giỏi làm nũng như vậy.”

“Minh đánh cậu đấy nhé!” Cố Tư Úc ra vẻ uy hiếp.

Trịnh Bồi Bồi không sợ, còn làm mặt quỷ với cô.

Cố Tư Úc vừa then vừa giận, đùa giỡn với Trịnh Bồi Bồi, nỗi buồn lúc trước hầu như đã tan biến gần hết rồi.

Lam Hiểu Thu đứng ở cửa lớp, ban nãy còn định ra về rồi, nhưng nghe thấy tiếng động trong lớp thì lại quay đầu nhìn.

Hình ảnh Hạ Chi Tuyền ôm Cố Tư Úc cứ thế xuất hiện ngay trước mắt...

Lam Hiểu Thu hai tay nắm chặt thành nắm đấm, sắc mặt trắng bệch, trong lòng như có hàng vạn mũi kim đang không ngừng cắm vào.

cô thích Hạ Chi Tuyền đã ba năm rồi, từ năm cấp hai khi học cùng lớp với cậu, người con trai cao lớn khôi ngô lại giỏi giang ấy đã thu hút cô, thế giới của cô, trừ việc học rathì chỉ có cậu.

cô chỉ dám yên lặng để ý tới cậu, yên lặng ngắm nhìn cậu, có đôi khi chỉ cần được thảo luận một bài tập với cậu trong lúc học nhóm thôi đã khiến cô hạnh phúc suốt cả ngày rồi.

cô biết cậu cao ngạo lạnh lùng, ngày nào cũng có nữ sinh viết thư tình gửi cậu, nhưng cậu chẳng thèm ngó ngang tới, chẳng bao giờ đọc mà cứ thế ném luôn vào thùng rác. Năm ấy hoa khôi của trường tỏ tình với cậu, vậy mà cũng bị cậu từ chối, cho nên cô lại càng thấy thích cậu hơn.

Thích một người như thế sẽ cảm thấy rất an toàn, không cần lo lắng đột nhiên sẽ có một cô gái đến cướp cậu đi.

Lên cấp ba, cô đã nhờ mẹ dựa vào các mối quan hệ trong trường để xin cho cô được học cùng lớp với Hạ Chi Tuyền, lý do đưa ra là vì lớp mà Hạ Chi Tuyền học chắc chắn là lớp tốt nhất nhất.

Vào năm học mới, nhìn thấy cậu trong lớp, lòng cô xúc động đến thế nào thì chỉ có mình cô biết.

Thế là cô lại có thêm thời gian để cố gắng đến gần cậu hơn rồi, cậu thanh cao, cô sẽ cùng cậu thanh cao, cậu lạnh lùng, cô sẽ cùng cậu lạnh lùng, cậu không thích lo chuyện bao đồng, cô cũng sẽ như vậy, cô sẽ cho cậu ấy thấy rằng, hai người có rất nhiều điểm chung.

Thế nhưng, tất cả đã bị sự xuất hiện của Cố Tư Úc phá hỏng...

Cậu ấy thay đổi rồi.

Cậu không thích qua lại với đám con gái, nhưng lại luôn đi bên cạnh cô ấy, cậu không thích giảng bài cho người khác, trừ cô ấy ra.

Người không hay cười như cậu, vậy mà lại dịu dàng cưng chiều cười với cô ấy, thậm chí còn công khai ôm cô ấy ngay trong lớp nữa.

Lam Hiểu Thu đau đớn không thôi, cô xoay người rời khỏi lớp, bước đi thật nhanh.

Nước mắt đã sắp trào ra, nhưng cô không ngừng máng bản thân rằng không được khóc, đừng khóc, đừng để lộ cảm xúc ra bên ngoài.

“Hạ Chi Tuyền tốt với Cố Tư Úc thật...”

“Trời ạ, tôi không bao giờ dám tưởng tượng là học thần lại biết dỗ con gái đấy...”

“Hai người họ có phải đang yêu nhau không?”

“Nghe nói quan hệ hai bên gia đình rất tốt, Cố Tư Úc là em gái nuôi của Hạ Chi Tuyền.”

“Thế à, hồi cấp hai cô em họ của cậu ấy cũng ở đây, vậy mà chưa từng thấy cậu ấy quan tâm nhiều như thế đâu.”

“Chắc chắn là Hạ Chi Tuyền thích Cố Tư Úc rồi... Chắc chắn 100% luôn! Ánh mắt không biết gạt người!”

“Chắc chắn, hot boy của trường Long Hưng chúng ta cuối cùng cũng đã chìm đắm vào nữ sắc rồi...”

Lam Hiểu Thu đang cố gắng an ủi bản thân không nên quá đau buồn, nhưng các bạn học xung quanh cứ bàn tán về Hạ Chi Tuyền, chẳng khác nào như tra tấn màng nhĩ của cô.

cô thật sự không chịu nổi, chạy càng nhanh hơn, trở về phòng ngủ khóc to một trận trong không gian yên ắng.

Trong nhà ăn của trường, nhóm Hạ Chi Tuyền cùng mấy cô gái đi ăn các món xào.

Lục Gia Diệp gọi một bàn đầy đủ các món, nói: “Chủ đề của hôm nay là an ủi và hồi máu cho em gái má lúm, đừng để lão Vương không hiểu chuyện kia làm ảnh hưởng đến tâm trạng. A Tuyền nói đúng lắm, dù em có ngốc hơn nữa thì bọn anh vẫn thích em!”

Cố Tư Úc quát: “Được rồi, đừng nhắc đến chuyện đó nữa.”

Lục Gia Diệp: “Tóm lại là em gái má lúm của chúng ta tuyệt nhất, không cho ai phản đối đâu nhé!”

Sắc mặt Hạ Chi Tuyền rất khó coi, cậu lườm Lục Gia Diệp, nói: “Cậu có thể yên lặng một chút được không?”

“Tôi đang làm công tác an ủi thôi mà, cậu làm gì mà nhìn tôi như kẻ thù thế?” Lục Gia Diệp kêu oan.

Trịnh Bồi Bồi phì cười: “Đừng có lúc nào cũng nói lảm nhảm như thế, ngốc chết đi được.”

Lục Gia Diệp không phục: “Sao tôi lại không được nói?”

“Cậu nói hết rồi thì học thần biết nói gì nữa đây?” Trịnh Bồi Bồi hỏi ngược lại.

“...”

“Người ta cũng chẳng phải là má lúm đồng tiền nhỏ của cậu, cậu lo lắng giúp làm cái gì? Người ta buồn còn cần đến lượt cậu dỗ à?”

“...” Lục Gia Diệp bị Trịnh Bồi Bồi mắng, không còn lời nào để phản bác.

Cố Tư Úc ngồi một bên rất ngượng ngập, may là đồ ăn đã lên, cô liền nói: “Ăn thôi ăn thôi.”

Ăn cơm xong, cả bọn lại đi đến quầy bán nước.

Hạ Chi Tuyền mua cho Cố Tư Úc một cốc trà ô long, đưa cho cô nói: “Về phòng ngủ một giấc đi nhé.”

“Vâng.” Cố Tư Úc gật đầu đáp, hai người nhìn nhau mấy giây, không hiểu tại sao mà cô thấy cực kì ngượng.

cô cúi thấp đầu, nhớ lại câu nói ‘Dù em có ngốc hơn nữa thì anh vẫn thích em’, mặt lại có cảm giác nóng ran lên.

Trịnh Bồi Bồi và Cố Tư Úc cùng nhau quay về phòng ngủ.

Trịnh Bồi Bồi kéo tay Cố Tư Úc nói: “Đột nhiên mình nghĩ tới một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ai là người đã nói với thầy là cậu chép bài của Hạ Chi Tuyền?”

“...” Cố Tư Úc sững sờ, cô chỉ một lòng mắng mình ngốc chứ không nhớ tới chuyện này.

“rõ ràng lần này cậu không chép bài, vậy mà nó lại mách với thầy là cậu chép bài, có phải là rất xấu không?”

“Chắc không phải đâu...” Cố Tư Úc suy nghĩ một lát rồi nói, “Có thể là thầy thấy bài của mình được điểm tuyệt đối, không giống như bình thường nên mới nghĩ vậy, nhưng lại lấy lý do là có người nói thì sao?”

“không loại trừ khả năng này, nhưng mình vẫn cảm thấy là có đứa cố ý nhắm vào cậu.”

Cố Tư Úc ngạc nhiên: “Mình có gây thù với ai đâu...”

“Thôi đi ~” Trịnh Bồi Bồi bĩu môi, “Trừ mình, Hường Lê và Trương Hán Dịch ra thì đứa con gái nào trong lớp cũng có khả năng bị cậu chọc tức.”

“...???” Cố Tư Úc ngơ ngác.

“Cậu tưởng không có ai thích Hạ Chi Tuyền, hot boy học thần của trường, ngoại hình và thực lực đều xuất sắc sao hả? Người thích cậu ấy có thể nói là lửa thiêu không chết gió xuân thổi vạn vật hồi sinh đấy biết chưa?”

“Nhưng mình và anh ấy...” Cố Tư Úc đang định nói là cô và Hạ Chi Tuyền chỉ là có mối quan hệ thân thiết giữa hai bên gia đình thôi, nhưng không hiểu sao tự dưng lại ngập ngừng không nói tiếp được.

Trịnh Bồi Bồi nói tiếp luôn: “Cậu và cậu ấy phải nói là cực kì thân thiết ý, mình xin lấy danh nghĩa của một người bạn thanh mai trúc mã của Hạ Chi

Tuyển ra đề mà phán, rằng cậu là cô gái duy nhất thân với cậu ấy đến như vậy, cũng là người duy nhất được cậu ấy cưng chiều, mình nói thật đấy!”

Lúc nói những lời này, Trịnh Bồi Bồi thật ra cũng cảm thấy hơi chua xót.

Dù sao thì hồi trước chính cô cũng đã bị Hạ Chi Tuyển làm cho điên đảo, cậu ấy chính là mối tình đầu của cô.

Tiếc là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Trịnh Bồi Bồi cô không phải là kiểu con gái cố chấp bám dính lấy một người, cậu ta đã tỏ rõ thái độ xa cách thì cô cũng dần dần buông bỏ được tình cảm của mình.

Cũng bởi đoạn tình cảm đau buồn này nên Trịnh Bồi Bồi cô rất muốn nhìn thấy Hạ Chi Tuyển bị Cố Tư Úc giày vò đến đau khổ.

Cố Tư Úc đầu óc chậm lụt không nhận ra, cô cũng lười nói luôn, ban đầu còn muốn gây mâu thuẫn cho Cố Tư Úc và Hạ Chi Tuyển, nhưng về sau khi tình bạn giữa cô và Cố Tư Úc ngày một khăng khít, cộng thêm việc tận mắt nhìn thấy Hạ Chi Tuyển đối xử rất tốt với Cố Tư Úc, suy nghĩ của cô lại thay đổi.

Cậu bạn mà cô đã từng thích sánh vai với cô bạn thân mà cô yêu quý, quá tốt rồi.

Tìm Cố Tư Úc đập loạn nhịp, nói: “Cậu nói gì thế... Có hơi quá không...”

Trịnh Bồi Bồi lườm cô: “Ai nói quá hả?! Mình thấy là Hạ Chi Tuyển thích cậu đến phát điên lên rồi ý.”

“...” Lòng ngực Cố Tư Úc như bị tắc nghẹn, máu trong người đang trào dâng, hai tai đỏ rực như sắp rỉ máu đến nơi.

“anh Úc à, không ngờ là anh lại dễ xấu hổ như vậy đấy.” Trịnh Bồi Bồi cười hi hi trêu cô.

“...không được nói lung tung!” Cố Tư Úc ôm mặt bước nhanh về phía trước.

Trịnh Bồi Bồi đi theo sau cười nói: “Trời ạ, anh Úc à, cậu là học sinh trung học rồi đấy biết không? Sao lại ngây ngô như trẻ con tiểu học thế! Mà học sinh tiểu học bây giờ chúng nó còn biết hôn rồi đấy! Còn cậu mới chỉ nghe thôi mà đã không chịu nổi rồi hả?”

Cố Tư Úc không chịu nổi thật, cô chạy biến đi luôn, không muốn nghe mấy lời trêu chọc của Trịnh Bồi Bồi nữa.

Trịnh Bồi Bồi đi đằng sau cười đến sắp chết rồi.

Cố Tư Úc chạy một mạch về phòng ngủ, tim đập loạn không biết là vì câu nói kia hay là vì cô chạy quá nhanh nữa.

Vừa đẩy cửa ra thì thấy Lam Hiểu Thu đang gục mặt xuống bàn học.

Lam Hiểu Thu nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu lên, vội vàng lau đi những giọt nước mắt còn chưa khô trên mặt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Cố Tư Úc nhận ra là tâm trạng cô bạn này không được tốt lắm, nhưng từ trước đến nay cô ấy vẫn luôn lạnh lùng đơn độc, không hay chuyện trò với mọi người, càng đừng nói là tâm sự.

Hai cô không thân thiết lắm, cho nên dù thấy Lam Hiểu Thu đang buồn thì Cố Tư Úc cũng không biết nói gì, sợ cả hai sẽ càng thêm lúng túng, cô chỉ gật đầu một cái rồi đi về chỗ của mình, làm như không có chuyện gì.

Lúc Cố Tư Úc đang chuẩn bị nghỉ trưa thì Trịnh Bồi Bồi về, vừa vào cửa đã cười đùa: “Kiếp, cậu chạy nhanh như thỏ ý, mình chỉ nói là Hạ Chi Tuyển thích cậu thôi mà, bình thường cậu và cậu ta thân thiết với nhau thì không thấy cậu ngại, thế mà mới nghe mình nói thế đã xấu hổ rồi à?”

Cố Tư Úc sực nữa thì ngã từ trên giường xuống, đỏ mặt quát khê: “Đừng ầm ĩ nữa, trong phòng còn có người đấy.”

Trịnh Bồi Bồi liếc nhìn Lam Hiểu Thu, bất chợt cười ha hả hai tiếng, vì buổi sáng Lam Hiểu Thu bắt nộp bài tập sớm nên đến giờ cô vẫn còn thấy bức.

Lam Hiểu Thu yên lặng nằm xuống giường, đắp chăn che kín người, nước mắt vốn đang ứa thì lại bị câu nói kia của Trịnh Bồi Bồi khơi lại, cô buồn bã nằm trong chăn, cắn chặt môi để ép mình không được khóc thành tiếng, đau đớn đến mức sắp không thở nổi.

Cố Tư Úc cũng nằm xuống, trong đầu lại vang lên câu nói hồi trưa của Hạ Chi Tuyển...

Dù em có ghét hơn nữa thì anh vẫn thích em... Chuyện này đối với anh mà nói thì hoàn toàn không quan trọng...

Khoảnh khắc đó sự kinh ngạc đã lấn át toàn bộ những cảm xúc khác của cô, cho đến tận lúc này, khi chỉ có một mình, nằm nhớ lại đến lúc đó, cảm giác như giọng nói dịu dàng của Hạ Chi Tuyển đang quanh quẩn bên tai, cô lại xấu hổ không chịu được, có chút giờ nghỉ trưa ngắn ngủi cũng không được yên lòng.

Giờ học buổi chiều, Cố Tư Úc phá lệ ngồi nghiêm túc nghe thầy cô giảng.

Trong giờ học, cô chỉ cùng đi vệ sinh với Trịnh Bồi Bồi hoặc đứng bên ngoài hành lang hóng mát, lúc ngồi về chỗ thì cũng chỉ nghiêm túc làm bài tập.

Tóm lại là, cố gắng không để ý đến Hạ Chi Tuyền.

Lúc Cố Tư Úc đứng dậy chuẩn bị đi lấy nước thì cái cốc của Hạ Chi Tuyền cũng được đưa ra, cậu nói: “Lấy cho anh một cốc luôn.”

Cố Tư Úc cầm lấy cái cốc, cúi đầu bước đi mà không hề nhìn cậu.

Cầm hai cốc nước quay về, cô đặt cốc của Hạ Chi Tuyền lên bàn cậu trước, tầm mắt cố ý tránh né cậu, sau đó quay người đi luôn, lúc quay người suýt thì đâm vào Lục Gia Diệp đang đi tới.

“Á! Có bị đổ nước vào người không?”

“không...”

“Vội cái gì không biết.” Hạ Chi Tuyền nói.

Cố Tư Úc không đáp lại, yên lặng ngồi về chỗ của mình uống nước.

Hạ Chi Tuyền uống hết cốc nước của mình, lại nghiêng người gõ lên bàn cô, nói: “Lấy cho anh một cốc nữa.”

Cố Tư Úc ngoan ngoãn đứng dậy đi ra chỗ Hạ Chi Tuyền, đang muốn cầm cái cốc thì lại bị cậu giành trước, mắt cô cứ dõi theo nó, cuối cùng lại nhìn thẳng vào Hạ Chi Tuyền.

Cậu như cười như không, nhìn cô hỏi: “anh làm gì có lỗi với em à?”

“Hả? không có...” Cố Tư Úc vội vàng phủ nhận, bối rối không nói nên lời, mắt lại bắt đầu nhìn đi chỗ khác.

“Thế tại sao không nói chuyện với anh?”

“...?” Cố Tư Úc tỏ ra vô tội, nói nhỏ: “Vì không có bài nào cần hỏi anh cả.”

“không có bài cần hỏi là không thèm để ý đến anh luôn phải không?” Giọng của cậu có vẻ không được vui.

Đúng vậy, cậu chủ Hạ bị bơ từ chiều đến giờ đang cực kì khó chịu trong người.

“không phải mà...” Cố Tư Úc lại phủ nhận.

“Nhìn anh!” Hạ Chi Tuyền nghiêm giọng.

Cố Tư Úc đang nhìn xung quanh, lập tức nghe lời nhìn thẳng vào mắt cậu.

Hai người nhìn nhau, Hạ Chi Tuyền đối diện với đôi mắt long lanh ngập nước của người con gái, hàng mi dài và đôi môi hồng căng bóng làm người ta nhìn mà muốn cắn một cái... Bỗng dưng cậu không biết phải nói gì.

Cố Tư Úc nhìn sống mũi của Hạ Chi Tuyền, ánh mặt trời chiếu từ đằng sau khiến cho cậu như đang tỏa sáng.

Hai người cứ anh nhìn em em nhìn anh, không ai nói câu gì, nhưng đều không hẹn mà cùng đỏ mặt.

Lục Gia Diệp ở bên cạnh lấy điện thoại ra nhắn tin vào nhóm nam thân.

Lục Gia Diệp: “A Tuyền càng ngày càng quá quắt, má lúm nhò người ta chỉ muốn yên lặng cũng không cho, còn tra hỏi cho bằng được!”

Lục Gia Diệp: “nói là không có bài cần hỏi cậu ta còn nổi đóa lên, đúng là bạo quân!”

Lục Gia Diệp: “Tôi phát hiện ra là cậu ta cứ thích quẩn lấy má lúm nhò không chịu tha!”

Tô Hàn: “Thời kỳ rung động tuổi thanh xuân, ai mà hiểu nổi chứ.”

Chu Kiều: “không ngờ A Tuyền yêu vào rồi lại mãnh liệt đến vậy...”

Lục Gia Diệp: “Càng ngày càng cợt nhả, hồi trưa cậu ta còn ôm ôm áp áp má lúm ngay giữa lớp, hận không thể nói cho cả thiên hạ biết má lúm nhò là của cậu ta!”

Chu Kiều: “Tôi quen rồi.”

Khi ở trên núi Nga Mi, Chu Kiều đã luyện thành công kĩ năng bình tĩnh sống sót sau khi nhìn cảnh show ân ái rồi.

Mấy cậu con trai vẫn chuyện trò vui vẻ trong nhóm chat, còn Cố Tư Úc thì nhìn Hạ Chi Tuyền, đỏ mặt lăm lăm: “anh đưa cốc cho em...”

Hạ Chi Tuyền đưa cốc cho cô, cô lập tức quay đi lấy nước luôn.

Lục Gia Diệp: “*Chắc chắc chắc, em gái má lúm của tôi đã trở thành cô vợ nhỏ bị sai bảo rồi.*”

Hạ Chi Tuyền cầm điện thoại đọc tin nhắn trong nhóm chat, mặt lạnh gồ hai từ: “*Của cậu?*”

“*...Tôi quen lắm cũng không được à? Biết là của cậu rồi!!!*”

Hạ Chi Tuyền nhếch môi cười, Lục Gia Diệp bực bội lườm một cái.

Giờ truy bài của ngày hôm sau, cô giáo chủ nhiệm đi tới chỗ ngồi của Cố Tư Úc, gõ lên bàn cô, nói: “Em theo cô lên văn phòng một lát.”

Cố Tư Úc bất ngờ đứng dậy, đi ra khỏi lớp cùng cô giáo.

Lục Gia Diệp nói nhỏ: “Sao tự dưng lại gọi má lúm nhỏ lên văn phòng thế nhỉ?”

Hạ Chi Tuyền thần nhiên đáp: “Đợi về rồi hỏi thì biết ngay thôi.”

Trong văn phòng chỉ có mỗi cô chủ nhiệm và Cố Tư Úc.

cô giáo không nói quanh co mà đi thẳng vào vấn đề: “cô nghe nói là em và Hạ Chi Tuyền đang yêu đương đúng không?”

Cố Tư Úc mặt biến sắc, vội nói: “không phải đâu ạ!”

“Nhưng trưa hôm qua có rất đông các bạn học nhìn thấy Hạ Chi Tuyền ôm em.”

Cố Tư Úc khẽ run, lập tức giải thích: “Bởi vì em bị thầy dạy Toán hiểu lầm là chép bài, trong lòng buồn bã muốn khóc, nên cậu ấy mới an ủi em. . .”

“VẬY Ạ.” cô giáo trầm ngâm suy nghĩ.

Cố Tư Úc nói tiếp: “Bố em là bạn học cũ của bố mẹ Hạ Chi Tuyền, rất thân nhau, trước khi vào trường em đã biết Hạ Chi Tuyền rồi ạ, cuối tuần cũng thường xuyên đến nhà cậu ấy chơi, mẹ của cậu ấy dặn cậu ấy ở trong trường thì để ý đến em một chút, cho nên cậu ấy rất quan tâm em. . .”

“VẬY SAO.” Sắc mặt của cô giáo đã hòa hoãn đi rất nhiều, “Thế thì đúng là cô đã nghe tin đồn không đúng rồi.”

nói xong lại nhìn Cố Tư Úc, chân thành khuyên nhủ: “không yêu đương thì tốt, giai đoạn này các em nên cố gắng học tập thật giỏi, yêu đương sẽ ảnh hưởng đến bài vở, lớp mười là thời điểm đặt nền móng, không được phép lười biếng. Hạ Chi Tuyền năm nào cũng đứng thứ nhất toàn thành phố, là niềm tự hào của trường chúng ta, nếu thành tích của em ấy mà đi xuống thì sẽ ảnh hưởng rất lớn.”

“Em biết ạ...” Cố Tư Úc nói nhỏ.

“Được rồi, em về lớp đi, hôm nay cô chỉ hỏi vậy thôi, nếu không có chuyện đó thì em cũng không cần nói lại với các bạn khác làm gì, kể cả là Hạ Chi Tuyền, tránh tạo ảnh hưởng không tốt trong lòng em ấy.”

“Vâng ạ.” Cố Tư Úc gật đầu đáp.

Cố Tư Úc quay trở lại lớp, Trịnh Bồi Bồi ghé vào hỏi: “Sao cô chủ nhiệm lại gọi cậu lên văn phòng thế?”

“Vi chuyện trong giờ Toán. . .cô sợ mình buồn nên khuyên nhủ vài câu thôi.” Cố Tư Úcnói dối.

“Ồ, không ngờ cô lại tốt thế cơ à.”

Lục Gia Diệp cũng tới hỏi cô một lần nữa, Hạ Chi Tuyền thì chỉ chăm chú nhìn cô.

Cố Tư Úc không muốn nói dối hai lần, may là có Trịnh Bồi Bồi trả lời hộ.

Trong lòng cô bộn bề những suy nghĩ, không thể nói rõ cảm xúc hiện tại là như thế nào, cuối cùng tổng kết ra một câu là: Tất cả những chuyện khác đều không đáng nhắc đến, chỉ có việc học là ưu tiên hàng đầu!

Cố Tư Úc tới câu lạc bộ tiếng anh thì lại gặp Lục Minh ở đó.

trên tay cậu ta cầm một túi quà rất đẹp, còn nói chuyện với cô bằng tiếng anh luôn: “Đây là quà bố tôi bảo tôi đưa cho cậu.”

Cố Tư Úc ngạc nhiên, chần chừ không dám nhận, Lục Minh liền để luôn xuống dưới chân cô: “Coi như tôi đã hoàn thành nhiệm vụ gửi quà rồi nhé.”

Cậu ta cười híp mắt tiếp tục nói chuyện với cô bằng tiếng anh, rút kinh nghiệm lần trước, lần này cậu ta chỉ nói về những vấn đề cuộc sống hàng ngày, không có thông qua cuộc hội thoại để tìm hiểu sở thích của cô nữa.

Hạ Chi Tuyền đang ngồi trong phòng làm đề thi nhận được tin nhắn.

Tô Hàn nhắn vào nhóm chat: “Tôi nghe người ta bảo là trông thấy Lục Minh và má lúm nhỏ ở câu lạc bộ tiếng anh đấy.”

Lục Gia Diệp nhắn lại ngay: “Thằng kia vẫn chưa chịu từ bỏ à!!”

Hạ Chi Tuyền ném luôn cây bút đang cầm, đứng dậy rời khỏi phòng.

Cố Tư Úc đang nói chuyện với Lục Minh thì Hạ Chi Tuyền đột ngột xuất hiện, đi thẳng tới chỗ cô.

Cậu lạnh lùng nhìn Lục Minh, Lục Minh cười nói: “Nếu hai người có việc bận thì tôi không quấy rầy nữa.”

nói xong liền vui vẻ quay đi chỗ khác.

Hạ Chi Tuyền nắm tay Cố Tư Úc đi ra khỏi câu lạc bộ.

Cố Tư Úc nghĩ đến việc ở bên ngoài tòa nhà có rất nhiều người qua lại, nên vội vàng rút tay về.

Hạ Chi Tuyền lạnh mặt nhìn cô.

Cố Tư Úc hơi mất tự nhiên nói: “đang ở nơi công cộng...”

Nắm tay nhau nhớ lại có người mách với cô chủ nhiệm thì sao...

Hạ Chi Tuyền im lặng vài giây, thấy túi quà cô đang cầm trên tay thì lập tức giật lấy, nói: “Theo anh đến chỗ cũ.”

đi ngang qua một cái thùng rác, Hạ Chi Tuyền vứt thẳng túi quà vào đó luôn.

Cố Tư Úc đi đằng sau: “...??”

Đó là quà của người lớn tặng mà, vứt đi rồi thì về biết ăn nói thế nào?

Hạ Chi Tuyền dứt hai tay vào túi quần, sải bước đi thẳng.

Cố Tư Úc ngoan ngoãn đuôi theo, cô biết chỗ cũ mà cậu nói chính là sân thượng của tòa nhà tổng hợp.

Hai người duy trì một khoảng cách không xa không gần, Hạ Chi Tuyền không hề đứng lại đợi cô, cứ một mình đi trước, hình như đang rất giận.

Cố Tư Úc nhìn bóng lưng cao lớn đơn độc của cậu, không biết phải làm sao, lòng hỗn loạn vô cùng, có một linh cảm xuất hiện khiến cho cô muốn chạy trốn, nhưng chung quy vẫn không dám, hai chân cứ tự động đi theo sau.

Lúc Cố Tư Úc tới được sân thượng thì Hạ Chi Tuyền đã chờ ở đó trước rồi.

Màn đen bao phủ cả bầu trời, những đám mây mờ xám che đi ánh sao, trên sân thượng chỉ còn lại ánh đèn vàng yếu ớt.

Cố Tư Úc đứng cách Hạ Chi Tuyền một đoạn, lên tiếng trước: “Đó là quà bố cậu ấy tặng cho em, có khi là tặng cho bố mẹ em cũng nên, anh vứt đi rồi thì phải làm sao bây giờ...”

Hạ Chi Tuyền bước lại gần cô, mỗi một bước đều làm cho nhịp tim Cố Tư Úc đập nhanh hơn, hai tay cậu chống lên tường rào sau lưng cô, hơi khom lưng cúi đầu để mắt đối mắt với nhau, nói: “anh cứ thích vứt đi đấy, có sao không?”

Cậu đang không vui chút nào, tính khí lúc này có hơi trẻ con bốc đồng, thể hiện rõ sự ghen tức.

Cố Tư Úc bị cậu nhìn mà tâm hoảng ý loạn, rất không có khí phách mà nói: “không sao... Vứt thì vứt thôi, anh vui là được rồi.”

“Bố mẹ nó hoàn toàn có thể tặng trực tiếp cho bố mẹ em mà, sao mà phải đưa cho nó làm gì?”

“...” cô không biết trả lời thế nào.

“Chẳng lẽ là để tạo cơ hội cho nó đến gần em hơn?” Hạ Chi Tuyền ghé sát vào nhìn cô.

Cố Tư Úc bị hỏi đến á khẩu không nói được gì, vì cô đang nhớ tới mẹ mình, lúc đầu mẹ cũng bảo cô tặng cậu mấy lọ tương ớt, thật ra là để cô và Hạ Chi Tuyền thân thiết với nhau hơn...

Cố Tư Úc nói: “Em không nghĩ tới...”

Cậu khề мэng: “Em cái gì cũng không nghĩ tới, ngốc chết đi được.”

Cố Tư Úc cam chịu: “Phải rồi, em đúng là ngốc mà...”

Hạ Chi Tuyền giờ tay nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Làm anh tức điên lên rồi mà bây giờ còn dám làm nũng cơ à?”

“Đâu có...” cô đỏ mặt né tránh ánh mắt cậu.

“Trốn cái gì.” Cậu một lần nữa giữ chặt cằm cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình.

Giương mặt đẹp trai giờ phút này lại mang theo cả sự nguy hiểm.

Cố Tư Úc tim đập như sấm, không biết làm thế nào cho phải, ngập ngừng nói: “anh tức giận cái gì thế...”

“Cứ thấy em với thằng họ Lục kia ở cùng một chỗ là anh sẽ giận.” Hạ Chi Tuyền nghiêm giọng.

“Em chỉ tình cờ gặp cậu ấy ở câu lạc bộ tiếng anh thôi mà... Sau đó thì... Luyện tập hội thoại...”

Ánh mắt Hạ Chi Tuyền càng trở nên đáng sợ hơn: “Vậy nếu sau này còn gặp nhau ở đó nữa thì em vẫn sẽ nói chuyện với nó đúng không?”

“không phải chứ... Việc này có vấn đề gì sao? Giúp nhau học thôi mà...” Mặc dù cô cũng không thích nói chuyện với Lục Minh, nhưng thình thoảng gặp thì nói một hai câu thôi, không đến nỗi như gây phải tội ác tà trời thế chứ?

“Có vấn đề!” Hạ Chi Tuyền gắt lên.

“...” Được rồi được rồi, anh là lớn nhất.

Hạ Chi Tuyền lại nói: “Sau này không cho phép em nói chuyện với nó nữa, luyện nói tiếng anh cũng không được.”

“...??” Cố Tư Úc sững sờ, “anh ghét người ta thế cơ à...”

Hạ Chi Tuyền thấy nét mặt hoang mang của cô thì đột ngột cúi đầu xuống, ghé sát mặt lại gần.

Hô hấp của Cố Tư Úc cũng bị ngưng lại ngay giây phút ấy...

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Edit: Ngân Nhi

Môi của Hạ Chi Tuyền mạnh mẽ đập xuống má cô.

“...” Mắt Cố Tư Úc mở to hết cỡ, trên má cảm nhận được xúc cảm ướt át, thấm vào da rồi chui vào lục phủ ngũ tạng, khiến cho lòng cô xao xuyến đảo lộn đến long trời lở đất, làn da trắng nõn mịn màng dần dần ửng hồng.

“...???”

“...!!!!”

Lúc lý trí quay trở lại, Cố Tư Úc mới đẩy Hạ Chi Tuyền ra rồi chạy sang một bên, hai chân như sắp nhũn ra, cô vịn vào tường rào, giọng hơi run nói: “anh... anh làm gì thế hả...”

Giương mặt nóng bừng của Hạ Chi Tuyền ẩn trong ngọn đèn vàng mờ tối, thật ra là cậu muốn hôn lên cái miệng nhỏ hồng hồng kia cơ, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế vì không muốn cô sợ, cho nên mới hôn vào má. Nào ngờ gương mặt mềm mại kia hôn vào cũng rất thích, khiến cho cậu suýt thì mất khống chế.

Cậu dựa vào tường, âm thầm hít thở sâu, nhìn cô chăm chú.

“...” Cố Tư Úc hơi khó thở, 16 năm cuộc đời, đây là lần đầu tiên có một người con trai làm như thế với cô...

Mà đó lại là học thần, một người bạn rất thân thiết của cô nữa.

cô hoàn toàn không biết phải đối mặt với chuyện này ra sao, mãi lâu sau mới nói ra được một câu: “...Sao anh lại như thế chứ!”

Hạ Chi Tuyền giờ tay chỉ vào góc tường, nói: “Ngày 28 tháng 9, 3 giờ 42 phút sáng, ngay tại nơi đó, em đã đồng ý làm bạn gái anh.”

“...???” Cố Tư Úc sững sờ.

“anh hôn bạn gái anh một cái cũng không được à?” Cậu hỏi ngược lại cô.

Cố Tư Úc đang rất muốn nói là anh nói linh tinh, làm gì có chuyện đó, nhưng mà đầu cô lại đang bắt đầu hồi tưởng lại tối hôm ấy rồi, trước còn vẫn nghĩ là mình nằm mơ, cho nên cũng dần quên đi mất...

Kết quả, điều gì đến sẽ đến...

Nhưng mà cô thật sự không hiểu là tại sao lại có chuyện đó được chứ! Sao cô lại nói đồng ý vậy hả?

Cố Tư Úc đỏ mặt, nói: “Em...em không nhớ...Em ngủ không biết gì cả...”

“Nhưng anh thì nhớ rất rõ đấy.” Hạ Chi Tuyền nói xong liền đi đến gần Cố Tư Úc.

Mặc kệ cô có nhớ hay không, kể từ giây phút cô nói câu em bằng lòng ấy là cậu đã coi cô là bạn gái của mình rồi.

Cố Tư Úc đầu óc trống rỗng, liên tục lui về sau.

Hạ Chi Tuyền dừng bước, nhìn thẳng vào mắt cô, khẽ nói: “Cố Tư Úc, anh thật sự rất nghiêm túc muốn làm bạn trai em”

Giọng nói của cậu thiếu niên hơi trầm khàn, ánh mắt sâu thẳm chân thành, vẻ chững chạc và thành thực không hợp với số tuổi chút nào, thái độ của cậu không giống như đang đùa giỡn, mà như thể đang nói về một vấn đề rất quan trọng trong cuộc đời vậy.

Cố Tư Úc nhìn màn đêm u tối, ngay lúc đang bối rối thì trong đầu lại hiện lên lời của cô chủ nhiệm...

Giai đoạn này các em nên cố gắng học tập thật giỏi, yêu đương sẽ ảnh hưởng đến bài vở, lớp mười là thời điểm đặt nền móng, không được phép lười biếng. Hạ Chi Tuyền năm nào cũng đứng thứ nhất toàn thành phố, là niềm tự hào của trường chúng ta, nếu thành tích của em ấy mà đi xuống thì sẽ ảnh hưởng rất lớn...

Năm cấp hai cô chưa từng nghĩ tới chuyện yêu đương, năm cấp ba bố mẹ lại bỏ bao nhiêu tiền của để cho cô đến đây học, vì thế cô lại càng không muốn yêu sớm.

Nếu yêu Hạ Chi Tuyền, bị bố mẹ và thầy cô phát hiện thì...

Bố mẹ của Hạ Chi Tuyền, nhất là mẹ cậu đối xử với cô rất tốt, coi cô như con gái nuôi mà thương yêu, nếu biết là con trai mình yêu sớm... còn làm ảnh hưởng đến học tập thì...

Lời nhắc nhở của cô chủ nhiệm vẫn còn văng vẳng bên tai, Cố Tư Úc hoàn toàn không dám để chuyện này phát triển thêm nữa.

cô cúi đầu, rụt rè nói như một đứa trẻ vừa mắc lỗi: “Tối hôm đó tại em ngủ say quá nên mới nói thế, không phải thật lòng đâu... Xin lỗi đã làm anh hiểu lầm, em thật sự chưa muốn nghĩ tới chuyện yêu đương... Bọn mình mới lên trung học, phải lấy việc học làm trọng, em bị mất căn bản nên áp lực học hành rất lớn, không muốn bị những chuyện thế này làm phân tâm, em chỉ muốn cố gắng học để thi được vào một trường đại học tốt thôi.”

Cố Tư Úc nói một mạch xong cũng không dám nhìn Hạ Chi Tuyền, cô chạy ào về hướng cửa, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Cố Tư Úc vội vàng chạy xuống, mãi tới khi ra ngoài tòa nhà rồi thì mới nghỉ một chút, cảm giác như vừa thoát ra khỏi nước sôi lửa bỏng vậy.

cô chuẩn bị đi về phòng ngủ, nhưng vừa đi mấy bước thì lại nhớ ra là thang máy trong tòa nhà đã ngừng hoạt động.

Cầu thang bộ cũng không có đèn... Xung quanh tối om, có những đoạn không có tí ánh sáng nào, tối đen như mực.

cô vẫn nhớ lần trước khi đi lên sân thượng cùng Hạ Chi Tuyền, cậu có vẻ sợ tối, dựa vào tay cậu mới thấy là toàn thân cậu căng cứng, tựa như chim sợ cành cong, hai người thân nhau đã được một thời gian, chỉ trong giây phút ấy, cô mới thấy là cậu cũng có những lúc rất yếu đuối.

Bây giờ cô đi một mình xuống thế này thì lát nữa cậu xuống kiểu gì đây? Có phải sẽ rất sợ không?

Cố Tư Úc khó khăn bước từng bước về phía trước, do dự một lúc rồi quyết định quay lại sân thượng.

cô không thể để học thần sợ hãi ở trên đó một mình được.

nhẹ nhàng đi lên sân thượng, liếc mắt đã thấy Hạ Chi Tuyền đang đứng bên tường rào.

Cánh tay cậu đặt lên lan can, vẻ mặt hồ hững ngắm nhìn bầu trời sao, ánh trăng tạo cho cậu một đường cong rất đẹp từ sống mũi xuống đến cằm.

Cố Tư Úc đứng nhìn cậu, đứng hình mất mấy giây, không chỉ bởi cậu đẹp trai đến rung động lòng người, mà còn vì khí chất lạnh lùng tự nhiên toát ra từ gương mặt ấy.

Cậu giống như một người bị cả thế giới lãng quên, một mình đứng ở nơi yên tĩnh không người, dùng bầu trời sao để lấp đầy khoảng trống trong lòng.

Hạ Chi Tuyền phát hiện có người đi lên thì quay đầu lại nhìn, thấy đó là Cố Tư Úc.

Hai người nhìn nhau, Cố Tư Úc lập tức đỏ mặt, nhưng đã mau chóng gạt đi sự bối rối, nói: “Xin lỗi anh, em quên mất là anh sợ tối...”

Hạ Chi Tuyền yên lặng nhìn cô.

Cố Tư Úc tiến lại gần cậu, kéo ống tay áo cậu nói: “đi thôi.”

Hạ Chi Tuyền buông tay xuống, cùng cô đi về phía trước.

Lúc đi xuống cầu thang bộ, cậu bỗng dừng bước, Cố Tư Úc cũng đứng lại theo, ngơ ngác nhìn cậu.

Hạ Chi Tuyền đưa tay ra, Cố Tư Úc hiểu ngay lập tức, cô chần chừ một tí rồi cũng ngoan ngoãn nắm tay cậu.

một tay cô nắm lấy tay cậu, một tay cầm điện thoại đã bật đèn pin, từ từ đi xuống dưới lầu.

Hai người không ai nói gì, lúc xuống cầu thang cũng chỉ có tiếng hít thở và tiếng bước chân.

Ra khỏi tòa nhà, Cố Tư Úc bỏ tay Hạ Chi Tuyền ra, nói: “Ừm... Em về phòng trước đây.”

Hạ Chi Tuyền: “anh cũng về phòng đây.”

Kí túc xá của nam và nữ ở chung một chỗ, chỉ cách nhau một con đường ở giữa.

Thế là cả hai lại cùng nhau đi về kí túc, Hạ Chi Tuyền tay đứt túi quần, đi theo Cố Tư Úc, đôi chân dài thẳng tắp thong thả bước đi.

Bầu không khí yên lặng khiến cho Cố Tư Úc cảm thấy mất tự nhiên, nhưng cô thật sự không biết phải nói gì, bối rối vô cùng.

Hạ Chi Tuyền biết lòng cô đang rất hỗn loạn nên cũng để yên cho cô có thời gian suy nghĩ.

đi đến dưới phòng ngủ, Cố Tư Úc nói: “Em lên đây, gặp lại anh sau nhé.”

Lúc quay người, Hạ Chi Tuyền lại kéo tay cô, nói: “không được nói chuyện với tên Lục Minh kia nữa, nhớ chưa?”

“...” Vẫn còn nhớ chuyện này sao?

“Kể cả là luyện tiếng anh cũng không được.” Cậu nghiêm túc nói.

“...Em biết rồi.” Cố Tư Úc nhỏ giọng lầm bầm, rút tay ra rồi chạy đi.

Lúc cô trở về phòng thì bạn cùng phòng đều ở đây hết rồi.

Trịnh Bồi Bồi nói nhỏ vào tai cô: “Mình thấy cậu đi với Hạ Chi Tuyền, hai cậu làm gì đó?”

“Học thôi mà! Mình có bài cần hỏi Hạ Chi Tuyền!” Cố Tư Úc đáp rất mạnh mẽ để che đi sự chột dạ.

“Thôi đi ~” Trịnh Bồi Bồi tỏ ra không tin.

Lam Hiểu Thu cầm một tờ giấy đi tới đưa cho Cố Tư Úc, nói: “Cậu giúp mình chút được không, nhờ Hạ Chi Tuyền viết các bước giải của hai bài này ra cho mình nhé?”

Trịnh Bồi Bồi âm thầm lờm một cái, nói: “Thích thì tự cậu đi mà hỏi, sao lại nhờ Tư Úc? Người ta có phải là con ngựa của cậu đâu!”

Cố Tư Úc lúng túng ho nhẹ hai tiếng.

“Mình không thân với Hạ Chi Tuyền lắm, hai cậu lại thân nhau, hi vọng cậu có thể giúp mình.” Lam Hiểu Thu thành khẩn nhìn Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc thấy cô bạn này ham học như vậy thì cũng rất muốn giúp, nhưng vừa nghĩ tới sự lúng túng giữa cô và Hạ Chi Tuyền tối nay thì... Bây giờ nên cố gắng bớt làm phiền cậu ấy đi thì hơn.

cô áy náy nói: “Cậu tự hỏi cậu ấy đi nhé, cậu ấy không thích làm bài hộ người khác đâu.”

“Có một chuyện nhỏ này thôi mà cậu cũng không muốn giúp mình sao?” Lam Hiểu Thu nhìn cô nói, giọng điệu thì rất ôn hòa, nhưng ánh mắt thì lộ

ra sự khó chịu.

“Hơ, lạ thật đấy, người ta giúp cậu thì tốt, còn không giúp thì cũng chấp nhận đi, ở đây giờ cái giọng đạo đức gì thế?” Trịnh Bồi Bồi cướp lời Cố Tư Úc luôn, “Tự bản thân không dám đi hỏi thẳng Hạ Chi Tuyền nên quay ra ép Tư Úc à, kiêu gì đấy? Chọn quả hồng mềm để nắm à?”

“Đừng nói thế...” Cố Tư Úc kéo tay Trịnh Bồi Bồi.

Trịnh Bồi Bồi giận đến mức không thèm nhìn cô luôn.

Cố Tư Úc bình tĩnh nói: “Minh không phải quả hồng mềm, việc gì mình sẵn lòng làm thì nhất định sẽ làm, còn chuyện gì đã không muốn làm thì có nói gì cũng vô dụng thôi.”

Trịnh Bồi Bồi lúc này mới cười, liếc xéo Lam Hiểu Thu: “Nghe chưa hả lớp trưởng đại nhân? Làm phiền cậu hiểu chuyện một chút, đừng có tạo thói quen ăn sẵn như vậy nữa nhé.”

Lam Hiểu Thu đứng yên bất động tại chỗ, cô ta vốn là người không biết xã giao, đối mặt với một Cố Tư Úc trong cứng ngoài mềm và một Trịnh Bồi Bồi đánh đá như vậy, cô ta thật sự không biết ứng phó như thế nào, sắc mặt vì lúng túng mà lúc đỏ lúc trắng.

Từ Lâm đang ngồi đọc sách liền đi tới, khoác tay Lam Hiểu Thu, cười nói: “Chút chuyện nhỏ thôi mà, người ta không giúp thì thôi, đừng làm ảnh hưởng đến bầu không khí trong phòng.”

nói xong lại kéo Lam Hiểu Thu đi, nói: “Bài gì mà khó thế à? Đến học bá như cậu cũng không làm được sao? Cho mình xem chút được không?”

Lam Hiểu Thu thoát ra khỏi sự ngượng ngập, quay trở về chỗ của mình, đưa tờ giấy cho Từ Lâm xem.

Trịnh Bồi Bồi bĩu môi, đi vào toilet tắm rửa.

Buổi tối nằm trên giường, Cố Tư Úc gửi tin nhắn cho Trịnh Bồi Bồi.

Ý trên Mặt Chữ: “*Cậu không thích lớp trưởng à?*”

Bồi Bồi: “*Đúng thế.*”

Ý trên Mặt Chữ: “*Tại sao?*”

Bồi Bồi: “*Thứ nhất, không thích cái vẻ nghiêm túc của nó, thứ hai, quá tự phụ.*”

Bồi Bồi: “*Thứ ba, tính tình không tốt, thứ tư, không vừa mắt, thứ năm, không thích là không thích, chẳng có lý do gì cả, trực giác thì không cần có lý do.*”

Cố Tư Úc đang đọc tin nhắn của Trịnh Bồi Bồi thì lại có tin nhắn của người khác gửi tới, là tin nhắn thoại.

cô quay lại giao diện chat thì thấy Hạ Chi Tuyền gửi tin nhắn thoại tới, lúc cô còn đang ngạc nhiên thì cậu lại gửi thêm một tin nữa.

Cố Tư Úc nhìn hai cái chấm đỏ một lúc lâu, cuối cùng quyết định tắt máy, nhét điện thoại xuống dưới gối, ngủ.

Nhưng mà không ngủ được, lật qua lật lại mãi, cứ trở mình mấy lần như thế, Trịnh Bồi Bồi liền nói: “Cậu bị vậy nên đấy à mà cứ cọ tới cọ lui thế.”

“...” Cố Tư Úc cứng đờ người, cười mắng: “Cậu biến đi!!”

một lúc sau, Cố Tư Úc đành chịu thua, cô tung mình xuống giường, đi tìm tai nghe, vừa tìm vừa nói: “Minh không ngủ được, đeo tai nghe nghe nhạc một lát đây.”

Trịnh Bồi Bồi: “Sao cậu phải giải thích làm gì?”

“...” Cố Tư Úc đỏ mặt, tùy cơ ứng biến: “thì sợ cậu lại cần nhân chứ còn gì nữa, có khi lại nói mình bị tăng động ý.”

“Chắc, anh Úc à, sao mình lại cảm thấy tối nay cậu cứ hèn hèn thế nào ý...”

“...???”

“Bộ dạng cứ như kiểu đang vội vội vàng vàng muốn làm chuyện xấu...”

“Cậu mau đi ngủ đi! Minh thấy cậu càng ngày càng giống Lục Gia Diệp rồi đấy!”

“Gi chứ...Minh khác hẳn với tên ngốc đó mà.”

“Hai cậu có thể dừng nói chuyện được không?” Giọng Lam Hiểu Thu đột ngột vang lên, lộ rõ sự bất mãn.

“Ồ hay, bọn tôi có nói chuyện với cậu đâu, không muốn nghe thì đeo tai nghe vào thưởng thức mấy bài hát ru đi.” Trịnh Bồi Bồi nói.

“Thôi, ngủ đi ngủ đi.” Cố Tư Úc nhỏ giọng khuyên nhủ.

Đêm hôm rồi còn nói chuyện âm ỉ, đúng là hai cô đã làm ảnh hưởng đến người ta rồi.

Cố Tư Úc về giường nằm, kéo chăn lên che kín người.

Trong không gian kín đáo, Cố Tư Úc co rúc người lại, đeo tai nghe vào, cái nút đỏ của tin nhắn còn chưa bấm vào mà tim cô đã đập thình thịch rồi.

Hình như rất dài đó, nói gì mà nhiều thế không biết?

cô dùng sức chà xát gương mặt để khiến mình tỉnh táo lại, căng thẳng và hồi hộp cực kì.

...không được căng thẳng, thả lỏng nào, thả lỏng...

Chỉ là nghe giọng nói thôi mà, ngày nào mà cô chẳng nghe cậu nói chứ.

Cố Tư Úc hít sâu một hơi, bấm vào cái nút đỏ.

“Bảo bối, bảo bối của anh, gửi cho em một chút ngọt ngào, để đêm nay em ngủ thật ngon. Quý nhỏ, quý nhỏ của anh, chọc cho em vui cười, để em thấy yêu thế giới này.”*

(*) Những câu trong bài hát “Bảo bối” do Trương Huyền thể hiện, siêu siêu đáng yêu, trong đoạn đầu tiên của truyện anh không thích thế giới này, anh chỉ thích em cũng có nhắc đến đó nha.

Tiếng hát dịu dàng trầm ấm, truyền vào tai cô rất rõ ràng.

Cố Tư Úc vui đầu vào trong chăn, hai tay đè lên trái tim đang đập loạn nhịp.

Trời ơi! Sao lại hát hay như thế chứ! Hay muốn khóc luôn ấy...

Cố Tư Úc nghe xong một đoạn, đắm chìm một lúc rồi mới mở tiếp đoạn sau.

“Wa la la la la la bảo bối của anh, khi em mệt mỏi thì vẫn còn có anh ở bên, ai ya ya ya ya ya bảo bối của anh, anh muốn em biết rằng em là người xinh đẹp nhất.”

Trong không gian tối tăm yên tĩnh, chỉ có tiếng hát của cậu vang lên, lời ca mộc mạc cùng giọng hát ngọt ngào đã thấm sâu vào lòng người.

Cố Tư Úc nghe xong liền bỏ tai nghe ra, trong không khí dường như vẫn còn đâu đó những dư âm đang quanh quẩn.

một lúc lâu sau nhịp tim mới ổn định trở lại, cô lại đeo tai nghe vào một lần nữa.

Cứ nghe hết lần này tới lần khác, tim lại bắt đầu đập nhanh dần...

cô bắt đầu rơi vào trạng thái mơ màng, ngủ thiếp đi mất trong giọng hát của Hạ Chi Tuyền, về mặt vẫn còn một chút ngượng ngùng.

Chỉ còn mấy ngày nữa là tới đại hội thể thao mùa thu, đại hội lần này được phối hợp tổ chức bởi ba trường khác nhau, lãnh đạo thành phố cũng tới tham dự buổi khai mạc, cho nên nhà trường cực kì để tâm đến việc này, những học sinh tham gia thi đấu cũng đã giành thời gian luyện tập trước khi đại hội diễn ra.

cô chủ nhiệm đã chọn Cố Tư Úc, cô gái cao nhất lớp làm người cầm bảng đi đầu.

Đến ngày khai mạc đại hội, trên sân thể dục đông nghịt người, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Chủ nhà là trường trung học Long Hưng điều hành cuối cùng, Cố Tư Úc giơ bảng dẫn đầu cả lớp đi một vòng trên đường chạy, các học sinh trường khác đang tập hợp giữa sân bắt đầu xôn xao bàn tán.

Cả đám châu đầu vào nhau thăm thì, ai nấy đều rất hưng phấn.

“Nam sinh đi hàng cuối kia có phải là học thần đứng đầu thành phố trong truyền thuyết không?”

“Hot boy trường Long Hưng đây, cứ ai đẹp trai nhất thì chắc chắn là cậu ấy rồi!”

“Đẹp trai thế! Hot boy trường mình thì...”

“Hạ Chi Tuyền đẹp trai quá, trời ơi, đẹp trai kinh khủng ý...”

“Vừa cao vừa đẹp trai, khí chất hơn người, lại còn đứng thứ nhất toàn thành phố! Đúng là được trời cao sủng ái!”

“Tôi lao ra đây, cứ để tôi ra, đừng cản tôi, cậu ấy tới rồi...”

“Đừng ai cản tôiiiii...”

Các cô gái rồi rít ngấm học thần trong truyền thuyết, còn mấy cậu con trai thì bàn luận về cô bạn đang cầm bảng đi đầu.

“Bạn nữ kia có phải là hoa khôi trường Long Hưng không nhỉ?”

“Xinh thật đấy...”

“Chân dài nhỏ, vừa dài vừa thẳng.”

“Kia đúng là người tình trong mộng của tôi rồi còn gì nữa.”

“Lát nữa giải tán phải tranh thủ tới xin số đi, không thì phí lắm.”

“Đúng đúng, phải nắm bắt cơ hội...”

Cố Tư Úc mặc đồng phục học sinh, áo sơ mi trắng, vest đen, váy ngắn và đi tất dài qua đầu gối, tôn lên vóc dáng cao gầy và đôi chân dài thẳng tắp. cô đi đầu hàng, cao hơn hẳn các bạn nữ trong lớp, tựa như cây bạch dương nhỏ cao ngất, gương mặt lại xinh đẹp thanh tú, miệng hơi mỉm cười, trông cô tràn ngập hơi thở thanh xuân dưới ánh mặt trời rực rỡ.

không chỉ các học sinh trường khác, mà chính trường trung học Long Hưng cũng phải ngấm nhìn lại một lần hoa khôi của lớp 10-6.

Nhóm con trai bên trường Nhất Trung là khoa trương nhất, tên nào cũng ríu rít lấy đi động ra rồi điên cuồng chụp hình Cố Tư Úc.

Lớp 10-6 đi quanh đường chạy một vòng rồi tập hợp giữa sân.

Đội cho tới khi tất cả các lớp đều đã ổn định vị trí, ban lãnh đạo mới bắt đầu lên đài phát biểu.

Trịnh Bồi Bồi nhìn Cố Tư Úc đang đứng nghiêm trang đầu hàng, chặc lưỡi nói: “anh Úc của tôi đúng là bộ mặt của lớp mà, khí chất của cả lớp cũng được tăng lên theo.”

Lục Gia Diệp: “Đúng vậy, em gái má lúm của tôi mà lại, sao chịu để thua kém được chứ.”

Tô Hàn: “Của cậu?”

Chu Kiêu: “Của cậu?”

Trịnh Bồi Bồi cười âm lên, hùa theo đội hình nói: “Của cậu?”

Hạ Chi Tuyền thì không nói gì, chỉ đánh mặt nhìn Lục Gia Diệp.

Lục Gia Diệp: “...”

“Tôi nói sai được chưa, là em gái má lúm của chúng ta.”

Tô Hàn: “không phải của tôi.”

Chu Kiêu: “không phải của tôi.”

Lục Gia Diệp: “...Mấy cái thằng này!!

Hạ Chi Tuyền: “Cậu im đi là tốt nhất đấy.”

Buổi lễ khai mạc kết thúc vào giữa trưa, buổi chiều sẽ bắt đầu thi đấu.

Sau khi giải tán, đoàn người bắt đầu khởi động.

Cố Tư Úc chưa bước nổi hai bước, không kịp tới chỗ Trịnh Bồi Bồi thì đã có mấy nam sinh chạy tới trước mặt cô rồi.

“Hi, chào bạn.” Cả đám mỉm cười chào hỏi cô.

“??” Cố Tư Úc nhìn mấy nam sinh không quen biết kia, hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Bọn mình đến từ trường Bát Trung, cho bọn mình xin wechat của bạn được không?”

“không được.” Hạ Chi Tuyền lạnh lùng nói, cậu đi tới bên cạnh Cố Tư Úc, nghiêm mặt nhìn mấy nam sinh kia.

Bọn Lục Gia Diệp đuổi theo ngay sau, bốn chàng trai đều cao mét tám trở lên vây quanh Cố Tư Úc, biểu cảm cũng không được thân thiện cho lắm, mấy nam sinh kia thấy thế thì đành phải nuốt tiếc quay đi.

Trịnh Bồi Bồi cùng Hường Lê và Trương Hân Dịch cũng đi tới chỗ Cố Tư Úc, Trịnh Bồi Bồi khoác tay cô, chắc lưỡi nói: “Mới không để ý chút thôi mà cậu đã lại trêu hoa ghẹo nguyệt rồi, anh Úc à, cậu càng ngày càng khiến cho người ta phải lo đấy.”

Cố Tư Úc hơi mất tự nhiên rũ mắt xuống, huych nhẹ tay Trịnh Bồi Bồi: “Đừng nói linh tinh.”

Lục Gia Diệp nói: “Thế này thì ngoài việc thi đấu ra, chúng ta còn một nhiệm vụ khác là giám sát chặt chẽ má lúm nhò rồi.”

Chu Kiêu: “Tư Úc là tuyển thủ hạt giống của lớp chúng ta, cũng là tuyển thủ ghi danh nhiều hạng mục nhất, ai dám làm ảnh hưởng đến việc thi đấu của Tư Úc thì chính là làm ảnh hưởng đến thành tích của lớp chúng ta, là một cán sự thể dục, tôi không đồng ý việc này.”

Tô Hân cười: “nói đúng lắm, không được để cho gian tế có cơ hội quấy nhiễu Tư Úc, tôi không tham gia thi đấu, để tôi làm tùy tùng chuyên trách cho má lúm đi.”

Trịnh Bồi Bồi nói với Cố Tư Úc: “Súng chưa hả? Tư đại kim cương của lớp làm hậu phương cho cậu đó.”

Cố Tư Úc còn chưa tỏ thái độ gì thì Lục Gia Diệp đã lại nhảy dựng lên trước: “Tư đại kim cương con khi ý! Bọn tôi là tư đại nam thần! Nam thần đó biết chưa!!”

Hường Lê và Trương Hân Dịch che miệng cười trộm.

Tô Hân bình tĩnh cười nói: “Thế Bồi Bồi Tư Úc Hường Lê và Trương Hân Dịch thì gọi là gì? Tư đóa kim hoa à?”

“Khó nghe quá ~” Mấy cô gái đồng loạt hô lên.

Lục Gia Diệp cười vang: “Ha ha được đó, tư đóa kim hoa!”

Trịnh Bồi Bồi dỗi: “Tô Hân, cậu không đáng yêu chút nào!”, Cố Tư Úc cũng nói theo: “Tô Hân, cậu không đáng yêu chút nào!”

Mấy người đang cười đùa với nhau, Hạ Chi Tuyền thì lặng lẽ tiến tới đứng đằng sau Cố Tư Úc, giữ vững phong cách lạnh lùng ít nói của mình. Cậu nhìn Cố Tư Úc, ánh mắt dịu dàng ấm áp.

Tám người này tùm tùm lại một chỗ, trở thành tiêu điểm chú ý của rất nhiều người.

Nhóm họ quá đông, cho nên kể cả là nam sinh hay nữ sinh mà có ý muốn tiến tới làm quen thì cũng không mấy tự tin, chỉ có thể đứng từ xa mà bàn tán.

Đến giờ ăn trưa, vì có thêm học sinh của các trường khác nên nhà ăn của trường Long Hưng hôm nay chật kín người, còn chưa đến gần thì đã trông thấy cảnh dòng người xếp hàng ùn ùn để lấy cơm rồi.

Trịnh Bồi Bồi đề nghị: “Bọn mình ra ngoài ăn đi, ăn một bữa thật ngon, thêm hẳn một cái đùi gà để chiều có sức mà thi.”

Lục Gia Diệp nhiệt liệt hưởng ứng: “Tôi giờ cả hai tay hai chân tán thành.”

Chu Kiêu nói: “Còn ba tiếng nữa mới bắt đầu thi, thừa thời gian, có thể ra ngoài ăn.”

Cố Tư Úc nói: “Vậy thì đi thôi.”

Thế là cả bọn rời khỏi trường học, đi đến một quán cơm ở gần trường, ngồi riêng hẳn một phòng mà ăn trưa.

Trong thời gian đợi đồ ăn được mang lên, Cố Tư Úc đi ra ngoài rửa tay.

Trùng hợp là có mấy nam sinh bên trường Nhất Trung cũng đến đây ăn trưa, cả đám nhìn thấy Cố Tư Úc thì hưng phấn không thôi, cười híp mắt đi đến trước mặt cô bắt chuyện.

“cô bé xinh đẹp, em tên là gì vậy?”

“Em là học sinh lớp 10-6 trường Long Hưng đúng không?”

“Bọn anh học Nhất Trung, làm quen với nhau nhé.”

“Bọn anh không phải là người xấu đâu, em nhìn logo trường đi này.”

“...”

thật ra thì từ cấp hai Cố Tư Úc đã gặp không ít những nam sinh muốn tiếp cận mình rồi, bố mẹ sợ cô bị mấy tên con trai đó làm hư nên luôn luôn nhắc nhở dạy bảo, rằng không việc gì phải để ý đến những người mà mình không thích, nhất là người khác giới không quen biết, thà cứ lạnh mặt còn hơn là dây dưa lãng nhãng.

cô lùi về sau một bước, lạnh nhạt nói: “Phiền các anh tránh ra.”

“Sao lạnh lùng vậy?”

“Đàn anh không phải người xấu thật mà...”

Cả đám không chịu nghe Cố Tư Úc, cứ xúm lại xung quanh cô, bọn họ đều là đại ca trong trường, tác phong điển hình của đám con nhà giàu, thấy gái xinh thì cứ phải tới trêu ghẹo một trận, giờ đang ở địa bàn Long Hưng nhưng bản tính vẫn không thay đổi.

Tô Hàn đi ra phòng ăn để nghe điện thoại, đúng lúc bắt gặp Cố Tư Úc đang bị đám con trai dây dưa, lập tức quay lại nói với Hạ Chi Tuyền: “A Tuyền, má lúm của cậu đang bị quấy rối kìa.”

Hạ Chi Tuyền đứng dậy ngay rồi lao ra khỏi phòng ăn, Lục Gia Diệp và Chu Kiều cũng đuổi theo.

Dù đang ở bên ngoài trường học nhưng Hạ Chi Tuyền vẫn giữ vững tác phong của mình, cậu đi tới bên cạnh Cố Tư Úc, cánh tay dài ôm lấy vai cô, mạnh mẽ ôm chặt cô vào lòng.

Tay còn lại của cậu vuốt túi quần, ánh mắt lạnh thấu xương, nét mặt vô cùng đáng sợ, nói với những nam sinh kia: “Có lời gì muốn gửi đến bạn gái tao thì cứ nói trực tiếp với tao này.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Edit: Ngân Nhi

Hạ Chi Tuyền vừa nói xong, Cố Tư Úc ở trong lòng cậu liền đỏ bừng mặt, nói nhỏ: “anh đừng nói lung tung.”

Mấy nam sinh kia nghe cô nói thế thì mới quát lên: “Mày là ai mà dám ôm em gái không buông thế kia? Còn giả mạo là bạn trai người ta nữa.”

Có một người tiến lại gần cố gắng kéo Cố Tư Úc ra, Hạ Chi Tuyền lập tức nổi giận, tay của tên kia còn chưa kịp chạm vào Cố Tư Úc thì cậu đã đứng chắn trước mặt cô, mạnh mẽ đẩy tên đó ra, ánh mắt lạnh như băng.

Sắc mặt của đối phương cũng thay đổi, tình thế hết sức căng thẳng.

Lục Gia Diệp và Chu Kiều nhanh chóng đi tới đứng bên cạnh Hạ Chi Tuyền, mấy cậu đều cao lớn nên thoát nhìn không dễ đụng vào.

Đại ca của đám nam sinh trường Nhất Trung nhìn bọn họ một lượt, cuối cùng lại nhìn Cố Tư Úc, dùng giọng điệu dụ dỗ như dỗ trẻ con hỏi cô: “Em gái à, em chỉ cần nói một câu là thằng này không phải bạn trai em thôi, bọn anh nhất định sẽ xử lý nó giúp em.”

Cố Tư Úc bước lên trước, chủ động ôm cánh tay Hạ Chi Tuyền, nói với cậu: “Em không quen biết mấy người này, chúng ta đi thôi, đừng chấp bọn họ làm gì.”

Hạ Chi Tuyền liếc nhìn cô, hỏi: “anh là gì của em?”

“...”

“Hả?” Cậu cao giọng, mắt chăm chú nhìn cô.

...anh làm vậy có được coi là thừa nước đục thả câu không đây?

Cố Tư Úc nhận thua, ôm lấy tay cậu, nói nhỏ: “Là bạn trai...”

Mặc dù chỉ đang diễn, nhưng lời vừa nói ra cũng khiến mặt cô đỏ lên, dáng vẻ ngượng ngùng giống như thiếu nữ mới biết yêu vậy.

Gò má cô ửng hồng, ánh mắt long lanh, vừa thẹn thùng lại vừa quyến rũ.

Hạ Chi Tuyền hài lòng nhếch môi cười, ánh mắt lạnh như băng ban nãy đã trở nên hiền hòa, cậu mỉm cười xoa đầu cô: “Thế này mới ngoan.”

Lục Gia Diệp: ...Tôi đến đây để trợ giúp đánh nhau mà, sao tự đứng lại bị nhét cầu lưng vậy?

Chu Kiêu: Cứ tưởng là mình đã quen, ai ngờ kĩ năng show ân ái của đôi này càng ngày càng cao rồi...

Đội nam sinh kia cũng có cùng tâm trạng, vốn chỉ muốn trêu em gái xinh đẹp một chút thôi, thế mà giờ lại phải xem cảnh tình cảm.

Đến nước này rồi thì cũng chẳng còn gì để mà gây hấn với nhau nữa, nếu có đánh thì cũng chưa chắc đã thắng, huống hồ đây còn là địa bàn của Long Hưng.

Sắc mặt của nam sinh cầm đầu thay đổi mấy lần, một lúc sau mới nói: “Chỉ là hiểu lầm thôi, nếu em gái đã có bạn trai rồi thì bọn tôi sẽ không làm phiền nữa.”

nói xong liền chào hỏi bọn họ rồi rời đi, có một tên trong nhóm không phục, có dấu hiệu muốn khiêu khích, liền bị anh ta khoác vai kéo đi, nói: “Đây là địa bàn của Long Hưng đây, đi thôi.”

Trịnh Bồi Bồi, Hướng Lê và Trương Hân Dịch đứng ở cửa phòng ăn theo dõi tình hình.

Hướng Lê nói nhỏ: “Tur Úc và Hạ Chi Tuyền đang yêu nhau rồi à?”

Trương Hân Dịch: “Chắc chắn là thế rồi, công khai luôn rồi còn gì...”

Trịnh Bồi Bồi hai tay ôm ngực, khó chịu hậm hực: “Thế mà lại không thông báo với chúng ta!”

Cố Tur Úc xấu hổ cúi đầu, lôi kéo Hạ Chi Tuyền, “đi thôi đi thôi.”

Mấy người quay lại phòng ăn, Trịnh Bồi Bồi hô lên đầu tiên: “anh Úc, cậu trở thành bạn gái Hạ Chi Tuyền từ khi nào thế hả?”

Cố Tur Úc: “...”

Trịnh Bồi Bồi lại hỏi: “Hai cậu sao lại không nói với cả bọn một tiếng vậy? yêu rồi thì cũng phải mời cả bọn ra ngoài ăn bữa cơm rồi trình trọng thông báo chứ đúng không?”

Cố Tur Úc bối rối giải thích: “không phải... Vừa rồi là tình huống đặc biệt thôi, để đuổi mấy người kia đi.”

“thì ra chỉ có người nào đó đơn phương thôi ~” Lục Gia Diệp liếc mắt nhìn Hạ Chi Tuyền, vui vẻ nói.

Trịnh Bồi Bồi cũng vui, từ phản ứng của Cố Tur Úc thì có thể nhìn ra là hai người này còn chưa đến giai đoạn nước chảy thành sông.

không hổ là anh Úc, học thần tấn công như thế mà vẫn chưa chịu đổ, Trịnh Bồi Bồi phát cờ hò reo trong lòng, cố gắng lên anh Úc, làm cho cậu ta hết kiêu ngạo đi.

Nét mặt Hạ Chi Tuyền không có gì thay đổi, như thể chuyện mấy người này đang nói không liên quan gì đến cậu cả.

Cả đám tới một câu cậu một câu cười đùa vui vẻ, lúc này cậu nhìn Cố Tur Úc rồi nói: “Ăn no vào, xong về phòng nghỉ ngơi để lấy sức chiều còn thi đấu.”

Cố Tur Úc đáp lại nhỏ như ruồi kêu: “Vâng.”

Mọi người: ...không phải tình nhân nhưng lại hơn cả tình nhân thì gọi là cái gì?

Cố Tur Úc và Trịnh Bồi Bồi cùng nhau đi về phòng ngủ, còn khoảng một tiếng nữa là đến giờ thi đấu.

Cố Tur Úc lên giường nghỉ ngơi nửa tiếng, nửa tiếng sau chuông báo thức vang lên, cô xuống giường thay quần áo thể thao, mái tóc dài được búi gọn gàng.

Thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời ngày thu chiếu sáng cả đất trời.

trên sân tập người đến người đi, cực kì náo nhiệt, các hạng mục thi đấu cũng lần lượt được triển khai.

không bao lâu thì đã tới lượt thi chạy 400m nữ mà Cố Tur Úc đã đăng kí tham gia.

cô bị phân vào nhóm thi đầu tiên, đường chạy có tổng cộng sáu bạn nữ, ai cũng đang bắt đầu khởi động làm nóng người rồi.

Bên ngoài đường chạy có rất đông người vây xem, vì là vòng loại giữa các học sinh trường Long Hưng với nhau nên đội cổ vũ của các lớp cũng đứng lên trước hô hào khích lệ các bạn của mình.

Lục Minh dẫn theo một đám nam sinh đi tới, cậu ta dặn dò: “Tí nữa phải gào to hết cỡ cho tao, nhớ chưa?”

“anh Lục yên tâm, tiếng cổ vũ của bọn em nhất định sẽ khiến cho toàn trường phải kinh hãi!”

Các nữ sinh lớp 10-6 thấy bọn họ đi tới thì cũng đi theo chào hỏi, có người còn đứng trước mặt Lục Minh mà bắt chuyện, Lục Minh thì không yên lòng, mắt cứ nhìn phía đường chạy, cuối cùng dừng lại ở Cổ Tư Úc.

Cổ Tư Úc mặc đồ thể thao màu trắng, tay áo được xắn lên, để hở một đoạn cánh tay trắng nõn mảnh khảnh.

cô đang đứng tại chỗ khởi động, mái tóc dài đã được búi lên, trước trán là vài sợi tóc lưa thưa vương xuống, đôi má lúm đồng tiền làm cho gương mặt của cô càng thêm tỏa sáng và tươi trẻ.

Lục Minh không biết tại sao mình lại đơn phương thích cô như vậy, chỉ biết là vừa nhìn thấy nụ cười của cô thôi là cũng đủ khiến lòng cậu mềm yếu, có phải chết vì cô thì cậu cũng sẵn lòng.

Mấy nữ sinh đến tán tỉnh cậu kia đều không thể sánh được với cô, không ai trong sáng như cô, xinh đẹp như cô, mảnh mai như cô, ngọt ngào nhưng cũng mạnh mẽ như cô... Tóm lại tất cả đều không bằng cô.

Trừ cô ra, không có một cô gái thứ hai nào khiến cho cậu mê đắm đến vậy.

“Chuẩn bị.” Trọng tài hô lên.

Mấy người đều đã vào tư thế chuẩn bị chạy.

Nhóm của Hạ Chi Tuyền và Trịnh Bồi Bồi đều đang đứng bên ngoài xem.

Chu Kiêu nhắc nhở Hạ Chi Tuyền: “Môn nhảy cao của cậu sắp bắt đầu rồi đấy, cậu còn chưa đi chuẩn bị à?”

Hạ Chi Tuyền đáp: “Đội Tư Úc chạy xong đã.”

Trịnh Bồi Bồi đứng bên cạnh nói: “Cậu đừng giục cậu ấy làm gì, làm sao cậu ấy bỏ qua phần thi của má lúm nhỏ được chứ.”

“Pằng”, tiếng súng vang lên, mấy tuyến thủ dự thi lập tức xông lên như tên bắn.

Trịnh Bồi Bồi gào thét: “anh Úc cố lên! anh Úc cố lên!”

“Cổ Tư Úc, cố lên!!!”, “Cổ Tư Úc, cố lên!!!”, “Cổ Tư Úc, cố lên!!!”.

một nhóm nam sinh vác loa reo hò đã thu hút rất đông sự chú ý.

Hạ Chi Tuyền liếc nhìn, vừa thấy đã cau mày.

Tiếng cổ vũ của toàn trường hầu như chỉ nghe thấy mỗi “Cổ Tư Úc cố lên!!!”, Lục Minh tỏ ra rất hài lòng.

Có người thắc mắc: “Cổ Tư Úc là ai thế?”

Người bên cạnh nghe thấy thì đáp lại ngay: “Cái bạn mặc đồ trắng, chân dài nhất, xinh nhất hội ý.”

trên đường chạy, thân hình nhỏ nhắn của Cổ Tư Úc vượt lên trước, giây thứ 53, cô đã chạm đến vạch đích đầu tiên.

“Yeahhh, anh Úc giỏi quá!” Trịnh Bồi Bồi hét chói tai.

“Tư Úc giỏi quá! Tư Úc tuyệt nhất!” Hường Lê và Trương Hân Dịch cũng hô lên.

Cả ba cô lập tức chạy đến vạch đích để tụ hội với Cổ Tư Úc.

Chu Kiêu một lần nữa nhắc Hạ Chi Tuyền: “Cậu nên đi chuẩn bị rồi đấy.”

Hạ Chi Tuyền thu hồi ánh mắt khỏi Cổ Tư Úc, cười nói: “đi thôi.”

Hai người chạy đến chỗ thi nhảy cao, Hạ Chi Tuyền thỏa mãn nói: “Cổ Tư Úc rất tuyệt vời đúng không?”

Chu Kiêu: “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.”

Hạ Chi Tuyền liếc cậu bạn một cái: “Đó là sự thật.”

“Ồ các đại hội thể thao lần trước cũng có nhiều bạn nữ đạt hạng nhất, có cả vận động viên cấp quốc gia đến từ tỉnh cậu, thế mà cậu cũng có thêm ngó tới đâu.”

“không giống nhau.” Hạ Chi Tuyền dứt tay vào túi quần, thân nhiên nói: “Bọn họ không phải là Cố Tư Úc.”

Chu Kiêu: ... Thế mà còn không chịu thừa nhận là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi sao?

Bên này các cô gái đang xúm lấy Cố Tư Úc, riu rít hò reo như thể người đạt hạng nhất là mình vậy.

Cố Tư Úc khá bình tĩnh, cô cười nói: “Đây mới là thi vòng loại thôi, trận chung kết ngày mai mới hội tụ các cao thủ, đến lúc ấy đạt được hạng nhất thì ăn mừng cũng chưa muộn.”

“anh Úc, mình tin cậu! Mình sẽ là fan của cậu!” Trịnh Bồi Bồi ôm tay Cố Tư Úc rồi dựa vào vai cô.

Cố Tư Úc nhớ ra một chuyện, nói: “Học thần sắp thi nhảy cao rồi đúng không?”

“Hình như thế...”

“Mau đi xem thôi!” Trừ các môn thi của mình ra thì cô còn nhớ cả các môn thi của Hạ Chi Tuyền nữa.

Mấy cô đang định đi thì thầy thể dục lại gọi Cố Tư Úc lại, cô khó xử nói: “Các cậu đi trước đi, thay mình cổ vũ cho cậu ấy nhé, ở đây hết việc thì mình sẽ qua đó ngay.”

“OK.”

Thầy thể dục thấy thành tích của Cố Tư Úc rất tốt thì liền thuyết phục cô đăng kí tham gia thêm môn chạy nhanh nữa, lần tranh tài này còn liên quan đến bộ mặt của nhà trường, nên trường nào cũng mong sẽ đạt được thành tích tốt.

Cố Tư Úc không nỡ từ chối, cho nên đã đồng ý.

Sau khi nhanh chóng tham gia môn chạy nhanh, cô liền mệt mỏi đứng thở dốc, đang nhìn xung quanh để tìm nước thì bỗng có một chai nước گیر ra trước mặt.

Cố Tư Úc trông thấy Lục Minh nên không nhận lấy chai nước.

Lục Minh hỏi: “Cậu không uống sao?”

Cố Tư Úc lắc đầu.

Lục Minh cười nói: “Cậu đúng là kiện tướng thể thao, cầu lông bóng rổ đều rất giỏi, giờ còn chạy nữa, có môn nào mà cậu không chơi được không?”

Cố Tư Úc không đáp, quay người đi luôn.

cô chạy nhanh tới chỗ thi nhảy cao, Lục Minh đi bên cạnh cô, không ngừng nói chuyện với cô.

“Sao cậu không nói gì?” “... không muốn để ý tới tôi sao?” “Bạn Cố Tư Úc à, tôi đã làm gì khiến cậu giận vậy?”

“Bà cô của tôi ơi, cậu tức giận cái gì thì có thể nói rõ ra được không? Đừng để tôi chết mà không biết nguyên nhân chứ.”

Cố Tư Úc vẫn không nói gì, biểu cảm rất lạnh lùng.

không được nói chuyện với cái tên Lục Minh đó nữa...

Lời yêu cầu của Hạ Chi Tuyền vẫn còn văng vẳng bên tai, mặc dù cậu ấy không ở đây, nhưng cô vẫn rất nghe lời.

Cố Tư Úc đến chỗ thi nhảy cao, đã thi xong một vòng rồi, Hạ Chi Tuyền đang chuẩn bị thi vòng hai, nhóm Trịnh Bồi Bồi đứng cổ vũ cho cậu.

cô phát hiện ra là thi nhảy cao có đông người đến xem hơn hẳn thi điền kinh.

Các nữ sinh gào thét chói tai hết đợt này đến đợt khác, “Hạ Chi Tuyền!” “Hạ Chi Tuyền!” “Hạ Chi Tuyền!”, khoa trương hơn chính là các cô ấy còn mặc đồng phục cổ vũ giống hệt nhau như đã lên kế hoạch từ trước rồi, cả một nhóm nữ sinh rất đông chứ không hề ít.

Cố Tư Úc tròn mắt, các cậu ấy cuồng Hạ Chi Tuyền đến mức nào vậy?

Lục Minh đứng bên cạnh Cố Tư Úc, thấy vậy liền cười nói: “Hạ Chi Tuyền đúng là hot boy của trường có khác, trình độ trêu hoa ghẹo nguyệt thế này cơ mà, ai mà làm bạn gái cậu ta thì chắc khổ tâm lắm đây.”

Cố Tư Úc: “...” Tên này phiền chết đi được, cứ âm ỉ như ruồi nhặng bay bên tai ý.

Hạ Chi Tuyền đứng ra vạch xuất phát, tiếng hét của các cô gái càng to hơn.

Cố Tư Úc không cam lòng bị yếu thế, hai tay chụm bên miệng, dùng tông giọng to nhất của mình để hô: “Hạ Chi Tuyền cố lên!!!!”

Chỉ là reo hò cổ vũ thôi mà, ai sợ ai chứ!

Xung quanh đông nghịt người cùng tiếng hô vang ầm ĩ, nhưng khi giọng của Cố Tư Úc xuyên qua biển người bay tới, Hạ Chi Tuyền liền nhận ra ngay, cậu quay đầu nhìn về hướng âm thanh phát ra.

Hai người nhìn nhau, Cố Tư Úc lại hô lớn: “anh đẹp trai nhất giỏi nhất tuyệt nhất! Cố lên! Cố lên!”

Hạ Chi Tuyền cúi đầu cười, đáng vẻ có chút vui sướng, có chút dè dặt lại thêm phần ngại ngùng, thu hút sự chú ý của các cô gái trong đội cổ vũ.

“Hạ Chi Tuyền cười kìa!”, “Học thần lạnh lùng cười rồi!”, “Trời ơi cậu ấy đang cười đó!”...

“Trước đây khi thi đấu cậu ấy chưa bao giờ cười đâu!”, “Thế mà hôm nay lại cười rồi!”, “Đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy cười đấy!”, “Cười lên trông dè dặt quá đi, còn hơi xấu hổ nữa, làm sao thế nhỉ?”

“Aaaa, chắc chắn là vì cậu ấy nghe thấy tiếng hô của bọn mình đấy!”

“Hạ Chi Tuyền cố lên!!” Các cô gái càng điên cuồng gào thét to hơn.

Hạ Chi Tuyền thu lại nụ cười, tập trung vào thi đấu, chạy nhanh về phía trước sau hiệu lệnh của trọng tài.

Đến gần xà ngang, cậu nhảy lấy đà rồi bật người lên, mái tóc ngắn hất tung, thân thể cao lớn tạo thành một đường cong cực đẹp giữa không trung, người cậu chỉ cách cái xà ngang một chút xíu, vô cùng dẻo dai và mạnh mẽ, động tác thể hiện rõ sự quyến rũ của cơ thể.

Cố Tư Úc ngừng thờ nhìn cậu, tiếng ồn ào bên tai dường như cũng biến đi mất.

Sau khi Hạ Chi Tuyền đáp xuống, tiếng hò reo của toàn trường đã hoàn toàn được bộc phát hết cỡ.

Cố Tư Úc ngẩn ngơ nhìn cậu, giờ thì cô đã hiểu là tại sao lại có nhiều người mê mẩn xem Hạ Chi Tuyền thi đấu rồi, đúng là rất đã mắt!

Trịnh Bồi Bồi ở đằng kia cũng nhìn Hạ Chi Tuyền, chắc lưỡi nói: “Giờ phút này đây, từ tận đáy lòng, tôi thật sự rất hâm mộ má lúm nhò.”

Lục Gia Diệp đứng bên cạnh hỏi: “Hâm mộ cái gì?”

“Hâm mộ cậu ấy có được Hạ Chi Tuyền chứ còn gì nữa.” Trịnh Bồi Bồi đáp.

“Gi chứ ~” Lục Gia Diệp tỏ ra khinh bỉ, “Có gì mà phải hâm mộ? Tính tình của A Tuyền khó chiều chết đi được, lại lạnh lùng kiêu ngạo, đừng nghĩ chỉ có cậu ấy tốt, tôi cũng có thua kém gì đâu! Cậu ấy cao, tôi cũng không thấp! Cậu ấy lạnh lùng, tôi thì dễ gần biết bao! Tóm lại tôi đây chính là boy đẹp trai phóng khoáng quyến rũ mà không ngạo mạn, mới nghĩ thôi mà tôi đã thấy mê tôi luôn rồi.”

“...???” Trịnh Bồi Bồi dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn cậu ta.

Lục Gia Diệp hai tay chống hông, cực kì tự tin hất cao cằm, tạo thành một góc 45 độ vô cùng kiêu hãnh.

“Người ta biết nhảy cao, còn cậu thì sao?” Trịnh Bồi Bồi trêu.

Lục Gia Diệp không phục: “Me, chỉ là nhảy cao thôi mà, ông đây nhảy luôn cho cậu xem này!”

“Thôi thôi, cậu đừng có làm loạn trường lên nữa, mau đi chuẩn bị thi đấy tạ đi kìa, đúng là cái đồ ngốc như cậu thì chỉ hợp với mấy môn đó thôi.”

Lục Gia Diệp tức giận nhìn chằm chằm cô, “Trịnh Bồi Bồi, cậu muốn cắt đứt tình bạn từ đây phải không?!”

“Ồ, tôi và cậu thân nhau à?”

“Được lắm, lần sau cậu đi mà chơi game một mình nhé.”

“...” Biểu cảm của Trịnh Bồi Bồi thay đổi luôn, rất hiểu chuyện mà nở nụ cười, “Đừng như vậy mà, sao cậu nỡ bỏ tôi lại một mình thế, còn đâu tình bạn trường tồn nữa chứ đúng không?”

“Gọi tôi một tiếng anh trai tốt đi.”

“anh trai tốt ~” cô rất biết nghe lời.

Lục Gia Diệp vỗ nhẹ đầu cô, “Lát nữa đi theo anh trai nhé, phải cổ vũ anh trai cố lên đấy.”

Vì game, Trịnh Bồi Bồi liền tươi cười đáp: “Vâng ạ!”

Hạ Chi Tuyền sau khi đã thắng vòng một, lại tiếp tục đạt hạng nhất ở vòng hai.

Kết thúc vòng thi, việc đầu tiên Hạ Chi Tuyền làm là tìm Cổ Tư Úc, ban nãy vì góc độ nên cậu không nhìn thấy Lục Minh đứng bên cạnh cô, bây giờ trông thấy cậu ta, sắc mặt của Hạ Chi Tuyền lập tức trầm xuống.

Trong tiếng reo hò ăn mừng của mọi người, các nam sinh trong lớp mở đường cho Hạ Chi Tuyền, giúp cậu lao ra khỏi vòng vây của các nữ sinh.

Cổ Tư Úc và Hạ Chi Tuyền nhìn nhau, cô giơ tay chỉ ra xa rồi đi tới phía đó.

Lục Minh vẫn đi theo cô, thấy môi cô hơi khô thì lại đưa chai nước đang cầm trong tay ra, nói: “Lâu thế rồi mà cậu không uống nước, có thấy khát không?”

“...”

“Nước này làm gì có độc, cậu sợ cái gì?”

“không khát, không muốn uống!” Cổ Tư Úc không nhịn được mà hơi gắt lên, “Cậu đừng làm phiền tôi nữa có được không?”

Lục Minh vẫn rất thoải mái đáp: “Xem ra có vẻ như tâm trạng cậu không được tốt, không sao, tôi không trách cậu đâu.”

Cổ Tư Úc: “...”

cô đi tới đứng dưới bóng cây ít người, Lục Minh đứng bên cạnh cô.

một lát sau thì Hạ Chi Tuyền đến, không có đám đông bám theo, chỉ có cậu và Chu Kiều Tô Hàn, thoạt nhìn có vẻ rất ung dung thoải mái.

Hạ Chi Tuyền đến gần, đưa bình nước mà mình đã uống một nửa cho Cổ Tư Úc, cô đưa tay nhận lấy luôn.

“Khát thì uống đi.” Cậu nói.

Hồi nãy Lục Minh liên tục đưa nước cho cô, cậu đã trông thấy.

Cổ Tư Úc có hơi ngượng, nhưng đúng là cô rất khát, từ lúc thi chạy xong đã muốn uống nước rồi, nhưng Lục Minh cứ đi theo suốt, sau đấy lại tập trung theo dõi Hạ Chi Tuyền thì, nên bây giờ càng khát hơn.

Nhưng chai nước này... Đẳng nào thì trước cũng uống chung chai một lần rồi, ngại cái gì nữa.

Cổ Tư Úc nghĩ ngợi xong, dứt khoát mở nắp chai ra rồi uống cạn một nửa số nước còn lại.

Biểu cảm của Hạ Chi Tuyền vốn rất lạnh lùng, nhưng thấy hành động của Cổ Tư Úc thì đã trở nên hòa hoãn hơn.

Cậu nhìn Lục Minh, ánh mắt rất không thân thiện.

Lục Minh thoải mái nói: “Tôi quan tâm đến bạn học thôi, học thần có ý kiến à?”

Tô Hàn chế nhạo: “Đúng là chẳng khác gì thuốc cao bôi trên da chó, rõ ràng là không được chào đón mà vẫn cứ cố bám lấy không tha.”

Cổ Tư Úc đi tới chỗ Hạ Chi Tuyền, kéo nhẹ áo cậu, nói: “Bọn mình đi xem Lục Gia Diệp thi đi.”

cô không muốn Hạ Chi Tuyền xảy ra xung đột với Lục Minh nữa, sẽ ảnh hưởng không tốt đến mọi mặt, tốt nhất là không để ý đến cậu ta là xong.

Hạ Chi Tuyền cảnh cáo nhìn Lục Minh một cái rồi rời đi cùng Cổ Tư Úc.

đi xa rồi, Cổ Tư Úc nói: “Em không hề nói chuyện với cậu ta đâu.”

Hạ Chi Tuyền: “thật không?”

“thật mà! Cậu ta hỏi em có muốn uống nước không, em không thèm quan tâm, cho nên mới chịu khát đến tận bây giờ!” Cổ Tư Úc còn làm bộ giận dỗi, “Em khát muốn chết luôn nhưng vẫn gào thét cổ vũ anh đấy! Đáng khen không hả?!”

Hạ Chi Tuyền nhìn đáng vẻ tranh công của cô, khẽ mỉm cười.

Hồi đầu còn nghĩ cô nhóc này rất phiền, thế mà bây giờ lại thấy rất đáng yêu.

một buổi chiều thi đấu đã trôi qua trong bầu không khí rất sôi động.

Lúc cả bọn cùng nhau ăn cơm, Chu Kiều được thầy thể dục báo là tối nay có một trận bóng rổ đánh với đội trường Nhất Trung, mà hai cầu thủ chủ lực

của đội lại không được khỏe nên không tham gia chơi được, hỏi cậu và Hạ Chi Tuyền có thể thay thế được không, cả hai cậu đều đã được mời vào đội bóng rất nhiều lần nhưng nói thế nào thì cả hai vẫn không muốn gia nhập.

Chu Kiều hỏi ý kiến Hạ Chi Tuyền, cả bọn liền bắt đầu thảo luận.

Tô Hàn nói: “Buổi trưa cái bọn trâu ghẹo em gái má lúm có phải học Nhất Trung không?”

Lục Gia Diệp tỉnh ngộ: “Đúng rồi, bọn đấy trong đội thể dục của Nhất Trung đấy, chắc chắn là có chơi bóng rổ.”

Chu Kiều nói: “Thế thì đầu thôi, quang minh chính đại mà đập bọn nó toi bời.”

Hạ Chi Tuyền nhếch môi, “Được, đầu thì đầu.”

Trịnh Bồi Bồi nhìn Cố Tư Úc, nói: “Lần này cậu đừng có ra sân nữa đấy nhé, ngoan ngoãn đứng ngoài làm cổ động viên thôi.”

Cố Tư Úc có chút ngượng ngùng đáp: “Đây là trận đấu của nam mà, mình làm sao vào được...”

Bảy giờ tối, trận bóng rổ được diễn ra trong nhà thi đấu của trường.

Hơn một ngàn chỗ ngồi đều đã được lấp kín.

Cố Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi được Chu Kiều sắp xếp chỗ ngồi ở khu vực của đội Long Hưng.

Cố Tư Úc nhìn một lượt, thấy nhóm cổ động mặc đồng phục lại xuất hiện.

Trịnh Bồi Bồi ghé vào tai cô nói: “Có thấy áp lực chưa hả? Hạ Chi Tuyền là nam thần trong lòng rất nhiều nữ sinh đó.”

Cố Tư Úc: “...”

“Mặc dù mình nghĩ cậu sẽ quản cậu ấy rất chặt, nhưng vẫn lo sẽ có lúc cậu không đề phòng.” Trịnh Bồi Bồi có lòng nhắc nhở.

Cố Tư Úc khề cần môi, hồi lâu sau mới nghiêm túc nói: “Hiện giờ việc học vẫn là ưu tiên hàng đầu.”

“Ồ.” Trịnh Bồi Bồi gật đầu, “Học dốt như mình đây, trước khi đi ngủ cũng phải luôn nhắc nhở bản thân phải cố gắng học tập hướng tới tương lai cơ mà.”

Cố Tư Úc: “thật không đó? Mình không biết đấy.”

“Nhưng mà, yêu đương với ai khác thì mới sợ làm ảnh hưởng tới việc học, chứ yêu học thần thì có khi cậu ấy còn đưa thẳng cậu tới Thanh Hoa Bắc Đại luôn cũng nên ý.”

“...Cậu nói nhỏ thôi.” Cố Tư Úc cúi nhẹ tay Trịnh Bồi Bồi, “Xung quanh toàn người là người, đừng nói mấy chuyện này nữa.”

Trịnh Bồi Bồi làm ngo, “Thời đại nào rồi hả, nói mấy chuyện này mà còn phải lén lút lút sao? Năm cấp hai mấy đôi lóp mình còn hôn nhau trước mặt mọi người cơ.”

Cố Tư Úc chịu thua, quyết định sẽ yên lặng.

cô kinh ngạc phát hiện, đội hình của trường Long Hưng không chỉ có Hạ Chi Tuyền và Chu Kiều, mà còn có Lục Minh và mấy cậu bạn của cậu ta nữa.

Mà bên Nhất Trung thì cũng có ba bốn gương mặt quen thuộc, chính là nhóm nam sinh buổi trưa cô đã gặp ở quán ăn.

Trịnh Bồi Bồi: “Wow, trận này hay đấy, oan gia hội tụ rồi.”

Cố Tư Úc: ...Lục Minh và Hạ Chi Tuyền có thể phối hợp ăn ý không đây?

Ngồi trên ghế dự bị, Lục Gia Diệp buồn bực nói: “Để đám Lục Minh kia lên, không bằng thay hai chúng ta vào.”

Tô Hàn: “Hết cách rồi, đây là thi giữa hai trường với nhau, tôi với cậu đúng là vẫn kém Lục Minh.”

Lục Gia Diệp: “Tôi không tin là Lục Minh sẽ chuyển bóng cho A Tuyền.”

Tô Hàn: “Tôi cũng không tin là A Tuyền sẽ chuyển bóng cho Lục Minh.”

Lục Gia Diệp: “Thế thì còn chơi quái gì nữa?”

Tô Hàn nhún vai: “Ai biết được, cứ xem thôi.”

Lục Gia Diệp: “Tôi phải luôn sẵn sàng để vào sân thay Lục Minh bất cứ lúc nào mới được.”

Trong sân, cầu thủ của hai đội mặt đối mặt, đám nam sinh bên Nhất Trung thấy Hạ Chi Tuyền thì lập tức mỉm cười.

Bóng rổ là thể mạnh của bọn họ, cho nên ai nấy đều tỏ ra rất kiêu căng, nhìn Hạ Chi Tuyền nói: “Tự dưng đầu đến thì chúng tôi cũng không khách khí đâu.”

Chu Kiêu: “Đừng nhiều lời, có giỏi thì thắng đi rồi hăng nói.”

Lục Minh nhận ra địch ý giữa đội Nhất Trung với Hạ Chi Tuyền, trái ngược hoàn toàn là cậu lại khá thân thiết với mấy người ở đội bên đó.

Tiếng còi vang lên, đội Nhất Trung có bóng trước.

Mấy nam sinh ra sức chạy trên sân truy đuổi và cướp bóng, các nữ sinh thì nhiệt tình hò reo cổ vũ.

Cổ Tur Úc chăm chú theo dõi cục diện trên sân, Hạ Chi Tuyền và Lục Minh tuy không thể coi là phối hợp tốt, nhưng cũng không đối đầu nhau, tình hình khá ổn.

Mỗi khi Nhất Trung dẫn bóng, Hạ Chi Tuyền sẽ dùng hết sức để cướp về, đột phá vòng vây, ném bóng vào rổ, mang điểm số về cho đội.

Hai đội cứ lần lượt phản công lẫn nhau, đã qua được nửa hiệp, điểm số vẫn đang hòa.

So với sự quyết liệt của Hạ Chi Tuyền, Lục Minh lại tỏ ra khá bình tĩnh, cam tâm làm nền cho đội.

Nghỉ ngơi giữa trận, Trịnh Bồi Bồi nói với Cổ Tur Úc: “Nhanh đi đưa nước đi.”

Chỉ vài giây ngắn ngủi, lúc cô mới đứng dậy thì đã có mấy nữ sinh nhanh chóng chạy tới đưa nước cho các bạn nam thi đấu rồi.

Có một cô bạn cười rất tươi đưa nước cho Hạ Chi Tuyền.

Hạ Chi Tuyền nhìn về phía Cổ Tur Úc, sau đó đưa tay nhận lấy chai nước của cô bạn kia.

“...” Cổ Tur Úc bỗng cảm thấy suy sụp hẳn.

Trịnh Bồi Bồi còn cười trên nỗi đau của người khác: “Ha ha, đây gọi là cạnh tranh đó.”

Hạ Chi Tuyền cầm chai nước đi tới chỗ ghế nghỉ, ngồi xuống bên cạnh Trịnh Bồi Bồi, cách Cổ Tur Úc một ghế.

Cậu vừa lau mồ hôi vừa đưa chai nước ra nói: “Mở nắp giúp anh.”

Trịnh Bồi Bồi biết đây không phải việc của mình, nên cầm chai nước đưa cho Cổ Tur Úc.

Cổ Tur Úc hậm hực: “Còn bắt mình mở làm gì chứ.”

Trịnh Bồi Bồi che miệng cười trộm, vì học thần người ta thích thể mà.

Lục Gia Diệp ngồi đằng trước quay đầu lại nói: “A Tuyền, nửa trận đầu cậu đã đánh hăng thế rồi, hiệp sau liệu có duy trì được thể lực không?”

Trịnh Bồi Bồi nói: “Học thần à cậu tuyệt đối không được mất sức đâu đấy! Tôi thấy cả đội chỉ dựa vào mình cậu thôi thì phải!”

“Nước đâu?” Hạ Chi Tuyền chẳng quan tâm mấy người họ nói cái khi gì, mắt cậu chỉ nhìn Cổ Tur Úc, giọng nói mang theo chút mệt mỏi.

Cổ Tur Úc liếc nhìn cậu, sau đó quyết định để chai nước trong tay xuống, cầm lấy cái chai mà mình chưa kịp đưa cho cậu lên, mở nắp rồi đưa cho Trịnh Bồi Bồi, Trịnh Bồi Bồi tiện tay chuyển cho Hạ Chi Tuyền, không hề nhận ra là Cổ Tur Úc đã đổi một chai nước khác.

Hạ Chi Tuyền cầm lên là phát hiện ra ngay, cậu nhếch môi cười, ngửa cổ lên uống một ngụm lớn.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Edit: Ngân Nhi

Lục Minh cùng mấy người bạn của cậu ta ngồi ở một khu nghỉ khác, lúc uống nước cậu ta mở điện thoại ra xem, quả nhiên là có tin nhắn của mấy đứa bên đội Nhất Trung gửi đến.

“Giúp bọn tôi đi người anh em, bọn tôi có thù riêng với Hạ Chi Tuyền.”

“Dù sao tỉ lệ thắng của các ông cũng không lớn, cho bọn tôi thắng đẹp tí để hạ nhục thằng ranh đó đi.”

“Nợ này nhất định bọn tôi sẽ báo đáp từ tề mà.”

Lục Minh là thành viên của đội bóng rổ Long Hưng, đã từng thi đấu giao hữu với bên Nhất Trung mấy lần, sau đó cũng kết bạn với họ luôn.

Trận hôm nay bên Long Hưng đúng là không có hi vọng giành được chiến thắng, vì những thành viên được tuyển chọn vào đội thể thao của Nhất Trung có thể coi là mạnh nhất trong các trường.

Lục Minh nhấn lại: “Các ông có thù riêng gì với Hạ Chi Tuyền thế?”

“Ông biết bạn gái nó không? Cái em cao cao xinh xinh ấy.”

“Buổi trưa bọn tôi gặp em ấy, mấy anh em muốn trêu tí thôi mà bị thằng Hạ Chi Tuyền nhảy vào can thiệp.”

“Mẹ nó chứ, nếu đây không phải địa bàn của Long Hưng thì bọn tôi đã cho nó biết tay rồi!”

Lục Minh: “Các ông trêu ghẹo Cố Tư Úc?”

“Đúng đúng, chính là con bé đó, ôi mẹ, chân dài lại còn xinh đã man!”

“Long Hưng giấu hơi kĩ đấy nhé, không ngờ lại có một đứa con gái vừa ngây thơ vừa quyến rũ như vậy, he he.”

“Tôi muốn cướp lấy, sau đó...”

“Trước tiên phải cho thằng Hạ Chi Tuyền một trận đã.”

Mấy người kia nhấn liên tục không nghỉ, chìm đắm trong ảo tưởng, càng nói càng hăng.

Cả đám không hề biết rằng ở khu nghỉ đối diện, sắc mặt của Lục Minh đang càng lúc càng trầm xuống.

“Sao? Giúp bọn tôi chút nhé?” Chủ đề lại quay về ý chính.

Nửa trận đầu bọn họ đã thấy được thực lực của Hạ Chi Tuyền, muốn thắng cũng không phải dễ, cho nên tốt nhất là nhờ đến Lục Minh.

Lục Minh nhấn lại: “Ha ha.”

“What? Là sao?”

“Được thôi, trùng hợp là tôi cũng không ưa nó.”

“Người anh em, quyết định vậy nhé.”

Thời gian nghỉ đã hết, hai đội lại quay trở lại sân đấu.

Lúc Hạ Chi Tuyền đứng dậy, Cố Tư Úc nói: “anh cố lên nhé.”

Cậu có thể đi thẳng ra sân luôn, nhưng lại quay người chen qua chỗ Trịnh Bồi Bồi, đứng bên cạnh Cố Tư Úc rồi giơ tay ấn nhẹ đầu cô, sau đấy mới ra khỏi khu nghỉ.

Lúc Hạ Chi Tuyền đi rồi, Trịnh Bồi Bồi mới ghé đầu vào vai Cố Tư Úc, ôm cánh tay cô nói: “Hu hu hu cầu độc thân sắp không chịu nổi rồi ~ Đồ rắm thôi Hạ Chi Tuyền sao lại trở nên ngọt ngào vậy không biết... Cậu chỉ nói mỗi câu cố lên thôi, thế mà cậu ta còn quay lại xoa đầu đáp lại cậu nữa chứ...”

“...” Cố Tư Úc đỏ mặt, không biết phải nói gì.

cô háng giọng, cố gắng kiềm chế khóe môi đang muốn mỉm cười, nói nhỏ: “Đừng ầm ĩ nữa, tập trung xem thi đấu đi.”

Hiệp hai bắt đầu, bầu không khí trong nhà thi đấu lại sôi động trở lại.

Đội cổ động viên của Hạ Chi Tuyền hô vang “Hạ Chi Tuyền cố lên!”, “Hạ Chi Tuyền cố lên!”, “Hạ Chi Tuyền cố lên!”

thật ra thì bên Nhất Trung cũng rất xuất sắc, có hẳn một nhóm cổ vũ riêng, nhưng hôm nay ai cũng bị Hạ Chi Tuyền hút hồn mất rồi, nên sức cổ vũ cũng không được mạnh mẽ như bình thường, hô hào mà gần như chẳng nghe thấy gì cả.

Hiệp sau Hạ Chi Tuyền vẫn duy trì lực chiến đấu như hiệp một, mạnh mẽ chạy khắp sân, là tuyển thủ ghi điểm nhiều nhất đội, cũng là người hoạt động tích cực nhất, nhưng nhìn cậu không có vẻ gì là mất sức cả.

Khi cậu đứng phòng thủ, bên Nhất Trung thật sự khá e sợ nên đều chuyển hướng tấn công vào những người khác.

Lục Gia Diệp ngồi ngoài than thở: “Đúng là trâu bò, chả trách mà trước đây lão Lưu của đội bóng lại muốn mời cậu ấy gia nhập đến vậy.”

Tô Hàn cười: “Cuối cùng vẫn không thành công, mời nhiều quá đâm ra cô chủ nhiệm cũng khó chịu, sợ sẽ làm ảnh hưởng đến việc học của cậu ấy.”

Lục Gia Diệp chắc lưỡi: “A Tuyền có hai bộ mặt học thần và quỷ thần, không phục không được.”

Tô Hàn: “Cái gì mà học thần với chả quỷ thần...”

Dù thế nào thì cả hai đều rất tự hào về người anh em này.

Trịnh Bồi Bồi nhìn tình hình chiến đấu trong sân, lại nghe Lục Gia Diệp ngồi đằng trước nói, trong đầu tự dung nghĩ đến mấy cảnh trong manga thiếu nữ và tiểu thuyết ngôn tình, nam chính với thể lực kinh người dày vò nữ chính một đêm nhiều lần khiến người ta phải kêu khóc ùng ùng mà ùng ùng mà...

Tuy suy nghĩ không được trong sáng cho lắm, nhưng Trịnh Bồi Bồi vẫn vui sướng ghé vào tai Cố Tư Úc, nói: “Học thần nhà cậu thể lực tốt như vậy, sau này cậu không được khóc hức hức suốt ngày đâu nhé.”

“...Gi cơ?” Cố Tư Úc đang tập trung vào trận đấu, tự dung nghe thấy câu ấy thì chẳng hiểu gì, “anh ấy có đánh mình đâu mà mình phải khóc chứ.”

Đóng cọc cũng là một kiểu đánh mà... Trịnh Bồi Bồi che môi cười, một lúc lâu sau mới nói: “Sau này mà khóc thì đừng có đến than vãn với mình nha, ha ha ha...”

“...???”

Cố Tư Úc chẳng quan tâm đến mấy câu khó hiểu của cô bạn thân nữa, tiếp tục chăm chú xem thi đấu.

Bóng vào tay Lục Minh, cậu ta xông về khu phòng thủ của đối phương, mắt nhìn thẳng bọn họ, bên Nhất Trung vì đã thỏa thuận với Lục Minh rồi nên tỏ ra rất thoải mái, thầm nghĩ chắc là cậu ta chỉ đang muốn thể hiện chút thôi ấy mà.

Lục Minh một đường xông thẳng đến dưới rổ, cho đến lúc cậu ta thực hiện xong một cú Dunk (úp rổ) thì bên Nhất Trung mới bừng tỉnh, muốn ngăn cản cũng không kịp nữa rồi.

Hình ảnh Lục Minh nhảy lên úp rổ đã giành được một tràng pháo tay nhiệt liệt của toàn trường.

Cậu ta nở nụ cười khiêu khích, sau đó giơ ngón cái ra trước mặt đội Nhất Trung rồi mới lui xuống.

“Mẹ nó chứ, thằng này có ý gì đây...”

“Con mẹ nó...”

“Đừng khinh thường! Tập trung đánh cho tốt đi!”

Lục Minh lại một lần nữa xông lên, đụng phải vòng vây chặt chẽ của Nhất Trung, mọi người đều cho là cậu ta sẽ tiếp tục lên bóng một mình, bởi dù sao thì trong đội chỉ có cậu ta và Hạ Chi Tuyền là không bao giờ chuyển bóng cho nhau, đây cũng là nguyên nhân khiến cho đội Long Hưng không ghi được điểm cách biệt.

Nhưng huấn luyện viên cũng chẳng còn cách nào vì không thể tìm được người nào tốt hơn để thay thế.

Nào ngờ Lục Minh lại đột ngột quay đầu nhảy người ném bóng, trái bóng bay một đường vòng cung rất đẹp trên không rồi rơi chuẩn xác đến chỗ Hạ Chi Tuyền.

Hạ Chi Tuyền giơ tay lên bắt bóng, cậu lui về sau hai bước, đứng đứng ở vạch ba điểm rồi ném bóng vào rổ.

một tràng pháo tay vang dội cùng tiếng reo hò lại một lần nữa vang lên.

Lục Gia Diệp: “Tôi vừa nhìn thấy gì đấy?”

Tô Hàn: “Hai người đó phối hợp với nhau?”

Trịnh Bồi Bồi: “Lục Minh chơi được lắm đó.”

“...” Cố Tư Úc không có ý kiến.

Trịnh Bồi Bồi: “Đúng vào thời khắc quan trọng thì đồng lòng hợp sức à? Được đó, đúng là hai tình địch biết nhìn vào đại cục.”

Sau khi Lục Minh chuyển bóng cho Hạ Chi Tuyền, đội Long Hưng đã trở nên mạnh như vũ bão, Hạ Chi Tuyền liên tiếp ghi bàn, tỉ số lúc này đã cách nhau đến mười điểm.

Đội Nhất Trung bắt đầu luống cuống, huấn luyện viên phải hô tạm dừng để điều chỉnh lại chiến thuật.

Nhất Trung bao năm qua vẫn luôn toàn thắng, chưa từng thua lần nào, bây giờ các lãnh đạo của mấy trường đều đang theo dõi trận đấu để so sánh tố chất giáo dục của hai trường với nhau.

Lần tạm dừng này, Cố Tư Úc đã dùng tốc độ nhanh nhất để đưa khăn và nước cho Hạ Chi Tuyền trước, không để cho người khác giành mất. Trịnh Bồi Bồi cũng đi cùng cô để đưa nước cho Chu Kiều, những nữ sinh khác không tiếp cận được ở khoảng cách gần nên đành ngậm ngùi đưa nước cho các thành viên khác.

Mấy nữ sinh vốn định xông tới chỗ Hạ Chi Tuyền, lúc này đều đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Cố Tư Úc, Cố Tư Úc thì tỏ ra chẳng sao cả.

“anh tiếp tục cố gắng nhé! anh là giỏi nhất!” Cố Tư Úc nói với Hạ Chi Tuyền.

Hạ Chi Tuyền nhếch môi cười, đưa lại cái khăn lau mồ hôi cho cô rồi quay người trở về sân.

Lục Minh nhìn Cố Tư Úc, hai tay chống hông thở hắt hắt nói: “Em gái Tư Úc, có thể nói với tôi một câu cô lên được không?”

“Tôi nói giúp cậu ấy cho, cô lên cô lên!” Trịnh Bồi Bồi giành nói, “Vừa rồi cậu làm tốt lắm, tiếp tục giữ vững phong độ nhé!”

Cố Tư Úc không nói gì, quay người rồi đi cùng Trịnh Bồi Bồi.

Lục Minh nhìn bóng lưng Cố Tư Úc, khẽ thở dài một cái.

Sau thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, trận đấu lại được tiếp tục.

Chỉ còn khoảng mười phút nữa, tình hình trên sân đang rất gay cấn, cảm xúc của người xem cũng được đẩy lên cao nhất.

“Lần thi đấu hồi năm ngoái mà có Hạ Chi Tuyền tham gia thì trường mình đã không bị loại sớm như thế rồi.”

“Cậu ta khủng thật đấy, thành tích học thi đứng đầu thành phố, chơi bóng rổ cũng quá đỉnh luôn.”

“Fan của Hạ Chi Tuyền sẽ tăng mạnh lắm đây...”

Vốn ai cũng chỉ tới để xem Nhất Trung thể hiện, nào ngờ lại có bất ngờ không tưởng, đội Long Hưng lại dẫn trước tỉ số khiến cho các học sinh trường Long Hưng cực kì phấn khích.

Lúc bóng rơi vào tay Hạ Chi Tuyền, tiếng hô hào chói tai lập tức vang lên, các cổ động viên nữ của cậu thì điên cuồng phát còi hú hét.

Lục Gia Diệp ngơ lơ, nhìn khắp bốn phía rồi nói: “Chỉ là đang dẫn bóng thôi mà, có cần làm quá như vậy không?”

Tô Hàn: “Bóng ở trên tay A Tuyền nên tất nhiên là ai cũng chờ mong cậu ấy ghi bàn rồi.”

Hạ Chi Tuyền đúng là không phụ sự kì vọng của mọi người, cậu dẫn bóng cực tốt và tấn công rất mạnh mẽ.

một thành viên cao to bên Nhất Trung xông tới, bả vai hai người đập mạnh vào nhau, dường như còn nghe được cả tiếng va chạm.

Ai cũng cho rằng Hạ Chi Tuyền sẽ bị đánh ngã rồi để mất bóng, dù gì thì hình thể của cả hai cũng khá chênh lệch, một người thì cao gầy, một người lại đồ con.

Trong sân yên tĩnh mấy giây, cho đến khi Hạ Chi Tuyền tiếp tục tấn công, tiếng reo hò mới lại vang lên một lần nữa.

Cậu vọt tới dưới rổ đội bên kia, thực hiện một màn ba bước lên rổ giữa vòng vây của đối thủ, cánh tay vươn thẳng, mồ hôi tuôn rơi, trái bóng rơi gọn vào rổ.

Tiếng hò hét trong sân đấu cảm giác như có thể làm bật tung cả trần nhà.

Cố Tư Úc kiểm chế nhịp tim đang đập loạn nhịp của mình, một giây lúc này đã hù chết cô rồi.

Trịnh Bồi Bồi: “Lợi hại lợi hại, hóa ra trông cậu ấy có vẻ gầy gầy vậy thôi nhưng lại rất khỏe đấy, đập mạnh thế mà vẫn chịu được.”

“...” Trong đầu Cố Tư Úc đột ngột hiện lên hình ảnh lúc ở trên núi Nga Mi, Hạ Chi Tuyền bước ra khỏi phòng tắm

Thân thể cao gầy, tay dài chân dài, vai rộng eo hẹp, cơ bắp săn chắc, đúng là rất... Rất mạnh mẽ, cũng rất gợi cảm.

Cố Tư Úc cúi đầu, vuốt mặt thật mạnh cho bớt nóng, tập trung mà xem thi đấu đi, nghĩ linh tinh gì thế hả.

Thời gian trôi qua, chỉ còn lại ba phút cuối cùng, tỉ số cách biệt 20 điểm, thắng thua đã định.

thật ra lúc này Hạ Chi Tuyền có thể thông dong một chút rồi, có để mặc cho Nhất Trung ghi điểm thì cũng không thể san bằng được tỉ số.

Nhưng hình như cậu muốn đàn áp đối phương cho đến cùng thì phải, đến tận phút cuối cùng mà vẫn tấn công nhiệt tình.

Trận này Nhất Trung thua quá nhục nhã, nhưng chẳng còn cách nào khác là phải chấp nhận, đội bên kia không dễ đối phó chút nào, họ có ưu thế cả về điểm số lẫn tâm lý. Đội bóng mạnh nhất trong các trường trung học, lần đầu tiên thua chật vật đến vậy.

Mười giây cuối cùng, Hạ Chi Tuyền đứng ở vạch ba điểm, ném một đường bóng rất hoàn hảo để kết thúc trận đấu.

Học sinh trường Long Hưng đồng loạt đứng dậy, tiếng vỗ tay vang dội như sấm, mãi sau vẫn không dứt.

Lục Minh là vì Cố Tư Úc nên mới gạt bỏ thù riêng với Hạ Chi Tuyền, thắng được Nhất Trung, đội Long Hưng giành được rất nhiều tràng pháo tay ủng hộ, là thành viên của đội bóng, cậu ta thật sự cảm nhận được niềm vinh dự khi giành được chiến thắng.

“...” Cố Tư Úc nhìn Hạ Chi Tuyền trên sân, lúc này mới nhận ra rằng, lần trước đấu bóng rổ với lớp 10-8, là cậu tình nguyện đứng sau trợ giúp cho cô ghi bàn, chứ với thực lực của cậu thì thật sự không cần người khác vào trợ giúp.

Trận đấu kết thúc, các cầu thủ đi về phòng nghỉ thay quần áo.

Cố Tư Úc cùng mấy bạn đứng bên ngoài chờ, nhưng chỉ mấy phút sau là một đồng các bạn nữ đã ủa vào, vây quanh đông nghịt ở phòng nghỉ của đội Long Hưng.

Hạ Chi Tuyền tắm rửa thay quần áo đi ra ngoài, huấn luyện viên đang rất vui sướng khen ngợi đội bóng.

Thầy nhìn Hạ Chi Tuyền nói: “Buổi tối đi ăn đêm với nhau nhé, thầy mời.”

Hạ Chi Tuyền đáp: “Hai bạn em có kế hoạch khác rồi ạ.”

“Được, vậy đi chơi vui vẻ nhé.” Huấn luyện viên vỗ vai cậu.

Đội Chu Kiều thay quần áo xong, hai người cùng nhau đi ra, vừa mới kéo cửa thì tiếng hét đinh tai nhức óc đã truyền đến.

“Hạ Chi Tuyền!!” “Hạ Chi Tuyền!!” “Hạ Chi Tuyền!!” “Hạ Chi Tuyền!!” “Hạ Chi Tuyền!!”, các cô gái nhiệt tình hô hào, thậm chí có người còn từ đằng sau chen lên trước để xin chữ ký.

Chu Kiều dờ mắt, nhìn Hạ Chi Tuyền: “... Cậu mới debut* đấy à?”

*Debut: Ra mắt công chúng lần đầu tiên.

Hạ Chi Tuyền hơi khó chịu, cậu đóng cửa lại, nói với huấn luyện viên: “Em không ra được, thầy giúp em với ạ.”

“Em mà chịu vào đội thì đội bóng rổ trường chúng ta đã sớm trở thành đội bóng ngôi sao rồi.” Huấn luyện viên cảm thấy rất tiếc nuối.

Cố Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi đứng ngoài nhìn cảnh này cũng cảm thấy không khác gì thủy triều dâng.

Trịnh Bồi Bồi: “Hot boy Long Hưng không những mê hoặc nữ sinh trong trường mà giờ còn lan ra cả các trường khác nữa rồi.”

Cố Tư Úc thở dài: “Chẳng còn cách nào, người ta giỏi vậy mà.”

Trịnh Bồi Bồi ranh mãnh hỏi: “Cậu thử nói xem, cậu cảm thấy tự hào nhiều hơn hay thấy lo lắng nhiều hơn?”

“...” Cố Tư Úc trực tiếp làm ngơ vấn đề này.

Huấn luyện viên gọi thêm mấy người nữa, đeo khẩu trang đội mũ kín mặt, che cho Hạ Chi Tuyền rời đi.

Hạ Chi Tuyền kéo thấp vành mũ, nhanh chóng rời khỏi đám đông.

đi qua hành lang thì thấy Trịnh Bồi Bồi và Cố Tư Úc đang đứng nói chuyện, lúc đi lướt qua cậu nắm luôn lấy tay Cố Tư Úc rồi bước nhanh về phía trước, Trịnh Bồi Bồi lập tức đuổi theo.

Lục Gia Diệp và Tô Hàn đã gọi sẵn hai chiếc xe, Hạ Chi Tuyền Cố Tư Úc và Lục Gia Diệp ngồi một xe, Chu Kiều Trịnh Bồi Bồi và Tô Hàn ngồi một xe.

Bên trong xe, Lục Gia Diệp nói: “Trận tối nay đấu hay quá, thế nào cũng phải ăn mừng một chút chứ hả?”

Hạ Chi Tuyền hơi mệt rồi, cậu lười biếng dựa vào ghế xe, nói: “Tùy mọi người.”

Cố Tư Úc nhìn cậu hỏi: “Vai của anh bị đụng có đau không?”

“Đau lắm...” Cậu kéo dài giọng ra.

“Vậy làm sao bây giờ? Bị thương rồi sao? Thế thì phải đến bệnh viện gấp!” Cố Tư Úc lo lắng nói.

“không bị thương, nhưng hơi nhức.” Cậu giật giật cổ, nghiêng đầu xoay lưng về phía cô, nói: “Hay là em xoa bóp cho anh đi.”

Lục Gia Diệp: ...Đúng là không biết xấu hổ! Tuyệt đối không nên dung túng cho cái thể loại này!

Cố Tư Úc nhích lại gần, giờ tay bóp vai cho Hạ Chi Tuyền.

Lục Gia Diệp: ...Em gái má lúm thay đổi rồi, trở thành cô vợ nhỏ ngoan ngoãn nghe lời của A Tuyền mất rồi QAQ!

Bóng đêm bao phủ cả vùng đất, bên ngoài cửa sổ là cảnh đêm rực rỡ sắc màu.

Hạ Chi Tuyền nhìn vào cửa xe cũng có thể thấy được bóng cô.

Cậu nói: “Mấy thằng trên ghẹo em đã bị anh xử lý rồi, em hết giận chưa?”

Cố Tư Úc nhìn thấy cậu đang cười, ánh mắt lộ rõ sự vui sướng, liền nói: “Em thấy anh mới là người hết giận rồi đó.”

Hạ Chi Tuyền khẽ cười, không phủ nhận.

cô lại nói sang chuyện khác: “Có đau không? Đau thì nói em nhé.”

“Ừ.” Cậu đáp, yên lặng hưởng thụ bàn tay mềm mại của cô đang xoa bóp vai mình.

Lục Gia Diệp: ...Ông đây muốn đá phăng cái bát cầu lương này đi quá!

Hai chiếc xe đi đến một quán pub nhỏ rất phong cách.

Vì ngày mai cũng phải thi đấu nên cả đám không uống rượu, chỉ gọi một ít đồ ăn vặt và đồ uống.

Chu Kiều nâng ly đầu tiên: “Cạn ly nào, ăn mừng thắng lợi hôm nay.”

Cả nhóm cũng cầm cốc lên: “Cạn ly!!”

Mấy cốc nước với đủ loại màu sắc chạm vào nhau, tựa như những năm tháng thanh xuân rực rỡ sắc màu.

Lần thứ hai là Lục Gia Diệp khởi xướng: “Ngày mai lại tiếp tục giành chiến thắng nhé!!”

“Cạn ly!!”

Giữa quán có dựng một sân khấu nhỏ, có một ca sĩ nghiệp dư đang hát.

Chu Kiều nói: “Còn chẳng hát hay bằng Tô Hàn, Tô Hàn, cậu lên góp vui một bài đi.”

“Được đó được đó, Tô Hàn cậu lên hát đi!” Trịnh Bồi Bồi nhiệt tình hưởng ứng.

Lục Gia Diệp nhìn nét mặt hưng phấn của Trịnh Bồi Bồi thì khẽ xì một tiếng.

Cố Tư Úc, Hương Lê và Trương Hân Dịch cũng tích cực hưởng ứng cùng Trịnh Bồi Bồi.

Tô Hàn không nỡ từ chối, liền gọi quản lý đến nói mấy câu.

Sau khi ca sĩ hát xong bài, Tô Hàn bước lên ngồi trên chiếc ghế cao nhỏ, cầm đàn ghita đánh thử vài nốt.

Cố Tư Úc: “Wow, nhìn chuyên nghiệp quá.”

Hai mắt Trịnh Bồi Bồi sáng như sao: “Đẹp trai quá đi!!”

Nếu nói cô ấy nhìn Hạ Chi Tuyền chơi bóng với biểu cảm thương thức, thì với Tô Hàn đó lại là sự say mê rồi.

“anh cứ luôn tự hỏi mình, rằng tại sao lại say mê em đến thế

Cái gì cũng có thể buông tay, vậy mà hôm nay lại quá khó để ra đi

Tuy em không quá xinh đẹp, nhưng lại vô cùng đáng yêu

Aiya cô bé lọ lem, cô bé lọ lem của anh...”*

*Bài hát “cô bé lọ lem” do Lý Vưu thể hiện.

Tô Hàn vừa đánh đàn vừa nhẹ nhàng hướng vào micro hát, dưới ánh đèn, hàng lông mi dài cụp xuống khiến cho ánh mắt cậu trở nên âm trầm, mái tóc ngắn xòa trước trán, mềm mại tựa như tiếng hát của cậu vậy.

Lúc cậu nhìn xuống dưới sân khấu, đôi mắt ấy như một ly rượu ngon làm say lòng người, không giống với một Hạ Chi Tuyền lạnh như băng, vẻ đẹp của Tô Hàn không có một chút lực công kích nào, đẹp đến mức khiến cho người ta thương yêu.

Hai mắt Trịnh Bồi Bồi hiện thành hình trái tim luôn rồi.

Mấy cô gái làm như đang ngồi xem concert, giờ hai tay lên đung đưa theo giai điệu.

Sau một ngày thi đấu mệt mỏi và căng thẳng, tới đây thư giãn nghe nhạc đúng là rất thoải mái.

Chu Kiều dựa vào ghế, ung dung tự tại.

Lục Gia Diệp thì không thể thư giãn nổi, đáng về Trịnh Bồi Bồi ngắm nhìn Tô Hàn kiêu hãnh sự quá chói mắt.

Hạ Chi Tuyền vốn đang nhàn nhã thả lỏng trên ghế, bỗng dưng liếc nhìn Cố Tư Úc, phát hiện cô đang rất chuyên tâm xem Tô Hàn hát, biểu cảm có vẻ rất say mê...

Hạ Chi Tuyền và Chu Kiều ngồi cùng nhau trên một cái ghế salon đôi, cậu quay sang nói với Chu Kiều: “Cậu qua bên kia đi.” Ý nói vị trí của Tô Hàn.

“...” Chu Kiều không hiểu gì.

“đi đi.” Hạ Chi Tuyền giục.

Chu Kiều đứng dậy đi qua bên kia ngồi.

Hạ Chi Tuyền nghiêng người vỗ vai Cố Tư Úc, nói: “Lại đây, anh có lời muốn nói với em.”

“Dạ?” Cố Tư Úc ngơ ngác, ngoan ngoãn đi sang ngồi cạnh cậu.

Hai người ngồi trên ghế salon, tư thế của Hạ Chi Tuyền thì lười nhác, Cố Tư Úc thì lại rất nghiêm túc, hỏi: “anh muốn nói gì với em?”

Trong pub hơi ồn nên cô phải ghé sát vào cậu để hỏi.

Cậu cũng tiến lại gần, giờ tay vòng qua vai cô, dưới ánh đèn mờ, đôi mắt cậu rất sâu thẳm, như muốn hút người ta vào vậy. Cố Tư Úc cảm thấy tim như ngừng đập, muốn ngồi thẳng người lên nhưng không còn kịp nữa, Hạ Chi Tuyền hơi dùng sức đè vai cô, hai người cứ thế dựa vào salon, cậu nói nhỏ vào tai cô: “Tô Hàn hát hay lắm à?”

“Vâng... Hay lắm...” Tim cô đập loạn nhịp, đáp lại cậu.

“Có hay bằng lúc anh hát cho em nghe không?” Giọng cậu nhỏ hơn, hơi thờ lớt nhẹ bên tai cô.

“...” cô nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch.

“Hả?” Cậu cao giọng, cảm giác vừa hơi hột lại vừa ép buộc.

Chu Kiều thoáng liếc cặp đôi đang ngồi trong góc tối kia rồi lập tức nhìn đi chỗ khác ngay.

Người anh em kia đúng là trong ngoài không đồng nhất, bình thường thì lạnh nhạt với con gái, vậy mà một khi gặp được người mình thích là hóa sói ngay.

Cố Tư Úc ngây thơ trong sáng như thế, chắc chắn sẽ bị gạt sạch không thừa một vụn xương cho xem...

“Tất nhiên là cậu ấy... không bằng anh rồi. anh hát cực hay luôn!” Cố Tư Úc chịu thua trước uy quyền của đại ma vương.

“Ngoan.” Hạ Chi Tuyền hài lòng mỉm cười.

Cậu bỏ tay xuống, dựa đầu vào vai cô, nói: “anh mệt quá, cho anh dựa vào em nghỉ một lát.”

Cố Tư Úc: ...Em có phải là đậm thịt đâu.

Ngồi ở vị trí này, cô không nhìn được Tô Hàn trên sân khấu.

Nhưng cô biết là Hạ Chi Tuyển mệt lắm rồi, cậu không phải là tuyển thủ chuyên nghiệp nhưng lại phát huy hết khả năng như vậy, thể lực bền đến khó tin. Bóng rổ là bộ môn cần chạy nhanh liên tục trên sân, đã thế còn phải chú ý ghi bàn nữa, người bình thường mà đấu như cậu thì chỉ nửa trận thôi đã kiệt sức rồi.

Cho nên dù có hòn sỏi thế nào thì khi cậu dựa vào, cô cũng rất hiểu chuyện mà biến thành một cái đệm mềm.

Hướng Lê và Trương Hán Dịch thấy bên kia hai người đang dựa vào nhau, cũng đều yên lặng quay đầu đi chỗ khác.

Cả hai đều luôn miệng nói là không yêu nhau, nhưng lại suốt ngày phát cẩu lương như thế thì là cái kiểu gì hả?

Lục Gia Diệp vươn cái chân dài ra đá vào chân Trịnh Bồi Bồi: “Làm ván game đê.”

Trịnh Bồi Bồi lườm cậu ta: “Ngồi đây chơi game á?”

“Ừ, trong bầu không khí quá tuyệt vời này, vừa ăn uống vừa nghe nhạc vừa chơi game thì quá chuẩn.”

“Tôi không chơi đâu. Ồ kia! Này! Tránh ra! Đừng chắn trước mặt tôi...” Trịnh Bồi Bồi phui tay xua đuổi Lục Gia Diệp đáng ghét.

“Chơi đi mà, cậu nhìn tôi mới sẫm trang phục mới này, lực chiến cực mạnh luôn!” Lục Gia Diệp gio điện thoại ra trước mặt Trịnh Bồi Bồi, làm chói cả mắt cô.

Trịnh Bồi Bồi: “Bây giờ tôi không muốn chơi mà, cậu thích thì đi mà chơi một mình ý.”

“không được, chúng ta là đồng đội kè vai sát cánh mà, lão Thiết không có mặt thì tôi làm sao có thể tung hoành giang hồ.” Lục Gia Diệp đặt mông ngồi xuống chỗ cũ của Cố Tư Úc, quần lầy Trịnh Bồi Bồi không tha.

Trịnh Bồi Bồi bị làm phiền bực không chịu được, Tô Hàn lúc này cũng đã hát xong rồi.

cô liếc nhìn điện thoại, thấy đồ mới sẫm trong game của Lục Gia Diệp thì lại thấy hơi ngứa tay.

Thôi, chẳng lẽ Tô Hàn cũng hát xong rồi, không thêm so đo với cậu ta nữa.

cô lòi di động ra: “Vào đi vào đi, chiều cậu vậy.”

Lục Gia Diệp mỉm cười, tắt máy nói: “Thôi, tự dưng tôi lại không muốn chơi nữa.”

“...Cậu!!!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Edit: Ngân Nhi

“...Cậu!!!”

“Khát nước quá.” Lục Gia Diệp cầm cốc nước lên, cười híp mắt uống một ngụm.

Trịnh Bồi Bồi tức muốn nổ tung lên rồi, cô đập một phát vào người Lục Gia Diệp, khiến cho cậu ta phải kêu gào ầm ĩ.

Hai người cứ thế đuổi bắt, tiếng hét chói cả tai, Hạ Chi Tuyển đang mơ màng ngủ bị đánh thức, hơi ngẩng đầu lên.

Cố Tư Úc nhìn cậu, lần đầu tiên thấy đáng vẻ cậu ngây ngô đáng yêu như vậy.

Nhưng chỉ một giây sau là cậu lại đánh mặt, ngẩng đầu vuốt mi tâm, dựa vào ghế salon nói: “Ồn chết đi được.”

Tô Hàn kéo Trịnh Bồi Bồi ngồi xuống, giọng nói dịu dàng như đang dỗ dành: “Đừng nghịch nữa, cẩn thận đụng bị thương, cậu muốn chơi game à? Vậy

để tôi chơi cùng cậu nhé.”

Đón nhận ánh mắt sâu thẳm lại đẹp đẽ kia, Trịnh Bồi Bồi biến thành một cô gái e thẹn ngay: “không phải... Tại tên kia cứ làm phiền rồi trêu mình nên mình tức thôi.”

“Tôi làm ảo thuật cho cậu xem nhé.” Tô Hàn mỉm cười, các ngón tay thon dài đưa ra lướt một vòng bên tai cô, búng tay một cái rồi thu về, lúc xòe tay ra thì xuất hiện một đóa hoa hồng nhỏ.

Trịnh Bồi Bồi kinh ngạc mở to mắt, mấy bạn nữ kia cũng sửng sốt.

“Tặng cậu này, đừng tức giận nữa nhé.” Tô Hàn đưa bông hồng cho Trịnh Bồi Bồi, trong đôi mắt chỉ có mỗi hình bóng của cô.

“Ừm, mình không thèm tức giận với kẻ ngốc, không tức giận không tức giận.” Trịnh Bồi Bồi nhận lấy bông hồng, miệng mỉm cười.

Lục Gia Diệp dựa vào ghế, vắt chân lên như đại gia, hô to: “Tiểu Tô Tô à, trò ảo thuật cũ rích này cậu đã chơi không biết bao nhiêu lần rồi, đừng có đem ra lừa gạt hồ cái ngực to ngốc nghếch được không hả?”

Trịnh Bồi Bồi nổi trận lôi đình, đang định gào lên thì Tô Hàn đã bắt lấy tay cô, vừa quay đầu thì lại trông thấy gương mặt dịu dàng của cậu, lửa giận của Trịnh Bồi Bồi lại tan biến ngay, liếc xéo Lục Gia Diệp một cái rồi hậm hực: “Tôi mặc kệ cậu.”

Chu Kiều nhìn đồng hồ nói: “Bọn mình quay về trường được rồi đây, nghỉ ngơi sớm một chút để mai thi tiếp.”

“đi thôi đi thôi đi thôi...” Lục Gia Diệp đứng dậy ngay, về trường ngủ một giấc, đỡ phải nhìn thấy mấy cảnh chướng mắt.

Chu Kiều gọi phục vụ tính tiền, cả bọn đứng dậy ra về.

Trịnh Bồi Bồi cầm bông hoa, lòng vui sướng, về phòng ngủ liền cầm ngay vào ống đựng bút, nói: “Mình phải lên Taobao tìm mua một cái bình hoa nhỏ mới được, trang trí cho cái bàn học đơn sơ này.”

Cố Tư Úc nhìn bộ dạng vui vẻ của cô, trêu chọc: “Hâm mộ thật đấy, mình còn chưa được nhận hoa từ con trai bao giờ đâu.”

“Gi cơ? Học thần chưa tặng hoa cho cậu à? ... Đúng là đồ nhạt nhẽo.”

“Sao cậu lại nhắc ngay đến Hạ Chi Tuyền thế hả!” Cố Tư Úc lẩm bẩm.

cô tắm rửa xong đi ra, trước khi lên giường nằm thì sờ cổ tay, nhớ là cô đã tháo cái vòng ra rồi để lên bàn.

Vốn vẫn nghĩ là nó được cất trong cái hộp nhỏ đựng đồ, nhưng tìm thì lại không thấy, cô lại lật tung cả cái bàn học để tìm kĩ lại một lần, nhưng vẫn không thấy đâu cả.

Cố Tư Úc trở nên nóng nảy, cô tìm một lượt từ giá sách cho đến ngăn bàn rồi xuống dưới chân bàn, cẩn thận quan sát từng cm, không bỏ qua một góc nhỏ nào.

Lúc cô đang rúc xuống mặt bàn, cầm đèn pin soi từng tí một thì Trịnh Bồi Bồi mới nhận ra là cô đang có vấn đề gì đó, liền hỏi: “Cậu tìm gì thế?”

“không thấy cái vòng tay đâu cả...”

“Hả?” Trịnh Bồi Bồi kinh ngạc, “Cái vòng mà Hạ Chi Tuyền tặng cậu á?”

“Ừ.” Cố Tư Úc đang cực kì lo lắng.

“Để mình tìm với cậu.” Trịnh Bồi Bồi đi tới giúp cô tìm kiếm.

Cả hai đều nhìn khắp một lượt quanh bàn học rồi, Cố Tư Úc lại tiếp tục đi sang bên kia tìm, còn hỏi Từ Lâm và Lam Hiểu Thu: “Hai cậu có nhìn thấy cái vòng tay của mình không?”

Từ Lâm ngạc nhiên mở to mắt: “không, vòng của cậu bị mất rồi à?”

Lam Hiểu Thu thì rất lạnh lùng, đầu cũng không quay lại mà đáp: “không thấy.”

Cố Tư Úc hoảng loạn vô cùng, “Hay là ở trong lớp nhỉ? Có phải mình nhớ nhầm không? Chắc không phải là để ở phòng ngủ thì sao?”

Trịnh Bồi Bồi nói: “Thế để mai lên lớp tìm xem.”

Cố Tư Úc sao mà chờ nổi đến ngày mai, cô vội vàng nói với Lam Hiểu Thu: “Cậu có chìa khóa lớp đúng không? Cho mình mượn một tí nhé?”

Lam Hiểu Thu đưa chìa khóa lớp cho cô.

“Cảm ơn.” Cố Tư Úc cầm chìa khóa rồi mặc áo khoác vào.

“Đề mình đi với cậu.” Trịnh Bồi Bồi đi theo sau cô.

Từ Lâm và Lam Hiểu Thu đưa mắt nhìn nhau một cái rồi lại tiếp tục làm việc của mình.

Cố Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi chạy nhanh đến lớp, mở cửa bật đèn lên.

Hai người tìm khắp các ngăn bàn một lượt mà không thấy, sàn nhà rất sạch sẽ, thùng rác cũng trống trơn.

Mấy nơi hay đi lại trong trường cũng không có.

Cố Tư Úc ngồi xuống ghế, đầu óc trống rỗng, “...Minh để nó ở đâu nhỉ, sao lại không thấy tăm hơi đâu cả.”

“Cậu đừng rối, cứ nghĩ thật kĩ xem”

“Hay là mình chưa tháo vòng ra? Cho nên buổi chiều thi chạy đã làm mất rồi? Có nên đến sân tập tìm không nhỉ?”

“Sân vận động lớn như thế cậu tìm làm sao được, nếu mất ở đây thật thì cũng bị người ta nhặt mất rồi, lúc thi đấu xong còn có nhân viên dọn sân nữa, chỉ bằng cứ lên diễn đàn trường đăng bài hỏi xem có ai nhặt được không thì hơn.”

Trịnh Bồi Bồi có ID trên diễn đàn, cô nói: “Cậu gửi cho mình ảnh cái vòng đi, mình đăng bài hỏi cho.”

“Ừ.” Cố Tư Úc đồng ý.

Hai người phân công nhau hành động luôn.

Xong việc, Trịnh Bồi Bồi cất điện thoại vào túi, nói: “đi thôi, cứ về phòng ngủ đã, bình tĩnh đợi tin tức.”

Cố Tư Úc gật đầu.

không vội vàng như lúc đi, trên đường quay về, Cố Tư Úc đi rất chậm, nét mặt buồn bã.

Trịnh Bồi Bồi biết bạn buồn nên khoác vai cô an ủi: “Đừng buồn, đâu thể nào mà tự dưng lại mất được chứ? Chắc là có người nhặt được rồi.”

“Mông lung lắm...” Cố Tư Úc nói, giọng đã có chút nghẹn ngào: “Minh không hiểu sao nó lại biến mất nữa, mình nhớ là đã cất nó vào trong cái hộp đựng đồ trên bàn học rồi mà...”

Thấy bạn như vậy, Trịnh Bồi Bồi cũng không biết phải làm sao, cô biết là Cố Tư Úc rất thích cái vòng tay đó.

Hơn nữa đó lại còn là món quà mà Hạ Chi Tuyền đã tặng.

cô chỉ còn biết an ủi: “Có khi mai sẽ có người báo tin là họ nhặt được đấy.”

Cố Tư Úc không nói gì, cố gắng đè nén sự khó chịu trong lòng, không muốn mình bật khóc.

Ngày hôm sau, việc đầu tiên Cố Tư Úc làm sau khi thức dậy là chạy tới hỏi Trịnh Bồi Bồi xem có tin tức gì chưa.

Chỉ toàn là mấy câu hỏi thăm và đùa cợt, không có ai từ tẻ đáp lại cả.

Mọi sự chờ mong trong thoáng chốc đã rơi xuống đáy vực.

Nhưng đại hội thể dục thể thao vẫn phải tiếp tục, hôm nay Cố Tư Úc sẽ tham gia môn chạy bền 1500m, trận chung kết chạy 400m và 100m.

Thành tích của ngày hôm qua đã làm cho mọi người kì vọng vào cô rất nhiều, xung quanh đường chạy đều là các bạn học đang đứng cổ vũ cho cô, lớp 6 và lớp 8 cùng tụ lại chung một chỗ.

Đứng ở vạch xuất phát, trạng thái của Cố Tư Úc rõ ràng không tốt như hôm qua, gương mặt không nở nụ cười, ánh mắt tỏ ra lo âu dờ dẩn.

Tiếng súng vang lên, Cố Tư Úc sùng sốt một giây rồi mới chạy.

Lục Gia Diệp đứng quan sát nói: “Em gái má kum hôm nay sao trông yếu thế nhỉ?”

Chu Kiêu: “Chắc do hôm qua tiêu hao thể lực quá nên mệt.”

Hạ Chi Tuyền chăm chú nhìn Cố Tư Úc, không nói chuyện.

Trận chung kết chạy 400m và 100m đã kết thúc, cả hai môn cô đều đạt hạng ba.

Tuy không phải là thành tích tốt nhất, nhưng cũng đủ làm rạng danh cho trường rồi.

Giáo viên chủ nhiệm và thầy thể dục đều rất vui, cô chủ nhiệm còn tới động viên Cố Tư Úc: “Tiếp theo còn phải chạy 1500m nữa, em cứ giữ vững trạng thái nhé, cố lên.”

Cố Tư Úc gật đầu.

Trước khi thi đấu, Hạ Chi Tuyền kéo Cố Tư Úc lại, nói: “anh thấy trạng thái của em không được tốt lắm, lát nữa có chạy được không?”

Hôm nay Cố Tư Úc cố gắng tránh né Hạ Chi Tuyền, cứ nhìn thấy cậu là cô lại căng thẳng, lúc này nhìn ánh mắt ân cần kia, cô chỉ cúi xuống gật đầu, xong lại gật thêm lần nữa.

Quay trở lại đường chạy, Cố Tư Úc hít sâu, ổn định lại trạng thái.

Rút kinh nghiệm từ lần chạy trước, lần này cô tập trung tinh thần, chuẩn bị xuất phát.

Tiếng súng vang lên, Cố Tư Úc vùng lên ngay lập tức.

Tuy nhiên chạy cự ly dài không chú trọng vào tốc độ, mà là sức bền, 1500m tức là phải đến mấy vòng quanh sân.

Các bạn học đứng xem không ngừng phát cờ hò reo.

Trịnh Bồi Bồi nhảy nhót hô hào: “Tur Úc cố lên! Tur Úc cố lên!”

Cố Tư Úc chạy như điên về phía trước, trong đầu là những suy nghĩ rất hỗn loạn...

rõ ràng là mình để trong phòng ngủ mà, lúc thi đấu không có đeo, sao lại mất được...

Mình đăng trí đến vậy sao? một món đồ quan trọng như thế mà cũng không nhớ là để đâu? Rốt cuộc là mất ở đâu rồi...

Đầu óc càng lúc càng rối, thế là Cố Tư Úc bất ngờ giẫm phải một cái chai nước rỗng, cơ thể không đứng vững được mà nhào về phía trước...

Trịnh Bồi Bồi sợ hãi kêu lên: “Có chuyện gì vậy? Sao trên đường chạy lại có rác chứ?”

Lục Gia Diệp và Tô Hàn cũng sợ hãi đứng dậy khỏi khán đài.

Hạ Chi Tuyền đứng ngay ra khỏi ghế, chống tay lên lan can rồi nhảy ra ngoài, lao đến chỗ Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc theo quán tính ngã xuống đất, lăn vài vòng trên đường chạy, đầu óc tự động trống rỗng.

Lúc hồi lại, đang định bò dậy thì có một cánh tay vững chãi đỡ cô lên, là Hạ Chi Tuyền.

Cậu nhìn cô, đôi môi trắng bệch, ngón tay khẽ run, nhỏ giọng nói: “Cố chịu một chút nhé, anh đưa em đến phòng y tế.”

“không sao...” Cố Tư Úc đứng thẳng lên, chững lại mấy giây rồi nói: “Em vẫn có thể chạy tiếp được.”

“không được chạy nữa!” Hạ Chi Tuyền nghiêm giọng.

“không, em muốn chạy tới cùng, chạy cự ly dài là thể mạnh của em, em sẽ không bỏ cuộc đâu.” Cố Tư Úc vùng ra khỏi vòng tay của Hạ Chi Tuyền, tiếp tục chạy về phía trước.

Vốn đang đứng đầu, vì cú ngã này mà bị tụt lại mấy hạng.

cô lại chạy như điên trên đường chạy, như thể cú ngã vừa rồi chỉ là một sự cố nhỏ không đáng kể, thực ra là lúc này cô thật sự đã quên đi sự đau đớn trên vết thương rồi, tâm đã đủ khổ sở, nên vết thương nhỏ trên cơ thể lúc này chẳng có gì to tát cả.

Cố Tư Úc cố gắng hết sức, là người thứ tư chạy đến vạch đích.

Sân vận động vang lên tiếng cổ vũ rất khí thế, vốn tưởng đã bỏ cuộc rồi, nào ngờ cô vẫn hoàn thành đường chạy, đã thế còn giành được thứ hạng!

Lục Minh nhìn Cố Tư Úc, cậu ta đưa đến đây một nhóm cổ động viên rất nhiệt huyết reo hò, nhưng cậu ta thì chỉ cau mày, ánh mắt tràn ngập sự đau lòng.

Chạm được đến vạch đích, Cố Tư Úc không chống đỡ nổi nữa, sức lực trong nháy mắt đã bị rút hết, lúc sắp ngã xuống, cô được một lòng ngực vững chãi đỡ lấy.

Hạ Chi Tuyền đỡ cô ngay ở vạch đích, lúc này Cố Tư Úc gần như đã kiệt sức, xui đi trong ngực cậu.

“Tôi đưa Tư Úc đến phòng y tế.” Hạ Chi Tuyền báo với mọi người một tiếng rồi bế Cố Tư Úc đi.

Trịnh Bồi Bồi đuổi theo: “Minh đi cùng hai cậu.”

“không cần, cậu ở lại xem mấy cậu ấy thi đấu đi.” Hạ Chi Tuyền nói, sau đó bế Cố Tư Úc rời đi.

Trịnh Bồi Bồi: “...”

cô cảm thấy là Hạ Chi Tuyền đang hơi bức bối, suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định sẽ không đi cùng nữa, có Hạ Chi Tuyền chăm sóc Cố Tư Úc, cô cũng thấy yên tâm

Hạ Chi Tuyền bế Cố Tư Úc tới phòng y tế, bác sĩ vén quần thể thao của cô lên, Hạ Chi Tuyền nhìn thấy một vết thương lớn đang chảy máu trên bắp đùi trắng nõn của cô thì không khỏi cau chặt mày.

Lúc bôi thuốc sát trùng, Cố Tư Úc đau đến mức thở hắt ra.

Hạ Chi Tuyền cầm tay cô nói: “Đau thì nắm tay anh đi.”

“...” Cố Tư Úc cắn môi không đáp.

Sau khi bôi thuốc và băng vết thương, bác sĩ dặn Cố Tư Úc mấy việc phải chú ý, nhắc cô không nên vận động mạnh.

Cố Tư Úc thả chân xuống đất, Hạ Chi Tuyền hỏi: “Em đi được không?”

cô gật đầu, ra về thoải mái nói: “không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà.”

“Thế này mà em bảo là vết thương nhỏ à?” Hạ Chi Tuyền nghiêm mặt dạy dỗ, “đã bảo không được chạy nữa rồi mà vẫn cố, đặt được giải quan trọng lắm sao?”

“Đúng vậy, rất quan trọng.” Cố Tư Úc cúi đầu nói khẽ, “Từ hồi học tiểu học đến giờ năm nào em cũng tham gia đại hội thể thao, em rất thích vận động, muốn giành giải thưởng, chẳng lẽ không đúng sao?”

Dừng lại vài giây, cô lại nói nhỏ hơn nữa: “Dù sao thì đó cũng là việc mà em có thể làm tốt được.”

Hạ Chi Tuyền hít sâu một hơi, kiềm chế sự giận dữ trong lòng, đỡ vai cô nói: “đi thôi.”

“Em không sao mà, anh đừng coi em như người già thế chứ.”

“Em nghĩ mình là lực sĩ đấy à?” Hạ Chi Tuyền giờ tay gõ nhẹ lên đầu cô.

cô quay đầu lầm bầm: “Dù sao cũng không yếu ớt như anh nghĩ...Aaaa!!”

cô lại bị Hạ Chi Tuyền bế lên.

Cậu nhìn ánh mắt sừng sốt của cô, nói: “Vậy để anh nói cho em biết, em chính là một cô nhóc yếu đuối cần được bảo vệ.”

“...”

“Ngã thì sợ em bị thương, đụng phải thì sợ em sẽ đau, không để ý một chút thôi là đã thấy không yên tâm rồi.”

Ánh mắt của cậu vừa dịu dàng lại vừa nóng bỏng, nhìn thẳng vào cô không hề kiêng kị.

Cố Tư Úc không chống cự nổi, đỏ mặt nhìn đi chỗ khác.

Hạ Chi Tuyền bế Cố Tư Úc đi ra khỏi tòa nhà, thấy cô phản kháng mãnh liệt quá thì mới chịu để cho cô xuống.

Cậu mở điện thoại ra xem, nói: “anh đưa em ra ngoài chơi nhé.”

Cố Tư Úc: “anh còn phải thi đấu mà!”

“không quan trọng.” Cậu thờ ơ nói.

“Sao lại không quan trọng?” cô phản bác.

Cậu giờ tay đặt lên đầu cô: “Cuộc thi có quan trọng bằng em không?”

“...” cô không biết phải nói gì.

Gió mát thổi từng đợt, mang theo cả hương hoa, Cố Tư Úc hít sâu, cảm thấy rất thoải mái.

Hạ Chi Tuyền vừa đạp xe vừa hát: “*anh muốn được nắm tay em không bao giờ buông ra, liệu tình yêu có thể mãi mãi giản đơn và không có khổ đau. anh muốn đeo em trên chiếc xe đạp, anh muốn cùng em chơi bóng chày, không phải bận tâm lo lắng, cứ hát vang bước về phía trước...*”

Cố Tư Úc cũng hát cùng cậu: “*Em muốn được nắm tay anh không bao giờ buông ra, liệu tình yêu có thể mãi mãi giản đơn và không có tổn thương. Em dựa vào vai anh, ngủ say trong ngực anh, muốn cuộc sống mãi được như thế, anh yêu em, và em cũng yêu anh...*”

Hạ Chi Tuyền nói: “Bài này rất hợp với hoàn cảnh.”

Cố Tư Úc vốn đang hưng phấn, nghe thế thì lập tức thẹn thùng.

“Sao không nói gì? Lại biến thành chim cú rồi à?” Hạ Chi Tuyền trêu cô.

Cố Tư Úc thật sự không biết nói gì, cô đỏ mặt quát khê: “anh mới là chim cú ý...”

“Em không phải chim cú, mà là cái máy ghi âm”

“...anh này!”

Hạ Chi Tuyền bất ngờ tăng tốc làm Cố Tư Úc phải vội vàng ôm lấy eo cậu, mặt cũng dán chặt vào lưng cậu: “anh đi chậm thôi!”

Nghe tiếng gió vùn vụt bên tai, gương mặt nhỏ nhắn của cô thoáng ửng hồng, trong lòng ngượng ngùng và hồi hộp, cũng rất vui nữa.

Hạ Chi Tuyền đạp chậm dần lại, đỗ trước một quán nhỏ bán kẹo hồ lô, hỏi cô: “Em muốn ăn không?”

“Có ạ!” Cố Tư Úc gật đầu ngay.

cô vui vẻ ngồi đằng sau xe đạp ăn kẹo hồ lô, Hạ Chi Tuyền lại đạp với tốc độ bình thường đưa cô đi hóng gió.

Lúc dừng xe lại, cậu thấy xiên hồ lô trong tay cô vẫn còn một nửa.

cô đưa cho cậu: “Mỗi người ăn một nửa, em để lại cho anh này.”

Hạ Chi Tuyền cười: “Ngoan, đây là thói quen tốt đấy.”

Trả xe, Hạ Chi Tuyền đứng dưới tán cây đại thụ ăn kẹo hồ lô, Cố Tư Úc lùi lại mấy bước, lấy di động ra chụp ảnh lại.

Cậu để yên cho cô chụp thoải mái, chụp xong rồi lúi ra ngắm lúc rảnh rồi là tốt nhất.

Cố Tư Úc vừa chụp vừa cười, học thần lúc này đã tháo bỏ sự lạnh lùng thường ngày rồi, rất đáng yêu.

Nhưng cậu ấy đẹp trai quá rồi, ngay cả lúc ăn kẹo nhìn cũng vừa đẹp trai vừa đáng yêu.

Chụp một lúc lâu, Cố Tư Úc xem lại hình để kiểm tra thành quả, miệng vẫn cười không dứt được.

Hạ Chi Tuyền ném cái xiên vào thùng rác, quay đầu liền trông thấy Cố Tư Úc đang nhìn di động cười rất ngọt ngào.

thật sự là... Rất muốn cắn một cái.

Cậu yên lặng đi vòng ra sau, đột ngột ôm chầm lấy cô.

“Aaaa...” Cố Tư Úc sợ hết hồn.

Hạ Chi Tuyền ghé sát mặt vào hôn một cái lên gương mặt mềm mịn của cô.

“anh... anh làm gì thế hả...” cô bối rối luống cuống, muốn chạy trốn nhưng không thể.

“Hôn em đấy.” Hai cánh tay của cậu ôm chặt cô vào lòng.

Hương vị thơm mềm ấy, đã nếm một lần rồi thì làm sao mà nhịn nổi nữa chứ.

“anh hư...” cô đỏ mặt lên án.

Cậu cúi đầu, nhẹ nhàng nói vào tai cô: “anh thích em.”

“...” Cố Tư Úc ngẩn ngơ, một lúc lâu sau mà vẫn thấy ong hét cả đầu.

Hạ Chi Tuyền ôm cô một lúc rồi mới buông ra, nhẹ nhàng nắm tay cô.

Cố Tư Úc như một cô ngốc để mặc cho cậu dắt đi.

cô chưa từng biết yêu là gì, cho nên không biết phải đối đáp hay từ chối như thế nào, không dám đi tới cũng không muốn lùi lại, cảm giác tội lỗi và không nỡ rời xa cứ đầu tranh kịch liệt trong lòng.

Hạ Chi Tuyền nắm tay cô nói: “Em đừng sợ, trước khi bọn mình tốt nghiệp, anh sẽ không vượt quá giới hạn với em.”

Cố Tư Úc: “...”

Vượt quá... Vượt quá giới hạn... Là thế nào cơ...

cô ngơ ngác một lát, sau đó lơ mơ hiểu ra, mặt lại càng đỏ hơn.

“Em không phải lo chuyện học hành, anh thi đỗ trường nào thì cũng sẽ giúp em đỗ được trường ấy luôn.”

Cố Tư Úc nói: “anh nỏ quá đấy...”

Hạ Chi Tuyền liếc cô: “Đó gọi là tự tin.”

“Em nghĩ thử đi, em vừa có một người bạn trai lại vừa thi đỗ đại học, có gì không tốt chứ?” Cậu nhẹ nhàng nói, như thể đang muốn dụ dỗ cô.

“...” Có gì không tốt nhỉ? cô cũng chẳng biết nữa.

Vậy tại sao thầy cô và bố mẹ đều luôn nói là không được yêu sớm chứ?

Hạ Chi Tuyền đưa Cố Tư Úc đi chơi cả buổi chiều, tối thì dẫn cô đến ăn ở quán lẩu Haidilao*.

*Chuỗi nhà hàng lẩu được thành lập tại Jianyang, Thành Đô, tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Cố Tư Úc nói: “Đồng người mới vui, bọn mình gọi cả đám Bồi Bồi đến đi.”

Hạ Chi Tuyền: “Đừng có lúc nào cũng dẫn theo cả đồng bóng đèn như thế, em phải làm quen với việc đi chơi riêng với anh đi.”

Cố Tư Úc: “...”

Và thế là bữa tối hôm nay cũng là bữa ăn làm cô ngượng ngùng và căng thẳng nhất từ trước đến nay.

Ăn xong, hai người cùng nhau ngồi xe bus trở về trường học.

Xe bus chậm rãi đi và dừng ở các điểm, suốt quãng đường Hạ Chi Tuyền vẫn luôn nắm tay Cố Tư Úc không chịu buông ra.

Vào trường rồi, cậu mới chủ động thả tay.

Trời đã tối, hai người sánh vai nhau đi trong sân trường.

Hạ Chi Tuyền hỏi cô: “Em chuẩn bị cho kì thi giữa kì đến đâu rồi?”

“không biết nữa...” Cố Tư Úc rất mờ mịt, không biết là kì thi ở trường Long Hưng khó như thế nào.

Hạ Chi Tuyền cùng cô đi đến khu kí túc, nói: “Ngày mai vẫn còn thi đấu, em mang theo giấy bút đi ra ngoài học với anh.”

“không cần đâu... không có môn thi đấu thì em ở trong phòng ngủ học cũng được mà.”

“Cần chứ.” Cậu đặt tay lên đầu cô, “anh không biết em học hành thế nào, nhờ thi không tốt lại khóc sụt sùi rồi đổ lỗi cho yêu sớm thì phải làm sao?”

- - -

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Edit: Ngân Nhi

Cố Tư Úc trở về phòng ngủ, Trịnh Bồi Bồi đang chơi game.

cô ấy nhìn thoáng qua Cố Tư Úc một cái rồi cúi đầu chơi game tiếp, vừa chơi vừa nói: “Chân của cậu bị thương thế nào? Minh định đợi cậu ra phòng y tế thì hỏi thăm một chút, ai ngờ lại không thấy cậu đâu...”

Cố Tư Úc kéo ghế ngồi xuống: “không sao, chỉ bị trầy da thôi, đã bôi thuốc rồi.”

“Đúng là anh Úc, mạnh mẽ lại kiên cường, ngã đau thế mà vẫn kiên trì chạy cho xong, còn nói là không có chuyện gì.” Trịnh Bồi Bồi cảm thán.

Chơi xong ván game, Trịnh Bồi Bồi từ chối lời mời của Lục Gia Diệp, tắt máy rồi một lần nữa nhìn Cố Tư Úc.

Lúc này cô mới phát hiện ra là cô bạn mình đang đỏ mặt, khoe miệng ẩn chứa một nụ cười nhưng lại cố kiềm chế lại, ánh mắt thì nhộn nhạo...

Trịnh Bồi Bồi vất tay lên lưng ghế, cười nói: “Chắc chắc chắc... Chắc là mới đi hẹn hò với học thần về đây mà.”

“...” Cố Tư Úc không nói, chỉ cúi đầu vuốt mũi, đang định nghĩ ra một lời giải thích hợp lý thì Trịnh Bồi Bồi lại nói tiếp: “Cậu không phải giấu, cậu với học thần cùng nhau biến mất, đến giờ mới thêm về, kể cả là đến bệnh viện khám chân thì cũng không lâu đến vậy chứ.”

Cố Tư Úc: “anh ấy sợ mình buồn nên đưa mình ra ngoài hóng gió.”

Nhắc tới Hạ Chi Tuyền là cô lại ngượng ngùng, giọng nói cũng dịu dàng hơn nhiều.

“Học thần chính là học thần, làm gì cũng giỏi hết.” Trịnh Bồi Bồi kết luận.

Cố Tư Úc nhớ đến cái vòng tay, hỏi bạn: “trên forum có tin tức gì chưa?”

“Để mình xem...” Trịnh Bồi Bồi mở di động lên.

Cố Tư Úc cũng cầm điện thoại vào xem, vẫn không có tin gì.

Tâm trạng trong nháy mắt lại tụt dốc, cô thở dài nói: “Minh đi tắm đây.”

Buổi tối nằm trên giường, Cố Tư Úc nhớ đến cái vòng, trong lòng lại thấy rất buồn. Đêm nào cô cũng có thói quen ngắm nó một lúc rồi mới ngủ, bây giờ cô tay lại trống trơn không có gì cả.

cô nhìn cổ tay mình, lồng ngực nghẹn lại, hai mắt cay xè.

Có tiếng tin nhắn wechat vang lên, là tin nhắn thoại của Hạ Chi Tuyền.

cô hít sâu một hơi, rúc vào trong chăn, đeo tai nghe vào rồi mở ra.

“Hôm nay đi chơi thấy vui không?”

Giọng nói trầm ấm truyền vào tai rất rõ ràng.

Cố Tư Úc nhấn lại: *“Vui lắm.”*

“Có bạn trai thật tốt phải không?” Giọng cậu mang theo chút ý cười.

Sao hôm nay anh cứ nói bạn trai suốt thế hả... Cố Tư Úc không biết phải trả lời thế nào.

một lát sau lại có hai tin nhắn thoại được gửi tới, Cố Tư Úc mở ra nghe.

“Quý nhỏ, quý nhỏ của anh, chọc cho em vui cười, để em thấy yêu thế giới này.”

“Wa la la la la la bảo bối của anh, khi em mệt mỏi thì vẫn còn có anh ở bên, ai ya ya ya ya bảo bối của anh, anh muốn em biết rằng em là người xinh đẹp nhất.”

Cố Tư Úc nghe mà mềm lòng, ngực như bị nghẹn lại, tâm trạng vốn đang buồn muốn khóc, nhưng bây giờ cảm xúc ấy đã bị hòa tan trong tiếng hát dịu dàng động lòng người của Hạ Chi Tuyền.

cô không biết cảm giác có bạn trai là như thế nào, nhưng cô biết rằng, có anh ở bên cạnh thật tốt biết bao.

Ngày hôm sau, các học sinh tập trung ở sân vận động để xem thi đấu, còn Hạ Chi Tuyền lại đứng dưới kí túc xá chờ Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc đi xuống nhà, nhận ra cái áo Hạ Chi Tuyền mặc chính là cái áo bóng chày dãmua ở Thành Đô, cậu đội mũ, mặc quần bò và đi giày thể thao

trắng, trên vai đeo một cái balo, nhìn rất nhẹ nhàng thoải mái. Bộ đồ trẻ trung và phong cách này mặc trên cơ thể cao gầy siêu đẹp của cậu, hiệu quả còn tốt hơn nhiều lần so với mấy người mẫu mặc.

Cậu đứng ở đó mở ứng dụng gọi xe, mọi người đi qua đây đều quay đầu nhìn cậu, có những bạn học ở trường khác đi xa rồi mà vẫn còn ngoái lại nhìn, vừa nhìn vừa bàn luận.

Cố Tư Úc đến gần, dường như cậu có linh cảm nên liền ngẩng đầu nhìn cô.

Bốn mắt giao nhau, khóe miệng cậu hơi nhếch lên cười.

Cố Tư Úc: "..."

Sao anh lại có thể đẹp trai đến mức này cơ chứ?

Cố Tư Úc bị vẻ đẹp kia làm cho tim đập loạn xạ, cô bước tới trước mặt Hạ Chi Tuyền, ra vẻ tự nhiên nói: "đi thôi."

Hạ Chi Tuyền không động đậy, mắt cứ nhìn lên người cô.

"...?" Cố Tư Úc bị nhìn chằm chằm không khỏi cảm thấy lúng túng, cũng cúi đầu nhìn mình xem thế nào.

cô mặc quần ngắn và đi boots cổ thấp, trên là áo lông màu hồng nhạt... Chẳng lẽ mặc thế này không đẹp sao?

Hạ Chi Tuyền nói: "Em mặc ít quá, dễ bị cảm lạnh, đi lên phòng lấy thêm áo khoác đi."

"..." cô chẳng thấy lạnh gì cả, áo lông này ấm lắm, mặc với cái thời tiết này là quá đủ rồi.

"đi đi." Cậu vỗ nhẹ đầu cô, "Cái áo khoác lần trước mua ở Thành Đô ý, đi nhanh về nhanh, xe đến rồi đấy."

Cố Tư Úc chạy vội lên phòng theo lời thúc dục của Hạ Chi Tuyền, vì cuống quá nên cũng không có thời gian mà chọn đồ, đành phải mang thêm mỗi cái áo khoác mà cậu nói.

Lúc Hạ Chi Tuyền nhìn thấy cô mặc cái áo khoác đó thì rất hài lòng.

Hai người đi ra sân trường, Hạ Chi Tuyền rất có quy củ, vẫn luôn duy trì một khoảng cách không xa không gần với cô.

Ra khỏi cổng trường, cả hai ngồi lên ghế sau xe, việc đầu tiên cậu làm là nắm tay cô.

"..." Cố Tư Úc theo bản năng muốn trốn.

Hạ Chi Tuyền hơi dùng sức giữ cô lại, các ngón tay đan chặt tay cô.

Mười ngón tay khít vào nhau rồi, cô có muốn chạy cũng không thoát được.

Ván đã đóng thuyền, Cố Tư Úc đành phải ngồi yên, đỏ mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đến khu trung tâm thương mại, Hạ Chi Tuyền hỏi: "Em muốn ngồi đâu?"

Cố Tư Úc đưa mắt nhìn một vòng xung quanh, trông thấy biển hiệu Starbucks thì nói: "Vào Starbucks đi."

Hạ Chi Tuyền lại nắm tay cô đi đến đó, Cố Tư Úc bị nắm tay suốt nên cũng chẳng chống đối nữa.

Vào trong quán, Hạ Chi Tuyền lại hỏi: "Em uống gì?"

cô đáp: "Hồng trà latte không đường"

"Được rồi, em đi tìm chỗ ngồi đi, anh đứng xếp hàng mua."

"Hay là để em xếp hàng cho, anh đi tìm chỗ ngồi." Cố Tư Úc vẫn nhớ hôm hai người lần đầu tiên đi dạo phố rồi xếp hàng mua trà sữa, đáng vẻ của anh lúc đó không được kiên nhẫn lắm.

"Nghe lời."

"không sao đâu, em đứng mua cho."

"Cặp đôi này tình cảm quá, vậy thì hai đứa cứ nắm tay nhau cùng xếp hàng mua đi." Đằng trước có một chị mặc đồ công sở trêu hai người.

Hạ Chi Tuyền: "..."

Cố Tư Úc: “...”

Hai con người mới biết yêu và đều chưa có kinh nghiệm sống, nghe xong liền đồng thời tỏ ra xấu hổ và mất tự nhiên, nhất là Cố Tư Úc, hai tai cũng đỏ rực lên rồi.

cô rút tay ra khỏi tay Hạ Chi Tuyền, vội vàng nói: “Em đi tìm chỗ ngồi đây.”

“Ừ.” Hạ Chi Tuyền gật đầu.

Ở đây thì không cần xếp hàng lâu như quán trà sữa, một lát sau đã thấy Hạ Chi Tuyền cầm hai cốc đồ uống nóng đi tới rồi.

Cố Tư Úc chọn một chỗ ở trong góc, ít người lại yên tĩnh.

cô cầm cốc hồng trà latte lên, cực kì thỏa mãn mà uống một ngụm.

Hạ Chi Tuyền lấy ra ba tờ giấy A4 từ trong cặp, đưa cho Cố Tư Úc: “Đầu tiên em hãy giải đề này đi.”

Cố Tư Úc nhìn mấy bài Toán được viết tay bằng bút đen, sững sốt nói: “Đây là...?”

“anh ra cho em mấy đề, vừa ôn lại kiến thức mà cũng vừa là những dạng bài hay gặp trong kì thi.”

“anh làm lúc nào vậy?”

“Tối qua.”

“...” Đúng là học thần.

Hạ Chi Tuyền mở điện thoại chỉnh báo thức, nói: “Cho em hai tiếng để làm, hai tiếng sau anh sẽ chữa rồi giảng cho em, bắt đầu đi.”

“...” Cố Tư Úc tự nhiên lại muốn đập đầu vào bàn quá.

Nghĩ lại mấy lần cô đi tự học với mấy cô bạn thân, đầu tiên là cứ phải buồn dưa lê cười đùa một lúc đã, mãi sau mới bắt tay vào học.

Thế mà bây giờ cô mới chỉ nhấp được một ngụm latte cho nhuận giọng thôi thì đã phải bước ngay vào trạng thái căng thẳng, ngồi làm đề trong thời gian quy định rồi, học thần đúng là không có tình người mà hu hu hu... .

Liếc nhìn đồng hồ đếm ngược ở điện thoại, Cố Tư Úc nhận mệnh lấy giấy nháp và bút ra, bắt đầu ngồi làm bài.

Hạ Chi Tuyền lấy một quyển sách, vừa đọc vừa uống cà phê nâng cao tinh thần.

Tối qua sau khi hát dở cô ngủ xong, cậu mới bắt đầu bật đèn học lên rồi ngồi làm đề, việc ra đề thì không khó, phiên toái chính là trước đây cậu đã học qua hết chương trình học của lớp mười rồi, nhưng mấy kiểu bài hay có trong đề thi thì lại quên mất, cho nên lại phải mở các loại tài liệu ra xem lại một lần.

Đêm qua cậu ngồi lật giở sách giáo khoa tập trung tinh thần học hành, khiến cho cácanh em được một phen kinh hãi.

Tô Hàn: “Tôi có bị hoa mắt không? A Tuyền, cậu đang xem tài liệu học đấy à? Lại còn là sách lớp 10?”

Lục Gia Diệp nghe thế thì cũng bu đến, cảm thấy như vừa phát hiện ra một châu lục mới vậy: “Mẹ, cậu không sao đấy chứ? Chẳng phải cậu là đại thần chuyên giải các bài thi quốc tế hay sao? Giờ lại tự nhiên đề ý đến mấy cái bài lớp 10 để ẹc này?”

Chu Kiều cũng đi tới nhìn, nhưng cậu ấy hiểu nhanh hơn, nói: “Có phải là đề phụ đạo cho em gái má lúm không?”

Lục Gia Diệp tỉnh ngộ: “Chắc, nếu so với phong cách phụ đạo của A Tuyền trước đâythì đúng là em gái má lúm lằm to rồi.”

Tô Hàn nói: “A Tuyền, yêu ai yêu cả đường đi, cậu giúp cả Bồi Bồi bạn thân nhất của má lúm với, tôi thấy Bồi Bồi cứ thế này thì không thi nổi mất.”

Hạ Chi Tuyền lật một trang sách, thản nhiên đáp: “Vợ của ai thì người ấy lo, đừng tìm tôi, tôi chỉ lo cho người nhà mình thôi.”

“Chắc chắc...”

“Chắc chắc chắc...”

“Chắc chắc chắc chắc...”

Ba người kia đều quay người đi về chỗ của mình, buổi tối ăn nhiều cầu lương quá thikho tiêu lắm.

Trong quán cà phê, Cố Tư Úc vui đầu vào chiến đấu nhiệt tình, các dạng bài có độ khó khác nhau, không có bài nào vừa nhìn là thấy ngay được cách giải, phải đau đầu suy nghĩ một lúc, nhưng một khi đã nghĩ ra rồi thì sẽ thấy đó đều là những kiến thức rất quan trọng.

Hai tiếng đã trôi qua, cô thật sự rất tập trung, ngay cả khi Hạ Chi Tuyền có xuống nhàmột lần thì cũng không phát hiện ra.

Hết giờ, Hạ Chi Tuyền cầm lấy bài làm của Cố Tư Úc, đưa cho cô một phần bánh ngọt: “Em nghỉ ngơi chút đi.”

Cố Tư Úc cảm động suýt rơi nước mắt, quá tuyệt vời, vừa mệt mỏi xong thì lại có bánh ngọt tới để an ủi.

cô cầm điện thoại chụp ảnh cái bánh, đăng lên vòng bạn bè, ghi trạng thái là: “Phần thưởng sau khi đã cố gắng đến kiệt sức, vui quá đi ~]

cô thư giãn ngồi ăn bánh ngọt, Hạ Chi Tuyền thì tập trung chữa bài.

Nhìn gương mặt đẹp trai kia, Cố Tư Úc không tự chủ được mà mỉm cười.

Quá là đẹp trai, cực kì đẹp trai luôn, chỉ ngắm thôi cũng thấy thỏa mãn rồi.

Chỉ một lát sau là bạn bè đã vào bình luận dưới cái ảnh cô vừa đăng.

Hướng Lê: “Cậu đi chơi đâu thế?”

Trịnh Bồi Bồi: “Tôi cá một xe sợi xé cay luôn là cậu ấy đang ở cùng với học thần, hai con người này đã ném cái đại hội thể thao sang một bên để giành giật từng giây từng phút đi hẹn hò với nhau.”

Trương Hân Dịch: “Đúng là có người yêu có khác.”

Trịnh Bồi Bồi nhấn tin riêng cho Cố Tư Úc: “Cậu làm gì mà kiệt sức thế? Rủ cậu đi chơi với mình thì cậu nói là muốn tự học, sao giờ lại kiệt sức? không phải là cậu đã bị Hạ Chi Tuyền... Mẹ nó chứ, cậu ta là loại cầm thú như vậy sao?”

Cố Tư Úc: “Cậu đang nói gì đó?”

Trịnh Bồi Bồi: “Trước tiên cậu hãy thành thật khai báo đi, vì sao lại kiệt sức?”

“Vì học đó! Mình ngồi ở Starbucks làm đề Toán, mệt chết đi được!”

“Ngồi học mà cũng mệt đến thế sao?”

“Cậu có muốn ngồi làm thử mấy đề mà học thần ra cho không?”

“Xin lỗi đã quấy rầy... Minh lượn đây lượn đây...”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit: Ngân Nhi

Cố Tư Úc vừa để điện thoại xuống thì Hạ Chi Tuyền đã dịch sang ngồi bên cạnh cô.

Cậu nói: “Để anh giảng lại cho em mấy bài em làm sai.”

Cố Tư Úc thầm nghĩ tốc độ của anh có nhanh quá không vậy? Mới nghỉ được một tí thôi mà, cái bánh ngọt còn chưa ăn xong huhu...

Mất cô liếc nhìn bài làm của mình, có rất nhiều chỗ bị đánh dấu đỏ, là chỗ cô làm sai sao?

Về mặt cô lập tức tỏ ra sầu não: “Sai nhiều vậy à...Em đã rất cố gắng rồi đấy...”

“không nhiều lắm, cũng đúng được gần 60% rồi.”

Cố Tư Úc: “...”

Còn chưa nổi 60% nữa, tức là vẫn chưa đạt tiêu chuẩn, thế mà anh vẫn còn nói là không sai nhiều lắm?

“Bây giờ em làm sai thì anh mới biết vấn đề của em ở đâu, tiếp theo sẽ dễ dạy hơn.”

Cố Tư Úc không biết nói gì, chỉ đành gật đầu như gà mổ thóc.

Hạ Chi Tuyền giảng bài cho cô còn dễ hiểu hơn cả thầy giáo, không biết là vì một kèm một, hay là vì giọng của anh quá hay...

Mỗi khi cậu giảng xong một bài, cô lại có cảm giác bừng tỉnh ngộ.

Nhưng cô không phải là một người có khả năng tập trung lâu, nghiêm túc nghe giảng được nửa tiếng đã là giới hạn của cô rồi, tâm trí lại bắt đầu bay đi đâu mất...

Ánh mắt rơi vào cái tay cầm bút của Hạ Chi Tuyền, tỉ mỉ ngắm nhìn các ngón tay thon dài trắng muốt kia, đẹp quá đi, đôi tay ấy có thể đánh đàn dương cầm đó...

Hạ Chi Tuyền gõ nhẹ hai cái lên bàn, nét mặt nghiêm nghị.

Cố Tư Úc hoàn hồn, lập tức ngồi ngay ngắn lại, đáng về hơi rụt rè.

Hạ Chi Tuyền: "..."

Cậu không được tốt tính cho lắm, trước đây nếu dạy cho người khác cậu chỉ giảng nhiều nhất là hai lần thôi, nếu người ta mà không tập trung thì sẽ không bao giờ có lần sau.

Cho đến lúc này khi nhìn thấy dáng vẻ có tật gật mình của Cố Tư Úc, đôi mắt to tròn long lanh nhìn cậu lấy lòng, không dám nói năng gì, ngoan ngoãn lại hơi run sợ, như đang chuẩn bị nghe cậu mắng...

Trước kia sao cậu không phát hiện ra là học tra cũng có thể đáng yêu như thế này nhỉ?

Hạ Chi Tuyền cố nhịn cười, gờ tay đặt lên đầu cô, để cô nhìn thẳng vào bài làm, nói nhỏ: "Đừng có tỏ ra đáng yêu, nghiêm túc nghe giảng đi."

Cố Tư Úc: ... Trời đất chứng giám, cô đang sợ chết đi được, hơi đâu mà làm bộ đáng yêu chứ.

Lần này cô rất nghiêm túc ngồi nghe giảng, không nghĩ linh tinh nữa.

Giờ nghỉ trưa đã đến, trong quán bắt đầu đông người dần lên.

một góc bàn vốn yên tĩnh lúc này cũng đã có người lục đục ngồi vào rồi.

Hai người phụ nữ xinh đẹp thời thượng đi dạo phố quá nên vào quán nghỉ ngơi một chút, đang ngồi thì bị cặp đôi trẻ tuổi bên cạnh thu hút, cứ nhìn suốt về phía đó, nhờ giọng cười nói với nhau.

"Hai đứa kia học cấp ba hay đại học thế nhỉ?"

"Ngồi học chăm thế kia thì chỉ có là học sinh cấp ba thôi..."

"Sao chỉ nhìn hai đứa làm bài mà tao cũng thấy bồi hồi thế nhỉ..."

"Mày có nhận ra không? Em trai kia là học bá, đang giảng bài cho cô bé đấy."

"Hồi cấp ba tao mà cũng có một thằng bạn đẹp trai học giỏi như thế phụ đạo cho thi cuộc đời có khi đã khác hẳn bây giờ rồi."

"Xi, hồi đi học trong lớp chả có đứa con trai nào nhìn vừa mắt cả...Mấy sinh vật mang tên hot boy học bá chỉ tồn tại trong thế giới của người khác mà thôi."

Cuộc nói chuyện của hai người họ bị Cố Tư Úc nghe thấy, chỗ ngồi vốn cũng không cách xa nhau lắm, trừ phi phải nói không ra tiếng, chứ nói bình thường thì sẽ không tránh khỏi bị người bên cạnh nghe được, Cố Tư Úc cảm thấy hơi ngượng.

Hạ Chi Tuyền thì vẫn bình thản giảng đến bài cuối cùng.

Cậu tổng kết lại: "Em nhìn đi, lỗi do em chủ quan không chú ý nên để sai mất 15% bài làm, nếu không có lỗi này thì coi như em đã làm đúng đến 70% rồi."

Cố Tư Úc: "Lỗi đó là không thể tránh khỏi mà."

Hạ Chi Tuyền: "Sao lại không thể tránh khỏi? anh chưa bao giờ mắc sai lầm ngoài ý muốn cả."

Cố Tư Úc lăm bằm "Đó là anh mà, anh là học thần, người bình thường làm sao mà so sánh được."

Hạ Chi Tuyền thu dọn đồ đạc, liếc cô một cái, hờ hững nói: "Em là người mà học thần thích, người bình thường cũng không sánh bằng."

“...” Có Tư Úc bị chặn họng, vừa ngượng vừa bối rối.

Quá sai rồi, cô sẽ không bao giờ tranh cãi với học thần nữa đâu.

“đi ăn trưa thôi.” Hạ Chi Tuyền nắm tay Có Tư Úc.

Có Tư Úc ngoan ngoãn để cậu lôi đi, nhưng sự ngượng ngùng trên gương mặt thì không sao tan đi được, đầu cúi thấp như đang làm chuyện xấu sợ bị mọi người trông thấy.

“thì ra là hai đứa yêu nhau, bạn học bá chủ động phết đấy.”

“Con trai tất nhiên phải chủ động rồi, con gái dễ xấu hổ mà, hi hi.”

“Con gái tao sau này mà yêu sớm với học bá thì tao sẽ giơ hai tay hai chân tán thành, nó bây giờ mới học lớp 2 mà bài tập đã nhiều chết người, cứ đến tối dạy nó học là y như rằng não loạn cả nhà lên, tao chỉ ước mau mau đến ngày hai ông bà thông gia đưa nó đi thôi...”

“Ha ha...”

Hạ Chi Tuyền dắt Có Tư Úc ra khỏi quán, trên đường người đến người đi, Có Tư Úc vội vàng giật tay ra.

Hôm nay là ngày cuối cùng của đại hội thể thao, nhưng cũng chẳng khác gì một ngày nghỉ của những học sinh không tham gia thi đấu, nhờ gặp phải bạn học thì...

Hạ Chi Tuyền không ép cô, hai tay đút túi quần, hỏi: “Em muốn ăn gì?”

“Gì cũng được, hay đi ăn đồ ăn nhanh thôi?”

“không được.” Hạ Chi Tuyền lấy điện thoại ra xem, một lúc sau đã quyết định: “Bọn mình đi ăn đồ Nhật.”

Có Tư Úc đi theo Hạ Chi Tuyền tới một nhà hàng Nhật, trong quán được trang trí theo phong cách cổ xưa đậm chất thơ, trong phòng nhỏ còn bày cả cây trúc cho nước chảy qua, rất thơ mộng và yên bình.

Và đương nhiên là giá cả cũng tương xứng luôn, nếu đặt phòng riêng và set ăn cố định thì rẻ nhất là 800 đồng (~ 2 triệu 7 vnd).

Nhân viên thấy hai người là học sinh nên đã nói giá rõ ràng ngay từ đầu, Hạ Chi Tuyền thoải mái gật đầu.

Có Tư Úc thấy đắt quá, nhưng đã vào trong rồi, còn có nhân viên dẫn đi nữa, bỏ chạy thì ngượng lắm...

Thế là cô quyết định ăn xong sẽ chủ động thanh toán, sau đó xin bố mẹ sau. Học thần đã dạy kèm cô cả ngày rồi, mời người ta một bữa cũng là chuyện nên làm.

Hạ Chi Tuyền lại nắm tay Có Tư Úc, đi qua sân trước và sảnh nhỏ để bước vào sảnh lớn bên trong.

Ở sảnh lớn có một quầy nấu ăn rất lớn, các thực khách có thể ngồi ở trước quầy để nhìn đầu bếp chế biến món ăn.

Hạ Chi Tuyền đưa Có Tư Úc vào phòng riêng, mặc dù khả năng gặp được bạn học ở đây là rất thấp, nhưng cậu vẫn muốn giành cho cô một không gian kín đáo riêng tư.

Trong phòng có cửa sổ hình tròn cho ánh sáng rọi vào, hai người ngồi xuống trước cái bàn được đặt trên chiếu Tatami.

Thiết kế trang nhã theo phong cách cổ xưa khiến cho người ta cảm thấy rất bình yên.

Có Tư Úc cảm thán: “Tiêu chuẩn sống của anh cao thật đấy.”

Hỏi cấp hai nếu cô có đi chơi với mấy đứa bạn thì cả lũ hầu như đều chọn ăn đồ ăn nhanh hoặc các quán vỉa hè thôi, bữa nào mà mỗi đứa tiêu khoảng 200 đồng là cũng coi như ăn tiệc lớn rồi.

Hạ Chi Tuyền cầm khăn nóng lên lau tay, nói: “không phải, thật ra anh là người rất thoải mái tùy tiện.”

Nhưng khi đi với cô, cậu lại muốn chọn một không gian yên tĩnh nhẹ nhàng, như vậy sẽ cảm nhận được sự vui vẻ khi ở bên nhau.

Sau này, cậu còn muốn đưa cô đi hưởng thụ những nơi tốt đẹp hơn thế nữa.

Món đầu tiên được mang lên là canh, uống ngụm đầu tiên thì thấy bình thường, nhưng càng uống càng thấy ngon, tiếp đó là mấy món được chế biến công phu và sashimi được đặt trên đá lạnh, hơi bốc lên lượn lờ như ở cõi thần tiên.

Có Tư Úc rất thích ăn uống, mỗi lần có món mới được mang lên là hai mắt cô lại sáng rực, vẻ mặt rất thỏa mãn. Hạ Chi Tuyền nhìn cô ăn, cảm thấy rất

đáng yêu.

Lúc nhìn vào cổ tay cô, cậu ngạc nhiên hỏi: “Sao em không đeo vòng tay?”

“...Dạ?”

“Cái vòng anh mua cho em đây, không thấy em đeo.”

Tím Cổ Tư Úc đập thành thịch, lo lắng không biết phải làm sao.

Sững sốt mấy giây, cô mới đáp: “À, hai hôm vừa rồi có đại hội thể thao nên em không đeo... Hôm nay cũng quên luôn.”

“Ừm.” Cậu đáp lại, “anh còn tưởng là em không thích chứ.”

“Đâu có! Em rất thích mà!” Cổ Tư Úc vội vàng phản bác.

cô rất thích, cực kì cực kì thích luôn, cho nên đánh mất mới thấy buồn đến vậy.

Làm sao bây giờ... Học thần cũng phát hiện ra là cô không đeo vòng rồi...

Nhưng cô không dám nói cho cậu biết là mình đã làm mất nó, sợ cậu sẽ giận, sẽ mất hứng...

Trong lòng Cổ Tư Úc bộn bề suy tư, quyết định sẽ tranh thủ thời gian đi mua một cái giống hệt để thay thế.

Đồ ăn còn chưa lên hết thì hai người đã khá no rồi.

Cổ Tư Úc nói: “Bao giờ bọn mình quay về trường?”

Bây giờ cô chỉ muốn về sớm một chút, sau đó rủ Trịnh Bồi Bồi cùng đi mua vòng tay.

Hạ Chi Tuyền hỏi: “Em muốn về rồi à?”

“...” Cổ Tư Úc bị nhìn chằm chằm, gật đầu đáp lại.

“Tôi hăng về.”

“???” cô ngạc nhiên nhìn cậu.

Hạ Chi Tuyền lại thân nhiên nói: “Chiều nay em còn phải làm xong hai đề Toán bám sát kì thi, một đề Lý và một đề Hóa nữa.”

“...” Độc ác quá đi!!!

Biểu cảm của Hạ Chi Tuyền rất nghiêm túc, toàn thân toát ra khí chất của học thần: “Kiến thức cơ bản của em không chắc, không cố gắng gấp đôi thì đi thi sẽ rất nguy hiểm.”

Cổ Tư Úc sợ rồi, cô cắn môi cúi đầu đáp: “Ừm...”

“Còn nữa, thói quen ngồi học của em cũng không tốt, không tập trung gì cả, cứ nghĩ đi đâu ấy.”

“...” Cổ Tư Úc thật sự chỉ muốn đào một cái hố để chui xuống thôi.

“Em không chú trọng vào môn Toán như môn anh, như vậy sẽ rất khó để có điểm cao trong kì thi đại học.”

Cổ Tư Úc tưởng tượng ra hình ảnh mình đứng ở góc tường, lắng nghe học thần vung roi trách mắng.

Hạ Chi Tuyền vẫn đang nói, Cổ Tư Úc không nhịn được mà xen ngang: “Em biết rồi, anh đừng nói nhiều nữa có được không?”

Hạ Chi Tuyền: “...”

Sau khi lấy hết dũng khí phản kháng lại một câu, Cổ Tư Úc lại thấy sợ rồi, cúi đầu không dám ho he gì nữa.

Hạ Chi Tuyền bó tay với cô, cảm nín không biết nói gì nữa, cậu chỉ đang quá quan tâm cho cô thôi mà, sợ cô thi không tốt thì sẽ không chịu yêu sớm, cho nên mới nhắc nhở cô một chút.

Nhìn cô nhóc đang cúi đầu buồn bực không nói năng gì kia, rõ ràng là không vui rồi.

Hạ Chi Tuyền dịu dàng hỏi: “Em ăn no chưa?”

“Rồi.” cô gật đầu nói.

“Vậy bọn mình đi thôi.”

Sau khi đứng lên, Hạ Chi Tuyền lại nắm tay Cố Tư Úc, nhưng cô lại tránh đi rất nhanh.

Cậu lại một lần nữa nắm tay cô, cô lại muốn giằng ra, vừa giằng vừa nói: “Bệnh ngực có thể lây đấy...Đừng để em làm ảnh hưởng đến anh...”

Hạ Chi Tuyền nắm chặt tay cô, cười nói: “Giận dỗi mà cũng đáng yêu thế à? anh càng thấy thích em hơn rồi, phải làm sao đây?”

“...Ai thêm giận dỗi với anh chứ.” Cố Tư Úc đỏ mặt nói.

Ngọt như kẹo đường thế này thì cô gái nhỏ làm sao mà chịu nổi đây.

Lúc thanh toán, Cố Tư Úc đưa cái thẻ phụ của bố ra, nói: “Hôm nay anh dạy em học, để em mời anh.”

Hạ Chi Tuyền lấy lại cái thẻ, nói: “Tiền anh trả đều là tiền anh tự kiếm được, còn em lại lấy tiền của bố mẹ để mời con trai ăn cơm, em thấy có được không?”

Cố Tư Úc cứng họng: “Tại em vẫn chưa kiếm ra tiền mà...”

“Thế nên bây giờ cứ để anh trả tiền.” Hạ Chi Tuyền vừa thanh toán vừa nói, “Chờ khi nào em kiếm được tiền thì mời anh cũng không muộn.”

“Nhưng mà...”

“Ngoan.”

Nhân viên thu ngân rất thích thú khi nhìn cặp đôi đáng yêu này, cô ấy rất phối hợp mà nhận lấy thẻ của Hạ Chi Tuyền.

Xế chiều, Hạ Chi Tuyền lại đưa Cố Tư Úc vào một quán cà phê yên tĩnh ít người, như thế sẽ không bị mất tập trung vì tiếng ồn.

Lại là một vòng lặp lại là làm đề, giải thích, làm lại lần nữa, cuối cùng là chữa lỗi sai.

Cố Tư Úc lúc bị giáo huấn thì có hơi hướng muốn phản nghịch, nhưng sau sự xấu hổ là quyết tâm, đến chiều cô cực kì tập trung vui đầu vào làm đề.

Cảm giác bị học thần dạy bảo khó chịu cực kì, cô không muốn trải nghiệm điều đó một lần nữa đâu...

Hai người ăn tối ở quán cà phê đó luôn, học đến tận tối, Hạ Chi Tuyền coi như đã hoàn thành kế hoạch của mình.

trên đường trở về trường, cậu nói: “Hai ngày tới em hãy ngồi đọc lại thật kĩ mấy cái đề này, phải bảo đảm là sẽ làm được chính xác 100%.”

“Vâng.” Cố Tư Úc gật đầu đáp, ngày hôm nay thật sự là mệt hơn nhiều so với một ngày đi học bình thường, nhưng chịu đựng qua rồi thì sẽ nắm chắc bài hơn, trong lòng cũng rất hào hứng.

Trong phòng ngủ nữ.

Từ Lâm đến hỏi Lam Hiểu Thu mấy vấn đề, nói xong cả hai lại ngồi tán gẫu với nhau mấy câu.

Lam Hiểu Thu nhận thấy là Cố Tư Úc rất được lòng mọi người, ai cũng nói chuyện được, cho nên cũng có ý thay đổi tính cách của mình, bắt đầu giao tiếp với những người xung quanh.

Từ Lâm liếc nhìn qua, trông thấy một cái vòng ở trong khe tủ sách của Lam Hiểu Thu liền lấy ra xem: “Ôi, cậu cũng có một cái vòng giống của Cố Tư Úc à?”

Lam Hiểu Thu mặt biến sắc, vội vàng giật cái vòng về.

Trịnh Bồi Bồi đang ngồi ở giường mình chơi game, nghe vậy thì chẳng thèm quan tâm đến game nữa mà vứt luôn điện thoại đi, lao đến chỗ Lam Hiểu Thu như một con gió để cướp lấy cái vòng tay.

“Mẹ nó chứ...thì ra là mày đã trộm vòng tay của Tư Úc à?” cô tức giận nhìn Lam Hiểu Thu.

Lam Hiểu Thu đứng dậy đi tới gần Trịnh Bồi Bồi, “Đó là vòng tôi tự mua, trả lại cho tôi!”

Trịnh Bồi Bồi lui về sau: “Trùng hợp quá nhì, mua kiểu gì mà lại giống hệt cái của Tư Úc thế?”

“Trịnh Bồi Bồi, cậu trả cái vòng cho tôi mau!” Lam Hiểu Thu mặt trắng bệch, quát lên.

Trịnh Bồi Bồi không đưa: “Mày nói là mày tự mua đúng không? Thế thì giờ cái đơn đặt hàng trên Taobao đây tao xem! Đưa được chứng

cứ thì nói chuyện tiếp!”

Lam Hiểu Thu rất khí phách mà đáp lại: “Tôi mua ở trung tâm thương mại!”

“Thế hóa đơn đâu? Có không? Nếu không có thì dẫn tao đến cửa hàng tra lại lịch sử mua hàng đi!”

“Trịnh Bồi Bồi, cậu đủ chưa hả? Sao tôi phải chứng minh với cậu chứ, đó là vòng tôi tự mua! Cậu đừng có mà vu oan cho người khác!”

“Sao tao phải tin mày? Trước chả bao giờ thấy mày đeo cái vòng này, đúng lúc Cố Tư Úc bị mất vòng thì mày lại có một cái giống hệt! Mày nghĩ ai cũng ngu hết à, nói mày tự mua thì đúng là mày tự mua à?”

“thật sự là tôi tự mua! Cậu mau trả lại cho tôi!” Lam Hiểu Thu quơ tay trước mặt Trịnh Bồi Bồi.

Hai người giành giật nhau, Trịnh Bồi Bồi lúc lùi lại thì va phải lưng ghế, đau đến mức phải hít sâu một hơi, càng tức điên lên hơn.

một cô gái có tính cách bá vương như cô, chưa từng bị ai bắt nạt, ai dám trêu chọc cô thì nhất định sẽ bị đánh cho tơi bời.

Thế là Trịnh Bồi Bồi lao vào đánh Lam Hiểu Thu, Lam Hiểu Thu vì đang giận nên cũng đánh lại luôn.

Cố Tư Úc đi lên cầu thang, thấy người quản lý kí túc đang hốt hải chạy lên, xung quanh có người nói: “Phòng 302 có người đánh nhau...”

302? Là phòng của cô mà? Cố Tư Úc vội vã đuổi theo.

Lúc cô và quản lý kí túc đứng ở cửa phòng ngủ thì thấy Trịnh Bồi Bồi và Lam Hiểu Thu ở bên trong đang đánh nhau không dứt ra được, lòi tóc cào mặt đâm đá... Tình hình chiến đấu rất ác liệt.

Cả hai vội vàng lao tới tách hai người ra.

“Sao vậy? Có chuyện gì thế?” Cố Tư Úc vội vàng hỏi.

Trịnh Bồi Bồi vẫn nắm chặt cái vòng tay, cô đưa cho Cố Tư Úc, đặc ý nói: “Cậu xem đi, đây có phải là cái vòng mà cậu làm mất không? Lam Hiểu Thu trộm vòng của cậu mà còn nói là tự nó mua! Minh phi nhỏ, đúng là đồ không biết xấu hổ!”

Cố Tư Úc nhận lấy, ngẩn người, đúng là giống hệt nhau...

Nhưng mà... cô rất khách quan mà nói: “Về sau mình có gắn thêm một charm nữa, còn cái này không có.”

Trịnh Bồi Bồi khinh bỉ: “Nó có tạt mình nên đã gỡ ra chứ còn gì nữa.”

Lam Hiểu Thu nổi giận gào lên: “Chẳng lẽ cả thiên hạ này cái gì cũng là của chúng mày à? Có biết xấu hổ không?!”

“Mấy đứa này, có gì thì từ từ nói.” Nhân viên quản lý khuyên nhủ, “Tranh chấp ẩu đả cũng không giải quyết được vấn đề.”

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy một người hung dữ như vậy đó, lớp trưởng à, cậu giỏi quá nhỉ?” Trịnh Bồi Bồi cố tình mỉa mai.

“Cậu...” Lam Hiểu Thu vì tức giận mà sắc mặt lúc trắng lúc đỏ.

Bầu không khí lại một lần nữa trở nên căng thẳng, quản lý kí túc nói: “Thôi! Còn làm loạn nữa thì tất cả sẽ bị trừ hạnh kiểm! Ngày mai mấy đứa hãy trình bày rõ ràng mọi chuyện với giáo viên chủ nhiệm, cái vòng tay này tạm thời tôi sẽ giữ.”

Cố Tư Úc kéo tay Trịnh Bồi Bồi khuyên nhủ: “Thôi, giờ có cãi nhau thì cũng không có kết quả gì, đừng để người ta nhìn vào rồi bàn tán.”

Bên ngoài phòng ngủ đã có ba tầng trong ba tầng ngoài người đứng xem đánh nhau.

Trịnh Bồi Bồi hậm hực lườm Lam Hiểu Thu.

Vì việc này mà quản lý kí túc sợ mấy cô đến đêm lại đánh nhau tiếp, cho nên đành tạm thời đưa Lam Hiểu Thu sang phòng khác ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Edit: Ngân Nhi

Giờ truy bài sáng hôm sau, Cố Tư Úc, Trịnh Bồi Bồi, Lam Hiểu Thu và Từ Lâm bị gọi lên văn phòng, cái vòng tay hiện đang ở trên bàn làm việc của cô chủ nhiệm.

Trịnh Bồi Bồi nói: “Hai hôm trước Tư Úc bị rơi mất vòng tay trong phòng ngủ, tối qua Từ Lâm lại phát hiện Lam Hiểu Thu có một cái vòng tay giống hệt của Tư Úc ạ. Trước đó em chưa từng thấy bạn ấy đeo cái vòng đó, còn Tư Úc thì luôn đeo trên tay, Lam Hiểu Thu nói là bạn ấy mua, nhưng lại không đưa ra được bất cứ giấy tờ gì để chứng minh.”

Lam Hiểu Thu: “Cậu luôn miệng nói là tôi ăn trộm, đồ oan cho tôi mà còn bắt tôi phải chứng minh, tại sao vậy?”

“Tại sao vậy á?” Trịnh Bồi Bồi bật cười, “Tại vì cậu có tật giật mình, không đưa ra được chứng cứ chứ sao nữa.”

“Trịnh Bồi Bồi, em yên lặng một lúc đã.” cô chủ nhiệm đau hết cả đầu bảo Trịnh Bồi Bồi dừng lại, nhìn Cố Tư Úc hỏi: “Cái vòng này giống hệt cái vòng em đã làm mất sao?”

Cố Tư Úc trả lời rất khách quan: “Giống ạ, nhưng về sau em có gắn thêm một hạt châu nữa, còn cái này thì không có ạ.”

Trịnh Bồi Bồi nói luôn: “cô ơi, cái vòng này có thể tháo gỡ rất dễ dàng, Lam Hiểu Thu hoàn toàn có thể gỡ nó ra được.”

Lam Hiểu Thu không cam lòng bị yếu thế: “Trịnh Bồi Bồi, cậu chỉ luôn suy đoán chủ quan thôi!”

cô chủ nhiệm nhức đầu: “Trịnh Bồi Bồi, cô không hỏi em.”

Lam Hiểu Thu nhìn cô giáo, mặt đỏ lên, tức giận và ầm ừ nói: “Thưa cô, em thề là em không trộm vòng tay của Cố Tư Úc, đâu phải là em không mua nổi chứ, sao lại phải trộm ạ? Vòng của em giống vòng của bạn là vì em nhìn thấy bạn đeo đẹp quá nên mới mua một cái giống thế, em không đeo là vì bạn đang đeo, em không muốn bị nói là bắt chước, em chỉ mua về rồi để trong phòng ngủ thôi, chẳng lẽ là sai sao ạ?”

cô chủ nhiệm có quan hệ với bố mẹ của Lam Hiểu Thu, biết gia cảnh của Lam Hiểu Thu nên thấy đúng là cô bé này không có lý do gì phải ăn trộm cả.

Trịnh Bồi Bồi nói: “Người lấy trộm đồ không nhất thiết là vì người ta không mua nổi nó, mà vì tâm lý quá biến thái, không muốn nhìn thấy người khác sở hữu những món đồ đẹp.”

“Trịnh Bồi Bồi, em bớt nói một chút không được à?” cô chủ nhiệm cao giọng.

Trịnh Bồi Bồi đáp lại luôn: “Thưa cô, cô muốn em im miệng cũng được thôi, nhưng nếu mà cô tin lời của Lam Hiểu Thu rồi nghĩ bạn ấy trong sạch thì em không thể nào chấp nhận được, em chỉ tin vào chứng cứ thôi.”

Trịnh Bồi Bồi đã quyết liệt như thế rồi, Cố Tư Úc cũng không muốn tỏ ra sợ hãi, cô nói: “Thưa cô, bị mất cái vòng em đã buồn mấy ngày nay rồi, em cũng không muốn đồ oan cho bạn học, cho nên em hi vọng rằng bạn ấy có thể đưa ra chứng cứ, có thể thì mọi người mới không ngờ vực nữa.”

cô chủ nhiệm thật sự đau đầu, mấy đứa trẻ dạo này ngày càng khó bảo, không đứa nào chịu thua đứa nào.

cô giáo nói với Lam Hiểu Thu: “Hai em có hai cái vòng tay giống nhau, em hãy đưa bằng chứng là em đã mua nó ra đây, tránh cho việc các bạn cứ nghi ngờ em, nếu có bằng chứng thì còn ai nói gì em được nữa đúng không?”

Lam Hiểu Thu cắn răng nói: “Em mua nó trên mạng, trong điện thoại vẫn còn lưu lại lịch sử mua hàng ạ.”

Lam Hiểu Thu nói xong liền bất đắc dĩ lấy điện thoại rồi mở app mua sắm ra, mở lịch sử mua hàng cho cô giáo xem.

cô giáo xem xong thì thở phào nhẹ nhõm, đưa cả cho Trịnh Bồi Bồi nhìn luôn, chiếc vòng đã mua từ nửa tháng trước rồi.

cô giáo nói: “Được rồi, mọi chuyện đã rõ, về sau mấy em đừng gây sự với nhau nữa, bạn cùng lớp thì phải đoàn kết, mau quay về lớp ngồi truy bài đi.”

Lam Hiểu Thu vẫn đứng yên đó, nói: “Em muốn Trịnh Bồi Bồi và Cố Tư Úc nói xin lỗi em, hai bạn ấy đã đồ oan cho em!”

Trịnh Bồi Bồi lườm cô ta: “Mày không biết xấu hổ à? Ai bảo mày không đưa bằng chứng từ tối hôm qua luôn? Ai mà biết được là mày có ghen tỵ với Tư Úc mà mua một cái vòng giống hệt không?”

“Trịnh Bồi Bồi, cậu...” Lam Hiểu Thu tức nghẹn họng.

Trịnh Bồi Bồi cười khẩy hai tiếng, nét mặt tỏ vẻ mày muốn gây khó dễ với tao à.

cô giáo nói: “Trịnh Bồi Bồi, em đừng có mà cả vú lấp miệng em.”

Trịnh Bồi Bồi: “Chính bạn ấy làm phức tạp mọi chuyện lên, giờ còn ở đây bảo bọn em phải xin lỗi ạ? Nếu tối qua mà bạn ấy đưa bằng chứng ra luôn thì chuyện đã không đến mức này, rõ là muốn để người ta hiểu lầm, sau đó lại chứng minh mình vô tội rồi giả vờ đáng thương, còn bắt người ta phải xin lỗi, nghĩ hay quá rồi đó!”

“Được rồi được rồi, các em về lớp trước đi.” cô giáo xua tay nói, sau đó chỉ bảo mỗi Lam Hiểu Thu ở lại để khuyên nhủ.

Rời khỏi văn phòng, Trịnh Bồi Bồi tức điên lên nói: “Cho dù không phải là nó trộm thì cũng không đâu tự dung lại mua một cái vòng giống hệt của cậu như thế, giờ mẹ nó chứ lại còn bắt mình phải xin lỗi, nhỏ vào ý!”

Cố Tư Úc cảm thán từ tận đáy lòng: “Bồi Bồi, năng lực chiến đấu của cậu mạnh mẽ thật, mình phục cậu lắm đó!”

Trịnh Bồi Bồi phản bác lại người ta nhanh như súng máy, khí thế không nhường ai cả, là người trong cuộc mà cô còn chẳng có cơ hội nói chen vào, như thể đang để cho luật sư của mình biện hộ thay vậy.

Trịnh Bồi Bồi hậm hực: “Trong thời điểm quan trọng mình cũng phải dũng cảm đứng ra bảo vệ anh Úc của mình chứ!”

Trong phòng học, Tô Hàn thấy hai cái ghế trống thì quay sang hỏi Hường Lê: “Có chuyện gì vậy?”

“Ừ đây, có chuyện gì thế?” Lục Gia Diệp thò đầu vào hóng.

Hường Lê nói: “Hai hôm trước Cố Tư Úc bị mất cái vòng tay, trùng hợp lại thấy Lam Hiểu Thu cũng có một cái giống hệt, Trịnh Bồi Bồi nói là cậu ấy lấy trộm, nghe nói tối qua còn đánh nhau trong phòng ngủ cơ...”

Đánh nhau sao... Lục Gia Diệp nheo mắt, quả nhiên là phong cách của hồ cái.

“Cái vòng tay nào cơ?” Tô Hàn hỏi.

Hường Lê lên nhìn Hạ Chi Tuyền một cái: “Hình như là cái vòng mà học thần đã tặng cho Tư Úc.”

Hạ Chi Tuyền: “...”

Bảo sao mà hôm qua lúc cậu hỏi lại thấy cô có vẻ chột dạ... thì ra là đã làm mất.

Hạ Chi Tuyền hỏi: “Ai đánh nhau với ai?”

“Trịnh Bồi Bồi và Lam Hiểu Thu.”

“Còn Tư Úc thì sao?” Cậu lại hỏi.

“Lúc cậu ấy về phòng thì hai người kia đang đánh nhau rồi, cậu ấy chạy vào can.”

Lục Gia Diệp thở dài, “Tính cách của Bồi Bồi quá nóng nảy, ngực to mà ngốc nghếch, đã thế còn hung dữ muốn chết.”

Tô Hàn sửa lại: “Bồi Bồi là người thẳng thắn cương trực và dũng cảm.”

Lục Gia Diệp: “...??”

Hai sự so sánh khác biệt khiến Chu Kiều nghe xong phải nhìn Lục Gia Diệp, nói: “Chả trách mà Trịnh Bồi Bồi lại ghét cậu.”

“Ai nói là cậu ấy ghét tôi? Ngày nào cũng rủ tôi chơi game cùng đấy, còn nịnh nọt cơ!” Lục Gia Diệp không phục.

Lúc cả nhóm đang nói chuyện thì Trịnh Bồi Bồi và Cố Tư Úc quay về lớp.

Cả hai vừa ngồi xuống thì Tô Hàn hỏi ngay: “Bồi Bồi, mọi chuyện sao rồi?”

Trịnh Bồi Bồi hậm hực: “Nó có hóa đơn mua hàng.”

Lục Gia Diệp nói: “Thế thì là cậu đồ oan cho người ta à?”

“Oan cái rắm ý, ai bảo nó không đưa ra từ tối qua luôn!” Trịnh Bồi Bồi lườm Lục Gia Diệp rồi lướt sang Hạ Chi Tuyền, “Tôi thấy Lam Hiểu Thu chắc chắn là thích học thần rồi, không thì sao tự dung lại mua cái vòng giống y hệt chứ? Đúng là bị điên!”

Lục Gia Diệp chắc lưỡi: “thì ra nguồn cơn của sự việc là từ học thần của chúng ta à, trái tim của lớp trưởng đã âm thầm...”

Hạ Chi Tuyền đá cái ghế cậu ta đang ngồi, mặt lạnh băng: “Im đi!”

Hết giờ truy bài, Cố Tư Úc nhận được tin nhắn của Hạ Chi Tuyền: “*Tối bảy giờ học thêm ở tầng thượng.*”

Cố Tư Úc thờ phào nhẹ nhõm, nhắn lại: “*Vâng.*” cô còn tưởng là cậu muốn hỏi cô về chuyện làm mất cái vòng.

Giờ nghỉ trưa, Hạ Chi Tuyền và bọn Lục Gia Diệp đi về phòng ngủ, trên đường, Lam Hiểu Thu đột ngột xuất hiện đứng chắn trước mặt bọn họ.

cô ấy nhìn Hạ Chi Tuyền, nói: “Minh nói chuyện riêng với cậu được không?”

Lục Gia Diệp huyết sáo, có vẻ rất hứng thú.

“Được.” Hạ Chi Tuyền xoay người đi, Lam Hiểu Thu đi đằng sau.

Lục Gia Diệp đang định đi cùng thì Chu Kiều giữ vai cậu ta lại: “Đừng có gây sự, không thấy là tâm trạng của A Tuyền đang rất tệ sao?”

Lục Gia Diệp vô tội nhún vai.

Hạ Chi Tuyền dẫn Lam Hiểu Thu tới chỗ bồn hoa không người, hỏi: “Cậu muốn nói gì?”

Lam Hiểu Thu trong lòng bộn bề cảm xúc, có nhiều lời đã nhin rất lâu, nhưng lúc đối mặt với Hạ Chi Tuyền thì lại cứng họng không nói được, mắt thì đỏ lên.

Hạ Chi Tuyền tỏ ra mất kiên nhẫn: “không có chuyện gì thì tôi đi đây.”

“Có!” Lam Hiểu Thu vội nói, giọng nghẹn ngào, “Cố Tư Ưc đổ oan cho mình.”

“Hử?” Hạ Chi Tuyền lạnh nhạt nhìn Lam Hiểu Thu.

cô ấy lại nói tiếp: “Chỉ vì mình đã mua một cái vòng tay giống hệt của cậu ấy nên cậu ấy... Chính cậu ấy là người làm mất cái vòng, vậy mà còn nói là mình trộm, bêu xấu mình mà không suy nghĩ gì hết.”

Hạ Chi Tuyền lạnh lùng nói: “Thế tại sao cậu lại mua một cái vòng giống hệt?”

“Minh... Minh thấy nó đẹp.” Lam Hiểu Thu cúi thấp đầu nói nhỏ, “Chỉ là mình có mất thẩm mỹ giống cậu thôi.”

Hạ Chi Tuyền không lên tiếng.

Lam Hiểu Thu lại ngẩng lên nhìn, “Cố Tư Ưc đổ oan cho mình, là cậu ấy sai.”

“thì sao? Cậu muốn thế nào?” Hạ Chi Tuyền hỏi ngược lại.

“... Minh chỉ muốn để cậu hiểu được tính cách của Cố Tư Ưc thôi.”

Hạ Chi Tuyền nở một nụ cười châm chọc, “Vậy để tôi nói cho cậu biết luôn, không cần biết là cô ấy tốt hay xấu, tôi đều sẽ che chở và bảo vệ cô ấy.”

“...” Lam Hiểu Thu kinh ngạc nhìn cậu, một lúc lâu sau mới lại hỏi: “Cậu... Có phải cậu ghét mình lắm đúng không?”

“Trước kia thì không, dù sao thì tôi cũng không có ấn tượng gì với cậu, còn bây giờ thì...” Hạ Chi Tuyền lạnh lùng cười lên, sự chán ghét lộ rõ trong ánh mắt, “Ngay cả cái vòng tôi mua tặng người ta mà cậu cũng muốn mua một cái giống hệt, thì thật sự là cậu đã thành công khiến cho tôi ghê tởm cậu rồi.”

“Minh...” Lam Hiểu Thu khẽ há miệng nghẹn ngào, rơi nước mắt.

Hạ Chi Tuyền quay người bỏ đi, bóng lưng cao lớn vừa lạnh lùng lại vừa dứt khoát.

Lam Hiểu Thu đờ đẫn nhìn cậu, đó là người mà cô đã thích bốn năm nay, là thần tượng khiến cho cô quyết tâm đạt được mục tiêu, là người mà cô đã giành trọn tình cảm của mình... Vậy mà từng câu từng chữ của cậu đều như những nhát dao đâm vào tim cô, tàn nhẫn gây xé khiến cho máu thịt lẫn lộn.

Giờ học buổi chiều, Lam Hiểu Thu không có mặt, là lớp trưởng nên đầu tiết nào cô ấy cũng là người hô cả lớp đứng lên, giờ không thấy mặt nên cả lớp đều chú ý.

Tan học, Tô Hàn quay sang tò mò hỏi Hạ Chi Tuyền: “Buổi trưa hai người nói chuyện gì với nhau vậy? Sao buổi chiều cậu ấy lại không đi học?”

Lục Gia Diệp làm động tác cắt cổ tay: “không phải cậu vì muốn trả thù cho má lúm mà đã giết người diệt khẩu đấy chứ?”

Hạ Chi Tuyền mặc kệ bọn họ, đứng dậy ra khỏi lớp.

Lục Gia Diệp quay sang nói nhỏ với Cố Tư Ưc: “Số báo đặc biệt số báo đặc biệt, trưa nay lớp trưởng chặn đường học thần, buổi chiều không thấy lên lớp.”

Cố Tư Ưc hỏi: “Sao cậu ấy lại tìm Hạ Chi Tuyền vậy?”

“Ai mà biết... Tôi thấy tám phần là Bồi Bồi nói đúng rồi, lớp trưởng thích học thần.”

Trịnh Bồi Bồi cười ha hả: “Lòng lang dạ thú.”

Lục Gia Diệp: “Đúng là...À mà không phải, câu thành ngữ đó dùng trong trường hợp này sao?”

Trịnh Bồi Bồi: “Tôi muốn dùng lúc nào thì dùng lúc ấy đấy! Cậu có ý kiến gì không?”

Cố Tư Úc không quan tâm đến hai người đang cãi nhau, trong đầu chỉ nhớ lại chút chuyện cũ.

Ban đầu Lam Hiểu Thu tỏ ra rất xa cách với cô, nhưng hình như từ khi cô nói cô là em gái kết nghĩa của Hạ Chi Tuyền thì cô ấy lại chủ động mua trà sữa lấy lòng cô, còn hỏi cô rất nhiều điều nữa...

Nghe nói hồi cấp hai Lam Hiểu Thu đã học cùng lớp với Hạ Chi Tuyền, không lẽ cô ấy đã thích Hạ Chi Tuyền từ lâu rồi sao?

Bây giờ tối, Cố Tư Úc lên tầng thượng theo lời hẹn, Hạ Chi Tuyền đã đến trước, đang dựa vào tường rào xem điện thoại.

Cố Tư Úc đi tới bên cạnh cậu, vờ như không có chuyện gì hỏi: “Có phải lại có đề cần em làm đúng không?”

Hạ Chi Tuyền cất điện thoại đi, đứng trước mặt cô, hai tay chống lên lan can sau lưng cô, nói: “Bọn mình nói chuyện trước đã.”

“...nói chuyện gì?” Cố Tư Úc cảm thấy căng thẳng.

“Mất cái vòng sao lại không nói cho anh biết?”

“Em không muốn anh mất vui...” Cố Tư Úc nói nhỏ.

“Nhưng nếu em nói dối anh thì anh sẽ càng thấy không vui hơn.” Nét mặt cậu rất nghiêm túc.

Cố Tư Úc chột dạ, giọng nói càng nhỏ hơn: “Em không có ý đâu...”

Hạ Chi Tuyền thấy cái bộ dạng vừa ngoan vừa sợ hãi này của cô thì lại gãi tay đầu hàng...

Cậu tỏ ra dịu dàng hơn, nói: “Lần này thì anh bỏ qua, lần sau không được nói dối anh nữa, nhớ chưa?”

“Vâng.” Cố Tư Úc gật đầu, dáng vẻ rất hiểu chuyện.

Hạ Chi Tuyền buồn cười, “Sau này cũng đừng có làm mất đồ anh tặng nữa nhé?”

Cố Tư Úc đáp: “Chắc chắn sẽ không!” Thái độ cực kì kiên quyết.

Hạ Chi Tuyền khẽ cười, nói: “Kể cả có mất cũng không sao, đầu tiên cứ nói cho anh biết, rồi anh mua lại cho em một cái khác là được, có gì to tát đâu.”

Cố Tư Úc: “...”

Cậu gãi tay lên nhẹ nhàng véo tai cô, ánh mắt dịu dàng như nước, “anh nghe Trịnh Bồi Bồi nói là em rất buồn khi làm mất cái vòng, tối muộn còn chạy đến lớp tìm, còn khóc nữa.”

Cố Tư Úc cúi đầu, hơi ngượng ngùng nói: “Đúng là em rất buồn, nhưng em không khóc...Em nhịn được.”

Hạ Chi Tuyền buông tai cô ra, Cố Tư Úc lên thở phào, nhưng còn chưa thở hết một hơi thì lại đột ngột bị cậu bắt lấy cánh tay, một giây sau thì bị kéo vào lòng cậu.

cô lo lắng giãy dụa, Hạ Chi Tuyền càng ôm chặt hơn, nói: “trên này không có ai, để cho anh ôm một lát nhé?”

“không...anh đừng như vậy...” Cố Tư Úc vì căng thẳng mà nói không mạch lạc, mặt đỏ bừng.

Hạ Chi Tuyền ôm một lúc rồi buông ra, nhìn cô, sần nảo thờ dài một cái, “Nếu anh gặp em muộn hơn mấy năm thì tốt quá.”

Cố Tư Úc: “...?”

“Như vậy thì em sẽ không trốn tránh được nữa, sẽ ngoan ngoãn ở bên anh, anh muốn ôm thì ôm, muốn hôn thì hôn.” Mắt của cậu đen như mực, bên trong toát ra một dấu hiệu kích động khao khát của dã thú.

“...anh đừng nói nữa.” Lời nói thẳng thắn kia khiến cô không biết phải làm sao, Cố Tư Úc vội quay đi, đưa lưng về phía cậu.

Trong chuyện tình cảm thì con trai hiểu biết sớm hơn con gái, lúc này những hành động thân mật quá mức cũng khiến cô cảm thấy e sợ.

Hạ Chi Tuyền cảm nhận được suy nghĩ của cô, cậu cũng không muốn phá hỏng tình cảm đẹp đẽ này, cho nên mỗi lần có ý muốn hơi quá thì đều sẽ kiềm chế.

Cậu nói: “Bọn mình đi xuống đi, ở đây tối quá, không thích hợp để học bài.”

“Vâng.” Cố Tư Úc gật đầu lia lịa.

đi tới đầu hành lang, Hạ Chi Tuyền đưa tay ra, Cố Tư Úc hiểu ý cậu, đưa mắt nhìn bên trong, nói: “Vẫn bật đèn mà.”

Cậu vẫn đứng yên không nhúc nhích: “anh đã quen được em dốt xuống rồi, không dốt thì anh không xuống nữa.”

Cố Tư Úc dở khóc dở cười: “anh đang ở đây chơi xấu đấy à?”

“không phải, là do em đã tạo thành thói quen này của anh, em phải chịu trách nhiệm.” Cậu ung dung nói.

“...” Cố Tư Úc không muốn dây dưa ở đây nữa, liền chủ động nắm tay Hạ Chi Tuyền, dẫn cậu xuống nhà.

Hạ Chi Tuyền nhếch môi cười: “Ngoan.”

Cố Tư Úc: “anh vừa bá đạo lại vừa vô lại.”

Hạ Chi Tuyền hỏi ngược cô: “Thế à?”

“...”

Xuống nhà, Cố Tư Úc nhớ tới lời của Lục Gia Diệp, rằng Lam Hiểu Thu trưa nay có đến tìm cậu. ...cô rất tò mò không biết cậu đã nói gì, liền hỏi: “Trưa nay Lam Hiểu Thu tìm gặp anh à?”

“Ừ.” Hạ Chi Tuyền đáp.

“Bạn ấy nói gì vậy?”

“Em muốn biết à?” Cậu hỏi ngược lại cô.

“...một chút ạ.” cô thẳng thắn thừa nhận.

Có phải là Lam Hiểu Thu đã thổ lộ với cậu ấy không?

“Sao lại muốn biết?”

“anh không nói thì thôi...” Cố Tư Úc làm bằm.

“Em không cần tò mò, chỉ là mấy lời vô nghĩa thôi.” Cậu thờ ơ nói.

Hai người tới phòng tự học, Hạ Chi Tuyền lấy ra hai tờ đề thi Lý Hóa viết tay, nói: “Cuối tuần là thi giữa kì rồi, em phải tranh thủ thời gian, tuần này không cần nghe giảng trong lớp, cứ tập trung ôn kĩ mấy đề anh cho là được.”

Cố Tư Úc nửa tin nửa ngờ: “Đề của anh còn quan trọng hơn cả bài giảng của thầy cô sao?”

Hạ Chi Tuyền gõ nhẹ đầu cô một cái: “Thầy cô sẽ lo cho cả lớp, đặc biệt là những học sinh khá giỏi, còn anh thì ngồi suy nghĩ để soạn được mấy cái đề phù hợp với em nhất, em nói xem cái nào hơn?”

“Chắc chắn là đề anh soạn cho em rồi.” Cố Tư Úc rất hiểu chuyện.

“Biết thế thì tốt.”

“Cảm ơn đại ca, đại ca vất vả rồi, xin kính đại ca một chén trà.”

Cố Tư Úc lấy chai nước khoáng trong túi ra đưa cho Hạ Chi Tuyền, cười híp mắt lấy lòng.

Hạ Chi Tuyền nhận lấy nước, lạnh nhạt nói: “anh sẽ trông chừng em, khi nào làm xong thì mới được về phòng ngủ.”

Cố Tư Úc: “...”

Hạ Chi Tuyền giơ tay lên nhìn đồng hồ, “Bắt đầu đi, tranh thủ thời gian kéo muộn.”

Cố Tư Úc hơi đầu mà nghĩ lung tung nữa, lập tức đắm đầu vào làm đề.

cô thật sự rất rất tập trung, ngay cả khi điện thoại kêu cũng không cầm lên xem.

một ngày ra ngoài trường học thêm hôm qua đã khiến cô rút ra được kinh nghiệm, cô biết một khi mà Hạ Chi Tuyền đã quyết thì tuyệt đối không thể thương lượng.

cô hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn thời hạn, Hạ Chi Tuyền hài lòng thu bài, nói: “anh mang về phòng xem, ngày mai sẽ chữa lỗi sai cho em.”

đi đến dưới kí túc xá, Cố Tư Úc nói: “anh đừng thức đêm đấy nhé, ngày mai chữa bài cũng được.”

Hạ Chi Tuyền biết là cô đang quan tâm mình, liền nhếch môi cười, giọng xoa nhẹ đầu cô: “anh biết rồi.”

Sáng hôm sau, trong tiết thứ hai là tiếng anh, Lam Hiểu Thu và bố mẹ đi cùng cô chủ nhiệm đến trước cửa lớp.

cô giáo gõ cửa phòng, nói: “Cố Tư Úc, em ra đây một lát.”

Cố Tư Úc đi ra bên ngoài, mẹ của Lam Hiểu Thu quan sát cô rồi hỏi: “Cháu là Cố Tư Úc à?”

Cố Tư Úc gật đầu.

Mẹ của Lam Hiểu Thu bước lên trước, ngón tay bấu chặt vào vai cô, tức giận nói: “Cháu chính là người đã bịa đặt nói con gái cô ăn trộm đồ, để cả lớp cô lập nó, còn đánh nó nữa đúng không?”

Cố Tư Úc giật mình? Đánh người ư? cô đánh Lam Hiểu Thu lúc nào chứ?

Mẹ Lam Hiểu Thu lại xắn tay áo con gái lên, lộ ra vết thương đã bầm tím, trợn mắt quát: “trên cánh tay, đùi và hông nó đều có vết thương, cháu còn dám chối không?”

Cố Tư Úc bấy giờ mới hiểu ra, đó là vết thương khi cậu ta đánh nhau với Trịnh Bồi Bồi...

Lúc cô đang ngây người, mẹ Lam Hiểu Thu cả giận nói: “Bố mẹ cháu là ai? Gọi bố mẹ cháu đến đây cho cô! Bịa đặt, đánh người, xúc phạm bạn học, còn nhỏ mà đã ác độc như vậy, lớn lên thì không biết thế nào nữa! Chờ bố mẹ cháu đến đây rồi chúng ta cùng đến bệnh viện kiểm tra vết thương, chuyện này đừng mơ mà gia đình cô sẽ bỏ qua cho!”

cô chủ nhiệm kéo tay khuyên nhủ mẹ Lam Hiểu Thu: “Chúng đều là trẻ con, người lớn chúng ta đừng nên kích động, có gì thì từ từ nói.”

Tiết học trong lớp vẫn đang diễn ra, nhưng chẳng ai có tâm trạng mà nghe giảng nữa, ai cũng âm thầm nghe lén chuyện bên ngoài.

Trong lúc mẹ Lam Hiểu Thu vẫn liên tục xô đẩy Cố Tư Úc thì Hạ Chi Tuyền lập tức đứng dậy, sai bước đi ra ngoài.

Thầy giáo hỏi: “Hạ Chi Tuyền, em làm gì đó?”

Cậu không để ý đến thầy, đi thẳng ra khỏi lớp.

“Uầy...” Các bạn học trong lớp hô lên, “Học thần không ngồi yên được nữa rồi...”

trên hành lang, Cố Tư Úc bị dồn ép phải liên tục lùi về sau, cố gắng nén giận không nói gì, sợ làm liên lụy đến Trịnh Bồi Bồi.

“Cháu không bịa đặt gì cả, chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi ạ.” Cố Tư Úc giải thích.

“Hiểu lầm ư?” Người phụ nữ kia lạnh lùng cười khẩy, “nói hai chữ hiểu lầm là xong hả?”

Cố Tư Úc còn đang định nói thì bất ngờ có người nắm lấy tay cô.

Quay đầu nhìn, là Hạ Chi Tuyền.

“...?!!!” Sao lại thế này! Tại sao cả thầy giáo cũng đi ra theo chứ!

Hạ Chi Tuyền dùng sức bắt lấy tay cô rồi kéo ra sau lưng mình, đối mặt trực diện với mẹ của Lam Hiểu Thu, dáng vẻ cậu nghiêm nghị, ánh mắt lạnh như băng.

Mẹ Lam Hiểu Thu thấp hơn cậu, tự dưng đối diện với một nam sinh cao lớn lại có vẻ hung dữ như thế, con giận của bà ta cũng bị nghẹn lại.

cô chủ nhiệm nói: “Hạ Chi Tuyền, em vào lớp đi, đừng có ở đây làm loạn thêm.”

Hạ Chi Tuyền không quan tâm, cậu nhìn mẹ Lam Hiểu Thu, đánh mặt nói: “Bố mẹ của Cố Tư Úc ở thành phố khác, không thể tới đây ngay được, nhưng Cố Tư Úc là con gái nuôi của mẹ cháu, trong trường cháu là anh trai của em ấy, có gì thì cô cứ nói với cháu.”

Lúc cậu tức giận nhìn rất đáng sợ, chẳng còn vẻ non nớt của một cậu thiếu niên, mà mạnh mẽ như một người đàn ông trưởng thành vậy.

Mẹ Lam Hiểu Thu có hơi sợ hãi, quay sang nhìn chồng, bố Lam Hiểu Thu lúc này mới lên tiếng: “Bạn học à, có gì thì từ từ nói, bây giờ cả phụ huynh

và cô giáo đều đang ở đây, không phải chỗ để cãi nhau đâu.”

“Hai anh em này rần chuột một ỏ, nhìn đã không thấy tử tế gì rồi!” Mẹ Lam Hiểu Thu quát mắng, quay sang nói với cô chủ nhiệm, “Chiều hôm qua Hiểu Thu về nhà cứ khóc suốt, khóc cả đêm, con gái tôi bị bạn học bắt nạt đến mức này mà nhà trường không có cách gì giải quyết sao?”

“Aiya, cô chú muốn tìm người đã đánh Lam Hiểu Thu đúng không ạ?”

cô chủ nhiệmr ...Sao lại xuất hiện thêm một người nữa rồi? thật là đau đầu!

Trịnh Bồi Bồi đứng bên cạnh Cố Tư Úc, vẻ mặt khinh thường cười nói: “cô chú tìm Cố Tư Úc là sai rồi, vì người đánh Lam Hiểu Thu không phải là bạn ấy.”

Mẹ Lam Hiểu Thu nói: “Tôi không muốn nghe giải thích! Tóm lại chuyện con gái tôi bị đánh là thật!”

“Ai thèm giải thích với cô, cháu nói thẳng với cô luôn là cháu đánh đấy! Oan có đầu nợ có chủ, thích giải quyết thế nào thì cứ nói với cháu!”

Cố Tư Úc khẽ kéo Trịnh Bồi Bồi lại, cô sợ cô bạn mình lại lao vào đánh người ta thì phiền lắm.

Trịnh Bồi Bồi dứt khoát xắn tay áo lên, cho người ta nhìn thấy vết thương của mình: “Thấy gì không ạ? Bà đây cũng bị thương nhé! Muốn đi kiểm tra thì đi cùng nhau luôn!cô cho rằng con gái cô hiền lành lắm à? Lúc điên lên còn ghê gớm hơn bà đây nhiều! Bà đây nhục mặt không thèm nói gì mà nó còn không biết xấu hổ khóc lóc nữa cơ à!”

Cố Tư Úc: “...”

cô đúng là đã quá coi thường sức mạnh của Lam Hiểu Thu rồi.

Lục Gia Diệp và Tô Hàn cũng đã đi tới quan sát tình hình qua cửa sổ lớp học.

Thấy vết thương trên tay Trịnh Bồi Bồi, Lục Gia Diệp tức giận nói: “Mẹ nó chứ, hử cái cũng bị thương à?”

Trước nghe tin Trịnh Bồi Bồi và Lam Hiểu Thu đánh nhau, ai cũng cho là Trịnh Bồi Bồi sẽ chiếm ưu thế...

Tô Hàn cũng nhíu mày, sắc mặt rất khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Edit: Ngân Nhi

Trịnh Bồi Bồi nói: “Lam Hiểu Thu, mày tưởng có bố mẹ bên cạnh là hay à, bà đây cũng có bố mẹ nhé, gọi thật, còn gọi cả phụ huynh đến nữa cơ! Tối qua rõ ràng là mày đẩy tao trước! Đợi tao gọi bố mẹ tao đến đây đã rồi tao với mày nói chuyện tiếp!”

cô chủ nhiệm cũng hơi bất ngờ với tình huống này, gia cảnh của các học sinh trong lớp cô đều nắm được hết.

Trừ Cố Tư Úc ra thì Trịnh Bồi Bồi và Hạ Chi Tuyền đều là con cái của nhà quyền thế, nếu gọi phụ huynh của hai em đó đến thì e là trường học sẽ gặp phiền phức.

cô giáo kéo bố mẹ Lam Hiểu Thu qua một bên, nói: “Bây giờ vẫn đang trong giờ học, đừng làm ảnh hưởng đến những học sinh khác, chúng ta lên văn phòng nói chuyện cho rõ ràng.” Quay sang nhìn Cố Tư Úc, thấy Hạ Chi Tuyền vẫn đang nắm tay con bé, có vẻ như sẽ bảo vệ đến cùng.

Trong lòng cô giáo hiểu rõ, việc gọi một mình Cố Tư Úc lên văn phòng chắc chắn là không được rồi.

cô quay sang nói với cả nhóm: “Mấy em quay về lớp học tiếp đi, có gì thì cô sẽ gọi.”

Bố mẹ Lam Hiểu Thu có quan hệ với cô chủ nhiệm, nghe thấy thế mẹ Lam Hiểu Thu liền trừng mắt nhìn cả bọn một cái, tức giận nói: “Làm con gái tôi bị thương thì tôi sẽ không bỏ qua cho đứa nào đâu!”

“Ha ha...” Trịnh Bồi Bồi lạnh lùng cười, “Cháu chờ cô ạ.”

cô chủ nhiệm đưa gia đình Lam Hiểu Thu đến phòng làm việc, đóng cửa lại, nhỏ giọng hỏi: “Hiểu Thu, em với Trịnh Bồi Bồi ai là người ra tay trước? nói thật với cô đi.”

Lam Hiểu Thu cắn môi đáp: “Bạn ấy cướp đồ của em, em đẩy bạn ý một cái, là tự bạn ấy đụng vào bàn, sau đó mới tức giận lao tới đẩy em, thế là bọn em đánh nhau...”

“Chỉ có hai em thôi đúng không?”

“Vâng...”

cô giáo nhìn bố mẹ Lam Hiểu Thu, nói: “Nếu cả hai đứa đều bị thương thì em nghĩ là gia đình mình đừng truy cứu thêm nữa.”

Mẹ Lam Hiểu Thu không hài lòng nói: “Hiểu Thu của chúng tôi rõ ràng là bị mấy đứa nó hùa vào bắt nạt, không lẽ cứ bỏ qua như vậy sao?”

cô giáo nói: “Cái vòng tay Hiểu Thu mua giống hệt cái của Tư Úc, hai em ấy nghi ngờ cũng là chuyện bình thường, nếu làm to chuyện lên thì hai anh chị cũng không chiếm ưu thế được đâu, bố của Hạ Chi Tuyền là bí thư Hạ, hai người cũng biết mà...”

“Thằng nhóc đó là Hạ Chi Tuyền sao?” Bố Lam Hiểu Thu sững sờ.

Bà mẹ cũng kinh ngạc, hai người họ chưa từng gặp Hạ Chi Tuyền, nhưng đã nghe danh của cậu học sinh xuất sắc đứng đầu thành phố ấy quá nhiều rồi, với lại trước khi khai giảng con gái họ cũng nài nỉ bố mẹ để được học chung lớp với người ta.

“Trịnh Bồi Bồi là con gái cưng của tư lệnh Trịnh, tính cách vẫn luôn nóng nảy quyết liệt như thế, trên người con bé cũng có vết thương, có vẻ không khá hơn Hiểu Thu là bao đâu, còn làm to chuyện thì không biết cuối cùng bên nào mới là người phải chịu trách nhiệm. Tôi khuyên hai người bỏ qua đi, chuyện này đã có chứng cứ chứng minh Hiểu Thu trong sạch rồi, chấm dứt ở đây thôi.”

Sắc mặt của bố Lam Hiểu Thu thay đổi hẳn, ông chỉ là hiệu trưởng trường đại học thôi, mấy người đó ông không thể đắc tội được.

Mẹ Lam Hiểu Thu còn đang định nói thì bị ông quát: “Đừng âm ỉ nữa, đang yên ổn đừng có rước họa vào thân.”

nói xong ông lại quay sang bảo Lam Hiểu Thu: “Con cũng thật là, không tập trung học hành mà còn mua vòng vèo gì chứ, đã thế còn mua giống của bạn học, bị hiểu lầm thì cứ bình tĩnh giải thích không phải là xong rồi sao? Cần gì phải chuyện bé xé ra to.”

“Con đâu có...” Lam Hiểu Thu nghẹn ngào, nước mắt lại lăn dài.

Mẹ cô thương xót kéo con gái vào lòng: “Con gái ở trường phải chịu áp lực mà ông còn mắng nó...”

trên lớp sau một hồi náo loạn, thầy giáo tiếng anh biết là học sinh sẽ không tập trung nghe giảng nữa, cho nên bảo cả lớp tự học.

Chốc lát đã hết tiết, Cố Tư Úc kéo tay Trịnh Bồi Bồi lại xem: “Sao hôm qua cậu không nói với mình là cậu bị thương...”

Trịnh Bồi Bồi cười khan hai tiếng: “...Đánh không lại được nó mình xấu hổ lắm.”

Tô Hàn lại gần nói: “Bọn mình lên phòng y tế khám xem thế nào đi.”

“không sao đâu...Mình chỉ giờ ra dọa bọn họ thôi mà, ai bảo nó cậy mình bị thương nên tới ăn vạ chứ.”

“Bồi Bồi, đi cùng mình lên phòng y tế được không?” Tô Hàn đứng bên cạnh bàn, nắm cổ tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô mà nói.

Trịnh Bồi Bồi được ánh mắt dịu dàng đa tình kia nhìn chăm chăm, hô hấp cũng trở nên không được tự nhiên, toàn thân chẳng còn tí sức lực nào. Tô Hàn nhẹ nhàng kéo cô dậy khỏi ghế, nhẹ nắm cánh tay cô, đưa cô ra khỏi lớp, Cố Tư Úc cũng theo sau.

Lục Gia Diệp cũng vội vàng đứng dậy đi theo.

trên hành lang người đến người đi, Trịnh Bồi Bồi ngượng ngùng, cảm giác như điều hâu bắt gà con vậy, vội hất tay Tô Hàn ra rồi nắm tay Cố Tư Úc. Lục Gia Diệp đứng bên cạnh nói: “Hồ cái à, về sau mà còn ngứa tay muốn đánh nhau thì cứ tìm tôi này, ít nhất tôi sẽ nhường cậu, không có ai tốt bụng như cậu chủ Lục này đâu.”

Trịnh Bồi Bồi lườm cậu ta: “Ngứa em gái cậu ý!”

Lục Gia Diệp: “Về sau tôi không thể gọi cậu là hồ cái nữa rồi, vì rõ ràng cậu chỉ là một con hồ giấy thôi.”

“Lục Gia Diệp, cậu im đi được không? Sao cậu lại đi theo tôi làm gì? Muốn cười cợt tôi lắm hay sao?”

Cố Tư Úc kịp thời khuyên nhủ Trịnh Bồi Bồi đang chuẩn bị phát hỏa: “Được rồi, đừng cãi nhau với cậu ấy nữa, cậu ấy chỉ trêu cậu chút thôi mà.”

Tô Hàn đi tới chỗ Lục Gia Diệp, đẩy cậu ta một cái: “đi nhanh đi, đừng có nhiều lời nữa.”

trên người Trịnh Bồi Bồi có cả vết thương do va đập lẫn vết thương do cào cào, nhưng may là không nghiêm trọng lắm, bác sĩ đã bôi thuốc tiêu sưng cho cô.

Trở về lớp, Cố Tư Úc nói: “Về sau cậu đừng có nóng nảy như vậy nữa, xét về thể lực thì mình vẫn mạnh hơn cậu.”

Trịnh Bồi Bồi chưa từng thấy Cố Tư Úc đánh nhau, nhưng nghĩ đến lúc cô bền bỉ leo núi và thi chạy trong đại hội thể thao thì không chừng Cố Tư Úc là một cao thủ giấu nghề cũng nên, Trịnh Bồi Bồi ghé vào tai cô nói: “Vậy bọn mình tìm cơ hội đánh Lam Hiểu Thu một trận nhé?”

Cố Tư Úc đang uống nước tí thì sặc, “Cậu vẫn còn muốn đánh nhau tiếp cơ à?”

“nói khề thôi...”

“Thôi đi, đừng làm thế, chỉ là hiểu lầm thôi mà.”

“Hu hu hu, anh Úc à, em bị đánh thế này rồi mà anh còn không chịu ra mặt giúp em à...” Trịnh Bồi Bồi ôm lấy cánh tay cô mà ỉ ôi.

một cục giấy bay tới đập thẳng vào đầu Trịnh Bồi Bồi, cô ngồi thẳng dậy, lập tức trông thấy Hạ Chi Tuyền với sắc mặt vô cảm thường ngày.

“Đừng có xúi dại Tư Úc.” Hạ Chi Tuyền nói.

“...Gi chứ!” Đối mặt với Hạ Chi Tuyền, Trịnh Bồi Bồi không dám làm gì cả.

“Học thôi học thôi.” Cố Tư Úc vội vàng nói.

Lúc nghỉ trưa, Lục Gia Diệp nhắn vào group chat của lớp: [Lam Hiểu Thu không xứng đáng với danh hiệu lớp trưởng, ban ủy viên đề xuất cách chức cậu ấy ngay.]

Có người hỏi: [Ban ủy viên? Ban ủy viên nào?]

Lục Gia Diệp: [Ủy viên ban cán bộ lớp gồm, ủy viên vệ sinh Lục Gia Diệp, ủy viên học tập Hạ Chi Tuyền, ủy viên thể dục Chu Kiêu, ủy viên văn nghệ Tô Hàn, bí thư chi Đoàn Trịnh Bồi Bồi, cán sự môn học Cố Tư Úc. Chúng tôi nhất trí đề xuất việc cách chức lớp trưởng của Lam Hiểu Thu.]

Trịnh Bồi Bồi: [Đừng nói gì cả, chỉ cần vỗ tay thôi.]

Trịnh Bồi Bồi lại quay sang kéo áo Cố Tư Úc, nhắc nhở cô: “Mau nhắn lại trong nhóm chat đi.”

Cố Tư Úc mở ra đọc, cảm thấy không ổn lắm: “Lục Gia Diệp chơi ác thế này, không sợ bị cô chủ nhiệm phạt đứng à.”

Trịnh Bồi Bồi hậm hực: “Có gì mà ác chứ, Lục Gia Diệp cuối cùng cũng làm được một việc ra hồn, mình phải cho cậu ta một vạ like!”

Lúc hai người đang nói chuyện thì Hạ Chi Tuyền đã nhắn vào trong nhóm chat.

Hạ Chi Tuyền: [đã kí xác nhận.]

“Ha ha ha ha ha...” Trịnh Bồi Bồi cười vang, “Học thần cũng tán thành rồi kìa.”

Cố Tư Úc dờ khóc dờ cười: “Sao ngay đến cả học thần cũng thế chứ...”

“Hơ hơ... Chuyện này có liên quan đến cậu mà, có trông thấy bộ dạng hung thần ác sát của cậu ấy hôm nay không? Ai bảo dám động vào má lúm đồng tiền bé bỏng của cậu ấy chứ!”

Cố Tư Úc đỏ mặt nói: “Cậu đừng có đùa.”

Chu Kiêu: [đã kí xác nhận.]

Tô Hàn: [Cách chức thôi liệu đã đủ chưa?]

Tô Hàn: [Tốt nhất là chuyển trường luôn cho đỡ chướng mắt.]

Trịnh Bồi Bồi: [đã kí xác nhận.]

Cố Tư Úc: [đã kí xác nhận (che mặt) (che mặt).]

Tô Hàn: [đã kí xác nhận.]

Bạn học A: [không có quyền kí tên, ngồi hóng kết quả.]

Bạn học B: [Giờ mới biết là lớp mình có ban ủy viên đấy (cười khóc) (cười khóc).]

Bạn học C: [Ủng hộ quyết định của ban ủy viên (vỗ tay) (vỗ tay).]

Bạn học D: [Ủng hộ quyết định của ban ủy viên (vỗ tay) (vỗ tay).]

Giờ học buổi chiều, Lam Hiểu Thu một mình quay về lớp mà không có bố mẹ, ai nhìn cũng hiểu là sự việc đã kết thúc rồi.

Tiết đầu tiên của buổi chiều là tiết Ngữ Văn của cô chủ nhiệm, cô cầm giáo án đứng trên bục giảng, nói: “Vào học.”

Lam Hiểu Thu hô: “Cả lớp đứng!”

Thế nhưng chỉ có mấy học sinh trong lớp đứng dậy, mà mấy bạn đó đều cảm thấy có gì đó sai sai, ngơ ngác nhìn xung quanh, hẳn là bọn họ trưa nay đều ngủ say sưa nên không đọc tin nhắn trong nhóm chat rồi.

cô chủ nhiệm nghiêm mặt nói: “Các em đang có thái độ gì vậy?”

Lục Gia Diệp nói to: “Thưa cô, bọn em cảm thấy Lam Hiểu Thu không xứng đáng với danh hiệu lớp trưởng ạ.”

“Hò đồ, trong mắt em có còn biết hai chữ kỷ luật hay không? Việc bạn ấy có đảm nhiệm được chức lớp trưởng hay không là do một mình em quyết định à?”

“Nhưng cũng không thể là do một mình cô quyết định đúng không ạ? Bọn em đều không chấp nhận một lớp trưởng như vậy, thế mà cô vẫn cố giữ, không phải là quá coi thường bọn em hay sao?”

“Lục Gia Diệp, em đứng lên cho tôi, đi xuống góc lớp đứng, quá hỗn rồi!”

Lục Gia Diệp còn chưa kịp đứng thì Hạ Chi Tuyền đã đứng dậy trước cậu ta luôn.

Cậu dùng ánh mắt lạnh thấu xương nhìn cô chủ nhiệm, nói: “Lam Hiểu Thu làm ảnh hưởng đến việc học của em, trong lớp này, có cậu ấy thì không có em.”

Các học sinh trong lớp đều âm thầm chặc lưỡi, học thần cứng quá đi.

cô giáo nói: “Hạ Chi Tuyền, em cũng hòa theo sao?”

Hạ Chi Tuyền lôi balo trong ngăn bàn ra đeo vào, hai tay dứt túi quần, không quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa sau.

Cả lớp: ... Trời đất ơi!

Lục Gia Diệp cũng cầm balo lên, vẫy tay chào các bạn học đang nhìn mình chăm chú: “Tôi đi đây, đừng cản tôi nhé ~”

Tô Hàn đứng dậy mỉm cười với cả lớp: “Tôi cũng đi đây, bye bye.”

Chu Kiêu: “...”

thật sự phải làm lớn chuyện như vậy sao?

...Thôi được rồi, quan tâm làm đếch gì, đã là anh em thì phải cùng nhau tiến bước.

Chu Kiêu vốn là người ít nói, nên chỉ yên lặng đi theo sau mấy cậu bạn thân.

Trịnh Bồi Bồi cũng nhiệt huyết sôi trào, vỗ bàn hô: “Tôi và Lam Hiểu Thu như nước với lửa, có cậu ấy thì không có tôi!”

Sau đó liền anh dũng bỏ đi.

Lúc gần ra đến cửa, quay đầu nhìn lại thì thấy Cố Tư Úc vẫn đang ngơ ngác ngồi đó.

Thế là cô lại chạy về kéo tay Cố Tư Úc: “đi thôi! không hi sinh thì sao làm cách mạng được! Đầu có thể rơi máu có thể chảy, nhưng tuyệt đối không thể giữ lại một lớp trưởng tôi!”

“...” Cố Tư Úc cứ thế bị cô bạn thân kéo ra khỏi lớp.

cô chủ nhiệm nhìn cả nhóm bỏ đi, lồng ngực sắp phát nổ vì tức giận rồi.

Tiết học này không thể diễn ra được, sau khi báo cả lớp tự học, cô giáo liền rời khỏi phòng học.

Trịnh Bồi Bồi kéo tay Cố Tư Úc ra ngoài hít thở bầu không khí trong lành, càng thấy sáng khoái hơn gấp nhiều lần.

cô hô to lên với Hạ Chi Tuyền đang đi đằng trước: “Học thần hôm nay đẹp trai phát điên luôn!!!”

Cố Tư Úc lo lắng nói: “Chúng mình làm vậy có hơi quá không...Nhờ bị đuổi học thisao...”

cô không thể so với mấy người bạn có gia đình quyền thế này được, bố mẹ cô chỉ là người làm ăn bình thường thôi, vì muốn cô được vào đây học mà đã hao tốn rất nhiều tiền bạc và công sức, nhờ bị đuổi học thì cô không biết phải ăn nói thế nào với bố mẹ đâu...T-T

Hạ Chi Tuyền dừng bước, đợi Cố Tư Úc đến gần thì mới giơ tay xoa đầu cô: “đã sợ thế rồi mà em vẫn còn ra đây à?”

Cố Tư Úc bĩu môi đáp: “Em bị Bồi Bồi kéo ra đấy chứ...”

“Đừng có giả vờ nha anh Úc, sức của cậu hơn hẳn mình mà, cậu mà không muốn đi thì mình làm sao mà kéo được cậu.”

“...”

“Cậu chính là cái kiểu miệng thì nói không nhưng cơ thể lại thành thật đó! Có phải thấy học thần ra ngoài rồi nên tâm trạng mới lung lay đúng không?”
Trịnh Bồi Bồi cười gian, “Ngay cả anh chồng học thần của cậu cũng đã ra mặt giúp cậu rồi mà cậu vẫn có thể ngồi yên được à?”

...Hai chữ anh chồng kia đã làm cho gương mặt nhỏ nhắn của Cố Tư Úc đỏ bừng.

Vì muốn che giấu nên cô liền lao vào đánh nhẹ Trịnh Bồi Bồi, “...Mình phải đánh cậu một trận mới được! Là cậu kéo mình ra đây! Cậu phải chịu trách nhiệm!”

“Ha ha ha được rồi được rồi, mình sẽ chịu trách nhiệm với cậu...Hai chúng tôi chính thức come out* đây...”

*Công khai giới tính thật của bản thân.

Lục Gia Diệp: “Tôi nói này hai cô gái xinh đẹp, hai cậu đừng có như vậy được không? Động một tí là đòi come out, ở đây có bốn người đàn ông đang độc thân đấy nhé, tha hồ mà chọn, sao lại để lãng phí tài nguyên thế chứ!”

Hạ Chi Tuyền liếc cậu ta một cái: “Tôi không phải cầu độc thân, cảm ơn.”

Tô Hàn: “Cậu chính là người chuyên bán cầu lương.”

Chu Kiêu: “Quan hệ anh em trong sáng đi đâu mất rồi?”

Lục Gia Diệp và Tô Hàn đồng thanh cười to.

Trong thời gian lên lớp cổng trường luôn đóng, không được tự tiện ra ngoài, cả bọn liền đi ra sau sân trường để đến chỗ tường rào.

Lục Gia Diệp không hiểu lôi đầu ra một cái ghế, có thể giẫm lên nó để vượt rào nhảy ra ngoài.

Cố Tư Úc vẫn hơi lo sợ: “Bọn mình có nên về phòng ngủ không? Nhờ cô giáo không tìm thấy thì...”

Lục Gia Diệp trấn an: “Có học thần cầm đầu rồi, còn gì phải sợ chứ, trời sập vẫn còn có cậu ấy đỡ cho mà.”

Trịnh Bồi Bồi nói: “Đúng đó, cô giáo muốn tìm thì cũng phải tìm người cầm đầu trước, cậu yên tâm đi, có học thần bảo vệ rồi.”

Nhưng mà...

Cố Tư Úc nhìn bóng lưng Hạ Chi Tuyền, nhớ lại lần trước sau khi cậu đánh nhau với Lục Minh, bị bố mẹ gọi về nhà...Đêm khuya còn gặp cô trên tầng thượng, tâm trạng lúc ấy của cậu rõ ràng là rất sa sút, chắc chắn là đã bị trách mắng...

Hôm nay cậu lại bỏ cả tiết học, không biết có lại bị cô chú dạy dỗ nữa không...

Cậu vẫn luôn là học thần đứng đầu thành phố, là niềm tự hào của bố mẹ và thầy cô, là tấm gương cho các học sinh noi theo.

Cố Tư Úc bỗng cảm thấy rất có lỗi, nếu không phải vì cô thì cậu đã không như vậy...

Hạ Chi Tuyền đang định giẫm lên ghế thì Cố Tư Úc đã chạy tới kéo tay cậu, nói: “anh đi theo em, em có lời này muốn nói với anh.”

Hạ Chi Tuyền để yên cho cô lôi kéo, đáng về lười nhác đi theo cô.

Lục Gia Diệp nhìn hai người họ, lắc đầu chặc lưỡi nói: “Sến quá đi mất, ban ngày ban mặt còn muốn nói chuyện riêng với nhau, có phải là ra một góc hôn hít không đó?”

Trịnh Bồi Bồi: “Cậu quan nhiều như vậy làm gì, mau nhảy ra trước đi.”

Lục Gia Diệp, Chu Kiêu và Tô Hàn lần lượt trèo rào ra ngoài, đến lượt Trịnh Bồi Bồi giẫm lên cái ghế, lúc leo được lên trên thì bên dưới đã có ba cậu con trai đang đứng chờ.

Lục Gia Diệp giờ hai tay ra với cô, nói: “Đến đây nào, tôi sẽ cố gắng đỡ cậu.”

Trịnh Bồi Bồi lờm cậu ta một cái rồi quay sang nhìn Tô Hàn, Tô Hàn mỉm cười với cô: “Cứ yên tâm mà nhảy, có tôi ở đây.”

Chu Kiều yên lặng lùi ra sau mấy bước, cậu vốn không hay nói chuyện với con gái, cho nên sẽ không tham gia vào.

Trịnh Bồi Bồi hướng về chỗ Tô Hàn mà nhảy xuống, Tô Hàn giờ cao hai tay, vững vàng đỡ được cô.

Lúc tiếp đất, ánh mắt hai người nhìn nhau, mặt Trịnh Bồi Bồi đỏ bừng, giọng gào vuốt tóc, Tô Hàn thì chỉ mỉm cười buông cô ra.

Lục Gia Diệp: “Em gái má lúm với A Tuyền còn làm gì mà chưa ra thế?”

Tô Hàn nhìn xung quanh rồi nói: “Bọn mình ra quán trà sữa đằng kia ngồi chờ đi.”

Cố Tư Úc kéo Hạ Chi Tuyền ra một góc, nói: “anh không có liên quan gì đến chuyện này hết, đừng có can thiệp vào, anh tỏ thái độ rồi bỏ cả tiết học của cô chủ nhiệm như vậy thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đó. Bọn mình quay về lớp đi, gọi cả mấy bạn về luôn rồi đi xin lỗi cô.”

Hạ Chi Tuyền nhìn cô: “Vậy em phải hỏi xem bọn nó có đồng ý hay không đã.”

Cố Tư Úc quay đầu nhìn, cả bọn đều đã treo rào ra bên ngoài hết cả rồi. . .

Hạ Chi Tuyền nói: “Em sợ gì chứ, có anh ở đây rồi, có bị kỉ luật thì cũng chỉ một minh bạch thôi.”

Cố Tư Úc nhìn cậu, nét mặt không vui, tức giận nói: “anh nghĩ chỉ cần anh đứng ra chịu trách nhiệm là xong à? Nếu bị trường học kỉ luật thì anh sẽ bị bố mẹ mắng đó, lúc ấy phải làm sao hả?”

Hạ Chi Tuyền khoanh tay trước ngực, hứng thú nhìn cô: “thì ra là em đang lo lắng cho anh à?”

Cố Tư Úc không đáp.

Hạ Chi Tuyền giờ tay đặt lên đầu cô, cười nói: “Yên tâm đi, trường sẽ không làm gianh đâu.”

“Nhưng mà... Tôi hôm đó trông anh rất suy sụp, còn bảo em chơi game cả đêm với anh nữa...”

Hạ Chi Tuyền sững sờ, nụ cười càng thêm sâu: “Đó là vì anh mất ngủ thôi, nếu như anh lại bị mất ngủ thì em chỉ cần chơi game với anh cả đêm là được rồi.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng mà nữa.” Hạ Chi Tuyền vươn tay ra ôm cô vào lòng.

Tim Cố Tư Úc đập loạn nhịp: “anh làm gì đấy... đang ở trong trường mà...”

Cậu cười cúi đầu xuống, nói nhỏ bên tai cô: “anh biết là em thích anh, lo lắng cho anh, nhưng em đừng lo, anh biết mình nên làm gì mà.”

“...Ai, ai thích anh chứ, mau buông em ra! Đừng có ở trong trường...Aaa!!”

Lời của cô còn chưa dứt thì Hạ Chi Tuyền đã cắn vào tai cô, khiến cho toàn thân cô căng cứng, máu trong người sôi trào.

Cậu cắn liền mấy cái lên vành tai mềm mại của cô, khiến cho mặt cô đỏ bừng, chân đứng không vững.

Hạ Chi Tuyền đứng thẳng người lại, nuốt nước bọt mấy cái rồi khàn giọng nói: “không thích bạn trai thì phải chịu phạt.”

Cố Tư Úc nhân cơ hội tránh đi, che chặt hai tai, đỏ mặt xấu hổ nói: “anh bá đạo gia trưởng! Em vẫn chưa thừa nhận anh là bạn trai của em đâu!”

“Gì cơ?” Hạ Chi Tuyền nhú mày, ánh mắt toát ra sự nguy hiểm.

Cố Tư Úc xoay người bỏ chạy, thế nhưng tuy cô chạy rất nhanh nhưng Hạ Chi Tuyền chạy còn nhanh hơn, chưa được mấy bước chân thì cô đã bị cậu chặn ở góc tường rồi.

Cố Tư Úc bây giờ mới biết sợ: “Em sai rồi, em sai rồi...”

Hạ Chi Tuyền nhìn cô: “Em sai ở đâu?”

“Em sai ở...” Cố Tư Úc vẫn chưa nói xong, tranh thủ lúc cậu đang buông lỏng cảnh giác thì lại xoay người trốn tiếp.

Lần này cô chạy thẳng đến chỗ cái ghế dùng để treo rào ra ngoài kia.

Chuyện đã đến nước này, có khuyên nữa khuyên mãi thì cậu cũng không thèm nghe, cô chẳng thèm lo nữa, búng thì búng thôi.

Lúc Cổ Tư Úc leo được lên rồi, đang chuẩn bị nhảy xuống thì giọng nói trầm ấm của Hạ Chi Tuyền vang lên: “Đừng nhảy vội!”

Cổ Tư Úc kinh ngạc, trơ mắt nhìn cơ thể cao lớn của Hạ Chi Tuyền bay qua tường rào rồi vững vàng tiếp đất.

Cậu quay lại nhìn cô, giơ hai tay ra nói: “Em nhảy đi.”

Cổ Tư Úc vuốt mũi, tung người nhảy xuống, nhào thẳng vào lòng cậu.

Sáu người tụ tập lại bàn xem nên đi đâu chơi, Hạ Chi Tuyền nói: “Mấy cậu đi đâu thì đi, tôi muốn đưa Tư Úc đi học thêm.”

Lục Gia Diệp: “không đùa đấy chứ? Ai đòi đã búng học rồi mà lại còn ra chỗ khác để học không? Hai người tự hỏi lương tâm của mình đi, làm như thế liệu có xứng đáng với lần búng học này không hả?”

Trịnh Bồi Bồi gật đầu lia lịa tỏ ý tán thành, nói: “Học thân, cậu mà cứ thế thì sau này sẽ bị má lúm vút...”

Ánh mắt lạnh như băng của Hạ Chi Tuyền quét tới, Trịnh Bồi Bồi sợ hãi trốn sau lưng Cổ Tư Úc làm mặt quỷ.

Cổ Tư Úc nói: “Bọn mình cùng đi học thêm đi! Sắp thi giữa kì rồi, phải cố gắng!”

“...” Trịnh Bồi Bồi yên lặng lui về mấy bước, “Hai cậu đúng là quá hợp nhau, một cặp đôi đáng sợ.”

Cuối cùng cả bọn cùng nhau đi đến một quán cà phê.

Trịnh Bồi Bồi cùng Lục Gia Diệp và Tô Hàn chơi game, Hạ Chi Tuyền thì dẫn cô ngồi vào một góc để chữa lỗi sai trong bài ngày hôm qua, Chu Kiều dựa vào ghế salon đọc sách.

Chơi liền mấy ván xong, Trịnh Bồi Bồi quay sang nhìn Cổ Tư Úc và Hạ Chi Tuyền, bỗng dưng muốn hỏi lại lương tâm mình: “Có phải là mình hơi bị sa đọa quá không?”

Tô Hàn nói: “Cậu đã ôn tập cho kì thi giữa kì chưa?”

“...” Trịnh Bồi Bồi không biết nói gì.

Lại xong một ván nữa, Tô Hàn nói: “Bọn mình cũng ngồi học đi.”

Lục Gia Diệp: “Đùa, chơi game không thích hơn à, sao lại phải đâm đầu vào việc học chán ngắt chứ?”

Trịnh Bồi Bồi thoát game, nói: “Sắp thi giữa kì rồi, phải phấn đấu thôi!”

Lục Gia Diệp: “...”

Chủ quán bung nước đến cho họ, hỏi: “Mấy đứa là học sinh trường Long Hưng à?”

Trịnh Bồi Bồi gật đầu đáp: “Vâng ạ.”

“Bảo sao nhìn đồng phục thấy quen thế, cô có đứa cháu cũng học ở đó, học sinh trường điểm đúng là khác biệt hẳn, tới quán cà phê cũng phải tranh thủ học tập từng giây từng phút, giỏi thật đấy!”

Lục Gia Diệp: “...”

“Mấy đứa đều là người tài, sau này sẽ trở thành trụ cột của nước nhà, hôm nay cô giảm 50% hóa đơn cho mấy đứa, coi như là chút lòng thành của cô.”

Chủ quán cười nói thêm mấy câu rồi rời đi, Lục Gia Diệp lập tức xắn tay áo nói: “Sắp thi giữa kì rồi, phải phấn đấu thôi!”

Buổi tối cả bọn lại cùng nhau đi ăn lẩu, Trịnh Bồi Bồi lên mạng một lát, đột nhiên hô lên: “Tư Úc, có người phản hồi bài đăng của mình rồi! nói là có nhìn thấy cái vòng tay của cậu!”

Cổ Tư Úc lập tức mở điện thoại ra đọc bình luận trên diễn đàn.

[Nhìn quen lắm, hình như ở ngày đầu tiên của đại hội thể thao, tôi đã lục thùng rác ở bên ngoài tòa nhà tổng hợp để tìm lại cái bài thi mà mình đã lỡ tay vứt, lúc ấy tôi có thấy cái vòng này... Cứ tưởng là chiếc vòng gắn với một kỉ niệm tình yêu không đẹp nên người ta mới vứt, chắc giờ cái vòng đã được chuyển đến khu đổ rác mất rồi.]

Trịnh Bồi Bồi đọc to bình luận này lên, Cổ Tư Úc nói: “rõ ràng là mình đã để cái vòng ở trên bàn học trong phòng ngủ mà, sao lại ở thùng rác được chứ?”

Lam Hiểu Thu, OUT!!!)))

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Edit: Ngân Nhi

Cố Tư Úc cảm thấy dù mình có cầu thả đến đâu đi nữa thì cũng không thể làm rơi trong thùng rác được.

Cho nên, đáp án này không cần nói cũng biết, nhất định là đã có người cố tình lấy trộm rồi vứt đi.

Trịnh Bồi Bồi nói: “Tôi hôm đó lúc cậu về là đã không thấy cái vòng rồi, phòng ngủ của bọn mình có bốn người, hiện giờ chỉ có thể nghi ngờ Từ Lâm và Lam Hiểu Thu thôi.”

Cố Tư Úc gật đầu, đúng là như thế thật.

“Cậu cũng chủ quan quá đấy, hai đứa đó đã không thân với mình rồi, thế mà cậu còn dám để món đồ quan trọng đấy ở trên bàn.” Trịnh Bồi Bồi trách móc.

Cố Tư Úc không biết phải nói gì, chỉ yên lặng.

Hạ Chi Tuyền nói: “Phòng ngủ là nơi riêng tư, nếu có vấn đề thì người đáng nghi nhất chính là bạn cùng phòng.”

Cậu giơ tay lên vỗ nhẹ đầu Cố Tư Úc: “Đừng buồn nữa, không phải lỗi của em mà.”

Trịnh Bồi Bồi: “...”

Hành động bảo vệ an ủi vợ của Hạ Chi Tuyền đã khiến Trịnh Bồi Bồi tỉnh ngộ, Cố Tư Úc là người bị hại, biết tin cái vòng tay bị ném vào thùng rác thì chắc chắn là rất buồn, giờ có muốn tìm lại cũng không thể nữa...

cô vội vàng nói theo: “Đúng vậy đó, trộm trong nhà khó mà đề phòng, thôi, mất thì mất chứ biết sao giờ, bảo học thần mua lại cho cậu cái khác là được mà.”

Cố Tư Úc không muốn các bạn lo lắng nên khẽ gật đầu một cái.

Nhưng trong lòng cô có một cảm xúc bị đè nén không nói nên lời, chiếc vòng mà cô rất thích ấy, món bảo bối mà ngày nào cô cũng phải ngắm một lúc trước khi ngủ, giờ lại bị người ta vứt đi như một món đồ bỏ, nằm giữa một đống rác rưởi bẩn thỉu hôi hám.

Tấm lòng của Hạ Chi Tuyền giành cho cô, cứ thế bị người ta đem ra chà đạp...

Cố Tư Úc hỏi: “Chỗ đó có camera giám sát không? Hoặc ở gần đó cũng được, liệu có thể nhìn thấy người đã vứt cái vòng không?”

Hạ Chi Tuyền nói: “Để anh hỏi nhà trường.”

Rất nhanh cậu đã có đáp án: “Gần tòa nhà tổng hợp có mấy cái camera, có thể nhìn thấy rõ không thì không chắc, chúng ta cứ về trường rồi lên phòng quan sát nhìn thử xem.”

Thế là com nước xong, cả bọn lại cùng nhau về trường.

Xế chiều Chu Kiều và Tô Hàn nhận được điện thoại từ nhà, lúc này Hạ Chi Tuyền, Cố Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi cũng lần lượt nhận điện thoại của bố mẹ, chắc hẳn là cô chủ nhiệm đã thông báo cho từng phụ huynh của mỗi người.

Cố Tư Úc và Hạ Chi Tuyền ngồi ở ghế sau xe taxi, lúc mẹ của cậu gọi điện tới cô cũng nghe loáng thoáng được một chút, lòng chợt thấy rất căng thẳng.

Bành Linh hỏi: “Sao con lại bỏ tiết? cô giáo đã gọi điện về cho mẹ đấy.”

Hạ Chi Tuyền nói đơn giản qua một lần, “Con chỉ dùng hành động để biểu đạt thái độ thôi, Lam Hiểu Thu đổ oan cho Tư Úc, còn dẫn bố mẹ tới trường học làm âm lên, nếu con mà không ra mặt thì bọn họ sẽ không bỏ qua cho Tư Úc đâu.”

“Bồi Bồi với Tư Úc đều đi cùng con à?”

“Vâng, cả Tô Hàn Gia Diệp với Chu Kiều nữa, ra khỏi trường con đã đưa cả bọn đến quán cà phê để học.”

Bành Linh nghe thế thì cũng bình tĩnh hơn, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Tối rồi, con đưa các bạn về trường đi, chuyện này cứ để bố mẹ giải quyết.”

Mặc dù lần này cô giáo gọi tới nói là mấy đứa tự tiện rời khỏi trường học, nhưng so với vụ ẩu đả trên sân bóng rổ lần trước, đánh người tới mức phải nhập viện thì quả thật là chẳng thấm vào đâu. Thiếu niên trong độ tuổi trường thành ai cũng bốc đồng cả, Bành Linh rất hiểu tính của con trai mình, cảm xúc thể hiện rất rõ ràng.

Trịnh Bồi Bồi và Hạ Chi Tuyền là thanh mai trúc mã, lớn lên trong cùng một khu nhà, Cố Tư Úc thì là cô bé mà bà luôn căn dặn con trai phải quan tâm chăm sóc, bây giờ cả hai cô bé đều phải chịu áp lực, một đứa bị đánh, một đứa mất đồ mà còn bị tra hỏi ngược lại. Hạ Chi Tuyền làm anh trai, vì để bảo vệ các em gái mà hơi bị nóng nảy quá mức, về tình về lý thì cũng có thể hiểu được.

“Mẹ, bây giờ bọn con đã có chút manh mối, muốn đến trường xem lại camera, mẹ có thể đánh tiếng với nhân viên nhà trường để họ hợp tác với bọn con được không?”

“Được, để mẹ nói với họ.” Bành Linh đồng ý ngay.

Cố Tư Úc loáng thoáng nghe được cuộc nói chuyện, thấy Hạ Chi Tuyền không bị trách mắng thì cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Xuống xe, còn chưa vào cổng trường thì Cố Tư Úc lại nhận được điện thoại của bố cô lòng đang nóng như lửa đốt.

Cố Trí Viễn vì bận mở cuộc họp nên bây giờ cô chủ nhiệm mới liên lạc được với ông, sau khi biết chuyện ông liền khẩn trương dẫn theo trợ lý và tài xế, chuẩn bị tới thành phố C, lúc ngồi trên xe liền gọi điện cho con gái.

“Tiểu tử tông à, sao con lại trốn học thế hả? Con không muốn học ở trường đó nữa sao?”

Cố Tư Úc đi qua một góc rồi nói nhỏ: “...Bố mẹ luôn muốn con cùng với Hạ Chi Tuyền cố gắng học hành đúng không ạ? anh ấy vì con mà bỏ tiết, con cũng đâu thể chỉ biết lo cho thân mình được.”

Cố Trí Viễn hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Tư Úc kể lại sự việc một lần, sau đó học theo Hạ Chi Tuyền nói: “Con chỉ dùng hành động để biểu đạt thái độ của mình thôi.”

Cố Trí Viễn trầm tư chốc lát, sau khi biết rõ mọi chuyện thì đã không còn thấy lo lắng nữa.

Có Hạ Chi Tuyền ở bên cạnh, khẳng định trường học sẽ không thể làm gì được, vì thành tích học của Hạ Chi Tuyền quá tốt, cộng thêm cả gia thế của thằng bé nữa, mà một khi đã không xử phạt thằng bé thì nhà trường cũng sẽ không xử phạt Tư Úc.

Hạ Chi Tuyền khiến cho ông thật bất ngờ, lại dám đứng ra bảo vệ con gái mình như vậy, xem ra hai đứa rất thân nhau.

Cố Trí Viễn hỏi: “Bây giờ con đang ở đâu? đã về trường chưa?”

“Con về trường rồi ạ, đang chuẩn bị đi xem lại camera giám sát, điều tra xem ai là người đã vứt cái vòng.”

“Được rồi, con nhớ chú ý một chút, giải quyết xong chuyện thì đừng quên đi xin lỗi cô giáo.”

“Vâng, con biết rồi.”

nói chuyện điện thoại xong thì Hứa Giai Tuệ đi đến, cả hai cùng nhau ngồi xe rời đi.

Cố Trí Viễn kể lại sự việc cho vợ nghe, “không có việc gì lớn cả, nhà họ Hạ cũng để ý quan tâm rồi, em đừng lo.”

Hứa Giai Tuệ nói: “Vậy là Hạ Chi Tuyền vì bất bình thay cho Cố Tư Úc nên đã tỏ thái độ với cô giáo sao?”

Cố Trí Viễn gật đầu: “Con gái chúng ta ấy mà, học hành tuy không giỏi lắm, nhưng có một ưu điểm lớn là có quan hệ rất tốt với mọi người, ai cũng yêu quý nó cả.”

Hứa Giai Tuệ cũng đồng ý, năm cấp hai con gái bà có rất nhiều bạn, giờ mới đến trường mới mà đã lại kết bạn được với một hội rồi, bà kiều ngao nói: “Còn không phải bởi vì em dễ con khéo quá hay sao? Di truyền được tính tốt của em, ngoan ngoan lại đáng yêu, khiến cho ai gặp cũng thích.”

“Vâng vâng vâng, là do anh cưới được một người vợ tốt.” Cố Trí Viễn ôm vợ nói.

“Lần này tôi gặp hai vợ chồng bí thư Hạ rồi hỏi xem họ có rảnh không thì mời họ đi ăn một bữa, không rảnh thì bảo Tư Úc dẫn Hạ Chi Tuyền đi ăn cơm cùng vợ chồng mình.”

“Ừ, còn phải dặn thằng bé trông nom Tư Úc cẩn thận, không được để cho con gái yêu đương sớm, con gái mà yêu vào là học hành sa sút lắm.”

Bọn họ đều ở xa con gái, không quản lý được, cho nên có Hạ Chi Tuyền ở bên cạnh, bọn họ cũng yên tâm hơn.

Cố Tư Úc cúp máy, cùng các bạn tới phòng quản lý an ninh của trường.

Phó hiệu trưởng và chủ nhiệm lớp cũng đi cùng, may là có một góc máy có thể quan sát được vị trí cái thùng rác kia, nhân viên bắt đầu dò lại đoạn ghi hình của ngày hôm đó, cả bọn nghiêm túc theo dõi.

cô chủ nhiệm rất đau đầu với mấy học sinh này, nếu không phải bố của Lam Hiểu Thu là bạn học cũ của cô thì cô cũng sẽ không cần mất công mất sức như vậy.

Dựa vào sự tín nhiệm của cô với cách giáo dục của gia đình Lam Hiểu Thu thì cô cảm thấy em học sinh này không thể nào lại đi ăn trộm đồ của người ta được, thế nhưng con bé lại khóc lóc lời cả bố mẹ tới trường để hỏi chuyện, cho nên mọi chuyện càng khó giải quyết hơn, mấy học sinh kia người nào cũng là cậu ấm cô chiêu, đâu có dễ động vào.

Chuyện đã tới nước này, cô chỉ hi vọng việc lấy trộm và vứt cái vòng không có liên quan gì đến Lam Hiểu Thu hết, như vậy thì mới có thể nói chuyện tiếp được.

Nhưng thật đáng buồn là, trong khoảnh khắc Hạ Chi Tuyền cho dừng hình ảnh kia, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh Lam Hiểu Thu đứng ngay trước thùng rác rồi ném thứ gì đó vào trong.

Lam Hiểu Thu chắc cũng không thể ngờ là ở khu vực này có camera theo dõi...

Trịnh Bồi Bồi xắn tay áo lên, nổi giận đùng đùng nói: “Tôi đã nói chắc chắn có vấn đề mà, lần trước nó có nhờ Tư Úc một chuyện mà Tư Úc đã từ chối không giúp, thế là suýt cãi nhau to, với cái thái độ đầy mà nó không vứt đồ của Tư Úc thì mới là lạ đấy! Tôi cũng đâu có vô duyên vô cớ mà nghi ngờ nó chứ!”

cô chủ nhiệm... Vậy là cái lần Lam Hiểu Thu lên nói với mình chuyện Cố Tư Úc và Hạ Chi Tuyền yêu sớm cũng là có ý sao?

Hạ Chi Tuyền đứng thẳng người lại, nói với cô chủ nhiệm: “Lam Hiểu Thu lấy trộm đồ của bạn học, hơn nữa còn là món đồ có giá trị vượt quá ba ngàn tệ, tạo thành tội trộm cắp tài sản, có thể đi báo công an để truy cứu trách nhiệm hình sự rồi.”

“...” cô chủ nhiệm lặng người đi, “Đừng vội báo án, cô sẽ gọi em ấy đến đây để hỏi cho ra lẽ.”

không bao lâu sau, Lam Hiểu Thu và bố hấp tấp chạy tới, thấy camera giám sát thì sợ xanh cả mặt.

Lúc gọi điện đến cô chủ nhiệm đã nhắc nhở bố Lam Hiểu Thu là phải quan tâm đến thái độ của người bị mất trộm là Cố Tư Úc.

Thế là ông vội vàng đi tới trước mặt Cố Tư Úc, cúi người thật sâu với cô rồi nói: “Bác thay mặt con gái bác đến đây để xin lỗi cháu.”

nói xong ông lại nhìn cả nhóm một lượt, “Con bé Hiểu Thu ngày nào cũng học hành rất khổ cực, từ nhỏ đã bị quản lý nghiêm khắc, không hiểu sao lần này nó lại gây ra lỗi lầm lớn đến thế, quá đại đột, bác không thể tin nổi... Đúng là nó đã làm sai, nhưng bác tha thiết xin các cháu hãy tha cho nó lần này, đừng so đo tính toán với nó nữa có được không...”

Ông cúi người một lần nữa với cả nhóm, “Nó mới mười sáu tuổi, con đường phía trước còn rất dài, các bạn học xin hãy giơ cao đánh khẽ...”

Người đàn ông trung niên này ở ngoài xã hội cũng có thể coi là một nhân vật rất có uy tín, nhưng lại vì con gái mà ăn nói khép nép, giọng nói có phần nghẹn ngào.

Cố Tư Úc nghĩ tới bố mình, thành tích học của cô không tốt, vì không muốn cô bị thầy cô giáo tru nên đến dịp lễ tết bố cô đều niềm nở mang quà biếu đến cho các thầy cô, lúc cô gặp rắc rối cũng là bố cô ra mặt giúp cô giải quyết hết thầy...

Mũi cô cay cay, hít sâu một hơi rồi kéo ống tay áo Hạ Chi Tuyền, nói: “Thôi, mọi chuyện coi như xong rồi, không cần thiết phải báo công an đâu.”

Hạ Chi Tuyền hiểu ý cô, nhìn Lam Hiểu Thu vẫn đang đứng cạnh cửa không chịu đi vào, nói: “Bác có thấy là con gái bác vẫn còn nợ một lời xin lỗi không?”

“Đúng rồi đúng rồi, để bác bảo nó vào đây nhận lỗi với các cháu.” Bố Lam Hiểu Thu đáp.

Ông đi ra kéo con gái vào: “đi vào xin lỗi các bạn ngay!”

“Con không đi...” Giọng Lam Hiểu Thu khàn đặc nghẹn ngào, giằng co với bố.

“Bốp” một cái, tiếng bạt tai vang vọng trên hành lang, bố Lam Hiểu Thu lạnh lùng nói với con gái: “đã làm sai mà còn không dám chịu, trước thì luôn miệng nói là các bạn bắt nạt con, giờ người ta đã tra ra sự thật rồi, con còn có thể nói gì nữa đây?”

Lam Hiểu Thu ngồi bệt dưới đất, ôm mặt òa khóc.

Bố Lam kéo con gái dậy: “Đứng lên ngay! đi ra đây với bố!”

Ông kéo Lam Hiểu Thu ra xa, mọi người chỉ còn nghe thấy loáng thoáng tiếng nức nở của cô ta.

cô chủ nhiệm lòng rất nặng nề, thờ dài một cái: “Nhìn nó từ bé đến lớn, sao giờ lại thành ra như vậy chứ...”

một lát sau, Lam Hiểu Thu hai mắt đỏ hoe đi theo bố vào, vẫn nấc lên từng tiếng chứ chưa nín hẳn.

cô đi tới trước mặt Cố Tư Úc, cúi người nói: “Xin lỗi...Tôi không nên vút đồ của cậuđi...thật sự xin lỗi cậu...Mong cậu tha thứ cho tôi...” cô lại không nhận được mà bật khóc, vừa khóc vừa nói: “Tôi biết lỗi rồi, rất xin lỗi cậu...Xin cậu đừng đưa tôi tới đồn cảnh sát...Tôi xin lỗi...”

Cố Tư Úc lui về sau một bước, kéo ống tay áo Hạ Chi Tuyền, cô không thích đối mặt với tình huống này, lòng cực kì mâu thuẫn.

cô ấy nói lời xin lỗi cô, nhưng cô lại chẳng thấy thoải mái chút nào, vòng tay đã mất rồi, giờ cô còn phải ở đây nghe người ta khóc lóc xin lỗi...Thà rằng cô ấy đừng xuất hiện trước mặt cô còn hơn.

Hạ Chi Tuyền thấy được sự phiền toái và băn khoăn trong mắt cô, liền nắm tay cô kéo ra phía sau, nói: “nói xin lỗi cũng chỉ là việc cậu phải làm thôi, không thể bù đắp được tổn thương mà cậu đã gây ra cho cô ấy, không có chuyện bọn tôi sẽ tha thứ cho cậu đâu, nhưng mọi chuyện coi như kết thúc ở đây, Tư Úc đã không muốn báo công an thìthôi vậy.”

Hạ Chi Tuyền lại nói với cô chủ nhiệm: “Nếu đã không có sự can thiệp của cơ quan chức năng thì em mong rằng phía nhà trường sẽ có cách giải quyết thỏa đáng.”

“...” cô chủ nhiệm gật đầu, trong lòng không khỏi cảm thán, mới 16 tuổi mà đã chín chắn như vậy rồi, không biết sau này sẽ còn trở thành một người như thế nào nữa.

Ngày hôm sau, lãnh đạo nhà trường trao đổi ý kiến với mấy phụ huynh, ai cũng là người có địa vị cao nên thái độ cũng rất khoan dung độ lượng, không muốn làm to chuyện quá, cuối cùng thống nhất cách giải quyết là rút học bạ của Lam Hiểu Thu.

cô chủ nhiệm bổ nhiệm lớp phó lên làm lớp trưởng, cả lớp vẫn tỏ ra rất bình thường, không vì chuyện Lam Hiểu Thu bị đuổi học mà xảy ra tranh cãi.

Trong phòng ngủ bây giờ dư ra một chỗ trống, Từ Lâm chuyển sang phòng khác, nhường hai giường cho Hường Lê và Trương Hàn Dịch.

Chuyện qua được mấy hôm thì đến kì thi giữa kì.

Trải qua khóa huấn luyện địa ngục của Hạ Chi Tuyền, Cố Tư Úc hồi hộp xoa hai tay, chuẩn bị bước vào trận chiến.

Tên của các học sinh sẽ bị xáo trộn và chia ra những phòng thi khác nhau, Trịnh Bồi Bồi Lục Gia Diệp và Hạ Chi Tuyền thi cùng phòng, Tô Hàn với Chu Kiều cùng phòng, Trương Hàn Dịch và Hường Lê cũng cùng phòng, chỉ có Cố Tư Úc là một mình một phòng.

Sau khi phòng thi được công bố, Trịnh Bồi Bồi sung sướng vô cùng: “Tôi và học thần cùng phòng, tôi và học thần cùng phòng đó, oh yeah ~”

Hường Lê nhắc nhở bạn: “Học thần liệu có giúp cậu không?”

“Đây không phải là việc hiển nhiên phải làm sao! Tuy là mình với cậu ấy chỉ là thanh mai trúc mã trên danh nghĩa thôi, nhưng mình và anh Úc rất thân nhau mà, quan tâm đến bạn thân của vợ mình cũng là việc nên làm mà đúng không?”

Cố Tư Úc véo cô một cái: “Cậu đừng có nói lung tung.”

“Thôi được rồi, mình sửa lại đây, quan tâm đến bạn thân của em gái yêu quý là việc nên làm mà đúng không?”

Cố Tư Úc không thể làm gì được cô bạn này.

“Đề đề phòng thi cậu thuyết phục học thần giúp đỡ mình có được không anh Úc?”

Cố Tư Úc nghiêm túc nói: “Ý chí của học thần mạnh lắm, mình có xin cũng không được đâu.”

Trịnh Bồi Bồi không muốn kết quả thi quá thảm hại, lúc ấy chắc chắn là sẽ bị cảm rãkhông dứt cho xem, thế nên cô ấy quyết định sẽ hỏi thử Hạ Chi Tuyền xem thế nào.

Tan học, Trịnh Bồi Bồi hào phóng nói: “Mai thi rồi, tối nay đi đánh chén một bữa để lấy sức chiến đấu đi, chị Bồi Bồi mời!”

Lục Gia Diệp tích cực hưởng ứng: “Nhiệt liệt vỗ tay, chúng ta rất cần một Trịnh Bồi Bồi luôn luôn tích cực tổ chức hoạt động và hào phóng bỏ tiền bao bạn học như vậy!”

Vì muốn về nghỉ ngơi sớm, nên địa điểm ăn cơm là một quán lẩu ở gần trường học.

Cố Tư Úc lúc chán thịt trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ đến mấy phản ứng hóa học, trong bữa cơm rất ít nói.

Trịnh Bồi Bồi vỗ vai cô, nói: “Hãy nhìn gương mặt bình thân này đi, vừa nhìn đã biết là khí phách của học bá rồi, chỉ đang đợi đến mai để thi triển quyền cước thôi.

Cố Tư Úc bị bạn trêu, suýt nữa thì sặc.

Lục Gia Diệp nói: “Học thần đã kèm Tư Úc lâu như vậy rồi, không thể nào không có kết quả tốt được, năng lực nào, chúc cho má lúm nhò đạt được vị trí thứ hai nhé.”

Tô Hàn hỏi: “Sao lại thứ hai?”

Lục Gia Diệp: “Vị trí đầu bảng là của học thần trấn giữ rồi, nào có chuyện đồ đệ soán ngôi của sư phụ được đúng không?”

“Ai nói không thể?” Trịnh Bồi Bồi ôm vai Cố Tư Úc, “Cậu cố lên! Giành được hạng nhất để phá bỏ truyền thuyết của học thần đi!”

“Các cậu đừng đùa nữa...” Cố Tư Úc bây giờ chỉ muốn gủi đi hàng loạt các icon che mặt thôi.

Ăn xong, cả bọn cùng nhau đi bộ về trường.

Trịnh Bồi Bồi bước tới bên cạnh Hạ Chi Tuyền, chấp tay trước ngực nói nhỏ: “Ngày mai bọn mình thi cùng phòng, xin học thần hãy rủ lòng từ bi quan tâm đến tôi một chút được không?”

Lục Gia Diệp đứng bên cạnh cười nhạo: “Theo anh Lục đây học hành, muốn được mấy điểm thi sẽ được bấy nhiêu ngay.”

Trịnh Bồi Bồi mặc kệ cậu ta, tiếp tục nịnh nọt Hạ Chi Tuyền: “Xin cậu đấy xin cậu đấy, tôi cũng không cần điểm cao gì đâu, chỉ cần đừng xếp bét là được.”

Hạ Chi Tuyền thờ ơ: “Thi giữa kì không cần thiết phải chép bài.”

“...” Trịnh Bồi Bồi đành phải quay sang cầu cứu Cố Tư Úc.

Nào biết Cố Tư Úc còn lo lắng hơn cả cô, chẳng nói tiếng nào.

Trước khi đi ngủ, Cố Tư Úc nhận được tin nhắn của Hạ Chi Tuyền.

X: “Em ngủ chưa?”

Ý trên Mặt Chữ: “Em chưa.”

X: “Nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai đi thi đừng căng thẳng quá, kết quả chỉ mang tính khảo sát thôi, thi tốt hay không cũng không sao cả.”

Ý trên Mặt Chữ: “Vâng!”

X: “Ngủ ngon.”

Ý trên Mặt Chữ: “Ngủ ngon ~”

X: “~”

Cố Tư Úc che miệng cười trộm.

Hôm sau, Cố Tư Úc đến phòng thi sớm hơn 15 phút.

Vừa ngồi vào chỗ thi đằng sau có người gọi cô.

“Hi ~ Cố Tư Úc ~”

“Em gái chân dài ơi ~ Cậu với anh Lục của bọn tôi thi cùng phòng đấy ~”

“Hai người các cậu có duyên lắm đó ~”

Cố Tư Úc quay đầu nhìn, thấy mấy nam sinh đang cười cợt trêu chọc cô.

cô quay người lại, không để ý tới họ.

Tiếng chuông bắt đầu giờ thi vang lên, giám thị đi phát đề thi, lúc này Lục Minh mới ưỡn oải bước vào.

Các bạn học đều nháy mắt với cậu ta rồi chỉ vào chỗ Cố Tư Úc đang ngồi, Lục Minh thờ ơ nhìn theo, ánh mắt lập tức bị cố định về phía ấy.

“Bạn đi muộn kìa nhanh chóng ngồi vào chỗ đi.” cô giám thị thúc giục.

Vị trí của Lục Minh vừa vặn lại ở ngay sau lưng Cố Tư Úc, cậu ta cười híp mắt rồi ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Edit: Ngân Nhi

Sau khi phát đề thi, Cố Tư Úc điền họ tên rồi bắt đầu làm bài.

Môn thi đầu tiên là Ngữ Văn, dễ thở hơn Toán Lý Hóa nhiều, Cố Tư Úc tinh thần rất thoải mái, cúi đầu múa bút thành văn.

Nhưng mà tuy làm hết bài này đến bài khác, nhưng không có bài nào là cô tự tin tuyệt đối trăm phần trăm cả, cứ mơ mơ màng màng... Kể ra môn Ngữ Văn cũng không dễ xoi cho lắm!

Chả trách mà đề thi của trường Long Hưng luôn xuất hiện nhiều trên mạng như vậy. T-T

Cố Tư Úc đang chiến đấu với mấy bài thi, bỗng nhiên sau lưng bị người ta chọc hai cái.

Quay đầu lại liền trông thấy Lục Minh đang cười hi hi.

Tranh thủ lúc giám thị ra ngoài, cậu ta nói nhỏ: “Đẩy bài làm sang bên cạnh một tí cho tôi xem với.”

Tôi với cậu thân nhau lắm à? Sao tôi phải cho cậu quay cóp chứ?

Cố Tư Úc lạnh lùng quay người lại, không để ý tới cậu ta.

Lục Minh lại tiếp tục chọc lưng Cố Tư Úc, cô phiền không chịu nổi, rướn người áp bụng vào bàn để tránh xa cậu ta.

Nhưng cô còn chưa yên ổn được bao lâu thì Lục Minh lại bắt đầu đá vào ghế ngồi của cô.

Lục Minh đuổi cái chân dài ra, giẫm lên chân ghế của cô, cứ thế mà đá.

đã thế lúc giám thị ra đứng ở cửa nói chuyện với giám thị của phòng bên cạnh thì cậu ta lại càng thích thú trêu chọc cô hơn.

Cố Tư Úc bực kinh khủng, không thể chịu nổi phải quay xuống nói: “Đừng đá ghế nữa!!”

“Gọi tôi là anh trai đi, tôi sẽ không làm phiền cậu nữa.” Lục Minh cười nói.

Cậu ta không cần điểm, có quay cóp được hay không chẳng quan trọng, cậu ta chỉ muốn trêu Cố Tư Úc thôi.

Khó có dịp được ngồi cùng phòng học với cô, không quý trọng cơ hội này thì quả thật có lỗi với chính mình.

“Cậu phiền quá đấy!” Cố Tư Úc bực bội quát, xoay người lên tiếp tục làm bài.

“Em gái Tư Úc à, đừng hung dữ như vậy chứ, gọi một tiếng anh trai đâu có khó khăn gì, gọi một cái thì cả hai đều vui mà ~”

“...Gọi em gái cậu ý!” Cố Tư Úc gắt gỏng.

Lục Minh cười rộ lên, đáng vẻ thẹn quá hóa giận của cô thật sự rất đáng yêu, mặt cũng đỏ hết cả lên rồi.

Sau khi giám thị bước vào phòng, Cố Tư Úc lập tức gờ tay lên.

Thầy giáo hỏi: “Có chuyện gì?”

Cố Tư Úc: “Bạn ngồi đằng sau cứ đá ghế của em ạ, em không tập trung làm bài được.”

Thầy giáo nhìn Lục Minh, cảnh cáo: “không được làm ảnh hưởng đến các bạn khác.”

Lục Minh không đùa nữa, nghiêm túc ngồi nhìn lưng Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc sau khi yên ổn liền tranh thủ thời gian làm bài tiếp.

Tiếng chuông báo hết giờ vang lên, Cố Tư Úc đứng lúc viết xong chữ cuối cùng, nhệnhàng thở phào.

Thầy giáo thu bài, Lục Minh lại chọc lưng cô: “Làm bài tốt không em gái Tư Úc? Tôi vẫn luôn thầm hô Tư Úc cố lên trong lòng đấy nhé.”

“...” Cố Tư Úc trừng mắt lườm cậu ta rồi đi ra khỏi phòng thi.

Mấy người bạn cùng phòng thi nhìn cảnh này thì chỉ biết lắc đầu thổn thức: “anh Lục phong độ ngồi ngồi ngày nào đâu rồi, giờ lại ngồi ngắm vợ đến hóa đá thế.”

“Là vợ người khác mà...”

“nói bé thôi, đừng để cậu ấy nghe thấy, tình địch của người ta đó biết không?”

“Tôi thiết nghĩ cần gì cứ phải treo cổ trên ngọn cây Cố Tư Úc chứ, gái xinh còn nhiều mà.”

“Ai biết được, trước đây cậu ta đòi bạn gái mỗi tuần, giờ lại si tình đúng một người, đúng là thứ gì không có được sẽ mãi là thứ tốt nhất.”

Môn thi tiếp theo là Vật Lý, thời gian nghỉ ngơi giữa các môn thi là nửa tiếng.

Cố Tư Úc đi vệ sinh rồi chậm rãi quay về phòng thi.

Tâm trạng cô vốn đang khá căng thẳng, nhưng lúc nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc đang đứng ở hành lang kia, cô lại mau chóng chạy nhanh tới.

“Sao anh lại ở đây?” Cố Tư Úc đứng trước mặt Hạ Chi Tuyền, cười tươi hỏi.

“Qua thăm em một lát.” Hạ Chi Tuyền xách một túi giấy theo, cậu lấy một chai sữa chua ra, mở nắp rồi đưa cho cô, “Thi tốt không?”

“Cảm ơn anh Hạ!” Cố Tư Úc vui sướng nhận lấy chai sữa chua.

Hạ Chi Tuyền búng nhẹ lên trán cô, “Đừng gọi anh như thế.” Nghe cứ như là anh trai em gái vậy...

“Vậy phải gọi là gì? Hạ Chi Tuyền sao?” nói cả họ tên ra thì cô không quen, “Hay em gọi anh là học thần nhé, giống như mọi người thường gọi anh ý?”

Hạ Chi Tuyền: “Bọn Tô Hàn gọi anh là gì?”

Cố Tư Úc đáp: “A Tuyền.”

“Ừ.” Cậu cười nói, “Cứ gọi như thế đi.”

Cố Tư Úc: “...”

Cảm thấy hơi ngượng, cô liền cầm chai sữa chua lên uống một ngụm.

“Thi tốt không?” Cậu hỏi lại.

“Hơi khó, với cả...” Cố Tư Úc đưa mắt nhìn vào trong lớp, đúng lúc chạm mắt với Lục Minh.

cô vốn đang muốn kể chuyện lúc thi Văn nhưng lại thôi, hai cậu ấy đã từng xảy ra xung đột, không nên làm to chuyện thi hơn.

“Với cả cái gì?” Hạ Chi Tuyền vừa nói vừa liếc vào trong lớp, cũng đã nhìn thấy Lục Minh.

“Với cả em thật sự không ngờ là... Hình như em đã quá xem nhẹ môn Văn rồi, nên chuẩn bị bài không được tốt lắm, nhưng cũng may là không bị mắc ở bài nào, cái cần lo là môn Lý sắp sửa thi kia kia.”

“Ừ, em nhớ chú ý giữa vận tóc và gia tóc, đừng làm sai nữa nhé.”

“Vâng.” Cố Tư Úc ngượng ngừng gật đầu, đây là lỗi mà cô rất hay mắc phải.

Lúc hai người nói chuyện ở ngoài hành lang, các học sinh ngồi trong phòng thi cũng trông thấy.

Tiếng tăm của Hạ Chi Tuyền quá rộng rồi, không ai là không nhận ra, mấy nữ sinh bắt đầu ghé vào nhau thầm thì về cậu.

“Đúng là không thể tin nổi kia chính là học thần suốt 3 năm cấp 2 không tiếp xúc với con gái...”

*Ở TQ học cấp 2 trong 3 năm.

“Có chút thời gian nghỉ giữa giờ thôi mà cũng tranh thủ qua đây tìm Cố Tư Úc, lãng mạn quá đi.”

“thì ra học thần mà yêu vào thì cũng rất mãnh liệt, cả ngày đều muốn ở bên bạn gái...”

“Tuyệt đối đừng có mà ghen tỵ với Cố Tư Úc, cẩn thận lại phải chịu cái kết như Lam Hiểu Thu đấy...”

“...Bi kịch, đúng là bi kịch.”

Trước giờ thi mười phút, các học sinh vội vã quay lại phòng thi, Cố Tư Úc nói với Hạ Chi Tuyền: “anh mau về phòng thi đi, em cũng vào đây.”

“Ừ.” Hạ Chi Tuyền giờ tay ấn nhẹ đầu cô một cái rồi rời đi.

Lúc quay người, cậu còn không quên liếc mắt cảnh cáo Lục Minh.

“Hừ...” Lục Minh tỏ vẻ coi thường, trong lòng lại bùng lên lửa giận.

Cố Tư Úc còn tưởng là cô sẽ phải vượt qua một cuộc chiến tranh gian khổ lắm, nào ngờ đến lúc xem qua một lượt đề thi, cô lại cảm thấy khá nhẹ nhõm.

Mấy bài này đều là những dạng bài mà Hạ Chi Tuyền đã dạy kèm cho cô.

cô có phản kích động, lập tức vui đầu vào làm bài.

Lục Minh ngồi đằng sau lại dùng chiêu cũ là đá ghế cô, nhưng cô chẳng thèm quan tâm.

Phải nói là cô đang cực kì tập trung, cái cảm giác có thể làm liền một mạch các bài đúng là quá tuyệt vời, không giống như hồi xưa, cứ mỗi lần làm mấy bài Lý Hóa là cô thấy khổ sở như bị táo bón vậy.

Lục Minh thấy cô tập trung như vậy, không hề bị ảnh hưởng bởi cậu ta chút nào, cảm thấy mất cả hứng.

Cậu ta lười biếng gác chân lên, ở trong phòng thi cho tới khi hết giờ.

Dường như có một luồng gió vụt qua, một cục pin không biết từ đâu bay tới đập vào đùi Lục Minh, khiến cậu ta đau quá phải thu chân về, lập tức đưa mắt nhìn xung quanh.

Lúc nhìn về phía cửa sổ, gương mặt lạnh thấu xương của Hạ Chi Tuyền liền lọt vào tầm mắt.

...Mẹ nó!

Bây giờ vẫn chưa hết một nửa thời gian làm bài, thế mà mọi người đã phát hiện ra học thần Hạ Chi Tuyền đang đứng ngoài hành lang rồi.

Các học sinh lại bắt đầu xôn xao.

“Hạ Chi Tuyền ở bên ngoài kia...”, “Cậu ấy nộp bài sớm thế hả?”, “Học thần ngầu thật đấy.”

Cố Tư Úc nghe thế liền ngẩng đầu nhìn, Hạ Chi Tuyền đang đứng ở hành lang, hai tay đút túi quần, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào trong.

Ồ...Sao trông cậu có vẻ khó chịu thế nhỉ?

À mà không phải, sao mới đó mà cậu đã nộp bài rồi?!

Mặc dù cô làm bài rất thuận lợi, nhưng vẫn còn chưa bắt đầu làm đến bài nhiều điểm nhất đâu.

Thế là cô chẳng quan tâm tới biểu cảm của Hạ Chi Tuyền nữa, quay đầu tiếp tục làm bài.

Lần này nhất định phải đạt kết quả tốt!!!

Thầy giám thị là thầy giáo thuộc tổ hướng dẫn học sinh đi thi học sinh giỏi Toán nên biết Hạ Chi Tuyền, trông thấy cậu thì liền đi ra ngoài nói chuyện một chút.

“Em đã nộp bài rồi đấy à?”

“Vâng ạ.”

“Tới đây đợi bạn hả?”

“Vâng.”

Lại nói thêm vài câu với nhau thì tiếng điện thoại kêu, thầy giáo lấy ra xem rồi nói với Hạ Chi Tuyền: “Thầy có việc đột xuất, em trông thi giúp thầy được không?”

“Được ạ, dù sao em cũng phải đợi bạn mà.” Cậu cười nói.

“Thế em trông hộ thầy một lát nhé, chốc thầy quay lại.”

Thế là Hạ Chi Tuyền đi vào phòng thi thay cho thầy.

Cả bọn đồng loạt nhìn cậu, cậu chỉ hờ hững nói: “Thầy Trương có việc bận, tôi tạm thời trông giúp thầy ấy.”

Cố Tư Úc tròn mắt: “...”

Cậu giơ tay xem đồng hồ rồi nói với cả lớp: “Còn 40 phút nữa, tranh thủ làm đến bài nhiều điểm nhất được rồi đấy.”

“Chết mất...” Cố Tư Úc làm bầm, cúi đầu tiếp tục làm bài.

rõ ràng cũng là học sinh như nhau, thế mà cậu ấy lại được làm giám thị coi thi rồi, học thần đúng là không giống người phàm mà.

Cố Tư Úc vốn đang rất chuyên tâm làm bài, bỗng dừng lại cảm nhận được một áp lực khổng lồ đang ở phía sau.

Đại ca à, anh đi ra chỗ khác đi...Đừng đứng ở đây nữa, làm người ta mất tự nhiên quá.

Hạ Chi Tuyền đưa tay ra chỉ vào một chỗ trong bài làm của cô.

Cố Tư Úc ngẩng lên nhìn cậu, ánh mắt tỏ ra khó chịu, cái miệng nhỏ cũng hơi bĩu lên.

Lục Minh ngồi đằng sau nhìn hai người liếc mắt đưa tình, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Có Hạ Chi Tuyền ở đây, cậu ta không thể trêu Cố Tư Úc nữa rồi.

Cậu ta đứng dậy cầm bài thi bước lên bục giảng, ném thẳng lên bàn giáo viên.

Cố Tư Úc nghe thấy tiếng ồn thì ngẩng đầu lên nhìn, chưa nhìn được hai giây thì đã bị người nào đó ấn đầu xuống, còn cảnh cáo gõ mấy cái lên bàn cô nữa.

Bóng lưng rời đi của Lục Minh, chỉ giành cho những nữ sinh khác thương thức, còn Cố Tư Úc thì phải tiếp tục chôn đầu trong bài thi Lý.

Lúc thầy giám thị quay lại thì cũng sắp hết giờ làm bài rồi.

Hạ Chi Tuyền ngồi vào chỗ của Lục Minh cho đến lúc tiếng chuông báo vang lên.

Cả nhóm cùng nhau ngồi ăn trưa, lúc nghỉ trưa, Trịnh Bồi Bồi mặt như đưa đám nói: “Sao mà khó thế không biết...Đề gì mà kinh khủng vậy...Cả Văn cũng khó luôn...Đề thi của Long Hưng đúng là biến thái mà...”

Cố Tư Úc rất hiểu cho tâm trạng của Trịnh Bồi Bồi, gật đầu nói: “Đúng là khó thật.”

“thật không đấy? Cậu cũng thấy khó à?” Trịnh Bồi Bồi nhìn Cố Tư Úc như kiểu người đũa nhà gặp được đồng hương vậy, “Cậu không biết học thần biến thái thế nào đâu, mới bắt đầu tính giờ chưa được bao lâu thì đã nộp bài rồi, làm mình sợ muốn chết, còn tưởng đề dễ lắm chứ!”

“...” Sao mà cô lại không biết được, người ta làm xong sớm còn chạy đến phòng thi của cô, làm cô giật cả mình.

“Cậu ấy là học thần mà, người phàm như chúng ta không thể so sánh được đâu.” Cố Tư Úc an ủi bạn.

Trịnh Bồi Bồi ôm Cố Tư Úc, méo máo nói: “Chúng ta đều là người phàm...”

Buổi chiều lại thi tiếp hai môn Toán và Hóa.

Nhưng điều khiến cho Cố Tư Úc rất vui chính là, buổi chiều sẽ đổi phòng thi, cô sẽ không còn phải gặp Lục Minh nữa.

Đề thi thật sự khá khó, nhưng Cố Tư Úc làm bài cũng coi như thuận buồm xuôi gió, lúc nhìn đề cô mới thấy là Hạ Chi Tuyền soạn đề ôn thi cho cô quá chuẩn, mấy dạng bài trong đề cô đều đã làm qua rồi, cùng lắm thì là bình mới rượu cũ thôi.

Đây là lần đầu tiên trong đời, cô được trải nghiệm cái cảm giác cười tươi vui vẻ mà nộp bài thi Toán.

Tất nhiên là khi nói chuyện với các bạn cô vẫn tỏ ra rất khiêm tốn, mọi người kêu khó thì cô cũng kêu khó theo.

Buổi tối trước khi đi ngủ, cô nhận được tin nhắn wechat của Hạ Chi Tuyền.

X: “Đừng học muộn quá, nghỉ ngơi sớm đi nhé.”

Ý trên Mặt Chữ: “Vâng, em đi ngủ ngay đây.”

X: “Ngủ ngon.”

Ý trên Mặt Chữ: “Cảm ơn anh nhé [nhe răng cười] [nhe răng cười].”

Lúc nói chuyện với Hạ Chi Tuyền, cô mới không nhận được mà tỏ ra đặc ý.

Ý trên Mặt Chữ: “Em có linh cảm rằng mình sẽ đạt đến đỉnh cao đó!!”

X: “Thi tốt lắm à?”

Ý trên Mặt Chữ: “Danh sư xuất cao đồ* mà [đáng yêu].”

*Thầy giỏi sẽ đào tạo ra trò giỏi.

X: “Thế thầy giáo có được thưởng một nụ hôn không?”

Bạn đang đọc truyện Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Edit: Ngân Nhi

Ý trên Mặt Chữ: “...”

Ý trên Mặt Chữ: “anh ngủ ngon.”

Gõ xong, cô liền tắt điện thoại đi, mặt nóng bừng nhắm mắt ngủ.

Ngày thứ hai của kì thi.

Cố Tư Úc vẫn cảm thấy rất hài lòng, hết thảy kiến thức đều đã nắm trong lòng bàn tay.

Ngày thi thứ ba trừ tiếng anh ra thì là hai môn Sử Địa khá dễ, các học sinh đến hôm nay đều khá thoải mái, không còn căng thẳng lo lắng như hai hôm trước nữa.

Lúc phát đề thi anh, Cố Tư Úc sững sờ, lượng từ vựng lớn như vậy, đây là kì thi cấp sáu đấy à?

Kiến thức căn bản của cô khá yếu, bây giờ được làm cán sự môn anh của lớp nên không dám lơ là, đối với nội dung trong sách giáo khoa thì cô tiếp thu rất tốt, phát âm thi được Hạ Chi Tuyền dạy nên năng lực cũng đã khá lên nhiều, nhưng đối diện với bài thi này, cô vẫn phải cố gắng hết sức...

Cuối cùng Cố Tư Úc đã hoàn thành kì thi trong trạng thái vừa thả lỏng lại vừa hồi hộp như thế.

Tóm lại là cô vẫn rất hài lòng, cô nghĩ mình sẽ có khả năng nằm trong top 10.

Khác biệt hẳn với những lần thi trước, khi đó cô nhìn đề mà chẳng hiểu gì cả, cố mãi cũng không ra được kết quả, có muốn viết bừa cũng chẳng biết viết thế nào. Đến lần thi này cô có cảm giác như bay lên trời vậy, không có một bài nào bị cô bỏ trống hết.

Sau ngày thi cuối là đến Chủ Nhật, các học sinh sẽ có một ngày để nghỉ ngơi.

Bố mẹ của Cố Tư Úc đến thăm con gái, vốn muốn mời nhà họ Hạ đi ăn bữa cơm, nhưng tiếc là bố mẹ Hạ Chi Tuyền lại đi công tác rồi, chỉ còn một mình Hạ Chi Tuyền ở thành phố C, Cố Tư Úc liền dẫn cậu đến ăn cơm với bố mẹ mình.

Cố Trí Viễn mấy tháng rồi mới gặp lại Hạ Chi Tuyền, cảm thấy khí chất của cậu con trai này càng thêm xuất chúng, cực kì chừng mực.

Tuổi còn trẻ nhưng lại không tỏ ra hoạt bát năng động mà rất điềm đạm chín chắn, dù ở trong tình huống nào, đối mặt với ai thì vẫn không tỏ ra sợ hãi.

Tất nhiên tính cách này chắc chắn có liên quan tới gia đình, với gia thế ấy, từ nhỏ đã có chuyện gì mà cậu chưa từng trải qua đâu.

Trong bữa cơm, Cố Trí Viễn chân thành nói: “Chuyện lần trước may mà có cháu ở bên cạnh bảo vệ Tư Úc, con bé này lần đầu tiên đi học xa nhà, chưa quen với môi trường ở đây, tính cách lại vô tư quá, có khi đã gây sự với ai cũng không biết. Có cháu ở đây, chú với mẹ nó cũng yên tâm hơn nhiều.”

Hạ Chi Tuyền nói: “Bố mẹ cháu lúc nào cũng dặn cháu là phải chăm sóc cho Tư Úc thật tốt, với lại cháu thấy tính cách của Tư Úc rất tốt, chúng cháu ở trường là bạn thân, để ý quan tâm đến Tư Úc là chuyện nên làm ạ.”

Cố Tư Úc: “...”

...Bạn thân? Học thân à, anh nói được làm được đấy nhé, bọn mình chỉ làm bạn thân thôi nha?

Hứa Giai Tuệ cười hỏi: “Trong trường có đứa con trai nào để ý đến Tư Úc, làm ảnh hưởng đến việc học hành của nó không?”

Cố Tư Úc đờ luôn rồi...Bố mẹ cô gọi Hạ Chi Tuyền tới là muốn điều tra chuyện này đấy à?

Nét mặt của Hạ Chi Tuyền rất nghiêm túc, cậu đáp: “Có ạ.”

Cố Trí Viễn và Hứa Giai Tuệ đều giật mình, yên lặng chờ cậu nói tiếp.

“Có một tên vẫn luôn công khai tặng quà cho Tư Úc, còn trêu ghẹo em ấy nữa, dù Tư Úc đã từ chối rồi nhưng cậu ta vẫn chưa từ bỏ ý định ạ.”

“Ai vậy?” Cố Trí Viễn hỏi.

“Cậu ta tên là Lục Minh ạ.”

Cố Tư Úc: “...”

“Lục Minh?” Cố Trí Viễn thấy cái tên này nghe rất quen.

Cố Tư Úc nhắc bố: “Là con trai của chú Lục đó bố, lần trước đã đi ăn cùng nhà mình ý.”

Hứa Giai Tuệ đã nhớ ra: “Hai đứa còn cùng nhau đi xem phim đúng không? Thắng bé đó nhìn có vẻ ngoan ngoãn, không ngờ...”

Cố Trí Viễn nói: “Chuyện này bố sẽ nói lại với bố của thằng bé, sau này con không cần để ý đến nó nữa, nó còn bám theo con thì cứ gọi điện cho bố, bố sẽ đến tận trường để dạy dỗ nó một trận.”

Cố Tư Úc liếc nhìn Hạ Chi Tuyền, người này đúng là quá xấu xa mà.

Hứa Giai Tuệ hỏi: “Lần thi giữa kì này con thấy ổn không?”

Cố Tư Úc cười nói: “Con làm bài tốt lắm ạ, đề cũng khá dễ.”

“Giỏi lắm, không hổ là trường có tiếng trong nước, đến cả con cũng có tiến bộ rồi.”

Cố Tư Úc không hề bỏ quên công lao của Hạ Chi Tuyền, vội nói: “Cũng nhờ có anh Hứa đã dạy kèm con học đấy, anh ý soạn bài ôn tập cho con bám sát vào đề thi lắm.”

Hai vợ chồng nghe thế thì cười rất tươi, Hứa Giai Tuệ nói: “Thế thì con phải cảm ơn anh Hứa đấy nhé.”

Hạ Chi Tuyền chỉ cười mà không nói.

Bữa ăn kết thúc trong bầu không khí vui vẻ hòa thuận, ăn xong bố mẹ Cố Tư Úc lại đưa hai đứa trẻ đến trung tâm thương mại.

Thời tiết đang dần trở lạnh, họ mua thêm cho con gái mấy bộ quần áo mùa đông và đồ dùng sinh hoạt, đồng thời cũng mua luôn cho cả Hạ Chi Tuyền.

Vào cửa hàng quần áo nam, Hạ Chi Tuyền thấy hơi ngượng, nói: “không cần đâu ạ, cháu không thiếu quần áo.”

“Vào đi mà, em sẽ chọn đồ cho anh, đảm bảo mặc vào trông sẽ càng đẹp trai hơn.” Cố Tư Úc kéo cậu vào trong.

Hạ Chi Tuyền không chống cự lại được sự nhiệt tình của cô, cũng không muốn từ chối ý tốt của bố mẹ cô, cho nên đành đi vào.

Vào cửa hàng, Cố Trí Viễn ngồi ngay xuống ghế salon, Cố Tư Úc thì cùng với mẹ vui vẻ chọn đồ cho Hạ Chi Tuyền, ông ở bên cạnh nhận xét vài câu, không lại bị vợ con trách móc.

Hạ Chi Tuyền thật sự thấy không quen chút nào...

Quần áo của cậu đều là do cậu tự mua, hoặc do cấp dưới của bố cậu chuẩn bị cho, chứ cậu chưa từng cùng nhau đi dạo mua sắm với bố mẹ như bây giờ.

Ở bên gia đình của Cố Tư Úc, cậu mới biết thế nào là cảm giác đầm ấm hạnh phúc của một gia đình bình thường.

Hạ Chi Tuyền trầm nghĩ, có lẽ chỉ những người bố người mẹ như vậy mới có thể nuôi dạy nên một cô con gái xinh xắn đáng yêu đến thế, lại rất hay cười nữa.

Thủ hoạch được một đồng chiến lợi phẩm, bốn người lại đi dùng bữa tối, sau đó hai vợ chồng mới lưu luyến không rời đưa con gái về trường học.

Xuống xe, Hạ Chi Tuyền chủ động xách đồ.

Hai người chậm rãi bước đi trong sân trường, Cố Tư Úc cười nói: “anh đừng nên miễn cưỡng bản thân, nếu anh thấy mệt khi phải đi với bố mẹ em thì lần sau em đảm bảo sẽ không gọi anh tới nữa đâu.”

Hạ Chi Tuyền: “không đâu, anh rất muốn làm quen với việc này.”

“Tại sao phải làm quen?” Cố Tư Úc hỏi.

“Đó là bố mẹ vợ tương lai của anh, chẳng lẽ anh lại tránh né không chịu gặp sao?”

Cố Tư Úc dờ dẩn mấy giây, lúc hiểu ra thì mới xấu hổ quát: “anh tránh xa em ra, hồi trưa anh đã nói với bố mẹ em bọn mình là bạn thân còn gì! Đừng có mà lật lọng!”

“Thời điểm này nói là bạn thân thì phụ huynh mới dễ dàng chấp nhận.”

“...”

“Với cái bộ dạng như con chim cút này của em thì anh cũng có làm được gì đâu, chẳng khác gì bạn thân cả.” Giọng của cậu tỏ ra hơi hờn giận và buồn bã.

“...” Vậy là có ý gì? anh còn muốn làm cái gì nữa chứ?

Trong đầu cô không tự chủ được mà liên tưởng đến mấy phim thần tượng, nam chính ép nữ chính vào tường rồi hôn các kiểu... Hôn kiểu trao đổi nước miếng... Rồi thì hôn kiểu nóng bỏng...

Cố Tư Úc đỏ bừng mặt vì chính suy nghĩ của mình, cô đẩy Hạ Chi Tuyền ra xa: “Đồ lưu manh! không cho phép anh nghĩ linh tinh!”

Hạ Chi Tuyền: “...”

Cậu giữ bình tĩnh nói: “anh cũng không phải là thái giám, chẳng lẽ không được có chút suy nghĩ với bạn gái của mình hay sao?”

“...Em không thèm nghe anh nói nữa! Dù sao cũng không cho anh nghĩ!” Cố Tư Úc cầm đầu chạy đi.

Hạ Chi Tuyền yên lặng đi theo sau cô bạn gái nhỏ rất dễ xấu hổ của mình.

Ai bảo cậu lại gặp cô năm 16 tuổi chứ, chi đành phải chờ đợi thôi.

Ba ngày sau đã có kết quả kì thi giữa kì, bảng xếp hạng thành tích cũng được công bố luôn.

Cố Tư Úc tìm đập thành tích, hồi hộp vô cùng, Trịnh Bồi Bồi thì đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, thay vì kì vọng vào bản thân, không bằng kì vọng vào mấy người bạn học bá của mình còn hơn.

Bảng xếp hạng được phát tới tay, Cố Tư Úc nhìn từ người đứng thứ nhất xuống.

Hạ Chi Tuyền vẫn giữ vững phong độ, đứng thứ nhất của lớp và thứ nhất toàn khối luôn.

Nhìn sang điểm số của cậu... Đúng là non sông một dải gấm vóc, hơn một nửa số môn đều đạt điểm tuyệt đối.

Cố Tư Úc lại nhìn xuống vị trí thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Chu Kiều xếp thứ mười, thì ra cậu ấy cũng học rất giỏi.

Top 10 không có tên mình, chắc là trong top 15 nhỉ...

Cố Tư Úc lại tiếp tục nhìn xuống, xếp thứ 15 là Tô Hàn.

Cuối cùng, cô cũng nhìn thấy tên mình ở vị trí thứ 20.

Trịnh Bồi Bồi xếp thứ 35, Lục Gia Diệp là 36, cũng là vị trí nhứt nhĩ từ dưới lên.

Hết tiết học, Lục Gia Diệp nói với Trịnh Bồi Bồi, “Thấy tôi được chứ hả? Tôi làm đậm lót cho cậu đấy.”

Trịnh Bồi Bồi lườm cậu ta: “Cút đi! rõ ràng là thực lực của tôi hơn cậu.”

Lục Gia Diệp: “Là tôi nhường cho cậu đấy biết không hả?”

Hạ Chi Tuyền mặt không biểu cảm nói: “Cùng là gà với nhau thôi.”

Trịnh Bồi Bồi: “...”

Lục Gia Diệp: “...”

Trịnh Bồi Bồi bắt đầu công kích Hạ Chi Tuyền: “Tôi nói này, có phải cậu dạy sai phương pháp cho Tư Úc không thế? Tôi cứ nghĩ là ít nhất cậu ấy cũng ở trong top 3 cơ, sao lại tụt thứ 20 vậy?”

“Cậu nhìn đi, Tư Úc nhỏ thật đáng thương, từ khi cầm bảng xếp hạng thì chẳng nói năng gì, cứ đắm chìm trong nỗi bi thương không cách nào kiềm chế nổi.”

Trịnh Bồi Bồi nói xong, ánh mắt của mọi người đều quay sang nhìn Cố Tư Úc.

Cố Tư Úc ngơ ngác ngẩng đầu lên: “Gì vậy? Mình đang nhìn lại lỗi sai trong bài.”

“Bảo bối à, đừng buồn nhé, lần này thi không tốt thì vẫn còn lần sau mà.” Trịnh Bồi Bồi an ủi.

“Hả?” Cố Tư Úc ngây ra, “Sao mình lại phải buồn chứ?”

Trịnh Bồi Bồi: “...”

“Mình cực kì vui đó biết không?” Cố Tư Úc nở nụ cười, cái má lúm cũng hiện ra.

“Đây là lần đầu tiên điểm Toán của mình lên đến 100 điểm đó! Lý và Hóa cũng trên điểm trung bình!” Cố Tư Úc che miệng cười, nét mặt rất vui vẻ.

Học trong một trường hội tụ toàn học sinh giỏi này, điểm số của cô lại nằm ở tầm trung của khối, thế là quá tốt rồi!

cô cực kì nể nguyện, nếu không suy nghĩ thiếu cẩn thận ở một vài câu thì kết quả của cô có thể đã tốt hơn rồi.

Trịnh Bồi Bồi chặc lưỡi lắc đầu, sờ đầu cô nói: “Để thỏa mãn như thế là tốt.”

cô còn lo là Cố Tư Úc đang buồn rơi nước mắt cơ, cho nên cả tiết học đều không dám quay sang nói chuyện.

Hạ Chi Tuyền nhìn cô đang cười khúc khích, không tự chủ được mà cười theo.

Buổi chiều sau khi tan học, Hạ Chi Tuyền nói với Cố Tư Úc: “Buổi tối em cầm bài thi đến phòng tự học, anh sẽ giảng mấy lỗi sai cho em.”

Cố Tư Úc gật đầu lia lịa, trải qua lần thi này, cô càng thêm tin nhiệm cậu hơn, nếu đổi lại là một người có thực lực, được cậu bồi dưỡng như thế thì chắc chắn sẽ thi tốt hơn cô rất nhiều.

Ăn xong cơm tối, Cố Tư Úc vui vẻ cầm theo bài thi đi đến phòng tự học.

Trịnh Bồi Bồi nhìn bóng lưng cô, bắt đầu nghĩ lại mình, “Có phải mình cũng nên học tập Cố Tư Úc, coi học hành là một việc rất vui vẻ không?”

cô cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Tô Hàn: “[Khóc] [Khóc] [Khóc].”

Tô Hàn: “Sao vậy?”

Trịnh Bồi Bồi: “Mình thi tệ quá [tan nát cõi lòng] [tan nát cõi lòng].”

Tô Hàn: “không sao mà, điểm số đâu có quan trọng.”

Trịnh Bồi Bồi: “Mình cũng muốn nghiêm túc phấn đấu lắm, nhưng mình không có học thần phụ đạo cho...”

Tô Hàn: “Nếu cậu bằng lòng thì mình sẽ phụ đạo cho cậu, nhưng mà mình không được giỏi như A Tuyền đâu.”

Trịnh Bồi Bồi cười tươi, nhắn lại: “Mình bằng lòng! Học thần có giỏi hơn nữa thì cũng là của Tư Úc rồi, chẳng liên quan gì đến mình hết.”

Trong phòng tự học, Hạ Chi Tuyền phân tích lại một lượt các lỗi sai cho Cố Tư Úc, lỗi làm cầu thả chiếm một nửa, còn lại là do không nắm chắc kiến thức.”

Cố Tư Úc nhìn vào mấy lỗi sai, ngượng ngùng nói: “Đại ca, em có lỗi với công bồi dưỡng của anh rồi...”

“anh hiểu cái gốc của em, kết quả này đã là rất tốt rồi.”

Cố Tư Úc vui vẻ nói: “thật sao? anh cũng thấy được hả? Em đã nói với anh rồi đó, đây là lần đầu tiên em thi tốt thế này đây.”

Hạ Chi Tuyền nhìn đáng vẻ ngây ngô của cô, bỗng cảm thấy lời Trịnh Bồi Bồi nói rất đúng, dễ thỏa mãn là tốt.

Hai người rời khỏi phòng tự học, Hạ Chi Tuyền nói: “Em đi theo anh qua bên kia một lát.”

Cố Tư Úc đi theo Hạ Chi Tuyền đến vườn hoa, bốn bề vắng lặng, chỉ có ánh trăng rất sáng.

Cố Tư Úc có phần chột dạ nói: “không còn sớm nữa, bọn mình nên về phòng nghỉ ngơi thôi.”

Hạ Chi Tuyền bất lấy tay cô: “Có phải em quên mất chuyện gì rồi không?”

Cố Tư Úc: “...Chuyện gì?”

Nét mặt cậu thâm sâu, cô thì lòng dạ rối bời.

“Hôn anh một cái.” Ánh mắt của cậu ẩn chứa một chút ngượng ngùng, nói nhỏ.

“...không được! không được đâu!” Cố Tư Úc không chút do dự mà từ chối, lập tức hất tay cậu ra.

“Ồ.” Hạ Chi Tuyền hồ hững nói, “Qua cầu rút ván.”

“...”

“Thi xong là quyết nợ, em quên mất là còn có kì thi cuối kì nữa à?”

“...”

Cậu nhìn cô nói tiếp: “Hai năm rưỡi tiếp theo vẫn còn vô số các kì thi lớn nhỏ khác, cho đến tận lúc thi tốt nghiệp cơ.”

Cố Tư Úc sững sờ đứng im tại chỗ, Hạ Chi Tuyền dựa vào tường, chậm rãi nói: “Làm bạn trai em, rồi kiếm cả gia sư luôn, thế mà đến một cái hôn cũng không có, chi bằng...”

Cậu bỗng dừng lại một chút, cô hỏi: “Chi bằng cái gì?”

Cậu tiến lại gần cô, thẳng thừng kéo cô vào lòng: “Chi bằng cưỡng hôn em.”

“Aaaa --- Đừng mà ---!!!” Cố Tư Úc sợ hãi che mặt, như chim sợ nả thun.

Hạ Chi Tuyền buông lỏng tay ra, cười nói: “anh trêu em thôi, đi về nào.”

Cố Tư Úc ngẩng đầu lên, thấy nét mặt cậu có phần mất mát.

Nhưng một giây sau cậu đã xoay người rời đi ngay.

Cố Tư Úc đi bên cạnh cậu, hai người không ai nói câu nào, trong lòng cô như đang bị thứ gì đó gặm cắn, ánh mắt thất vọng của cậu mãi không biến mất khỏi tâm trí của cô được.

Dưới bóng cây chỉ có hai người họ, phía xa chính là kí túc xá.

Cố Tư Úc đột ngột dừng bước, chỉ tay ra phía xa bên cạnh, tỏ vẻ ngạc nhiên nói: “ành nhìn xem kia là cái gì?”

Hạ Chi Tuyền quay đầu nhìn.

Trong khoảnh khắc đó, có một đôi môi rất mềm hôn lên mặt cậu...

Hạ Chi Tuyền quay lại, thấy Cố Tư Úc mặt đỏ bừng, ánh mắt bối rối và ngượng ngùng.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Cố Tư Úc vội vàng cúi thấp đầu bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56

Edit: Ngân Nhi

Hạ Chi Tuyền sững sờ nhìn cô nhóc đã bỏ chạy kia.

trên mặt vẫn còn xúc cảm ấm áp mềm mại, cậu giơ tay lên sờ, miệng khẽ nhếch lên cười.

Môi thật mềm. . .Hệt như trong suy nghĩ của cậu.

...không biết nếu hôn lên nó thì sẽ thế nào nhỉ?

Hạ Chi Tuyền tha hồ tưởng tượng trong đầu, càng nghĩ càng thấy miệng đắng lưỡi khô.

Trở về phòng ngủ, cậu ngồi xuống ghế, cầm chai nước khoáng lên uống cạn sạch.

Trong đầu lại hiện ra ánh mắt ngượng ngùng và đôi môi hồng ửng át của cô, làm cậu lại phải uống thêm một chai nước nữa để giải khát.

Lục Gia Diệp tắm rửa xong bước ra, vừa lau tóc vừa nói với Hạ Chi Tuyền: “A Tuyền, ném cho tôi bộ quần áo, ở trên giường tôi ấy.”

Hạ Chi Tuyền không có phản ứng gì.

Cậu ta lại nói lại: “Mau lên, ném cho tôi.”

Lúc Lục Gia Diệp giận đùng đùng đi tới, Hạ Chi Tuyền mới ngẩng đầu lên, như vừa tỉnh dậy khỏi cơn mê, hỏi: “Cậu nói gì?”

“...” Lục Gia Diệp tự cầm lấy quần áo của mình, “Mộng du cái gì không biết nữa.”

Hạ Chi Tuyền chỉ cười không nói.

“...???” Lục Gia Diệp hoảng sợ nhìn cậu.

Nếu bình thường mà cậu ta trêu ghẹo Hạ Chi Tuyền như vậy thì nhất định là sẽ bị cậu ấy công kích ngược lại.

Nhưng bây giờ là tình huống gì thế này? Miệng hơi mỉm cười, tâm trạng có vẻ rất tốt, ánh mắt thì nhộn nhạo?

Hạ Chi Tuyền có một gương mặt rất đẹp trai, phối với biểu cảm lạnh lùng cao ngạo thì sẽ thể hiện ra một vẻ đẹp thanh cao, còn như bây giờ, cậu ấy nhìn như yêu nghiệt vậy, đẹp đến say lòng người.

Con gái mà nhìn thấy thì sẽ hét chói tai cho xem. . . Lục Gia Diệp nhìn mà cũng muốn hét lên đây này!

Đáng sợ quá đi! Lục Gia Diệp lùi về sau một bước, vội vàng lấy quần áo che cơ thể mình, nói: “Tôi là trai thẳng chân chính đây nhé, đừng có mà có ý đồ gì với tôi!”

Hạ Chi Tuyền thu lại nụ cười, lạnh lùng liếc cậu ta một cái rồi quay đi chỗ khác xem điện thoại.

Ác ma đã quay trở lại rồi, Lục Gia Diệp vô cùng yên tâm.

Lúc cả bọn đang chuẩn bị ngủ rồi thì Tô Hàn mới về.

Chu Kiều nói: “một mình cậu đi đâu thế? Lúc anh em chơi bóng rổ cũng không thấy đến.”

Lục Gia Diệp: “A Tuyền đi dạy thêm cho má lúm nhỏ, cậu cũng đi dạy thêm cho em gá nào đấy à?”

Tô Hàn đáp: “Tôi đi dạy Bồi Bồi học.”

“Cái gì? Bồi Bồi?” Lục Gia Diệp suất nửa thì lao xuống giường, “Có làm không đó? Trịnh Bồi Bồi mà cũng học thêm cơ à?”

Tô Hàn cười nói: “Đại khái là bị lây tính chăm chỉ của má lúm rồi, nói là muốn thay đổi bản thân, cố gắng học tập.”

Lục Gia Diệp không thoải mái chút nào: “...Gì chứ, làm thế mà được à, vốn vẫn đang lằm đẽm lót cho lớp mà, giờ cậu ấy muốn bỏ tôi mà đi sao?”

Tô Hàn phẩn khởi nói: “Bồi Bồi rất có năng khiếu, giảng một lần là hiểu ngay, chẳng qua bình thường không thích học thôi, nếu thật sự chăm chỉ thì thành tích nhất định sẽ lên.”

“không muốn nghe không muốn nghe, tôi không muốn ngheeee!!” Lục Gia Diệp bịt hai tai kêu ầm lên.

Cậu ta quay người cầm điện thoại, gửi tin nhắn cho Trịnh Bồi Bồi: “Vào game đi!”

Trịnh Bồi Bồi nhắn lại: “Tôi nay tôi học mệt quá, không muốn chơi.”

Lục Gia Diệp: “Mệt là đúng rồi! Ai bảo cậu đang yên đang lành lại muốn học thêm làm gì? Chơi game không thích hơn à?”

“Ngốc, tôi muốn vạch rõ giới hạn với cậu! Tôi sẽ học thật giỏi, ngày ngày tiến về phía trước.”

“Vào game đi mà, tôi mua cho cậu nhân vật mà cậu thích rồi này.”

“...Đừng có dụ dỗ tôi!”

“Đến đây đi Triệu Hoán Sư, ta ở hẻm núi chờ ngươi đến đó.”

Trịnh Bồi Bồi thật sự không chống cự lại được lời dụ dỗ, đến chỗ hẻm núi gặp Lục Gia Diệp.

Mấy người bạn đều làm việc riêng, Hạ Chi Tuyền thì lười biếng dựa vào ghế xem điện thoại.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà cậu lại đăng một câu hỏi lên diễn đàn: “Nếu cô gái chủ động hôn chàng trai thì có phải là cô gái thích chàng trai đó không?”

Bình luận 1: Con gái mà chủ động thì cũng phải chắc đến tám chín phần mười rồi, chúc mừng chủ thót nha ~

Bình luận 2: Cũng có thể là vì chàng trai ấy quá đẹp trai nên cô gái muốn trêu chọc.

Bình luận 3: Là thích rồi đó, chủ thót cổ lên, bên nhà gái người ta đã thể hiện rõ ràng như vậy rồi, giờ đến lượt cậu chủ động đấy.

Bình luận 4: Cái này còn phải xem xét tình huống cụ thể nữa, cũng có thể là hành động đó chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt cả...

Bình luận 5: ...

Hạ Chi Tuyền nhìn một lượt, trừ số ít các bình luận gây rối... Đúng vậy, ai mà nói cô gái không thích chàng trai thì đều được liệt vào danh sách gây rối, còn đại đa số đều trả lời là thích.

Mà phần đông câu trả lời ấy khiến cho cậu rất hài lòng.

Cố Tư Úc nằm trên giường, cứ nghĩ đến nụ hôn kia là cô lại đỏ mặt, càng nghĩ càng thấy ngượng, lẩn qua lẩn lại mãi mà vẫn không ngủ được.

Cho đến khi Hạ Chi Tuyền gửi tin nhắn cho cô.

X: “Tôi nay biểu hiện của em rất tốt, thật biết nghe lời.”

Cố Tư Úc gửi đi mấy biểu tượng cảm xúc: “[Im miệng] [Im miệng]”

X: “Lần sau hôn môi thì tốt hơn.”

Ý trên Mặt Chữ: “...Đừng có mơ mà mơ, anh nghĩ hay quá đấy.”

X: “Lòng vẫn nghĩ thì mộng vẫn còn.”

Ý trên Mặt Chữ: “[Đánh] [Đánh]”

X: “Tôi nay anh rất vui, em nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon.”

Ý trên Mặt Chữ: “Ngủ ngon ~”

X: “~”

Giờ truy bài đầu giờ sáng hôm sau, lúc Cố Tư Úc đến thì Hạ Chi Tuyền đã ngồi vào chỗ từ trước rồi.

Hai người nhìn nhau, cô cúi đầu, vội vàng ngồi xuống chỗ mình.

không thể nhìn thẳng vào Hạ Chi Tuyền được nữa rồi.

Các bạn học lần lượt đến đông đủ, tiếng lật sách vang lên không ngừng.

Cố Tư Úc mở sách tiếng anh ra đọc thuộc lòng bài khóa.

Học được một lát thì Trịnh Bồi Bồi đứng dậy, cô nghĩ là cô ấy đi lấy nước nên cũng không nghĩ gì.

Nhưng mà, sau đó người ngồi xuống bên cạnh cô lại là Hạ Chi Tuyền.

Cố Tư Úc sững sờ, mắt nhìn thẳng cậu một giây rồi vội vàng quay đầu lại, nhìn vào bài khóa mà nói: “Sao anh lại ngồi đây?”

“anh kèm em học.” Cậu thoải mái đáp.

Cố Tư Úc: “không cần, hôm nay em tự học.”

“Việc học phải kiên trì bền bỉ, không thể vì mới thi xong mà chảnh mắng.”

“...”

Hạ Chi Tuyền mở sách anh ra, Cố Tư Úc không còn cách nào, đành phải mở trang giống với cậu.

Sau khi đọc xong hai đoạn, Cố Tư Úc dần thoát khỏi trạng thái bí bách, vui đầu vào đọc chữ tiếng anh.

Đọc xong một bài khóa, Hạ Chi Tuyền còn bỏ thêm một câu chốt: “I miss you.”

“I...” Cố Tư Úc suýt thì đọc theo cậu, may mà cô đã kịp thời phanh lại.

cô giật dỗi nhìn cậu một cái, bên dưới mặt bàn, cậu đột ngột nắm lấy tay cô.

“...???” Cố Tư Úc gãy ra, bối rối nói nhỏ: “anh làm gì vậy, buông ra! đang ở trong lớp đây! cô giáo mà đi qua nhìn thấy thì sao!”

Hạ Chi Tuyền lật sách sang trang tiếp theo rồi đưa tay chống đầu, vẻ mặt thần nhiên nói: “Đừng có nghĩ linh tinh, ngồi học nghiêm túc đi.”

“...!!” Chết mất thôi, rõ ràng người làm chuyện xấu là anh mà, sao giờ lại ra cái vẻ học sinh giỏi như thế hả?

Cố Tư Úc không giằng được tay ra, nhưng đang ngồi trong lớp nên cũng không dám để lộ, nghẹn đỏ cả mặt, chỉ còn biết cúi đầu cầu xin: “Xin anh đó, buông ra đi mà... Làm vậy nguy hiểm lắm...”

Hạ Chi Tuyền trầm ngâm một lúc rồi nói: “Nếu tối nay em đồng ý lên sân thượng hôn anh một cái nữa thì anh mới buông.”

“...Em không muốn.”

“Vậy thì thôi.”

“Buông ra đi mà...”

“Nothing is left of it but memories and some houses far from the centre of the city...” Hạ Chi Tuyền lại tiếp tục ung dung ngồi học.

Cố Tư Úc: “...”

Sao anh lại bá đạo như vậy chứ? T-T

Cố Tư Úc luống cuống cực kì, lại sợ cô chủ nhiệm bắt ngờ đi qua nhìn vào cửa sổ rồi trông thấy cảnh này...

Chưa đầy ba phút sau, cô đã nói: “Em đồng ý được chưa, mau bỏ tay em ra...”

Tiếng đọc sách của Hạ Chi Tuyền dừng lại, cậu nhếch môi cười: “Được, anh sẽ chờ.”

Cuối cùng thì cậu cũng buông bàn tay nhỏ bé mềm mại kia ra, mặc dù không nở chút nào, nhưng lúc này cậu lại có phần chờ mong đến buổi tối hơn.

Cố Tư Úc thở hắt ra một hơi sau khi thoát ra khỏi tình huống nước sôi lửa bỏng.

Hết giờ truy bài, Cố Tư Úc cùng mấy cô bạn thân đi ăn sáng.

Tranh thủ lúc nhóm Hạ Chi Tuyền không ở đây, Cố Tư Úc nói với Trịnh Bồi Bồi: “Sau này giờ truy bài cậu đừng có đổi chỗ với học thần nữa nhé.”

Trịnh Bồi Bồi cười hi hi nói: “Trước đây không phải vẫn thường xuyên đổi chỗ đấy sao, hai cậu muốn ngồi cùng nhau để học bài mà.”

“Bây giờ không cần nữa, mình có thể tự học được rồi.”

Nhưng trong lòng cô lại nghĩ khác, đó là trước đây học thần văn là chính nhân quân tử, còn bây giờ thì càng ngày càng hư rồi...

“Đạt kết quả tốt là cậu quên luôn thầy giáo đấy à? Như thế không hay lắm đâu anh Úc ạ.” Trịnh Bồi Bồi trêu.

Trong đầu Cố Tư Úc hiện lên mấy cái icon che mặt: “Học phí của thầy giáo cao quá, mình không trả nổi.”

Ngày hôm nay Cố Tư Úc cực kì hi vọng thời gian trôi qua chậm một chút, nhưng tất nhiên là không được như mong muốn, chẳng mấy chốc mà đã đến tối rồi.

Trái ngược hẳn với Cố Tư Úc, Hạ Chi Tuyền lại cảm thấy hôm nay thời gian trôi rất rất chậm, chờ mãi mới đến tối.

Trước khi đi, Cố Tư Úc tắm rửa sạch sẽ rồi thay một bộ quần áo mới.

Tóc cũng đã gội, sau khi sấy khô còn mang theo một mùi hương nhẹ nhẹ.

cô đứng trước gương tự ngắm nghía lại mình.

Trịnh Bồi Bồi đã cầm theo sách vở chuẩn bị ra ngoài cũng phải bật cười với Cố Tư Úc: “Ái chà, tắm rửa thay quần áo, còn ngắm mình trong gương nữa, cậu đi học thêm hay là đi hẹn hò đấy?”

“...” Cố Tư Úc ngượng chín mặt, vội vàng tránh cái gương ra, ngồi xuống ghế thu dọn sách vở, “Mình chỉ nghĩ là nên tắm rửa sạch sẽ trước thôi, không nhớ đi học về muộn, mệt chết đi được mà còn phải tắm nữa.”

“Ừ ha, tắm rửa thơm tho ngồi bên cạnh học thần, khiến người ta muốn ngừng mà chẳng được.”

Cố Tư Úc thật sự không thể nói lại được cô bạn này, cô gục đầu xuống bàn, tuyệt vọng kêu gào: “...Trời ơi cậu mau đi đi! Đừng có ở đây móc mĩa mình nữa!”

“Chưa đi được, cậu đã nhắc nhở mình một điều quan trọng.” Trịnh Bồi Bồi để quyển sách xuống, cười tủm tỉm nói: “Mình cũng phải đi tắm rửa cho thơm tho mới được.”

“...”

Vậy nên, lúc Cố Tư Úc đi thì Trịnh Bồi Bồi vẫn đang tắm.

cô và Hạ Chi Tuyền gặp nhau ở bên ngoài tòa nhà tổng hợp.

Cậu vẫn mặc đồng phục, lại thấy Cố Tư Úc đã thay quần áo thì không khỏi nhìn cô mấy lần.

Cố Tư Úc giải thích: “Em tắm rửa trước để tối về đi ngủ luôn.”

cô mặc một cái áo lông mềm màu trắng, dưới là quần jean bó và đi giày cao cổ.

không rộng thùng thình như bộ đồng phục, chiếc quần bó đã tôn lên rõ đôi chân dài thẳng tắp của cô, chiếc áo lông khiến cô trở nên đáng yêu và nữ tính hơn nhiều, vừa ngây thơ lại vừa quyến rũ.

Hạ Chi Tuyền nhìn cô gái nhỏ đang thẹn thùng đứng dưới ánh đèn đường, sắc màu vàng cam ấm áp chiếu lên người cô, khiến người ta cảm thấy không chân thật.

Cậu phải cố gắng lắm mới có thể kiềm chế khao khát muốn ôm cô vào lòng.

“đi thôi.” Cố Tư Úc tiên phong đi trước.

Hạ Chi Tuyền đi theo nắm lấy tay cô.

Cố Tư Úc hát ra luôn: “không được, sẽ có người trông thấy đấy.”

cô đi về hướng phòng tự học, Hạ Chi Tuyền lại dừng bước nói: “Tối nay không đến phòng tự học, lên tầng thượng luôn đi.”

Cố Tư Úc sững sờ: “Nhưng ở trên đó không học được mà...”

Hạ Chi Tuyền: “Thỉnh thoảng nghỉ một hôm cũng có sao đâu.”

Đợi mãi cả một ngày, khó khăn lắm mới đến tối, làm gì có chuyện ngồi học chứ?

Học cái con khi ý!

Hạ Chi Tuyền quay người đi lên tầng.

Cố Tư Úc bối rối nhìn theo bóng lưng cậu, nhưng cũng đành phải đi theo.

Hạ Chi Tuyền nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, miệng khẽ mỉm cười.

Hai người đi lên tầng thượng.

Cậu dựa vào lan can, nhìn sao trên trời nói: “anh chuẩn bị xong rồi.”

“...” Trực tiếp như vậy sao?

Cố Tư Úc đứng cách xa mấy bước nhìn gò má cậu, càng nhìn càng căng thẳng.

“Em qua đây.” Hạ Chi Tuyền hai tay rút túi quần, bộ dạng rất lười nhác.

Cậu không hề nhìn cô mà vẫn nhìn bầu trời đêm, ánh mắt có phần chờ mong và ngại ngùng, có phần kích động mà cũng rất hưng phấn.

“...” Đợi mãi mà người kia vẫn chưa lại gần, tâm trạng đang sục sôi của Hạ Chi Tuyền cũng sắp bị gió thổi cho nguội bớt rồi.

Cậu quay sang nhìn Cố Tư Úc, ánh mắt rất nguy hiểm: “Em lại định quyết nợ đấy à?”

Cố Tư Úc: “...T-T.” thật sự không biết phải nói gì.

“Thế thì để anh đổi khách thành chủ cũng được.” Hạ Chi Tuyền đi về phía cô.

“Đừng đừng đừng, để em tới!” Cố Tư Úc vội vàng hô lên.

Hạ Chi Tuyền đứng lại đợi cô.

Cố Tư Úc lè mề đi tới trước mặt cậu, nói: “anh...anh nhắm mắt lại đi...”

Cậu nghe lời cô, nhắm mắt lại.

Cố Tư Úc lấy hết dũng khí, kiễng chân lên, ghé lại gần mặt cậu.

đang chuẩn bị hôn lên má Hạ Chi Tuyền thì cậu lại đột ngột mở mắt ra rồi quay đầu lại...

Hai người cứ như vậy mà môi chạm môi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Edit: Ngân Nhi

“...!!!” Cố Tư Úc trợn tròn mắt.

Môi hai người chạm nhau, cảm giác như có một luồng điện truyền từ môi rồi lan ra toàn thân vậy, khiến người cũng run bắn lên.

Đầu óc cô đơ ra mấy giây, như bị điện giật hổng luôn rồi.

Lúc hoàn hồn lại, cô lập tức lui về sau mấy bước, gờ tay che miệng, mãi mới nói được một câu: “...anh chơi ăn gian!”

Cái giọng lên án nghe yếu ớt vô cùng, không khác gì một con thỏ nhỏ đang sợ hãi.

Mặt Hạ Chi Tuyền nóng lên, may là trời tối nên mới không nhìn rõ.

Giọng cậu có hơi khàn đi, nói nhỏ: “Chẳng may thôi...”

Rồi lại nói tiếp: “Em hôn lại đi, coi như chưa có chuyện gì.”

“không...” Cố Tư Úc từ chối ngay.

“...” Hạ Chi Tuyền ngẩng đầu nhìn bầu trời sao, cảm giác nóng rực nơi hốc mắt cũng đã tản đi chút ít.

Cậu khẽ thở ra một hơi, một lần nữa nhìn Cố Tư Úc, như một con sói xám lớn đang dụ dỗ thỏ con.

“Nhưng em đã hôn vào má anh đâu.” Cậu chỉ vào má mình, “Chuyện vừa rồi là ngoài ý muốn, không tính.”

“Là tại anh ăn gian... không thêm đề ý đến anh nữa!” Cố Tư Úc quay lưng đi, hậm hực nói.

Hạ Chi Tuyền bước tới ôm lấy cô từ phía sau, khẽ nói nhỏ vào tai cô: “không đề ý đến anh nữa thật à?”

“Nào... anh buông em ra!” Cố Tư Úc giẫy dụa trong lòng cậu.

Hạ Chi Tuyền đứng phía sau cô, cậu nghiêng đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ửng hồng dưới ánh trăng, không nhìn được mà cúi xuống hôn lên má cô một cái.

“anh...”

không cho cô có cơ hội lên án tiếp, cậu lại tiếp tục hôn lên tai cô.

“Á...” Cố Tư Úc bị cậu đùa giỡn nên hai chân mềm nhũn ra, nếu không có cậu ôm thì chắc là không đứng vững nổi.

“Xin anh đấy... Đừng hôn nữa mà...” Nhột quá đi.

Giọng điệu cầu xin của người con gái yếu ớt như sắp khóc đến nơi, khiến Hạ Chi Tuyền nghe mà máu trong người sôi trào hừng hực.

Cảm xúc kích động bị đẩy lên cao, cậu lập tức buông cô ra, quay người đi xa mấy bước, giữ một khoảng cách với cô.

Cố Tư Úc ngồi xồm xuống đất, thở hổn hển.

Cảm giác này thật sự quá đáng sợ, như thể có thứ gì đó trong người muốn bộc phát ra vậy...

Hồi lâu sau Hạ Chi Tuyền mới bình thường trở lại, cậu nhìn lên trời, nói: “Lại đây, anh dạy em cách nhìn sao.”

“không nhìn, em muốn đi xuống” Cố Tư Úc cúi thấp đầu, nói lí nhí.

“anh đếm ngược năm giây, em không qua đây là anh sẽ qua đó bắt em lại đấy.” Hạ Chi Tuyền vừa nhìn sao vừa đếm, “Năm, bốn, ba, hai...”

“Đừng đếm nữa!” Cố Tư Úc vội vàng chạy tới nắm lấy ống tay áo cậu.

Hạ Chi Tuyền liếc nhìn cô, mỉm cười, giờ tay ôm lấy vai cô: “Ngoan lắm.”

“anh với em thuộc chòm sao Song Tử, rất dễ nhận biết trên bầu trời.” Hạ Chi Tuyền chỉ lên cao, “Em nhìn ngôi sao kia đi, đó chính là sao Castor thuộc chòm sao Song Tử, bằng mắt thường chúng ta chỉ thấy nó là một ngôi sao đơn độc, nhưng nếu nhìn qua kính viễn vọng thì ta sẽ thấy một ngôi sao nữa đi cùng với nó, ta gọi là sao đôi, ở gần nó cũng có một cặp sao đôi khác nữa.”

Cố Tư Úc mơ mơ màng màng nhìn theo, “Tại sao hai ngôi sao lại phải gần cùng với nhau vậy?”

Hạ Chi Tuyền nói: “Do ảnh hưởng của lực hấp dẫn.”

Cố Tư Úc: “...Lực hấp dẫn là thế nào ạ? Là lực tác dụng giữa các vật thể với nhau sao?”

Hạ Chi Tuyền đáp: “không phải, lực hấp dẫn là lực hút giữa mọi vật chất và có độ lớn tỷ lệ thuận với khối lượng của chúng, bản chất của nó là do sự uốn cong của không gian và thời gian bởi sự hiện diện của khối lượng, có liên quan đến áp suất vũ trụ, vận tốc vũ trụ, kích thước không gian, cường độ từ trường và cấu tạo của vật thể. Lực hấp dẫn là lực yếu nhất trong số các lực trong tự nhiên, nhưng có thể hoạt động ở khoảng cách xa và luôn thu hút...”*

*Nguồn tham khảo từ wikipedia T-T

Hạ Chi Tuyền nói, Cố Tư Úc đứng bên cạnh gật đầu, lúc cậu nói xong, cô tổng kết lại một câu xanh rờn: “Em nghe không hiểu lắm...”

“...” Hạ Chi Tuyền đổi sang một chủ đề gần gũi hơn, “Mùa đông hàng năm sẽ có mưa sao băng Song Tử, là tháng sau đấy.”

“Ồi, mưa sao băng á!! Ở trường có thể trông thấy không?” Cố Tư Úc hai mắt sáng rực.

“Có thể, nhưng phải là ngày trời quang mới được, phải xem tình hình thời tiết đã.”

“Vâng.” Cố Tư Úc gật đầu.

Hạ Chi Tuyền nhìn đáng vẻ thích thú xen lẫn chờ mong của cô, tay vòng qua vai nhẹ nhàng nắm tai cô, nói nhỏ: “Lúc đây anh sẽ dẫn em đi xem mưa sao băng nhé, được không?”

“Được ạ!” Cố Tư Úc không chút do dự mà gật đầu.

“Vậy có phải em nên hoàn thành lời hứa tối nay của mình trước không?”

“...”

Dù sao cũng trốn không thoát, Cố Tư Úc lại nghiêng đầu hôn nhanh lên má cậu một cái.

Cậu lại quay người giờ bên má kia về phía cô, cười nói: “không được thiên vị bên nào hết.”

“...”

“một cái cũng là hôn, hai cái cũng vẫn là hôn thôi mà.” Hai tay cậu đặt trên tường rào xanh, bình tĩnh chờ đợi.

“...” Cố Tư Úc đành thỏa hiệp, lại nhón chân lên hôn cậu cái nữa.

Hạ Chi Tuyền quay đầu nhìn cô, cô vội vàng tỏ rõ lập trường: “không hôn nữa! anh nói gì cũng vô dụng thôi! Đánh chết em cũng không hôn!”

Cậu nhếch môi cười, trông vừa đẹp trai vừa đáng ghét, bước lại gần cô nói: “Hôm nay thế là đủ rồi.”

“Đồ lưu manh!” Cố Tư Úc cách cậu xa mấy bước, không dám nhìn vào gương mặt đẹp trai kia.

Hai người lại đứng trên đó một lúc nữa, Hạ Chi Tuyền nhìn đồng hồ, đã sắp mười giờ tối rồi.

...Thời gian sao lại trôi nhanh như thế chứ? Còn nhanh hơn cả lúc ngồi học nữa.

Cậu không muốn để Cố Tư Úc đi ngủ muộn, nên nắm tay cô nói: “đi thôi, nên về phòng ngủ rồi.”

Hai người xuống lầu, Cố Tư Úc nhớ lại hành động mạo hiểm sáng nay, nói: “Về sau khi ngồi trong lớp anh đừng nắm tay em nữa.”

“Làm sao?” Cậu tỏ ra rất thờ ơ.

Cố Tư Úc nóng nảy: “Đột trước cô chủ nhiệm còn gọi em lên văn phòng để nói chuyện, hỏi có phải em và anh có gì đó không... Em không muốn bị cô giáo hỏi chuyện này nữa đâu!”

Khi đó cô còn đáp trả lại một cách rất hùng hồn và đầy lý lẽ, bây giờ mà lại bị bắt quả tang thì cô biết làm thế nào đây.

Bây giờ Hạ Chi Tuyền mới biết là chủ nhiệm lớp đã từng gặp riêng cô, chẳng trách mà cô lại nhạy cảm như vậy...

“Tóm lại là em đang yêu cầu anh làm bạn trai trong bóng tối của em đấy à?” Cậu hỏi đúng vào ý chính.

“...” Cũng gần như vậy, chỉ có điều sao nghe cái từ bạn trai trong bóng tối nó cứ kì kì thế nào ấy.

“Được thôi, anh nghe lời em” Hạ Chi Tuyền bình thản nói.

Cậu cũng biết tầm quan trọng của việc này, nếu làm lớn chuyện lên thì cô sẽ vạch rõ giới hạn với cậu, vậy thì phiền lắm. Với lại công khai tình cảm quá sớm cũng không phải là ý hay, cậu biết rõ là bố mẹ cô không muốn cô yêu đương sớm.

“Nhưng mà...” Cậu lại nói tiếp.

“Nhưng mà gì?” cô hỏi.

“Dù có là bạn trai trong bóng tối thì cũng vẫn là bạn trai.” Cậu nhấn mạnh.

“...”

“Phải không?”

“...Ừm”

“anh là gì của em?” Cậu lại hỏi.

“Aiya...”

“nói mau.” Cậu véo nhẹ lòng bàn tay cô, không chịu nói bây giờ rồi nhớ về sau lại lật lọng không chịu thừa nhận thì sao?

Cố Tư Úc chẳng khác nào cười trên lưng cọp, cô nói lí nhí như muỗi kêu: “...Bạn trai.”

cô thật sự chẳng hiểu ra làm sao nữa, Hạ Chi Tuyền cứ thế từng bước từng bước... Trở thành bạn trai của cô rồi sao?

“Ừm.” Hạ Chi Tuyền cười.

Lùi một bước cũng có cái hay, lấy lui làm tiến, cuối cùng cũng được chính thức ngồi vào vị trí bạn trai của cô rồi.

Ban đêm, Cố Tư Úc đang nằm trên giường thì nhận được tin nhắn thoại của Hạ Chi Tuyền.

Cậu nói rất khẽ: “*Bạn gái anh ngủ ngon.*”

Mặt Cố Tư Úc nóng bừng, một lúc sau mới nhấn lại.

Ý trên Mặt Chữ: “*Em ngủ đây, anh ngủ ngon.*”

X: “.”

Trịnh Bồi Bồi ngồi ở giường bên cạnh, vẫn còn đang chơi game.

Cố Tư Úc trở mình, nhắc nhở cô bạn: “Ngủ đi thôi, không sáng mai lại không dậy được.”

Trịnh Bồi Bồi thở dài một cái, nói: “Minh cũng muốn ngủ lắm chứ, nhưng tên nhãi ranh Lục Gia Diệp cứ bắt mình chơi ý, lại còn hứa hẹn với mấy đứa khác nữa, mình mà không chơi cùng thì sẽ thua. Vì vinh quang của toàn đội, mình đành phải liều mạng thôi.”

Cố Tư Úc nói: “Lục Gia Diệp có vẻ rất thích chơi game với cậu nhỉ.”

“...” Trịnh Bồi Bồi giật mình, vội nói: “Cũng phải thôi, kỹ thuật của mình tốt mà, có thể giúp đỡ cậu ta.”

“Phải rồi, cuối tuần sau là sinh nhật Lục Gia Diệp, cậu ấy nói là sẽ tổ chức party, cuối tuần này bọn mình ra ngoài mua quà cho cậu ấy nhé?”

“Ừ nhỉ... Thế chủ nhật đi mua nhé.” Trịnh Bồi Bồi lại quay sang hỏi Hường Lê và Trương Hàn Dịch: “Hai cậu có đi không?”

Hường Lê hơi ngượng ngùng nói: “Bọn mình tặng quà có được không? Nhờ cậu ấy không thích thì sao?”

“Có cái rắm, có người tặng quà cậu ta lại chả vui chết đi được ý, với lại hai cậu cũng đã cùng cả nhóm đi núi Nga Mi rồi, cậu ta cũng đã mời hai cậu đến tham gia tiệc sinh nhật, chẳng lẽ lại không tặng quà sao?”

Trương Hàn Dịch nói: “Vậy chủ nhật bọn mình cùng nhau đi dạo phố đi.”

Đến chủ nhật, bốn cô gái cùng nhau ra ngoài chơi, cả nhóm đều bàn luận xem nên tặng Lục Gia Diệp cái gì.

Trịnh Bồi Bồi nói: “Cậu ta đã tiêu không ít tiền cho mình trong game rồi, mình sẽ tặng cậu ta một cái đồng hồ thể thao.”

Cố Tư Úc dờ khóc dờ cười: “Món quà đắt tiền như thế, mình không kham nổi...”

Trịnh Bồi Bồi: “Thế nào cũng được mà, tấm lòng là chính.”

“Vậy thì mình sẽ mua cho cậu ấy một đôi giày thể thao.” Cố Tư Úc đột nhiên nghĩ ra.

Hường Lê: “Mình sẽ mua balo thể thao.”

Trương Hàn Dịch: “Mình mua một bộ đồ thể thao.”

“Được đó!” Trịnh Bồi Bồi vỗ tay, “Quyết định vậy đi, bọn mình đi chọn đồ thôi.”

Cố Tư Úc nói: “Để mình hỏi size giày của cậu ấy đã.”

Trịnh Bồi Bồi: “Đừng hỏi thẳng cậu ta, thế thì còn gì bất ngờ nữa.”

“Thế mình hỏi học thần vậy.”

Cố Tư Úc đi ra một chỗ gọi điện cho Hạ Chi Tuyền.

“Alo?” Giọng cậu hơi khàn.

...Chẳng lẽ vẫn đang ngủ nướng sao?

“Em có một chuyện muốn hỏi anh, size giày của Lục Gia Diệp là bao nhiêu?”

Hạ Chi Tuyền yên lặng một lúc rồi hỏi ngược lại cô: “Có phải em hỏi nhầm người rồi không đấy?”

“Ồ? anh không biết à?” Cố Tư Úc kinh ngạc.

Hạ Chi Tuyền: “không phải em nên hỏi là size giày của bạn trai em là bao nhiêu hay sao?”

“...” Cố Tư Úc xấu hổ quát khê: “anh đừng đùa nữa, sắp sinh nhật cậu ấy rồi, bọn em đang đi mua quà tặng cậu ấy, em định sẽ mua cho cậu ấy đôi giày.”

“À...”

“anh có biết cậu ấy đi size bao nhiêu không?” Cố Tư Úc lại hỏi.

“Em không cần tặng quà cũng được.”

“không được, đều là bạn thân mà, có thể nào thì cũng phải tỏ chút thành ý chứ.”

“Ừm, anh đi size số 41.”

“Em hỏi Lục Gia Diệp cơ mà...” Cố Tư Úc choáng váng.

“Cứ mua size 41 đi, nó không đi vừa thì để anh đi.”

“...”

Thế là quà sinh nhật của Lục Gia Diệp đã bị người anh em tốt của cậu ta quyết định như vậy đấy.

Cố Tư Úc là người tặng quà, cô tỏ ra khá rầu rĩ, nói với mấy cô bạn: “Học thần không biết size giày của Lục Gia Diệp, mà size giày của học thần là 41.”

Trịnh Bồi Bồi nói: “Thế thì mua size 41 đi, hai người đó cũng cao sần sần nhau, chắc số đo cũng không chênh lệch nhiều đâu.”

Trương Hân Dịch: “Lần trước đi du lịch hình như còn thấy hai cậu ấy đổi giày cho nhau mà...”

Cố Tư Úc nghe lời cả nhóm, mua một đôi giày thể thao size 41.

Vốn chỉ dự tính mua quà trong khoảng 1000 tệ, kết quả lại thành ra 1500 tệ, Cố Tư Úc thầm nghĩ cô lại phải mất dày nhờ bố ủng hộ rồi. Lục Gia Diệp là con nhà giàu, mua mấy đôi giày chất lượng kém thì người ta sẽ không thích đi, thế thì món quà cũng trở nên không có ý nghĩa nữa rồi.

Lúc đi dạo một vòng, cô có đi ngang qua cửa hàng Pandora, nhìn thấy chiếc vòng tay giống với chiếc mà Hạ Chi Tuyền đã tặng cho cô...

cô sững người, ngẩn ngơ đứng nhìn, không nổi rời đi.

Trịnh Bồi Bồi đi đến nói với cô: “Cố nhìn đi, đừng có mua, tự mình mua thì sẽ không có cảm giác như ban đầu đâu, chờ học thần mua cho cậu cái khác đi.”

“Như vậy không hay lắm đâu, tự mình làm mất rồi còn muốn cậu ấy mua lại cái khác nữa...”

“Có gì mà không hay, học thần có tiền mà, không lãng phí chút nào cả!” Trịnh Bồi Bồi kéo tay Cố Tư Úc lôi đi, “Thôi mà! Nếu thật sự không nhận được thì cậu đi nói với học thần đi, bảo cậu ấy mau mau mua lại cho cậu cái khác.”

“...” Sao cô có thể không biết xấu hổ mà làm như vậy chứ.

Mấy cô gái ra ngoài dạo phố, nói là mua quà cho Lục Gia Diệp, cuối cùng không chỉ có quà mà cả bọn còn mua thêm cả đồng thứ đồ linh tinh khác, lượn phố cả ngày, ăn xong bữa tối rồi mới vui vẻ về trường.

trên đường về, Trịnh Bồi Bồi thở dài: “Sau này mà mình kiếm được một ông chồng giàu có thì sẽ không phải tiếc tiền mua sắm nữa rồi!”

Hương Lê nhanh miệng nói: “Thế thì cậu mau trối Lục Gia Diệp lại đi, bố cậu ấy Lục Lâm Thành là người nằm trong bảng xếp hạng những người giàu có nhất đây.”

Trương Hân Dịch cười nói: “Đúng đó, Lục Gia Diệp là phú nhị đại chân chính, về độ giàu có thì có ai so được với nhà cậu ấy chứ.”

Trịnh Bồi Bồi trợn mắt nói: “Oẹ ọe ọe, mình còn lâu mới thêm yêu tên ngốc đó!”

Cố Tư Úc cũng cười nói theo: “Lục Gia Diệp được mà, mình thấy cậu ấy tốt lắm, cậu có đánh có mắng cậu ấy thế nào thì cậu ấy cũng không bao giờ tức giận, hai cậu ngày nào cũng chơi game cùng nhau nữa còn gì!”

Trịnh Bồi Bồi: “Mình đánh cậu ta là vì cậu ta trêu mình trước được chưa? Cậu có thấy mình đánh Tô Hàn bao giờ chưa hả?”

Cố Tư Úc lại bình luận: “Tô Hàn là mỹ nam ẩm áp dịu dàng, làm cho người ta thoải mái như được tắm gió xuân, còn Lục Gia Diệp là ánh mặt trời của ngày hè, năng động nhiệt huyết, tích cực sôi nổi, cả hai cậu ấy đều được cả.” (Editor: Học thần nghe được là xác định nha anh Úc)

Trịnh Bồi Bồi: “Tô Hàn vẫn tốt hơn, dạo này cậu ấy còn kèm mình học thêm nữa.”

Cố Tư Úc gật đầu: “Ừm, vậy là cậu thích Tô Hàn hơn rồi.”

Trịnh Bồi Bồi như con mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức xù lông nói: “Gì mà thích với không thích chứ, mới lớp mười thôi mà, chỉ là tình bạn trong sáng thôi!”

“Ồ...” Hương Lê gật đầu, “Chúng ta có một cặp anh em trong sáng là học thần và Tư Úc rồi, giờ lại có thêm một cặp bạn bè trong sáng nữa là Bồi Bồi và Tô Hàn.”

Trương Hàn Dịch không nhịn được cười.

Cố Tư Úc vốn đang rất vô tư trêu chọc Trịnh Bồi Bồi, nghe thế cũng thấy xấu hổ, vội nói: “Cậu đừng có mà kéo theo người vô tội vào!”

Mấy cô gái vừa về trường chưa được bao lâu thì Cố Tư Úc nhận được điện thoại của Hạ Chi Tuyền.

“anh đang ở dưới nhà, em xuống đây đi.”

“Ồ? anh không về nhà sao?”

“anh về trường sớm, em mau xuống đi.”

“Vâng.”

Cố Tư Úc lại xuống nhà, thấy Hạ Chi Tuyền đang đứng dưới bóng cây thì chạy nhanh tới.

“Mua được giày rồi à?” Hạ Chi Tuyền hỏi

Cố Tư Úc gật đầu.

“Giày như thế nào, cho anh xem được không?”

Cố Tư Úc mở ảnh chụp ra cho cậu xem.

Hạ Chi Tuyền gật đầu: “Đẹp lắm, anh rất thích.”

“...” Đại ca à, đây không phải quà em mua cho anh đâu nhé!

“Bọn mình ra công viên trong trường đi dạo chút đi.” Hạ Chi Tuyền nói, dưới kí túc xá người đến người đi đông quá, không thoải mái lắm.

Cố Tư Úc có phần chần chừ, cậu nói: “không muốn đi với anh à?”

cô nhìn ra vẻ thất vọng trên gương mặt đẹp trai của cậu, lập tức đồng ý: “Em đi chứ.”

Hai người chậm rãi bước đi trong sân trường.

Tới một chỗ không người, Hạ Chi Tuyền mới nắm tay Cố Tư Úc.

Xúc cảm lạnh như băng khiến cậu phải nhú mày trách: “Em phải nhớ mặc thêm áo vào.”

Cậu dẫn cô tới một nơi yên tĩnh, nói: “Hôm nay anh cũng ra ngoài một chuyến để mua ít đồ.”

Cố Tư Úc: “anh cũng đi mua quà cho Lục Gia Diệp à?”

“Quà của nó không cần thiết phải ra ngoài mua.”

Cậu lấy ra một cái hộp nhỏ đựng trong túi giấy rồi mở ra.

Cố Tư Úc nhìn thấy cái vòng tay giống y như đúc cái vòng mà cô đã đánh mất, còn có luôn cả hạt charm kỉ niệm lần đi du lịch nữa.

Hai mắt cô sáng lên, không nhịn được mà cười rất tươi.

Hạ Chi Tuyền nói: “Đưa tay đây.”

cô ngoan ngoãn làm theo.

Cậu đeo vòng cho cô, nói: “Nếu còn đánh mất thì cũng đừng buồn, anh sẽ lại mua cho em cái mới.”

“sẽ không có lần thứ hai đâu!” Cố Tư Úc phản bác, “Em nhất định sẽ không làm mất nó nữa!”

Hồi chiều cô còn đứng trong trung tâm thương mại nhìn cái vòng đến chảy nước miếng, lòng ngứa ngáy cứ muốn đi vào mua, nào ngờ buổi tối đã được đeo nó rồi, cái cảm giác thỏa lòng mong ước này khiến cô cười không dứt được.

Hạ Chi Tuyền nhìn hai cái lúm đồng tiền nhỏ kia, trong lòng cảm thấy cực kì thỏa mãn.

Cậu giơ tay lên chọc nhẹ vào cái lúm đồng tiền của cô.

Cố Tư Úc ngơ ngác nhìn cậu: “anh làm gì đó?”

“Em cười trông xinh lắm.” Cậu cười nói, ánh mắt nhìn cô vô cùng dịu dàng.

“...” Cố Tư Úc xấu hổ rũ mắt xuống.

- - -

không bàn về độ hường phấn của đôi trẻ nữa, mị chỉ tò mò về số phận của đôi giày thôi)) Học thần sao đã coi như đôi giày đó là của mình rồi vậy))

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Edit: Ngân Nhi

Lúc Cố Tư Úc trở về phòng, Trịnh Bồi Bồi mới liếc mắt đã phát hiện ra cái vòng tay mới trên cổ tay cô.

“Ủầy, vừa rồi học thần gọi cậu xuống là để đưa vòng cho cậu đấy à?”

“Ừ.” Cố Tư Úc ngượng ngùng gật đầu.

“Học thần ghê thật, mình đã nói là cậu ấy sẽ mua mà.” Trịnh Bồi Bồi đắc ý nói, “May mà lúc chiều mình can cậu lại đấy nhé.”

“Mình cũng không ngờ...”

“Hôm nay chủ nhật, cậu ấy tranh thủ ra ngoài mua vòng mới cho cậu luôn, chắc, có tâm quá.”

Cố Tư Úc không biết nói gì, chỉ mỉm cười.

Nụ cười ngọt ngào này khiến Trịnh Bồi Bồi có cảm giác như đang ngậm kẹo vậy.

“Chả trách mà học thần lại chiều cậu thế, cái bộ dạng vừa xinh đẹp vừa ngọt ngào này của cậu ấy mà, mình mà là con trai thì chắc chắn là không chống cự lại nổi rồi, sẵn lòng hái trắng trên trời cho cậu luôn!”

“Đâu có, mình thấy cậu cũng vậy mà.”

Chẳng mấy chốc đã tới sinh nhật của Lục Gia Diệp.

Tiệc sinh nhật được gia đình cậu chuẩn bị rất hoành tráng, vì bố mẹ cậu luôn rất bận rộn, phải bay hết nước này đến nước khác, không có nhiều thời gian ở bên con trai, cho nên luôn cố gắng bù đắp bằng vật chất, cũng mong rằng con trai sẽ có nhiều bạn thân để làm phong phú thêm cuộc sống của mình.

Lục Gia Diệp bao hẳn một nhà hàng trong khách sạn có lối kiến trúc như lâu đài làm nơi tổ chức tiệc sinh nhật.

Cậu mời cả các bạn đang học cùng lẫn các bạn bên ngoài chơi với mình đến tham dự, ổng chừng khoảng hơn trăm người.

Cố Tư Úc, Trịnh Bồi Bồi, Hương Lê và Trương Hân Dịch đi cùng nhau đến đó.

Lúc đến thì thấy có hẳn phòng nền đã dựng sẵn, có người đứng để nhận quà tặng, còn cả nhân viên tiếp đón dẫn họ vào tận nơi nữa.

Trịnh Bồi Bồi chặc lưỡi: “Tên đàn này sướng thật đấy, sinh nhật mà làm hoành tráng quá.”

Hương Lê gật đầu: “Đúng là cậu chủ con nhà giàu.”

Trịnh Bồi Bồi: “No, rõ ràng là cậu con trai gốc nhà địa chủ mà.”

Bốn góc của nơi diễn ra tiệc là những món ăn ngon được chế biến từ những nguyên liệu cao cấp từ khắp nơi trên thế giới, bố trí thành tiệc đứng, loại rượu Champagne ngon cũng được phục vụ.

Trong hội trường bật điều hòa với nhiệt độ vừa phải, mấy cô gái cởi áo khoác ra, ngay sau đó liền có ngay nhân viên nhận lấy rồi đem đi cất.

“Nhóm Hạ Chi Tuyền đâu rồi? Sao không thấy ai nhỉ?” Trịnh Bồi Bồi nhìn xung quanh.

Cố Tư Úc cũng nhìn mà không thấy: “Chắc là đang đi cùng Lục Gia Diệp rồi.”

Người càng ngày càng đến đông, không chỉ có bạn của Lục Gia Diệp mà còn cả gia đình và họ hàng của cậu nữa.

Lúc Lục Lâm Thành xuất hiện, hội trường bắt đầu xôn xao.

Ông bước lên bục nói: “Cảm ơn các cháu đã tới tham dự tiệc sinh nhật của Gia Diệp, tối nay là thời gian dành cho tất cả những người trẻ các cháu đấy.”

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Khi Lục Lâm Thành bước xuống, đèn trong hội trường bỗng tối đi, lúc sáng trở lại thì vang lên tiếng nhạc.

Hạ Chi Tuyền trong bộ lễ phục màu trắng đen đang ngồi đánh đàn piano.

Mái tóc đen được chải chuốt tạo kiểu rất đẹp khiến cậu càng đẹp trai hơn, trông vừa có sự trẻ trung của người thiếu niên lại vừa có sự phong độ của một người đàn ông.

Mười ngón tay thon dài dạo chơi trên những phím đàn, đánh lên những nốt nhạc làm lay động lòng người.

Trong hội trường vang lên tiếng hét chói tai của những nữ sinh không kìm nén được: “Hạ Chi Tuyền!!” “Hạ Chi Tuyền!!”

Cố Tư Úc sững sờ nhìn cậu, tim đập rất nhanh.

...Kia có đúng là bạn trai của cô không vậy? Đẹp trai vượt quá quy định rồi!!

“Trời ơi, học thần đẹp trai quá...”

“Giá trị nhan sắc siêu cấp vô địch! Khí chất cũng thanh cao, đẹp đến mức thần thánh cũng không thể xâm phạm!”

“Lúc nào cũng có thể nâng tầm đẹp trai lên một mức mới, tôi quý luôn.”

Các bạn đang đứng bên cạnh cô cũng đang rất kích động, con gái ai mà không mê trai đẹp cơ chứ.

Kết thúc một bản nhạc, cậu tiếp tục đánh nhạc dạo cho một ca khúc.

Tô Hàn cầm mic, đứng cạnh đàn piano hát: “Làm sao để có được dải cầu vồng rực rỡ kia, làm sao để ôm được cơn gió mát ngày hè, sao trên trời cười chê người trần thế, cứ mãi không thể hiểu, mãi không cảm thấy đủ...”*

*Ca khúc “Mãn nguyện” của nhóm Mayday.

“Hàn của mình cũng đẹp trai quá đi!” Trịnh Bồi Bồi gào lên.

“Hai người này lập thành một nhóm rồi debut được đấy!”

“Tô Hàn hát hay quá...Sau mà không làm ca sĩ thì tiếc lắm...”

Hát đến đoạn thứ hai thì toàn thể hội trường bắt đầu đồng thanh hát cùng, ai cũng giơ cao hai tay lên vẫy, cảm giác giống như khi ở concert vậy.

Bố mẹ và người thân của Lục Gia Diệp thì vừa cười tươi vừa thưởng thức phần trình diễn.

Có con trai nhà họ Hạ ở đây đánh đàn, thật đúng là một niềm vinh hạnh.

Tô Hàn vừa hát xong bài, tiếng đàn bắt ngờ thay đổi thành một giai điệu rất vui tươi.

Lục Gia Diệp mặc đồ hip hop bước lên sân khấu, nhận lấy mic từ Tô Hàn, vui sướng hát vang: “Em thật là đẹp, em thật quyến rũ, em đẹp quá đi em đẹp quá đi ôi em gái xinh đẹp...”*

*Ca khúc “Đẹp” của Vương Lực Hoàn.

Trong hội trường rơi xuống những mảnh ruy băng lấp lánh, Lục Gia Diệp càng hát càng hăng, tuy hát không hay bằng Tô Hàn nhưng được cái là rất biết cách khuấy động bầu không khí, cậu vừa giơ tay vẫy vừa hát: “Các anh em hát theo tôi nào ~~, em thật là đẹp, em thật quyến rũ, em đẹp quá đi em đẹp quá đi, em cực kì xinh đẹp...”

Cố Tư Úc rất phấn khích, vui vẻ nói: “Lục Gia Diệp đáng yêu thật!”

Trịnh Bồi Bồi: “Chắc, cậu nhìn biểu cảm ghét bỏ của Hạ Chi Tuyền đi! Có phải cậu ấy bị ép phải ngồi trên đó không?”

“Ha ha...” Cố Tư Úc buồn cười không chịu được, “Đâu có đâu, học thần đang đánh đàn rất có tâm mà.”

Lục Gia Diệp đã biến ngày sinh nhật của mình thành một bữa tiệc âm nhạc cực kì sôi động, khiến cho cả hội trường vang lên những tiếng hò hào không dứt.

Người lớn đã đi ra ngoài hết, chỉ còn lại những người trẻ ở lại náo loạn với nhau.

Ánh đèn thay đổi cùng với tiếng nhạc vui tươi, dưới sự dẫn dắt của Lục Gia Diệp, mọi người cùng nhau nhảy múa tự do trong hội trường, giống như đang ở trong club vậy.

Cố Tư Úc tìm được Hạ Chi Tuyền đang ngồi một mình một góc, kéo tay cậu nói: “Bọn mình ra kia nhảy đi!”

“Em nhảy một mình đi...” Hạ Chi Tuyền không phải là người thích náo nhiệt như Lục Gia Diệp.

“đi mà đi mà!” Cố Tư Úc lôi tay muốn dẫn cậu ra kia chơi cùng nhau, Hạ Chi Tuyền bắt ngờ kéo ngược cô lại, làm cô không kịp đề phòng mà bỏ nhào ra trước, ngồi hằn lên đùi cậu.

Hạ Chi Tuyền ôm chặt không cho cô trốn, nói: “Ở đây không có ai trông thấy em đâu.”

“...” Có phải là cô đang tự đào hố cho mình nhảy xuống không đây!

Điên cuồng nhảy nhót một lúc, Lục Gia Diệp lại cầm mic nói: “Bây giờ sẽ tắt đèn một phút cho các cậu tỏ tình với người mình thích đấy!”

Cậu ta vỗ tay một cái, toàn hội trường tối om.

“Hạ Chi Tuyền, mình thích cậu ~” “Lục Gia Diệp, mình thích cậu ~” “Tô Hàn, mình thích cậu ~” ... “Chu Dương, mình thích cậu ~” “Trần Tư Hàm, mình thích cậu ~”

Các tiếng hò vang lên không dứt.

Cố Tư Úc ngồi trên đùi Hạ Chi Tuyền, nghe người ta tỏ tình với cậu liên tục, cảm thấy có chút không thoải mái.

Trong bóng tối, có người ghé sát lại gần cô, tiếng hít thở ngày một rõ rệt, hơi thở ấm áp vờn nhẹ trên mặt cô, làm tim cô đập loạn nhịp, không dám cử động dù chỉ một chút.

Cho đến khi môi của người ấy dán lên môi cô...Giống như đêm hôm ấy, tê dại như bị điện giật...

Lưỡi cậu nhẹ nhàng liếm lên môi cô, các đầu ngón tay của Cố Tư Úc đã tê rần, trong đầu rối loạn như có cả một đoàn binh ngựa chạy qua...

Dần dần cậu không không chế được, thử dò xét sâu hơn...

cô lập tức cắn chặt răng, môi mím lại, không để cho cậu có cơ hội đánh chiếm thành trì.

Hạ Chi Tuyền tiến công thất bại, cậu cũng biết giữ chừng mực, không cố ép cô phải há miệng nữa, cậu nắm tay cô, chậm rãi thưởng thức đôi môi mềm mại.

Tuy hội trường đang tối om, nhưng Cố Tư Úc vẫn nhắm tịt mắt, mặt nóng bừng, lòng bàn tay cũng nóng, người mới nếm thử cảm giác yêu như cô thật sự không biết phải làm sao, toàn thân như đang phát sốt đến nơi.

Đèn lại được bật sáng, Hạ Chi Tuyền thỏa lòng mong ước buông Cố Tư Úc ra, Cố Tư Úc vội vàng nhảy xuống đùi cậu, không dám nhìn cậu lấy một cái

mà xoay người chạy biến đi thật nhanh, trong lúc bối rối chợt đụng phải Trịnh Bồi Bồi đang đi tới, làm cô bạn trượt chân ngã ngửa ra sau.

Lục Gia Diệp đứng gần đó đã kịp thời trợ giúp, vội ôm lấy eo Trịnh Bồi Bồi, vốn chỉ là muốn đỡ cô khỏi ngã thôi, nào biết cậu ta lại tiếp tục bị một người đứng bên cạnh va vào.

Cố Tư Úc sững sờ đứng yên tại chỗ, trơ mắt nhìn Lục Gia Diệp và Trịnh Bồi Bồi cùng nhau ngã xuống, cánh tay cậu ta kê sau lưng Trịnh Bồi Bồi, hai người môi chạm môi...

Trịnh Bồi Bồi: "..."

Lục Gia Diệp: "..."

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Trịnh Bồi Bồi phản ứng nhanh hơn, đẩy cậu ta ra: "Tránh ra!!!"

Người đứng xung quanh vội đi tới đỡ hai người dậy, Lục Gia Diệp nhìn Trịnh Bồi Bồi, khó có lúc đỏ mặt, háng giọng muốn nói gì đó nhưng Trịnh Bồi Bồi đã lớn tiếng chặn trước: "Cậu im ngay! Chuyện ngoài ý muốn thôi! không được nhắc lại nữa!"

nói xong cô liền chạy ngay ra ngoài, Cố Tư Úc cũng vội vàng đuổi theo.

Trong vườn hoa, Trịnh Bồi Bồi tức điên lên, giận dữ giẫm chân bình bịch xuống đất, "Điên quá đi điên quá đi mất!! Tự dưng lại bị tên ngốc kia hôn chứ!!"

Cố Tư Úc cực kì áy náy: "Là tại mình làm liên lụy đến cậu..."

Nếu cô không đụng phải cô ấy trước thì mọi chuyện đã không...

"không liên quan gì tới cậu hết, là tại Lục Gia Diệp, cậu ta không nên tới đỡ mình mới phải, không nên tranh thủ chiếm tiện nghi của mình như thế!"

"Cậu ấy cũng không cố ý mà..."

"Hu hu hu..." Trịnh Bồi Bồi ôm Cố Tư Úc mà kêu than, "Nụ hôn đầu của mình lại dành cho tên ngốc kia mất rồi, thanh xuân của mình coi như cũng đã bị cậu ta phá hỏng luôn, chẳng còn gì đẹp đẽ để mà nhớ lại hết!"

"Cậu nói có hơi quá không đó?" Cố Tư Úc vỗ lưng bạn an ủi, "Đừng nghĩ nhiều thế làm gì, chuyện chẳng may thôi mà."

"Thế sao không phải là mình với Tô Hàn chẳng may hôn nhau chứ...Sao không phải là mình với học thần chẳng may..."

"Cậu đáng ghét!" Cố Tư Úc bóp mạnh hông cô bạn mà đe dọa, "Học thần là của mình! Cậu muốn chẳng may cái gì thế hả?"

"Mình chỉ thuận miệng nói thôi mà, đừng hiểu lầm, mình thề là mình không hề có một chút cảm xúc nào với cậu ấy hết...À mà này, cậu vừa mới nói gì đó?" Trịnh Bồi Bồi bất ngờ khựng lại, mở to mắt nhìn Cố Tư Úc, "Cậu nói học thần là của cậu? Trời ơi, anh Úc à, cậu với học thần yêu nhau rồi đấy à?"

"nói bé thôi!" Cố Tư Úc vội nói, luống cuống vì vừa lỡ miệng.

"He he, chúc mừng chúc mừng nhé." Trịnh Bồi Bồi rất vui, "Thấy cậu đã bắt được học thần thì mình yên tâm rồi, mấy đứa con gái ngoài kia chẳng còn cơ hội gì hết nữa."

"..." Cố Tư Úc lại nhớ đến hành vi lưu manh ngang ngược vừa rồi của Hạ Chi Tuyền...

Nếu cậu ấy không phải học thần thì cũng chẳng kém cạnh gì mấy cậu trai hư đâu, con gái hư chắc gì đã trị được cậu ấy.

"đi vào cắt bánh thôi." Hạ Chi Tuyền đứng một bên nói.

Lục Gia Diệp ngại không dám tìm Trịnh Bồi Bồi, sợ lại làm cô ấy giận, nên đành nhờ Hạ Chi Tuyền ra mặt giúp.

Cố Tư Úc kéo tay bạn nói: "Coi như là chuyện ngoài ý muốn thôi nhé, đừng để ý đến nữa, cậu càng như thế thì sẽ càng làm cho cả hai lúng túng hơn thôi."

"Mình quên mất vừa nãy có chuyện gì rồi." Trịnh Bồi Bồi ưỡn ngực ngẩng cao đầu, một lần nữa đi vào trong hội trường.

Nhưng việc cô chọn cách quên đi không có nghĩa là Lục Gia Diệp cũng vậy...

Trong khoảnh khắc đó, chạm vào đôi môi mềm kia, cảm giác ấy...

Khoảng chừng mấy ngày sau đó, Lục Gia Diệp tranh thủ lúc trong phòng chỉ có cậu ta và Hạ Chi Tuyền, liền đi tới trước mặt cậu, ngại ngùng hỏi: "Ừm, cậu với má lúm nhốt đã từng...Làm cái kia..."

Hạ Chi Tuyền mặt không biểu cảm đáp: "Chưa."

“không phải chứ? yêu lâu như thế rồi mà còn chưa hôn à?” Lục Gia Diệp ngạc nhiên.

“Hôn? ...Cái kia mà cậu nói là hôn à?”

“không thì sao?” Lục Gia Diệp nghĩ một lát rồi mới nhận ra là cậu bạn mình đang nghĩ đến cái gì, cười nói: “A Tuyền à, cậu không đứng đắn rồi đấy, lại nghĩ đi đâu rồi thế? Có phải là cậu rất muốn cái kia không...”

“Cút!”

“Đừng giận đừng giận, mục đích của tôi không phải là muốn trêu cậu, tôi hỏi nghiêm túc, cảm giác khi hôn một cô gái là như thế nào?”

“...” Hạ Chi Tuyền hoàn toàn không muốn nói chuyện với cậu ta về chủ đề này.

Lúc hôn Cố Tư Úc cậu có cảm giác gì, đây là cảm xúc riêng của cậu, cậu chỉ muốn được hồi tưởng nó một mình thôi.

Lục Gia Diệp sốt ruột nói thêm: “Chắc, thì hôm trước tôi chẳng may hôn Bồi Bồi đó... Mẹ nó chứ, môi con gái sao mà mềm thế không biết, làm tôi cứ nhớ đến suốt, cực kì muốn hôn thêm cái nữa...” Thậm chí có lúc còn không kiềm chế được mà nhìn miệng cô.

Lục Gia Diệp nặng nề thở dài, “không biết là tôi thích cậu ấy thật rồi hay là bị sắc dụ nữa... Lỡ như đó chỉ là một phút xúc động thôi chứ thật ra cũng không phải thích thì việc theo đuổi sẽ không dễ dàng đâu.”

Hạ Chi Tuyền cười khinh: “Cậu lấy đâu ra sự tự tin rằng có thể theo đuổi được Trịnh Bồi Bồi thế?”

“Tôi có chỗ nào không được chứ? anh đây dù sao cũng là boy đẹp trai phóng khoáng ngọc thụ lâm phong nhé!”

Hạ Chi Tuyền quay đầu nhìn ra giường của Tô Hàn, nhắc nhở cậu bạn: “Trịnh Bồi Bồi đang ở phòng tự học với Tô Hàn đấy.”

“...” Nét mặt Lục Gia Diệp hơi thay đổi, cậu ta đứng dậy vỗ bàn, cầm mấy cuốn sách lên, “Tôi cũng học! Chỉ là học thôi mà, ai sợ ai hả! Nếu học tốt là có thể cưa đổ được con gái thì tôi sẽ lập tức thăng cấp thành học bá cho cậu xem!”

Việc Lục Gia Diệp hoàn toàn thay đổi thái độ học hành cũng khiến cho cả lớp phấn chấn hẳn lên.

Hai người đáng lo nhất về thành tích là Trịnh Bồi Bồi và Lục Gia Diệp đều đang rất hăng hái học tập, khiến cô chủ nhiệm rất vui mừng.

Tối ngày 13 tháng 12, Hạ Chi Tuyền gọi mấy cái xe mui trần đưa cả nhóm đi tới một công viên ở ngoại ô thành phố, cậu còn tự mang theo cả máy ảnh và chân máy ảnh nữa.

Thời tiết đẹp, trời quang, trên trời có trăng sáng, không mây, bầu trời bao la chỉ toàn là những vì sao sáng lấp lánh.

Rời xa thành phố ô nhiễm khói bụi, nơi đây không có các tòa nhà cao tầng, không có ánh đèn giao thông và đèn đường, chỉ có một mặt cỏ lớn, mui xe được mở ra, cả bọn ngồi trên xe ngắm nhìn trời đêm.

Hạ Chi Tuyền xuống xe để dựng máy quay.

Trịnh Bồi Bồi mang theo các loại đồ uống và đồ ăn vặt, bắt đầu phân phát cho mọi người.

Cả đám vui vẻ cười đùa với nhau chờ mưa sao băng, khí trời khá lạnh nhưng bầu không khí lúc này thì đang rất náo nhiệt và ấm áp.

Lúc lên xe, Lục Gia Diệp thấy Trịnh Bồi Bồi lên trước thì liền nhanh chân đi theo để chiếm chỗ ngồi bên cạnh cô.

Cậu ngồi cạnh Trịnh Bồi Bồi, bên kia là Chu Kiều và Tô Hàn ngồi với nhau, lòng vô cùng hồi hộp.

Trịnh Bồi Bồi đi phát đồ ăn vặt, cậu cũng rất tích cực mà giúp cô.

Gió hơi lớn nên Hạ Chi Tuyền đi vào xe hỏi Cố Tư Úc: “Lạnh không?”

“không lạnh.” Cố Tư Úc lắc đầu đáp.

Nhưng nhìn gương mặt cô bị lạnh đến đỏ lên, cậu vẫn không thấy yên tâm, liền cầm lấy cái khăn quàng cổ mà cậu đã nhắc cô từ trước là phải mang theo, cẩn thận quàng cho cô.

Quàng kín xong, cậu lại giang tay ôm cô, Cố Tư Úc hơi nhăn nhó giẫy dụa, mọi người còn đang ở đây mà.

“anh Úc à, cậu cứ tự nhiên, bọn mình không nhìn thấy gì đâu.” Trịnh Bồi Bồi đứng bên cạnh cười hi hi nói.

“Đúng đó má lúm nhò, cứ coi như chúng tôi không tồn tại, đừng xấu hổ.” Lục Gia Diệp hòa theo.

Cố Tư Úc: “...” Hai người này đúng là xứng đôi mà.

Tô Hàn nói: “Sao băng xuất hiện rồi kìa.”

Cả bọn đồng loạt ngẩng lên nhìn trời.

Trong bầu trời đêm rộng lớn sâu thẳm, có một ngôi sao băng rơi xuống, tốc độ của nó không nhanh, có thể thấy rõ một cái đuôi dài ở đằng sau nó xẹt qua giữa trời.

“Mau cầu nguyện đi.” Trịnh Bồi Bồi chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại.

Cố Tư Úc cũng nhắm mắt lại ước.

Lục Gia Diệp thầm nguyện cầu trong lòng: Ông trời ơi, con muốn theo đuổi được Trịnh Bồi Bồi!

Lúc Cố Tư Úc mở mắt ra thì lại một lần nữa sững sờ bởi cảnh tượng quá đẹp trên bầu trời lúc này.

Sao băng xuất hiện ngày càng nhiều, cứ xẹt qua liên tục không ngớt, có sao băng phát sáng, có sao băng lửa, tỏa ra những màu sắc rực rỡ như hồng, vàng, lam, xanh lá, tô điểm cho bầu trời đêm rộng lớn.

Bữa tiệc thị giác không gì sánh bằng này khiến cho Cố Tư Úc nhìn mà thần thờ.

Hạ Chi Tuyền xuống xe, vừa ngắm vừa chụp lại.

một lát sau, cậu nói với Cố Tư Úc: “Em ra đây đi.”

Cố Tư Úc không nhúc nhích, cô không muốn dời mắt khỏi bầu trời.

Hạ Chi Tuyền lại nói: “Ra đây anh chụp cho em mấy kiểu với mưa sao băng.”

“Vâng ạ!” Cố Tư Úc nghe thế thì chạy ngay xuống xe.

cô nghe theo sự chỉ đạo của Hạ Chi Tuyền, đứng cách xa ống kính một khoảng.

Hạ Chi Tuyền nhìn cô trong máy ảnh, dưới bầu trời mưa sao băng, cô gái của cậu đứng đó nở nụ cười rạng rỡ, đẹp không thua kém bất cứ kỳ quan thiên nhiên nào.

Lần này cô rất tự nhiên mà bày ra các kiểu tư thế để chụp ảnh, cậu cũng rất vui khi được làm nhiếp ảnh gia cho riêng cô.

Trịnh Bồi Bồi ngồi không yên: “Học thần, chụp cho tôi mấy kiểu được không?”

Lục Gia Diệp: “Cậu ấy đang bận chụp cho má lúm rùi, hay để tôi chụp cho cậu nhé.”

“Ừ cũng được.” Bây giờ có người chụp ảnh cho mới là quan trọng nhất.

Mấy người khác cũng rời rít lấy điện thoại ra chụp.

Hạ Chi Tuyền chỉnh chế độ chụp tự động rồi đi tới đứng bên cạnh Cố Tư Úc, bất ngờ bế cô lên, làm cô vừa buồn cười vừa sợ kêu to.

Vì đang được cậu bế nên cô chỉ còn biết ôm lấy cổ cậu, đề phòng bị ngã.

Hai người mặt đối mặt, cậu lại nhanh chóng ghé vào hôn lên môi cô, cô không tránh kịp nên mặt đỏ bừng lên.

Máy ảnh đã chụp lại liên mấy kiểu ghi lại những khoảnh khắc thân mật của hai người.

trên bầu trời là hơn một trăm ngôi sao băng sáng rực rỡ, lộng lẫy với nhiều màu sắc, ghi dấu cho một thời thanh xuân tươi đẹp đơn thuần của bọn họ.

Lục Gia Diệp liếc mắt nhìn thấy cảnh hai người kia thân mật ngọt ngào, trong lòng ngứa ngáy vô cùng.

Cậu ta chạy đến bên cạnh Trịnh Bồi Bồi, giơ điện thoại lên nói: “Khó có dịp thế này, bọn mình cũng chụp chung một tấm đi.”

Đối diện trước máy ảnh, Trịnh Bồi Bồi tự động nở một nụ cười tươi.

Lục Gia Diệp nhanh nhẹn nghiêng đầu sang hôn lên má cô một cái, đồng thời tay cũng bấm vào nút chụp hình.

“...” Trịnh Bồi Bồi hóa đá.

cô né vội ra, giận dữ trừng mắt với cậu ta, Lục Gia Diệp nổi lên quyết tâm, giờ đằng nào cũng bị ăn đòn rồi, chết thì cũng phải chết sao cho thật thống

khoái!

Cậu ta mang theo tâm trạng như hôm nay là ngày tận thế, tiến tới hôn mạnh lên môi Trịnh Bồi Bồi.

“Aaaaaaa!!!!” Trịnh Bồi Bồi đẩy cậu ta ra, sợ hãi kêu lên rồi lùi ra sau.

Lục Gia Diệp bắt được tay cô, nói: “Bồi Bồi, làm bạn gái tôi nhé?”

“Cút cút cút cút cút!!!” cô giơ chân lên, điên cuồng đạp cậu ta.

“A, nhẹ thôi nhẹ thôi... Cậu mưu sát chồng đấy à...”

“Cút ngay!” Trịnh Bồi Bồi đỏ bừng mặt quát lên.

Lục Gia Diệp vẫn còn muốn lại gần, nhưng Tô Hàn đã đi tới kéo tay cậu lại, lạnh lùng nói: “Cậu đang trêu ghẹo con gái nhà người ta đấy à?”

“Tôi không có trêu ghẹo! Tôi đang theo đuổi cậu ấy!” Lục Gia Diệp rất có khí phách mà tuyên bố.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Edit: Ngân Nhi

“Tôi không có trêu ghẹo! Tôi đang theo đuổi cậu ấy!” Lục Gia Diệp rất có khí phách mà tuyên bố.

“Theo đuổi cái rắm ý!” không đợi Tô Hàn lên tiếng thì Trịnh Bồi Bồi đã nói trước, “Cậu rõ ràng là đang cợt nhả trêu tôi!”

Cố Tư Úc chạy tới chỗ cô bạn, ôm tay cô khuyên nhủ: “Bọn mình lên xe ngắm mưa sao băng đi, cảnh đẹp thế này mà lại tốn thời gian vào việc cãi nhau thì phí lắm, đi thôi đi thôi!”

Trịnh Bồi Bồi được Cố Tư Úc kéo về xe, lòng vẫn rất bức bối, nhưng cũng chẳng biết phải làm sao, hôn thì cũng đã bị hôn rồi, đạp cũng đã đạp, mắng cũng đã mắng, cũng không thể giết người được, đành tự an ủi bản thân: “Tức chết đi được! Mình sẽ không bao giờ để ý đến tên ngốc đó nữa đâu!”

Cố Tư Úc cười tủm tỉm nói: “Được được, không để ý tới cậu ấy nữa! Bọn mình chụp ảnh đi!”

Trịnh Bồi Bồi cũng không muốn đắm chìm trong cảm xúc bức bối khó chịu lúc này, có Cố Tư Úc ở bên cạnh phân tán sự chú ý, hai cô gái lại vui vẻ ngay, với lại còn có thêm cả Hường Lê và Trương Hân Dịch nữa, mấy cô gái ngồi cùng nhau cười đùa rất vui.

Hạ Chi Tuyền: “...”

Chỗ ngồi vốn thuộc về cậu, giờ lại bị chiếm mất rồi.

Tuy nhiên cậu cũng hiểu rõ tình huống lúc này nên đành bỏ qua, ngồi lên xe với Lục Gia Diệp.

Tô Hàn và Lục Gia Diệp không nói với nhau câu nào nữa, hai người đi lên hai chiếc xe khác nhau, bầu không khí có phần gượng gạo.

Đã quá nửa đêm, Hạ Chi Tuyền bảo tài xế lái xe về trường học.

Trịnh Bồi Bồi nằm ngủ trên đùi Cố Tư Úc, trong mơ vẫn còn nghe tiếng cô ấy mắng: “Tên khốn nhà cậu... Dám chiếm tiện nghi tôi... Tôi không bao giờ để ý đến cậu nữa, đồ khốn...”

“...” Cố Tư Úc nghe mà dờ khóc dờ cười, đoán chắc là cô bạn đang ở trong mơ đánh Lục Gia Diệp một trận đấy.

Về trường, mấy cậu con trai thì vẫn bình thường, chỉ có các cô gái là bị con buồn ngủ bao vây.

Sau khi chào tạm biệt, ai trở về phòng người nấy, mấy cô gái vừa vào phòng cái là nằm xuống ngủ luôn.

Mấy cậu con trai về phòng rồi mà vẫn còn gượng gạo, nói chính xác hơn thì là sự căng thẳng giữa Tô Hàn và Lục Gia Diệp.

Bốn người nằm lên giường, sau khi tắt đèn, Chu Kiều đột nhiên hỏi: “Ngủ chưa vậy?”

không thấy ai lên tiếng, cậu ấy lại nói tiếp: “Người nào thích Trịnh Bồi Bồi thì kêu chút chút đi.”

Lục Gia Diệp: “Chút chút ~”

Hạ Chi Tuyền phì cười.

Tô Hàn cũng cười nói: “Đừng tấu hài nữa.”

Lục Gia Diệp: “Chỉ có mình tôi chút chút, nghĩa là chỉ mình tôi thích cậu ấy thôi, đừng có ai xen vào chuyện tôi theo đuổi cậu ấy đấy nhé!”

Bầu không khí lại trở nên yên tĩnh, một lúc sau Tô Hàn mới nói: “Tôi cũng hơi thấy thích Bồi Bồi.”

Lục Gia Diệp nói luôn: “Tôi rất thích cậu ấy! Còn cậu chỉ hơi thích thôi! Người anh em à, cậu nhường đường cho tôi đi!”

“Thích mà cũng có thể cân đo đong đếm được sao?” Tô Hàn hỏi, “Trước rõ ràng là cậu không ưng Bồi Bồi chút nào còn gì, ngày nào cũng gọi cậu ấy là hồ cái, lúc tôi bảo Bồi Bồi rất xinh đẹp thì cậu lại xì mũi coi thường.”

“Lúc ấy tôi có mắt như mù, còn bây giờ thì mắt tôi đã nhìn thấy rõ rồi, thế đã được chưa?” Lục Gia Diệp không cam lòng bị yếu thế.

“Cậu làm cái gì cũng chỉ nhiệt tình được ba phút, lúc hứng lên thì hô hào ghê lắm, ai biết được là cậu có thể kiên trì được bao lâu?” Tô Hàn tiếp tục nói.

“Tôi...” Lục Gia Diệp nghẹn họng, ngồi dậy nói: “Được, vậy tôi sẽ lập quân lệnh trạng* với cậu ngay tại đây, tôi muốn theo đuổi cô ấy, tuyệt đối sẽ không từ bỏ! Cho nên cậu đừng tranh giành với tôi nữa!”

*Ngày xưa, các vị tướng lĩnh trước khi ra trận phải lập quân lệnh trạng, nếu xuất binh mà bại trận thì phải chịu xử trảm, thậm chí bị tru di tam tộc. (Theo tuoitre.vn)

“Đây là hai việc khác nhau, kể cả cậu có cam kết như vậy thì cũng không có nghĩa là tôi phải từ bỏ Bồi Bồi.” Tô Hàn nói.

“Trời ạ, giờ cậu muốn cạnh tranh với tôi luôn đấy à!”

Chu Kiều lên tiếng: “Bây giờ chúng ta mới học lớp 10, chuyện yêu đương không phải là quan trọng nhất, tôi thấy hai cậu nên thôi đi, sau này Trịnh Bồi Bồi có thích ai thì các cậu cũng đừng căng thẳng với nhau, vì một cô gái mà trở nên như vậy thì không hay đâu.”

Chu Kiều vốn không hay xen vào chuyện của người khác, tối nay sở dĩ cậu nói vậy là vì sợ chuyện này sẽ trở thành một tai họa ngầm.

Hạ Chi Tuyền cũng nói: “Đúng vậy, cứ để cho Trịnh Bồi Bồi lựa chọn theo cảm xúc của mình đi.”

Cũng may là ngay từ ban đầu cậu đã dập tắt luôn hy vọng của những cậu bạn mình với Cố Tư Úc, không thì sẽ không tránh khỏi cục diện này.

Mặc dù khi ấy cậu vẫn chưa có tình cảm với cô.

Hồi lâu sau, Tô Hàn mới nói: “Được.”

Vốn cậu cũng không có ý định sẽ tấn công Trịnh Bồi Bồi, chỉ là tình cảm thâm kín trong lòng cậu đã bị Lục Gia Diệp làm bộc phát ra thôi.

Cậu cũng không muốn vì chuyện này mà anh em trở mặt thành thù.

Lục Gia Diệp rất không thoải mái, nhưng nếu mọi người đều đã nói vậy rồi thì... Lại phải nghĩ tiếp, nếu Tô Hàn mà ra tay thì tỷ lệ thắng của cậu là cực kì nhỏ, dù sao thì biểu hiện của Trịnh Bồi Bồi đã tỏ rõ là cô ấy thích Tô Hàn hơn, nếu Tô Hàn không công khai theo đuổi thì mối nguy hiểm sẽ được loại bỏ.

Lục Gia Diệp đã nghĩ xong, cậu nói: “Được, vậy thì không ai được công khai theo đuổi Bồi Bồi nữa, ai mà theo đuổi thì người ấy làm chó nhé!”

Và thế là chuyện này đã được thỏa thuận xong.

Ngày hôm sau đến lớp, Trịnh Bồi Bồi không nhìn Lục Gia Diệp lấy một cái, lúc vô tình chạm mắt nhau thì cô sẽ đáp lại cậu ta bằng một cặp mắt trắng dã.

Vì tối qua ngủ muộn quá nên ai cũng mệt mỏi, Lục Gia Diệp và Hạ Chi Tuyền đều đang gục xuống bàn ngủ say.

Thầy dạy Toán ném một viên phấn trúng đầu Lục Gia Diệp, làm cậu ta giật mình hô toáng lên: “Mẹ nó chứ đưa nào đấy?”

Cả lớp đồng loạt quay sang nhìn cậu ta, cả thầy giáo cũng trừng mắt lên nói: “Cậu nghĩ lại xem đợt thi giữa kì cậu được bao nhiêu điểm, thi cuối kì muốn nộp giấy trắng luôn phải không?!”

Lục Gia Diệp ngáp một cái: “Thầy ơi, tại em mệt quá thôi mà, ngủ muốn lấy mạng luôn, thật sự là...” nói được một nửa thì cậu ta lại ngáp một cái, liếc mắt sang thì thấy Hạ Chi Tuyền cũng đang nằm úp xuống bàn ngủ, lập tức thấy bất bình: “Thưa thầy, cậu ấy cũng ngủ mà, sao thầy không nói cậu ấy ạ?”

“Tức quá đi thôi, sao lại kéo theo học thần cùng xuống nước chứ...” Cố Tư Úc tức giận nói khẽ.

Trịnh Bồi Bồi gặp được đồng minh, hòa theo luôn: “Minh đã bảo cậu ta rất là ngu mà.”

Thầy giáo nghe thấy Lục Gia Diệp nói thế thì càng giận hơn, “Cậu có so được với người ta không? Người ta kì thi nào cũng đạt điểm tuyệt đối đấy! Cậu làm được như thế đã thì hãy nói tôi.”

Cố Tư Úc: “...”

Trịnh Bồi Bồi: “...”

Tiếng trách mắng ngày càng to hơn, Hạ Chi Tuyền cau mày, vẻ mặt tỏ ra mất kiên nhẫn mà ngồi thẳng dậy.

Thầy giáo lại nói: “một mình cậu không chú ý vào học đi, lại còn làm ảnh hưởng đến học sinh giỏi người ta nghỉ ngơi, đi ra góc lớp đứng ngay!”

“...” Lục Gia Diệp cảm thấy cực kì chán nản.

Cậu chủ được sống an nhàn sung sướng từ bé, bây giờ mới thật sự cảm nhận được sự thua kém của mình so với người ta về mặt học tập.

Hạ Chi Tuyền ngáp một cái, mặt không đổi sắc, gục xuống ngủ tiếp.

Trịnh Bồi Bồi cúi đầu nói: “Dĩ manifest, đây chính là đãi ngộ dành riêng cho học thần đấy.”

Cố Tư Úc: “Đúng là kinh thật...”

cô còn đang lo là Hạ Chi Tuyền sẽ bị phê bình, không dám tưởng tượng luôn là một người thanh cao như cậu khi bị phê bình trước lớp thì sẽ thế nào nữa, vậy mà...

cô nghĩ nhiều quá rồi.

Vì Lục Gia Diệp không tới cười đùa trêu chọc Trịnh Bồi Bồi như trước nữa nên giờ nghỉ giải lao cảm thấy bình yên hơn rất nhiều.

Mấy ngày sau có người còn bắt đầu bàn luận: “Trịnh Bồi Bồi với Lục Gia Diệp có phải đang gặp trục trặc trong tình cảm không nhỉ? Mấy hôm nay đôi vợ chồng son này không thấy để ý đến nhau như mọi khi nữa.”

“Chắc bây giờ trở mặt rồi...”

“Haizz, không có gì là mãi mãi hết, cứ ngỡ là sẽ hạnh phúc, cuối cùng nói tan là tan ngay thôi.”

“Tôi chỉ tò mò không biết Hạ Chi Tuyền với Cố Tư Úc sau này có như vậy không nhỉ?”

“Ai biết được, nói không chừng trở mặt còn nhanh hơn lật sách ý.”

“...”

Mọi người bàn tán với nhau, cuối cùng tự nhiên lại truyền đến tai của Trịnh Bồi Bồi và Cố Tư Úc.

Trịnh Bồi Bồi ngoảnh mặt làm ngơ, cho đến một hôm, lúc mấy cô cùng nhau đi vệ sinh thì có một cô bạn khác lớp đi tới hỏi: “Cậu với Lục Gia Diệp chia tay rồi à?”

Trịnh Bồi Bồi bùng nổ luôn, người ta bàn tán sau lưng cô còn chưa tính sổ đâu, giờ lại còn dám hỏi thẳng trước mặt luôn cơ à! cô nổi trận lôi đình nói: “Ai nói là hai chúng tôi chia tay? Bọn tôi chưa từng yêu đương gì hết nhé! Chưa hề có gì với nhau cả!!”

“Ồ, ngại quá, hiểu lầm cậu rồi.” cô bạn kia vội vàng nhận lỗi, cười híp mắt, “Vậy thì mình có thể theo đuổi cậu ấy rồi.”

Đợi đến khi cô bạn kia đi xa, Trịnh Bồi Bồi vẫn còn tròn tròn mắt.

cô nắm tay Cố Tư Úc nói: “Có phải mình đang nằm mơ không hả? ... Tên gốc Lục Gia Diệp mà cũng có người thích sao?”

Cố Tư Úc vuốt tay cô bạn, làm bộ muốn véo cô một cái: “Hay là để mình véo cậu xem có phải cậu đang mơ không nhé.”

Trịnh Bồi Bồi lập tức tránh đi, vừa trốn vừa nói: “Aaaa sao có thể có chuyện đó chứ? Vừa rồi đứa con gái kia còn tỏ ra si mê lắm cơ, có bị ngốc không đó? Lục Gia Diệp có cái gì đáng để thích cơ chứ?”

“nói một cách công bằng nha, chẳng qua vì Lục Gia Diệp chơi chung với Hạ Chi Tuyền nên mới bị lu mờ về ngoại hình thôi, lại còn học kém nữa. Nhưng ở trường cấp hai mình đã học, mấy cậu bạn cao to đẹp trai nhưng học kém vẫn có rất nhiều con gái thích đấy nhé.”

Cố Tư Úc vừa nói xong, Hường Lê cũng gật đầu đồng ý: “Với lại Lục Gia Diệp rất đáng yêu mà, không hề lạnh lùng khó gần như Hạ Chi Tuyền.”

“...” Trịnh Bồi Bồi lặng yên nhìn trời.

không lẽ cả thế giới đều thấy Lục Gia Diệp tốt hay sao? Chỉ mình cô là thấy tên đó rất ngốc thôi à?

Sao lại có người đi theo đuôi một tên ngốc cơ chứ, tức quá đi mất!

Giáng Sinh đang đến gần, sân trường bắt đầu giăng đèn kết hoa trang trí, hoa đăng và cây thông Noel tạo cho người ta một cảm giác rất rõ rệt về ngày lễ này.

Mà dịp này thường là dịp để các bạn học sinh tỏ tình với nhau.

một hôm, Cố Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi ở nhà ăn tối xong đi ra, lúc ngang qua một chỗ rẽ thì thấy bóng lưng của Hạ Chi Tuyền.

Nếu chỉ thế thôi thì không vấn đề gì, nhưng quan trọng là có một cô gái đang đứng trước mặt cậu ấy.

“Mẹ nó! Có đứa muốn cướp học thần của cậu kìa!” Trịnh Bồi Bồi tức giận nói, kéo tay Cố Tư Úc đi, “đi thôi, bọn mình qua đó xem sao.”

Cố Tư Úc bị Trịnh Bồi Bồi lôi kéo trở thành người nhìn trộm, tuy rất muốn từ chối nhưng lòng lại ngửa ngáy, cuối cùng vẫn đồng ý.

Hai người cẩn thận núp phía sau bồn hoa, đối diện chính là Hạ Chi Tuyền và nữ sinh kia.

“Hạ Chi Tuyền, mình thích cậu...” Giọng của cô gái kia dịu dàng lại xen chút ngại ngùng, như đang lấy hết dũng khí để nói ra.

“Tôi không thích cậu.” Hạ Chi Tuyền lạnh nhạt đáp.

Cố Tư Úc nhìn Hạ Chi Tuyền xuyên qua đám lá cây, mặt cậu không có biểu cảm gì cả, lạnh lùng cực độ khiến người ta muốn chùn bước.

“không sao... Mình không bắt cậu phải đón nhận mình ngay... Mình, mình chỉ muốn nói cho cậu biết tình cảm của mình thôi...” Mặt cô gái đỏ bừng lên, nói rất nhỏ nhẹ, “Nếu không nói thì mình sẽ cảm thấy rất tiếc nuối...”

“Sau này tôi cũng sẽ không thích cậu.” Hạ Chi Tuyền nói, “Tôi đã có người mình thích rồi.”

“Là Cố Tư Úc sao...”

“không liên quan đến cậu.”

“Vậy... Dù người ấy có là ai... thì mình, mình cũng sẽ chúc phúc cho cậu...” Giọng cô gái đã bắt đầu nghẹn ngào, nhưng vẫn gắng gượng nở nụ cười, nói xong liền vội vàng quay người chạy đi.

Hạ Chi Tuyền lạnh lùng đi về một hướng khác.

Bên phía bồn hoa, hai cô gái đứng dậy.

Nét mặt Trịnh Bồi Bồi tỏ ra rất phức tạp: “Sao cậu ấy lại không thừa nhận người đó là cậu chứ?”

Cố Tư Úc nói: “Vi bọn mình không được công khai chuyện này mà, đi thôi đi thôi.”

cô kéo Trịnh Bồi Bồi đi, ngồi chồm hổm ở đây nghe lén ngai chết đi được, mà cô thật sự là không có hoài nghi cậu ấy một chút nào cả.

“Nhưng nếu không công khai thì cậu sẽ luôn cảm thấy không an toàn... sẽ liên tục có những nữ sinh tới tỏ tình với cậu ấy đấy.”

Cố Tư Úc: “Chẳng sao cả, dù có công khai thì vẫn sẽ có người thích cậu ấy thôi, không tránh được đâu.”

“Đúng thật là... Đẹp trai quá cũng là một cái tội.”

Hai người quay về phòng ngủ, Cố Tư Úc thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến phòng tự học.

Trịnh Bồi Bồi: “Học thần vẫn kiên trì dạy thêm cho cậu à?”

“Có lúc thì dạy thêm, có lúc thì ai làm việc của người nấy.” Cố Tư Úc nói.

“Haizz, học thần tốt thật... Đạo này Tô Hàn lại bận nên không dạy thêm cho mình được nữa.” Trịnh Bồi Bồi buồn bã nói.

“Thế cậu có muốn đi cùng mình không?”

“Liệu có quấy rầy đến hai cậu không đó?”

“Đừng nói linh tinh, bọn mình chỉ ngồi học thôi mà.”

Hạ Chi Tuyền ngồi trong phòng tự học chờ Cố Tư Úc, thế mà...

Trịnh Bồi Bồi làm mặt quỷ trêu cậu: “anh Úc là của chúng tôi nữa nha, không thể cho cậu độc chiếm đâu!”

Hạ Chi Tuyền: “...”

Có phải là cậu đã làm sai điều gì rồi không?

Giờ Tô Hàn không theo đuổi Trịnh Bồi Bồi nữa, nên cô ấy mới rảnh rỗi mà dính lấy Tư Úc thế này...

Đúng là tự rước phiền phức vào người.

Cố Tư Úc nói: “Học tập quan trọng mà, càng đông càng vui.”

“Đúng vậy! Mình rất thích ngồi học với anh Úc.” Trịnh Bồi Bồi cười hì hì.

Hạ Chi Tuyền: “...”

Cái kiểu tình bạn ngọt ngào dính lấy nhau này của đám con gái, cậu cũng biết là mình không thể xen vào được rồi.

Có Trịnh Bồi Bồi ở đây, Hạ Chi Tuyền trở nên rất nghiêm túc, còn hơn cả lúc dạy kèm cho Cố Tư Úc trước ngày thi.

Cố Tư Úc thấy không quen lắm, bình thường lúc chỉ có hai người với nhau thì cậu tỏ ra rất thoải mái, thỉnh thoảng còn trêu cô nữa.

Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh cô gái mới vừa tỏ tình với cậu... Dù trước đó cô còn mạnh miệng nói không sao đâu không sao đâu không cần lo lắng, nhưng lúc nhìn lại gương mặt đẹp trai không chê vào đâu được của Hạ Chi Tuyền, cô lại có chút không nỡ.

Cố Tư Úc ngồi giữa Hạ Chi Tuyền và Trịnh Bồi Bồi, Hạ Chi Tuyền đang ngồi suy nghĩ một đề bài, một tay cậu cầm bút, tay còn lại thì đút túi áo.

Cố Tư Úc rón rén cho tay xuống, đồ mặt, nhẹ nhàng đưa tay vào trong túi áo cậu.

Da thịt chạm nhau, Hạ Chi Tuyền ngẩn người, quay đầu nhìn cô.

Cố Tư Úc vui đầu vào nhìn đề, tay trái cầm bút ra vẽ suy tư, nhưng cậu đã bất giác gò má đỏ hồng lên của cô rồi.

Hạ Chi Tuyền vốn đã không thể tập trung rồi, giờ lại bị cô trêu chọc nên càng không chịu nổi.

Cậu nắm lấy tay cô trong túi áo, véo nhẹ vào đầu ngón tay cô, còn vuốt ve dọc theo các ngón tay nữa.

Cố Tư Úc: “...”

Mặt cô càng ngày càng đỏ, tim đập mỗi lúc một nhanh, làm mãi cái đề cũng không xong.

“anh Úc à, đề này cậu biết làm không?” Giọng của Trịnh Bồi Bồi vang lên, Cố Tư Úc giật bản mình, rút vội tay ra.

“Ừm... Để mình xem...” cô giả vờ như không có chuyện gì, ghé vào nhìn đề cùng Trịnh Bồi Bồi.

“Mình nghĩ mãi không ra, mấy cái điều kiện này sao mà ra kết quả được nhỉ? Mình thấy nó chẳng liên quan gì cả ý.”

“...” Cố Tư Úc cũng hơi lúng túng, tâm trạng đang rối bời nên nhìn mãi cũng chẳng nghĩ ra được gì, đành phải nói: “Mình cũng không biết làm... Hay cậu hỏi học thần đi.”

“Thế cậu đưa cho học thần xem đi.”

Cố Tư Úc gơ bài cho Hạ Chi Tuyền, nói: “Bài này Bồi Bồi không biết làm.”

Hạ Chi Tuyền liếc cô: “không phải là em cũng không biết làm sao?”

“...”

“anh sẽ giảng cho em một lần, sau đó em giảng lại cho cậu ấy, như vậy em sẽ nhớ kĩ hơn.”

“Vâng...”

Kết thúc giờ tự học buổi tối, mấy người cùng nhau đi về phòng, đến dưới nhà thì tách nhau ra.

Như bình thường thì Hạ Chi Tuyền sẽ tìm một góc tối không người rồi tìm mọi cách để được ôm được hôn Cổ Tư Úc một cái, nhưng tối nay có Trịnh Bồi Bồi ở đây, mọi mong muốn của cậu đều đã bị dập tắt, chỉ còn biết yên lặng đưa hai cô gái về dưới khu kí túc rồi rời đi.

Lên cầu thang, Trịnh Bồi Bồi nói vào tai Cổ Tư Úc: “Liệu học thần có muốn đánh chết cái bóng đèn là mình không nhỉ? anh Úc à, anh nhất định phải bảo vệ em đó nha!”

“Cậu diễn hơi quá rồi đó...” Cổ Tư Úc cười nói.

Đêm khuya, lúc Cổ Tư Úc chuẩn bị ngủ thì nhận được tin nhắn của Hạ Chi Tuyền.

X: “Ngày mai em đừng có dẫn Trịnh Bồi Bồi đi cùng nữa có được không?”

Ý trên Mặt Chữ: “Cậu ấy trở nên nhiệt tình với việc học là chuyện rất tốt mà, không thể chặn lại sự hăng hái của cậu ấy được.”

X: “Nhưng nếu nó làm ảnh hưởng tới sự hăng hái của anh thì sao?”

Ý trên Mặt Chữ: “Hơ, anh không học cũng đâu có sao, dù gì thì anh cũng là học thần mà.”

X: “Học thần cũng có thể bị tuột dốc.”

Ý trên Mặt Chữ: “Thế thì càng tốt, người đứng thứ hai của trường cuối cùng cũng có cơ hội để vượt lên rồi! [thắng lợi] [thắng lợi]

X: “Em có thật là bạn gái của anh không đấy?”

Ý trên Mặt Chữ: “[Cười trộm] [Cười trộm] Em ngủ đây, anh ngủ ngon ~”

X: “Ngủ ngon.”

không bao lâu đã tới một ngày trước Giáng Sinh, ngày này các cô gái thường sẽ đưa cho người con trai mà mình thích một quả táo.

Buổi chiều Hạ Chi Tuyền đi vào lớp, thấy trên bàn mình chất đầy táo, màu đỏ bắt mắt bao phủ cả mặt bàn, bên ngoài quả táo còn được bọc bằng một lớp giấy bóng rất đẹp nữa.

trên bàn Lục Gia Diệp cũng có một ít táo, cả bàn của Tô Hàn và Chu Kiều cũng có, nếu không tính Hạ Chi Tuyền thì người nhận được nhiều táo nhất là Tô Hàn.

Trịnh Bồi Bồi nhìn cảnh này thì chắc lưỡi nói: “Thời buổi này con gái còn chủ động hơn cả con trai, lúc biểu đạt tình cảm thì cực kì nghiêm túc.”

Hương Lê ngồi đằng trước nói: “Căn bản là vì mấy cậu ấy rất đẹp trai, nhất là những người có danh học thần, ở trường nào cũng sẽ được rất nhiều người thích!”

Trịnh Bồi Bồi nhìn Cổ Tư Úc: “anh Úc à, anh có cảm nghĩ gì vào lúc này ạ?”

Cổ Tư Úc rất ung dung đáp: “Mình không cảm thấy áp lực một chút nào cả.”

Hạ Chi Tuyền nhìn đồng táo trên bàn thì nhức cả đầu, cậu không thích ăn táo tí nào, đành cho hết vào một cái túi rồi để xuống dưới chân.

Tan học, Hạ Chi Tuyền nói với Cổ Tư Úc: “Em về phòng thay quần áo đi, nửa tiếng sau gặp nhau ở cổng trường.”

Hôm trước cậu đã nói với cô rồi, hôm nay sẽ cùng nhau đi ra ngoài đón Giáng Sinh.

nói xong, Hạ Chi Tuyền cầm túi táo rồi đi.

Trịnh Bồi Bồi huych nhẹ vào tay Cổ Tư Úc: “Này này này, cậu nghĩ xem học thần sẽ mang chỗ táo đó đi đâu? Liệu có phải là đem vứt không?”

“không biết nữa...” cô thật sự cũng không đoán ra được là cậu ấy muốn làm gì với số táo đó.

Trịnh Bồi Bồi cùng Cổ Tư Úc đi về phòng, Cổ Tư Úc thay áo khoác ngoài và đi bớt lông ngắn, thời tiết ngày một lạnh hơn, cô quàng thêm một chiếc khăn lông cừu và đội mũ len.

Trịnh Bồi Bồi nhìn Cổ Tư Úc càng thay đồ càng xinh đẹp, càng đáng yêu hơn, trong lòng cảm thấy chua xót, giọng nói nghe cũng rất đáng thương: “Độc thân như mình đứng là chán quá đi... Đêm nay phải vượt qua như thế nào bây giờ...”

Cổ Tư Úc: “Thế thì thay quần áo mau lên rồi đi với mình luôn.”

“Aaaaa, anh Úc ơi, em yêu anh!” Trịnh Bồi Bồi vui sướng nhảy dựng lên ôm cổ Cổ Tư Úc, hôn mạnh một cái lên má cô.

Hự... Cái loại tình cảm dạt dào này, Cổ Tư Úc có phần không chịu nổi.

Nhưng mà cũng hơi lạ... Lúc Bồi Bồi hôn cô thì cô chỉ thấy lúng túng bình thường thôi, không như lúc bị Hạ Chi Tuyền hôn, tim cô sẽ ngay lập tức đập rất nhanh, không phải đều là môi chạm vào da hay sao? Sao lại có sự khác biệt lớn như vậy chứ?

Hai người đang chuẩn bị ra cửa thì thấy hình ảnh mới được gửi tới trong nhóm chat nhỏ của hội con gái trong lớp.

Cả đám đều đang rất kích động.

“Trời ơi, tôi vừa mới gặp học thần ở cổng trường đây.”

“Học thần thật là ấm áp nha, cậu ấy đi phát táo cho mấy người bán hàng vỉa hè bên ngoài cổng trường ý!”

“Chụp thêm mấy tấm nữa cho tôi xem nào!”

“Nếu sớm biết học thần sẽ phát táo thì chắc là nhiều đứa con gái muốn mở quán bán hàng vỉa hè lắm đây ha ha ha ha...”

Cổ Tư Úc bấm vào xem ảnh, thấy Hạ Chi Tuyền đứng trước mặt một người bán hàng vỉa hè, tay đưa táo cho người ta.

Trịnh Bồi Bồi: “Ủầy, không ngờ nha, cậu ấy không đem vút mà đi chia cho mọi người, có vẻ như tính cách của cậu ấy không hề lạnh lùng vô cảm như vẻ bề ngoài.”

Cứ đến ngày lễ là bên ngoài cổng trường sẽ có rất nhiều các quầy bán hàng vỉa hè, bất chấp việc có thể bị đội quản lý trật tự đô thị đuổi đi, vì trong những ngày này học sinh thường rất thích mua những món đồ nhỏ xinh.

Hạ Chi Tuyền thoáng chốc đã giải quyết xong một túi táo đầy.

Nhưng tất nhiên là cũng có những mặt trái, ví như việc cậu đã biết là có không ít người đang chụp lên cậu.

Làm xong, cậu đi tới một góc yên tĩnh chờ Cổ Tư Úc.

“Ha ha! Trùng hợp quá người anh em! Chúng ta lại vô tình gặp nhau rồi!” Lục Gia Diệp bất ngờ xuất hiện trước mặt cậu.

Hạ Chi Tuyền hai tay rút túi quần, đứng thẳng người trong gió rét, chỉ thờ ơ liếc cậu ta một cái rồi thôi.

“Chẳng gì bằng cái duyên gặp gỡ, cùng nhau đi chơi Noel đi!” Lục Gia Diệp cọt nhả.

“không rảnh, tôi đang đợi người, cậu đi một mình đi.” Hạ Chi Tuyền nói.

“Tôi biết chứ, cậu đang chờ má lúm nhỏ đúng không? không sao, tôi không sợ phiền toái đâu, ba người đi với nhau cũng được.”

Hạ Chi Tuyền mặt lạnh tanh: “Tôi thì sợ phiền toái, cảm ơn.”

Khó khăn lắm mới đợi được đến Giáng Sinh, hai người cùng nhau ra ngoài chơi, cậu tuyệt đối không thể đưa Lục Gia Diệp đi cùng được, cái kiểu ngọt ngào khó chịu ấy cậu không muốn trải qua đâu.

“Người anh em à, Tô Hàn với Chu Kiều đều có việc rồi, chỉ còn lại một mình tôi, cậu nhấn tâm nhìn một câu độc thân như tôi phải lưu luyến một mình trong đêm đông lạnh giá hay sao?”

Lục Gia Diệp nói thế nào cũng không chịu đi, cứ đứng bên cạnh Hạ Chi Tuyền, cậu đích chỗ nào thì cậu ta đi theo chỗ đó, da mặt còn dày hơn cả tường thành.

Lúc Cổ Tư Úc và Trịnh Bồi Bồi đi ra, cậu ta trông thấy Trịnh Bồi Bồi thì hai mắt sáng lên, yên lặng thầm khen ngợi sự thông minh của bản thân.

Cậu ta biết mà, cái người hay bám đuôi như Trịnh Bồi Bồi nhất định sẽ đi cùng với má lúm nhỏ.

Cho nên cậu ta chỉ cần bám theo Hạ Chi Tuyền là có thể thuận lợi tạo thành nhóm bốn người rồi, he he.

Gặp mặt nhau, Cổ Tư Úc nhìn Lục Gia Diệp đứng bên cạnh Hạ Chi Tuyền, Hạ Chi Tuyền thì lại nhìn Trịnh Bồi Bồi đứng bên cạnh Cổ Tư Úc.

“...” Hạ Chi Tuyền bực bội không chịu nổi.

Cổ Tư Úc nhìn Lục Gia Diệp, cười nói: “Cậu cũng ở đây à, vậy bốn người bọn mình đi cùng nhau đi.”

Bingo! Lục Gia Diệp cười rộ lên để lộ hàm răng trắng sáng, em gái má lúm đáng yêu quá đi thôi, vừa lên tiếng thì đã nói trúng ý của cậu ta rồi.

Trịnh Bồi Bồi tỏ ra chán ghét quát Lục Gia Diệp: “Sao cậu lại ở đây?! Cứ nhìn thấy cậu là tôi lại thấy phiền!”

Lục Gia Diệp cười ha hả, không chịu yếu thế mà nói lại: “Thế sao cậu cũng ở đây? Hôm nay A Tuyền hẹn đi chơi với má lúm cơ mà?”

“...” Hạ Chi Tuyền chẳng còn muốn nói một câu nào nữa, hai cái bóng đèn này đều thuộc phái diễn xuất cả.

Cố Tư Úc nói: “đi thôi đi thôi, xe bus tới rồi kìa.”

cô kéo tay Trịnh Bồi Bồi đi trước, Hạ Chi Tuyền bắt đắc dĩ đi theo sau, Lục Gia Diệp thícực kì vui sướng và phấn chấn.

- - -

Hẹn với chả hò) Thương bạn học thần)

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Edit: Ngân Nhi

Ở trên xe bus phần lớn đều là học sinh.

Trịnh Bồi Bồi và Cố Tư Úc ngồi một hàng, Hạ Chi Tuyền và Lục Gia Diệp ngồi đằng sau.

Hạ Chi Tuyền phát hiện ra là từ sau khi lên xe, cái miệng cười của Lục Gia Diệp vẫn chưa khép lại được.

Tuy nhiên cậu cũng thâm suy nghĩ, nếu Cố Tư Úc đã dẫn Trịnh Bồi Bồi đi cùng thì có thêm Lục Gia Diệp sẽ tốt hơn, cậu không thể hất một mình Trịnh Bồi Bồi sang một bên được, nhưng nếu đã có hai người thì sẽ rất dễ dàng.

Nghĩ xong, Hạ Chi Tuyền mới thấy Lục Gia Diệp dễ nhìn hơn một chút.

Lục Gia Diệp: Sao tự dung ánh mắt của học thần khi nhìn mình lại trở nên hiền hòa hẳn thế nhỉ?

Đến bến, mọi người lần lượt xuống xe.

Cố Tư Úc nhìn quán hồng trà sữa phía đối diện, nổi khát vọng lại trào dâng, cô liếm môi, nhưng nhìn hàng dài người đang xếp hàng thì lại chán nản nói: “Sao lại đông người mua thế nhỉ?”

Hạ Chi Tuyền hỏi: “Em muốn uống à?”

Cố Tư Úc: “Thôi đông lắm, em không uống đâu, lại phải xếp hàng chờ.”

“Trong thời điểm đặc biệt thì ắt sẽ có giải pháp đặc thù, em chờ nhé.” Hạ Chi Tuyền nói.

“Ồ...” Cố Tư Úc còn đang định nói không cần đâu, nhưng Hạ Chi Tuyền đã đi mất rồi.

“Học thần chiều cậu thật đó.” Trịnh Bồi Bồi kéo tay cô, hâm mộ nói.

Lục Gia Diệp hậm hực: “Chỉ là mua trà sữa thôi mà, tôi cũng mua được.”

“Cậu ngay cả ẩn ý trong lời nói của người ta mà còn không nghe ra thì mua trà sữa cái quái gì?” Trịnh Bồi Bồi ghét bỏ nói.

Lục Gia Diệp: “...”

Đúng thật là cậu ta cũng không hiểu lắm là vì sao học thần lại đột nhiên đi mua trà sữa như vậy.

không đầy một lát sau Hạ Chi Tuyền đã xách bốn cốc lớn đồ uống nóng quay về, chia từng cốc cho bốn người.

Cố Tư Úc vui vẻ nói: “Sao anh mua được nhanh thế?”

“anh có cách.” Hạ Chi Tuyền đáp.

Vừa rồi cậu đã nhờ người đang đứng xếp hàng thứ hai mua hộ mình luôn, vốn còn định trả cho người ta một chút tiền cảm ơn, nào ngờ cô gái kia vừa mới nhìn cậu một cái là mở to mắt rồi điên cuồng gật đầu luôn, không chút do dự mà mua giúp cậu.

Sau khi nhận được đồ, cô gái đó còn muốn xin wechat của cậu, cậu nói: “Ngại quá, bạn gái tôi đang đứng chờ ngoài kia.”

nói xong liền quay đi luôn.

cô gái kia nhìn bóng lưng cao gầy của cậu thì thầm gào khóc, sao mấy anh đẹp trai đều là hoa đã có chủ hết rồi thế?

trên đường giảng đèn kết hoa, không khí cực kì náo nhiệt, tràn ngập cảm giác của ngày lễ.

Trịnh Bồi Bồi và Cố Tư Úc tay trong tay bước đi, không có phản cho Hạ Chi Tuyền...

Thân phận bạn trai ấy mà, gặp bạn thân của bạn gái thì cũng phải đứng đẹp sang một bên thôi.

Bốn người đi ngang qua một phòng thể thao điện tử*, đúng lúc bên trong đang diễn ra cuộc thi, Trịnh Bồi Bồi và Cố Tư Úc đều có hứng thú muốn xem, Lục Gia Diệp lập tức tranh việc đi mua vé, cả bọn ngồi vào khu VIP xem thi đấu.

*Thể thao điện tử (eSports) là hình thức tổ chức cuộc thi chơi điện tử giữa nhiều người chơi, đặc biệt giữa những tuyển thủ chuyên nghiệp. (Theo Wiki)

Trịnh Bồi Bồi ngồi bên trái Cố Tư Úc, Hạ Chi Tuyền thì ngồi bên phải cô, Lục Gia Diệp ngồi bên cạnh Hạ Chi Tuyền.

Hạ Chi Tuyền tranh thủ cơ hội này nắm tay Cố Tư Úc, dường như là không cam lòng nên nắm rất chặt.

“...” Cố Tư Úc chớp chớp mắt, mặt hơi ửng hồng, nhưng cô không giãy ra mà rất ngoan ngoãn nhìn lên màn hình.

Trong hai đội thì có một đội đánh cực kì trơn tru, tung ra những chiêu thức tàn bạo để đuổi giết đối thủ.

Trịnh Bồi Bồi và Lục Gia Diệp thường xuyên chơi game cùng nhau, nhìn cảnh tượng đang diễn ra thì đều bật cười, ở giữa có Hạ Chi Tuyền và Cố Tư Úc chần chừ nên cả hai phải cúi xuống thì mới nhìn được nhau, đồng thanh cười ha ha.

Cười được một nửa thì Trịnh Bồi Bồi mới nhớ ra là mình đang cãi nhau với tên ngốc kia, mặt liền cứng đờ lại, chậm rãi thu hồi nụ cười, thuận tiện lườm cậu ta một cái rồi ngồi thẳng người lên.

“...” Lục Gia Diệp cảm thấy cực kì vô tội.

Xem thi đấu xong, cả bọn đi ra ngoài, Trịnh Bồi Bồi nói: “Ồ công viên đằng kia có biểu diễn ca nhạc đấy, nghe nói là có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng đến, bọn mình qua đó xem đi.”

“Được.” Hạ Chi Tuyền khó có khi nào đồng ý với cô bạn này.

Cái kiểu biểu diễn công khai thế này, trừ khu vực VIP sát sân khấu phải có vé vào rathì bên ngoài toàn người là người đứng vây xem đông nghịt.

Sân khấu được dựng rất cao nên cũng đủ để xem, không đến nỗi phải đứng nhìn gáy của người đằng trước.

Hạ Chi Tuyền nắm tay Cố Tư Úc nói: “Bên này ít người, qua đây đi.”

Cố Tư Úc để yên cho cậu nắm tay dắt đi.

“Bên kia góc nhìn đẹp hơn, ra đó đi.” Cậu lại kéo cô đi tiếp.

“A...” Trong dòng người dày đặc bị va vào nhau liên tục, cô đã không phân biệt được đông tây nam bắc nữa rồi, cảm giác an toàn duy nhất chính là bàn tay của học thầndang nắm lấy tay cô.

Lục Gia Diệp đứng trong đám đông, bị người trước người sau xô đẩy cảm thấy khôngthoải mái chút nào, cậu chủ con nhà giàu làm cái gì cũng được đãi ngộ hạng VIP, sao mà quen được với kiểu đứng xem biểu diễn thế này, cậu quay sang nhìn Trịnh Bồi Bồi, thấy cô cũng không được vui cho lắm.

Lục Gia Diệp vỗ vai Trịnh Bồi Bồi nói: “Lên phía trước đi, tôi sẽ nghĩ cách để được vào bên trong ngồi.”

“Nếu được thế thì... Tốt quá.” Trịnh Bồi Bồi quay sang muốn nắm tay Cố Tư Úc, kết quả nhìn xung quanh đều không thấy người quen... anh Úc đâu rồi? Cả học thân nữa?

“Hai người kia đi đâu rồi?” Trịnh Bồi Bồi lo lắng, “Liệu có bị lạc không?”

“Cậu yên tâm đi, có A Tuyền rồi, cậu ấy chắc chắn sẽ trông chừng má lúm.” Lục Gia Diệp nói, “Đôi đó tám chín phần là đã chuồn đi chơi riêng rồi, hưởng thụ thế giới hai người, cậu nghĩ cho người ta chút đi, đừng có chày tới làm bóng đèn nữa.”

“Này, ai làm bóng đèn đi theo Hạ Chi Tuyền thế hả? Còn không biết xấu hổ mà dạy tôi?” Trịnh Bồi Bồi không phục.

Vì tôi muốn được cùng cậu đi đón Giáng Sinh mà... Lục Gia Diệp có nỗi lòng không thê nói ra, đành phải giả vờ nhận sai: “Tôi sai rồi tôi sai rồi, bản thân tôi cũng là bóng đèn sáng 1000W mà còn dám lên mặt dạy dỗ cậu.”

Trịnh Bồi Bồi khẽ hừ một tiếng.

“đi thôi, chúng ta lên phía trước đi, đừng quan đôi kia làm gì nữa.” Lục Gia Diệp ôm vai Trịnh Bồi Bồi đi.

Hạ Chi Tuyền thành công bắt cóc Cố Tư Úc mà không để lại dấu vết, hai người đứng trong đám đông xem biểu diễn.

Vốn đang đứng cạnh nhau, nhưng cậu sợ những người xung quanh đụng vào cô nên lại đứng ra phía sau, vòng tay ôm lấy cô, bao bọc cô trong ngực mình. Cố Tư Úc ngẩng mặt lên nhìn, đúng lúc Hạ Chi Tuyền cúi đầu xuống, cô nhìn đôi mắt sáng như sao và dịu dàng như biển cả của cậu, khẽ mỉm cười, cậu hỏi: “Em cười gì?”

“không nói cho anh biết!” cô thầm trộm mừng trong lòng, sao mình lại có một người bạn trai đẹp trai đến vậy cơ chứ?

Từ nhỏ đến giờ cô chưa bao giờ rút thăm trúng thưởng được cái gì, chỉ duy nhất bây giờ là rút được một phần thưởng quá lớn.

không có tiết mục gì hay nên Cố Tư Úc không tập trung xem, lại nhớ mình có mang theo quà, phải tranh thủ lúc Trịnh Bồi Bồi với Lục Gia Diệp không có ở đây mà tặng cho anh luôn, không thì lát nữa sẽ không có cơ hội.

cô tỏ vẻ lo lắng nói với Hạ Chi Tuyền: “À đúng rồi, em có quà tặng anh này.”

Hạ Chi Tuyền giả vờ trêu cô: “À đúng rồi? Hời hợt thế thôi sao? Quà em mới nhất được trên đường đây à?”

“...không phải mà.” Cố Tư Úc âm ỉ.

Hạ Chi Tuyền véo nhẹ cái má mềm mại của cô, “Nếu vậy thật thì cũng không sao, cho dù em có nhặt một cái lá cây trên đường để tặng anh thì anh cũng sẽ coi nó là báu vật.”

“...” Cố Tư Úc tuy rất vui nhưng ngoài miệng vẫn phản bác, “Làm gì có chuyện đó được chứ.”

“Ồ đây đông người quá, bọn mình qua bên kia đi.” Cố Tư Úc kéo Hạ Chi Tuyền ra chỗ vách chắn, chỗ này không chật chội như trong kia, dễ lấy quà hơn.

cô lấy từ trong túi đeo trên người ra một cái hộp quà rất đẹp rồi đưa cho Hạ Chi Tuyền.

Cậu khẽ mỉm cười, nhận lấy rồi mở ra xem.

Bên trong hộp là một chiếc vòng tay nam tết dây đỏ của Tiffany.

Cậu hỏi: “Cái này có đắt không?”

“Cũng bình thường...”

“Vòng của hãng này ít nhất cũng phải mấy ngàn, em lấy tiền ở đâu ra?” Cậu có phản nghiêm khắc nhìn cô.

“Em tự kiếm ra đó!” Cố Tư Úc vỗ ngực tự hào, “Em có gửi bản thảo cho một tạp chí, được người ta gửi tiền nhuận bút cho!”

“Em còn viết văn sao?” Hạ Chi Tuyền nhún mày, cậu thấy hơi ngạc nhiên.

“Kì thi giữa kì điểm Văn của em rất cao mà, bình thường em cũng đọc rất nhiều sách báo và tiểu thuyết, cho nên cũng muốn thử viết bài gửi xem sao...”

thật ra một phần cũng là vì cô bị Hạ Chi Tuyền kích thích, trước kì thi hai người có ra ngoài học thêm, cô muốn mời cậu ăn cơm mà cậu lại lấy lý do không nên tiêu tiền của bố mẹ để từ chối, cho nên cô liền vắt óc suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể tự kiếm ra tiền.

Gỡ code như Hạ Chi Tuyền thì không thể rồi, cô cực kì dốt máy tính, nếu mà mò học thì quá lãng phí thời gian, bố mẹ mà biết thì có khi còn đánh cô ấy chứ. Nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ còn lại mỗi công việc viết bài cho tạp chí, không ngờ đúng là cô đã nhận được khoản lương đầu tiên trong đời nhờ nó, tuy không nhiều nhưng cũng đủ khiến cô thỏa mãn rồi. Sau khi nhận được tiền nhuận bút, việc đầu tiên cô làm chính là lên kế hoạch đi mua quà Giáng Sinh cho Hạ Chi Tuyền, tiền còn dư thì sẽ mời mấy cô bạn ra ngoài ăn một bữa.

Nhưng mà... Tiền nhuận bút được ba ngàn bảy, đi mua cái vòng tay hết ba ngàn bảy luôn, chẳng thừa ra một đồng nào.

*3700 tệ = khoảng 12,5 triệu đồng.

Còn bữa ăn mời mấy cô bạn thì... Thôi để lần sau đi.

“Đẹp không?” cô háo hức chờ mong nhìn cậu.

Tuy đã tiêu hết số tiền mà mình vừa kiếm được, nhưng cô lại chẳng hề thấy xót một chút nào, chỉ muốn nghe anh khen một tiếng thôi.

Hạ Chi Tuyền nhìn thẳng vào mắt cô, nói nhỏ: “không đẹp bằng em.”

“...” Cố Tư Úc đỏ mặt, sáng giọng: “anh nghiêm túc đi mà... Có thích hay không...”

Hạ Chi Tuyền ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, đang định nói thì đám đông bỗng dừng xông xáo hẳn lên.

Vì có mấy nghệ sỹ nổi tiếng xuất hiện nên một đám người trẻ chen lấn xô đẩy nhau để tiến lại gần, cục diện bỗng trở nên mất kiểm soát, lúc này chỉ sợ nhất là giẫm đạp lên nhau. Đám đông không ngừng di chuyển, người thì muốn lao lên, người lại muốn bỏ đi, vốn đang là một buổi biểu diễn vui vẻ thì bỗng trở nên vô cùng hỗn loạn.

Càng ngày càng nhiều người ào ra phía họ, Hạ Chi Tuyền vội nói: “Dừng cử động, cứ dựa vững vào vách chắn thôi.”

Cố Tư Úc gật đầu, cô biết lúc này không nên tự ý chạy đi, nhờ lại ngã ra thì xong đời.

Hạ Chi Tuyền vòng tay qua người cô, bám vào hai bên vách chắn, dùng cơ thể mình tạo cho cô một không gian riêng.

Đám đông cứ ào ra va vào cậu, có người thì chen lấn có người lại cầm cả máy quay, cứ đi qua là đụng trúng người cậu.

Cố Tư Úc bất ngờ giơ tay lên ôm Hạ Chi Tuyền.

“Bỏ tay xuống!” Cậu nghiêm giọng.

Cố Tư Úc không nghe, hai cánh tay vẫn ôm chặt cậu.

“Cố Tư Úc, bỏ tay xuống!” Hạ Chi Tuyền nói lại một lần nữa, ánh mắt hiện lên sự tức giận, giọng cũng gay gắt hơn.

“Em không bỏ! Nếu anh muốn thì anh buông tay ra trước đi! không phải anh cũng đang bảo vệ em đấy sao!” Cố Tư Úc bướng bỉnh nói.

Hạ Chi Tuyền lần đầu tiên cảm thấy bất lực với cô, hai cánh tay cậu đang chống lên vách chắn, vì không muốn cô bị người ta đụng vào nên không thể bỏ tay xuống để kéo tay cô ra được.

Sao cô không thể ngoan ngoãn ở yên trong vùng an toàn mà cậu đã tạo ra cơ chứ?

Phía bên kia, Lục Gia Diệp và Trịnh Bồi Bồi đã đứng ngay sát khu VIP rồi, cả hai không đi vào được nên chỉ đứng bên ngoài hàng rào ngăn cách, tình hình ở đây còn thảm hơn, một đám fan hâm mộ đang điên cuồng muốn phá rào chắn mà lao vào, nhiều người còn ngã trái ngã phải.

Lục Gia Diệp dứt khoát đá đổ cái rào chắn trước mặt, che chở cho Trịnh Bồi Bồi đi lên, không làm thế thì chẳng mấy chốc sẽ bị đám người phía sau chen ngã mất thôi.

“Bọn mình ra phía sau sân khấu đi.” Cậu kéo tay cô nói.

đang đi thì có một anh bảo vệ chạy tới đẩy Trịnh Bồi Bồi, “đi ra ngoài ngay!”

Lục Gia Diệp ôm Trịnh Bồi Bồi vào lòng, đẩy người bảo vệ kia ra, gầm lên: “Con mẹ ông thử động đến cô ấy một lần nữa cho tôi xem nào!”

Nhân viên an ninh kia còn không cao bằng Lục Gia Diệp, khí thế có phần kém hơn, hãnta cứng nhắc nói: “không được đi vào đây!”

Lục Gia Diệp trợn mắt nói: “Cút! An Sâm là anh em kết nghĩa của ông đây đấy biết chưa! Tôi đi tìm hãnta!”

Vừa rồi cậu nói sẽ nghĩ cách đưa Trịnh Bồi Bồi vào khu VIP là vì muốn dùng quan hệ để đi cửa sau, ai ngờ người kia lúc ra ngoài làm việc lại không mang theo điện thoại cá nhân nên không thể liên lạc được.

Ngôi sao An Sâm đang được các vệ sĩ hộ tống phía sau sân khấu nghe thấy tiếng của Lục Gia Diệp thì lập tức quay đầu nhìn, vội nói: “Đó là bạn tôi, cho bọn họ vào đi!”

Vất vả lắm hãnta mới quen được người của nhà họ Lục, nên cũng muốn tạo quan hệ với cậu chủ Lục của nhà đó.

Có nhân viên đi tới đón, Lục Gia Diệp lúc này mới tỏ ra đặc ý nói với Trịnh Bồi Bồi: “Tôi nói rồi mà, tôi với An Sâm là anh em tốt.”

Trịnh Bồi Bồi phì cười, khó có lúc không mở miệng mắng cậu ta ngốc.

Xe cảnh sát rú còi ầm ỹ, sơ tán dòng người đang chen lấn nhau.

thật may là mọi thứ đã nhanh chóng trở lại bình thường.

Hạ Chi Tuyền nắm tay Cố Tư Úc đi thẳng về phía trước, cho đến tận lúc vào trung tâm thương mại thì mới dừng lại.

Hai người ngồi ở khu nghỉ ngơi, Hạ Chi Tuyền kéo ống tay áo của cô lên xem cánh tay cô có bị thương không.

Lúc nhìn thấy một vết bầm tím, ánh mắt cậu thay đổi hẳn. . .

Cố Tư Úc nói nhỏ: “Chỉ là bị một vật gì đó đụng phải thôi, không sao đâu. . .”

“Nếu đứng yên thì em đã không bị thương rồi, sao lại không chịu nghe lời thế hả?” Hạ Chi Tuyền nghiêm giọng, sắc mặt rất đáng sợ.

“Chẳng lẽ em phải trở mặt nhìn anh bị người ta đụng vào sao?” cô cãi lại, hai mắt đỏ lên.

“Em là con gái, yếu đuối như thế thì giúp được cái gì?” Cậu hỏi ngược lại cô.

“...” Cố Tư Úc quay mặt đi, cắn chặt môi.

Đây là lần đầu tiên cô bị Hạ Chi Tuyền nghiêm mặt trách mắng thế này, tâm trạng không tốt chút nào.

cô đứng phắt dậy, một mình đi ra ngoài.

Hạ Chi Tuyền nhìn bóng lưng cô, thở dài một cái, tâm trạng lo lắng ban nãy bây giờ vẫn còn chưa tiêu tan đi được.

Trước giờ cậu chưa từng nghĩ tới việc sẽ bảo vệ cho ai, còn hiện tại cậu chỉ muốn che chở thật tốt cho cô gái nhỏ kia, cô chỉ bị một chút tổn thương thôi cũng khiến cho cậu khó mà chấp nhận được.

Hạ Chi Tuyền thấy bóng dáng cô sắp biến mất khỏi tầm mắt thì lập tức đứng dậy đuổi theo.

Ở cổng trung tâm thương mại, Hạ Chi Tuyền bắt lấy tay Cố Tư Úc.

cô quay lưng đi không chịu nhìn cậu.

Cậu thở dài nói: “anh không muốn em nữa được chưa?”

Cố Tư Úc không đáp, cô giằng tay ra rồi tiếp tục đi thẳng, không để ý đến cậu.

Hạ Chi Tuyền đi bên cạnh cô, không biết nên nói gì, cậu chưa từng xin lỗi ai, cũng không có kinh nghiệm dỗ dành con gái.

Giờ phút này, đến học thần cũng đánh bó tay, chỉ biết yên lặng mà đi theo cô thôi.

Cố Tư Úc cứ đi mãi đi mãi, cho đến khi không chế được cảm xúc ảm ức tui thân trong lòng thì mới dừng lại, quay người nhìn Hạ Chi Tuyền.

Hạ Chi Tuyền cũng dừng lại nhìn cô.

Cố Tư Úc mở to đôi mắt long lanh nước nhìn cậu nói: “Em giận rồi mà anh cũng không biết dỗ em à?”

Hạ Chi Tuyền: “...”

“Nếu bây giờ anh nói xin lỗi em, vừa rồi anh không nên hung dữ với em thì em sẽ tha thứ cho anh.” Cố Tư Úc nói.

“...” Hạ Chi Tuyền cảm thấy tim mình sắp tan chảy đến nơi rồi, bước lên một bước ôm cô vào lòng.

“Ai muốn anh ôm chứ...” cô giả vờ trong lòng cậu.

Hạ Chi Tuyền ôm chặt lấy cô, nói: “anh xin lỗi em, vừa rồi anh không nên hung dữ với em, là tại anh quá nóng nảy, với cả...”

Cố Tư Úc đã ngoan ngoãn đứng yên rồi, “Vội cả cái gì?”

“anh rất thích cái vòng tay em tặng.” Hạ Chi Tuyền gật đầu, “Ừm, thật ra điều anh muốn nói là như vậy cơ, mấy câu ban nãy là cái đứa ngốc nào nói ý chứ không phải anh, không liên quan gì đến anh hết.”

Cố Tư Úc không nhịn được cười: “anh cũng biết chối bỏ trách nhiệm lắm đó...”

Hạ Chi Tuyền nghe thấy tiếng cười của cô, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Cố Tư Úc khẽ đẩy cậu ra, dịu dàng hỏi: “anh có làm sao không? Ban nãy bị xô đẩy liên tục như vậy...”

“không sao, anh là đàn ông mà, thân thể cường tráng.” Hạ Chi Tuyền nói.

Cố Tư Úc tự đứng lại nhớ đến body của cậu... Mặt lại đỏ lên.

Hạ Chi Tuyền đưa cái vòng tay cho cô, nói: “Em đeo vào cho anh đi.”

Cố Tư Úc vội vàng xua đi mấy hình ảnh trong đầu, nhận lấy cái vòng rồi đeo lên cổ tay Hạ Chi Tuyền.

Da của cậu rất trắng, đeo thêm chiếc vòng màu đỏ trông càng thêm bắt mắt.

Cố Tư Úc nhìn mà vui lắm, nhưng cô không hề biết rằng Hạ Chi Tuyền chưa từng đeo gì trên tay cả, lên cấp ba học sinh thường có một đeo vòng tay hoặc dây chuyền, còn bấm khuyên tai nữa, nhưng cậu thì không bao giờ, kể cả mấy cái vòng ngọc được người thân đưa cho vào các dịp lễ Tết thì cậu cũng chỉ nhận rồi để trong ngăn kéo.

Cậu là người theo chủ nghĩa tối giản, hoàn toàn vô cảm với mấy thứ đồ trang sức vương vít.

Nhưng mà cậu lại không hề kháng cự khi nhìn Cố Tư Úc đeo cái vòng vào tay mình.

Có thể nói là cam tâm tình nguyện bị trói buộc bởi tấm lòng của cô.

Đeo xong, Cố Tư Úc lại kéo tay cậu ngắm nghía, cười nói: “Đẹp quá.”

Hạ Chi Tuyền nhìn cái vòng màu đỏ, cười nói: “Em đang dùng cái này để đánh dấu đây là bạn trai mình đấy à?”

“...” Cố Tư Úc đỏ bừng mặt, “Gi chứ!”

“Ồ, Bồi Bồi đâu rồi? Cậu ấy với Lục Gia Diệp đi đâu không biết, liệu có làm sao không?” Cố Tư Úc bây giờ mới nhớ ra tối hôm nay không phải là buổi hẹn của hai người, mà là bốn người lận.

Hạ Chi Tuyền nói: “không sao đâu, vừa rồi anh đã gọi điện thoại rồi, hai đứa nó đang ở sau sân khấu xem biểu diễn.”

“VẬY Ạ...” Cố Tư Úc yên tâm rồi.

Hạ Chi Tuyền nắm tay cô: “Bọn mình không cần phải đợi nhau đâu, chơi xong rồi tự về trường cũng được.”

“Vâng...”

Hai người tay trong tay bước đi, Hạ Chi Tuyền cuối cùng cũng được ở riêng với cô bạn gái nhỏ của mình rồi.

Cậu nói: “anh cũng có quà tặng em”

“thật không?” Cố Tư Úc háo hức hỏi.

“Em chờ mong cả tối nay rồi đúng không?” Hạ Chi Tuyền cười nhìn cô.

Cố Tư Úc xấu hổ, đúng là cô rất mong, nhưng lại ngượng không dám hỏi, tất nhiên ngoài miệng vẫn phải chối: “Đâu có, em thế nào cũng được mà.”

Hai người đi tới khu nghỉ ngơi dưới cây đại thụ, Hạ Chi Tuyền lấy hộp quà trong túi ra.

Cố Tư Úc nhanh nhẹn mở hộp, nhìn thấy đó là một cái khung ảnh điện tử màu xanh* của một thương hiệu có tiếng với thiết kế rất đẹp, nhìn như hàng thủ công mỹ nghệ vậy.

*Khung ảnh điện tử: Là một màn hình tinh thể lỏng và có bộ nhớ, có thể chuyển ảnh từ máy ảnh vào thẳng bộ nhớ đó và hiện từng ảnh lên màn hình, khung ảnh có thể thay đổi hình ảnh hiển thị theo yêu cầu của người sử dụng.

cô cảm thán từ tận đáy lòng: “Đẹp quá!”

Hạ Chi Tuyền: “Em mở ra xem đi.”

“...” Cố Tư Úc loay hoay mãi mà màn hình vẫn đen ngòm, không còn cách nào khác là quay sang cầu cứu bạn trai.

Hạ Chi Tuyền buồn cười, cậu mở máy lên rồi đưa lại cho cô, cô đưa tay ra chạm vào màn hình...

Có ảnh chụp trên núi Nga Mi, ảnh ở Thành Đô, cả hình mưa sao băng mới chụp gần đây nữa...

cô nhìn mình trong ảnh, không nhận được mà nói: “cô gái xinh đẹp này là em thật sao? Rất xinh đúng không? Còn mấy cái hình này anh chụp lúc nào vậy? Em không biết đó... Sao anh chụp nhiều thế!”

Cố Tư Úc ngồi ngắm từng bức ảnh, lúc lướt đến ảnh chụp chung của cô và Hạ Chi Tuyền thì mặt hơi nóng lên, trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Ngắm một lúc lâu, cô mới tắt máy đi, nhìn Hạ Chi Tuyền cười nói: “Cảm ơn anh đã chụp cho em nhiều ảnh đẹp như vậy! Em vui lắm!”

Chả trách mà con gái đều muốn tìm được một người bạn trai biết chụp ảnh, đúng là thích thật!

Hạ Chi Tuyền nhìn cô chăm chú: “Trước kia khi còn chưa là bạn gái anh, lúc nhận quà em nói cảm ơn cũng được, nhưng bây giờ cũng thế sao?”

“...” Cố Tư Úc hơi hơi hiểu ý của cậu rồi.

Hạ Chi Tuyền không thúc giục, chỉ yên lặng nhìn cô.

Cố Tư Úc bất ngờ rướn người lại gần, hôn nhanh vào má cậu một cái.

Hạ Chi Tuyền khẽ run lên, lần nào được cô hôn cậu cũng đều có cảm giác như vậy, phải mất mấy giây mới tiêu hóa hết được dư vị này.

Cậu chỉ vào môi mình: “Chỗ này có được không?”

“không được!” Cố Tư Úc bỏ chạy.

Hạ Chi Tuyền đứng dậy đuổi theo.

cô cầm di động lên nhìn giờ, nói: “không còn sớm nữa, bọn mình về trường thôi.”

“Ừ, đi lên kia bắt xe về.”

Hai người chậm rãi bước đi trên đường, Cố Tư Úc lại nhớ đến hai người kia, liền hỏi: “Lục Gia Diệp thích Bồi Bồi thật sao?”

“Chắc vậy.” Hạ Chi Tuyền đáp.

“Thế còn Tô Hàn?”

“Chắc cũng thế nốt.”

“Vậy phải làm sao bây giờ, Bồi Bồi nên theo ai thì được đây?” Cố Tư Úc sàu sàu, “Cả hai cậu ấy đều rất tốt.”

“không cần nghĩ nhiều làm gì, cứ để thời gian trả lời thôi.”

“...Để thời gian trả lời sao?”

“Có những chuyện dù muốn cũng không thể nhận được đáp án ngay lập tức, nhưng chỉ cần chờ đợi là sẽ có câu trả lời.”

Cố Tư Úc sững sờ nhìn Hạ Chi Tuyền, cậu đón nhận ánh mắt phức tạp của cô, hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”

“anh trưởng thành thật đó nha bạn học Hạ, nói chuyện nghe cứ như người lớn vậy.”

“...”

“Số tuổi tâm hồn của anh liệu có bằng mấy chú già không nhỉ? Huhu, em không thích yêu ông chú đâu, em thích tiểu thệ tươi cơ...Này! Aaaaa —”

Cố Tư Úc còn chưa treu đủ thì đã bị Hạ Chi Tuyền bế bổng lên.

“Thả em xuống đi mà...”

Hạ Chi Tuyền không nghe, cứ thế bế cô đi trước mặt mọi người, cô nhóc này thỉnh thoảng lại hừ hừ, phải dạy dỗ lại.

trên đường người đến người đi, ai cũng đưa mắt nhìn đôi tình nhân trẻ, không khỏi cảm thán tuổi trẻ thật tuyệt, thời thanh xuân của ai cũng luôn tràn đầy sức sống, thoải mái vung cầu lương ra đường.

Tới bến xe bus, Hạ Chi Tuyền mới cho Cố Tư Úc xuống rồi đi mua cho cô một xiên kẹo hồ lô.

Lúc cậu quay về, Cố Tư Úc vui vẻ muốn đưa tay ra cầm, cậu lại nói: “Dính lắm, để anh cầm cho.”

“...” Cậu không cho cô cầm, cô đành phải há miệng ra cho cậu dứt thôi.

Lúc cô ghé đầu ra trước để cắn mút quả, còn chưa chạm được vào nó thì Hạ Chi Tuyền đã giơ xiên kẹo lên cao, sau đó cúi đầu hôn lên môi cô.

Bốn cánh môi mềm mại chạm vào nhau...

Đối với cậu mà nói thì đêm Giáng Sinh năm nay, phải đến tận giây phút này mới thật sự trở nên trọn vẹn.

Chương 61

Edit: Ngân Nhi

Thời gian đã chuyển sang tháng một, kì thi cuối kì vào cuối tháng đang gần ngay trước mắt.

Sau khi thi giữa kì, Hạ Chi Tuyền tập trung vào những điểm yếu của Cố Tư Úc, phụ đạo cho cô theo một kế hoạch rất quy củ, cô cũng cảm thấy được là lỗi sai trong bài làm của mình đã ít đi rõ rệt, sự tự tin vào kì thi cuối kì đã tăng lên gấp bội.

Hiện giờ không chỉ riêng Cố Tư Úc nghiêm túc học hành, mà Trịnh Bồi Bồi cũng vậy.

một mặt là vì bị bầu không khí của cả lớp kích thích, mặt khác và cũng là một nguyên nhân rất quan trọng chính là...Điểm thi cuối kì có liên quan mật thiết đến sự vui vẻ trong kì nghỉ Tết và ảnh hưởng đến độ dày mỏng của tiền lì xì.

Đến cả Lục Gia Diệp cả chón vạn năm cũng bị sự nghiêm túc của Trịnh Bồi Bồi ảnh hưởng luôn.

Nếu thành tích của Trịnh Bồi Bồi mà khá lên, cậu vẫn ở vị trí cuối thì khoảng cách giữa cả hai sẽ càng chênh lệch, cậu không hi vọng sẽ tiến bộ vượt bậc, chỉ cần không cách quá xa Trịnh Bồi Bồi là được.

Và thế là, đội hình học thêm từ hai người Hạ Chi Tuyền và Cố Tư Úc đã không ngừng được mở rộng thêm.

Đầu tiên là có Trịnh Bồi Bồi gia nhập, tiếp đó là Lục Gia Diệp, Tô Hàn sau khi biết chuyện cũng tham gia luôn, sau đó nữa là...Trương Hân Dịch, Hương Lê và Chu Kiều nhảy vào cùng, cuối cùng trở thành nhóm học tập tám người.

Hạ Chi Tuyền mới đầu chỉ học thêm với bạn gái nên rất thoải mái, thỉnh thoảng lại trêu đùa véo tai cô rồi hôn má mấy cái, bây giờ trước mặt cả đám bạn thế này, mọi mong ước đều đã hóa thành bọt nước...

Buổi tự học chẳng còn gì vui nữa, nếu không phải vì muốn kèm cho Cố Tư Úc thì cậu đã bỏ về từ lâu rồi.

Trước khi lên lớp mười, cậu tuyệt đối không nghĩ rằng nhiệm vụ gian khổ và quan trọng nhất của cậu trong mấy năm cấp ba này là dạy kèm cho một cô gái bị mất căn bản, hơn nữa còn phải giúp cô thi đỗ được vào cùng một trường đại học với cậu nữa.

Tất nhiên, vì một tương lai được học chung trường đại học với nhau, bây giờ cậu có tốn nhiều thời gian và công sức cho cô hơn nữa thì cũng rất đáng giá.

Lục Gia Diệp là phần tử chậm tiến trong nhóm, cứ thường xuyên ngồi ngẩn người, khi nào cậu ta không thể ngồi được nữa thì cậu ta sẽ ra ngoài mua đồ uống nóng cho cả bọn, tranh thủ hóng gió luôn, cũng có lúc cậu ta lại muốn đi vòng quanh sân bóng hoặc về phòng ngủ, nhưng lúc sắp đánh mất ý chí, cậu chỉ cần nghĩ đến Trịnh Bồi Bồi là lại cắn răng quay về phòng tự học luôn.

Trong những giờ mệt mỏi giữa đồng bài vở khô khan, tiết thể dục là khoảng thời gian mà Cố Tư Úc mong đợi nhất.

Vào mùa đông, hoạt động thể thao cũng được thay đổi cho phù hợp theo mùa.

Tiết thể dục hôm nay, thầy giáo dẫn cả lớp đi tới sân trượt băng, cả bọn vui sướng hoan hô.

Lục Gia Diệp nói vào tai Hạ Chi Tuyền: “Trượt băng đó, có cơ hội để nắm tay rồi.”

Hàng năm cứ đến mùa đông là mọi người đều mong đợi đến tiết trượt băng, vì đây là dịp để cả bọn được quang minh chính đại nắm tay người khác giới.

Trịnh Bồi Bồi hỏi Cố Tư Úc: “anh Úc à, có biết trượt băng không đó?”

Cố Tư Úc cười nói: “Cậu nghĩ sao?”

Trịnh Bồi Bồi cảm nhận được khí phách vương giả tỏa ra, đúng rồi, Cố Tư Úc là kiện tướng thể thao mà, chắc môn nào cô cũng biết chơi luôn quá.

Đến sân trượt băng, cả bọn lại gặp hội lớp 10/8 cũng đang trong tiết thể dục.

Cố Tư Úc lại vô tình bắt gặp Lục Minh trong đám đông, lập tức quay đầu đi giả vờ không nhìn thấy.

Kể từ sau khi bố cô nói là không cần để ý tới cậu ta nữa thì cô cũng chẳng còn e ngại đến mối quan hệ làm ăn giữa hai bên gia đình nữa rồi.

thật sự cũng phải cảm ơn Hạ Chi Tuyền vì đã nói cho bố mẹ cô biết, chứ cô thì ngạikhông dám nói.

Thầy giáo phát giày trượt băng cho cả lớp, dặn dò những vấn đề cần lưu ý.

Những ai biết chơi rồi thì tự do hoạt động, còn chưa biết thì sẽ đi theo thầy giáo để học.

Lục Gia Diệp, Tô Hàn và Chu Kiều mang giày vào là trượt ra giữa sân luôn, Cố Tư Úc cũng vậy.

Sân trượt rất rộng, mặt băng bằng phẳng tỏa ra khí lạnh.

Cố Tư Úc mặc quần short lông cừu và quần tất đen, trên là áo nhung đỏ và áo khoác bò, biết là đi trượt băng nên cô đã mang theo cả tai nghe, cắm vào điện thoại để nghe nhạc, vừa nghe vừa trượt trên sân, đầu óc toàn kiến thức sách vở lúc này mới hoàn toàn được thả lỏng, cực kì tự do thoải mái.

Trịnh Bồi Bồi và Hạ Chi Tuyền không chơi, hai người không thay giày, ngồi ở khu nghỉ ngơi bên cạnh sân trượt.

Trịnh Bồi Bồi ngạc nhiên nhìn Hạ Chi Tuyền: “Ha ha, thì ra thiên tài cũng có cái khôngbiết làm hả?”

Hạ Chi Tuyền chỉ chăm chú nhìn Cố Tư Úc trên sân, không nói gì.

Hồi bé cậu đã bị bắt cóc khi đang trượt trên sân băng, con ác mộng năm ấy khiến cho cậu không bao giờ muốn đến nơi này nữa, càng không muốn trượt băng.

Trước giờ khi đến tiết học này cậu đều không có mặt, hôm nay thấy Cố Tư Úc hào hứng quá nên cậu mới miễn cưỡng đi cùng cô.

Trịnh Bồi Bồi nhìn vào sân băng, Cố Tư Úc đang trượt rất nhanh, tràn ngập hơi thở thanh xuân, hình ảnh này không thể chỉ dùng một từ xinh đẹp để hình dung được, quá rạng rỡ, quá tuyệt vời, nhìn vào cũng cảm thấy bản thân phần chần hơn nhiều.

đang ngắm thì cô trông thấy Lục Minh đang trượt về phía Cố Tư Úc, liền kêu lên: “Ôi ôi, học thần à, có người ngấp nghé vợ cậu kìa!”

Sắc mặt của Hạ Chi Tuyền trùng xuống trong nháy mắt.

Bên trong sân băng, Lục Minh trượt đến bên cạnh Cố Tư Úc, cười nói: “Tiểu Tư Úc, để tôi dẫn cậu trượt nhé.”

Kỹ thuật của cậu rất thành thạo, cứ lượn vòng xung quanh cô, vừa lượn vừa trêu chọc.

Nơi đây chuyện nam nữ nắm tay nhau là quá bình thường, thậm chí đến các học sinhkhông quen nhau khi trượt băng cũng có thể ngỏ lời nắm tay dắt nhau đi được, nên đương nhiên cậu ta không muốn bỏ qua cơ hội này.

Về mặt Cố Tư Úc rất lạnh lùng, quyết không để ý đến cậu ta mà đi lướt sang bên cạnh, cậu ta thấy thế lại nhanh chóng trượt đến trước mặt cô.

“Để tôi dẫn cậu đi.” Cậu ta cố gắng kéo tay cô, Cố Tư Úc dứt khoát dứt hai tay vào túi áo, không cho cậu ta cơ hội.

Lục Minh không biết phải làm sao, nhưng mà trái tim cậu ta sau những lần bị cô từ chối thì đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều: “Vậy tôi đi bên cạnh cậu được không?”

“Phiền chết đi được! Cậu tránh ra đi!” Cố Tư Úc bực bội quát lên, nhanh chóng trượt đi chỗ khác.

cô đi đến chỗ Trịnh Bồi Bồi và Hạ Chi Tuyền đang ngồi, hỏi: “Sao hai cậu không chơi vậy?”

Trịnh Bồi Bồi nói: “Minh không biết trượt, sợ ngã lắm.”

Cố Tư Úc: “Cậu có thể bám vào tay vịn rồi trượt từ từ mà, cẩn thận chút thì sẽ khôngngã đâu.”

Trịnh Bồi Bồi nhìn vào sân, thấy có một cô bạn không biết trượt đang nhờ Tô Hàn dắtđi, Tô Hàn đang nắm tay người ta.

Lúc này cô mới đứng lên nói: “Chơi luôn! Ngã thì ngã sợ gì!” nói xong liền ra chỗ thầy giáo để thay giày.

Cố Tư Úc kéo ống tay áo Hạ Chi Tuyền, nói: “anh cũng không biết trượt à?”

“Ừ.” Hạ Chi Tuyền đáp.

Cố Tư Úc ngậy người, phản ứng khác hẳn khi hỏi Trịnh Bồi Bồi, học thần mà cũng có cái không biết làm sao?

“Em dắt anh đi nhé?”

“...Dạ?”

“Nếu em dắt thì anh sẽ thử xem sao, còn không thì thôi.”

thật ra Cố Tư Úc thấy hơi ngượng, nhưng cô càng không muốn Hạ Chi Tuyền ngồi một mình ở ngoài hơn, giữa hai suy nghĩ xung đột này, cô lựa chọn cái thứ hai, gật đầu nói: “Được thôi, em bảo đảm sẽ không để anh ngã đâu.”

Trịnh Bồi Bồi đã thay giày xong, cô đi đến bên sân, gào khóc kêu: “anh Úc ơi, em không dám đi vào đâu, anh mau tới cứu em đi!”

Cố Tư Úc đi tới chỗ cô bạn, nắm tay cô kéo vào sân: “Cậu vịn vào đây rồi đi từ từ...”

Đúng lúc này thì Lục Gia Diệp trượt đến, Cố Tư Úc vội nói: “Cậu để ý Bồi Bồi giúp mình nhé.”

“Cung kính không bằng tuân mệnh.” Lục Gia Diệp không giấu nổi sự vui sướng

Sau đêm Giáng Sinh hôm đó, mối quan hệ giữa cậu và Trịnh Bồi Bồi đã bình thường trở lại, nhưng vì đã cam kết với Tô Hàn và cũng sợ làm quá Trịnh Bồi Bồi sẽ cắt đứt với cậu luôn, cho nên cậu vẫn luôn rất cẩn thận và nghiêm túc, không dám chủ động bắt chuyện với cô.

“anh Úc ơi anh đừng đi mà, đừng bỏ em lại một mình.” Trịnh Bồi Bồi kêu than.

“Mình phải đi với học thần...”

“đi đi đi đi, ở đây có tôi rồi.” Lục Gia Diệp không ngừng thúc giục.

Lúc Cố Tư Úc quay lại, Hạ Chi Tuyền đã thay giày xong, khi cậu đứng dậy cô cảm giác cậu đứng không được vững, nên vội vàng tiến lên đỡ lấy tay cậu.

Thực tế thì Hạ Chi Tuyền có khả năng giữ thăng bằng rất tốt, ban đầu có thể chưa kịp quen, nhưng vẫn có thể đứng vững được, tuy nhiên cậu vẫn nắm lấy tay Cố Tư Úc rồi đi vào trong sân.

Bước vào sân băng, Cố Tư Úc càng cảm giác được sự không ổn định, cô để cậu một tay nắm vào lan can, một tay nắm tay cô.

Hạ Chi Tuyền quay sang nhìn Cố Tư Úc, đúng lúc nhìn thấy cặp má lúm đồng tiền ngọt ngào của cô, hai tay cô nắm chặt lấy một tay cậu, giúp cậu giữ thăng bằng, nói: “anh thử bỏ cái tay kia ra thử xem nào.”

Hạ Chi Tuyền nhìn cặp má lúm của cô, thở than một tiếng, chậm rãi bỏ tay ra.

Chẳng qua là trong lòng cậu có trở ngại nên mới không muốn tiếp xúc với bộ môn này, nhưng nếu thật sự muốn học thì cậu có thể học được rất nhanh.

Cố Tư Úc nắm cả hai tay cậu, chậm rãi di chuyển, dẫn cậu tiến lên phía trước, miệng không quên khích lệ: “anh mới học thì cứ từ từ thôi, tìm cảm giác đã...Đừng căng thẳng, tập trung giữ thăng bằng là được ngay...”

không ít học sinh trong lớp nhìn về phía hai người họ, bao gồm cả học sinh bên lớp 8.

Thái độ của cô với Lục Minh và với Hạ Chi Tuyền có thể nói là khác nhau một trời một vực.

Các anh em của Lục Minh đều âm thầm mặc niệm ba giây cho cậu ta, không dám lên tiếng giễu cợt.

“Em thấy anh đang hơi căng thẳng đó...Đừng sợ, khả năng giữ thăng bằng của anh tốt lắm...không sợ nhé...” Cố Tư Úc dịu dàng dỗ dành, như đang dỗ trẻ con vậy.

Tay Hạ Chi Tuyền dùng toàn lực để bám vào người Cố Tư Úc, ánh mắt cậu thoáng nhìn sang, ngắm gương mặt xinh đẹp cùng chóp mũi nhỏ xinh của cô.

cô ngẩng lên nhìn cậu, nở một nụ cười khích lệ với cậu.

Trong tim Hạ Chi Tuyền như vừa được một dòng nước ấm chậm rãi rót vào, kèm theo một cảm giác an toàn khó có thể hình dung, thấm ướt con ác mộng đã trói buộc tâm hồn cậu.

sự căng thẳng dần được buông lỏng, khả năng thăng bằng cũng được phát huy tối đa, dưới sự dẫn dắt của Cố Tư Úc, cậu đã có thể chậm rãi tiến về phía trước.

Cố Tư Úc bỏ một tay ra, tay còn lại vẫn nắm tay cậu, các ngón tay đan vào nhau, có lúc thì cậu thả lỏng, có lúc lại cứng nhắc, cô cũng rất phối hợp theo nhịp điệu của cậu mà điều chỉnh tốc độ, sau khi đi được nửa vòng sân, hai người đã có thể nắm tay nhau đi nhanh hơn một chút.

Bên kia Trịnh Bồi Bồi cũng cố gắng hết sức, tay vịn vào lan can, khó khăn tiến về phía trước dưới sự trợ giúp của Lục Gia Diệp.

Lúc Cố Tư Úc và Hạ Chi Tuyền nắm tay nhau trượt qua chỗ cô, cô liền tròn tròn mắt.

“Đều là người mới cả mà sao mới đó cậu ấy đã học xong rồi?”

“Ai bảo cậu ngốc thế chứ! Ngốc cũng được thôi, nhưng lại còn nhát nữa.” Lục Gia Diệp nói.

“Cậu nói gì cơ?” Trịnh Bồi Bồi trừng mắt nhìn cậu ta.

Lục Gia Diệp lập tức ý thức được là mình đã lỡ lời, liền cười làm lành: “Cậu hơi rụt rè nên học càng chậm càng tốt, không việc gì phải so với A Tuyền hết.”

Đúng lúc này thì Tô Hàn đi tới, cậu nói với Trịnh Bồi Bồi: “Để tôi dạy cậu.”

Trịnh Bồi Bồi vẫn còn đang bực vì cậu ấy vừa nắm tay dạy một cô gái khác, liền hậm hực nói: “không cần đâu, cậu được chào đón như vậy, nữ sinh muốn được cậu dạy còn đang xếp hàng cả đống, mình không dám chen vào đâu.”

Tô Hàn: “...”

Lục Gia Diệp đang thâm chủng hông ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Tô Hàn cười nói: “Đó là vì tôi không biết là cậu cũng vào chơi, nếu biết thì tôi chắc chắn đã giành hết thời gian cho cậu rồi, bây giờ tôi sửa sai có còn kịp không?”

Trịnh Bồi Bồi đồng ý luôn: “Kịp chứ, dù sao tên ngốc này dạy mình mãi mà mình vẫn chưa học được, có khi đổi giáo viên sẽ tốt hơn.”

Lục Gia Diệp: “...???”

Trịnh Bồi Bồi nói với cậu ta: “Cậu chơi một mình đi, để Tô Hàn dạy tôi.”

Tô Hàn cũng nói thêm: “Thay đổi người dạy xem hiệu quả thế nào.”

“...!!!” Lục Gia Diệp tức không thở được, nhưng cậu cũng không có cách nào để độc chiếm Trịnh Bồi Bồi cả, chỉ đành chịu đựng vết thương lòng đang rỉ máu, trơ mắt nhìn Tô Hàn nắm tay Trịnh Bồi Bồi bước đi.

Hạ Chi Tuyền cùng Cố Tư Úc càng trượt càng thành thạo, tốc độ của hai người từ ốc sên lúc ban đầu đã trở nên nhanh và đều hơn.

“Ôi, Cố Tư Úc với Hạ Chi Tuyền nhìn đẹp đôi quá!”

“Hai người tay trong tay trượt băng trông đã mắt thật!”

“Trước đây tôi cảm thấy ai cũng không xứng với Hạ Chi Tuyền, nhưng giờ thấy Cố Tư Úc đi bên cạnh cậu ấy trông lại rất hợp đấy chứ...”

“không biết hai người đó bây giờ là quan hệ gì nữa, mập mờ chẳng thể hiểu nổi...”

Lục Minh càng chơi càng nản, đã đứng sang một bên rồi còn phải nghe mấy nữ sinh bàn luận với nhau, trong lòng càng thấy phiền hơn.

Cậu ta gọi một thằng đệ tới rồi nói thầm vào tai nó mấy câu.

Tên kia có hơi sợ, lo lắng nhìn cậu ta, nói nhỏ: “Nhờ nó đánh em thì sao...”

“Cuộc đời là một bộ phim, tất cả dựa vào khả năng diễn xuất, đi ngay cho tao.”

Tên đó không còn cách nào, đại ca đã có lời thì phải cố gắng hết sức mà đi bút lông hổ thôi.

Cố Tư Úc và Hạ Chi Tuyền đang trượt trên sân thì có một nam sinh đột ngột lướt qua từ đằng sau với tốc độ cực nhanh, cậu ta đụng vào người Hạ Chi Tuyền, đá cả vào giày trượt băng của cậu.

Hạ Chi Tuyền mất thăng bằng, Cố Tư Úc vội vàng đỡ cậu, nhưng vì lực quán tính quá lớn nên cậu bị ngã về sau, vội la lên: “Đừng lo cho anh!”

Trong những thời khắc quan trọng như thế này, Cố Tư Úc không bao giờ chịu nghe lời cậu.

Trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là ngã trên sân băng sẽ rất đau, cô nhất định phải dùng hết sức lực để bảo vệ Hạ Chi Tuyền!

Cố Tư Úc kéo tay cậu lại, nhưng cân nặng của cô và Hạ Chi Tuyền chênh lệch nhau nên cũng bị ngã theo cậu luôn.

Hạ Chi Tuyền ngã xuống, cả tấm lưng đập vào sân sân băng, hai cánh tay mạnh mẽ ôm Cố Tư Úc vào lòng, dùng cơ thể của mình để làm đệm cho cô.

Tất cả mọi người đều đang nhìn họ, người vừa đụng phải Hạ Chi Tuyền lúc này đang sững sờ tại chỗ, liên tục nói xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, thật sự xin lỗi, tôi không cố ý đâu...”

Mọi người bắt đầu chạy đến xem, cậu ta liền tranh thủ chuồn mất.

Các bạn học đỡ Cố Tư Úc dậy, Cố Tư Úc lại đỡ Hạ Chi Tuyền, lo lắng hỏi: “anh có đau không? Ngã có mạnh lắm không? Bọn mình ra ngoài nghỉ nhé?”

Hạ Chi Tuyền hỏi cô: “Em có sao không?”

cô đáp: “Em không sao.”

Cậu yên tâm “anh cũng không sao.”

Bị ngã như vậy đối với một cậu con trai thường xuyên chơi thể thao như cậu thì không vấn đề gì, con đau cũng ở trong phạm vi có thể chịu đựng, chỉ cần Cổ Tư Úc không sao là được, cậu chỉ quan tâm đến mỗi cô thôi.

Lục Gia Diệp rảnh rồi đứng một bên đã chứng kiến toàn bộ, tên kia rõ ràng có thể tránh đi được, nhưng lại cố tình lao vào.

Cậu ta lập tức hành động, đuổi theo tên nam sinh bên lớp 8 kia.

Lục Gia Diệp ngăn chân tên đó từ đằng sau, cậu ta bị bất ngờ nên ngã sấp xuống mặt băng, mặt mũi sưng vù.

Cậu rút tay vào túi quần, lười nhác nói: “thật ngại quá, tôi đang chuẩn bị làm một cú xoạc trên sân băng, không cẩn thận đá phải cậu.”

nói xong còn huýt sáo một cái rồi ung dung rời đi.

Thái độ của Lục Gia Diệp đã chọc giận đến các nam sinh lớp 10/8, cả bọn đều cảm thấy là Lục Gia Diệp đang cố tình.

Bọn họ lập tức đi tới chặn đường, Lục Gia Diệp hoàn toàn không hề tỏ ra sợ hãi, Chu Kiêu đã kịp thời chạy tới chỗ cậu để giúp, Hạ Chi Tuyền cũng buông tay Cổ Tư Úc ra rồi trượt tới chỗ đó, vừa bị ngã một cú nên sự căng thẳng trên sân băng của cậu đã biến mất hết, động tác cực kì thuần thục và tự nhiên.

Cậu nam sinh mới được đỡ dậy kia trông thấy ánh mắt lạnh thấu xương của Hạ Chi Tuyền thì lập tức tỏ ra sợ hãi, cậu ta chột dạ, trong miệng toàn là máu, cần mấy đứa bạn cùng lớp lại, nói: “Thôi bỏ đi... không cần thận nên ngã thôi mà...”

Cậu ta không muốn trải nghiệm lại cảm giác đánh nhau với bọn con trai lớp 10/6 đâu, nhất là Hạ Chi Tuyền còn được nhà trường bảo vệ, nếu gây sự với cậu thì hậu quả sẽ rất thảm.

Thầy thể dục thấy tình hình không ổn nên vội vàng chạy tới hòa giải, cả bọn căng thẳng với nhau thêm một lát rồi giải tán.

Cổ Tư Úc đi tới chỗ Hạ Chi Tuyền, hỏi: “anh còn muốn trượt không? Hay bọn mình ra ngoài nhé?”

“anh không sao, vẫn có thể chơi thêm một lúc nữa.” Hạ Chi Tuyền nắm tay cô đi vào giữa sân.

Cậu phải nắm chặt tay cô cho tất cả mọi người nhìn thấy, nhất là cái tên đang to tưởng muốn nắm tay cô kia.

Tay của Cổ Tư Úc, chỉ cậu mới được nắm thôi.

Tối hôm đó ngồi tự học với nhau, Cổ Tư Úc mang theo cả thuốc mỡ bôi lên vết thương cho Hạ Chi Tuyền.

Cậu nói: “anh không sao mà.”

“Nhưng em vẫn thấy không yên tâm, anh cứ dùng đi có được không?” cô rất kiên trì.

“Được, quan tâm đến anh như thế là tốt.” Hạ Chi Tuyền cười nói, “Vì để khích lệ hành động này của em, anh sẽ dùng nó.”

“...” Cổ Tư Úc đỏ mặt, không muốn nói gì nữa.

Những người đang ngồi bên cạnh: ...Hiểu biết của bọn họ về học thần từ trước đến giờ vẫn là chưa đủ.

Khả năng trêu gái của ai là giỏi nhất, chính là học thần Hạ Chi Tuyền của trường Long Hưng.

Kì thi cuối kì đã đến trong sự nỗ lực học hành của các học sinh.

Trịnh Bồi Bồi đã không còn nước đến chân mới nhảy, bây giờ cô cảm giác như đã nắm vững được những kiến thức căn bản, lòng tự tin bùng phát dữ dội, biết Hạ Chi Tuyền thi cùng phòng nhưng cô cũng không có ý định nhờ vả gì, mà có nhờ thì cậu ấy cũng không giúp, không bằng dựa vào chính mình.

Ngày thi thứ nhất, Hạ Chi Tuyền, Trịnh Bồi Bồi và Cổ Tư Úc cùng một phòng thi.

Hạ Chi Tuyền ngồi phía trước, Cổ Tư Úc ngồi ngay sau.

Lúc giám thị phát đề thi, Cổ Tư Úc nhìn lưng cậu rồi âm thầm cầu nguyện: Cầu học thần phù hộ cho mình phát huy được hết mức có thể!

Buổi chiều thi Toán, cô gặp phải đề khó, liền ngẩng đầu lên nhìn lưng cậu mà suy nghĩ...

Trong đầu không ngừng nhớ đến những phương pháp giải đề mà cậu đã giảng cho trước đó.

không hiểu tại sao, cứ nhìn lưng cậu là hình như cô lại dễ dàng nhớ đến những lời giảng ân cần tỉ mỉ của cậu hơn...Cố Tư Úc nhìn một lúc thì thật sự đã nghĩ ra được cách giải, cúi đầu xuống tiếp tục làm bài.

Giám thị đi ngang qua chỗ của Hạ Chi Tuyền, liếc nhìn bài làm của cậu, thấy cậu đã làm xong rồi thì liền nói: “Bây giờ có thể nộp bài luôn được rồi.”

Hạ Chi Tuyền nói: “Em muốn kiểm tra lại một lần nữa ạ.”

“Ừ.” Thầy giám thị hài lòng gật đầu, thái độ của cậu học sinh này rất tốt, không hề tỏ ra kiêu ngạo, rất có chừng mực.

Hạ Chi Tuyền một tay chống đầu, một tay xoay bút, ánh mắt lơ đãng nhìn vào không trung, đầu óc lại suy nghĩ miên man, hồi tưởng lại lần đầu tiên Cố Tư Úc chủ động hôn cậu, nhìn không được mà mỉm cười.

Cố Tư Úc nhìn Hạ Chi Tuyền ngồi đằng trước, thấy dáng vẻ của cậu thì cũng biết là cậu đã làm xong bài rồi.

Thấy thế cô lại càng có tinh thần hơn, vắt óc suy nghĩ, tập trung làm bài, đại đề cuối cùng* thật sự hơi khó, cô đành phải viết hết toàn bộ các bước giải mà mình có thể nghĩ ra, nếu đúng thì may mắn sẽ có một ít điểm.

*Đại đề: Trong đề thi Toán sẽ có một dạng bài cho đề và yêu cầu giải lần lượt các ý nhỏ abcde, là bài chiếm nhiều điểm nhất và mất nhiều thời gian làm nhất, được gọi là đại đề.

Ba ngày thi liên tiếp cuối cùng đã kết thúc, còn lại ba ngày học ở trường trước khi nghỉ Tết, các thầy cô hầu như đều chỉ phát đề cho học sinh rồi giảng cách làm.

Ngày cuối cùng, điểm số các môn thi đã được công bố, bảng xếp hạng thành tích cũng được in ra.

cô chủ nhiệm cầm một chồng giấy xếp hạng và một chồng giấy khen đi vào, mở buổi sinh hoạt lớp cuối cùng của học kì 1.

Bảng xếp hạng được phát cho cả lớp, Cố Tư Úc vẫn như thường lệ nhìn vị trí đầu tiên trước, vẫn là Hạ Chi Tuyền, đứng nhất lớp và toàn khối luôn.

Tốt quá, cô cũng nhẹ nhõm hơn nhiều rồi, kể từ sau khi trở thành bạn gái của học thần, áp lực của cô lớn hơn cậu rất nhiều, chỉ sợ cậu sẽ không giữ được vị trí thứ nhất.

cô lại tiếp tục nhìn xuống, thấy tên của mình xuất hiện trong tầm mắt nhanh đến không ngờ...

Vị trí thứ mười, cô đứng vị trí thứ mười ư?

nói rõ hơn thì là hạng 10 của lớp và hạng 100 của khối!

...Cố Tư Úc sững sờ nhìn tên mình, tim đập loạn nhịp không thôi, hạnh phúc muốn ngất luôn rồi!

cô thật sự không thể ngờ, với số điểm các môn thi không quá xuất sắc, nhưng cũng đủ đưa cô lên một thứ hạng cao như vậy.

“Giỏi quá anh Úc ơi, lên hạng 10 rồi!”

“May mắn thôi, thật sự là may mắn...” Cố Tư Úc cười ngây ngô.

“Mình nỗ lực học thần thật đó, không chỉ học giỏi mà còn có năng khiếu làm thầy giáo nữa.”

“Mình cũng rất nỗ lực anh ấy...”

“Nhìn cậu vui chưa kìa, miệng cứ cười suốt thôi!”

“...” Cố Tư Úc cúi đầu che mặt trộm cười thêm một lát.

cô hiểu rất rõ, rằng thành tích có được của mình hôm nay đều là nhờ vào công lao của Hạ Chi Tuyền.

Cậu luôn dạy một kèm một cho cô, tập trung vào những điểm yếu, giúp cô tránh đi quán tính suy nghĩ lạc hướng, chỗ nào cô không hiểu thì cậu sẽ kiên nhẫn giảng đến khi cô hiểu mới thôi, muốn lười biếng một chút cũng không thể đâu, mà cậu hiểu khả năng của cô còn hơn chính cô nữa, không còn cách nào khác, cô buộc phải vượt qua sự dạy dỗ nghiêm khắc của cậu thôi.

Với lại cậu cũng không bắt cô phải làm mấy đề nâng cao mở rộng, chỉ chú trọng vào những dạng bài cơ bản thường gặp, nói với cô rằng giai đoạn này cô chỉ cần nắm chắc 80% điểm số là tốt rồi.

Lục Gia Diệp quay sang nói với cô: “Chúc mừng chúc mừng nhé, lọt top 10 rồi.”

Hạ Chi Tuyền nhìn bảng thành tích, cảm thấy tương đối hài lòng, với khả năng của cô mà có thể đạt được điểm số này, coi như cũng đã phát huy rất tốt rồi, còn tận hơn hai năm nữa, cứ tiếp tục phấn đấu là sẽ càng giỏi lên thôi.

Người đứng thứ nhất từ dưới lên vẫn là Lục Gia Diệp, theo sau đó lại là Trịnh Bồi Bồi.

không phải là bọn họ không chăm học, mà là trước đó bị mất kiến thức quá nhiều, nên dù có học cấp tốc thì cũng không thể vượt lên cả đám học sinh giỏi của lớp được, tuy nhiên xếp hạng của họ trong khối thì lại tăng lên, ít nhất đã hơn được rất nhiều các học sinh của lớp khác.

Trịnh Bồi Bồi nhìn điểm thi của mình, lạc quan nói: “Dù sao thì điểm số của mình cũng đã cao hơn rồi, xếp hạng trong khối cũng vượt lên, làm người ấy mà, quan trọng nhất chính là vui vẻ và hài lòng với những gì mình đạt được.”

Cố Tư Úc nói: “Học kì sau lại tiếp tục cố gắng, nhất định sẽ khá lên thôi.”

“không không không, quan trọng là xếp hạng mấy môn tự nhiên đối với mình không quan trọng, vì chắc chắn là mình sẽ theo xã hội.”

“Vậy à...”

“Cậu định sẽ học gì? Chắc là theo khối tự nhiên hả? Học thần chắc chắn là học tự nhiên rồi.”

“không biết nữa...” Cố Tư Úc trước đây vẫn luôn nghĩ sẽ chọn khối xã hội, nhưng bây giờ có Hạ Chi Tuyền rồi, cô lại không chắc chắn nữa.

cô chủ nhiệm phát bảng xếp hạng rồi cho cả lớp tự do thảo luận một lúc, sau đó gõ vào bàn nói: “Cả lớp trật tự, bây giờ cô sẽ bắt đầu phát giấy khen.”

“Học sinh xuất sắc học kỳ I, Hạ Chi Tuyền.”

Hạ Chi Tuyền đứng dậy, bước lên bục giảng trong tiếng vỗ tay của cả lớp, nhận lấy bằng khen từ cô chủ nhiệm.

Cố Tư Úc vỗ tay nhiệt tình nhất, cảm xúc vui sướng không thể nói ra được thành lời.

“Cán bộ lớp xuất sắc, Trương Khải Luân.”

“Đoàn viên ưu tú, Tô Hàn.”

...Mọi người lần lượt bước lên bục nhận giấy khen.

Đến tờ giấy khen cuối cùng, cô chủ nhiệm nói: “Học sinh có thành tích học tập tiến bộ nhất, Cố Tư Úc.”

Cố Tư Úc vốn trước đó còn đang vui vẻ vỗ tay cho những người khác, bây giờ lại bất ngờ nghe thấy tên mình, cô lập tức sững người.

cô giáo nói tiếp: “Bạn Cố Tư Úc đã có tiến bộ rất lớn, ban đầu điểm thi vào cấp ba của bạn tương đối thấp so với lớp...”

Trời ơi cô ơi, cô đừng nhắc lại được không ạ, xấu hổ chết mất.

“Tất nhiên, bạn ấy từ thành phố khác tới đây, đề thi không giống nhau nên không thể so sánh, nhưng giữa kì xếp hạng của bạn là hạng 20, đến cuối kì đã vọt lên đứng hạng 10 rồi, trong giai đoạn cạnh tranh khốc liệt này mà làm được như vậy, thật sự là một tiến bộ cực lớn. Các thầy cô giáo khác ai cũng khen bạn Cố Tư Úc không ngớt, cô hi vọng tất cả các em sẽ noi gương bạn, không ngừng cố gắng, nỗ lực phấn đấu để tiến lên.”

cô chủ nhiệm càng nói càng hăng, ban đầu còn cảm thấy Cố Tư Úc là học sinh yếu kém, sẽ làm cản trở thành tích của cả lớp, nhưng ngày hôm nay thật sự là phải nhìn nhận cô bằng một con mắt khác.

cô giáo đã nói một tràng mà Cố Tư Úc vẫn sững sờ tại chỗ, Trịnh Bồi Bồi huyếch tay cô, nói: “Mau lên bục nhận giấy khen đi.”

Lúc này cô mới bừng tỉnh, vội đứng dậy đi lên bục giảng.

cô giáo trao bằng khen cho cô, nói: “Bạn Cố Tư Úc còn thể hiện rất tốt trong đại hội thể dục thể thao, làm rạng danh cho lớp và cho trường, các em cũng không nên chỉ chú tâm vào những con chữ, các tố chất khác cũng cần được phát huy.”

Cố Tư Úc cảm phần thương, cúi đầu đi về chỗ.

Lục Gia Diệp nói vào tai Hạ Chi Tuyền: “Cậu nhìn má lúm nhò đang đỏ mặt kia, sao lại đáng yêu thế chứ? Lên nhận giấy khen thôi mà cũng đỏ mặt được ha ha...”

Hạ Chi Tuyền đẩy đầu cậu ta ra, nghiêm giọng: “Đừng có nhìn em ấy chăm chăm như thế.”

“...Gi vậy trời, bá đạo đến thế là cùng!”

Cố Tư Úc trở về chỗ ngồi, cả người vẫn như đang bay lên.

Từ khi đi học tới giờ, đây là lần đầu tiên cô được nhận giấy khen về thành tích học tập...

Buổi sinh hoạt lớp đã xong, chính thức kết thúc học kì I.

Mọi người cười cười nói nói rời khỏi phòng học, đi xuống dưới tầng một thì đã trông thấy bảng vàng danh dự được dán trên bảng thông báo.

trên bảng vàng là danh sách 100 học sinh đứng đầu của các khối.

Khối lớp mười, đứng thứ nhất là Hạ Chi Tuyền, thứ 100 là Cố Tư Úc, tuy cách xa nhưng lại hướng về nhau.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Edit: Ngân Nhi

Ăn xong cơm tối, Cố Tư Úc một mình quay lại chỗ bảng vàng danh dự.

Nhìn cái tên đứng đầu bảng và cuối bảng, cô cảm thấy rất thích thú, liền mở đi động ra, lùi lại mấy bước, chuẩn bị chụp lại một tấm làm kỉ niệm.

Còn chưa kịp bấm vào nút chụp thì lại có hai bạn nữ của lớp khác đứng chắn đường trước.

“...” Cố Tư Úc đành phải đứng chờ.

“Hạ Chi Tuyền giỏi thật, lên cấp ba rồi mà vẫn đứng thứ nhất.”

“Nhìn cái tên đứng cuối đi, Cố Tư Úc, có phải là cô em gái kết nghĩa của Hạ Chi Tuyền không?”

“Hình như nghe đồn là bạn gái đấy...”

“không rõ lắm, nhưng hai người này chênh lệch lớn quá, một người đứng đầu một người đứng cuối.”

Này này này, tuy xếp cuối nhưng đây là danh sách 100 người đứng đầu đấy nhé.

Cố Tư Úc thầm minh oan cho mình.

“Trước Lam Hiểu Thu còn trong top 10 cơ, tiếc là bị đuổi học rồi...”

“Hứa Ninh Ninh xếp thứ 5 này cũng không tồi, là hoa khôi học bá đấy.”

“Ồ đây có đầy nữ học bá, hơn hẳn Cố Tư Úc luôn ý.”

“Thành tích kém thế mà sao lại chơi được với học thần nhỉ?”

“...” Cố Tư Úc còn đang hào hứng muốn chụp ảnh, nhưng giờ lại bị hai người kia cậumột câu tôi một câu tạt cho từng gáo nước lạnh vào người, lạnh thấu tận tim.

cô nhét điện thoại vào túi quần, đội mũ lông trên áo lên rồi xoay người đi.

Còn hai năm rưỡi nữa, nếu cứ tiếp tục cố gắng theo tốc độ này, nói không chừng đến một ngày nào đó cô sẽ đạt được hạng hai ấy chứ!

Hạng hai... Hạng hai...

Hình như hơi quá, vẫn nên khiêm tốn một chút, trước mắt cứ đặt mục tiêu là top 50 đi!

Cố Tư Úc đi về phòng ngủ, mọi người đang vừa trò chuyện vừa thu dọn đồ đạc, bàn luận xem Tết thì nên đi đâu chơi, bầu không khí vô cùng hào hứng.

Chiều hôm nay trường học cho nghỉ, các học sinh nhà ở đây thì đều đã về luôn rồi, nhưng bạn cùng phòng của Cố Tư Úc biết là ngày mai cô mới đi, cho nên ở lại ngủ qua đêm với cô.

Trịnh Bồi Bồi thấy cô đi vào nhưng hai tay trống trơn, liền hỏi: “không phải cậu bảo đi mua trà sữa cho cả bọn à?”

Cố Tư Úc: “...” cô quên mất rồi.

“Để mình đi mua.” cô quay người đi.

“đi cái gì mà đi, trời thì lạnh, chạy tới chạy lui không mệt sao?” Trịnh Bồi Bồi kéo cô lại, “Mau thu dọn đồ đạc đi, ngày mai cậu còn phải ngồi xe về, nên ngủ sớm chút.”

Cố Tư Úc đang chuẩn bị làm thì nhận được tin nhắn của Hạ Chi Tuyền: “Ngày mai mấy giờ em đi?”

cô nhắn lại: “*Chắc là buổi trưa bố mẹ sẽ đến đón em.*”

Chuông điện thoại lại vang lên, là mẹ cô gọi tới.

“Cục cưng à, ngày mai bố với mẹ lại có việc đột xuất không đến đón con được rồi, con ở lại trường thêm một hôm được không? Hay là để bố mẹ bảo chú Trương tới đón con nhé?”

Cố Tư Úc: “...”

Quả nhiên, dự cảm không tốt của cô đã đúng.

Mỗi lần mẹ muốn nói cho cô tin xấu thì sẽ là như vậy, gọi cô là cục cưng, giọng rất dịu dàng...

cô đáp: “không sao đâu mẹ, con tự về cũng được.”

Hứa Giai Tuệ: “Thế để mẹ bảo chú Trương tới đón con.”

“không muốn không muốn!” Cố Tư Úc vội nói, chú Trương là thư kí của bố cô, cô biết, nhưng cô không muốn làm phiền đến chú ấy, việc của người ta có phải là đưa đón con cái của sếp đâu chứ, da mặt cô mông, theo bản năng rất là bài xích việc này.

“Con lớn rồi mà mẹ, muốn về nhà còn cần người đón sao, ngồi xe ba tiếng là đến nơi thôi ạ.”

“Được rồi, mẹ nghe lời con, nếu đổi ý thì gọi lại cho mẹ nhé, mẹ bảo chú Trương tới.”

“Vâng ạ.”

Cúp máy xong, cô lại đọc tin nhắn của Hạ Chi Tuyền: “*Ừ, khi nào cô chủ đến thì báo cho anh, anh qua chào hỏi cô chủ một tiếng.*”

Ý trên Mặt Chữ: “...”

X: “Sao thế?”

Ý trên Mặt Chữ: “[Tan nát cõi lòng] [Tan nát cõi lòng] Bố mẹ em bận nên không tới được, mai em tự về.”

X: “*anh tiễn em.*”

Cố Tư Úc nhìn thấy ba chữ này thì liền nở nụ cười.

Ý trên Mặt Chữ: “Cảm ơn đại ca ~”

X: “*Em đi thu dọn hành lý đi, anh xem vé cho em.*”

Ý trên Mặt Chữ: “Để em tự xem.”

X: “*Thế em có bạn trai để làm gì?*”

Cố Tư Úc che miệng cười trộm, mặt ửng đỏ.

Trịnh Bồi Bồi nhìn dáng vẻ ngượng ngùng lại rạo rức của cô, không nhịn được mà trêu: “Chao ôi, học thần vừa mới nói lời ngon tiếng ngọt gì thế? Ngày nào cũng trêu cho anh Úc xấu hổ...”

Cố Tư Úc háng giọng, mặt nghiêm túc nói: “không có gì, bọn mình đang nói chuyện rất đúng đắn.”

“Biết rồi, ngay cả lúc ngồi học mà hai cậu cũng có thể tỏa ra màu hồng cơ mà, còn chuyện gì nghiêm túc hơn cả việc học nữa không?”

“không có.” Hường Lê và Trương Hân Dịch đồng thanh trả lời.

“Aiya, nói không lại các cậu, mình đi thu dọn đồ đạc đây...” Cố Tư Úc đỏ mặt quát khế.

cô bắt đầu gấp quần áo và xếp các vật dụng sinh hoạt hàng ngày vào vali, làm được một nửa thì học thần nhón tin đến.

X: “*anh mua vé rồi nhé, chuyến 10 giờ sáng mai, em cứ ngủ cho thoải mái.*”

Ý trên Mặt Chữ: “*Sao anh lại mua được? anh có biết số thẻ căn cước của em đâu?*”

cô tưởng anh chỉ giúp cô xem qua thôi... Thế mà lại mua luôn rồi?

X: “*Lần trước lúc đặt vé tàu đi du lịch, em đã chụp lại thẻ căn cước rồi gửi cho anh đó, quên rồi à?*”

Ý trên Mặt Chữ: “*À...Em nhớ rồi, cảm ơn đại ca!*”

X: “*Đồ đạc thu dọn xong chưa?*”

Ý trên Mặt Chữ: “*Vẫn chưa...*”

X: “*Vậy mau làm nốt đi.*”

Ý trên Mặt Chữ: “*Vâng ạ ~*”

Hôm sau, Cố Tư Úc ngủ đến tám giờ mới dậy, cô đánh răng rửa mặt thay quần áo rồi chào các bạn cùng phòng.

Mấy cô bạn ở lại một đêm với cô, biết cô tự về thì còn định đi tiễn, nhưng cô nói là có Hạ Chi Tuyền tiễn rồi nên cả bọn liền cười trừ cô mấy câu, tỏ ý không muốn đi cùng làm bóng đèn.

Cố Tư Úc đeo balo, kéo vali đi xuống nhà, gặp Hạ Chi Tuyền ở dưới lầu như đã hẹn.

đi ngang qua bảng vàng danh dự, bước chân cô chậm lại, cuối cùng vẫn quyết định chụp một tấm ảnh.

Chụp xong, cô nói với Hạ Chi Tuyền: “Sau này em sẽ còn tiến bộ hơn nữa! Điều kiện tiên quyết là... Học thần luôn ở bên cạnh giúp đỡ em.” cô mở to mắt nhìn cậu, vẻ mặt lấy lòng.

Hạ Chi Tuyền buồn cười, giơ tay vỗ nhẹ đầu cô: “Tất nhiên là phải tiếp tục cố gắng rồi, bọn mình sẽ học cùng một trường đại học.”

Cố Tư Úc cúi đầu mừng thầm, thì ra học thần đã lên kế hoạch cho cô sẵn rồi.

Mới hơn tám giờ, Hạ Chi Tuyền dẫn cô đến một quán ăn bên ngoài trường mà cô thích để ăn sáng.

Ăn xong cậu lại gọi xe đi đến ga đường sắt cao tốc.

Hạ Chi Tuyền ôm hết việc vào người, balo và hành lý của Cố Tư Úc đều bị cậu lấy đi rồi kéo suốt một đường, cô muốn giúp thì cậu lại nói: “Em đừng có xem thường thể lực của con trai.”

đi vào ga đường sắt, Cố Tư Úc lại không nhận được mà đề nghị: “*anh để cho em kéo vali đi, việc này không tốn sức.*”

Trước đây cô luôn là người xách đồ cho người khác, bây giờ lại bị coi là con nít tay trái gà không chặt...

Hạ Chi Tuyền nói: “*không cần em đẩy vali, giúp anh một việc này.*”

“*Giúp gì ạ?*” Cố Tư Úc vội hỏi, hận không thể làm gì đó để đỡ đàn cho anh.

“*Khoác tay anh.*”

Cố Tư Úc: “*...*”

“*Có mỗi cái việc nhỏ đấy mà cũng không chịu giúp?*” Cậu liếc cô một cái.

“*...*” Cố Tư Úc ngượng ngừng khoác tay cậu.

“*Kéo thêm đồ cho thăng bằng hai bên.*” Hạ Chi Tuyền thần nhiên nói.

Cố Tư Úc bị vẻ nghiêm túc của anh chọc cười.

Hai người đứng ngoài xếp hàng chờ đi vào, vì là dịp cuối năm nên rất nhiều học sinh và người lao động xa quê trở về nhà ăn Tết, mặc dù bây giờ vẫn chưa phải thời điểm đông nhất, nhưng bên trong ga cũng toàn người là người, cảnh tượng cực kỳ hoành tráng.

Cả hai chậm rãi nhích lên từng chút, may là đã cân đối thời gian nên không sợ muộn.

Lúc sắp đến khu kiểm tra an ninh, Cố Tư Úc nói: “Em tự đi tiếp được rồi.”

Hạ Chi Tuyền đứng sau lưng cô gật đầu: “Ừ.”

cô đeo balo vào, kéo vali vẫy tay chào cậu: “Bye bye, học kì sau gặp lại nhé.”

Trong lòng đột ngột nảy sinh một cảm giác lưu luyến, cảm thấy rất khó chịu, vì muốn che giấu đi tâm trạng này nên cô liền nhanh chóng xoay người đi vào trong, qua cửa soát vé rồi tới cửa kiểm tra an ninh.

cô đứng bên cạnh băng chuyền chờ lấy lại vali, chờ một lúc rồi mà chỉ thấy những người bên cạnh lần lượt lấy đồ, còn đồ của cô thì không thấy đâu cả, lòng lại bất đầu trở nên buồn bực, chuẩn bị đi hỏi nhân viên làm việc xem thế nào.

Thế nhưng vừa quay người lại thì nhìn thấy Hạ Chi Tuyền đang đứng ngay trước mặt, tay cầm vali và balo của cô, miệng nở nụ cười.

“...” Cố Tư Úc kinh ngạc mở to mắt.

“không phải chứ...Sao, sao anh lại vào đây được? Trong này phải có vé mới vào được mà?”

“anh đã nói với em là anh không có vé chưa?” Cậu khẽ cười, dáng vẻ có phần xấu xa và đắc ý.

Vốn là một người con trai cao lớn đẹp trai, lại cười lên nữa nên trông càng tràn ngập hơi thở thanh xuân rực rỡ, khiến cho người ta bị thu hút.

Người đi qua ai cũng phải ngoái lại nhìn cặp đôi đáng yêu này.

“Trẻ con bây giờ đẹp thật...”

“Công nhận đó, vừa đẹp lại vừa có khí chất, nhìn như diễn viên vậy...”

Cố Tư Úc nhìn Hạ Chi Tuyền, dờ khóc dờ cười nói: “anh cũng mua vé à? anh mua vé làm gì? Muốn tới nhà em làm khách sao?”

Tất nhiên là cô rất vui, phần nhiều hơn thế là sự cảm động, hạnh phúc ngập tràn, còn nói vậy cũng chỉ là để che giấu đi điều đó thôi.

Cậu giơ tay xoa nhẹ đầu cô, nói: “Bạn gái anh đáng yêu thế này, không tiền về tận cửa nhà thì làm sao anh yên tâm được?”

“...” Cố Tư Úc rũ mắt xuống, vuốt nhẹ mũi, hai má ửng hồng, mím môi cười.

Lên tàu, Hạ Chi Tuyền xách hành lý để trên giá.

Bên cạnh có một người phụ nữ đang mang thai kéo vali tới, nhìn xung quanh tìm người giúp đỡ, Hạ Chi Tuyền thấy thế liền chủ động giúp cô ấy cất hành lý.

Người phụ nữ liên tục cảm ơn: “...Cậu bé vừa đẹp trai lại vừa tốt bụng, cảm ơn em nhiều nhé.”

Hạ Chi Tuyền chọn ghế đôi ngồi cùng Cố Tư Úc, vì ngồi hàng đầu nên vị trí tương đối rộng rãi.

Cố Tư Úc mở nhạc trong máy ra, đưa cho cậu một bên tai nghe.

Gần ngày thi cuối kỳ, list nhạc của cô hầu như đều đã đổi thành nhạc tiếng anh.

Tàu bắt đầu lăn bánh trong giai điệu nhẹ nhàng của ca khúc “I’m yours”.

But I won’t hesitate no more, no more

It cannot wait I’m yours

Well open up your mind and see like me

Open up your plans and damn you’re free

Look into your heart and you’ll find love love love love

...

So I won’t hesitate no more no more

It cannot wait I’m sure

There’s no need to complicate

Our time is short

This is our fate I'm yours..."

Hạ Chi Tuyền đưa tay ra nắm lấy tay Cố Tư Úc.

Hai người yên lặng nghe nhạc, nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Trước đây cậu không hề cảm thấy núi non sông nước có cái gì đặc biệt, nhưng giờ phút này nắm lấy tay cô, cùng cô thưởng thức âm nhạc, cảnh sắc bên ngoài kia dường như cũng trở nên có ý nghĩa hơn rất nhiều.

Ba tiếng tàu xe vốn đã không dài, lại có người đồng hành cùng nên càng thêm ngắn ngủi.

Xuống tàu, ra khỏi trạm, cùng nhau ăn bữa trưa xong, Hạ Chi Tuyền mới gọi xe đưa Cố Tư Úc về nhà.

Gia đình cô có nhiều căn nhà ở những nơi khác nhau, nhưng nơi thường ở nhất chính là căn biệt thự ở một khu đất mới giải tỏa.

Xe đỗ ngoài khu nhà, hai người đi xuống xe, Hạ Chi Tuyền kéo hành lý, đi vào trong theo sự chỉ dẫn của Cố Tư Úc.

Đến ngoài sân, Cố Tư Úc nói: "Nhà em đây rồi, anh vào ngồi nghỉ một chút nhé."

Hạ Chi Tuyền: "anh đã đặt vé tàu về rồi, chắc không kịp đâu, một mình em vào nhà đi."

"Vâng..." Giọng Cố Tư Úc hơi trầm xuống.

cô vừa xoay người thì lại nghe thấy Hạ Chi Tuyền nói: "Em cứ đi luôn như vậy à?"

"Dạ?" cô ngạc nhiên quay đầu lại.

"không trả cho anh chút phí vất vả à?" Cậu nhướn mày nhìn cô, ánh mắt có phần đùa giỡn và mờ ám.

Cố Tư Úc thấy vậy thì hiểu ngay.

cô đề đề xuống rồi bước lại gần, kiễng chân lên hôn nhanh một cái lên mặt cậu.

Vừa mới lui về thì cậu đã quay đầu lại, giữ chặt lấy gáy cô rồi cúi đầu hôn lên môi cô.

"..." Cố Tư Úc kinh ngạc chớp mắt, hai gò má đỏ bừng như muốn bốc cháy.

Hai đôi môi chạm nhau được khoảng mười giây, Hạ Chi Tuyền lại cắn nhẹ môi cô một cái rồi mới hài lòng buông ra, khàn giọng nói: "Cái hôn của em vừa rồi chỉ đủ tiên trà nước thôi, còn đây mới gọi là phí vất vả."

"..." Cố Tư Úc giận dỗi lườm cậu một cái, "Nhờ bị mấy cô chú hàng xóm nhìn thấy thì sao, em vào nhà đây!"

cô xoay người kéo vali bước nhanh vào trong sân.

Hạ Chi Tuyền đứng nhìn cô bước vào nhà rồi thì mới rời đi.

Cố Tư Úc về nhà, cô Trần giúp việc vui vẻ đi ra đón.

"Cuối cùng cũng tới kì nghỉ đông... Con đi học xa, trong nhà lạnh lẽo buồn tẻ lắm..."

"cô nấu com xong rồi, chờ con về là ăn thôi đó..."

Cố Tư Úc đã ăn rồi, nhưng vì không muốn phụ tấm lòng của cô Trần nên vẫn cười nói: "Vâng ạ! Lâu lắm rồi con không được ăn com của cô nấu đó!"

Ăn xong, Cố Tư Úc cảm thấy mình sắp biến thành heo rồi, ăn hai bữa liền nhau mà không có cảm giác gì.

cô chụp hình cái bàn ăn rồi gửi cho Hạ Chi Tuyền: "anh có tin được không? Em vừa mới ăn thêm một bữa nữa đây."

Vừa gửi xong thì lại thấy hối hận.

Người ta là bạn trai cô mà! Có phải là mấy đứa bạn thân đâu chứ! Cái chuyện mất hình tượng này sao có thể đem ra mà nói được? Xấu hổ chết mất!

cô quyết định thu hồi tin nhắn và hình ảnh.

A di đà Phật, may mà anh chưa xem.

X: “Em vừa thu hồi cái gì đấy?”

Ý trên Mặt Chữ: “Hơ hơ...”

Ý trên Mặt Chữ: “Em muốn hỏi anh đi đến đâu rồi, nhưng lại đánh nhảm chữ...”

X: “Hình như anh loáng thoáng nhìn thấy có một mâm thức ăn đúng không? Chưa được một giây đã biến mất rồi.”

Ý trên Mặt Chữ: “anh không thấy gì hết đâu, thật đó, làm gì có ảnh gì.”

Ý trên Mặt Chữ: “anh đi tới đâu rồi?”

X: “anh vừa xuống xe, đang đi vào ga.”

Ý trên Mặt Chữ: “VẬY à, thế anh làm xong việc đi nhé.”

cô đi về phòng mình, ăn no xong liền ngồi xuống salon nghỉ ngơi.

Phòng cô ngày nào cũng được quét dọn nên rất sạch, không khác biệt gì sau nửa năm cô xa nhà.

Cố Tư Úc nhắn tin cho mấy cô bạn thân hỏi cấp hai biết là mình đã về nhà, cả bọn đọc xong đều ríu rít rủ cô ra ngoài tụ tập.

cô lúc thì nói chuyện với đám bạn cũ, lúc lại nhắn tin cho nhóm Trịnh Bồi Bồi, thời gian cứ thế trôi đi.

Sợ Hạ Chi Tuyền ngồi tàu một mình buồn chán, sau khi xác định cậu đã lên tàu, cô liền trò chuyện với cậu.

Hạ Chi Tuyền còn định sẽ đọc sách, còn mua trước luôn rồi, nhưng vì không chống cự nổi sự nhiệt tình của Cố Tư Úc nên chẳng còn tâm trạng mà đọc, liền dành thời gian nói chuyện với cô...

Lúc cậu về nhà thì cũng đã đến giờ ăn tối.

Bố cậu đang đi công tác, mẹ cũng bận việc ở cơ quan, trong nhà đã làm xong thức ăn, nhưng chỉ có một mình cậu ăn.

Cố Tư Úc thì đi ra ngoài ăn tối với mấy cô bạn thời cấp hai, cả bọn đùa giỡn rất vui vẻ.

Hạ Chi Tuyền cũng biết là tối nay cô có hẹn, cậu buồn chán gửi tin nhắn cho cô: “đang ở bên ngoài ăn cơm à?”

không thấy cô nhắn lại...

Đến khi cậu ăn xong bữa tối cũng không thấy tăm hơi cô đâu.

Hạ Chi Tuyền nhìn câu hỏi không có hồi âm của cậu, khẽ bật cười.

Mới hồi chiều còn lôi kéo cậu nói chuyện mãi không dứt, thế mà thoáng cái đã chơi vui đến mức quên cả cậu rồi sao?

Người bạn trai là cậu, cảm giác tồn tại có phải hơi thấp quá rồi không?

Cố Tư Úc trên đường về nhà mới nhắn lại cho Hạ Chi Tuyền: “Em ăn xong rồi, bây giờ đang về nhà.”

Hạ Chi Tuyền: ...

Bơ cậu lâu như vậy, không thèm để ý đến cô nhóc vô tâm này nữa.

Ý trên Mặt Chữ: “Aiya, cả bọn chẳng ai tin điểm thi của em cả, đứa nào cũng bảo em nói điều đấy.”

Ý trên Mặt Chữ: “Lúc em giờ cái danh sách top 100 thì bọn nó mới sáng mắt ra!”

Ý trên Mặt Chữ: “Chẳng lẽ em lại không thể trở thành học sinh giỏi hay sao chứ? Hừ, em có học thần ở bên cạnh rồi, sau này sẽ tiếp tục vươn lên!”

Ý trên Mặt Chữ: “anh đang làm gì thế? anh ăn cơm chưa? Giờ này thì chắc là ăn rồi nhì.”

Hạ Chi Tuyền cứ yên lặng nhìn cô gửi tin nhắn liên tục, vốn còn định không để ý đến cô một lúc, thế mà cuối cùng vẫn nhắn lại.

X: “Ăn rồi.”

Ý trên Mặt Chữ: “[Nhe răng cười] [Nhe răng cười]”

Hôm sau, bố mẹ Cố Tư Úc về nhà, còn mua cho cô rất nhiều đặc sản của địa phương.

Hứa Giai Tuệ nói: “Tư Úc nhà chúng ta càng ngày càng giống người lớn rồi, còn biết tự ngồi tàu về nhà nữa.”

Cố Trí Viễn cười nói: “đi học xa nhà nửa năm rồi cũng phải khác chứ, rèn được tính tự lập.”

Cố Tư Úc mặt không biến sắc nói: “Bố mẹ đừng có mà coi thường con nhé, xin cảm ơn.”

Cố Trí Viễn ngồi xuống sofa, cô Trần bưng trà tới, ông uống một ngụm rồi chậm rãi nói: “Tư Úc à, thông báo cho bố mẹ biết kết quả học tập cuối kỳ đi nào.”

Hứa Giai Tuệ ngồi xuống bên cạnh chồng, nhìn con gái như đang ở trong phòng thẩm vấn: “Tốt hay xấu thì con cứ thoải mái không cần căng thẳng, có gì thì tranh thủ nghỉ đông học thêm một chút, vẫn nên đối mặt với thực tế chứ đúng không?”

Trước kì nghỉ bố mẹ đã gọi điện cho Cố Tư Úc để hỏi về kết quả thi, nhưng cô lại giấu diếm bảo về nhà rồi sẽ nói, cho nên hai vợ chồng liền ngầm thừa nhận rằng kết quả thi của con gái không được tốt, dù sao thì tính của con gái trước giờ đã vậy rồi.

Cố Tư Úc mỉm cười, cầm bảng xếp hạng ra đưa cho bố mẹ: “Bố mẹ xem đi.”

cô cố nặn không nói ngay, chính là vì muốn tạo cho bố mẹ một sự bất ngờ và niềm hạnh phúc không lồ luôn!

cô đang mong chờ biểu cảm sung sướng của bố mẹ, kết quả...

Đội đã, có gì đó sai sai.

Cố Trí Viễn ngẩng đầu nhìn con gái, nét mặt còn nghiêm túc hơn hồi nãy, cảm giác như ông sắp nổi cáu lên đến nơi vậy, “Cố Tư Úc, bố mẹ dạy con thế nào?”

“Cố gắng học tập, hướng tới tương lai, không phải sao ạ?” Cố Tư Úc ngơ ngác.

Tình hình bây giờ là sao chứ? Sao cô đã đứng hạng mười rồi mà vẫn có cảm giác như sắp bị phạt vậy?

“Bố mẹ chỉ mong con cố gắng học hành, chăm chỉ hết mình là được rồi.”

“Thà con làm một học sinh yếu kém nhưng trung thực, còn hơn là để con lừa dối bố mẹ như thế này!”

“Học hành còn chưa đâu vào đâu mà đã biết cách tự chỉnh sửa đóng dấu bảng xếp hạng rồi hả?”

“Con có muốn lừa bố mẹ thì phiền con suy nghĩ hợp lý một chút, con tưởng mình đang ngồi trên tên lửa đấy à? Thành tích đứng thứ 100 của trường Long Hưng? Con thật sùng bái là mình làm được điều này hay sao!!”

Hai người thay phiên nhau nói từng câu, nét mặt tỏ ra vô cùng thất vọng.

“...???”

“...!!!”

Trước khi phát hỏa, Cố Tư Úc chạy ngay lên phòng lấy hết các bài thi và giấy khen mà cô giáo đã đưa cho, sau đó giậm chân bình bịch xuống nhà, đặt đồng giấy tờ lên trên bàn nói: “Bố mẹ xem đi! Chẳng lẽ con lại làm giả được tất cả đồng này nữa hay sao?”

Lúc bố mẹ cô đang cầm bài thi lên xem, cô lại mở bức ảnh chụp bằng vàng danh dự lên: “Bố mẹ lại xem ảnh này nữa đi, đây là danh sách top 100 mà nhà trường dán lên bảng tin, tên con gái bố mẹ rõ ràng rành rành đây này! Đằng sau còn có phong cảnh trường, hình này con có làm giả được không?”

Hai vợ chồng cùng nhìn tấm ảnh, vẻ mặt vốn đang rất buồn bã giờ lại biến thành kinh ngạc...

Sau khi từ từ tiêu hóa hết, cả hai liền không nén nổi niềm vui sướng...

Cuối cùng là cười không khép miệng lại được.

Hứa Giai Tuệ vỗ vai chồng nói: “Em đã nói trường Long Hưng đó rất tốt mà thấy không? anh nhìn con gái chúng ta đi, vừa vào học trường đó mà đã lập tức từ chim sẻ biến thành phượng hoàng rồi!”

Cố Trí Viễn cười sáng khoái, cảm thấy còn vui hơn cả mấy hôm trước mới kí được một đơn hàng hơn trăm triệu, “Trường tốt... Đúng là trường tốt... Có tốn nhiều tiền hơn nữa cũng đáng...”

Cố Tư Úc: “Thưa ông Cố và phu nhân, xin hãy bình tĩnh lại một chút, con có lời muốn nói.”

Hai vợ chồng cười tươi nhìn con gái.

Cố Tư Úc: “Có phải bố mẹ đang quan tâm không đúng chỗ rồi không ạ? Bố mẹ nên khen con chăm chỉ chứ ạ? Sao lại chỉ khen trường học thế?”

Cố Trí Viễn: “Tất nhiên rồi, thành tích này đúng là nhờ vào cả sự nỗ lực của con nữa, con gái bố lớn rồi, ngoan ngoãn hiểu chuyện cố gắng học tập, bố mẹ rất vui!”

Hứa Giai Tuệ: “Trường học đã giúp con từ một học tra trở thành học bá, tất nhiên không thể bỏ qua công lao của nhà trường rồi! Các thầy cô giáo của trường Long Hưng quả nhiên danh bất hư truyền.”

Cố Tư Úc: “...”

Đây không phải là nhờ vào sự giúp đỡ của thầy cô, mà là công lao của học thân.

Cố Trí Viễn nhìn đi nhìn lại bảng thành tích, sau đó đứng lên nói: “không được, bố vui quá rồi, tối nay bố phải tự mình xuống bếp nấu một bữa thật ngon để ăn mừng mới được.”

Cố Tư Úc cười nói: “Được đấy bố.”

Thế là buổi chiều một nhà ba người ngồi ô tô đến siêu thị mua nguyên liệu để nấu bữa tối.

Cố Tư Úc chọn đồ cùng bố mẹ, không quên tranh thủ lấy cho mình một ít đồ ăn vặt.

Cùng lúc đó, Hạ Chi Tuyền đang ngồi trong phòng gõ code lập trình.

Trước đây cậu có thể tập trung hoàn toàn vào công việc, nhưng bây giờ cứ thỉnh thoảng lại phải dừng một chút, nhìn điện thoại xem có tin nhắn không, thật sự rất mệt mỏi, cậu liền đứng dậy đi ra ban công hóng mát.

Ánh mắt lơ đãng nhìn vào khoảng không, trong đầu lại hiện ra nụ cười ngọt ngào của cô gái nhỏ kia, không biết bây giờ cô đang làm gì?

Cả chiều không thấy nhắn cho cậu lấy một tin, hay là lại đi chơi đâu rồi?

Cậu gửi tin nhắn cho cô: “Em đang làm gì đấy?”

Cố Tư Úc đang đi dạo siêu thị với bố mẹ, điện thoại để trong túi nên không nghe thấy tiếng tin nhắn.

Chờ một lúc mà vẫn không thấy hồi âm, cậu lại ngồi xuống cái ghế ở ban công, buồn chán nhìn trời.

Cậu là người thích sự yên tĩnh, trước đây cậu rất thích ngày nghỉ, vì cậu sẽ có thời gian vào việc đọc sách hoặc tự học một cái gì đó.

Nhưng bây giờ cậu lại thấy ngày nghỉ trôi qua thật vô vị.

Ngôi nhà mà cậu luôn vui vẻ mỗi khi được trở về, hiện tại lại chỉ khiến cho cậu cảm thấy lạnh lẽo và cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Ngọt Ngào Của Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.